

Giới thiệu *Tĩnh Nữ Truyền*

Thể loại: Xuyên không – Nữ cường – NP

Độ dài: 5 quyển 189 chương

Nguồn convert: wattpad

Editor: Van Tuyet Nhi

Đầu năm nay, xuyên không trở thành chuyện thường, người xuyên ta cũng xuyên, nếu trở thành người được lựa chọn, thì ta cứ xuyên đi! Nhưng vì sao thời điểm tới phiên đại thiên tài như ta xuyên qua, lại xảy ra vấn đề?

Cái gì? Hóa ra phải xuyên vào thân thể đã bị hủy? Cái gì? Muốn một lần nữa làm người, bắt đầu lại từ hình hài trẻ con? Cái gì? Còn phải xuyên qua một thời không chưa từng nghe qua? Hừ hừ, đưa một cái nan đề cho đại thiên tài, không đưa ra thù lao thì làm sao mà thành?

Tu tiên? Không cần nhập môn, trực tiếp theo luyện từ cấp cao. Võ công? Không cần trụ cột, đã thông nhị mạch Nhâm Đốc sẽ thành. Nhân duyên? Là thiên tài, một người nam nhân có thể đủ buộc lại sao?

Khác? Ừm... Đúng rồi, người rõ ràng cho ta cái bảo bối, sau đó, hắc hắc....

Nhóm nam chủ:

Phượng Duy Tĩnh: Mười lăm tuổi làm thủ lĩnh buôn bán, độc lập kiên cường, là người đậm mực, nhưng mà có ai biết, hắn làm tất cả, cũng chỉ vì nàng một câu, hắn sở hữu sự hồn nhiên cùng ý lại, cũng chỉ vì gần nàng...

Tĩnh Ảnh: Từ câu nói của nàng lúc năm tuổi, hắn rời khỏi đội ám vệ hoàng gia, bá sư làm đồ đệ cao nhân, từ nay về sau chỉ vì nàng một người mà xuất kiếm trong tay chém ra, yên lặng thủ hộ nàng, vốn tưởng rằng, cuộc đời này là đủ, lại không nghĩ rằng, có thể có được cúi lên* của nàng...

Tuân Thư: công tử thành chủ cá tính đáng yêu, trí như trĩ tử, lại đối với nàng có ý lại, đây là vì sao? Chẳng lẽ trong tim ta đã sớm có nàng...

Hoa Ngọc Dung: thua một tiểu nữ, là sỉ nhục lớn nhất của đệ nhất tài tử như hắn! Nhưng mà vì sao ở trước mặt nàng, phong lưu phóng khoáng của hắn chính là đều không dậy nổi? Thăm thẳm, còn tiếp tục như vậy, về tiêu sái của hắn không dậy nổi, chứ nói gì đến rửa nhục...

Kim Bích Đặc: Vì sao, khi gặp nàng có cảm giác lung linh? Tựa như một ánh sáng nhỏ.. làm cho người ta, càng nhìn càng yêu thích không muốn buông tay.

Văn Nhân Tĩnh Phong: Con mèo nhỏ, xem ta đem nàng săn tới tay như thế nào... Cái gì?!! Tại sao có thể như vậy? Hắn cư nhiên bị phản công!! Đây... nhưng nàng thật ra làm nhanh chút nha ~!!!

Long Ứng Tĩnh: Là nàng sao? Cái bóng đáng trong mộng ta tìm kiếm đã lâu kia, nếu như là nàng, ta sẽ không từ thủ đoạn mà có được nàng...

Phượng Hàm Tiểu: Nàng là ai? Vì sao lại cùng hắn thân cận như vậy? Có thể làm cho hắn trả giá đi yêu mến nữ nhân như thế, nhất định rất thú vị, cái này có thể có trò hay để xem a... Nhưng mà, vì sao người xem cuộc vui đến cùng cũng hăm sâu vào bên trong không thể tự kiềm chế...

Đệ Ngự Long Quý: Đây là cái gì? Tại sao cái kia có thể như vậy? Vì sao nàng có nhiều thứ kì quái gì đó như vậy? Không được, ta phải gánh nặng chân thành, chạy đi nhanh đuổi theo, ai ai, nàng chờ ta một chút, nói với ta khai đao, thuốc tây tốt cuộc là gì nha...

Diêu Ninh Hàm: Thật là một cái tiểu quân say mê, đối với quân thuật hiểu biết rõ như vậy, làm cho người ta càng ngày càng bội phục, nhưng mà, nàng có nhiều nam nhân như vậy, sẽ muốn hắn sao...

Viêm Võ Thụy: Ta chưa bao giờ thất bại, nhưng lại thua ở trên tay nàng!!!! Cái gì? Đệ nhất tài tử cũng thất bại? Thích! Chỉ biết lấy cán bút eo là có đại tướng quân hắn lợi hại sao!? Nghĩ như thế nào cũng không phục, bé con nàng trở về cho ta, ta lại đến đấu ba trăm hiệp...

Long Ứng Thiên: Thành cũng duyên khanh, bại cũng duyên khanh, nhưng là nếu như là lời của nàng, ta cam nguyện thất bại, bởi vì ta đã sớm đầu hàng đối với nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Trở về

Mở đầu: Tổ huấn

Tại thế kỉ 21 tin tức Cao Tân, cái gì cũng có khả năng xảy ra, chỉ có người không thể tưởng được, không có người làm không được, mọi người đều ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng ở trước mắt người đời, chủ trương tuyên dương cá tính, kêu gào mình, lại càng ngày càng bị lạc phương hướng âm thầm đau buồn, tìm không lại bản thân lúc đầu.

“Tình, cậu xem, Đại J năm nay tuyển nhận một thần đồng 14 tuổi nha!” Một cô gái tướng mạo thanh tú vậy vậy cô gái khác nằm úp sấp bên cạnh, lắc lắc đi động trên tay, vội vàng muốn chia sẻ tin tức vừa nhận được.

“Ừm.” Cô gái nằm úp sấp đơn giản lên tiếng.

“Tình, cậu nói xem nếu chúng ta cũng có chỉ số thông minh cao như vậy thì thật tốt à!” Cô gái về mặt tiện đà hướng tới nói.

“Ừm, ừm.”

“Tình, cậu nói chúng ta vì sao lại bình thường như vậy, ài, chẳng những bộ dáng không được tốt lắm, mà ngay cả suy nghĩ cũng không có gì đặc biệt, cậu nói mình hay nên đi mở não a?”

“Ừm, ừm, ừm.”

“Tình, Tình?” Cô gái rốt cục cũng phát giác chính mình “Hữu cảm nhi phát” cũng không có được đồng bạn đáp lại, nghi hoặc quay đầu liền thấy, “ông” một tiếng, đầu óc lập tức bị cơn bức tức giải khai. “Hoàng Tình Xu! Cậu ngủ như sâu a! Cậu cậu tại sao lại ham ngủ như vậy?!”

“Ừm...”

“Cậu! Cậu! Oa... mình sẽ bị cậu khiến cho tức chết mất!” Cô gái chán nản, dặt cổ họng bắt đầu gào khan.

“Ừm... Tiểu Đồng, sét đánh sao?” Hoàng Tình Xu mơ hồ ngẩng đầu.

“Sét... sét đánh!?” Lưu Tiểu Đồng tròn tròn mắt, “Hoàng Tình Xu, cậu muốn chết, cư nhiên dám nói mình nói chuyện giống sét đánh!?”

Hoàng Tình Xu vô tội nhìn người trước mắt tức giận đến giờ chân, cô không nói gì nha...

“Cậu nữ nhân đáng chết này, cậu cho mình thân là bạn bè của cậu như thế nào mới tốt? Cậu nhìn cậu xem, bộ dạng bình thường, tính cách bình thường, suy nghĩ bình thường, cậu toàn thân cao thấp chính là hai chữ “bình thường”, mà ngay cả cũng là phở, phở, thông, thông!” Lưu Tiểu Đồng không ngừng lấy tay chỉ vào Hoàng Tình Xu, về mặt phần hận, “Trên người của cậu duy, nhất, gần, có, có thể, đủ được xưng tụng đặc sắc là cái gì, chính cậu nói xem, là cái gì, sao!”

“Là... là cái gì?” Hoàng Tình Xu mờ mịt nhìn cô gái không ngừng phun lửa trước mắt.

“Là ngủ!” Lưu Tiểu Đồng dùng sức rống lên. “Cậu ngủ ở đâu như thế nào, không khi nào không ngủ, không ngủ không vui, không vui liền không ngủ, ngủ đến son băng địa liệt, thiên hôn địa ám, người thân cùng phần, ngủ ngủ ngủ, mạng của cậu gốc chính là ngủ!” Lưu Tiểu Đồng cảm giận lên án, “Tiểu thư, cậu có thể hay không đừng ngủ!?”

“Ách” Hoàng Tình Xu gãi gãi đầu, “Vậy mình đây làm cái gì?”

“Àm!” Lưu Tiểu Đồng đã bất tỉnh.

“Ách, Tiểu Đồng...” Hoàng Tình Xu cẩn thận giật nhẹ góc áo Lưu Tiểu Đồng, “Cậu cũng ngủ à? Mình đây cùng cậu ngủ đi...” Nói xong, lại gục xuống ngủ. Nhưng mà, khoe miệng được tay áo che khuất hơi hơi giờ lên, lại hiện ra một tia cơ trí.

Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn, tổ huấn Hoàng gia không thể quên.

“Chiếp, chiếp...” Trong viện được trang bày theo phong cách cổ, thỉnh thoảng nghe được âm thanh thanh thúy của chim chóc, mặt cỏ xanh biếc, cây cối tươi tốt, những đóa hoa nhỏ xinh đẹp kiều diễm, hơi lay động theo làn gió mát, cùng với tiếng cười xa xa, yên tĩnh mà xa xưa.

Người hầu bận rộn quét tước, người người đều tươi cười sung sướng, quản gia có việc tự sắp xếp các hạng mục công việc, mà ngay cả người lái xe nhàn rỗi cũng ra sức chà sạch thân xe thật sạch sẽ, tất cả mọi việc đều đang tiến hành...

“Tiểu Trương, Tiểu Trương!” Quản gia vội vàng chạy đến, “Thời gian sắp đến, cậu nhanh chút đi...” Lối còn chưa dứt, trong không khí chỉ còn lại thanh âm lái xe của Tiểu Trương: “Ha ha, tôi đi...”

“A Ý, A Ý, Tiểu Trương còn chưa có đi à?” Một thanh âm già nua nhưng mang theo mười phần trung khí vang lên ở phía sau lưng quản gia.

“Aiz, lão gia, ngài đừng nóng vội, Tiểu Trương đi rồi, chờ một chút sẽ trở lại, ngài trở về phòng đợi chút, chắc sẽ mau trở về đến đây!” Về mặt đầy ý

cười của A Ý quay đầu về phía người đang tới nói.

“Thật sự? Aiz, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! A Nguyễn, A Nguyễn!” Lão gia xoay người lại bắt đầu kêu la.

“Lão gia, tôi ở chỗ này!” Một người phụ nữ trung niên nghe được tiếng kêu vội vàng đi ra.

“A Nguyễn à, chờ một chút nữa Tiểu Trương sẽ về đến đây, bà chuẩn bị tốt chưa a?”

“Đều tốt lắm, đều tốt lắm!” A Nguyễn cười nói, “Lão gia ngài cũng đừng có đòi tới đòi lui, đều khiến cho ngài loạn mắt cả lên! Ngài liền nghỉ ngơi đi!”

“Hừ! Ta xoay người cũng chưa tới nổi hoa mắt đâu!” Lão gia cố lấy hai mắt làm bộ tức giận nói.

“Vâng, vâng!” A Nguyễn cười tùm tùm lên tiếng, “Lão gia ngài cũng không nhìn xem thân mình hiện tại a, ngài còn không đi chuẩn bị đi à!”

“A, đúng đúng!” Lão gia vỗ ót, lại vội vã chạy vào bên trong...

--- ----- --- Phân cách tuyến --- ----- ---

“Cạch...” Cửa lớn từ từ mở ra, một bóng xe đen chậm rãi chạy tiến vào trong viện cỏ xanh um tươi tốt, mỗi người đều tự giác đứng ở hai bên đường xe chạy. Cuối đường xe chạy, có năm người đang đứng. Đứng đầu là một lão nhân tóc hoa râm, một tay chống quai trượng, tay kia nắm gậy gao người ở bên, người nọ đứng cung kính, tóc cũng có chút hoa râm, cẩn thận giúp đỡ lão nhân. Ở bên trái người nọ, còn có một bóng dáng hơi béo, mỉm cười đứng ở sau. Hai lão nhân bên kia là một đôi vợ chồng trung niên tướng mạo tuấn mỹ, hai người cũng khăn trương nắm chặt hai tay lại, vẻ mặt kích động, nghẹn cổ lên muốn nhìn.

Xe chậm rãi dừng lại, Tiểu Trương lập tức xuống xe, mở ra cửa xe chỗ ngồi phía sau.

Một bóng dáng lấy tốc độ chậm rãi xuống xe, mở ra hai tròng mắt nhấp nhem, nhìn quét một vòng chậm rãi, mức tầm mắt đến, mỗi người đều tùy theo hạ xuống thất lưng, cuối cùng, tầm mắt rơi vào năm người đứng ở phía trước.

Sau đó, biểu tình mê man rốt cuộc rút dần đi, chậm rãi lộ ra một chút tươi cười hé ra trên khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn, khiến cho khuôn mặt bình thường kia đột nhiên trở nên hào quang vạn trượng.

“Hoan nghênh tiểu thư về nhà!” Tất cả mọi người đều hoan nghênh.

Thân ảnh kia chậm rãi đi đến năm người trước mặt, thốt ra: “Con đã trở về!” Người nọ không phải ai khác, được xưng là vô địch ngủ như sâu – Hoàng Tĩnh Xu!

“Xu Nhi!” Lão gia kích động, trực tiếp đánh rơi quai trượng buông ra quần gia chạy tới.

“Gia gia, chậm một chút, chậm một chút!” Hoàng Tĩnh Xu đỡ lấy lão gia, “Thật là, tuổi đều đã lớn rồi, gia gia phải chú ý thân thể nha!” Hoàng Tĩnh Xu kéo lão gia chậm rãi vào trong phòng.

“Ta không phải đang cao hứng sao!” Lão gia lẩm bẩm.

“Vâng, vâng, vâng, gia gia cao hứng.” Trong khi nói chuyện, hai người đã đi đến bốn người trước mặt.

“Cha, mẹ, con đã trở về.” Hoàng Tĩnh Xu tươi cười, hai tay run kích động đối với vợ chồng trung niên nói.

“Aiz!” Người phụ nữ ghen ngào một tiếng, đã sớm kích động ngã vào trong lòng nam tử. Hoàng Tĩnh Xu lại chuyển hướng về hai người còn lại: “Ý bá, Nguyễn thẩm, cháu đã trở về!”

“Tiểu thư, tiểu thư của ta! Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Nguyễn thẩm cũng kích động âm thầm gạt lệ, hiện giờ cũng chỉ có lão quân gia Ý bá hơi trấn tĩnh một chút, hít vào, tiến lên từng bước nói: “Lão gia, tiểu thư trở về, ngài mau dẫn tiểu thư vào trong nhà đi thôi!”

“Ừ, ừ, Xu Nhi, mau vào phòng, mau vào phòng, gia gia đã nhiều năm nay không thấy con, mau cho gia gia nhìn xem...”

“Vâng, gia gia, chậm một chút, chúng ta chậm rãi nói chuyện...” Hai người chậm rãi đi vào trong phòng.

Lúc này, quần gia đối với nhóm người hầu nói: “Tiểu thư đã trở lại, các người đều đi chuẩn bị đi, nên làm cái gì thì làm, buổi tối đãi tiệc cho tiểu thư đón gió tẩy trần!” Lời nói vừa dứt liền xoay người đi vào trong đại sảnh.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà chậm rãi chiếu xuống trong viện đã không có một bóng người, chỉ còn lại một khối bài tử lóe hào quang trên cửa lớn, trên bài tử đề bốn chữ cực lớn – Đại trạch Hoàng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Tộc trưởng Hoàng Vũ

Gia tộc Hoàng Vũ, trên thế giới không có ai biết đại gia tộc này. Nhưng mà, thành viên gia tộc này lại như xuân phong mưa phùn, vô thanh vô tức len vào các ngành các nghề trên thế giới, cũng nhanh chóng chiếm lĩnh địa vị hàng đầu. Mọi người nhìn đến đều là thái độ thượng phong cảnh, hàng vạn học giả, chính khách, phú thương, nhưng không có cách nào nhìn lên sau lưng những người này, tất nhiên cũng không thể biết được, trên thế giới còn có một gia tộc như vậy – gia tộc Hoàng Vũ!

Gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc từ thời Minh triều cho đến nay, ngay lúc đó gia tộc Hoàng Vũ, một thời cường thịnh. Bởi vì ở thời kỳ hường ngoài sáng, tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ có công trợ để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sau lại nhiều lần dẫn binh bức lui man di phương bắc xâm nhập, chấn chỉnh gia tộc trong lúc một thời quyền khuynh vua và dân. Nhưng mà, người công cao chấn chủ, lại không biết thu liễm, gia tộc Hoàng Vũ dần dần bị Minh đế nghi kỵ, lại có gian thần châm ngòi, cuối cùng gia tộc Hoàng Vũ không có tránh được vận mệnh “Thô khôn tử, chó săn phanh”. May mà gia tộc Hoàng Vũ là một gia tộc đoàn kết, lúc gặp phải nguy cơ diệt tộc, thì được một vị cao nhân đắc đạo giúp, do đó tránh được thảm kịch diệt tộc, nhưng tổ tiên thế hệ trước cũng không có may mắn thoát khỏi, vì thế lúc rời đi gia tộc thì vung lên tuyệt bút, sửa tổ huấn lưu truyền đi gần trăm năm – Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Từ nay về sau, gia tộc Hoàng Vũ dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người, rời khỏi vũ đài lịch sử. Khiêm tốn, đã trở thành điều lệ bảo hộ từng người trong gia tộc. Khiêm tốn, cũng không phải chỉ không làm náo động, mà là lấy tài năng của bản thân che dấu, không lộ ra ngoài gia tộc. Tu thân, dưỡng tính, di tình là môn bắt buộc của từng người trong tộc, mà gia tộc bởi vì được cao nhân cứu trợ, qua việc đề cử tộc trưởng, biện pháp tuyển chọn khiến ai cũng phục tùng được lưu truyền từ xưa đến nay: người mất tim, là tộc trưởng!

Mà một thế hệ, tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, là – Hoàng Tĩnh Xu!

----- Phân cách tuyển -----

Ngày năm tháng năm âm lịch, sau ba tháng Hoàng Tĩnh Xu quay trở về gia tộc, đại biểu toàn tộc cùng trưởng lão tề tụ trong từ đường gia tộc Hoàng Vũ, chứng kiến nghi thức Hoàng Tĩnh Xu kế thừa tộc trưởng.

Chỉ thấy trong từ đường mang phong cách cổ kính, từng đợt từng đợt đàn hương thấm vào mũi, chính giữa từ đường đặt bài vị đại tộc trưởng cùng với linh bài của các tiền bối có công hiến lớn lao đối với gia tộc Hoàng Vũ. Phía trên linh bài, đúng là tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền tới nay -- Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn!

Đại sảnh từ đường đặt một cái bồ đoàn, hơn trăm tộc nhân trang phục truyền thống lộng lẫy, đứng ở hai bên từ đường, trước mắt đoàn trưởng lão tối cao của gia tộc Hoàng Vũ – Nhân trưởng lão, Trí trưởng lão, Lễ trưởng lão, Nghĩa trưởng lão, Tín trưởng lão đứng ở trước bồ đoàn. Mọi người đều nhìn về phía cửa từ đường, nơi đó, sẽ bước vào một tân thế hệ tộc trưởng, dẫn dắt gia tộc, hưng thịnh lâu dài!

Cửa được chậm rãi đẩy ra.

Một bóng dáng cao ngất phản quang mà đến. Một thân trường bào truyền thống màu tím của tộc trưởng, bước đi trầm ổn, giấu giếm hơi thở, rảo bước tiến đến từ đường mang phong cách cổ xưa, khiến cho người ta giật mình khi có loại cảm giác như trong thời cổ. Đặc biệt là cặp mắt màu tím trong trẻo kia, cơ trí mà sắc bén, làm cho người ta không tự chủ được mà thần phục.

Hoàng Tĩnh Xu bước một bước về phía trước, mỗi một bước đều là nhớ lại những năm tháng qua đi.

Gia tộc Hoàng Vũ chỉ có tộc trưởng mới có thể có được tộc họ, tộc nhân còn lại lúc ấy đều tùy tộc nhân nữ quyến mà theo họ, bởi vậy, gia tộc Hoàng Vũ đủ loại họ.

Mà Tĩnh Xu, là họ Hoàng.

Mất Tĩnh Xu màu tím, lúc tám tuổi đã rời khỏi cha mẹ cùng gia gia, nhận sự huấn luyện của tộc trưởng, cho đến khi huấn luyện hoàn thành mới có thể về nhà. Nhưng cũng chỉ có thể ngây ngốc ba tháng, sau ba tháng sẽ kế thừa chức vị tộc trưởng, từ đó liền cùng cha mẹ thân nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Huấn luyện mỗi ngày đều gian khổ, mỗi ngày không học tập thì cũng huấn luyện, khảo nghiệm, không chỉ có học tập khoa học trí thức ngày nay, mà ngay cả cầm, kì, thi, họa, rượu, trà, nữ hồng, nghề y, binh pháp, quốc sách tất cả đều phải học tập, hơn nữa mỗi ngày đều phải tiến hành tu luyện võ thuật nghiêm khắc. Cùng lúc đó, vì có thể khiến cho tộc trưởng tuyển được có tâm lý khỏe mạnh, tộc trưởng phải giống như người bình thường đến trường đọc sách. Ban ngày đọc sách, buổi tối huấn luyện, đây là nguyên nhân vì sao Hoàng Tĩnh Xu ngủ không hơn không kém một con sâu.

Hoàng Tĩnh Xu là một thế hệ tộc nhân nổi bật, tướng mạo tuy rằng bình thường, nhưng lại có chỉ số thông minh cao kinh người, hơn nữa tố chất tâm lý cũng là tốt nhất trong các thế hệ đại tộc trưởng. Tám tuổi bắt đầu huấn luyện tộc trưởng, dùng gần mười hai năm liền hoàn thành huấn luyện, hơn nữa lại có được nhiều giấy chứng nhận quốc tế học, ở trong lúc huấn luyện, ngẫu nhiên điều khiển sự nghiệp gia tộc, nhắc lên song to, khiến cho việc huấn luyện tộc trưởng hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành nội dung huấn luyện hoàn mỹ nhất. Người như vậy, mới chân chính có thể dẫn dắt gia tộc thay đổi như chong chóng, úp tay làm mưa, hướng đến huy hoàng rạng rỡ!

Từng bước, từng bước, cuối cùng Hoàng Tĩnh Xu cũng đi tới tận cùng bên trong từ đường, quay mắt về phía ngũ đại trưởng lão, chậm rãi quỳ xuống.

Cổ ngữ bắt đầu được niệm chú phát ra tiếng trầm thấp ở trong từ đường, mỗi người đều lộ vẻ mặt kính ngưỡng, cung kính nghe. Lưu truyền niệm chú thiên cổ, đưa mọi người về với xa xưa, dụng tâm để nhận được hưng suy thịnh bại của gia tộc Hoàng Vũ. Rốt cuộc, sau khi niệm chú chấm dứt, năm vị trưởng lão đều cầm trong tay nén hương, đứng trước mặt Hoàng Tĩnh Xu.

Trí trưởng lão bước ra khỏi hàng: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ mãi mãi truyền thừa, trung thành với gia tộc hay không?”

Hoàng Tĩnh Xu quỳ mà đáp: “Tĩnh Xu nguyện ý!”

Nhân trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sau: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ hướng đến huy hoàng rạng rỡ, cùng vinh cùng nhục hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Nghĩa trưởng lão bước ra khỏi hàng theo sát: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ cùng đi cứu nguy đất nước, bất ly bất khí hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Tín trưởng lão bước ra khỏi hàng đi theo: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, người có bằng lòng dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đoàn kết nhất trí, vĩnh liệt chẳng phân hay không?”

“Tĩnh Xu nguyện ý!”

Lễ trưởng lão đứng dậy, kéo dài giọng nói: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, năm nay hai mươi, nay trải qua nghiệm chứng tộc nhân, chứng minh tộc trưởng này – mất tim chân thật không thể giả; trải qua Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín ngũ trưởng lão cùng khảo hạch đại biểu của gia tộc Hoàng Vũ, hoàn thành huấn luyện tộc trưởng viên mãn; trải qua, biểu quyết toàn tộc đồng ý vì đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ – ”

Năm vị trưởng lão đồng thời nói: “Hoàng thị nữ Tĩnh Xu, nay trở thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, ban thưởng tộc họ -- Hoàng Vũ!”

Giờ khắc này, Hoàng Tĩnh Xu đã mất, chỉ có Hoàng Vũ Tĩnh Xu -- đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ!

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tĩnh Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất – ly – bất – khí - !”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tín vật chi biến

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tiếp nhận hương trong tay năm vị trưởng lão, lớn tiếng nói: “Ta, Hoàng Vũ Tĩnh Xu, nay thành đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của gia tộc Hoàng Vũ, từ nay về sau ta sẽ dẫn dắt truyền thừa lịch sử gia tộc Hoàng Vũ, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất – ly – bất – khí - !”

Dứt lời, mọi người trong từ đường đều quỳ xuống, cùng kêu lên: “Tộc nhân Hoàng Vũ nay đi theo đại tộc trưởng thứ ba mươi hai của chúng ta Hoàng Vũ Tĩnh Xu, truyền thừa lịch sử, cộng đồng phồn vinh, cùng chung hoạn nạn, bất ly bất khí !”

Thanh âm to truyền thẳng đến tận trời, quanh quẩn thật lâu mới dứt.

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu – đón – tín vật tộc trưởng – ” Lễ trưởng lão đứng dậy, nói vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc cổ phục màu hồng nâu hai tay cung kính nâng lấy cái bàn từ, trên bàn từ có một hộp gỗ khắc cây hoa tử đàn. Một loại đàn hương theo sau nam tử tản đến, mang theo hương khí đặc thù, trong lúc nhất thời đã làm mất đi mùi đàn hương vốn có trong từ đường, khiến lòng người chấn động. Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa nhìn thấy cái hộp kia, lập tức đã nhận ra được chất liệu gỗ của nó – đúng là gỗ tử đàn thượng đẳng!

Mọi người đều nhận ra gỗ tử đàn, xác thật là gỗ tử đàn Ấn Độ, lại là cây tử đàn màu máu gà, trước mắt chính là loại trân quý nhất, thuộc loại gỗ tử đàn cao cấp nhất. Gỗ tử đàn Ấn Độ là loại gỗ chắc chắn dùng làm dụng cụ, sau khi làm khô tự nhiên có thể sử dụng mấy trăm năm mà không hỏng. Thời Minh cụ tổ có nhiều gỗ tử đàn đến nay vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Loại này cho đến về sau lại ít đi, đến thời Thanh liền tuyệt tích. Mà tín vật tộc trưởng, đúng là sau khi gia tộc Hoàng Vũ biến mất, bắt đầu đề cử tộc trưởng mất tim mà lưu truyền bảo hộp tới nay, cũng được coi là chi bảo truyền tộc.

Lúc này, hộp gỗ tử đàn đang được mở ra, bên trong đó là tín vật tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ – ngọc trụ ti hưu!

[...] (chỗ này có một đoạn nói về tì hưu nhưng mình thấy dài dòng lại không có liên quan nên mình lược bỏ)

Đội nam tử mang tín vật đến trước mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu, Lễ trưởng lão đã sớm nghiêng người sang một bên rửa hai tay trong kim bồn được bung lên, sau đó lại dùng tơ lụa thượng đẳng lau hai tay, rồi về mặt cung kính nâng lên ngọc trụ tì hưu, nói: “Tiếp nhận tín vật –”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn quỳ như cũ, cúi đầu, để cho Lễ trưởng lão đeo ngọc trụ tì hưu lên cổ một cách chậm rãi, khi ngọc trụ được đặt yên ổn trên cổ Hoàng Vũ Tĩnh Xu, đột nhiên phát ra hào quang vạn trượng, ánh sáng phát ra chói mắt khiến mọi người ở đây đều sợ ngây người.

(Do chương này mình lược hơi nhiều nên ngắn, mai sẽ thêm chương, coi như lì xì đầu năm nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Bất thường

Chỉ thấy từng trận hào quang bao bọc xung quanh Hoàng Vũ Tĩnh Xu, trong lúc nhất thời trên khoảng không từ đường gió nổi mây phun, khi không lại có loki quang âm ầm ồ ra, bỗng nhiên, một đạo sấm sét đánh xuống, nhắm thẳng vào ngọc trụ tì hưu, trong nháy mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đội cho tất cả đều khôi phục lại như ban đầu, nhưng mà trong vài giây đó, thời điểm khiến cho tộc nhân Hoàng Vũ mờ to mắt, tất cả đều ngây ngẩn cả người – tộc trưởng vừa mới nhậm chức của bọn họ, lại không thấy đâu!!

Lúc này việc hào quang cổ quái chưa bình ổn, tộc nhân Hoàng Vũ lại càng thêm hỗn loạn, rối loạn lên.

“Đây là có chuyện gì?”

“Tộc trưởng ở đâu rồi?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ a!?”

Một thanh âm mang theo nghi ngờ vang lên trong từ đường, bình thường các giới đại nhân vật cũng không cảm rối loạn trận tuyến, vì thế mà hỗn loạn không thôi.

“Các vị trưởng lão, thật ra các vị có điều gì muốn nói không?” Có người nhìn không được, cất cao giọng hỏi các vị trưởng lão có quyền tối cao. Mọi người nghe đến câu hỏi, tất cả đều quay sang nhìn năm vị trưởng lão, cùng đội bọn họ giải thích.

Ngay từ đầu năm vị trưởng lão cũng kinh hoàng không thôi, nhưng dù sao cũng từng gặp qua sóng to gió lớn, trải qua nhiều hơn so với những người ở đây, thân là trưởng lão, vốn là so với một người hiểu biết nhiều hơn, đội kinh hoàng trôi qua yên bình, suy nghĩ tĩnh tế, nhưng lại không hẹn mà cùng suy nghĩ tới một điểm...

“Khụ, khụ! Mọi người im lặng!” Trí trưởng lão khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng lại. “Mọi người cũng biết, gia tộc Hoàng Vũ chúng ta là được cao nhân tương trợ mới có thể phát triển đến hôm nay, nhưng có một việc chỉ có năm vị trưởng lão chúng ta biết được tương truyền bí ẩn này...”

--- ----- Phân cách tuyến --- -----

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nằm lẳng lẳng, trong lòng có cảm giác rất an tâm, một loại cảm giác thỏa mãn trước đây chưa từng có khiến nàng sung sướng cong lên khóe môi. Từ sau khi nàng tám tuổi, nàng chưa từng có cảm giác được giấc ngủ yên bình, mỗi ngày đều phải tiến hành rèn luyện nghiêm khắc, ban ngày ngủ không ngon, buổi tối càng đừng nghĩ muốn ngủ, nàng... Không đúng!

Hoàng Vũ Tĩnh Xu đột nhiên cả kinh, lúc này là lúc nào, làm sao có thể ngủ!? Mở ra hai mắt nhắm chặt, mang theo ánh mắt khiến cho người ta phải sợ, “Xoẹt!” ngồi dậy một chút, hai mắt nhanh chóng quét qua, lộ ra một nét kinh ngạc.

Nơi này là chỗ nào?

Nơi này không phải từ đường cổ kính, không có mùi đàn hương quanh quẩn, cũng không có một tộc nhân nào, lại càng không thấy năm vị trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc! Chỉ có ngọc trụ tì hưu lạnh lẽo ở trước ngực nhắc nhở nàng tất cả không phải là mộng, nàng tiếp nhận chức vị tộc trưởng. Nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Vì sao nàng lại tới nơi này?

Hoàng Vũ Tĩnh Xu bình tĩnh đánh giá địa phương cổ quái. Nơi này bài trí cổ kính, khác với kiểu phong cách ở từ đường gia tộc Hoàng Vũ, từ đường là do gia tộc Hoàng Vũ lưu truyền trăm năm tới nay, bởi vậy lịch sử rất giàu có, nhưng bởi vì thân ở xã hội hiện đại, Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn luôn cảm thấy từ đường đó có loại hơi

thờ xã hội hiện đại. Mà địa phương trước mắt phát ra một cỗ hơi thờ dày đặc, khiến cho Hoàng Vũ Tĩnh Xu cảm thấy: Đây mới chân chính là cỗ kính!

Chỉ thấy trước mắt lộ ra một chiếc bàn ngọc thạch trong suốt, trên bàn là một bình hoa ngọc lưu ly màu lam, trong bình cắm một bông hoa sen, vừa nhìn đến hoa sen đó, Hoàng Vũ Tĩnh Xu liền mê muội không dời mắt, Hoàng Vũ Tĩnh Xu học qua tất nhiên biết góc độ có thể khiến hoa được trưng bày đẹp nhất, mà hoa sen trước mặt như cắm tùy ý trong bình, nhưng lại tạo ra được hiệu quả vượt qua cả hoàn mỹ. Nơi này không hơn một cái phòng, mà cây cột kia được tạo ra từ ngọc lưu ly, ánh sáng chiếu qua lại tràn đầy màu sắc cầu vồng. Thần kỳ nhất, tràn đầy trên mặt đất chính là ... mây khói!? Không giống hiện đại dùng băng khô chế tạo thành sương khói, mà là thật, mang theo hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đang lúc thời điểm Hoàng Vũ Tĩnh Xu xuất thần đánh giá, một tiếng kêu giồn tan vang lên bên tai nàng: “A, người tình rồi!”

Trong lòng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, nhìn người đang tới, đứng trước mặt là một cô gái, một thân lăng la tơ lụa. Hoàng Vũ Tĩnh Xu thăm giạt mình – nàng trải qua hai mươi năm huấn luyện tộc trưởng, mỗi ngày đều vượt qua trong đao quang kiếm ảnh, mà cô gái thoát nhìn tuổi còn trẻ này, lại có thể bắt tri bất giác gần nàng, đây là loại công lực gì, nơi này rốt cuộc là sao? Cảnh bắt phạm, người lại càng bắt phạm, đến tột cùng là địa phương gì mới có cảnh này người này?

“Cô nương, cô nương?” Tiếng hô thanh thúy gọi thần chí Hoàng Vũ Tĩnh Xu quay về, nàng âm thầm ảo não, từ sau khi đi vào địa phương cổ quái này, cả người nàng đều trở nên chậm chạp, điều này là không được! “Tiểu thư, xin hỏi nơi này là chỗ nào?” Xem nhẹ xưng hô của cô gái, rốt cuộc Hoàng Vũ Tĩnh Xu cũng hỏi câu đầu tiên. “Cô nương đừng vội, mời theo tiểu tỳ đến, chờ một chút cô nương sẽ biết.” Cô gái kia che mặt mà cười, lập tức đi ra khỏi “phòng” kia.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5: Cao nhân Ngọc đế

Hoàng Vũ Tĩnh Xu nhìn cô gái đến rồi đi, vội vàng đuổi theo, âm thầm đoán: “Cô nương? Người này nói chuyện thật buồn cười, đều là niên đại gì rồi, còn có ai gọi cô nương, cô nương.” Tĩnh tế nghĩ lại tất cả chỗ đã thấy, cười một tiếng, tình cảnh này, giống Tiểu Đồng luôn ở bên tai nàng gào to “Xuyên không” ... Đợi chút! Không thể nào, nàng thật sự xuyên không!? Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, vội vàng kéo cô gái phía trước, “Tiểu thư ... Ách, cô, cô nương, này, đây rốt cuộc là làm sao a? Đây, nơi này là người triều đại nào? Hoàng đế là ai a?”

Cô gái kia quay lại, ý cười nói: “Hi hi, cô nương, chớ không phải là đọc tiểu thuyết xuyên không nhiều đi? Như thế nào đột nhiên hỏi vấn đề này nha?”

Tiểu thuyết xuyên không? Hoàng Vũ Tĩnh Xu sửng sốt, nàng như thế nào cũng biết tiểu thuyết xuyên không? Đây là từ ở hiện đại mới có a! Trong lúc nhất thời. Hoàng Vũ Tĩnh Xu lẫn lộn, này nhưng, địa phương cổ kính, mây khói kì quái, cô gái thân cổ trang, kêu “cô nương” lại nói ra “Xuyên không”, đây là mơ chăng? Đây, này ...

Lúc này, cô gái kia lại mở miệng: “Cô nương đừng vội, chờ một chút sẽ biết.” Khi nói chuyện cước bộ chưa ngừng, bởi vì Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn tự hỏi trong lòng, không lưu ý toàn cảnh bốn phía thay đổi, chỉ là trực giác đi theo cô gái, nếu như cẩn thận đi theo phía sau nàng quan sát một chút, có lẽ sẽ đoán ra được manh mối.

“Cô nương, đến.” Cô gái cười khanh khách nhắc nhở nói.

“A, đến?” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu vừa thấy, lúc này mới thật sự thất thần. Đây là một đại điện, chợt thấy, đại điện này kim quang vạn đạo, xung quanh đầy điểm khí lạnh, mây mù lượn lờ, hai bên mười đại trụ cũng được tạo thành từ ngọc lưu ly, không giống như vừa rồi ánh ngọc chìm xuống, đại trụ ngọc lưu ly nơi này ánh sáng long lánh, chói lọi mắt người, mỗi đại trụ còn đứng một người, còn cho rằng, giống như thiên binh thiên tướng thời cổ đại, một đám cầm huyền tiên, đao trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, đây là ngoại điện. Lặng lẽ đi vào đại điện, lại thấy kinh người: Điện cũng có mấy đại trụ, quần quanh trụ kim lân long chói lọi, sáng ngời không che được hết thấy. Trên đại điện này, bảng hiện sáng long lánh cao cao tại thượng, mà bốn chữ to rồng bay phượng múa là – Lăng Tiêu bảo điện!

Lăng Tiêu bảo điện? Đây không phải là nơi làm việc của lão nhân ngọc đế sao? Hoàng Vũ Tĩnh Xu trừng mắt to chân động. Lại nhìn người ngồi ở chỗ cao nhất kia, nơi đó thật sự có lão đầu thân áo vàng dài, tay vuốt râu cười tùm tùm nhìn nàng. Bên trái đại điện đứng thẳng một đám thiên tướng cầm trong tay vũ khí hiển ngang, bên phải là một đám tiên hào hoa phong nhã, Hoàng Vũ Tĩnh Xu rốt cuộc không chịu nổi, cẩn thận ngắm nhìn lão đầu ngồi phía trên, nín thở thấp giọng hỏi một câu: “Ngọc đế?” Lại oán thầm, thật không phải mơ!?

“Ha ha ha ha! Hay cho một tiểu oa nhi Hoàng Vũ!” Lão đầu cao cao tại thượng đột nhiên cười lên ha ha, những người còn lại thấy thế cũng thầm cười trộm. “Đây là thật sự, không phải mơ!” Lão đầu cười cao giọng nói.

Thật sự? Hoàng Vũ Tĩnh Xu không xác định hỏi: “A?”

“Ha ha ha, thật là một người thú vị, nhiều năm qua chưa từng thoải mái như thế! Ha ha ha, như thế này thì nhất định phải cùng Vương mẫu nói đi!” Lão đầu kia càng cười thoải mái, nhìn đến vẻ mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu vẫn là bộ dáng kinh nghi, nắm lấy chòm râu nói: “Thái Bạch! Người đi nói cho oa nhi kia đi!”

Lúc này, từ bên phải đi một người đầu bạc lông mi trắng râu bạc trắng áo bào trắng, thờ dài nói: “Vâng, Ngọc đế!” Sau đó, người nọ xoay người, Hoàng Vũ Tĩnh Xu mới nhìn rõ người nọ trên vầng trán người nọ lại có ấn ký hình sao lóe kim quang, người này bộ dáng này, không phải bộ dáng Thái Bạch dân gian lưu truyền sao, cũng không biết có phải hay không hẳn sợ người ta nắm râu hẳn đâu? Hoàng Vũ Tĩnh Xu thầm nghĩ.

“Ha ha ha ha ha!” Trên đại điện lão đầu kia đột nhiên lại bộc phát ra một trận cuồng tiếu, vẻ mặt bạch y nhân kia sợ hãi đem râu dài của chính mình, lui lại vài bước. Trên đại điện người người cũng không thể kiềm chế được, cũng đều cười ra tiếng.

“Cô nương, người đừng có nghĩ muốn nghịch râu lão nhân a, râu này lão nhân để suốt ba ngàn năm mới dài ra!” Lão đầu áo trắng nói, nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc không tin của Hoàng Vũ Tĩnh Xu, hẳn lại nhanh nhẹn nói: “Cô nương, người đoán không sai, nơi này thật là thiên đình! Người ngồi trên đúng là Ngọc đế, ta là Thái Bạch, người xem đến mọi thứ đều là sự thật!”

“Thật sự? Làm sao có thể!” Trong vòng một ngày trải qua nhiều biến dị như vậy, dù là từ nhỏ nhận được huấn luyện tộc trưởng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cũng có chút không chịu nổi, thấy hoa mắt, cũng có chút hoảng hốt. Ngọc đế thấy thế vung tay lên, phía sau Hoàng Vũ Tĩnh Xu lập tức xuất hiện tọa ý khắc hoa bằng mã não, một tiên nữ xinh đẹp tiến đến giúp Hoàng Vũ Tĩnh Xu ngồi xuống. Có thể vậy tay biến ra tọa ý, hoài nghi của Hoàng Vũ Tĩnh Xu lại thành không thể hỏi gì, mình thật sự đến thiên đình trong truyền thuyết.

Đợi sau khi Hoàng Vũ Tĩnh Xu tỉnh táo lại, nàng bắt đầu đặt câu hỏi: “Này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Lão nhân Ngọc đế cũng cười đủ, hẳn nhìn Hoàng Vũ Tĩnh Xu, trên mặt hiện lên một tia hoài niệm “Nữ oa nhi, đây là ước định của trăm cùng với tổ tiên người mà có a!”

“Tổ tiên?” Hoàng Vũ Tĩnh Xu liếc mắt nhìn Ngọc đế một cách cổ quái, tổ tiên nàng còn có giao tình cùng Ngọc đế sao? Lịch sử huy hoàng như vậy sao trong gia phả không có ghi lại a?

“Xi!” Ngọc đế cười nhạo nói: “Tiểu oa nhi, lúc ấy tổ tiên người còn không biết trăm là Ngọc đế đâu, đương nhiên cũng không thể ghi lại trong gia phả được!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu cả kinh, thốt ra: “Người có thuật đọc tâm!”

“Ha ha ha ha!” Ngọc đế lại cười ha hả, “Thuật đọc tâm thì tính là cái gì, oa nhi người chỉ cần thành tiên, là có thể nghe được, như vậy so với thuật đọc tâm cao hơn!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu tâm niệm vừa chuyển, nàng đây suy nghĩ cái gì mọi người nơi này cũng biết? Trách không được lão Thái Bạch mới vừa rồi ôm râu bảo bối của hắn liên tục lùi về phía sau! Lại xem trên điện mọi người đều không giấu được vẻ tươi cười, bạch nhãn nhất phiến, toàn bộ cũng biết nàng nghĩ gì!

“Ha ha, tốt lắm, oa nhi, đừng để trăm cười nữa, chúng ta nói chính sự tiếp đi!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa nghe, lập tức thu hồi tâm thần hỗn loạn, tỉnh tã nghe.

“Oa nhi, gia phả gia tộc Hoàng Vũ các người có phải hay không ghi lại, năm đó tổ tiên gia tộc Hoàng Vũ dưới sự trợ giúp của một vị cao nhân đắc đạo mới bình an vượt qua tai họa?” Thấy Hoàng Vũ Tĩnh Xu gật đầu, Ngọc đế tiếp tục nói: “Cái cao nhân kia, chính là trăm a!”

Hoàng Vũ Tĩnh Xu ngẩn ra, như thế nào cũng không nghĩ được Ngọc đế lại giúp gia tộc của mình.

Ngọc đế chậm rãi nhớ lại nói: “Năm đó, trăm tu hành, hạ giới thể nghiệm và quan sát tình huống dân gian, cảm nhận tư vị làm phạm nhân, cũng không nghĩ đến thế đạo hỗn loạn, aiz!” Làm như nhớ tới đoạn ngày kia, Ngọc đế cảm khái thờ dài: “Lúc ấy ta còn có tâm tư muốn tu chỉnh dân gian hỗn loạn, nhưng vạn vật phát triển đều có trật tự, dù là tiên cũng không thể tùy ý sửa đổi, nếu không sẽ gặp đại kiếp nạn, trăm tuy có tâm, nhưng lại không thể không để ý an nguy hai giới người, tiên. Đang lúc khốn đốn, cơ duyên xảo hợp, trăm cứu người gia tộc Hoàng Vũ bị dân gian châm ngòi mà gặp phải diệt tộc. Vì thế trăm nghĩ lại, tiên không thể nhúng tay, không có nghĩa là phạm nhân không thể đi? Oa nhi người nghe đến đó, khả năng cũng nghe ra được đại khái, người muốn hỏi, nếu phạm nhân nhúng tay, vì sao trăm không phái người đầu thai thành phạm nhân đúng không?”

Thấy Hoàng Vũ Tĩnh Xu gật đầu, Ngọc đế nói tiếp: “Đạo trời a! Cho dù là tiên nhân đầu thai, đời trước vẫn là tiên nhân như cũ, cũng không đủ để thay đổi thiên hạ, hưởng chi tiên nhân hạ giới là muốn lịch kiếp, đã không có trí nhớ kiếp trước, lại vừa lịch kiếp, aiz!” Ngọc đế lắc lắc đầu. “Sau lại, tộc nhân Hoàng Vũ muốn báo đáp trăm, trăm lúc ấy đã nghĩ, trăm đường đường là Ngọc đế, muốn cái gì có cái ấy, không cần nhân loại báo đáp. Vì thế liền cự tuyệt, ngăn cản, bất quá tộc nhân Hoàng Vũ kiên trì, trăm liền suy nghĩ tính tể một phen, liền tính toán, mới giật mình phát hiện, trăm năm sau gia tộc Hoàng Vũ chắc chắn sẽ xuất hiện một người năng lực siêu phàm, bất thế kỳ tài, có thể dẫn dắt gia tộc Hoàng Vũ đạt tới đỉnh cao thế giới, vì thế liền hỏi tới gia tộc Hoàng Vũ muốn người này, nhưng bởi vì trăm nhúng tay, định mệnh huy hoàng của gia tộc Hoàng Vũ cũng không xuất hiện, vì vậy để bồi thường, trăm liền chúc phúc khắp cả gia tộc Hoàng Vũ, mặc dù không đại phồn vinh như ban đầu, nhưng cũng là cấp bậc mà gia tộc bình thường không theo kịp.”

“Bởi vì kéo dài trăm năm, một gia tộc trung thế tất sẽ xuất hiện người ưu khuyết, vì để có thể huấn luyện được tốt nhất, trăm lại nghĩ cách chọn ra rất nhiều người vĩ đại âm thầm phụ trợ gia tộc Hoàng Vũ, từ đó tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ mất tín là bởi vậy mà có. Bởi vì cuối cùng sẽ mang đi một vị tộc trưởng, trăm liền nói cho tiên bối gia tộc Hoàng Vũ, sau khi mỗi đại tộc trưởng sinh ra, trong tộc tuyển ra người năng lực ưu việt, huấn luyện cùng tộc trưởng, để có thể kịp thời tiếp nhận chức vị tộc trưởng sau khi tộc trưởng rời khỏi gia tộc Hoàng Vũ, oa nhi, trên cổ người đeo ngọc trụ tì hưu là tín vật của tộc trưởng các người, cũng là tín vật phân biệt các kỳ tài, trăm ở trên này đưa linh khí vào, chỉ cần người nọ đeo lên, sẽ lập tức cảm ứng được đưa người nọ đến thiên đình.”

Nói xong, Ngọc đế đưa mắt nhìn thật sâu Hoàng Vũ Tĩnh Xu, chậm rãi nói: “Oa nhi, ngươi chính là người trăm chọn lựa!”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Bắt đền

Trên đại điện một mảnh im lặng, Hoàng Vũ Tĩnh Xu cúi thấp đầu, nhìn không tới vẻ mặt của nàng, lúc này ngay cả chúng thần tiên trên đại điện cũng không có cách nào biết được nội tâm của nàng dao động.

Hồi lâu sau, Ngọc đế rốt cục lên tiếng: “Như thế nào, oa nhi, ngươi không muốn sao?”

Thật lâu sau, Hoàng Vũ Tĩnh Xu thông dong ngẩng đầu lên, “Ngọc đế, theo người nói như vậy, người từ gia tộc Hoàng Vũ mang ta đi, khiến nguyên bản gia tộc Hoàng Vũ hưng thịnh bởi vậy mà thay đổi?”

“Phải.” Ngọc đế gật gật đầu.

“Người đã nói tiên không thể nhúng tay vào chuyện tình dân gian.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu chậm rãi nhìn về phía Ngọc đế.

“Trăm cũng là bắt đắc dĩ.”

“Nhưng cũng vì bắt đắc dĩ của người, ta từ sau khi tám tuổi lại chưa từng trải qua cảm giác gia đình ấm áp.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu nheo mắt lại.

“Này... Trước ngươi cũng có người như vậy nha.” Ngọc đế có điểm chột dạ nói.

“Bọn họ là bọn họ, ta là ta. Ta nghĩ muốn có thời thơ ấu vui vẻ, có cha mẹ yêu mến, có gia gia thương yêu, có người bạn thân mật chia sẻ.” Hoàng Vũ Tĩnh Xu mở ra hai mắt nhìn thẳng Ngọc đế.

“Này...” Ngọc đế bắt đầu có điểm chột dạ, “Này, trăm sẽ bồi thường cho ngươi.”

“Bồi thường như thế nào? Không tính việc này, từ nay về sau, ta vẫn như cũ là tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ, tuy rằng cũng bận rộn, nhưng cuối cùng vẫn có thời điểm gặp lại cha mẹ, có lẽ đến thời điểm ta năm mươi tuổi thoát ải, ta cũng có thể phụng dưỡng song thân, cùng bọn họ hưởng thụ đến thiên luân chi nhạc, nhưng hôm nay, ta liền biến mất vô thanh vô tức vô ảnh vô tung, người nói xem cha mẹ ta làm sao chịu nổi? Người xem thử bọn họ nửa đời sau dựa vào ai?” Thanh âm Hoàng Vũ Tĩnh Xu dần dần to lên, hai mắt cũng càng sắc bén, khiến ngọc đế cũng không thể chống đỡ được.

“Này, này...” Ngọc đế đến đường cùng, không tự nhiên sờ sờ râu, khuôn mặt già nua âm thầm đỏ lên.

“Huống chi, người có nói là người nhúng tay cải biến mệnh mẽ bản mạng gia tộc Hoàng Vũ, như vậy ta, cha mẹ ta cùng với gia gia của ta, cùng ta chung một nhịp thở, bản mạng người định cũng bị cải biến theo, người bù lại tổn thất cho gia tộc Hoàng Vũ, nhưng còn tổn thất của bọn họ đâu? Người nên bù lại như thế nào? Tiên xưa nay giảng đạo nhân từ, nhưng mà ngay cả con người nhỏ bé đều không thể bảo toàn, tại sao nói đến đạo nhân từ? Thân là lãnh tụ Ngọc đế của tiên giới, làm gương cho chúng tiên nhân, nhưng mà theo ý kiến của ta, chỉ sợ sự thật không như thế...” Tâm mắt Hoàng Vũ Tĩnh Xu chứa đựng hào quang sắc bén liếc mắt một cái đến các tiên nhân sớm ngu ngơ trên điện, tầm mắt trở lại đến trên người Ngọc đế như đang đứng trên đồng lúa, như ngồi trên đồng than.

“Này... Này...” Lúc này Ngọc đế một câu cũng nói không nên lời, tay kia liền nắm ở trên râu, sờ cũng không, không sờ cũng không, trong lòng bàn tay đã sớm ướt đầm mồ hôi, lưng cũng thấm ra một tầng mỏng mồ hôi lạnh. Hắn tuy biết Hoàng Vũ Tĩnh Xu là một kỳ tài, nhưng không biết gan nàng lớn đến ngay cả Ngọc đế như hắn cũng dám trách cứ, ngay từ đầu thấy nàng ngây ngốc, vốn định ba lượng câu liền phái nàng đi, còn có thể được mạng ơn của nàng, không nghĩ đến kết quả cư nhiên là đầu nàng chưa thức tỉnh sự mãnh liệt, hiện tại nàng thức tỉnh lại, bằng hai ba câu nói của chính mình liền bắt được nhược điểm nhiều như vậy, hơn nữa đều là những câu có lý, chính mình hết thấy đều đuối lý, cái này xuống đài không được, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hấn vát và duy trì mặt mũi ngàn vạn năm hôm nay sẽ bị một cái tiểu oa nhi làm mất? Bầu không khí trong lúc nhất thời cứng ngắc không thôi.

Lúc này, Thái Bạch đã bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm tán thưởng gia tộc Hoàng Vũ này sẽ bồi dưỡng ra nhân tài như vậy, đối mặt với trận trận như thế còn có thể trấn tĩnh trong thời gian cực ngắn, hơn nữa tư duy lại rất mạnh, lập tức liền bắt được nhược điểm của Ngọc đế, nói năng có khí phách trách cứ đến cả Ngọc đế. Nhưng mà, bạch nhãn châu chuyển động, dù sao cũng phải để mặt mũi cho Ngọc đế, bằng không cuộc sống sau này có thể không dễ chịu lắm. Vì thế hắn miễn cưỡng cười bước ra từng bước, nói: “Hoàng Vũ cô nương, thật không hổ là kỳ tài thiên cổ bệ hạ tuyển ra, tâm tư kín đáo, lại có nhân có nghĩa, lão nhân bội phục bội phục!” Thái Bạch lại nói tiếp: “Chính là tính tình cô nương cũng có điểm nóng nảy, bệ hạ cũng mới vừa giải thích cùng ngươi về sâu xa gia tộc Hoàng Vũ mà thôi, còn chưa có nói xong đâu! Ngươi nên bình tĩnh hạ tâm xuống nghe một chút, bệ hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ cho ngươi một cái kết quả vừa lòng.”

Giờ phút này Ngọc đế nghe được Thái Bạch đàm tiếu giải vây cho hắn, thật sự kích động ở trong lòng liên tục trầm trồ khen ngợi, thầm nghĩ “Thái Bạch a Thái Bạch, không uống công ngày thường trăm đổi đãi với ngươi không tệ! Thời khắc mấu chốt vẫn là nhờ vào ngươi nha! Trong lòng trăm cũng mệt

phen vui về a!

Vì thế lập tức theo thang Thái Bạch đáp xuống, vội vàng nói: "Đứng đứng đứng, trăm làm sao có thể không lo lắng đâu, trăm chính là chưa kịp nói mà thôi, oa nhi chớ hoảng sợ, kế tiếp trăm liền cùng ngươi nói một chút..."

Hoàng Vũ Tĩnh Xu vừa thấy, lần ra oai phủ đầu này, tin tưởng đối với cha mẹ nàng còn có gia gia nàng cũng có thể yên tâm, vì thế cũng không làm khó dễ Ngọc đế, để cho hắn có cái bậc thang hạ xuống. Kế tiếp, mấy người ngay tại chỗ thảo luận an bài việc gia tộc Hoàng Vũ cùng với người nhà Hoàng Vũ Tĩnh Xu như thế nào.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Địch Trần Kính ở thiên giới là tiên kính được dùng để quan sát phạm trần, kính này chính là một trong những bảo vật ở thiên giới, vạn năm trước Nữ Oa và thiên có được đá màu, trải qua nhật nguyệt hàm dưỡng, tụ tập linh khí thiên địa vạn vật mà thành.

Giờ phút này, một tiên quan trừng lớn hai mắt, không thể tin tất cả những gì đã phát sinh trong kính, đột nhiên giật mình một cái, tiên quan kia búng tỉnh sợ ngây người, lại không dám trì hoãn, vội vàng ra bên ngoài chạy về phía Lăng Tiêu bảo điện. Vừa mới tới ngoài điện, bị thiên binh canh giữ điện ngăn lại, cũng bất chấp tình huống, quát: "Mau để cho ta vào! Địch Trần điện có việc gấp, xảy ra chuyện gì thì không phải bọn ngươi có thể chịu trách nhiệm được đâu!"

Hai thiên binh kia vừa nghe là Địch Trần điện, cũng không dám nhiều lời cản trở, lập tức cho đi.

Ở bên này, Ngọc đế còn đang cùng Hoàng Vũ Tĩnh Xu bàn chuyện, không thể tưởng được ngay sau đó, một phiên toái lớn hơn nữa đến đây.

"Báo ——" một đạo thanh âm mang theo sự hoảng sợ đánh vỡ sự yên tĩnh ở đại điện, chỉ thấy tiên quan kia bước nhanh dồn dập, bất chấp tất cả quy củ, lập tức lớn tiếng nói: "Bệ hạ, không tốt! Thân thể phạm nhân kia đã bị hủy!"

"Cái gì!?" Ngọc đế khiếp sợ từ chỗ ngồi "Xoẹt" một chút đứng lên, vẻ mặt tràn đầy không thể tin, tiên nhân cả điện cũng khiếp sợ không thôi, chỉ có vẻ mặt Hoàng Vũ Tĩnh Xu mang theo suy nghĩ sâu xa.

"Bệ hạ, vì thân mới vừa rồi nhìn vào Địch Trần kính để quan sát, phát hiện nguyên bản thân thể phạm nhân kia được tuyển định tốt đã bị ... bị phá thành mảnh nhỏ ..."

"Vì sao lại như vậy!?" Ngọc đế vẫn không thể tin tưởng được, vung tay lên, trên không trung liền xuất hiện hình ảnh lớn, cho đến khi chân chính thấy được tứ chi bị phá, mới hết hy vọng.

Trong không gian một mảnh im lặng, ngay lúc này Hoàng Vũ Tĩnh Xu chậm rãi hỏi: "Này, đây sẽ không phải là thân thể đưa cho ta dùng chứ!?"

Ngọc đế cứng đờ, cười cười hai tiếng.

Trong lòng Hoàng Vũ Tĩnh Xu cân nhắc một lát đã có so đo, nói: "Xem ra, thật là muốn ta dùng thân thể dự bị rồi?" Vẻ mặt bỗng trở nên tựa tiểu phi tiếu, "Ngọc đế, nếu thân thể đều đã bị hủy, ta đây có phải hay không sẽ không có việc để làm? Vậy vẫn là người đưa ta trở về đi! Tuy nói trên trời một ngày, nhân gian một năm, trở về lúc này không đảm đương nổi chức vị tộc trưởng, nhưng mà ta vẫn còn có thể trở lại bên cha mẹ ta phải không?"

Ngọc đế vừa nghe, cũng không bình tĩnh nổi: Ta mất công sức lớn như vậy để đưa nàng ta đến đây, vừa mới bị nàng chỉ trích như vậy, mặt mũi đều mất hết, thật vất vả mới để khiến nàng đáp ứng hỗ trợ, tại sao có thể để cho nàng ta đi, huống chi đưa nàng trở về, mấy trăm năm qua để cho gia tộc Hoàng Vũ hưởng không phúc lợi, chuyện thiệt như vậy hắn cũng không làm. Hơn nữa tiểu tổ tông này cũng chộc không phải chủ nhân tốt, nếu lúc này thả nàng trở về lần sau sẽ không còn nói chuyện tốt như vậy, trước vẫn là trấn an, sau lại nghĩ biện pháp khác đi!

"Oa nhi a, này, đó là chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn."

"Ha ha, mặc kệ có phải ngoài ý muốn hay không, hiện tại thân thể bị hủy đã trở thành sự thật, còn có cái gì đâu?"

"Này, oa nhi a, ngươi đừng có mặc kệ a, thật sự là ta yêu cầu ngươi hỗ trợ a! Như vậy đi, ngươi ở lại chờ, ta lập tức người đi xem còn có thân thể thích hợp hay không!"

"Chờ? Ta đây chờ đợi, nhưng tổn thất thời giờ của ta." Hoàng Vũ Tĩnh Xu nói.

Ngọc đế cũng hiểu được lý lẽ chủ nhân, vừa nghe, chỉ biết ngụ ý của Hoàng Vũ Tĩnh Xu. "Như vậy đi, oa nhi, vì bồi thường tổn thất của ngươi, ngươi còn có cái yêu cầu gì liền nói đi!"

Hoàng Vũ Tĩnh Xu giả ý thương thức nắm ngón tay chính mình, nói: "Ta làm sao dám yêu cầu chứ? Tất cả đều nghe theo Ngọc đế an bài đi!"

Không dám! ? Cũng dám mắng ta ngươi còn có cái gì không dám? Ngọc đế trong lòng thầm kêu khổ. "Như vậy đi, ta trước cho người đi dò tra rồi nói sau!" Nói xong, vung tay lên, một tiên quan lĩnh mệnh mà đi.

Sau một lát, người nọ trở về, vẻ mặt rất là quái dị, hắn cúi người ở bên tai Ngọc đế thì thầm một phen, vẻ mặt Ngọc đế cũng là luống cuống, nhưng vẫn kiên trì nói: "Oa nhi, tra được."

"A?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu nhìn thần sắc cổ quái của hai người kia, liền hỏi: "Như thế nào, có vấn đề?"

"Cái kia, hiện tại không có một người nào, không có một thân thể nào thích hợp với ngươi."

"Vậy người còn nói tìm được rồi?"

Ngọc đế nhìn Hoàng Vũ Tĩnh Xu xoay người phải đi, lập tức nói: "Nhưng mà bốn ngày sau có a !"

"Bốn ngày?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu trở lại, "Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Người nói hiện tại không có, còn nói bốn ngày sau có, không phải là trẻ con chứ?"

"Ách... phải." Ngọc đế sợ Hoàng Vũ Tĩnh Xu đổi ý, vì thế mặc kệ lập tức nói tiếp: "Oa nhi ngươi yên tâm, liền ba ngày này, ta nhất định an bài thỏa đáng cho ngươi, bao gồm cả việc lúc trước ngươi nói cái gì thơ ấu a cha mẹ a gia đình a tất cả toàn bộ đều bồi thường cho ngươi, một cái cũng không bỏ, như vậy chu toàn chứ?"

Hoàng Vũ Tĩnh Xu trầm ngâm trong chốc lát, đồng ý nói: "Vậy được rồi, thân thể kia sinh ra ở nơi nào?"

"Là ở ngàn năm trước tại đại lục Sở Ảnh."

"Đại lục Sở Ảnh? Theo ta được biết, trong lịch sử không có đại lục này a?"

"Phải, đó là một khối đại lục khác trong không gian song song, cùng với thời cổ đại ở địa cầu cũng không khác nhau lắm, nếu như ngươi đến đó, cũng được coi là xuyên không." Ngọc đế nói.

"Xuyên không?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu thế này mới nhớ tới nghi vấn lúc trước, "Các ngươi như thế nào cũng biết xuyên không a?"

"Chúng ta còn không phải muốn tiêu khiển sao!" Ngọc đế ngượng ngùng nói.

Choáng váng, ở thiên đình còn có tiêu khiển xem tiểu thuyết a? Hôm nay thật đúng là tiếp được kiến thức mới a. Trở lại chuyện chính, "Cổ đại? Không phải sẽ có võ công của cao thủ bay tới bay lui a? Phiền toái, không đi!"

"Ai ai, đừng mà, như vậy đi, dù sao ngươi cũng phải nghỉ ngơi ở trong này ba ngày, thừa dịp lúc này, trầm đề cho người ta dạy ngươi tu tiên, như thế nào? Tu tiên, đừng nói võ công, đến ngay cả quỷ quái đều không làm gì được ngươi."

"Tu tiên? Nghe qua cũng không có gì xấu, bất quá, nếu ta tùy tiện thi pháp bị người nhìn thấy, chẳng phải là muốn coi ta là yêu quái đem ta đi thiêu!?"

"Ách, nếu không, ta đã thông nhị mạch Nhâm Đốc cho ngươi, như vậy ngươi có thể dễ dàng học võ, lại không khổ cực, thế nào, không sai chứ?"

"Không sai là không sai, nhưng mà chuyện gì cũng đều phải để ta tự mình tới, như vậy mệt, phiền toái!"

"Ách, kia, ta đây tìm bạn đời cho ngươi, thành thân?"

"Ngươi đang nói một nửa của ta?" Hoàng Vũ Tĩnh Xu hỏi, thấy Ngọc đế gật gật đầu, lại nói: "Ngươi muốn

buộc lại ta sao! Chính là một người nam nhân có thể buộc lại ta ! ?"

"Không có hay không, ta không phải muốn buộc lại ngươi, ta đây không phải là muốn phân giải chuyện tình cho ngươi a." Đời này Ngọc đế chưa từng ăn nói khép nép như vậy, vì tiểu tồ tông này, hẳn phải chết sát mấy trăm năm sống lâu, tôn thọ a!"Nếu không, ta khiến Nguyệt lão cho ngươi thêm vài cái, chia sẻ vất vả của ngươi, ngươi xem được không?"

"Kia còn không sai biệt lắm."

"Oa nhi, ngươi xem ngươi còn có yêu cầu gì nữa không?"

"Ừm, nếu xuyên không, làm gì vẫn đều không có phương tiện, vẫn là hiện đại tốt, cái gì cũng có..." Hoàng Vũ Tĩnh Xu nghĩ nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn ngươi cho ta một món bảo bối..."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Thai kí

Tĩnh Xu bị một thanh âm nói thầm mơ hồ đánh thức, nàng chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là một mảnh sương mù, nàng ngáp một cái, duỗi cái lưng mệt

mới, thanh âm nói thầm càng rõ ràng : "Sở Nhi, nàng xem, nàng xem! Đứa nhỏ của chúng ta động ! Con muốn chào hỏi ta đấy!" Một thanh âm nam vui sướng vang lên. Tình Xu lúc này mới nhớ tới, nàng đã đầu thai.

Tình tế hồi tưởng lại, nàng đùa nghịch ở thiên đình ba ngày rưỡi, Tình Xu đắc ý cười trộm không thôi.

Ba ngày nay, nàng ngoạn vòng quanh ở thiên đình, thẳng đến buổi chiều tối mới lưu luyến không rời chúng tiên, tiêu sái đầu thai đến đây.

Ừm, để cho nàng cẩn thận ngắm lại, mấy ngày nay ở thiên đình làm chút gì nha, hi hi...

Ngày đầu tiên, nàng cảm thấy nhàm chán, đi ra chỗ này đến chỗ khác tham quan, kết quả chạy tới trong Bách Thú Viên của Vương mẫu, Bách Thú Viên tụ tập vạn thú trên thiên hạ, động vật này thật sự là quá đẹp, chính nàng nhìn cũng yêu thích không buông tay, ôm này một cái kia sờ sờ, ngay từ đầu động vật này còn không dám cùng nàng chơi đùa, nhưng dù sao cũng là động vật trên trời, trên thân cũng mang theo vài phần linh tính, liền về sau, tất nhiên cùng Tình Xu thân mật, đều chơi đến điên, khiến tiên đồng trông coi vườn sợ choáng váng.

Sau đó nàng bị "lễ phép" thỉnh ra Bách Thú Viên, nàng đã nghĩ, tiên thú này thấy được, tiên nữ này còn thấy không được đâu! Vì thế lại chạy tới địa phương tiên nữ này hoạt động hằng ngày, vừa vặn đụng tới một đoàn tiên nữ chơi đùa ở đằng kia, bên cạnh còn có một số đang làm nữ hồng, bên kia còn có người ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn làm tiêu khiển, vì thế phát sinh hứng thú, cũng đi theo tiến vào, cùng các tiên nữ này luận bàn đến trăng hồng thiên âm địa, hắc hắc, thật sự là thú vị không ít, lấy được ích lợi nhiều a!

Đến thời điểm buổi tối, bụng của nàng bắt đầu thăm thẳm kêu, lúc này nàng lại nghĩ tới một việc: thần tiên đi trên trời, suốt ngày đều chẳng ăn chút gì a, chẳng lẽ liền uống giọt sương nhĩ, hoa quả tươi một chút liền no rồi? Tuy nói tiên nhân dễ xướng ăn chay, nhưng không phải cũng muốn thành Phật giới luôn nha! Chẳng lẽ trên trời vốn không có cái ăn ?

Vì thế ngay lúc Tình Xu siêng năng "Không ngại học hỏi kẻ dưới", rốt cuộc hôm nay tìm được đình "Ngự trù", hơn nữa tiên trù không biết mấy trăm năm không hưởng qua đồ ăn nhân gian đến đây hợp lại làm một đại trù nghệ xưa nay chưa từng có, cuối cùng Tình Xu tích lũy kết tinh trí tuệ nhân loại trăm ngàn năm mà toàn thắng, đương nhiên, trừ bỏ Tình Xu tạo phúc, còn có từ lúc theo trận đầu bắt đầu là chúng tiên trên thiên đình mơ ước đã lâu, bên trong đứng mũi chịu sào phải kể tới Ngọc đế cùng Vương mẫu . Vào lúc ban đêm, Tình Xu liền bị Ngọc đế phái tới theo Thái Bạch bắt đầu học thuật tu tiên.

Ngày hôm sau, dưới sự trợ giúp của Ngọc đế đã thông nhị mạch Nhâm Đốc, Tình Xu sớm đã bắt đầu ở trong thiên đình học tập, nàng trước tìm được chỗ của Thái Thượng Lão Quân, nhớ tới tiểu thuyết “ Tây du kí ” tôn hầu tử say rượu đã ăn tiên đan lão quân, lại cảm thấy buồn cười, đúng lúc này, lão quân kia cũng tới, Tình Xu liền vui đùa nói : “Lão quân, nếu người tới nay lại đến, lò luyện tiên đan này của người cẩn thận bị ta ăn hết!” Ai ngờ lão quân kia cũng không hoảng nào, cười hớ hớ nói : “Người muốn ăn tiên đan của lão nhân cũng được!” Điều này khiến Tình Xu kỳ quái, khó hiểu : "Vì sao nha?" Thái Thượng Lão Quân nuốt nước miếng nói : "Chỉ cần người lại làm đồ ăn, đưa vào trong bụng lão nhân này, đừng nói ăn tiên đan , mà ngay cả bí phương lão nhân đều dạy cho người!" Tình Xu nhân tình sáng lên, liền thuận thế chiếm đại tiện nghi này.

Kế tiếp, thời gian để Thái Thượng Lão Quân thỏa mãn chỉ huy chậm rãi trôi qua, dùng một chút đồ ăn đổi lấy một thân kỹ thuật chế thuốc, thật đúng là rất đáng giá! Luyện đan thuật này, muốn học y, biết độc, nhận biết được đều làm được, bởi vậy, việc luyện đan Tình Xu học đến ba bậc, khiến cho nàng tự mãn cười trộm vài lần.

Lúc chiều, hôm qua mới nhận thức đám tiên nữ kia hi hi ồn ào đi tới địa phương lão quân, đưa nàng đi, dẫn đến trước mặt Vương mẫu. Vương mẫu này đã sớm đối với Tình Xu tò mò vạn phần, nữ oa này lớn mật, dám ở đại diện chỉ trích Ngọc đế, còn khiến Ngọc đế á khẩu không trả lời được, đến thời điểm khiến nàng nghe được tin tức này cao hứng rất lâu, điều này rốt cục cũng làm cho nàng có cơ hội lấy Ngọc đế làm trò tiêu khiển, trong lòng sinh ra vài phần ấn tượng tốt đối với Tình Xu.

Khi nàng nghe nói Tình Xu có thể cùng động vật trong Bách Thú Viên hoà đồng vui vẻ trong lòng liền âm thầm ngạc nhiên , Bách Thú Viên này tuy nói là của nàng, nhưng mà động vật trong viên đối với nàng cho tới bây giờ vẫn đều xa cách, kêu không tước mở cái bình nó liền khiến người ngã đầu ngủ, đây là lần đầu nghe nói tiên thú trong viên đối với người thân cận đó!

Nếu nói ngoài hai điều trước đem lại cho Vương mẫu nhiều hảo cảm, thì thu tâm của Vương mẫu chính là tay nghề của Tình Xu, bởi vậy hôm nay mới nghĩ chiều người đến xem. Vừa nhìn lên đã có thể hiểu rõ, không phải bộ dạng Tình Xu khiến người giật nảy mình, mà là tay nghề của Tình Xu nha! Khiến Vương mẫu hoàn toàn thần phục, ồn ào không thu Tình Xu làm con gái nuôi thì không được.

Tình Xu làm gì chứ? Kỳ thật tạo được niềm vui cho một nữ nhân rất đơn giản: Tình Xu hiện học đến luyện đan thuật, tinh luyện hoa tiên làm thành đường nhan đan. Vốn tiên nữ trên trời không cần, ai biết đánh bậy đánh bạ nhưng lại khiến Vương mẫu yêu thích, điều này tốt lắm, chẳng những chiếm được không ít phúc, còn có thêm một mẹ nuôi là Vương mẫu. Mẹ nuôi hào phóng, ban cho Tình Xu một gốc cây, đó là —— cây bàn đào! Tình Xu biết đến bàn đào này, trong “ Tây du kí ” từng có nhắc đến sự quý hiếm của nó ra sao. Hiện tại Vương mẫu lại ban thưởng một gốc cây tươi tốt nhất, có thể thấy được Vương mẫu đã yêu thích Tình Xu ra sao.

Ngày thứ ba, Tình Xu chỉ đi đúng một chỗ: Tàng thư các ở Thiên đình . Ở nơi nào Tình Xu cũng chiều mộ được tàng thư, thời điểm chạng vạng lại chạy ra đi la cà, kết bạn với không ít thần tiên, người người đều là núi lớn có thể dựa vào được, đương nhiên, vậy trong đó phải nói đến mẹ nuôi Vương mẫu.

Đến thời điểm ngày thứ tư, Tình Xu không có chuyện gì làm, đã bắt các tướng quân thiên đình cùng luận bàn võ nghệ, đương nhiên, Tình Xu không sánh bằng các thiên tướng có được võ công cao cường, nhưng cũng vẫn phải có chút chỉ điểm, cũng coi như không sai, dù sao nàng muốn hiểu mọi thứ không chờa chút gì, tất cả đều học tập, bằng không mọi việc xảy ra, nàng muốn hạ phàm làm gì, còn không nhàm chán a!

Cảm giác mình không có gì hay học , Tình Xu vầy vầy tay, mang theo phần lớn bảo bối mẹ nuôi Vương mẫu đưa, cầm theo đầu thai đến đây, gần nhất liền cho nàng ngủ xinh đẹp hơn tám tháng, sau đó ngay tại lúc một người nam nhân kinh hô khiến nàng thanh tỉnh.

Quyển 2 - Chương 8: Dưỡng thai sinh ra

"Sở Nhi, nàng xem, tiểu bảo bối của chúng ta đang chào đón ta đó!"

Tĩnh Xu nghe thấy nam nhân sắp trở thành cha của nàng kia nhẹ nhàng vỗ về bụng mầu thân nàng, liền vì một động tác lơ đãng của nàng mà hưng phấn không thôi, trong lòng cũng dần dần trở nên ấm áp lên, từ sau khi tám tuổi, nàng không có cảm thụ qua tình yêu thương của cha mẹ, vốn tưởng rằng khoảng thời gian nàng sống sẽ vội vàng trôi qua, cùng cái chữ "nhà" này không còn duyên phận, ai ngờ lên trời lại để cho nàng một cơ hội ấm áp, lúc này đây, nàng không cần lại áp lực chính mình, nàng muốn sống một cuộc đời chân thật, nàng muốn hưởng thụ tình yêu thương của cha mẹ tận tình, ai cũng không thể phá hư cuộc sống mới của nàng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tĩnh Xu cũng mềm mại, nàng bắt đầu dùng sức động lên, nàng muốn cho phụ thân của nàng biết, nàng muốn nói với hân "Hello" !

"Sở Nhi, Sở Nhi! Bảo bối lại động, con nhất định nghe được ta nói chuyện!" Nam nhân kích động kêu lên, sau đó đem lỗ tai của mình dán tại trên bụng thể tử, "Bảo bối, con có phải hay không nghe được lời nói của phụ thân? Con có phải chào hỏi cùng phụ thân hay không a?"

Nữ nhân kêu Sở Nhi cười khế, nói : "Dực, chàng lại nói hươu nói vượn, đứa nhỏ còn nhỏ đó, làm sao có thể nói chuyện được với chàng, nói chi là nghe hiểu."

"Tại sao không có?" Nam nhân trả lời, " Bảo bối chúng ta rất thông minh! Bảo bối, phụ thân nói đúng không? Nào, bảo bối, nếu con nghe hiểu, sẽ động một chút nha!"

Tĩnh Xu nghe đối thoại của hai người, âm thầm cười trộm, thật sự là một đôi vợ chồng ân ái dờ hoi. Vừa nghe đến lời nói của nam nhân, trò đùa dai nổi lên, thật đúng lại động hai cái.

"A!"

"A!"

Hai tiếng kinh hô vang lên, "Dực, động, động ..." Nữ tử kích động nắm lấy tay nam nhân. " Phải, động, thật sự động !" Nam nhân cũng ngạc nhiên cực kỳ, không nghĩ tới nhất thời nói vui đùa cư nhiên nhận được đáp lại, điều này đại biểu gì? "Ha, ha ha ha! Sở Nhi! Bảo bối chúng ta không chừng là bảo bối thật sự đó! Ở trong bụng có thể nghe âm thanh, thật là một bảo bối a! Ta muốn nói cho hoàng huynh biết, cùng khoe với hân, bảo bối chúng ta rất thông minh!" Nam nhân đắc ý cười ha hả.

Hoàng huynh? Nàng lại đầu thai đến hoàng gia ? Bởi vì ở trên thiên đình du đãng ba ngày Tĩnh Xu cũng không có quan tâm đến người chính nàng sắp đầu thai, này vừa nghe, mới biết nàng sinh ra vững chắc, an bài tới địa vị gần Thiên gia như vậy, Ngọc đế thật đúng là nhọc lòng a, là sợ nàng đầu thai đem nhiệm vụ của mình để qua một bên, mặc kệ thế đạo, cho nên mới an bài cái thân phận như vậy để nhắc tới ước thúc chính nàng sao?

Từ sau ngày đó, mỗi ngày cha mẹ đều cùng nàng trò chuyện, nếu không học bài, cũng đánh đàn, thưởng ngắm hoa, ăn, tư tưởng của bọn họ cũng thật sự có bước tiến, hiển nhiên cũng hiểu được "dưỡng thai"

Theo trong lời bọn họ nói, Tĩnh Xu thu thập một ít tin tức cơ bản, nơi này thật sự là đại lục Sở Ảnh, trên đại lục này có bốn nước lớn, phân biệt là: Minh Phong quốc, Diễn Triều quốc, Càng Sa quốc và Xuyên Vân quốc. Hiện tại nàng ở Minh Phong quốc, Minh Phong quốc là quốc gia có khí hậu điều kiện tốt nhất, hàng năm có gió, nhưng lại không lớn, đất đai phì nhiêu, lương thực thu hoạch được đứng đầu tứ quốc, bởi vậy là quốc gia xuất khẩu lương thực lớn nhất trên đại lục Sở Ảnh.

Hiện tại hoàng đế Minh Phong quốc kêu Phượng Mặc Ngạo, phụ thân của nàng chính là một trong hai đại vương gia Minh Phong quốc Phượng Mặc Dực, một vị vương gia khác kêu Phượng Mặc Phi, hai người là cánh tay trái phải của Phượng Mặc Ngạo, huynh đệ cùng nhà nhưng lại không lạnh lùng xa cách, lại thân mật vô cùng, từ phụ thân của nàng ngay cả loại việc vặt như máy thai của đứa nhỏ đều đem ra khoe, cũng thấy được huynh đệ bình thường thân mật khăng khít ra sao.

Bởi vì ở Minh Phong quốc Phượng Mặc Ngạo lãnh đạo khai sáng, khiến cho vua và dân một mảnh thanh bình, mưa thuận gió hòa, dân chúng người người đều khen ngợi, rất phồn vinh. Vị trí Minh Phong quốc ở tại trung ương đại lục, phía tây là Càng Sa quốc với sa mạc chiếm đa số, hai nước lấy một mảnh rừng rậm rạp làm biên giới; hướng phía đông bắc là Xuyên Vân quốc với núi non chiếm đa số, hai nước lấy núi non làm biên giới, còn lại hướng phía đông nam là Diễn Triều quốc với sông xanh, hai nước lấy một sông lớn —— sông Tĩnh làm biên giới. Tuy thái bình thịnh thế, nhưng quốc thổ Minh Phong quốc phì nhiêu, khí hậu lại an hòa, không đảm bảo tam quốc còn lại sẽ không mơ ước, bởi vậy cảnh thái bình cũng ảm ảm lộ ra không yên ổn. Đương nhiên, điều này cũng là Tĩnh Xu đoán thôi.

Nói xong quốc gia, lại nói đến nhà mới của nàng: Phụ thân của nàng Hiền vương Phượng Mặc Dực cùng đương kim hoàng thượng và Đức vương

Phượng Mặc Phi là huynh đệ cùng mẹ, từ nhỏ cảm tình ba người rất tốt, hơn nữa sau khi Phượng Mặc Dực cùng Phượng Mặc Phi giúp Phượng Mặc Ngạo lên ngôi, Phượng Mặc Ngạo càng thêm tin tưởng thân huynh đệ này.

Phụ thân của nàng mặc dù là vương gia, nhưng trong phủ vương gia to như vậy chỉ có một vị vương phi, là mẫu thân của Tĩnh Xu – Giang Sở Nhi. Giang Sở Nhi vốn là nữ nhi của một phú thương ở Minh Phong quốc, dưới sự nhân duyên trùng hợp kết bạn cùng Phượng Mặc Dực, hai người vừa gặp đã thương, nhưng trong xã hội này địa vị thương nhân cũng không cao, bởi vậy tình cảm lưu luyến của hai người bị nhiều mặt cản trở, nhưng hai người cũng không buông tay, cuối cùng mới có thể kết thành vợ chồng, từ nay về sau ân ái không thôi.

Từ sau khi hai người kết hôn, vẫn không có tin vui truyền ra, bên trong hoàng thành lại một lần truyền ra tin đồn Hiền vương phi không thể sinh dục, khiến Giang Sở Nhi khó xoay sở, may mà thái thượng hoàng cùng thái Hậu cũng không tạo áp lực nhiều lên hai người, nhưng Giang Sở Nhi vẫn thừa nhận không ít áp lực về tâm lý, cầu thần hỏi được tất nhiên là không ít. Rốt cuộc, trời không phụ lòng người, Giang Sở Nhi truyền ra tin tức tốt, đứa bé này đối với hai người mà nói, không chỉ là kết tinh tình yêu của bọn họ, cũng là thành lũy hôn nhân của bọn họ, bởi vậy hai người đều tràn ngập chờ mong cùng trân trọng đứa con chưa xuất thế, Phượng Mặc Dực càng âm thầm quyết định, bất luận đứa bé này là nam hay là nữ, hào hảo nuôi nấng, đợi sau khi con lớn tuổi, liền cho con kế thừa phong hào Hiền vương! Tĩnh Xu không biết, nàng không chỉ có ngâm thìa vừng chắc sinh ra, mà còn nhận được địa vị cao!

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Cứ như vậy, vợ chồng hai người Phượng Mặc Dực “dưỡng thai”, Tĩnh Xu an nhàn vượt qua hai tháng, mỗi ngày trừ bỏ dưỡng thai, chính là theo Thái Bạch học tu tiên thuật, thẳng đến bảy tháng tiến đến.

Thất Tịch, một ngày lãng mạn mà duy mỹ, nhưng đối với người ở Hiền vương phủ mà nói, đây là một ngày khăn trương mà kinh tâm, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, toàn bộ chung quanh trong vương phủ bận rộn chạy qua chạy lại. Giờ phút này, trong phòng Hiền vương phi Giang Sở Nhi truyền ra từng đợt tiếng la.

"A —— "

“Vương phi, chịu đựng, dùng sức a!”

"A..."

"Sinh như thế nào còn không ra? Cũng đã hai ngày!" Phượng Mặc Dực ở bên ngoài phòng lo lắng đi qua đi lại, trong mắt chứa đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, tóc tai hỗn độn, xem ra là hai ngày này còn chưa ngủ.

"A —— "

Giang Sở Nhi kêu đau giống như thanh âm cắm vào trong đầu của hắn, nghe người yêu kêu, tâm quỳnh lên, cước bộ hướng vào bên trong, lại bị vài cái hộ vệ tay mất lạnh lẽo ngăn cản lại.

"Các ngươi mau thả ta ra!" Phượng Mặc Dực giãy dụa muốn vào bên trong.

"Vương gia, điều này không được a! Nữ tử sinh sản tối kỵ nam tử tiến vào, điềm xấu a!" Vài cái hộ vệ liều mạng lôi kéo Phượng Mặc Dực lại.

"Cái gì mà điềm xấu, ta không quản được nhiều như vậy! Buông! Ta muốn đi vào!" Phượng Mặc Dực giãy dụa, nhưng thân mình hai ngày không nghỉ ngơi không sánh bằng vài cái hộ vệ, liền bị kéo ở bên ngoài phòng như vậy, hắn dùng sức tới cửa phòng, hô: “Sở Nhi! Sở Nhi! Các ngươi buông ra! Sở Nhi! Chúng ta có thể không sinh, không sinh a! Sở Nhi!” Một bên hò hét, nước mắt nam nhi cũng không ngăn được mà rơi xuống, hai tay kia gõ cửa mà chảy xuống từng giọt máu.

"Thái thượng hoàng giá lâm —— "

"Hoàng thượng giá lâm —— "

"Thái hậu giá lâm —— "

"Đức vương gia giá lâm —— "

Một tiếng thanh hô to truyền đến, bốn nhân ảnh vội vàng tiến vào, cũng không có để ý lễ nghi, vừa tiến đến liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Sao còn chưa sinh?”

Thái hậu thấy toàn bộ ở đây là nam nhân, trong người nóng lòng không thôi, mà trong phòng tiếng kêu vẫn chưa ngừng, lại nghe nói đã hai ngày, sợ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đứa con trai này sợ là muốn làm ra cái việc ngốc gì a! Nghĩ đến đây, liền nhắc lên vạt áo dài lập tức xông vào!

Những người còn lại không nghĩ tới thái hậu lại như vậy, tất cả đều sửng sốt, đợi thời điểm phục hồi lại tinh thần, Phượng Mặc Dực sớm cùng Thái Hậu xông vào, thái thượng hoàng Phượng Thiên Tề thấy thế, đành phải cùng Phượng Mặc Ngạo cùng Phượng Mặc Phi vào, bất quá là ở tại ngoại thỉnh chờ.

Phượng Mặc Dực vọt vào buồng trong, lệ rơi đầy mặt nắm lấy tay Giang Sở Nhi, khóc nói: "Sở Nhi! Sở Nhi của ta! Khổ cho nàng! "

Hai mắt Giang Sở Nhi cũng đầm lệ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sớm chẳng nói chuyện.

Thái hậu vừa vào nhà, liền rất có khí thế kéo, xắn tay áo, khiến mấy người kia sợ tới mức ngã người, đẩy bà đỡ, tự mình đỡ đẻ đến đây. Chỉ thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, xem xét một phen, ngừng đầu đối với Giang Sở Nhi nói: "Con dâu ngoan, sinh con lần đầu tiên rất đau, con cần phải chịu đựng à! Nếu con có điều gì không hay xảy ra, Dực Nhi của chúng ta cũng sẽ muốn đi theo con ! Đứa nhỏ này về sau không cha không nương thì làm sao bây giờ à!"

Thái hậu một phen nói khiến trong lòng Giang Sở Nhi cả kinh, nhưng cũng không dám khinh thường. Kế tiếp, dưới sự trợ giúp của thái hậu, lại dùng lực lên.

Nói đến Tĩnh Xu ở trong bụng mẫu thân cũng lo lắng vạn phần, rõ ràng chỗ ra ngay tại trước mắt, nhưng có như thế nào cũng ra được, chính nàng cũng âm thầm lo lắng, vừa thấy mẫu thân bởi vì thái hậu nói chuyện một buổi lại dùng lực lên, trong lòng lại cao hứng, lập tức quyết định về sau nhất định phải khiến cho lão nhân gia vui, mới không có phụ lão nhân gia một phen “ cứu mạng ”

Ngay tại Giang Sở Nhi dùng sức từng đợt, Tĩnh Xu nhắm phía chỗ ra, tiêu phí công phu nửa ngày, mới rốt cuộc gặp lại ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Truyền kỳ bắt đầu

Đám người thái thượng hoàng canh giữ ở gian ngoài vừa nghe lời nói của thái hậu, ba người lúc này đã nhìn quen sóng to gió lớn trong lòng đều kinh sợ không thôi, quan tâm sẽ bị loạn, chuyện này vừa ra, liên lụy đến thân nhân ruột thịt, sao có thể không sợ?

Ngay trong lúc chờ đợi, Đức vương Phụng Mặc Phi đột nhiên giật giật cái mũi, kỳ quái ngửi một hơi. Phụng Mặc Ngạo phát hiện hoàng đệ động tác kỳ quái không khỏi hỏi: "Đệ làm gì thế?"

"Phụ hoàng, hoàng huynh có ngửi thấy mùi hoa không?" Phụng Mặc Phi lại bắt đầu ngửi lên. Nghe Phụng Mặc Phi vừa nói như vậy, hai người còn lại cũng phát giác được một cổ mùi thơm lạ lùng. "Đây là có chuyện gì a? Làm sao có thể có hương hoa? Hơn nữa trừ bỏ hương hoa mùa hè, ta tựa hồ còn nghe thấy được hương hoa mùa đông..." Phụng Mặc Ngạo cũng tò mò, ngửi trái ngửi phải, quay đầu vừa thấy, giật mình!

"Phụ hoàng, hoàng đệ xem kia!"

Thái thượng hoàng cùng Phụng Mặc Phi xoay người lại, liền bị một màn trước mắt khiến trong lòng cả kinh nói không ra lời. Xuyên cửa sổ lớn đang mở, bọn họ có thể nhìn thấy hoa và cây cảnh vốn đã dần dần héo rũ còn chưa tới thời tiết sinh trưởng tất cả đều dạt dào sức sống, giống như đang ở tư thế đợi phóng; mà trên nhánh cây cùng bề cửa sổ đều đứng đầy các loài chim, mà lại không kêu một tiếng, một đám im lặng đứng, tựa như một quân đội kỷ luật nghiêm minh! Khiến người ta ngạc nhiên nhất là, trong viên, cửa phòng, tràn đầy một đồng lớn động vật, từ mèo đến sói hổ, tất cả đều nhìn vào trong phòng!

Ba người thấy một màn như vậy, toàn bộ trợn tròn mắt, đây là cái tình huống gì a? Động vật như thế nào đến đây nhiều như vậy! “ Người tới, người tới! Đây là có chuyện gì? Vì sao không đuổi động vật này ra đi! ?” Phụng Mặc Ngạo lớn tiếng trách cứ.

"Đuổi ... đuổi về, hoàng thượng, các nô tài cũng không biết, động vật này đột nhiên hiện ra, đuổi như thế nào cũng không đi, hơn nữa còn có này sói hoang nham liệt hổ hung mãnh ăn thịt người, các nô tài cũng không dám đuổi!" Một cái hạ nhân run run thân mình quý xuống đáp.

Phụng Mặc Ngạo đang muốn phát hỏa, thái thượng hoàng như nghĩ tới cái gì ngăn hãm lại, "Hoàng nhi đừng vội, người xem động vật này, bọn chúng chính là đứng ở chỗ này, vẫn chưa đi thương người, hôm nay việc này vô cùng quái dị..."

Còn chưa nói xong, chợt nghe đến phòng trong đột nhiên bộc phát ra một trận khóc nỉ non vang dội!

Đồng thời, dưới ánh mắt bất khả tư nghị của ba người, bỗng nhiên không gian sáng mờ một mảnh, tất cả hoa và cây cảnh trong viên nháy mắt đều bùng lên! Chim chóc đứng đầy ngọn cây cũng đều kêu to giương cánh thẳng hướng tận trời! Động vật cũng đều đột nhiên cùng kêu to lên! Trong lúc nhất thời, trong viện náo nhiệt phi thường!

"Trời giáng Tử Hà, trăm hoa đua nở, bách điều trời lên, bách thú tề hoan... hay, hay, hay nha!" Ba người liên tục hô to, đều khiến cho dị tượng bùng lên không thôi. "Hoàng nhi, đứa nhỏ này sinh ra liền hiện ra dị tượng, tất là trời cho chi bảo a, hảo, hảo, hảo! Ha ha ha!" Thái thượng hoàng cao hứng cười lên ha hả.

"Phụ hoàng, đây là trời cho Minh Phong quốc ta a!" Phụng Mặc Ngạo cũng kích động, nắm chặt tay Phụng Mặc Phi.

"Phụ hoàng, cuộc đời này nhi thần thấy được kỳ tượng như vậy, không uống, không uống a!" Phụng Mặc Phi cũng cao hứng vô cùng, liên tục kêu không uống.

Bên này vì dị tượng kích động không thôi, bên kia càng là ngạc nhiên liên tục.

Tay thái hậu tiếp nhận đứa bé tốn lao lực thiên tân vạn khổ mới ra được từ trong bụng mẫu thân, đang vui mừng, lại cảm thấy ần ần trong tiếng khóc nỉ

non có một cổ mùi thơm nồng đậm lạ lùng phiêu đảng trong gian, vừa ngửi tinh tế, đúng là phát ra từ trên người đứa bé này. Ôm đứa nhỏ đi tẩy trừ một phen, càng tẩy lại càng bất ngờ, trên trán đứa bé này, có hình hóa phượng bay lên! Hôn nửa ngón trỏ của nàng tựa hồ có một vòng hoa văn cổ quái màu vàng, nhưng trong chớp mắt lại không thấy, hơn nữa đứa bé này khóc, dần dần mở hai mắt ra, hai con mắt sâu không thấy đáy kia là màu tím! Điều rất ngạc nhiên, đứa bé kia vừa nhìn thấy nàng, cư nhiên nín khóc mỉm cười! Liền vì nụ cười này, thái hậu liền thích đứa bé phần nộn tinh xảo này! Xem xét một phen, đứa bé này còn là nữ oa nhi!

Từ khi Phượng Mặc Ngao cưới vợ tới nay, trong cung cũng có không ít đứa nhỏ, nhưng phần lớn đều là hoàng tử, công chúa căn bản không có vài cái, chỗ Phượng Mặc Phi cũng không có một nữ oa nhi. Tuy nói hoàng tử tốt hơn, nhưng vẫn không bằng tiểu nữ oa đáng yêu tri kỷ nha, mỗi ngày thái hậu đều ngắm trông trong cung có thể nhiều thêm nữ oa nhi, trong hoàng thất cũng sung ái với các công chúa không thôi, có thể thấy được nàng đối với nữ oa nhi đây chấp nhất sâu đậm. Đứa nhỏ này lại đích thân tay nàng đỡ đẻ, lại là một nữ oa nhi, thái hậu cơ hồ vui sướng. Ôm đứa nhỏ không chịu buông tay, mà ngay cả Phượng Mặc Dực muốn nhìn đều luyến tiếc, vội vàng lấy cớ vì chiếu cố Sở nhi rồi đuổi hẳn, chính nàng một người ôm đứa nhỏ tại một bên vui tươi cười hớn hở.

Tĩnh Xu cũng yêu thích hoàng tử mẫu này không thôi, chỉ xem ánh mắt kia hiền lành vui vẻ, liền đủ để nàng vô điều kiện thích hoàng tử mẫu này. Vốn định bồi hoàng tử mẫu chơi đùa, nhưng vừa mới dùng nhiều khí lực ở trong bụng mẫu thân, thật sự không cường nổi, vì thế đầu gục xuống, ngủ say.

Ngay tại Tĩnh Xu mê man, hoàng đô Minh Phong quốc sớm bị dị tượng trên bầu trời trở nên ồn ào huyền ảo, lại nghe hạ nhân vương phủ thì thầm, Hiền vương gia sinh ra nữ nhi khiến trăm hoa đua nở, bách điều trỗi lên, bách thú tề hoan, việc lạ liên tiếp được truyền nhanh trong Minh Phong quốc, mới một buổi tối, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận. Nói này tiểu vương nữ là tiên tử hạ phàm trên trời, hôm sau, danh hào tiểu tiên nữ cũng một đêm mà thành.

Nói về hoàng gia, thái hậu yêu thích tiểu vương nữ vô cùng, thái thượng hoàng cũng vừa nhìn thấy đứa nhỏ này liền yêu mến, hoàng thượng cùng Đức vương gia càng ghen tị với Phượng Mặc Dực có thể có được tiểu nữ đáng yêu không thôi, chủ định cho Tĩnh Xu sinh ra ba ngàn sung ái cho thân. Hiền vương Phượng Mặc Dực đặt tên nàng là Tĩnh Xu, hoàng thượng sắc phong làm Phượng Trạch công chúa, từ nay về sau tại đại lục Sở Anh truyền kỳ Phượng Trạch công chúa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Tuyển thi

Tĩnh Xu đau đầu, vô cùng đau đầu.

Kiếp trước tổ huấn gia tộc Hoàng Vũ chính là “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải muốn khiêm tốn”. Kết quả, mới vừa sinh ra, liền tạo ra động tĩnh lớn như vậy, điều này mà muốn khiêm tốn thì đều thành hy vọng xa vời.

Mới sinh ra không đến ba ngày, trong vương phủ người đến chúc mừng chật ních, trong vương phủ đông như trẩy hội, ngựa xe như nước, quan viên triều đình tiến đến chúc, xe ngựa quý tộc phú cô chần mất ngã tư đường vương phủ, lấp, bịt kín đến nửa bước cũng khó đi, hạ lễ đưa tới khiến cho nô bộc vương phủ tiếp được đến tê tay, ngậm kêu khổ thấu trời, trên mặt cũng không thể toát ra chút khó chịu, đều phải cười đến mặt đều cương lên thiếu chút nữa không khôi phục được.

Trong đám người tiến đến chúc mừng, có khi là thật tình vì mừng nữ nhi của Hiền vương Phượng Mặc Dực nên cảm thấy cao hứng; có khi là thấy tiểu vương nữ mới xuất thế nhưng được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu cùng Đức vương gia vui vẻ, khiến hoàng thượng sắc phong làm “công chúa Phượng Trạch”, cảm thấy tốt, liền vội vàng đến nịnh bợ; có khi chỉ đơn giản muốn mượn cơ hội này đến kết giao với Hiền vương gia, phải biết rằng Hiền vương được hoàng thượng tin một bề, chỉ cần kết bạn với hắn, về sau bất luận quan thương quyền nói đều có nể dựa; còn có người tới giúp vui, chỉ là muốn đến xem “Tiểu tiên nữ” vô cùng kì diệu kia được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ đến cuối cùng cái dạng gì, có phải thần kỳ thật như vậy hay không, có người bí mật lôi kéo hạ nhân vương phủ hỏi, chính là muốn biết được tiểu công chúa kia khi sinh ra dị tượng là như thế nào, để khi trở về khoe cho người thân nghe một phen —— tuy rằng ta không có thấy, nhưng mà ta nghe người ta nói, đây là tư liệu trực tiếp đấy!

Phượng Tĩnh Xu nằm ở trong lòng mẫu thân uống sữa nghe vài thị nữ líu ríu đàm luận trong đại sảnh vương phủ, trong lòng nàng có điểm đồng tình với phụ thân đáng thương, đối mặt nhiều người tâm tư khác nhau như vậy, không chỉ không thể khó chịu, mà còn phải giả bộ đáng thật cao hứng, miễn cho người ta nói mình cao ngạo, bất cận nhân tình, aiz, phụ thân a, có thể làm phiền người, người liên rặng lượng lo nhiều thứ, nữ nhi hiện tại nhiệm vụ chính là ăn ngủ, ngủ ăn, cố gắng làm phế nhân, đối với người là lực bất tòng tâm a!

Nay Phượng Tĩnh Xu chỉ có sinh hoạt như trẻ con, trừ bỏ có thể sử dụng đầu tư hỏi cái vấn đề nào đó, cái gì cũng không làm được, thuật tu tiên cũng chỉ có thể đợi, phóng chừng tới năm tuổi mới có thể tu luyện một lần nữa.

Thuật tu tiên này mặc dù yêu cầu không cao về thân thể, nhưng điều kiện cơ bản nhất là nhất định phải có một khí lực cường kiện, để gánh nặng linh khí khi tu tiên sinh ra, nếu như thân thể quá mức nhu nhược, có khả năng trong quá trình tu luyện thân thể có thể sẽ bị linh khí cường đại nghiền nát, Phượng Tĩnh Xu nay thân thể trẻ con, xương cốt chưa dài, cơ chưa có, thật sự không nên tu luyện, trước khi sinh ra ở trong bụng mẫu thân, còn có thể cựa vào thân thể đã lớn của mẫu thân để tu luyện, tuy rằng thể chất mẫu thân cũng là người nhu nhược, nhưng trong khi mang thai 10 tháng, không thể thiếu kỳ được trần bào dùng để bỏ thân mình, tất có thể thừa nhận linh khí, huyết chi, Phượng Tĩnh Xu ở trong cơ thể mẫu thân tu tiên, linh khí sẽ thấm nhập quanh thân thể mẫu thân, cải thiện thể chất mẫu thân tự trong ra ngoài, khiến nàng càng mạnh khỏe hơn so với người bình thường, thậm chí thân thể so với kia luyện chút công phu cao hơn một tầng, còn có thể giúp mẫu thân bảo trì thanh xuân, việc này so với dùng tới hơn hai mươi năm thuốc bổ đều có hiệu

quả hơn, thời cơ tốt như vậy, Phượng Tinh Xu biết chắc là không thể bỏ qua.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Ngay tại Tinh Xu hưởng thụ sinh hoạt giống như trẻ con, thời gian cũng vô thanh vô tức trôi qua tám tháng.

Tám tháng cực cung có thể đi, đây đối với Phượng Tinh Xu mà nói là một tin tức tốt, bởi vì nàng muốn bắt đầu rèn luyện thân thể, vì thế mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một đoàn thịt cầu nho nhỏ đặc biệt chuẩn bị trước khi sinh ra Phượng Tinh Xu phủ kín mềm mại trên sàn nhà cẩm bố bạch ngọc dịch chuyển a dịch chuyển, đi a đi, mà ngay cả mẫu thân uy bú sữa cũng không chịu rời đi, ngay từ đầu Phượng Mặc Dực cùng Giang Sở Nhi lo lắng hành vi kỳ quái của đứa nhỏ không thôi, chỉ sợ đứa nhỏ có phải trúng tà hay không, như thế nào chơi xấu trên sàn nhà không chịu đi?

Phượng Tinh Xu nhìn song thân ánh mắt lo lắng, trông mắt vừa chuyển, ngồi ở trên sàn nhà y y nha nha lên. Hai vợ chồng tỉnh tể nghe được, đứa bé kia đúng là y y nha nha kêu to "Phụ thân", "Nuông, nuông"! Khiến hai vợ chồng nhất thời kích động lệ nóng doanh tròn, không thể cưỡng lại chính mình, trong lúc nhất thời cũng quên đi lo lắng, cứ như vậy bị Phượng Tinh Xu đòi đi lực chú ý, thật sự là ứng với câu nói kia: "Tay nhỏ bé dịu dàng, nắm chắc hi vọng ái ố của cha mẹ, chân nhỏ tập tễnh, đo đạc trường thành xuân hạ thu đông." Đứa nhỏ thật đúng là một khối bảo trong lòng cha mẹ, liền một tiếng gọi, đều có thể kích khởi đầy lòng mềm mại của cha mẹ.

Một ngày nọ, Hiền vương phi ở trong phòng ngủ cùng Phượng Tinh Xu tập bò, quản gia vội vàng tiến vào thông báo thái hậu triệu kiến, để cho nàng mang Phượng Tinh Xu theo. Từ khi Phượng Tinh Xu sinh hạ đến nay, thỉnh thoảng thái hậu liền triệu kiến, Hiền vương phi cũng tập mãi thành thói quen, vì thế xử lý một chút, liền ôm Phượng Tinh Xu cùng vú nuôi tiến cung yết kiến.

Đội khi cung nữ bẩm báo, Hiền vương phi mang theo Phượng Tinh Xu tiến nhập tâm cung thái hậu –Phượng Tường cung. Phượng Tinh Xu vừa nhìn thấy Thái Hậu, liền cười, tay duỗi thẳng hướng tới thái hậu y y a muốn ôm một cái. Thái hậu ôm lấy nàng, cười đến toe toét, sau khi đùa một trận, thái hậu mới nói mục đích triệu kiến Hiền vương phi của nàng.

Hóa ra thái hậu thương Phượng Tinh Xu, hy vọng nàng có thể được chiếu cố tốt nhất, vì thế liền từ trong cung chọn lựa ra một đám cung nữ thông minh lanh lợi, tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, nay huấn luyện đã thành, vì thế muốn cùng Hiền vương phi cùng nhau chọn lựa thị tỳ bên người Phượng Tinh Xu sau này. Khi nói chuyện, bốn mươi cung nữ tướng mạo thanh tú đã đến đứng im lặng ở bên trong đại sảnh.

Phượng Tinh Xu ở một bên nghe, một bên tự hỏi, tỳ nữ bên người đi theo bên cạnh mình, có lẽ chính là hơn mười hai mươi năm, cái này phải để chính mình tuyển, vạn nhất các nàng tuyển người không hợp ý, chỉ có thể khổ chính mình, thái hậu ban người cho là không thể tùy tiện đưa lại.

Nàng là người thế kỷ hai mươi mốt, đối với yêu cầu tôn ti cũng không nghiêm khắc, chỉ cần biết bốn phận chính mình, mọi việc nên cần đều làm tốt, còn lại lễ tiết nàng sẽ không so đo, tuân thủ giai cấp tôn ti quá mức, đôi khi ngược lại sẽ làm phiền lòng người, nhìn bốn mươi người cung nữ trước mắt này, lớn nhất là mười tám mười chín tuổi, ít nhất cũng chỉ có mười một mười hai tuổi, nhìn các cung nữ trước mắt vẻ mặt cẩn thận, suy nghĩ, trong lòng Phượng Tinh Xu liền có quyết định.

Thời điểm thái hậu cùng Hiền vương phi muốn chỉ người, đột nhiên Phượng Tinh Xu kêu nha nha lên.

"Xu Nhi, cháu thế nào?" Thái hậu quan tâm hỏi.

"Có phải hay không đói bụng a?" Hiền vương phi vội vàng dò hỏi vú nuôi.

"Nuông nuông, nào có nhanh như vậy nha, người không phải mới hỏi tiêu công chúa một lần sao." Vú nuôi hồi đáp.

"Thế là chuyện gì xảy ra nha?" Thái hậu cũng có chút không rõ. Phượng Tinh Xu vẫn kêu y y nha nha như cũ, đồng thời huy động hai tay, giẫy dụa muốn từ trên người thái hậu xuống dưới.

"Mẫu hậu, Xu Nhi muốn xuống dưới đây." Hiền vương phi thấy thế vội vàng nói.

Thái Hậu vừa nghe, sợ Phượng Tinh Xu giẫy dụa làm bị thương chính mình, vội vàng buông nàng xuống thật cẩn thận.

Phượng Tinh Xu vừa chạm xuống đất, liền bắt đầu đi.

Hắc hừ, hắc hừ! Hoàn hảo nàng có dự kiến trước, sớm luyện tập bước đi, bằng không hôm nay cũng đừng muốn tìm được thị tỳ bên người vừa lòng đẹp ý.

Hắc hừ, hắc hừ! Một mối quá a, các nàng như thế nào đứng xa như vậy a.

Hắc hừ, hắc hừ! Đến đến, hô! Để cho ta tuyển khí trước...

Thái hậu cùng Hiền vương phi không rõ cho nên nhìn Phượng Tinh Xu, cũng không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Phượng Tinh Xu đi đến trước mặt cung nữ thứ nhất, ngừng đầu nhìn lại, cung nữ này bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, tất sẽ không sai, nhưng mà, um... Đây mắt có cỗ nhiệt tình không tốt, không được, đổi cái khác. Người thứ hai, rất nghiêm túc ... Người thứ ba, căn bản chính là đại tiểu thư nuông chiều... Người thứ tư... Người... Người thứ mười ba... Người thứ hai mươi bảy ... Người thứ ba mươi ba...

Cứ như vậy Phượng Tinh Xu từng bước từng bước đi đến trước mặt từng cung nữ, tỉnh tể xem kỹ, một lần lại một lần loại bỏ chọn lựa...

Thái hậu cùng Hiền vương phi dần dần hiểu rõ, hai người hai mặt nhìn nhau, không thể nào... Là ta nghĩ như vậy sao? Không thể nào đâu... Hai người từ hoài nghi đến phủ định lại đến hoài nghi, đều đoán đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì.

Cho đến khi Phụng Tĩnh Xu xem bốn mươi người cung nữ này xong, lại bò lại về phía trước, nhìn quét một vòng, sau đó bắt đầu hướng trong đám người nha nha ngoắc...

Ngay từ đầu không ai hiểu được nàng đang làm gì, thẳng đến khi cung nữ thứ nhất sợ hãi ngập ngừng nói: "Tiểu... Tiểu công chúa là kêu nô tỳ đi ra sao?" Cung nữ kia nhìn thấy tiểu công chúa vẫn hướng mình ngoắc, lại ở miệng hàm hồ kêu cái gì, vì thế cố lấy dũng khí hỏi, vốn tưởng rằng chính mình đoán, ai biết tiểu công chúa thế nhưng gật đầu! Nàng mang theo tâm tình bất khả tư nghị đứng dậy.

Kế tiếp, Phụng Tĩnh Xu lại ở trong đám người chiêu ba lần tay, rốt cuộc chọn bốn cung nữ từ mười đến mười hai tuổi, sau đó lại hắc hủ hắc hủ bò lại đến bên người thái hậu cùng Hiền vương phi đang trợn mắt há hốc mồm, vươn tay nhỏ bé mập mập túm phụng bào của thái hậu, hai mắt ngập nước nhìn thái hậu.

"A... Đây, đây..." Thái Hậu phục hồi lại tinh thần lắp bắp nói, "Xu, Xu Nhi muốn tự chọn người sao?"

Phụng Tĩnh Xu nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu lại vươn tay chỉ vào bốn người phía trước nói: "Xu Nhi là muốn tuyển các nàng sao?"

Phụng Tĩnh Xu lại vô cùng khát vọng nhìn thái hậu gật gật đầu.

Thái hậu nhìn đôi con ngươi khát vọng của Phụng Tĩnh Xu, nói không nên lời cự tuyệt, trong bốn người này không có một người nào mà nàng vừa ý, nhưng vẫn không tự chủ được mà đáp ứng: "Được rồi, để cho các nàng hầu hạ cháu đi!"

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe Thái Hậu đáp ứng, nháy mắt cười nở rộ ra một cái lúm đồng tiền thật to, khiến mọi người đều xem đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Kế hoạch phản quang nguyên thị

Nếu nói Phụng Tĩnh Xu cho bốn tiểu cô nương mới chừng mười tuổi làm tỳ nữ bên người, thời gian cũng không lâu, bốn người đều lớn hơn Tĩnh Xu mười tuổi, thời điểm Phụng Tĩnh Xu tám tuổi các nàng đều đã mười tám mười chín, ở cổ đại mà nói, cũng coi như là khuê nữ lớn tuổi, cũng không thể muốn cả đời người ta đều hầu hạ nàng chứ? Cho dù các nàng nguyện ý, chính nàng tiếp nhận giáo dục tâm lý nhân loại ở thế kỷ hai mươi mốt cũng không qua được việc này a, àiz, về sau tìm một cơ hội liên gả các nàng đi... Về phần hiện tại sao, cứ tạm thời dùng đi.

Đi nha đi, đi nha đi, thời gian tại lúc Phụng Tĩnh Xu bò trôi qua, một trong phần đông nữ chủ xuyên qua chỉ sợ Phụng Tĩnh Xu thuộc loại "Tình", không có ba tháng có thể nói, cũng không có năm tháng biết chữ, càng không có tám tháng ngâm thơ, trừ bỏ kiên trì bò ra, chỉ có tự mình tuyển thị là có vẻ khiến cho người ta cảm thấy thần kỳ, còn lại cùng trẻ con bình thường giống nhau, nên làm sao thì cứ làm, tuyệt đối không làm náo động, ngày ngày trôi qua, qua một mùa xuân, thu, hiện tại tới ngày Phụng Tĩnh Xu một tuổi.

Một tuổi, một nghi thức quan trọng ở tại Phụng Tường cung của thái hậu đã sớm chuẩn bị, là chọn đồ vật đoán tương lai. "Chọn đồ vật đoán tương lai" còn gọi là "Thử nhi", loại tập tục này, ở dân gian lưu truyền đã lâu. Đó là nghi thức đoán trước tương lai được cử hành khi tiểu hài tử một tuổi, là phương thức chúc mừng ngày kỷ niệm lần sinh thần đầu tiên. Phụng Tĩnh Xu biết "Chọn đồ vật đoán tương lai" là một loại tập tục ở Trung Quốc cổ đại, trên văn hiến đã có ghi lại chọn đồ vật đoán tương lai, sớm nhất tìm thấy ở Bắc Tề, rồi dần dần thông dụng trong cả nước. Cũng không nghĩ xuyên không đến nơi này cũng có tập tục "Chọn đồ vật đoán tương lai", trong lòng Phụng Tĩnh Xu không khỏi hiểu kỳ: Chẳng lẽ nơi này cũng có ngày hội Trung thu vân vân sao?

Một năm này Phụng Tĩnh Xu sinh hoạt như trẻ con lâu rồi cũng có chút hồ đồ, cho tới hôm nay mới biết đến sinh nhật nàng chính là lễ Thất Tịch còn gọi là lễ tình nhân! Đây như thế nào a? Có phải ám chỉ nàng sau này sẽ là tình nhân của đại chúng a? Phụng Tĩnh Xu trong lòng âm thầm cười nói.

Kỳ thật, loại nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai này hẳn phải tiến hành ở Hiền vương phủ, nhưng bởi vì thái thượng hoàng cùng thái hậu đều yêu thích Phụng Tĩnh Xu, Phụng Mặc Dực không đành lòng làm mất vui song thân, vì thế đã sửa địa điểm chọn đồ vật đoán tương lai thành ở tại Phụng Tường cung.

Một sáng tinh mơ, Phụng Tĩnh Xu được bốn thị nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi chiếu cổ tắm rửa, thay một kiện áo mới tinh màu đỏ, từ xa nhìn lại, rất là đáng yêu. Lúc này Phụng Tĩnh Xu ở trong lòng vú nuôi, cùng mẫu thân Giang Sở Nhi ngồi ở trong xe ngựa tiến cung, Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt bốn tỳ nữ cũng ngồi ở bên ngoài xe tùy thời chờ đợi phân phó. Còn lại Hiền vương Phụng Mặc Dực cưỡi một con ngựa nhanh nhẹn dừng mãi, đi đằng trước đội ngũ. Thời tiết tháng bảy vẫn nóng bức, may mắn sáng sớm còn có một chút gió nhẹ, bởi vậy Phụng Tĩnh Xu cũng không khó chịu, lác lác lác lác ở trong gian, Phụng Tĩnh Xu mơ mơ màng màng tựa hồ nghe thấy một tiếng khóc mông mênh, bởi vì tu luyện qua tiên thuật, nên nhĩ lực của Phụng Tĩnh Xu cao hơn nhiều so với người bình thường, hơn nữa bên trong xe ngựa tương đối im lặng, bởi vậy thính lực so với

Phượng Mặc Dực tốt hơn. Cẩn thận lắng nghe, thật sự là có tiếng khóc trẻ con, nghe thanh âm, tựa hồ khóc đã lâu, lúc này đã im lặng, không phải là đứa trẻ bị vứt bỏ chứ? Trong lòng Phượng Tinh Xu thầm nghĩ, vẫn phải xem thử đã, nếu như thật là đứa trẻ bị vứt bỏ, chẳng chính mình là thấy chết mà không cứu?

Vì thế Phượng Tinh Xu lại xuất xử chiều cũ, bắt đầu ở trong lòng vú nuôi y y nha nha kêu lên. "Làm sao vậy?" Giang Sở Nhi quan tâm hỏi.

"Thưa Vương phi, nô tỳ cũng không biết, mới vừa nãy còn rất tốt." Vú nuôi nói, cũng không có phát hiện được vấn đề gì, có chút mờ mịt.

Nhìn thấy Phượng Tinh Xu hướng ra phía ngoài giãy dụa, Giang Sở Nhi nhẹ giọng nói: "Bảo bối ngoan, đừng lộn xộn, chúng ta hiện tại đang đến hoàng cung, hoàng gia gia cùng hoàng tổ mẫu đang chờ con đó!"

Phượng Tinh Xu vẫn chưa nghe theo Giang Sở Nhi, miệng vẫn không ngừng kêu: "Ngừng... Ngừng..."

Giang Sở Nhi thấy Phượng Tinh Xu còn ầm ỉ muốn ngừng, nghĩ rằng đứa nhỏ này luôn luôn nhu thuận, lúc này cố chấp muốn dừng xe như thế, có thể có nguyên nhân khác hay không? Vì thế cũng vén vạt mình lên, kêu ngừng xe ngựa.

Phượng Mặc Dực thấy xe ngựa phía sau ngừng lại, giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa hỏi: "Sở Nhi, phát sinh chuyện gì?"

Giang Sở Nhi bất đắc dĩ hỏi đáp: "Bảo bối muốn dừng xe."

Vì thế Phượng Mặc Dực nhìn sang Phượng Tinh Xu, cười tươi hàm chứa sùng nịnh hỏi: "Bảo bối làm sao vậy?"

Phượng Tinh Xu cũng không để ý tới phụ thân, chỉ là muốn đi xuống xe ngựa, nhưng mà xe ngựa rất cao, vì thế nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn Phượng Mặc Dực. Phượng Mặc Dực thấy thế, lập tức xuống ngựa ôm Phượng Tinh Xu. Đợi Phượng Tinh Xu đứng vững, lập tức phi chân ngăn nhỏ, đi đến địa phương phát ra tiếng khóc.

Phượng Mặc Dực cùng tùy tùng theo đuôi phía sau Phượng Tinh Xu, vừa đi vừa hỏi: "Bảo bối rốt cuộc muốn làm gì a?"

Đứa nhỏ một tuổi nói chuyện còn không rõ ràng, hơn nữa rất chậm, Phượng Tinh Xu vừa đi một bên chậm rãi trả lời: "Phụ thân... Khóc... Khóc..."

Phượng Mặc Dực nghe thanh âm nữ nhi ngọt ngào, trong lòng một trận thỏa mãn, lại nghe đến đứa nhỏ nói "Khóc", không phải là nàng nghe thấy tiếng khóc? Phượng Mặc Dực ngưng thần lắng nghe, thế mà thật sự có tiếng khóc ần ần truyền đến. Chưa kịp tự hỏi đứa nhỏ mới một tuổi tại sao có thể nghe ra thanh âm rất nhỏ, Phượng Mặc Dực ôm lấy Phượng Tinh Xu liền bước nhanh đến địa phương phát ra âm thanh.

Tìm thấy thanh âm, mấy người đi tới một góc tối, càng tới gần, thanh âm càng phát ra rõ ràng, ở ngõ nhỏ tối đen, mấy người đã phát hiện một đứa trẻ còn trong tã lót, một thị vệ tiến lên ôm lấy đứa trẻ kiểm tra một phen, hướng Phượng Mặc Dực nói: "Vương gia, là một nam nhi, trên người cũng có vật phẩm không đặc thù, xem bộ dáng đã đói bụng một ngày một đêm."

Phượng Tinh Xu nhìn đến đứa trẻ kia, mới khoảng năm, sáu tháng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì bị đói mà nhũn lại, khỏe mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì khí lạnh ban đêm mà phát tím, cảm thấy đáng thương, vì thế túm vạt áo Phượng Mặc Dực lay: "Phụ thân... Đệ... Đệ..."

Phượng Mặc Dực triu mến nhìn Phượng Tinh Xu, nói: "Bảo bối muốn đệ đệ sao?"

Phượng Tinh Xu gật đầu mãnh liệt.

Phượng Mặc Dực nghĩ rằng, từ sau khi Sở Nhi sinh hạ Xu Nhi, trải qua một hồi sinh đẻ như vậy, đã sớm hạ quyết tâm kiếp này không để cho Sở Nhi chịu đựng đau đớn khi sinh, ngâm ăn vào thuốc tuyệt dục, Xu Nhi nghĩ muốn có đệ muội đều không có khả năng, nhưng trong nhà chỉ có một đứa nhỏ là Xu Nhi, không khỏi cô đơn, chính mình lúc nhỏ còn có huynh đệ làm bạn, từ nay về sau chỉ sợ Xu Nhi một mình một người trải qua thời thơ ấu cô đơn. Cảm thấy không đành lòng, lại thấy đứa trẻ con được Xu Nhi yêu thích như thế, vì thế thuận thế đáp ứng. Hiền vương phủ từ nay về sau có thêm một vị tiểu vương gia.

Phượng Tinh Xu muốn dẫn đứa trẻ con này quay về, thứ nhất không phải không đành lòng mặc hán đối khổ lạnh lẽo, cứu hán một mạng, thứ hai nhìn đứa trẻ bộ dáng sau này, biết tiểu tử sau này tất sẽ tuyệt mạo tào nã, vì thế liền động tâm tư. Không phải Ngọc đế nói sau này nàng sẽ có vài người đến bầu bạn chia sẻ trách nhiệm của nàng sao, hiện tại sao không bắt đầu tự thu lưu một cái để tự mình bồi dưỡng chứ?

Vậy là một kế hoạch phản quang nguyên thị sinh ra như vậy.

Kế hoạch phản quang nguyên thị đến từ kế hoạch nguyên thị, kế hoạch nguyên thị chỉ có nam nhân nuôi lớn tiểu cô nương, bồi dưỡng nàng thành nữ nhân lý tưởng của chính mình, để tương lai có thể vì mình bầu bạn. Tiểu thuyết cổ điển "Nguyên thị vật ngữ" xuất từ Nhật bản, có nhân vật chính đón nhập tiểu cô nương 9 tuổi như hán vào phủ, từ 10 tuổi bồi dưỡng thành đối tượng theo cảm nhận hoàn mỹ của mình, sau khi lớn lên trở thành thê tử của hán. Sau lại từ đơn giản biến thành phức tạp ra "Kế hoạch phản quang nguyên thị", ý chỉ nữ nhân chủ đạo kế hoạch.

Phượng Mặc Dực vạn vạn không thể tưởng được, hôm nay chính mình thu lưu không chỉ là bạn chơi của nữ nhi, nghĩa tử của chính mình, càng là con rể sau này của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 12: Thâm Xu Văn

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đợi đệ với..." Một âm thanh non nớt gọi lớn vang lên trong vườn hoa bay tán loạn, một tiểu nam hài bốn tuổi bước chân ngán, cố hết sức chạy băng băng ở trong hoa viên, muốn tìm được bóng dáng trong lòng kia, mùa thu mát mẻ lại không mang đến một cảm giác lạnh, mồ hôi trong suốt từ sợi tóc đen bóng chảy xuống, dọc theo đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt phần điêu ngọc trác, mang theo vô tận quyền uy rơi xuống đất, dưới đôi lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong sáng giống như thạch anh, dường như chứa đầy cả hơi nước, nháy mắt a nháy mắt, giọt nước mắt kia như rung rung sắp rơi, cái mũi thanh tú khéo léo thở ra khí, mồ hôi thấm ra một tầng mỏng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng thở mạnh đồng thời không quên kêu lên từng tiếng "Tỷ tỷ".

Trong vườn cảnh thu lạnh lẽo đìu hiu, không một bóng người, chỉ có tiếng gió thi thoảng lướt qua vù vù, lá cây cũng nhiễm một màu ưu thương, nặng nề rơi xuống trên từ ngọn cây, những đóa hoa xinh đẹp thiên kiều bá mị cũng thu liễm vẻ đẹp diễm lệ, nhiễm lấy một màu trắng trong thuần khiết, chỉ đợi năm sau khoe sắc, chỉ có hoa hồ hững khoan thai nở rộ một mình, không phải mang mị thái tồi mi chiết yêu* mà là đáng vẻ khoan thai an nhàn. Trên bầu trời không thấy nhạn bay thành hàng, chỉ có những tiếng hò hét.

*tồi mi chiết yêu: chỉ hành động nịnh bợ, không có cốt cách

Trong khu vườn có vẻ hơi tiêu điều, tiểu nam hài không hề nao núng tìm kiếm bóng dáng tỷ tỷ, trong lòng dần dần dâng lên một cảm giác ủy khuất khi bị vứt bỏ, tiếng kêu gọi không ngừng kéo dài, cuối cùng thành từng trận khóc thút thít chọc người đau lòng: "Ồ ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu... Tỷ không cần Duy nhi nữa sao... Ô ô..."

Đột nhiên một thanh âm nữ oa nhi vang lên, mang theo bất đắc dĩ: "Không phải muốn đệ theo sát sao, sao lại chậm như vậy."

Tiểu nam hài nghe được tiếng tỷ tỷ liền vui mừng ngẩng đầu lên, trên hai má hồng nhuận còn vương hai hàng nước mắt: "Tỷ tỷ!" Phi một cái, nhào vào trong lòng cô gái.

"Đừng khóc, đệ là một nam tử hán đó." Nữ hài nhắc lên tay áo, lau khô hai hàng nước mắt trên khuôn mặt tiểu nam hài, dặt tay tiểu nam hài đang cười đến ngây ngô đi đến chỗ sâu trong vườn, vừa đi vừa nhắc: "Phượng Duy Tĩnh, muốn đệ tỷ tỷ không ghét đệ thì không nên động đến việc gì là khóc, một chút khí khái nam tử cũng không có, nhưng mà cũng không thể quá cứng rắn, giống như cái đầu gỗ, thi thoảng đệ muốn làm nũng, có đôi khi..."

Phượng Duy Tĩnh mặc tỷ tỷ lôi kéo, vẻ mặt hạnh phúc nhìn bóng lưng tỷ tỷ, nghe tỷ tỷ cầu nài, mặc dù nghe không hiểu cái gì mà "khí khái nam tử hán", cái gì gọi là "cứng rắn", nhưng hắn biết tỷ tỷ thích hắn ý lại, thích hắn làm nũng với nàng, nhưng lại không thích hắn chuyện gì cũng đều dựa vào nàng, hắn biết, mỗi lần chỉ cần hắn vừa khóc, tỷ tỷ liền xuất hiện, giúp hắn lau đi nước mắt, nắm tay hắn, dịu dàng nhắc nhở, mỗi khi lúc này, hắn liền cảm thấy mình thật hạnh phúc, mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Phượng Duy Tĩnh, Phượng Duy Tĩnh, phụ vương nói "Duy Tĩnh" chính là từ Duy Tĩnh Xu, có ý tứ, bởi vì tỷ tỷ phát hiện thấy hắn, tính mạng của hắn là tỷ tỷ ban cho, bởi vậy tỷ tỷ kêu Phượng Tĩnh Xu, vì vậy hắn liền kêu Phượng Duy Tĩnh, hắn thích tên này, bởi vì hắn thích tỷ tỷ nhất. Tỷ tỷ còn bí mật nói với hắn, hắn là đồng đường tể mà nàng tuyển chọn, đồng đường tể là có ý gì hắn không hiểu, nhưng tỷ tỷ nói làm đồng đường tể của nàng sẽ giống như phụ vương mẫu hậu luôn luôn ở cùng nhau, hắn muốn cùng một chỗ với tỷ tỷ, cho nên hắn nhất định phải làm đồng đường tể của tỷ tỷ. Cứ như vậy, Phượng Duy Tĩnh còn nhỏ tuổi mơ mơ màng màng gốc gác liền bị Phượng Tĩnh Xu lừa gạt làm đồng đường tể của Hiền vương phủ, từ đó trở mình không được... (Văn Nhi: á á á anh Tĩnh ngây thơ bị lừa gạt rồi!!!)

Phượng Tĩnh Xu một đường lái nhái dẫn theo Phượng Duy Tĩnh đến cái hốc lớn trong cây đại thụ mà nàng vô tình phát hiện được, hốc cây này nằm ở góc hậu viện vương phủ xa xôi, bình thường người ra vào rất ít, vì vậy liền trở thành nơi bí mật của Phượng Tĩnh Xu và Phượng Duy Tĩnh.

Phượng Tĩnh Xu mang theo Phượng Duy Tĩnh tiến vào động rồi lấy ra một hộp quẹt châm nến trong động. "Tỷ tỷ, tỷ muốn dùng pháp thuật sao?" Phượng Duy Tĩnh mở to mắt tò mò hỏi.

"Đúng vậy, Duy nhi phải nhìn kĩ nhé." Phượng Tĩnh Xu trả lời, nhìn thấy Phượng Duy Tĩnh nghiêm túc gật nhẹ đầu, ý cười không nhịn được tràn đầy trên khóe miệng. Sau đó tay phải duỗi ra, lộn xuồng nắm thành một cái thủ quyết, lại làm ra vài động tác tay, lộn lên lần nữa, một vật thể hình trụ tinh xảo xuất hiện trên bàn tay.

Phượng Duy Tĩnh mở to mắt, chớp cũng không chớp, nhìn vật trong tay tỷ tỷ, đến hắn mở to mắt cũng nhìn không ra vật này xuất hiện trên tay tỷ tỷ như thế nào, cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực nở ra tròn tròn đến kinh ngạc cũng quên mất hô hấp. Thủ pháp thần kỳ này, mặc dù nhìn qua vài lần vẫn sẽ khiến cho người ta giật mình.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì a?" Phượng Duy Tĩnh bỏ việc tìm hiểu nguyên lý "pháp thuật", lực chú ý bị vật thể hình trụ tinh xảo trên tay Phượng Tĩnh Xu hấp dẫn.

"Cái này gọi là vạn hoa đồng, đệ nhìn xuyên qua cái lỗ này, sau đó xoay chỗ này, sẽ nhìn thấy điều rất thú vị đó. Tặng cho đệ chơi a." Phượng Tĩnh Xu đặt vạn hoa đồng vào tay Phượng Duy Tĩnh.

"Vạn hoa đồng? Cho đệ sao?" Đôi mắt to của Phượng Duy Tĩnh lóe ra tia sáng kinh hi, cẩn thận nhận lấy vạn hoa đồng, nét mặt thận trọng kia dường như vạn hoa đồng là một bảo bối bằng thủy tinh dễ vỡ vậy. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Phượng Tĩnh Xu, vì vậy liền dựa theo cách Phượng Tĩnh Xu mới vừa nói để mắt gần sát vào lỗ tròn rồi xoay, chỉ chớp lát sau, hắn kêu lên một tiếng, con người ngạc nhiên mở to nhìn Phượng Tĩnh Xu, lại

nhìn vạn hoa đồng, nhìn qua nhìn lại vài lần, cuối cùng nở nụ cười lúm đồng tiền rạng rỡ: "Tỷ tỷ, chơi thật tốt! Duy nhi rất thích!" (Vân Nhi: mình nghĩ chắc cái vạn hoa đồng là ông nhòm??)

Phượng Tinh Xu nhìn Phượng Duy Tinh ngạc nhiên cười thỏa mãn, cũng cười theo. Dưới ánh lửa mờ nhạt, Phượng Tinh Xu lơ đãng liếc mắt nhìn ngón trỏ phải, trên ngón tay đột nhiên lóe qua một chút kim quang, ánh mắt Phượng Tinh Xu loe loe, nở nụ cười ý vị thâm trường, tâm tư không khỏi quay về thiên đình, thời khắc cùng Ngọc đế giằng co, yêu cầu bảo bối cuối cùng...

"Oa nhi, ngươi xem ngươi còn có yêu cầu gì nữa không?" Ngọc đế ngồi yên trên chỗ cao, dò hỏi Hoàng Vũ Tinh Xu.

Hoàng Vũ Tinh Xu suy nghĩ, đột nhiên cười hắc hắc, "Ngọc đế, ta còn có một yêu cầu cuối cùng, ta muốn người cho ta một món bảo bối..."

"Bảo bối gì?" Ngọc đế cảnh giác hỏi, chỉ sợ nàng lại đưa ra vấn đề gì khó khăn.

Nhưng thường thường người sợ nhất điều gì liền sẽ xuất hiện điều đó, quả nhiên Hoàng Vũ Tinh Xu đưa ra một nan đề: "Phải tới cổ đại không khác nào tới xã hội nguyên thủy, nơi đó không có cái gì cả, không có tivi, không có máy tính, không có điều hòa, không có ô tô, không có máy bay, cái gì cũng không có, ta muốn giống như trong tiểu thuyết, muốn có bảo bối đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo, um... Tốt nhất sao chép một địa cầu luôn đi, hắc hắc..." May mà có Lưu Tiểu Đồng cuồng tiểu thuyết truyền thụ cho nàng về định luật xuyên không một ngày không ngừng nghỉ, hiểu rõ lúc này ai mới là đại gia, nếu bọn họ muốn cầu cạnh nàng, nàng không cố gắng chiếm tiện nghi thì chẳng phải là uống phí mười hai năm đặc huấn tộc trưởng sao?

Ngọc đế nghe lời Hoàng Vũ Tinh Xu nói, càng nghe mặt càng đen, thời điểm nghe được câu nói sau cùng, đã nghẹn một hơi ở ngực, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép. Nữ Oa nương nương a, là ai viết tiểu thuyết xuyên không, thái quá như vậy, đóng gói toàn bộ mọi thứ ở hiện đại mang theo!? Quả thực giống như cái cửa hàng tiện lợi SevenEleven kia sao! (tác giả ần ần chen vào nói một chút: Ngọc đế rõ ràng yêu thích tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, ngay cả loại cửa hàng này cũng có thể thuận miệng nói ra...) Chớ nói chi là làm lại địa cầu, oa nhi này có lòng ham muốn cũng thật lớn. (Vân Nhi: seveneleven là gì vậy tác giả ơi???)

"Việc này, oa nhi a, chúng ta không có thứ đó..."

Hoàng Vũ Tinh Xu lạnh lạnh nhìn Ngọc đế một cái, sau đó bắt đầu dĩ vãng dài "Ai... Tâm lạnh, thờ ơ, ta đi, bye bye a..." Sau đó chậm rãi xoay người rời đi, lưu lại bóng lưng dường như đang nói "Không phải ta không đáp ứng giúp cho người, thật sự là người khiến tâm của ta lạnh băng, ta đi cũng thật bất đắc dĩ, ai kêu người không quá phúc hậu chi..."

Ngọc đế vừa thấy, lại vội vàng không ngừng gọi Hoàng Vũ Tinh Xu: "Oa nhi ngươi đừng đi a, ta... Ta... Ai! Được rồi!" Ngọc đế hung tâm, cắn răng nói: "Đợi sau khi ta và các khanh gia thương nghị rồi lại trả lời cho ngươi đi!"

Phượng Tinh Xu lấy lại tinh thần, lại nhìn kim văn loáng thoáng trên ngón trỏ, hắc hắc, cuối cùng có thể dùng bảo bối bí mật của nàng! Ngọc đế nói bảo bối này có thể chứa đựng đồ, nhưng tốt nhất vẫn là tự mình sáng tạo, hơn nữa phải kết hợp với tiên thuật, tu luyện tiên thuật càng cao cường, liền có thể vận dụng càng tự nhiên.

Thẩm Xu Văn. Từ lúc một khắc kia xuất hiện ở trên tay Phượng Tinh Xu, hoa văn này vàng kim này chính là bảo bối thuộc loại độc nhất vô nhị của Phượng Tinh Xu nàng, nàng đặt tên cho nó là "Thẩm Xu Văn", kim văn thấm vào sinh mệnh Phượng Tinh Xu. Hiện tại ngoài một ít bảo vật mang theo từ thiên đình xuống và bàn đào thụ của mẹ nuôi Vương mẫu chứa ở trong Thẩm Xu Văn ra, Phượng Tinh Xu còn chưa có mở ra chức năng sáng tạo của Thẩm Xu Văn. (Vân Nhi: bạn nào đọc ở

Thế giới là công bằng, dựa vào định luật cân bằng năng lượng, nếu như muốn sáng tạo một vài thứ, nhất định phải tiêu hao một vài thứ khác, Phượng Tinh Xu mới bốn tuổi, còn một năm mới nữa mới có thể tu tập tiên thuật, hiện tại chỉ có thể dựa vào căn cơ khi còn ở thiên đình tu luyện tiên thuật từ từ tìm kiếm sáng tạo một ít vật nhỏ, mà muốn sáng tạo ra vật gì đó, nhất định phải có được vật liệu liên quan, so với vạn hoa đồng này, Phượng Tinh Xu đã tìm một ít vật liệu chế tác, tỷ như giấy các-tông cứng, giấy màu sắc rực rỡ, về phần những thứ khác như là kính nhựa mỏng, thủy tinh cầu trong suốt, lá nhựa mỏng trong suốt ở thời đại này không có, từ lúc thời điểm ở thiên đình liên tục địa cầu thu thập rất nhiều vật liệu, hút những vật liệu này vào trong Thẩm Xu Văn, lại ở trong đầu thầm ghi nhớ phương pháp chế tác, là có thể dễ dàng làm ra được.

Những thứ này cũng không phải không có căn cứ mà có thể một lần tưởng tượng là xong, nhất định cần phải có nguyên liệu, biết phương pháp chế tác mới có thể thành công, bởi vậy Phượng Tinh Xu ở trên thiên đình tốn gần một ngày đi xem sách ở Tầng Thư các, sau đó lại thu thập không ít sách lưu giữ trong Thẩm Xu Văn, vì có một ngày sau này có thể dùng đến khi cần.

Hai tiểu hài tử chơi đùa trong hốc cây, cho đến khi Phượng Tinh Xu nhạy bén nghe thấy ở nơi xa có người gọi, mới mang theo Phượng Duy Tinh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Yến tiệc sinh thần (thượng)

Ngừa đầu là xuân, cúi đầu là thu, năm tháng luân phiên không ngừng chuyển động; nhật nguyệt thay đổi, nước sông Trường Giang vẫn không ngừng chảy, khiến bốn mùa luân phiên tuần hoàn, sự sống không ngừng sinh trưởng. Trong nháy mắt, đã đến thời điểm Phụng Tĩnh Xu sinh nhật năm tuổi.

Hôm nay, bọn hạ nhân trong ngoài Hiền vương phủ đều đang bận rộn, chuẩn bị ăn mừng sinh thần tiểu chủ tử, trên mặt mỗi người đều lộ ra một cổ không khí vui mừng hơn hớn.

Nhắc tới trong Hiền vương phủ được chào đón nhất là tiểu chủ tử Phụng Tĩnh Xu, mặc dù chỉ mới năm tuổi, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn nhưng đáng đáp ngày thường xinh đẹp đáng yêu, một đôi mắt to trong veo chọc người yêu mến, thỉnh thoảng còn lóe ra tia sáng狡 hoạt, vừa không như đại tiểu thư thế gia vọng tộc kiêu căng ngang ngược, vô cùng thân thiết, hạ nhân trong phủ không có ai không biết, suốt ngày gọi "Trương bá bá", "Lý thẩm thẩm", "Triệu ca ca", "Thúy tỷ tỷ" không ngừng, giọng nói mềm mại ngọt ngào kia thật sự là khiến tâm mỗi người đều tan chảy, vừa thông minh hiểu chuyện, hạ nhân nào trong nhà có nẫu thân giả ngã bệnh, ai trong nhà đi lấy nước, lại không cần thận ngã gãy chân, nàng đều biết nhất thanh nhị sở, ngầm đề cho Tiền quân gia đưa thuốc cho hạ nhân, thu nhận vào phủ, cần thì nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mới đầu tất cả mọi người đều tò mò rốt cuộc là ai thân thông như vậy, ngay cả nhà nào xảy ra chuyện gì cũng biết, còn có thể đề cho Tiền bá sắp xếp thỏa đáng, sau đó có một lần Tiền bá uống rượu cao hứng lỡ miệng nói, mọi người mới biết được hóa ra cái người thân thông quảng đại đó lại là tiểu chủ tử của bọn hắn!

Bọn hạ nhân trong phủ nhất thời vô cùng cảm động, đều hiểu được mình không tiến sai phủ và theo sai chủ tử, âm thầm hạ quyết tâm phải luôn luôn đi theo chủ tử hầu hạ chủ tử cả đời, chuyện chủ tử chính là chuyện của mình, phải buồn khi chủ tử ưu sầu, phải cười khi chủ tử vui vẻ, để báo đáp ân tình chủ tử!

Phụng Tĩnh Xu không biết, một động tác, một câu nói lơ đãng của nàng, khiến cho hạ nhân trong Hiền vương phủ từ đó hạ quyết tâm thế sống chết đi theo, từ nay về sau trở thành hậu thuẫn kiên cường của nàng.

Dựa theo tập tục, yến hội chúc mừng sinh thần bình thường đều tiến hành vào buổi tối, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn hơn nửa vài năm này Phụng Tĩnh Xu được hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu sủng ái, bởi vậy tiệc tối sinh thần làm cho vô cùng long trọng, vốn là Hiền vương Phụng Vũ Dực làm.

Tính cử hành một gia yến nho nhỏ là được, thế nhưng sáng sớm trong nhà đã không ít thương nhân tới chúc mừng, ngay cả lúc vào triều sớm hoàng thượng cũng ở trên triều nói buổi tối phải tới chúc mừng sinh thần Phụng Tĩnh Xu, cuối cùng khiến cho Phụng Vũ Dực hoàn toàn đen mặt —— đây tính cái gì, chúc mừng sinh thần cho Xu nhi cũng không phải đại sự quốc gia gì, phải tới thời điểm lâm triều mới nói được sao, điều này còn tốt, buổi tối người đến có bao nhiêu còn chưa chắc đâu!

Vì thế sau khi hạ triều, bất chấp đám đông xung quanh nhào tới chúc mừng, vội vàng hồi phủ phân phó để mọi việc trong phủ được chuẩn bị tốt, miễn buổi tối hoàng thượng, thái thượng hoàng, thái hậu tới, văn võ bá quan cũng đến đây, kết quả cái gì ăn cũng không có, thế mới mất mặt chứ!

Bên này bận rộn khí thế ngất trời, bên kia ngược lại rất nhàn nhã.

Trong hoa viên hẻo lánh, một giọng nói non nớt từ trong hốc cây truyền tới: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại đưa Duy nhi tới đây?"

Phụng Tĩnh Xu nhìn đôi mắt to của Phụng Duy Tĩnh lóe lên tò mò, cười tủm tỉm nói: "Duy nhi, đệ biết hôm nay là ngày gì sao?"

Phụng Duy Tĩnh trả lời: "Biết ạ, hôm nay là sinh thần tỷ tỷ và Duy nhi." Bởi vì hồi đó lúc nhật được Phụng Duy Tĩnh, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn trên người của hắn cũng không có gì có thể phân biệt, tuy rằng mặc dù nhìn ra được Phụng Duy Tĩnh nhỏ hơn Phụng Tĩnh Xu mấy tháng, nhưng Phụng Vũ Dực vẫn coi ngày đó là sinh thần Phụng Duy Tĩnh, bởi vậy Phụng Duy Tĩnh và Phụng Tĩnh Xu luôn cùng một ngày sinh thần.

"Phải, hôm nay là sinh thần Duy nhi và tỷ tỷ, tỷ tỷ có lễ vật muốn tặng cho Duy nhi."

"Có thật không? Lễ vật gì?" Phụng Duy Tĩnh mừng rỡ kêu lên. Mỗi lần tỷ tỷ dẫn hắn tới hốc cây này, bao giờ cũng đưa cho hắn một ít đồ chơi kì lạ, chơi rất vui, bởi vậy vừa nghe thấy có lễ vật, Phụng Duy Tĩnh liền cao hứng.

"Duy nhi nhắm mắt lại." Thấy Phụng Duy Tĩnh ngoan ngoãn nhắm lại hai mắt, Phụng Tĩnh Xu cười nói, "Tỷ tỷ tặng đệ lễ vật thứ nhất ——" Trong bụng Phụng Tĩnh Xu lăm lăm, tay phải tạo ra vài cái thủ quyết, một cái bánh ngọt tinh linh xuất hiện trước mặt, trên bánh ngọt còn cắm năm cây nến màu sắc rực rỡ, vô cùng ấm áp. "Duy nhi có thể mở mắt rồi."

Phụng Duy Tĩnh lập tức mở mắt, bị cảnh tượng trước mắt khiến cho mê mẩn.

Ánh nắng buổi sớm tà tà chiếu vào trong hốc cây, dưới ánh nắng chói lọi mơ hồ có thể thấy được một ít hạt bụi nhỏ li ti lưu động trong không khí, dưới chùm tia sáng, năm ngọn lửa nhỏ toát ra, ánh sáng mỏng manh bắn ra toát loạn, khiến người ta cảm thấy ấm áp lạ thường, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn năm ngọn nến màu sắc rực rỡ đứng thẳng, Phụng Duy Tĩnh còn chưa từng thấy ngọn nến có màu sắc như vậy, hắn còn tưởng rằng ngọn nến chỉ có hai màu hồng trắng thôi!

Đáng chú ý nhất, là phía dưới ngọn nến, một thứ gì đó màu trắng sữa, một tầng màu trắng che phủ phía trên cái gì đó tròn tròn, ngoài ra còn có mấy đóa hoa nhỏ xinh đẹp, nhiều nước trái cây, có một ít nước trái cây mình chưa thấy bao giờ, trên nền tròn màu trắng có một hàng chữ rồng bay phượng múa màu đỏ (Văn Nhi: @_@ khó nhất vụ miêu tả!), từ lúc bắt đầu bốn tuổi Phụng Vũ Dực sáng khoái cho mời đại học sĩ Nạp Lan Dung Nguyệt truyền thụ kiến thức cho hai hài tử, Phụng Duy Tĩnh ồ ào muốn học đầu tiên là tên Phụng Tĩnh Xu, sau đó mới bắt đầu học nhiều chữ viết khác, Phụng Tĩnh Xu vốn cũng không cần học, nhưng nếu không phải lộ ra có vẻ đặc biệt, vì thế cũng bắt đầu học chữ lại từ đầu, nhưng học với tốc độ nhanh, khiến cho Nạp Lan Dung Nguyệt sợ hãi than không thôi.

Phụng Duy Tĩnh vẫn luôn đi theo Phụng Tĩnh Xu nên nhận ra chữ của Phụng Tĩnh Xu, vì thế khi hắn nhìn đến chữ trên nền trắng, cũng không khó

khăn để nhận ra, trên mặt kia viết là: "Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ!" Trong không khí loáng thoáng có cỗ hương vị ngọt ngào phiêu tán, Phụng Duy Tĩnh không khỏi hít một hơi thật sâu.

"Tỷ tỷ, đây là cái gì? Vì sao lại có mùi thơm?" Phụng Duy Tĩnh vội vàng kéo tay áo Phụng Tĩnh Xu hỏi.

"Cái này gọi là 'Bánh ngọt', là tặng cho người lúc sinh thần." Phụng Tĩnh Xu giải thích.

"Kia, vậy tại sao trên mặt chỉ viết "Chúc Duy nhi sinh thần vui vẻ", mà không có tên tỷ tỷ?" Người Phụng Duy Tĩnh vĩnh viễn quan tâm là Phụng Tĩnh Xu, cái đầu tiên nghĩ đến cũng là Phụng Tĩnh Xu.

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu cảm động, đệ đệ này thật luôn đáng yêu, làm chuyện gì cũng đều ưu tiên vì nàng, mặc dù nhỏ hơn nàng, nhưng ở khắp nơi cũng đều muốn chăm sóc nàng, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn đồng đường tề (chồng nuôi từ nhỏ) này thật sự là một bạch kiểm! Vì thế giọng điệu nhu hòa hơn, nói với Phụng Duy Tĩnh: "Tất nhiên không có tên tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ đặc biệt tặng cho Duy nhi đây!"

"Có thật không? Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!" Phụng Duy Tĩnh vừa nghe là Phụng Tĩnh Xu đặc biệt tặng cho mình, nhất thời vô cùng cao hứng, nhìn bánh ngọt kia nửa buổi, "Tỷ tỷ, tại sao phải cấm ngon nếm vậy? Ngon nếm này thật đẹp, từ trước đến giờ Duy nhi chưa từng thấy nhiều ngon nếm đầy màu sắc như vậy đâu!"

Cấm ngon nếm trên bánh sinh nhật là một tập tục bắt đầu sớm nhất ở Hy Lạp cổ. Ở Hy Lạp cổ, mọi người đều thờ phụng nữ thần mặt trăng Artemis. Lúc lễ mừng sinh thần mỗi năm một lần của nàng, mọi người luôn để bánh mật ong trên tế đàn và thắp sáng nhiều ngon nếm tạo thành một mảnh không khí thiêng liêng, bọn họ lấy loại tình cảm tôn kính đặc biệt đối với nữ thần mặt trăng.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, bởi vì yêu thương hải tẩu, người Hy Lạp cổ cũng chúc mừng hải tẩu của bọn họ lúc sinh thần, cũng luôn mang bánh ngọt đặt trên bàn ăn, mà ở phía trên, lại để rất nhiều ngon nếm nhỏ được thắp sáng, hơn nữa thêm vào một hoạt động mới —— thổi tắt những ngon nếm đó. Bọn họ tin tưởng đốt sáng ngon nếm có lực lượng thần bí, nếu như để lúc sinh thần, trong lòng hải tẩu ước một nguyện vọng, sau đó một hơi thổi tắt tất cả ngon nếm, như vậy nguyện vọng tốt đẹp của hải tẩu nhất định có thể thực hiện được.

Vì thế thổi nến trở thành lễ nhỏ có ý nghĩa may mắn nhất trong yến tiệc sinh thần, về sau dần dần phát triển bất luận tiệc tối hoặc trên yến hội sinh thần của hải tẩu đã trưởng thành thậm chí cả người già, đều có hoạt động thổi nến thú vị này. Đương nhiên, Phụng Tĩnh Xu không thể nói những điều này với Phụng Duy Tĩnh, vì thế cũng rất hiển nhiên xem nhẹ...

"Phía trên này có năm ngon nếm, có nghĩa là Duy nhi năm tuổi."

"A, bánh ngọt này dùng để làm gì?"

"Đưa ngọc, đương nhiên là dùng để ăn."

"Cái này có thể ăn sao?" Phụng Duy Tĩnh chớp mắt kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, trước khi ăn bánh ngọt, Duy nhi nhắm mắt lại quay về phía bánh ngọt, ở trong lòng im lặng cầu nguyện, sau đó một hơi thổi tắt ngon nếm, như vậy nguyện vọng có thể trở thành sự thật. Duy nhi, tới thử xem, nhắm mắt lại, cầu nguyện đi." Phụng Tĩnh Xu nhẹ giọng nói.

Phụng Duy Tĩnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ở trong lòng thầm nói: "Ta muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với tỷ tỷ." Ôm khao khát mở mắt ra, một hơi thổi tắt năm ngon nếm. truyện trên diễn đàn lễ quý đôn Phụng Tĩnh Xu thấy thế cũng không hỏi hấn ước gì, nguyện vọng của tiểu tử này nàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được. Cất ngon nếm, Phụng Tĩnh Xu cầm dao nhựa bắt đầu cắt bánh ngọt.

"Tỷ tỷ, đây là dao gì, tại sao lại trong suốt như vậy, nhìn rất đẹp!" Phụng Duy Tĩnh nhìn dao trong tay Phụng Tĩnh Xu, ngạc nhiên hô lên. "Duy nhi, cái này là dao nhựa, rất nhẹ, có điều dao này hiện giờ chỉ có tỷ tỷ có, người khác không có, đệ đừng nói với người khác nha, nếu không người khác sẽ đến đoạt." Lời nói của Phụng Tĩnh Xu êm ái nghe không ra điều gì khác thường, nhưng từ trong mắt xuất hiện ý cười cũng có thể thấy được nàng lại lừa gạt cục cưng Phụng Duy Tĩnh.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh vừa nghe chỉ mình Phụng Tĩnh Xu có, e sợ cho người khác đoạt bảo bối của Phụng Tĩnh Xu, vì thế thật nghiêm túc thể tuyệt đối không nói với người khác về "dao nhựa".

Trong khi nói chuyện, Phụng Tĩnh Xu đã cắt xong bánh ngọt, dùng nĩa xiên một khối đặt trong cái đĩa (tác giả: Mọi người đừng hỏi tại sao lại xuất hiện nĩa, khay... Bánh ngọt, dao, nĩa, đĩa không phải là nguyên bộ sao, đều cùng biến từ thối xu vãn ra~ che mặt, bay đi ~~~), đưa cho Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh tò mò tiếp nhận cái đĩa xúc nĩa lên, nhìn nửa buổi, liền liếm bơ trên nĩa, một cỗ vị bơ nồng đậm nhất thời tan ra trong cổ họng, hai chữ "Hạnh phúc" nhảy mắt xẹt qua trái tim Phụng Duy Tĩnh, tuổi hấn còn nhỏ bắt đầu có thể thấy rõ "Hạnh phúc" —— cùng tỷ tỷ cả đời ở chung một chỗ, được tỷ tỷ yêu thương chăm sóc chính là hạnh phúc!

Phụng Tĩnh Xu thấy Phụng Duy Tĩnh ăn bánh ngọt một lần liền ngừng không được, cũng không nói gì, trong bụng lại lẩm nhẩm một phen, từ trong thối xu vãn biến ra một vật khác —— máy ảnh. Giờ máy ảnh lên, quay về phía Phụng Duy Tĩnh nhấn một cái, một tia sáng xẹt qua, truyện trên diễn đàn lễ quý đôn "tách" một tiếng, Phụng Duy Tĩnh hoảng sợ, cái miệng nhỏ nhắn thoa đầy bơ chu lên. "Tỷ... Tỷ tỷ, đó là cái gì?" Phụng Duy Tĩnh nhìn hộp vuông trong tay Phụng Tĩnh Xu ngạc nhiên kêu lên. (Vân Nhi: đầu óc tác giả thật phong phú, đến cả máy ảnh cũng đưa vào, không biết sau này còn thứ gì nữa đây!! @_@)

"Đây gọi là 'Máy ảnh', dùng vật này quay về phía người hoặc đồ vật, nhấn xuống cái chốt là có thể chụp người vào." Phụng Tĩnh Xu giải thích. Đột nhiên, máy ảnh phát ra tiếng "Tê tê", một tờ giấy từ bên trong trượt ra ngoài.

Phượng Duy Tinh vừa thấy, nhất thời sợ tới mức khóc lên: "Ô ô... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tại sao mặt đệ lại chạy đến nơi này?"

Phượng Tinh Xu buồn cười nói: "Làm sao có thể chứ, Duy nhi, đệ vẫn còn ở bên cạnh tỷ tỷ mà! Đây chỉ là chụp Duy nhi thôi, giống như vẽ tranh đó."

"Tranh?" Phượng Duy Tinh nghẹn ngào nói, "Làm sao có thể có loại tranh này, giống như từ một khuôn mẫu ấn xuống vậy."

"Đương nhiên là có, không tin đệ xem." Phượng Tinh Xu lại chụp hình bánh ngọt, quả nhiên, chỉ chốc lát sau trong máy ảnh lại trượt ra hình bánh ngọt.

"Thật nha!" Phượng Duy Tinh kinh hô. "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, vậy tỷ có thể vẽ một bức họa của bản thân cho Duy nhi không, Duy nhi muốn." Phượng Duy Tinh chớp mắt khát vọng nhìn Phượng Tinh Xu.

"Tốt, nếu không liền chụp hai người chúng ta đi." Phượng Tinh Xu ôm Phượng Duy Tinh, lộ ra một nụ cười thật to, "tách" một tiếng, liền chụp hai người nhỏ vô tư.

Xa xa lại nghe thấy hạ nhân gọi, vì thế Phượng Tinh Xu cất máy ảnh, đưa ba tấm hình cho Phượng Duy Tinh, "Duy nhi cần phải cất kỹ hai lễ vật này, bị người khác thấy cũng không tốt lắm." truyện trên diễn đàn lê quý đôn Thấy Phượng Duy Tinh gật đầu, thu bánh ngọt vào trong thắm xu văn, tính buổi tối lại lấy ra cho Phượng Duy Tinh ăn, nắm tay Phượng Duy Tinh ra khỏi hốc cây đi tới tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 14: Yến tiệc sinh thần (trung)

Khi Phượng Tinh Xu nắm tay Phượng Duy Tinh đi đến tiền viện, tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đang gấp gáp tìm bọn họ khắp nơi, vừa nhìn thấy hai người, liền vội vàng chạy tới, "Hai tiểu tổ tông của ta, các người cuối cùng cũng xuất hiện, bốn người chúng ta mà tìm không thấy các người sẽ phải khóc đến chết!" Hoa Dung khoa trương kêu lên.

Ừ, không tệ, mấy năm này bốn tỷ nữ này ở đây được Phượng Tinh Xu "Mở rộng giáo dục", càng ngày càng lớn mật, cũng dần dần khôi phục bản tính hoạt bát mà thiếu nữ nên có, có lẽ qua hai năm nữa là có thể gả các nàng ra ngoài. Trong lòng Phượng Tinh Xu thầm nghĩ.

"Tỷ tỷ" Phượng Tinh Xu nở nụ cười ngọt ngào, mấy năm nay nụ cười này nháy mắt giết chết một đám hạ nhân trong phủ, người người dưới nụ cười của nàng đều cảm thấy mềm lòng, "Muội và đệ đệ vừa mới đi hoa viên ngắm hoa, Die nd da nl e q uo ydo n bầu trời rơi thật nhiều cánh hoa, muội và đệ đệ nhặt rất nhiều, cảm cho các tỷ ngâm rửa được không?" Hai tay giấu ở sau lưng, sau mấy cái thủ quyết thì tay nhỏ bé của Phượng Tinh Xu tràn đầy cánh hoa. Quả nhiên, chính sách hối lộ có tác dụng, mấy tỷ nữ đều cảm động nói không nên lời, càng đừng nói tới căn nhà nhỏ. Bốn tỷ nữ ôm lấy hai người đi đến Hàm Tinh tiểu trúc nơi Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh ở.

Vừa về tới phòng, Phong Thanh và Hoa Dung liền bắt đầu ba chân bốn cẳng trang điểm cho Phượng Tinh Xu, vừa tắm rửa lại thay y phục, trình tự rắc rối phức tạp khiến Phượng Tinh Xu kêu khổ thấu trời, lại không thể kháng cự, đến khi chuẩn bị xong, lấy gương đồng tới soi, mẹ nha! Mặt kính tuy rằng mờ mờ không thể soi ra rõ ràng dáng vẻ lúc này của Phượng Tinh Xu, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy trong kính là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà... các tỷ tỷ nha! Coi như là mỹ nữ, làm sao các tỷ trang điểm ta thành dáng vẻ một mỹ nữ chừng chặc nha! Vừa thấy liền không giống oa nhi năm tuổi, Phượng Tinh Xu nhìn mà muốn khóc, xem ra bốn đại tỷ nữ này phải dạy dỗ lại cho tốt, truyền thụ chút xu hướng đang thịnh hành, nếu không về sau sẽ khó sống.

Thế là Phượng Tinh Xu lập tức lừa hai người ra ngoài, vừa đóng cửa, thả tóc cỡi y phục xuống, tạo ra mấy thủ quyết, trong thắm xu văn đột nhiên toát ra từng đợt từng đợt khói xanh, chỉ chốc lát sau, mấy người nhỏ nhỏ màu xanh nâng một bộ phục trang nữ dung hợp giữa cổ đại và hiện đại đứng trước mặt Phượng Tinh Xu. Nhìn những người nhỏ màu xanh trước mặt, Die nd da nl e q uo ydo n Phượng Tinh Xu cực kỳ vừa lòng, nói: "Mấy người các ngươi hóa trang cho ta thử xem"

"Vâng, chủ nhân!" Những người nhỏ màu xanh đồng thanh trả lời, sau đó liền bắt đầu trang điểm cho Phượng Tinh Xu. Sau khi Phượng Tinh Xu thay xong y phục, nằm thoải mái ở trên tháp quý phi, mặc cho mấy người nhỏ màu xanh loay hoay hí hoáy.

Trong lúc Phượng Tinh Xu ngày đêm chờ đợi, rốt cuộc cũng qua năm mùa xuân thu, trong thời gian dài dưới sự rèn luyện không ngừng của Phượng Tinh Xu, thân thể của nàng so với đứa trẻ năm tuổi khỏe mạnh hơn nhiều, gần như có thể đạt được cơ năng của thân thể chín tuổi, bởi vì mỗi ngày Phượng Duy Tinh đều đi theo sau nàng, da.nlze.qydo/mn cho nên cũng có thể đạt được cơ năng của thân thể bảy tám tuổi. Phượng Tinh Xu vẫn rất kiềm chế sử dụng thắm xu văn, chỉ sợ để lại di chứng gì cho khối thân thể này, nhưng sau khi trải qua thí nghiệm ngày hôm nay, Phượng Tinh Xu biết, cuối cùng nàng có thể gia tăng tu luyện tiên thuật rồi!

Những người nhỏ màu xanh trước mặt này là nàng dùng tiên thuật hấp nhận mấy cái thực thể, lấy tên là Linh Lung. Chờ đến khi tiên thuật của nàng lớn mạnh rồi, sẽ không ngừng hấp nhận ra đủ kiểu Linh Lung, chuyên môn quản lý hoạt động, sản xuất chế tạo trong thắm xu văn, có khả năng giúp nàng trong thực tại.

Mấy năm này Phượng Tinh Xu đã sớm tính toán tốt, phân chia thắm xu văn thành mấy khu vực lớn, có khu chuyên môn gieo trồng thực vật, bên trong có loại hoa tươi có xanh trên trái đất, cũng có cây cối được thảo thời này, còn có một nơi đặc biệt mở ra chỉ dùng để trồng gốc cây bàn đào bảo bối kia,

đây chính là từ mẹ nuôi Vương mẫu mà có được, trước lúc hạ phàm liền xin đất tiên sương ngọc từ mẹ nuôi để trồng cây bàn đào, một khu này có thể nói là tập hợp tiên khí, những loài hoa có cây cối gieo trồng ở nơi gần sát cây bàn đào, ít nhiều cũng nhiễm phải tiên khí, dieendaanleequaydonn đặc biệt là được thảo, công hiệu lại không kém hơn so với bên ngoài; còn có một khu chuyên môn sản xuất, từ luyện đan trên trời đến ăn uống máy móc trên mặt đất vân vân, hễ là Phương Tinh Xu cần gì đó đều từ nơi này sản xuất ra, bởi vậy Phương Tinh Xu chỉ cần vĩnh chân chờ đợi là xong, cũng không phải phí tâm về mấy cái bản thiết kế và giải thích cho người ta hiểu thông suốt, muốn bản thiết kế còn không đơn giản sao, nghĩ trong đầu một lần, nơi này lập tức liền vẽ xong, hơn nữa còn đẹp hoàn mỹ, chất lượng cam đoan! (Vân Nhi: sao chị nữ9 này sướng thế nhỉ?)

Một khu vực cuối cùng chỉ dùng để chứa đựng đồ vật, những bảo vật tiên gia không có phương tiện mang theo, còn có đồ vật hiện đại sau này bản thân Phương Tinh Xu đi ra ngoài muốn mang theo hành lý cũng có thể được lưu giữ trong này, thật sự rất cần thiết nha!(Vân Nhi: cuối cùng cũng hình dung được thám xu văn này giống như nhân trữ vật, chỉ khác là cái để đeo, cái thì khảm vào trong tay, đỡ mất?!!)

Tất cả trong thám xu văn đều do tiên thuật của Phương Tinh Xu duy trì vận hành, tất cả Linh Lung đều hấp thu năng lượng tiên khí nồng đậm từ trên bầu trời, không gian trong thám xu văn cũng có khả năng mở rộng vô tận. Lúc Phương Tinh Xu ở trạng thái không có ý thức (hôn mê), da.nlze.qu;yo/mn nếu như cung cấp không đủ tiên thuật, sẽ tự động chuyển đổi thành cung cấp quang năng, đoạn thời gian này được liệt vào thời điểm khẩn cấp của thám xu văn, Linh Lung do Phương Tinh Xu sáng tạo sẽ dùng hết các loại biện pháp để khôi phục lại thần thức của Phương Tinh Xu. Bởi vậy, thám xu văn không chỉ là hoa văn trữ vật của Phương Tinh Xu, lại càng là một lá bùa cứu mạng của nàng, cho đến sau này sẽ nhiều lần cứu trợ Phương Tinh Xu, sau này hãy nói, tạm thời không nhắc tới.

Trong thời gian chốc lát, Linh Lung đã trang điểm cho Phương Tinh Xu ổn thỏa, từ một mặt gương hiện đại, Phương Tinh Xu vừa lòng nhìn y phục cách trang điểm đúng với tuổi của nàng: Vẫn là quần áo màu đỏ, nhưng tương tự trang phục bé gái ở hiện đại, trên ống tay áo khảm tường vân nam vàng, khi thể lớn mà lại tao nhã, nhất là trên y phục thêu dệt đồng nam đồng nữ cười mỉm với cánh tay nhỏ bé mập mập đáng ái, trên khuôn mặt đầy ý cười, không khí nhìn qua vui mừng lại may mắn, rất có hương vị thọ tinh. Y phục đồ rực làm nổi bật hai má hồng nhuận, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, cái mũi thẳng thanh tú, đôi mắt như nước mùa thu, lông mi dày đậm mà tinh tế, tóc mái cắt ngang trán gọn gàng, hai cái búi tóc tròn trịa phồng lên, thật là một oa nhi xinh xắn và đáng yêu! da.nlze.qu;yo/mn Toàn thân đầy hơi thở mượt mà, vừa không bộc lộ sự sắc sảo, vừa không rụt rè, nhút nhát, đứng ở đó, một cỗ hơi thở thanh nhã bình thường không khỏi cuốn hút đám người, nhu thuận như nước. Gật gật đầu, Phương Tinh Xu vung tay lên, mấy người Linh Lung và gương đều bị thu về. (Vân Nhi: đoạn này cả hai bản raw, convert hơi khó hiểu, edit có chỗ ko hay, mong mọi người thông cảm!)

Phương Tinh Xu mở cửa, hai người Phong Thanh, Hoa Dung canh ở ngoài bị cách ăn mặc của Phương Tinh Xu khiến cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Phương Tinh Xu cũng không để ý hai người, đi thẳng về phía căn phòng của Phương Duy Tĩnh, chỉ sợ Phương Duy Tĩnh cũng bị ăn mặc thành dáng vẻ người lớn chừng chạc, vào nhà liền thấy, quả nhiên không ngoài dự đoán, i@en*dyan(lee^qu.donn) thăm thò dài một hơi, xem ra tứ đại thị nữ thật sự cần phải dạy dỗ một lần nữa nha! Lập tức không để ý tới hai người Tuyết, Nguyệt cũng nhìn đến ngây người, đẩy người ra, nhốt toàn bộ ở ngoài cửa, sau khi lừa Phương Duy Tĩnh nhắm mắt lại, lập lại chiêu cũ, gọi mấy Linh Lung ra, thay quần áo rồi nắm tay nhỏ bé Phương Duy Tĩnh ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy Phương Tinh Xu và Phương Duy Tĩnh, trong đầu tứ đại tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đồng thời hiện lên bốn chữ: Kim Đồng Ngọc Nữ. Đồng thời cũng vì cách ăn mặc lúc trước của mình mà âm thầm xấu hổ không thôi, cùng hô suyết nữa hủy mất hình tượng của tiểu công chúa và tiểu vương gia rồi.

Mắt thấy sắc trời đã tối, đoán chừng tiệc tối đã sắp bắt đầu, biết hôm nay đoàn người hoàng thượng sẽ tới, vì thế Phương Tinh Xu cũng không nán lại lâu, lôi kéo tay Phương Duy Tĩnh dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc, thân phục bước tới hoa viên đang cử hành tiệc tối.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Yến tiệc sinh nhật (hạ)

Một khắc khi Phương Tinh Xu và Phương Duy Tĩnh xuất hiện ở hoa viên, tất cả âm thanh huyền ảo đều biến mất. Mọi người ngơ ngác nhìn hai đứa bé trước mắt, một thân hi phục đỏ thắm, vẻ mặt đầy ý cười, từ từ đi về phía trước, bước tới gần phụ thể Phương Vu Dực đang ở chủ vị. Mặc dù còn là hai đứa nhỏ năm tuổi, lại mơ hồ có thể thấy được sau khi lớn lên dung mạo tao nhã vô song.

Tiểu vương gia Phương Duy Tĩnh tuần tú lanh lợi, dưới lông mày dày đậm là một đôi mắt to trong suốt như nước để lộ thần thái thiên chân vô tà, sau này lớn lên cũng sẽ là thanh niên nghe lời hiểu chuyện, đây chính là phụ quân mà nhóm thiên kim khuê tú tán tụng theo đuổi, tuyển chọn.

Lại nói đến tiểu công chúa Phương Tinh Xu, làn da trơn bóng trắng nõn non nớt, đôi mắt phượng đen láy lóe sáng, cái mũi nhỏ tinh xảo cao thẳng, môi màu đỏ thắm, dáng người nho nhỏ lại có luồng khí thế bình tĩnh, khiến cho người ta không khỏi đưa ánh mắt nhìn đến trên người nàng, nhìn không dời mắt chính là phượng hoàng lửa trên trán nàng tựa như muốn bay cao, Die nd da nl e q uy ydo n có luồng khí phách như có như không bùng bùng phóng ra giữa trán, khiến nàng thoát nhìn mâu thuẫn rất nhiều. Nhưng mặc kệ như thế nào, hai người này đứng chung một chỗ, nhất định sẽ làm cho người ta liên tưởng tới từ đầu tiên là "Kim Đồng Ngọc Nữ"!

Phương Tinh Xu và Phương Duy Tĩnh mỉm cười cùng nhau đi về phía phụ thân và mẫu thân của bọn họ, nhìn không chớp mắt xuyên qua nhiều loại người trước mặt, có quan viên, có thương nhân, có người hầu, hoặc là các gia quyến linh tinh khác, trên một đoạn đường ngắn ngủn, Phương Tinh Xu sớm nghiền ngẫm thấu tâm tư những người trước mắt này, trong lòng cảm thấy khinh thường.

Những quan viên thương nhân này, người người đều muốn dựa dẫm vào người có quyền thế, tưởng rằng nàng là một tiểu hải tử không hiểu chuyện, đều quay lưng về phía phụ vương nhìn nàng và Duy nhi với ánh mắt trắng trợn lộ ra tham lam, ngay cả che dấu cũng không, khiến trong lòng Phụng Tĩnh Xu lộ ra chán ghét. Tưởng rằng nàng không biết tính toán trong lòng những người này sao, không phải là thấy mình được mấy đại nhân vật trung tâm hoàng quyền yêu thích, lại là đích trưởng nữ của Hiền vương, nổi lên tâm tư nịnh bợ, cũng muốn quyết định sẵn bản thân nàng sao, hừ! Nếu như thật ngây ngốc để cho bọn họ được như ý, nàng Phụng Tĩnh Xu cũng không cần phải giả dối.

Đang lúc suy nghĩ, hai người đã đi tới trước mặt phụ thân Phụng Vu Dực, khom người nói: "Gặp qua phụ vương, mẫu phi!"

Phụng Vu Dực cười phát tay một cái, nói: "Miễn lễ! Xu nhi, Duy nhi, hôm nay là thọ tinh của hai người các con, đừng đi để ý những thứ lễ nghi phiền phức kia, cha vui vẻ là tốt rồi!"

"Vâng, phụ thân!" Phụng Tĩnh Xu vui vẻ nói, nở nụ cười tươi đặt vào trên khuôn mặt nhỏ bé, làm cho người người ở chỗ này đều kinh diễm một phen. Die nd da nl e q uy ydo n Điều nói "Cười một tiếng khuynh thành, cười lần nữa khuynh quốc", tiểu công chúa này còn nhỏ tuổi mà dung mạo đã xinh đẹp như thế, sau này lớn lên nhất định cũng là quốc sắc thiên hương!

"Xu nhi, Duy nhi, lại chỗ mẫu thân này, để mẫu thân nhìn xem." Giang Sở Nhi cười vẫy tay với hai hải tử, đợi hai người tiến lên, một tay kéo một người, nhìn hai hải tử tràn đầy yêu thương, "Hai tiểu bảo bối hôm nay thật xinh đẹp!"

"Mẫu thân!" Dù sao Phụng Duy Tĩnh nhỏ hơn Phụng Tĩnh Xu, hơn nữa cũng không có tâm trí lão luyện như Phụng Tĩnh Xu, vừa nhìn thấy mẫu thân, liền vội vàng ôm lấy khiến Giang Sở Nhi hết sức vui mừng.

Mọi người nhìn một nhà Hiền vương hoà thuận vui vẻ, cũng đều vội vàng tiến lên chúc mừng sinh nhật vui vẻ hai vị tiểu thọ tinh, trong sân nhất thời lại là một mảnh âm thanh huyên náo.

Đang lúc Phụng Tĩnh Xu bị từng tiếng chúc mừng khiến cho bức mình, không nhịn được nữa, một tiếng "Hoàng thượng giá lâm ——" khiến mắt nàng sáng lên. Quả nhiên, ngay sau đó liền tiếp lời:

"Thái thượng hoàng giá lâm ——"

"Thái hậu giá lâm ——"

"Hoàng hậu nương nương giá lâm ——"

"Đức vương gia giá lâm ——"

"Đức Vương phi giá lâm ——"

"Phần phạt ——" Sau một hồi âm thanh quỳ gối, ngay sau đó tiếp lời liên tiếp "Hoàng thượng cát tường" "Thái thượng hoàng cát tường" vân vân, sau khi lần lượt bái kiến, mấy bóng dáng chói lọi cũng đã đứng thẳng trước mọi người.

"Bình thân ——" Hoàng đế Phụng Nhâm Ngao vung tay áo lên, liền cùng mấy người khác đi về phía Phụng Vu Dực ở vị trí chủ trì.

"Hoàng nãi nãi!" Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn thấy chỗ dựa lớn yêu thương nàng đến đây, vội vàng xòe chân ra chạy tới.

"Ai ô ô! Tiểu Xu nhi mau tới để nãi nãi nhìn xem!" Thái hậu cũng là lòng tràn đầy vui mừng, mở ra cánh tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của Phụng Tĩnh Xu, sùng nịch cười nói: "Tiểu Xu nhi hôm nay thật xinh đẹp nha!"

"Hi hi! Tiểu Xu nhi cũng không có xinh đẹp như nãi nãi vậy!" Phụng Tĩnh Xu mỉm cười nói.

"Tiểu nha đầu lừa đảo, lại lừa nãi nãi rồi!" Thái hậu sắc giọng.

"Người ta nói thật mà thôi!" Phụng Tĩnh Xu làm nũng nói.

"A, tiểu Xu nhi chỉ biết ôm hoàng nãi nãi không buông, cũng quên chúng ta rồi!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh kỳ dị.

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe cũng biết là hoàng gia gia nàng đang ghen đấy! Vì thế cười tủm tỉm quay đầu lại: "Hoàng gia gia, tiểu Xu nhi đã lâu không thấy người, đáng đáp người càng ngày càng có sức quyến rũ! Thảo nào hoàng nãi nãi cũng càng ngày càng đẹp, hóa ra là công lao của hoàng gia gia đấy!"

Lời nói "thuần khiết" tiểu hải tử khiến người nghe thấy đỏ mặt, chỉ thấy trên mặt hai lão nhân gia đều đỏ lên, cũng có chút ngượng ngùng. "Đi đi đi! Tiểu hải tử nói nhăng gì đấy!" Thái hậu gắt giọng.

"Khụ, khụ! Phụ vương, mẫu hậu, hay là chúng ta nhập tiệc trước đi!" Hoàng thượng thấy thế hoà giải nói.

Đám người rất nhanh liền ngồi vào vị trí của mình, nhóm người thị tỳ nhanh nhẹn mau chân dâng lên món ăn, mọi người đã tốp năm tốp ba nhỏ giọng nói chuyện. Có vài người nhìn thấy đám người hoàng thượng đang nói chuyện với một nhà Hiền vương gia, cũng không tiến lên, đợi sau khi cho bọn họ ngừng nói, lại bắt đầu có người tiến lên đưa hạ lễ.

Những người khác vừa thấy, vội vàng cũng tiến lên đây tặng lễ. Phụng Tĩnh Xu thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng thầm giễu cợt những người mặt trắng này.

Thân là thương nhân, trên người có tiền, tặng bảo vật hiếm lạ gì cũng coi như là chuyện đương nhiên, nhưng thân là quan viên triều đình, một tháng có bao nhiêu bổng lộc, mấy người đứng đầu đang ngồi đây không rõ ràng sao, hôm nay chỉ vội vàng nịnh bợ chính nàng một tiểu công chúa nhỏ tuổi, lại quên mất thu liễm tài năng, ở trước mặt hoàng thượng lại còn mang ra cái gì phi thúy cực phẩm trần châu mã não, đây không phải là rõ ràng nói cho bọn họ biết: Ta tham ô, tôi xử lý ta đi!

Giống như lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt hoàng thượng, quả nhiên, mơ hồ có chút nghiêm túc ẩn giấu bên trong, những người này, e là con đường làm quan chấm dứt!

Đợi đến khi người tặng lễ ít dần, Phụng Tĩnh Xu tự mình xuống khỏi đầu gối thái hậu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ôm từng cái từng cái "đại lễ" mà bọn quan viên đưa, mang đến trước mặt hoàng đế.

"Xu nhi, cháu đây là làm gì?" Thái hậu kinh ngạc hỏi.

"Hoàng nữ này!" Phụng Tĩnh Xu dùng giọng ngọt ngào ngây thơ nói: "Hôm qua Xu nhi nhìn thấy trong sách nói 'lấy được đồ vật phải đóng thuế', hôm nay Xu nhi thu được rất nhiều lễ vật, chẳng phải là muốn giao nộp rất nhiều thuế? Nhưng Xu nhi không có tiền, chỉ có thể coi như lễ vật là thuế nộp lên cho hoàng đế thúc thúc nha."

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi, nói xong khiến trong lòng người ở nơi này đều chấn động, vô cùng kinh ngạc. Một tiểu oa nhi mới năm tuổi lại cũng có thể nói ra lời như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha!

"Ha ha ha ha! Tới! Xu nhi tốt! Thật không hổ là Phụng Trạch công chúa hoàng gia ta!" Hoàng đế đột nhiên cười lớn tiếng, sương mù trong mắt đều tan ra, da.nlze.quydo/mn tâm tình rất tốt. "Hoàng đệ, đệ thật đúng là có cách dạy nữ nhi a!" Hoàng đế đưa tay vỗ bả vai Phụng Vũ Dực khen nói.

"Hoàng huynh khen nhầm rồi." Phụng Vũ Dực cười đáp nói, "Hoàng đệ chưa bao giờ đã dạy Xu nhi những thứ này, làm sao có cách dạy nữ nhi chứ? Vẫn là Nạp Lan đại học sĩ dạy tốt!"

"Đâu phải, Hiền vương gia quá khen, kẻ bất tài chỉ dạy tiểu công chúa biết chữ mà thôi, vẫn là công chúa tư chất thông minh!" Nạp Lan Dung Nguyệt chấp tay nói.

"Ha ha! Hoàng nhi, con xem, ngay cả tiểu công chúa của chúng ta cũng phải biết tuân theo luật pháp nộp thuế, có thể thấy được luật pháp của Lộng Phong quốc ta thâm nhập lòng người à!" Thái thượng hoàng cười hả hả nói, chỉ là, quét nhìn về phía ánh mắt mọi người đầy ý vị thâm trường.

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu công chúa thông minh lanh lợi, tư chất hơn người!".....

"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!".....

"Công chúa có này tâm trí, thật sự là phúc của hoàng thượng, phúc của Lộng Phong quốc!".....

Từng tiếng khen tặng không ngừng vang lên, trong hoa viên lại là một khung cảnh đầy tiếng chúc mừng.

"Hài tử ngọc, trải qua sinh nhật nhận được lễ vật là không cần nộp thuế." Thái hậu lại ôm lấy Phụng Tĩnh Xu, yêu thương nói, "Hơn nữa chỉ có theo như trưng thu tài vật ruộng đất và kinh doanh công thương mới gọi là 'thuế', là không thể dùng vật phẩm thay thế."

"A! Phải nộp tiền à? Nhưng Xu nhi không có tiền đâu!" Phụng Tĩnh Xu giả bộ buồn rầu nói.

"Ha ha ha! Điều này thì có gì!" Đức vương Phụng Vũ Tường ở bên cạnh từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc lên tiếng, "Tiểu Xu nhi không có tiền, hoàng thúc thúc liền lấy tiền riêng của thúc thúc đưa cho Xu nhi!" Dứt lời từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu, da.nlze.quydo/mn đều là mệnh giá vạn lượng, nhìn ra đoán chừng có năm mươi vạn lượng, ra tay hào phóng như thế, người khác liền ghé mắt.

"Thật sự? Tạ ơn hoàng thúc thúc!" Phụng Tĩnh Xu vừa thấy, vội vàng cười tùm tùm tiếp nhận, cất vào trong áo, lại nhìn về phía hoàng đế, "Hoàng đế thúc thúc, vậy thúc có lễ vật tặng cho Xu nhi không?"

"Có, có! Tại sao không có?" Hoàng đế bị hành động của Phụng Tĩnh Xu lừa gạt được nở gan nở ruột, lập tức liền nói: "Vũ Tường thúc thúc đưa cho con ngân phiếu, hoàng đế thúc thúc sẽ đưa cho con hai loại lễ vật! Thứ nhất, từ ngày hôm nay trở đi, Phụng Trạch công chúa Phụng Tĩnh Xu được miễn quỳ lạy, tất cả trường hợp như nhau đều miễn lạy! Thứ hai, ba quận Bạch Vũ, Tương Lý, Quách Duy ban cho Phụng Trạch công chúa làm đất phong, về sau tất cả mọi việc đều do công chúa định đoạt, trước khi cập kê thì giao cho Hiền vương quản lý!(Văn Nhi: tiểu Xu nhi gian xảo quá!!!!)

Lời vừa nói ra, một mảnh âm thanh hút không khí nhất thời vang lên.

Trời ạ! Miễn quỳ lạy, ban thưởng đất phong!

Đây chính là đãi ngộ hiếm có ở Lộng Phong quốc, chỉ là một điều trong đó đã là không được, càng đừng nói đồng thời ban thưởng hai điều, còn là ban cho một tiểu nữ oa năm tuổi! Việc miễn quỳ, ngoài đương kim thái thượng hoàng, thái hậu ra, hai vương gia cũng không có được vinh hạnh đặc biệt, một tiểu hài tử mới năm tuổi lại lập tức liền áp đảo hai đại vương gia, phải nói đối với nàng sủng ái có thêm, cũng có phần quá mức; về phần đất phong này, thì lại càng không được, i@en*dyan(lee^qu.donn)ba vị trí Bạch, Tương, Quách ở hạ du sông Mịch là nơi tiếp giáp giữa Lộng Phong quốc và Hí Triều quốc, đất đai bằng phẳng, phi nhiêu rộng lớn, là một trong những nơi sản xuất lương thực ở Lộng Phong quốc, thật sự là khối đất màu mỡ, ai không muốn làm của riêng chứ, nay hoàng thượng không chỉ ban nó cho Phụng Tĩnh Xu, hơn nữa còn đồng ý cho nàng toàn quyền chương quản sự tình bên trong đất phong, thay lời nói khác, ngay cả quan viên đảm nhiệm trong đất phong cũng chỉ cần Phụng Tĩnh Xu nói ra, gạt đầu, vốn không cần bị triều

đình quân chế, đây quả thực là quốc gia trong quốc gia!

"Hoàng thượng, này... này chỉ sợ không ổn?" Phục hồi lại tinh thần, một đại thần sắc mặt còn ấp úng nói.

"Đúng vậy, hoàng thượng, việc này tự khai quốc tới nay vốn chưa từng có tiền lệ tứ phong đất cho tiểu oa nhi!" Một đại thần khác cũng mở miệng.

"Đúng vậy, hoàng thượng, từ xưa đến nay có thể ban thưởng đất phong phải là văn thần võ tướng lập công lớn, này... Phụng Trạch công chúa vẫn chưa có chiến công gì, tùy tiện phong thưởng, chỉ sợ..."

Từng câu nói phản đối vang lên, nói xong khiến sắc mặt hoàng đế càng nhìn càng sắc bén, đến cuối cùng, sắc mặt đã xanh mét một mảnh, lạnh lùng mở miệng nói: "Các khanh có thể nói đủ rồi? Còn có lời muốn nói sao!?"

Những quan viên đó thấy vẻ mặt hoàng đế giận dữ, lúng túng ngừng miệng, cúi đầu, trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động.

"Phụ hoàng, người có ý kiến gì sao?" Hoàng đế đột nhiên hỏi thái thượng hoàng ngồi ở một bên, thái thượng hoàng sững sốt, cười nói: i@en*dyan(lee^qu.donn) "Không có! Hoàng nhi, chuyện này con làm rất khá!"

Hoàng đế hỏi: "Phụ hoàng, chỉ giáo cho? Hoàng nhi nói chuyện một buổi các khanh gia đều phản bác, sao phụ hoàng lại đồng ý?"

"Ha ha ha! Tuy nói Lộng Phong quốc tự khai quốc tới nay cũng chưa có ai có thể được vinh hạnh đặc biệt này, nhưng mà, Xu nhi không giống với người bình thường nha! Năm đó nàng sinh ra là lúc trời giáng dị tượng, vì phụ lúc ấy đã từng nói qua nữ tử này chắc chắn bất phàm, và lại nay xem ra, tiểu oa nhi năm tuổi lại thông minh, mới nhìn qua sách một lần, liền biết tuân theo kỷ luật nộp thuế, có thể đoán được tương lai đứa nhỏ này cũng sẽ là người bất phàm, trong lòng chư vị đang ngồi đây hiểu rõ, lại có ai, có thể như hải đồng này biết mà đi, đi mà thủ? Sợ là đa số mọi người đều làm không được!" Thái thượng hoàng nói một hồi hóa giải cục diện bế tắc, chặn được lời của chư vị đại thần gắt gao, đồng thời cũng cho bọn hắn một cái cảnh cáo nho nhỏ, chớ để "biết mà phạm"! Trong lòng mọi người rung mình, cũng không dám phản đối nhiều, cùng hô "hoàng thượng anh minh", "thái thượng hoàng anh minh"!

Thái hậu thấy tình cảnh này, sợ quá nhiều tâm tình hài tử, trải qua sinh nhật không được thoải mái, vì thế vừa cười hỏi: "Xu nhi, cháu có cần hoàng nữ nãi đưa lễ vật không?"

Phụng Trạch Xu đầu tiên là tạ ơn hoàng đế, sau đó nói với thái hậu: "Hoàng nữ nãi, đúng là Xu nhi muốn một lễ vật, nhưng là muốn hoàng đế thúc thúc, hoàng nữ nãi và hoàng hậu thăm thăm đồng thời phê chuẩn."

"A? Tại sao vậy? Là lễ vật gì mà thần bí như vậy?" Hoàng đế và hoàng hậu cũng không khỏi tò mò.

"Bẩm báo hoàng đế thúc thúc, " Phụng Trạch Xu khom người thờ dài nói, "Nạp Lan tiên sinh dạy Xu nhi rất nhiều loại lễ nghi《 nữ giới 》, 《 chu lễ 》, Xu nhi biết hoàng hậu thăm thăm mẫu nghi thiên hạ, nữ tử khắp thiên hạ đều do hoàng hậu thăm thăm trông nom, Xu nhi cũng do hoàng hậu thăm thăm trông nom, thái hậu nãi nãi trước kia là hoàng hậu, dieendaanleequydonn như vậy hoàng hậu thăm thăm liền do thái hậu nãi nãi trông nom, hoàng đế thúc thúc lại là thiên tử, sách có nói 'Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua', như vậy hoàng đế thúc thúc chính là người có quyền lực lớn nhất, cho nên, Xu nhi muốn lễ vật yêu cần hoàng hậu thăm thăm, thái hậu nãi nãi và hoàng đế thúc thúc phê chuẩn nha!"

Phụng Trạch Xu nói một hồi có trật tự hoàn toàn khiến mọi người đang ngồi phải ngả ngira. Hôm nay thật đúng là đại khai nhãn giới, vừa "nộp thuế" vừa ban thưởng, hiện tại lại còn bị một đứa bé luân quần khiến cho đầu vầng mắt hoa, nói ra thật đúng là bề mặt!

"Trong thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp ranh đều là thần của vua", hay, hay! Ha ha ha!" Lần này hoàng đế thật sự cực kỳ cao hứng, nói với Phụng Trạch Xu: "Xu nhi ngoan, cháu có nguyện vọng gì cứ việc nói, hoàng đế thúc thúc nhất định sẽ thỏa mãn cháu!" Khẩu khí lớn như vậy, đã không có kiêng kỵ gì.

Phụng Trạch Xu nhìn về phía hoàng hậu và thái hậu, thấy hai người cũng là mỉm cười gật đầu, vì thế xả giọng mà toàn trường cũng có thể nghe thấy nói: "Xu nhi muốn hoàng đế thúc thúc, hoàng hậu thăm thăm và thái hậu nãi nãi một quyền tự chủ hôn nhân, về sau việc hôn nhân cưới xin phải toàn quyền tự Xu nhi sắp xếp, bất luận người nào không được tự tiện can thiệp!"

Toàn trường chấn động, thái hậu hỏi: "Tại sao vậy? Xu nhi, đều do phụ vương mẫu phi định hôn cho cháu, tìm một nhà khá giả không tốt sao, sao lại tự mình sắp xếp?"

Phụng Trạch Xu chậm rãi nhìn quét toàn trường, dieendaanleequydonn nói ra một câu từ đó về sau càng nâng nổi tiếng, hơn nữa vĩnh viễn cũng thoát khỏi mà chính nàng cũng không muốn bỏ đi ——

"Bởi vì Xu nhi lập chí muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Có sự tới chơi

"Tỷ tỷ, ‘Xem mỹ nam khắp thiên hạ, ngắm mỹ thảo khắp thiên hạ’ là có ý gì?" Bên trong phòng tối tăm, một âm thanh trẻ con non nớt cất giọng hỏi.

"Hi hi, chính là tập hợp tất cả nam hài tử đẹp mắt nhất xinh đẹp nhất thiên hạ lại, đặc biệt để một mình tỷ xem, một mình tỷ hưởng thụ!" Một âm thanh nữ hài tà ác vang lên, mang theo tiếng nuốt nước miếng khả nghi.

"Vậy, vậy Duy nhi đâu?" Giọng nam nhỏ bé lo lắng hỏi.

"Duy nhi? Duy nhi đã sớm là đồng đường tể tỷ tỷ định ra, đương nhiên cũng là một mỹ nam của tỷ tỷ!" Một tiếng "nhé" đặc biệt có vẻ vang dội trong bóng đêm. (Vân Nhi: không biết từ ‘nhé’ này ở đâu ra?!!) "Hiện giờ Duy nhi đúng là mỹ nam của tỷ tỷ, dieendaanleequydonn sau này lớn lên nhất định phải giúp tỷ tỷ tìm kiếm mỹ nam tuyệt sắc nhé, như thế tỷ tỷ mới có thể càng ưa thích Duy!" Giọng nữ tà ác dẫn dụ nam hài không biết gì, sau này vì mình lấy cớ tránh đánh hạ hậu thuẫn kiên cố, trước thời gian phải phòng bị nội bộ mâu thuẫn.

"Được ..." Nam hài then thưng ôm hai má của mình, vô tình đáp ứng mấy điều kiện bồi thường cắt nhường lãnh thổ, từ nhỏ định ra mục tiêu "tìm kiếm mỹ nam", nỗi giáo cho giấc, không, là hỗ trợ tinh lấy cớ, tai họa nhiều vô số. (Vân Nhi: tội nghiệp Duy nhi quá à!!)

"Ha ha ha! Thật là oa nhi thú vị!" Một tiếng cười cao vút đột nhiên vang lên, hù dọa hai đứa bé đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Ai!?" Phượng Tinh Xu nhướng mày, trong lòng biết người phát ra âm thanh nhất định không phải là người tới dự tiệc sinh nhật đêm nay, những người yếu ớt này, ngay cả chịu không được lời nói hùng hồn của nàng, một đám đều như bị sấm đánh, toàn bộ đều choáng váng về nhà, bây giờ lại lúc đêm khuya, bọn hạ nhân của quý phủ cũng đều đi ngủ, ban đêm bọn thị vệ cũng sẽ không phát ra tiếng quấy nhiễu người, như vậy xem ra, người phát ra tiếng nhất định là người từ bên ngoài đến, vì thế quát lên: "Ra đây!"

Tiếng nói vừa dứt, Phượng Tinh Xu chỉ cảm thấy một luồng gió phát qua, trực giác che chở Phượng Duy Tinh ở sau lưng, đôi mắt to đen bóng trầm ngâm nhìn về phía cửa sổ mở rộng không một tiếng động, trong lòng biết có thể vô thanh vô tức tiến vào vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, mở ra cửa sổ cũng lặng yên không một tiếng động, tối nay là gặp phải cao nhân rồi, chính là không biết cao nhân này đến cuối cùng là muốn gì. Đang nghĩ ngợi, một bóng dáng màu xanh từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, da.nlze.quydo/mn (Ân Ân chen vào nói: Ha ha! Có phải đều đoán thành áo trắng hay không? Ta không viết áo trắng, cần ta ~~~). (Vân Nhi: tác giả vui nhì! Giờ mới biết từ ‘Ân Ân’ của tác giả hóa ra là tên tác giả!@@)

"Người là ai!? Tại sao ban đêm lại dám xông vào vương phủ?" Phượng Tinh Xu vừa áp sát vào Phượng Duy Tinh ở phía sau, quát hỏi nói.

Người áo xanh kia cũng không nói, chỉ là vòng tay quan sát hai người, nhìn tư thế kia, Phượng Tinh Xu biết công lực người này hẳn là cực cao, nếu không cũng sẽ không coi bóng tối như không có gì, trong bóng đêm quan sát bọn họ, vì thế lại hỏi: "Người muốn làm gì?"

Người nọ nghe thấy Phượng Tinh Xu hỏi, ánh mắt đột nhiên cuồng nhiệt vô cùng, nhìn chăm chăm Phượng Tinh Xu.

Phượng Tinh Xu nhú mày, người này mới vừa rồi xâm nhập, cảm thấy thất kinh, vẫn chưa để ý tướng mạo của người tới ra sao, hiện tại tinh thần ổn định xuống, xuyên qua ánh trăng, trải qua tu luyện đôi mắt nhìn trong bóng đêm cũng không trở ngại, lúc này mới phát hiện người áo xanh trước mắt, đầu bạc, đôi mắt trầm tĩnh, khuôn mặt thanh tú, nghiễm nhiên là một mỹ nam trung niên.

Nam nhân kia nhìn thấy Phượng Tinh Xu quan sát hắn, dường như không ngại bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, vô cùng mãnh liệt, trong miệng lầm bầm nói: "Tốt, tốt! Ha ha ha, trời không tuyệt ta, trời không tuyệt ta!"

Phượng Tinh Xu thấy nam nhân kia cũng không trả lời nàng, ở chỗ này cổ quái nói thầm, vì thế cẩn thận lời kéo Phượng Duy Tinh tới sát cửa, muốn thừa dịp người nọ không chú ý chuẩn ra khỏi phòng cầu cứu. Nhưng mới đi chuyển hai ba bước, đã bị mỹ nam áo xanh lắc mình chặn đường đi. Phượng Tinh Xu cảm thấy bức bối, câu giận thân thể nàng mới năm tuổi, chỉ có thể chơi đùa một ít trò lừa bịp, không thể tu luyện tầng tiên thuật cao hơn, Die nd da nl e q u u ydo n nếu không tối nay cũng sẽ không xuất hiện loại tình cảnh túng quẫn này, lập tức liền âm thầm thề, sau này nhất định phải rất khiêm tốn, tuyệt không ở dưới người khác! Nhưng đó cũng là chuyện sau này, trước mắt địch ta không rõ, quan trọng nhất chính là biết rõ ý đồ của người áo xanh này.

"Người rốt cuộc là ai! Muốn làm gì?" Trong lòng lo âu, giọng điệu của Phượng Tinh Xu cũng không nhịn được cuồng cuồng lên.

"Tỷ tỷ..." Phượng Duy Tinh sợ hãi lôi kéo tay áo Phượng Tinh Xu, giọng nói khẽ run.

"Duy nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ!" Phượng Tinh Xu nắm chặt tay nhỏ bé của Phượng Duy Tinh, làm cho hắn an tâm.

"Ừm, ừm, không tệ, không tệ, không hổ là đồ nhi lão phu xem trúng, quả nhiên có nhãn nại, có đảm đương!" Mỹ nam áo xanh tán thưởng nhìn Phượng Tinh Xu.

Đồ đệ? Phượng Tinh Xu nhạy cảm bắt được hai chữ trong lời nói của mỹ nam áo xanh, tâm tư hỗn loạn, cũng dần dần hiểu rõ mục đích đến của mỹ nam áo xanh. Nơi này chỉ có ba người, hắn nói đồ đệ, hẳn là muốn từ nàng và Duy nhi chọn ra một người làm đồ đệ của hắn. Phượng Tinh Xu trầm nghĩ, có điều có phải như thế hay không, hay cứ thử hắn một lần mới biết được.

"Đồ đệ gì? Nơi này là Hiền vương phủ, nơi này chính là Hàm Tĩnh tiểu trư Phượng Trạch công chúa Phượng Tinh Xu ở lại, các hạ muốn tìm đồ đệ sợ là đi nhầm địa phương rồi!" Phượng Tinh Xu cố ý xuyên tạc lời nói.

"Không sai, không sai." Mỹ nam áo xanh khoát tay cười nói, "Người chính là đệ tử ta tìm kiếm đã lâu."

Quả nhiên là muốn tìm người làm đệ tử của hần. Phụng Tịch Xu thở dài nhẹ nhõm, trong lòng treo tảng đá cũng vững vàng rơi xuống. Trong lòng chắc chắn, Phụng Tịch Xu liền có thời gian và tinh lực cẩn thận quan sát mỹ nam trung niên trước mắt. Ngay từ đầu Phụng Tịch Xu liền mơ hồ cảm thấy trên thân thể người này có luồng khí tức quen thuộc, dieendaaneequydonn vì thể liền ngưng thần tự tiên thuật tại hai con mắt, thông qua con mắt thẩm nghiệm tiên thuật để quan sát, quả nhiên, trên người mỹ nam trung niên nhìn thấy từng đợt từng đợt tiên khí phiêu dật.

Nhìn bộ dáng xem ra thể ngoại cao nhân đặc đạo, tu vi cũng khá cao, mơ hồ có tư thái thần tiên tản ra, tu vi thể này, nói vậy số tuổi cũng cực kỳ lớn, chắc là có chừng trăm tuổi, thể nhưng vẫn còn có thể duy trì dung nhan trung niên tuấn mỹ, có thể thấy được người này không tầm thường.

Theo Phụng Tịch Xu suy đoán, người này sau trăm tuổi, nhất định là đứng hàng tiểu tiên, chỉ là cũng không phải là thượng tiên gì, chỉ là một tiểu tiên bình thường. Phụng Tịch Xu nhớ tới thời điểm trước khi ở Thiên Đình từng được cho biết trên đại lục Sở Ảnh này không có thần tiên yêu quái, có lẽ nguyên nhân lão mỹ nam áo xanh trước mắt này cũng chưa có thành tiên, khi còn sống không thể đắc đạo, sau khi chết lại vừa thành tiên.

Nói như vậy, lão mỹ nam áo xanh này có thể xem như là người có tu vi cao nhất trên đại lục Sở Ảnh, sư phụ này, ắt là phải bái, để tránh sau này nàng tu tiên bị cho là quái vật. Có lão mỹ nam áo xanh chống đỡ ở phía trước, cũng có thể giải thích nói là sư phó có cách dạy bảo, đồ đệ trò giỏi hơn thầy! Hơn nữa, võ công này vẫn là phải có người lĩnh hội nhập môn. Có điều cũng coi như hần gặp vận may, gặp Phụng Tịch Xu nàng, có nàng đã thông quan hệ với hần, về sau có cơ hội tìm Ngọc Đế khai thông một chút, thế nào cũng phải cho sư phó của nàng làm tiên quan thượng đẳng chứ, dù sao mẹ nuôi của nàng lại là Vương Mẫu, cấp bậc của sư phó sao có thể thấp chứ!? Dieendaaneequydonn Tự hỏi một lát, Phụng Tịch Xu lập tức quyết định bái người này làm sư, nhưng mà, muốn nàng bái ông ta làm sư cũng phải cần điều kiện. .

"Đệ tử gì? Ta không làm." Phụng Tịch Xu cố ý giả bộ cực kỳ khinh thường nói.

"Cái gì, cái gì!? Người không làm?" Lão mỹ nam nghe thấy Phụng Tịch Xu nói, hiển nhiên cực kỳ giật mình, con người trừng cũng muốn rơi ra rồi."Tiểu oa nhi người có biết người đang nói chuyện với ai sao?" Lão mỹ nam hiển nhiên cực kỳ kiêu ngạo với thân phận của mình, lộ ra một bộ biểu tình "không phân biệt được tốt xấu" đối với Phụng Tịch Xu (có điều hần cũng tự coi mình thành hàng hóa, cũng trách không được Xu Xu của chúng ta bất kính với hần...).

"Người là ai?" Phụng Tịch Xu ra vẻ tò mò hỏi.

"Ta là Lục Miểu chân nhân." Lão mỹ nam áo xanh rất đặc ý tự báo danh họ.

Yên tĩnh...

Nét mặt già nua của lão mỹ nam áo xanh trong khung cảnh yên tĩnh không ngừng co rúm, rốt cục rất không tin tưởng hỏi một câu: "Các người hần sẽ chưa từng nghe qua chứ!?"

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cực kỳ ngây thơ lắc đầu.

"Không thể nào!" Lục Miểu chân nhân trừng lớn hai mắt kêu lên, "Danh hào lão phu là vang vọng toàn bộ đại lục Sở Ảnh! Từ lão thái trăm tuổi, cho tới hài đồng ba tuổi cũng sẽ không chưa từng nghe qua danh hào lão phu nha!" Lục Miểu chân nhân thật không thể tin được nhìn hai hài tử trước mắt, cũng không nhận được mặt mũi, "Tiểu oa nhi thật sự chưa từng nghe qua?" Chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa, đương nhiên, kết quả là lòng tự trọng lại bị hai tiểu hài tử đã kích thật sâu.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Phụng Tịch Xu có hơi không kiên nhẫn, giọng nói cũng không được tốt.

"Tiểu oa nhi, lão phu muốn nhận người làm đồ đệ, người xem coi thể nào?" Lục Miểu chân nhân mắt thấy không thể dùng "đại danh" của hần lừa được đồ tốt, cũng vô cùng tủi thân. Nghĩ đến Lục Miểu chân nhân hần còn chưa bao giờ gặp được loại tình huống này đâu! Thiên hạ này ai chẳng biết đại danh của hần chứ! Hôm nay lại thua trong tay hai tiểu hài tử này. Die nd da nl e q uu ydo n Có bao nhiêu người đang cầm vàng hứa quyền lực muốn hần thu nạp họ làm đồ đệ đấy, kết quả lại bị một đứa bé đánh trả về, điều này còn có thể nói ra sao!? Trăm năm nay khổ gặp được kỳ tài luyện võ, gần cốt tốt, mặt nhìn tướng mạo là người tâm tính thuần lương, chính mình không có người nói nghiệp, võ học không được truyền thừa, hần cũng chỉ có liêm mặt dùng loại giọng điệu dụ dỗ này nói chuyện với tiểu oa nhi.

Ai biết, Lục Miểu chân nhân "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" cũng không giành được chiếm được đồng tình của Phụng Tịch Xu, nàng vẫn hung hăng lắc đầu.

"Vi sao không đáp ứng? Tiểu oa nhi bái ta làm sư sau này ta có thể dạy người võ công rất lợi hại!" Lục Miểu chân nhân tiếp tục dụ dỗ.

"Ta có năng lực bảo vệ mình." Phụng Tịch Xu bình tĩnh nói.

"Ha ha! Người một tiểu oa nhi năm tuổi có thể bảo vệ mình cái gì?" Lục Miểu chân nhân rõ ràng không tin.

Phụng Tịch Xu vừa nghe, nảy ra ý hay, tính toán cho sư phó này một người "ra oai phủ đầu".

"Người cũng đừng không tin, " Phụng Tịch Xu nói, "Ta hiện tại liền cho người nhìn xem ta rốt cuộc có năng lực đó hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 17: Khảo thí báisư

Hiện giờ Phụngơng Tĩnh Xu đã quyết định muốn mạnh tay một lần, đưa tay vỗ ba tiếng, một bóng người đã im hơi lặng tiếng đứng thẳng trong bóng đêm.

Người này, là hộ vệ Giáp Tam đặc biệt được chọn lựa ra từ hộ vệ đứng đầu tổ chức ám vệ Long Ảnh của hoàng đế, được thái thượng hoàng bí mật giao cho nàng sau khi yến tiệc tan đi. Ngay cả hộ vệ cấp cao bên người hoàng đế cũng có thể đưa ra bảo vệ nàng, bởi vậy có thể thấy Phụngơng Tĩnh Xu được hoàng gia sủng ái đến mức độ nào. Nhưng ngay cả Phụngơng Tĩnh Xu nàng cũng không hiểu rõ tại sao lại được nhận nhiều sủng ái như vậy, dieendaanleequydonn một tiểu cô nương năm tuổi, không rành thế sự, cũng không có công trạng gì, chiếu theo nguyên tắc mà nói không nên nhận được sủng ái đặc biệt như vậy, nhưng sự thật chính là hoàng gia này sủng nàng sủng đến tận trời rồi, điều này cũng trở thành một trong những nghi vấn lớn khó hiểu trong cuộc đời của Phụngơng Tĩnh Xu.

Nàng đâu biết rằng, hoàng gia quá tin nàng như thế là bởi vì một giấc mộng gây ra. Cái ngày Phụngơng Tĩnh Xu sinh ra, năm đại nhân vật trọng yếu của hoàng thất cùng nằm mơ một giấc mộng —— thần nữ hạ phàm, ân trạch của Sở Ảnh. Một oa nhi nho nhỏ được chính tay Ngọc đế ôm, dẫn dắt chúng tiên trên Thiên Đình đưa tiểu oa nhi kia hạ xuống trần gian, đồng thời, mây lành trên bầu trời dày đặc, trăm hoa đua nở, bách điều trổ dậy, bách thú cùng vui. Mà oa nhi hạ phàm kia, cả người có mùi thơm đặc biệt, đôi mắt tím thanh tịnh và đẹp đẽ, trên trán còn thoáng hiện phụngơng hoàng lửa bay lên! Năm người hoàng thất này, lập tức nghĩ tới ngay ngày công chúa thiên tài của hoàng thất sinh ra —— Phụngơng Tĩnh Xu, tình cảnh trong mộng, lại giống y như lúc khi nàng sinh ra!

Đợi đến ngày hôm sau khi mấy người nằm mơ giấc mộng kì lạ muốn tìm người nói hết tâm sự thì ngạc nhiên phát hiện, năm đại nhân vật hoàng gia —— hoàng thượng Phụngơng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng Phụngơng Tề Thiên, thái hậu Thụy thị, Hiền vương gia Phụngơng Vu Dực, Đức vương gia Phụngơng Vu Tường lại cùng nằm mơ một giấc mộng! Vì thế trong lòng mấy người liền có nhận thức "nàng chính là thiên nữ hạ phàm", vì thế càng thêm trân trọng Phụngơng Tĩnh Xu, ngay cả ám vệ hoàng gia cũng không tiếc đưa cho nàng, dieendaanleequydonn (lúc này Ngọc đế còn đang ở trên trời nói thầm, vì để Phụngơng Tĩnh Xu ở thế gian làm việc thuận lợi, lúc Phụngơng Tĩnh Xu đợi ở Thiên Đình ba ngày, còn đặc biệt tập luyện ôm nàng ở Thiên Đình thật nhiều lần, cái cảnh tượng "quần tiên đưa nữ" chính là hiện tượng giả tạo...)(Vân Nhi: Giả dối, giả dối quá!!!)

Sau khi thái thượng hoàng giao Giáp Tam cho Phụngơng Tĩnh Xu, Phụngơng Tĩnh Xu liền đổi tên Giáp Tam thành Tĩnh Ảnh, đưa ra mệnh lệnh đầu tiên là nếu không có gọi thì không thể hiện thân. Ai biết Tĩnh Ảnh này có sống chết để giữ lấy mệnh lệnh của chủ nhân, mà ngay cả mới vừa rồi có người ý đồ không rõ xâm nhập cũng không có hiện thân ngăn cản, chỉ ở trong bóng đêm chờ đợi Phụngơng Tĩnh Xu gọi, thực ra là Phụngơng Tĩnh Xu cũng nhất thời khẩn trương, hơn nữa Tĩnh Ảnh mới đi theo bên người nàng không lâu, ngay tại thời điểm khẩn trương vừa rồi, nàng vốn đã quên còn có hộ vệ như vậy, hiện tại bình tĩnh lại mới nhớ tới, nói ra cũng khiến cho nàng xấu hổ một hồi.

Ngay từ đầu Lục Miếu chân nhân liền phát hiện trong phòng còn có một hơi thở khác, cho dù tu vi võ công của người này không tệ, có điều vẫn chưa vào mắt của hắn, bởi vậy giờ phút này đối với sự xuất hiện của Tĩnh Ảnh hắn cũng không sợ, hắn cười hi hi hỏi: "Oa nhi, đây là năng lực theo như lời người nói?" Trong lời nói có phần không cho là đúng.

"Ha ha, đương nhiên không phải, ta nghĩ hắn không lọt nổi mắt xanh của tiền bối, đúng không?" Phụngơng Tĩnh Xu cố thương lượng, không đợi Lục Miếu chân nhân trả lời, lại quay đầu nói với Tĩnh Ảnh: "Che mắt!"

Tĩnh Ảnh không nói hai lời, lập tức từ trong lòng lấy ra một cái khăn gắm che hai mắt lại.

Phụngơng Tĩnh Xu rất vừa lòng khi thấy Tĩnh Ảnh phục tùng, đợi sau khi Tĩnh Ảnh che hai mắt lại, Phụngơng Tĩnh Xu không rõ nguyên nhân gì mà nói với Lục Miếu chân nhân: da.nlze.quydo/nm "Người xem kỹ đi." Lại quay đầu đối ra lệnh với Tĩnh Ảnh: "Cố hết sức của ngươi!"

Vừa dứt lời, thừa dịp Tĩnh Ảnh phản ứng chậm, đột nhiên đề cao tiên thuật toàn thân về phía thám xu vẫn ở ngón trỏ, một tia sáng xanh từ trong thám xu vẫn nổ bắn mà ra, một thiếu niên Linh Lung thân cao màu xanh lam rất mạnh giãy thoát từ trong thám xu vẫn chạy đến chỗ Tĩnh Ảnh đang bị che mắt hai mắt, ra tay chính là sát chiêu!

Tĩnh Ảnh đang bị che hai mắt nghe thấy mệnh lệnh của Phụngơng Tĩnh Xu, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt đập vào mặt, lắc mình một cái, khó khăn lắm mới né tránh được sát chiêu nghênh diện mà đến, đồng thời quay người bắt đầu chém giết kịch liệt với "địch nhân" không biết ở trước mắt!

Tốc độ chém giết của hai bóng dáng một đen một xanh trước mặt với mắt người thường xem còn không kịp, có lẽ hiện giờ Phụngơng Tĩnh Xu và Phụngơng Duy Tĩnh nhìn còn không rõ lắm, nhưng với tu vi cực cao của Lục Miếu chân nhân lại nhìn thấy rõ ràng. Nếu nói là tu vi võ công, có lẽ ám vệ mười mấy tuổi trước mặt này hiện nay ở trong chốn võ lâm coi như là người giỏi nhất, nhưng, thân thủ của cái bóng xanh này không hiểu vì sao lại xuất hiện so với ám vệ cao hơn rất nhiều. Đây không phải là điều kỳ lạ nhất, khiến người ta kinh ngạc nhất là cái bóng xanh kia, nếu như hắn không nhìn lầm mà nói, cái bóng xanh kia là từ trong tay Phụngơng Tĩnh Xu chọt lóe mà xuất hiện, toàn thân cái bóng xanh kia trong suốt —— đó không phải là người, vậy đến cuối cùng là cái gì!?

Lúc này Lục Miếu chân nhân đã bị cái bóng xanh kì lạ trước mắt làm cho kinh sợ, hoàn toàn nói không nên lời.

Phụngơng Tĩnh Xu tựa vào bả vai của Phụngơng Duy Tĩnh, toàn thân mệt mỏi, lúc này một sự uể oải đánh úp mà đến, nàng biết, đây là kết quả của việc nàng hao hết tiên thuật, lúc này nàng cần nghỉ ngơi đầy đủ, như thế mới có thể mau chóng hồi phục lại, nhưng nàng không thể, nàng muốn mở to hai mắt, xóc lại đầy đủ tinh thần quan sát kỹ cuộc tỷ thí này, trận tỷ thí này chính là một mũi tên trúng ba con chim.

Tĩnh Ảnh tuy là ám vệ mà thái thượng hoàng giao cho nàng, nhưng dù sao cũng chỉ có mười mấy tuổi, võ công tu vi của hần rốt cuộc là như thế nào, cũng cần phải tự mình nàng khảo thí qua mới biết được, mà hiện tại, chính là cơ hội khảo thí tốt nhất —— do Linh Lung của nàng đến khảo thí!

Hôm nay là sinh nhật năm tuổi của nàng, đồng thời cũng là ngày nàng bắt đầu tu luyện tiên thuật, trước khi bắt đầu tu luyện, nàng muốn tiến hành kiểm tra và ghi chép lại tích lũy năm năm qua của nàng, vì để sau này tham khảo cho việc tu luyện. Tiên thuật hiện nay ở trong thâm xu vẫn có thể sáng tạo ra năm loại Linh Lung, dieendaanleequydonn trong đó có ba loại Linh Lung thấp cấp, theo thứ tự là Bạch Linh Lung, Hoàng Linh Lung, Lục Linh Lung, hai loại Linh Lung trung cấp, theo thứ tự là Hắc Linh Lung và Lam Linh Lung, còn có hai loại Linh Lung cao cấp Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung sau này cần phải tu luyện được tiên thuật càng nhiều mới có thể sáng tạo ra.

Công dụng của thất sắc Linh Lung khác nhau, Hồng Linh Lung quản lý chung toàn bộ các hoạt động trong thâm xu vẫn; Bạch Linh Lung phụ trách tất cả khu vực gieo trồng thực vật, trong đó Ngân Bạch Linh Lung cao cấp nhất chuyên việc trồng cây bản thảo; Hắc Linh Lung phụ trách việc sản xuất tất cả các vật cần muốn; Hoàng Linh Lung phụ trách tất cả các vật chứa đựng trong thâm xu vẫn, Lục Linh Lung chuyên việc chăm sóc, là vì Phượng Tĩnh Xu mà chỉ định đám người hầu hạ, chăm sóc; Lam Linh Lung chuyên môn tập võ quân nhân; Tử Linh Lung là Phượng Tĩnh Xu vì bảo vệ mình mà sáng tạo ra, phẩm là Phượng Tĩnh Xu chỉ định Tử Linh Lung nào cũng có thể bảo vệ bên người; bởi vậy, dựa theo công năng phân chia ra, thất sắc Linh Lung chia làm ba cấp bậc thấp, trung, cao.

Trận tỷ thí này không chỉ là khảo thí với Lam Linh Lung, cũng là khảo thí đối với tổng thể hoạt động trong thâm xu vẫn, hiện nay tiên thuật của Phượng Tĩnh Xu hoàn toàn không có, thuộc loại trạng thái hư thoát, thâm xu vẫn sớm đã tự động thay đổi để cung ứng quang năng, hơn nữa bắt đầu liên tục bổ sung năng lượng cho thân thể Phượng Tĩnh Xu, bởi vậy thời gian Phượng Tĩnh Xu khôi phục cũng so với người thường nhanh hơn không chỉ một lần.

Đến hiện nay, một mũi tên đã trúng "hai chim" rồi, Phượng Tĩnh Xu cảm thấy vô cùng hài lòng với Tĩnh Ảnh và tình hình hoạt động trong thâm xu vẫn, kế tiếp, liền muốn xem một "chim" cuối cùng này ——

Phượng Tĩnh Xu nhìn Lục Miểu chân nhân, khoe môi câu lên một độ cong —— quả thực là "một mũi tên trúng ba con chim"!

"Quay về!"

Môi hồng khê mở, giọng vừa dứt, bóng dáng màu lam trong suốt đã biến mất, bởi vì sát khí đột nhiên tản đi mà Tĩnh Ảnh còn ngờ ngẩn duy trì tư thế chém giết, Phượng Tĩnh Xu mỉm cười nói với hần: "Tĩnh Ảnh, lui đi!"

Tĩnh Ảnh phục hồi lại tinh thần thảo xuống khăn gấm, sau khi khê khom người liền biến mất vô tung.

Lục Miểu chân nhân bị giọng nói của Phượng Tĩnh Xu kéo lại tinh thần, hần nhìn Phượng Tĩnh Xu, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu oa nhi, cái vừa rồi rốt cuộc là cái gì?"

Phượng Tĩnh Xu vẫn dựa vào trên người Phượng Duy Tĩnh như cũ, lười biếng nói: "Ngài không cần quan tâm đó là cái gì, ngài chỉ cần nói cho ta biết, hiện tại ta có năng lực bảo vệ mình sao? Ta cần báỉ người làm thầy sao?"

"Này..." Lục Miểu chân nhân nghẹn lời, muốn nói để bảo vệ bản thân, với thân thủ hiện tại của ám vệ của Phượng Tĩnh Xu, nàng hần sẽ không yêu cầu võ thuật cao thâm, huống hồ nàng còn có một quái ảnh không biết là vật gì hộ thân, đúng là không cần báỉ hần làm thầy. Nhưng sau khi nhìn qua cái bóng màu xanh vừa rồi, Die nd da nl e q u ydo n Lục Miểu chân nhân thật sự sinh ra hứng thú nồng đậm đối với thứ kỳ quái đó, điều này không những không xua tan quyết tâm muốn thu Phượng Tĩnh Xu làm đồ đệ của hần, ngược lại càng tăng thêm sự kiên quyết của hần, vì thế hần cũng không thể chú ý khí chất hình tượng gì nữa, ngay cả vô lại cũng phải thu Phượng Tĩnh Xu làm đồ đệ! Trong lòng Lục Miểu chân nhân âm thầm thề nói.

"Tiểu oa nhi, tiểu tổ tông, lão nhân ta xin ngươi được chưa? Xin ngươi làm đồ đệ của ta còn không được sao!?" Lục Miểu chân nhân không kiêng nể, mặt đáng thương tội nghiệp nói với Phượng Tĩnh Xu.

Cười nhạo một tiếng, Phượng Tĩnh Xu xem như bị lão mỹ nam thuyết phục, lại có thể nghĩ ra chiêu làm vẻ đáng thương này, xem ra chiêu ra oai phù đầu này của nàng không chỉ làm hần kinh sợ, còn đẩy lên lòng hiếu kỳ của hần rồi! Vì thế nàng cũng không lại làm khó hần, nói ra điều kiện của nàng ——

"Muốn ta làm đồ đệ của ngươi cũng không phải không có khả năng, nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta." Phượng Tĩnh Xu giả bộ suy xét nói.

"Được, được, được! Chỉ cần ngươi đáp ứng làm đồ đệ của ta, điều kiện gì ta cũng đáp ứng!" Thấy việc thu đồ đệ có cửa, Lục Miểu chân nhân vội vàng gật đầu, dường như sợ chậm trễ tiểu tổ tông này lại muốn đổi ý.

Phượng Tĩnh Xu vỗ vỗ bả vai Phượng Duy Tĩnh nói: "Nha! Ngươi xem xem, đây là tiểu vương gia Phượng Duy Tĩnh của Hiện vương phủ chúng ta, hần cũng là đồng đường tể của ta, ta muốn ngươi thu hần làm đồ đệ, truyền thụ tất cả bản lĩnh của ngươi cho hần, ta học cái gì hần học cái đó, không được thương lượng!"

"Được, được, được!" Lục Miểu chân nhân vì đồ đệ cái gì cũng đều đáp ứng rồi.

"Còn có, ám vệ vừa rồi của ta ngươi cũng phải dạy võ công cho hần!" Phượng Tĩnh Xu được một tác lại muốn tiến một tác.

"Được, được, được!" Lục Miểu chân nhân cắt đứt đèn tiền (Vân Nhi: mình nghĩ câu này là chỉ sự nhượng bộ).

"Cái khác ta còn chưa nghĩ ra, chờ ngày nào đó ta nghĩ kỹ thì ta lại nói cho ngươi!"

"Được, được, được!" Hiện tại Lục Miểu chân nhân chỉ có thể nói ba chữ này.

"Vậy được rồi, thấy thái độ của ngươi tốt như vậy, ta liền bái ngươi làm thầy!" Phụng Trách nói xong kéo Phụng Duy Trách, dịu dàng nói: "Duy nhi, tỷ tỷ tìm cho đệ một sư phụ, hôm nay đệ phải đi theo sư phụ học tập, sư phụ sẽ dạy ngươi rất nhiều thứ, về sau đệ có thể bảo vệ tỷ tỷ rồi. Hiện tại cùng tỷ tỷ bái sư được chứ?"

Phụng Duy Trách nháy con ngươi ngây thơ, ngọt ngào đáp: "Được! Duy nhi và tỷ tỷ cùng nhau bái sư, Duy nhi phải bảo vệ tỷ tỷ!"

Phụng Trách Xu lại thấp giọng kêu: "Tình Ảnh!"

Tình Ảnh lắc mình một cái, lại đứng ở phía sau Phụng Trách Xu.

"Bái sư!" Phụng Trách Xu ra lệnh nói.

"Vâng!" Tình Ảnh thấp giọng đáp ứng một tiếng.

Vì thế ba người vén lên vạt áo quỳ xuống dập đầu nói: "Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ nhi!"

Lục Miểu chân nhân đứng thẳng cảm khái: Đầu năm nay, thu đồ đệ cũng phải "mua một đũa hai", thật đúng là... ép mua ép bán nha!

Đương nhiên, những lời này hắn cũng chỉ dám oán thầm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Đi xa

Mùng tám tháng bảy, sáng sớm, lúc mọi người bắt đầu truyền miệng "Phụng Trách công chúa mê sắc che trời", "vọng ngôn cưới mỹ nam khắp thiên hạ", cửa lớn Hiến vương phủ ngênh đón một vị khách áo xanh phiêu phiêu phảng phất như tiên nhân đến thăm —— Lục Miểu chân nhân.

Nô bộc canh cửa vừa nghe nói là Lục Miểu chân nhân đến đây, vội vàng chạy đến đại sảnh bẩm báo cho Hiến vương gia, Phụng Vu Dực mừng rỡ, vội vàng sai người nghênh đón.

Có thể nói Lục Miểu chân nhân là đệ nhất kỳ nhân của đại lục Sở Ảnh, không nói đến võ công của hắn sâu không lường được, cứ nghe hắn đã trăm tuổi, nhưng vẫn là một bộ dáng nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, nghe nói hắn đã rời khỏi nhân gian, ẩn trốn trần thế, mọc cánh thành tiên rồi đi, đứng hàng tiên ban không xa rồi. Tiên nhân phạm trần trong truyền thuyết này hôm nay lại đến Hiến vương phủ của hắn, thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này!

Khi Lục Miểu chân nhân bước vào đại sảnh vương phủ, Phụng Vu Dực đã sớm đứng dậy nghênh đón. Vừa nhìn thấy người tới, Phụng Vu Dực cảm thấy kích động một hồi, quả nhiên là Lục Miểu chân nhân! Hơn mười năm trước, Die nd da nl e q u ydo n Phụng Vu Dực còn trẻ hết sức lông bông từng có đoạn thời gian ngao du giang hồ, lúc ấy cơ duyên xảo hợp được gặp Lục Miểu chân nhân một lần, mà mười năm qua dung nhan Lục Miểu chân nhân lại chưa từng thay đổi, quả thực như giống như lời đồn dung nhan không già a!

"Chân nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" Nhìn thấy Lục Miểu chân nhân đi vào đại sảnh, Phụng Vu Dực vui sướng chấp tay nói, "Chân nhân xin mời ngồi!"

"Vương gia không cần đa lễ." Lục Miểu chân nhân mỉm cười đáp lễ.

Hai người ngồi xuống hàn huyên một phen, Phụng Vu Dực hỏi: "Xin hỏi chân nhân hôm nay đến chơi tệt xá có gì chỉ giáo?"

Lục Miểu chân nhân nói: "Vương gia, thật không dám giấu diếm, hôm nay lão phu là vì Phụng Trách công chúa mà đến."

"Xu nhi?" Phụng Vu Dực ngăn ra, "Này..."

"Ha ha, vương gia không cần kinh hoảng, là chuyện tốt!" da.nlze.qu.ydo/nh Lục Miểu chân nhân thấy trên mặt Phụng Vu Dực hiện lên nghi hoặc, liền trấn an nói. "Ngày trước lão phu cách quý quốc, cảm thấy quý quốc có luồng khí lạnh, vì thế liền bói một quẻ, quẻ tượng chỉ thị lão phu đi đến đô thành, trên đường lại liên tục nghe thấy dị tượng lúc Phụng Trách công chúa sinh ra, vì thế lão phu liền tới bái phỏng."

"Vậy ngài là..."

"Hôm nay lão phu tới nhận đồ đệ." Lục Miểu chân nhân khinh đạm nói.

"Nhận đồ đệ!?" Phụng Vu Dực khiếp sợ mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy có một luồng hơi nẩy lên trong cổ họng, trong lòng nghẹn lời.

"Phải, hôm nay lão phu đến là muốn nhận Phụng Trạch công chúa làm đồ đệ, mong rằng vương gia đáp ứng!"

Thật sự nhận Xu nhi làm đồ đệ! Kinh hi to lớn thôi quết mà đến, Phụng Vu Dực cảm thấy giọng điệu xông lên cổ họng, một ngụm khí bắn phun ra bên ngoài cơ thể, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường, vui sướng tràn đầy đất trời kéo nhau mà đến!

Cả đời Lục Miểu chân nhân chưa bao giờ nhận đồ đệ, có bao nhiêu người khát vọng có thể bái ông ta làm thầy, thế nhưng hắn không bị tiền quyền mê hoặc, tính tình thanh cao ngạo mạn, chưa từng khuất phục dưới sự hấp dẫn của cường quyền và tiền tài, để người đời có chút tiếc nuối, đều thầm nghĩ đợi sau khi Lục Miểu chân nhân quy tiên, dieendaanleequydonn một thân tuyệt học của hắn e là phải thất truyền rồi. Không nghĩ tới hôm nay, Phụng Vu Dực hắn lại có thể may mắn nhìn thấy Lục Miểu chân nhân nhận đồ đệ, càng may mắn là đồ đệ hắn muốn nhận lại lần nữa bảo bối mà Phụng Vu Dực hắn thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay! Đây là kinh hi tới cỡ nào nha!

"Vương gia? Vương gia!" Lục Miểu chân nhân nhìn thấy Phụng Vu Dực ngồi ngốc ở đằng kia, hiển nhiên đã bị mình nói khiến cho cả kinh ngây dại, trong lòng âm thầm nói, hừ hừ, cái tiểu oa nhi không phân biệt được tốt xấu kia, còn chưa muốn sư phụ ta đâu, cũng không nhìn xem bộ dáng kinh hi của phụ thân nàng lúc này, còn muốn lão phu cầu nàng làm đồ đệ, thật sự là... ghen khuất một phen à!

Phụng Vu Dực bị Lục Miểu chân nhân gọi thần về, nhìn thấy Lục Miểu chân nhân đang nhìn mình, ý thức được bản thân luống cuống, vội vàng nhảy dựng lên từ trên ghế nói: "Lời này chân nhân nói quá rồi! Chân nhân muốn nhận con ta làm đồ đệ, ta cao hứng còn không kịp đâu, còn nói chuyện gì có đáp ứng hay không, quả thực chính là cầu còn không được, cầu còn không được! Ha ha ha!" da.nlze.quydo/nn Vừa nói một bên liền hô ra bên ngoài: "Người đâu! Mau, nhanh đi gọi vương phi và công chúa tới!"

Chỉ chớp lát sau, Hiền vương phi và Phụng Tĩnh Xu lần lượt mà đến, phía sau Phụng Tĩnh Xu còn theo cái đuôi nhỏ Phụng Duy Tĩnh.

"Dực, xảy ra chuyện gì? Vội vã gọi chúng ta tới như vậy." Hiền vương phi nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha ha, chuyện tốt, chuyện tốt!" Phụng Vu Dực tiến lên cầm tay Hiền vương phi nói.

"A? Có chuyện gì tốt? Thiếp còn chưa từng thấy chàng cao hứng như thế đâu!" Hiền vương phi cười hỏi.

"Sở Nhi, đến, ta giới thiệu cho nàng một vị cao nhân." Phụng Vu Dực dẫn Hiền vương phi tới trước mặt Lục Miểu chân nhân.

"Vị này là...?" Hiền vương phi nghi hoặc nhìn Phụng Vu Dực.

"Sở Nhi, vị này chính là Lục Miểu chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc!" Phụng Vu Dực giới thiệu nói, lại chuyển về phía Lục Miểu chân nhân: "Chân nhân, đây là nương tử Sở Nhi của ta."

"Lục Miểu chân nhân?" Hiền vương phi kinh ngạc nhìn người áo xanh trước mắt, nhìn thấy Lục Miểu chân nhân chấp tay thi lễ, cũng hạ thấp người đáp lễ, nói: "Chân nhân nổi tiếng khắp tứ quốc, Sở Nhi đã sớm nghe thấy, hôm nay nhìn thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh!"

"Vương phi khách khí." Lục Miểu chân nhân mỉm cười nói.

"Sở Nhi, ta đã nói với nàng, hôm nay thật là một ngày lành! Chúng ta không chỉ thấy được người thật trong lời đồn, hơn nữa chân nhân còn muốn nhận Xu nhi của chúng ta làm đồ đệ đây!" Phụng Vu Dực hưng phấn nói.

"Thật sự?" Hiền vương phi vừa nghe cũng vô cùng cao hứng, vội vàng xoay người vẫy tay với Phụng Tĩnh Xu, "Xu nhi mau tới đây!"

"Nương." Phụng Tĩnh Xu kéo tay Phụng Duy Tĩnh đi đến trước mặt Giang Sở Nhi.

"Xu nhi, đến!" Giang Sở Nhi nắm tay Phụng Tĩnh Xu đi đến trước mặt Lục Miểu chân nhân, "Đây là Lục Miểu chân nhân, chân nhân chính là kỳ nhân thế gian, võ công cái thể, đức tính cao thượng, có rất nhiều người đều trông mong có thể bái chân nhân làm thầy đây! Hôm nay chân nhân muốn nhận con làm đồ đệ, đây chính là điều chúng ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Đây chính là phúc khí của Xu nhi! Đến, Xu nhi, mau tới bái kiến sư phụ của con!"

Không phải chứ! Như vậy cũng được!?

Phụng Tĩnh Xu âm thầm cứng lưỡi, lão mỹ nam này thật sự có chút tài năng, phụ mẫu nàng dễ dàng bị hắn thu phục như vậy, lại còn một bộ dáng như có việc vui lớn, xem ra đúng là rất có tiếng, ừm, ừm, sau này nhất định phải ép khô hắn, trộm toàn bộ tuyệt học trên người hắn lại đây!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu vụng trộm tính toán, Lục Miểu chân nhân đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh lướt qua, lưng cảm thấy lạnh lẽo.

Ở trước mặt phụ mẫu, Phụng Tĩnh Xu cũng sẽ không đùa giỡn, vì thế liền ngoan ngoãn bái sư phụ.

Ngay ngày hôm đó, khi ở tại phố lớn ngõ nhỏ còn truyền lời Phụng Trạch công chúa "mê sắc che trời", Phụng Trạch công chúa liền biến mất ở vương phủ, cho đến hơn mười năm sau, nàng mới một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Khi một khắc kia Phụng Tĩnh Xu và Lục Miểu chân nhân xoay người, nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh hai mắt ngấn nước môi đỏ mọng gắt gao cắn thì nàng thiếu chút nữa liền đổi ý, muốn mang hắn cùng đi. Nhưng mà không được, nàng không thể dẫn hắn đi, nếu không, cả đời này, Duy nhi liền xong rồi. Hắn chỉ có thể sống ở dưới cánh chim của nàng, được nàng bảo hộ, vĩnh viễn cũng không thể tự lập.

Trước đây dưới tài năng của nàng, Duy nhi cũng đã bị người coi nhẹ, mà ngay cả sinh nhật, những người nịnh nọt này cũng chỉ nhớ rõ tặng lễ cho công chúa nàng được hoàng gia sủng ái, căn bản đã quên Duy nhi ngồi ở bên cạnh nàng, ở trong nhà, cho dù cha mẹ có hết sức muốn đối xử với nàng và Duy nhi công bằng, nhưng hẳn ít nhiều vẫn bị vắng vẻ, đây không phải là dự tính ban đầu năm đó nàng mang Duy nhi về nhà, cứ kéo dài mãi như vậy, Duy nhi sẽ trở nên nhát gan, có lẽ sau này lớn lên còn có thể hận nàng...

Bởi vậy, thừa dịp cơ hội này, nàng muốn để Duy nhi học được độc lập, nàng muốn mang lại ánh sáng đến trên đầu Duy nhi, làm cho tất cả mọi người đều biết, tiểu vương gia Hiền vương phủ không phải có cũng được mà không có cũng không sao! Nàng muốn để cha mẹ khi nàng không ở đây trong thời gian này, đưa tất cả sủng ái đối với nàng mang đến trên người Duy nhi, bồi dưỡng tình cảm của bọn họ!

Bây giờ còn nhớ rõ tối hôm qua khi nàng nói cho Duy nhi biết phải rời khỏi, biểu cảm bị thương kia của hắn kia bị thương biểu tình giống như hắn chính là com mèo nhỏ bị nàng vứt bỏ, con người vô tội mờ to, ngăn nước mắt, không tiếng động hỏi: Ta rốt cuộc làm sai cái gì?

Cho dù không đành lòng, PhụngTĩnhXu vẫn ngoan độc quyết tâm rời đi, đồng thời vì an ủi Duy nhi đau lòng, nàng đưa tuyệt ưng cho hắn, để mà liên lạc, đồng thời hứa hẹn với hắn sinh nhật hàng năm sẽ trở về cùng hắn trải qua, dieendaanleequydonn hơn nữa còn bí mật an bài rất nhiều nhiệm vụ cho hắn, để cho hắn bận bịu không có thời gian rảnh rỗi đi đau lòng, lúc này mới đỡ được đứa nhỏ không cam không nguyện đáp ứng để nàng rời đi.

CònTĩnhẢnh được lưu lại cùng đi với Duy nhi, hai người cùng bí mật nhận sự dạy dỗ của Lục Miếu chân nhân. Đương nhiên, PhụngTĩnhXu cũng bàn giao một ít nhiệm vụ bí mật cho TĩnhẢnh. Có Duy nhi và TĩnhẢnh giúp nàng, PhụngTĩnhXu tin tưởng, khi nàng học xong trở về, thiên hạ này, nên mặc cho nàng tiêu dao thoải mái rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Tuyệt Lăng sơn

Thu thập qua loa vài món quần áo và đồ dùng hằng ngày quẳng vào trong Thảm Xu Văn, Phụng Tĩnh Xu dưới sự dẫn dắt của Lục Miếu, sau khi né tránh mọi người lên vào trong cung, vụng trộm cáo biệt với thái thượng hoàng, thái hậu và hoàng thượng, lừa được nhiều kim nguyên bảo và một khối lệnh bài, hai người rút cuộc rời khỏi hoàng thành Sở Ương của Lộng Phong quốc.

Bởi vì Phụng Tĩnh Xu mới năm tuổi, chưa từng tập võ, bởi vậy dọc theo đường đi đều là do Lục Miếu ôm lấy sử dụng khinh công lên đường. Hai người một đường đi về hướng bắc, ngày đi tám trăm dặm, đêm nghỉ ở nơi hoang dã.

Tuy nói đồng núi hoang vu điều kiện gian khổ, nhưng cũng không làm khó được Phụng Tĩnh Xu, trời tối, biến ra một ngọn nến hoặc là đèn pin chiếu sáng một chút; đói bụng, hoặc là Lục Miếu đi chuẩn bị thịt chim thú rừng Phụng Tĩnh Xu liền biến ra gia vị đốt nướng, dieendaanleequydonn cũng là một bữa cơm mỹ vị, có đôi khi quả thật không có thịt chim thú rừng, liền cứ từ trong Thảm Xu Văn lấy ra một ít điểm tâm linh tinh ăn cũng không tệ, có điều trải qua mấy ngày này sinh hoạt dã ngoại, Phụng Tĩnh Xu ngược lại phát hiện việc cần một khối khu vực nuôi dưỡng sản sinh thú trong Thảm Xu Văn là rất quan trọng, miễn cho sau này ở dã ngoại lại không tìm thấy động vật để ăn; mệt nhọc, trực tiếp từ trong Thảm Xu Văn lấy ra túi ngủ, hay lại bày ra mấy cái giường mềm tơ tằm, hay là đệm lưng để phủ, so với ngủ ở trong vương phủ còn ổn định an nhàn hơn... Một chuyến đi xa này, mạnh mẽ chứng thực một sự kiện: Thảm Xu Văn này thật sự cần thiết để đi hành tẩu bên ngoài...

Đương nhiên, từ sau khi ra khỏi thành Sở Ương, Phụng Tĩnh Xu liền sắp xếp một ít kỳ văn dị chí lừa gạt Lục Miếu, chỉ nói từ nhỏ phát hiện nàng có "dị năng thiên phú (cũng đúng là thiên phú ...)", trong lúc cơ duyên xảo hợp liền phát hiện mình có thể tự nhiên tượng tượng một vài thứ sau đó thứ kia sẽ đột nhiên xuất hiện, chính nàng cũng không biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sau đó lại biến ra một vài thứ làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ khổng lồ của Lục Miếu.

Hai người cứ như vậy ban ngày lên đường buổi tối nghỉ ngơi, hơn một tháng sau, rốt cuộc đi tới mục đích —— Tuyệt Lăng sơn giao giới giữa Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc.

Đứng ở chân núi nhìn lên sơn mạch* cao vút trong mây, trong lòng Phụng Tĩnh Xu đột nhiên sinh ra một chút phiền muộn. Chưa bao giờ rời nhà, cũng chưa từng rời khỏi cha mẹ, Duy nhi lại càng suốt ngày dính nàng, nay từ biệt đã hơn một tháng, Die nd da nl e q u u ydo n cha mẹ có tốt không? Duy nhi cũng tốt chứ? Buổi tối không tìm thấy nàng, có phải sẽ khóc nhè hay không?

*Sơn mạch: dãy núi, nhưng mình nghĩ để từ sơn mạch thì hay hơn!

Trong lòng buồn bã càng sâu, không khỏi trầm thì thảo:

"Sơn mạch vi vân,

Thiên liên suy thảo,

Họa giác thanh đoạn tiêu môn.

Tạm đình chinh trạo,
Liều cộng dẫn ly tôn.
Đa thiếu Bồng Lai cự sự,
Không hồi thủ,
Yên ái phân phân.
Tà dương ngoại,
Hàn nha vạn điểm,
Lưu thủy nhiều cô thôn.
Tiêu hồn
Đương thử tế,
Hương nang ám giải,
La đài khinh phân.
Mạn doanh đắc thanh lâu, bạc hạnh danh tồn.
Thử khứ hà thi kiến dã?
Khâm tự thượng, không nhạ đề ngân.
Thương tình xử,
Cao thành vọng đoạn,
Đẳng hóa dĩ hoàng hôn.”

(Vân Nhi: thơ mình xin để hán viết nhé!)

"Ha ha ha! Tiểu oa nhi, sao, đang nhớ đồng đường tể kia của ngươi à?" Nội lực của Lục Miểu cao thâm tất nhiên là nghe thấy toàn bộ lời nói của Phụngơng Tĩnh Xu, cảm thấy thán phục nữ oa này còn nhỏ tuổi mà đã có trình độ văn học như vậy, đồng thời cũng không quên khuyên bảo, để cho tâm tình nàng dễ chịu một chút, miễn cho tiểu tử tông mật hứng liên gói quần áo chạy về nhà, vậy hấn còn phải ngàn dặm đuổi theo đồ đệ, còn không chắc chắn sẽ tìm về được, đến lúc đó thì hấn khóc mắt.

"Đúng vậy, ta đang nhớ đồng đường tể của ta!" Phụngơng Tĩnh Xu liếc mắt, tức giận nói. Thật vất vả mới có bầu không khí ngâm thơ đối câu, kết quả để cho lão mỹ nam này phá hoại hầu như không còn, thật là!" Được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục lên đường đi!" da.nlze.qy:yo/nh Muốn tiết chế một chút cũng không được, ai!

"Không cần đâu, chúng ta đến rồi!" Lục Miểu cười tùm tùm nói.

"Đến rồi!?" Phụngơng Tĩnh Xu sững sốt, theo tầm mắt Lục Miểu nhìn qua liền thấy, "Ngươi là nói nơi này?" Sơn mạch cao vút trong mây này?

"Đúng vậy, chính là nơi này!" Lục Miểu nói xong lại ôm lấy Phụngơng Tĩnh Xu, nhẹ nhàng đề khí lên trên núi.

Tuyệt Lăng sơn có thể coi là sơn mạch nhất nhĩ ở đại lục Sở Ảnh, với độ cao và vị trí địa lý vị trí này người đều biết rõ. "Thiên Sơn Điều Phi Tuyết, Vạn Kính Nhân Tung Diệt", dùng đề hình dung Tuyệt Lăng sơn là cực kỳ thích hợp nhất. Bởi vì vị trí Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc, cho nên đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, khí hậu hai bên nam bắc khác biệt khá lớn, phía nam mùa thay đổi rõ ràng từ chân núi đến đỉnh núi, một chuyến đi xuống có thể cảm nhận được quang cảnh một năm bốn mùa rất khác biệt, thật là ứng với bài thơ kia:

"Nhân gian tứ nguyệt phương phi tẫn

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xử

Bất tri chuyển nhập thử trung lai."

So với phía nam phong tình vô hạn, phía bắc lại lạnh lùng hơn. Bởi vì Xuyên Vân quốc ở phương bắc, mùa đông khí hậu rét lạnh, bởi vậy Tuyệt Lăng sơn ở phía bắc trời đất tràn đầy một màu tuyết trắng, chỉ có bắt đầu từ giữa sườn núi trở xuống mới có một ít thực vật chịu rét sinh sống, có điều cũng bởi vậy

mà hình thành một mảnh sâm lâm (nghĩa là rừng rậm, ai đọc dị giới nhiều thì sẽ biết!) nguyên thủy xanh tốt, là mảnh sâm lâm lớn thần bí thứ hai trên đại lục Sở Ảnh, Tuyệt Tích sâm lâm. Dieendaanleequydonn Tuyệt Lăng sơn tuy là dãy núi phân giới của Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, nhưng trên cơ bản sẽ không có ai trực tiếp băng qua Tuyệt Lăng sơn, người bình thường cũng phải đi theo đường vòng từ Hí Triều quốc tiến vào Lộng Phong quốc, bởi vậy việc thông thương của hai nước cực kỳ không thuận tiện.

Phượng Tinh Xu bị Lục Miểu ôm vào trong ngực liên tục bay lên, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, may mà có Lục Miểu không ngừng đưa nội lực vào duy trì nhiệt độ cơ thể, nếu không nàng thật phải biến thành một cây kem que rồi.

Sơn mạch cao như vậy, nếu như không có thân thủ và nội lực của Lục Miểu, người bình thường tuyệt đối không lên nổi, bởi vậy cũng không có ai phát hiện trong Tuyệt Lăng sơn có khoảng trời riêng.

Chỉ thấy khi Lục Miểu ôm Phượng Tinh Xu nhảy đến tới gần đỉnh núi, trước mắt xuất hiện một cái vách núi đen, sương mù tràn ngập dưới vách núi, liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy. Lục Miểu ôm Phượng Tinh Xu đi tới vách đá, không chút do dự nhảy xuống!

Phượng Tinh Xu hít một hơi lạnh, bị hành động của Lục Miểu khiến cho sợ hãi không thôi, vội vàng từ trong Thảm Xu Văn lấy ra một cái dù lớn để nhảy, cùng vẫy lấy mình và Lục Miểu, sau đó vội vàng kéo dây dù ra, dù nhảy lập tức căng ra, ô dù có hiệu quả làm giảm tốc độ xuống của hai người, lúc này Phượng Tinh Xu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xu nhi, đó là thứ gì vậy?" Lục Miểu tò mò ngẩng đầu nhìn sang, "Nó lại có thể giảm tốc độ xuống cho chúng ta!"

"Đây là dù nhảy, người từ chỗ cao nhảy xuống chỉ cần đeo cái này trên lưng này cũng sẽ không bị ngã chết." Phượng Tinh Xu giải thích.

"Oa, tốt như vậy?" Lục Miểu tán thưởng nói.

"Sao ngươi lại nhảy xuống? Làm ta sợ muốn chết!" Lúc này Phượng Tinh Xu mới nhớ tới hành động dọa người của Lục Miểu, tức giận trách mắng.

"Chỗ chúng ta ở ngay phía dưới này nha!" da.nze.quydo/nn Lục Miểu vô tội nói.

"Phía dưới này!?" Phượng Tinh Xu không thể tưởng tượng, nói, "Ngươi ẩn cư ngay phía dưới này!?"

"Đúng vậy, rất đặc biệt phải không?" Lục Miểu hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, rất đặc biệt!" Phượng Tinh Xu liếc mắt xem thường. "Vậy ngươi bình thường ra vào thế nào?"

"Đi ra ngoài dùng khinh công leo lên là được, vào thì trực tiếp nhảy xuống!" Lục Miểu nói.

Phượng Tinh Xu lần này hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Đến!" Ngay lúc Phượng Tinh Xu như đi vào cõi thần tiên, Lục Miểu kêu to một tiếng kéo hồn của nàng về, nhìn xuống dưới, nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt mê đến nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Trong núi có cốc

Vì thế nhân biết Tuyệt Lăng sơn rất cao, liếc mắt một cái nhìn không thấy đỉnh, chỉ có từng mảnh mây mù lượn lờ tại sườn núi. Tuy rằng khí hậu phía nam Tuyệt Lăng sơn dễ chịu, nhưng núi lại rất dốc, có đoạn gần như thẳng đứng, người bình thường vốn không thể đi lên, huống hồ cả ngọn núi bởi vì hiếm có dấu chân người, bởi vậy liền trở thành địa bàn của chim và thú dữ; da.nze.quydo/nn phía bắc mặc dù núi tương đối bằng phẳng, nhưng trước có rừng rậm sau có tuyết, cũng chỗ ít dấu chân người. Hơn nữa độ cao của Tuyệt Lăng sơn, người bình thường nhìn lên cũng chỉ có thể nhìn thấy hai phần ba toàn bộ sơn mạch, bởi vậy vốn không có ai biết, tiếp gần đỉnh Tuyệt Lăng sơn nứt ra một cái lỗ hồng, bên trong hình thành một cái sơn cốc.

Thế gian cao nhân nhiều vô số, mặc dù không thể nói chưa từng có người nào tới nơi này, nhưng Phượng Tinh Xu dám bảo đảm, chưa từng có người nào đã tới nơi này (Vân Nhi: là sao!???). Cũng chỉ có võ công cao như Lục Miểu lại là người có chút tự phụ, đối với mình cực kỳ tự tin, mới có thể tung mình nhảy xuống này đoạn vách núi này, có thể bình yên vô sự phát hiện tiên cảnh nhân gian này.

Nghe Lục Miểu giới thiệu, năm đó hẳn cũng là ngao du đến đây, khi đi vào vách núi đen, phát hiện sương mù dưới vách núi khác sương mù rét lạnh trong núi, dường như có một luồng nhiệt khí hỗn loạn ở đó, bởi vậy dựa vào một thân võ công nhảy xuống vách núi tìm đến cùng, trên đường phải dựa vào cành cây nhỏ nhô ra trên vách và hòn đá làm điểm tựa để giảm lại tốc độ, rốt cục đi tới tiên cảnh nhân gian này.

Thử hỏi thế gian này còn có ai có thể tự phụ giống như Lục Miểu, có thể nhảy xuống không biết tình cảnh mà mặt không đổi sắc? Sợ là Tinh Xu cũng làm không được đi xuống được, bởi vậy Lục Miểu đến tiên cảnh nhân gian, mà người bình thường, chỉ có thể ở phạm trần tìm kiếm một chốn bồng lai rồi.

Với tri thức ở thế kỷ hai mươi mốt của Phụng Tịch Xu, Tuyệt Lăng sơn này chỉ sợ là sau khi biến đất liền thay đổi hình thành một ngọn núi lửa, trải qua ngàn vạn năm, dieendaaneequydom hiện giờ đã trở thành một ngọn núi lửa chết, nhưng nhiệt lượng còn dư lại dưới đáy núi lửa chưa hết, bởi vậy nhiệt khí phun ra lên trên, hình thành sơn cốc này. Cố gắng nghĩ thấy, trong không khí còn có mùi vị của lưu huỳnh! Phụng Tịch Xu nhớ lại, kiếp trước đã từng xem tư liệu về núi lửa có nói trên núi lửa chết còn có thể có ôn tuyền, hơn nữa còn chứa lượng lưu huỳnh và tài nguyên khoáng sản lớn, thậm chí còn có mỏ vàng!

Đối với thế giới này mà nói, tài nguyên khoáng sản có lẽ vô dụng, nhưng đối với Phụng Tịch Xu mà nói, đây chính là tin tức tốt, hiện tại vật chất trong Thâm Xu Văn còn chưa đầy đủ, có những thứ quặng và chất hóa học này, Thâm Xu Văn có thể càng làm ra trọn vẹn vật năng cần, bởi vậy nơi này đối với Phụng Tịch Xu giống như là một thiên đường. Nàng cân nhắc sau này nhất định phải tìm cơ hội lật đổ khắp tòa Tuyệt Lăng sơn này, sau đó đào rỗng nó.

Một đường đi tới, khắp nơi trong cốc đều là một màu xanh, ý xuân ấm áp khiến lòng người khoan khoái, trong đó còn có thể nhìn thấy rất nhiều động vật nhỏ thỉnh thoảng lui tới, tuyệt không sợ người lạ, khắp nơi có thể thấy được những đóa hoa đỏ hoặc trắng, đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Nhưng đóa hoa càng xinh đẹp càng độc, trong đó có rất nhiều hoa đều mang độc, bởi vậy khi Phụng Tịch Xu đi theo Lục Miếu đều cẩn thận tránh những thứ hoa độc này.

Hai người đi vào một căn nhà xây từ trúc xanh, căn nhà phân thành năm khu, lần lượt là sảnh nhỏ, phòng ở, Tầng Thư trai, phòng bếp và phòng luyện đan. Die nd da nl e q uu ydo n Trên căn nhà treo một tấm biển, trên mặt dùng nội lực khắc ba chữ lớn —— Khoái Ý cư.

"Khoái ý, tiêu dao khoái ý, người thật biết hưởng thụ đấy!" Phụng Tịch Xu cười nói với Lục Miếu.

"Đó là tự nhiên, thiên hạ này, ngoài ta còn có ai có thể tiêu dao hồng trần khoái ý giang hồ chứ?" Lục Miếu ra vẻ đương nhiên nói.

Phụng Tịch Xu co rút khóe miệng, lúc này mới phát hiện Lục Miếu thật là tự kỷ không người theo kịp.

"Ta đây ngủ chỗ nào?" Quên đi, mặc kệ hán, vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Vì thế dưới sự chỉ dẫn của Lục Miếu, Phụng Tịch Xu tìm được gian phòng mà nàng ở vài năm sau này thậm chí hơn mười năm, sau khi sửa sang lại một phen thì ngủ thật say, lúc tỉnh dậy trời đã hừng sáng.

~~~~~phân cách tuyến~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Tịch Xu đã bị gọi dậy, mơ mơ màng màng đi súc miệng, kết quả phát hiện nơi này cảnh vật tuy đẹp, nhưng điều kiện so với bên ngoài kém rất nhiều, điều này đối với Phụng Tịch Xu đời trước sinh hoạt trong thời đại công nghệ cao đời này sinh hoạt trong gia đình phú quý mà nói, giống như là một khiêu chiến, khi ở bờ sông đánh răng, dieendaaneequydom Phụng Tịch Xu rốt cục không thể nhịn được nữa, quyết định tu luyện thật vững, một năm sau nhất định phải đề cao cấp độ Linh Lung, đến lúc đó nhanh chóng xây dựng sơn cốc này thành bản hiện đại thu nhỏ, nếu không nơi này cũng chỉ có hai người là nàng và Lục Miếu, không có người chiếu cố, thật là quá khó khăn rồi!

Sau một hồi rửa mặt chải đầu, hai người ăn bữa sáng, sau đó liền đi tới một chỗ thanh tịnh và đẹp đẽ trong cốc bắt đầu tập võ.

Lúc Phụng Tịch Xu hỏi Lục Miếu "Ta phải đứng tấn sao", Lục Miếu hưng hăng cười nhạo nàng một phen, cười đến khi Phụng Tịch Xu bốc hỏa mới nghẹn cười giải thích luyện võ là không cần phải đứng tấn, tất cả môn phái nhập môn đều truyền thụ tâm pháp cơ bản nhất, sau đó phối hợp huấn luyện phù hợp, từ từ tăng lên. Phụng Tịch Xu vừa nghe, cũng biết mình làm trò cười, vì thế nghẹn đỏ mặt cầm lấy tâm pháp Lục Miếu cho ngồi trên đất, bắt đầu tu luyện, không hề quan tâm Lục Miếu.

Lục Miếu nhìn thấy Phụng Tịch Xu không nói liền cứ thế trở lại Khoái Ý cư, kéo ra dù nhảy ngày hôm qua Phụng Tịch Xu đưa, vừa nghiên cứu vừa thường thường phát ra một hai tiếng tán thưởng.

Phụng Tịch Xu cảm tâm pháp ngồi dưới đất nghĩ thầm, thế giới này học võ tuy rằng nói không cần phải đứng tấn, nhưng mà những huấn luyện cơ bản vẫn không thể bỏ, bản thân nàng xuyên không từ thế kỷ hai mươi mốt, như thế nào cũng mạnh hơn mấy lão tổ rồng này chứ, lại nói vốn dĩ bản thân có học qua không ít võ thuật vật lộn, hiện tại từ từ luyện tập võ học kiếp trước, Die nd da nl e q uu ydo n chờ đến lúc đó thì bắt đầu học theo võ công cao thâm của Lục Miếu, nhìn đi nhìn lại cũng không thể thông hiểu đạo lý, trong đó có thể đột phá hay không?

Hiện giờ chưa thể học, như vậy trước hết học chút cảm kỳ thư họa gì đó, dù sao nơi này là xã hội nam tôn, yêu cầu đối với nữ nhân vô cùng hà khắc, ngoài cảm kỳ thư họa, nữ hồng cũng không thể bỏ sót, tuy rằng nàng là con gái vương gia địa vị cao quý, lại được hoàng gia sủng ái, nhưng nữ nhân cũng không thể không hội họa nha, miễn cho về sau đi ra ngoài đánh mất thể diện hoàng gia. Huống chi nàng muốn ở tại xã hội nam tôn nhất nữ đa phu, không có chút tài năng, đừng nói người bên ngoài sẽ không chịu phục, chỉ sợ khi bóng dáng lão công nàng là gặp nhau cũng sẽ không bao giờ hẹn, tuy rằng hiện tại đã có một cái dự bị rồi...

Đang cân nhắc, Phụng Tịch Xu nhặt lên một cây gậy gỗ trên mặt đất mà bắt đầu viết viết tính tính, bắt đầu viết lên "kế hoạch đặc huấn của nữ chủ toàn năng xuyên không"...

Vào lúc ban đêm, Phụng Tịch Xu liền ở trên bàn cơm thương lượng tốt với Lục Miếu về việc dạy học sau này, hàng năm ba tháng bảy, tám, chín, Lục Miếu ở lại Tuyệt Lăng sơn truyền thụ võ công tâm pháp cho Phụng Tịch Xu, chín tháng còn lại liền xuống núi dạy Duy nhi và Tình Anh. Sau khi bố trí tốt, Phụng Tịch Xu liền tiến vào Tầng Thư trai ở Khoái Ý cư, dieendaaneequydom lục ra một đồng sách cũ lâu năm, làm trò mấy lần, cực kỳ hắc tuyến phát hiện ngoài một ít bí tịch võ công, sách thuốc, luyện đan thư, ngũ hành bát quái đánh đánh giết giết gì đó ra, vốn không có chút sách về nữ hài tử gì đó. Có điều cũng đúng, một lão nam nhân sống một mình, dùng được nữ hài tử gì đó sao? Vì thế Phụng Tịch Xu quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đá Lục Miếu xuống núi, chuẩn bị đầy đủ tất cả cho nàng. Tuy rằng trong thâm xu vẫn có công cụ, nhưng mà không có sách cũng không thành!

Quyển 2 - Chương 21: Học nghệ tại Dung Hàn cốc

Ngày hôm sau, Phụng Tinh Xu quả nhiên cực kỳ bá đạo đưa chân nhỏ của nàng đá một cước lên người Lục Miểu, để hấn xuống núi tìm cho nàng một ít thư pháp danh gia, cảm phổ vân vân, dù sao có liên quan tới phương diện nữ hồng cũng phải mang đến cho nàng. Lục Miểu cứ như vậy bị một tiểu nữ oa sai bảo, hoàn hảo Tinh Xu có cho hấn một ít thứ đồ mới mẻ để chơi giải buồn ở trên đường, chuyển đi đến thành trấn gần nhất cũng phải mất mấy ngày, huống chi Lục Miểu còn muốn tìm sách kinh điển đương thời cho nàng, một đến một đi, chỉ sợ cũng phải mất hơn một tháng.

Đội sau khi Lục Miểu xuống núi, Phụng Tinh Xu nàng bắt đầu tu luyện, mỗi ngày sáng sớm trước sẽ ngồi thiền một lúc, sau sẽ chạy một vòng quanh sơn cốc, vừa chạy vừa quan sát địa hình, thuận tiện nhìn xem có cái gì có thể dùng được để nàng cất vào trong Thâm Xu Vãn, chạy xong liền bắt đầu luyện tập công phu trước kia, ngoài một thân võ công học được ở thế kỷ hai mươi mốt ra, ba ngày đó ở Thiên Đình nàng tìm thấy nhiều võ tướng thiên đình luận bàn võ nghệ, bởi vậy võ công hiện giờ nàng tu luyện liền không tự giác thêm vào một ít chiêu thức của võ tướng Thiên Đình, cả người tu luyện giống như võ tướng trên trời uy phong lẫm liệt lại mờ ảo xuất trần, bởi vậy sau này chiếm được một cái danh hiệu võ thần, đây là điều nàng không ngờ tới.

Trong kế hoạch của Phụng Tinh Xu, buổi sáng chủ động tu luyện; buổi chiều yên tĩnh thì sau một hồi tắm rửa liền tĩnh tâm nghiên cứu đọc sách cổ bên trong Tàng Thư Trai, trước bắt đầu từ sách thuốc và ngũ hành bát quái, lần lượt nghiên cứu từng cái. Bởi vì kiếp trước ở phương diện y thuật cũng rất có nghiên cứu, cho nên sách thuốc này coi như cũng không khó khăn, hơn nữa khi ở Thiên Đình đi theo Thái Thượng Lão Quân học luyện đan, y thuật cũng rất tiến bộ, dieendaanleequydonn lại từng dạo qua vườn cây của mẹ nuôi Vương mẫu, tiên hoa độc thảo bên trong đều là cực phẩm trong cực phẩm, Phụng Tinh Xu một hơi nhận thức chúng nó mấy lần, còn đi chuyển không ít đến trong Thâm Xu Vãn, bởi vậy y thuật đối với Phụng Tinh Xu mà nói coi như là trò trẻ con, chỉ là mỗi thế giới đều có điều kiện phong thủy độc đáo, đặc tính của những thứ dược thảo này cũng không giống nhau, bởi vậy còn cần phí thời gian chỉnh sửa lại những cái đã học cho phù hợp với thế giới này, công việc này không chỉ có lật xem một lượng sách thuốc lớn, còn phải thu thập tài liệu ở xung quanh, tiến hành thí nghiệm nhiều lần mới được.

Có điều vạn vật đều là từ nguyên tố hoá học tạo thành, chỉ cần quảng dược thảo độc vật vào trong Thâm Xu Vãn, đội sau khi Hắc Linh Lung xét nghiệm ra thành phần hóa học tương ứng, Phụng Tinh Xu có thể biết được dược tính và triệu chứng này rồi. Cũng không cần tìm người hoặc động vật tới thử nghiệm, để tránh uống mạng sinh mệnh vô tội. Về phần ngũ hành bát quái, nàng thật chưa từng tiếp xúc qua, bởi vậy buổi chiều này, Phụng Tinh Xu liền hung hăng nghiên cứu thiên can, địa chi, ngũ hành, âm dương, buổi tối thì đến Tàng Thư Trai đã khiến mắt người nổ đom đóm rồi.

Đến buổi tối, sau khi dùng cơm xong, Phụng Tinh Xu bắt đầu lật xem bí tịch võ công, hơn nữa thử thông hiểu đạo lý, sau đó sẽ ngồi thiền hai canh giờ, tu luyện tiên thuật.

Thời đại này quả thật rất lạc hậu, buổi tối cũng không xem tivi, lại không có trò để chơi, hiện tại trong Thâm Xu Vãn cũng không thể chế tạo ra những thứ công nghệ cao, bởi vậy Phụng Tinh Xu chỉ có thể ngồi thiền, tu luyện một chút, để có thể sớm ngày tiên thuật đại thành.

Cứ như vậy, Phụng Tinh Xu ở trong Dung Hàn cốc hơn một tháng. Dung Hàn cốc là Phụng Tinh Xu lấy tên cho sơn cốc này, ý "hòa tan sơn cốc lạnh lẽo", đối với tiểu cốc sắc xuân nằm lảng lảng tại đỉnh Tuyệt Lãng sơn mà nói, cực kỳ chuẩn xác.

Hơn một tháng sau, Lục Miểu rốt cục trở về Dung Hàn cốc, lúc này đây hấn không hề trực tiếp nhảy xuống vách núi đen dùng cành cây giảm tốc độ, da.nlze.quydo/nn lưng đeo dù nhảy Phụng Tinh Xu cho, giống như đứa nhỏ ham chơi thoải mái nhảy xuống, một bên lôi kéo dây dù một bên kêu "A ôi a ôi", âm thanh hưng phấn kia ở trong sơn cốc vang vọng thật lâu, hù dọa một đám chim bay.

Phụng Tinh Xu ngẩng đầu nhìn sang, cảm thấy thảm thán, Lục Miểu này, nhìn bộ dáng người, còn tưởng rằng hấn là cao nhân đắc đạo thành thực ổn trọng, hấn sẽ nho nhã bất phàm, ai biết lại là một người cái lão hoàn đồng, ải!

Lục Miểu mang về quả thật là tác phẩm tuyệt thế, những bộ sách này đều là hàng tốt độc nhất vô nhị, bởi vậy Phụng Tinh Xu càng làm thời gian buổi chiều giảm bớt, để mà học tập, dù sao hiện tại Lục Miểu cũng đã trở lại, nàng cũng không cần một mình đầu óc choáng váng nghiên cứu ngũ hành bát quái, có Lục Miểu giảng giải, tin tưởng nàng sẽ học rất nhanh.

Lục Miểu trở về ngày hôm sau liền kiểm tra nội lực tu vi của Phụng Tinh Xu, nhưng vì trước đó Phụng Tinh Xu đã đã thông nhị mạch Nhâm Đốc nên cảm thấy kinh ngạc, nghĩ nhiều cũng không xong chỉ có thể nói Phụng Tinh Xu chính là thiên phú dị bẩm, còn không ngừng nói cái gì quả thực là có tố chất luyện võ tốt vân vân. Nghĩ đến cũng đúng, chỗ thần kỳ hơn trên người Phụng Tinh Xu, Lục Miểu cũng không hiếm lạ đối với việc nàng tự thông nhị mạch Nhâm Đốc, còn về nguyên nhân trong đó, hấn cũng không đoán nhiều, miễn cho chính mình bởi vì dùng não quá độ mà trực tiếp lên Thiên Đình.

Ngay sau đó liền trực tiếp nhảy vọt qua tu luyện sơ cấp, bắt đầu truyền thụ từ nội công tâm pháp cao cấp. Các môn phái đều có nội công tâm pháp thuộc loại của mình, cấp thấp sẽ có rất nhiều bản viết tay, đây là cho đệ tử mới nhập môn luyện tập, Die nd da nl e q uy do n để mà chỉ dẫn nhập môn, nhưng mà càng lên cao, những thứ tâm pháp này càng thừa thối, thường thường đều do môn đồ ngoài miệng tương truyền, lên học, nội công tâm pháp cao cấp bình thường không có bản cũ, để tránh bị người khác phái có được, uy hiếp an nguy của sư môn.

Phụng Tinh Xu đi theo Lục Miểu học tập, sau khi nội lực của nàng được tích lũy, Lục Miểu bắt đầu truyền thụ chiêu thức võ công cho nàng, có nội lực phụ trợ, học cũng vô cùng thoải mái.

Cứ như vậy, tu luyện theo quy luật, thời gian vội vàng trôi qua ba tháng, Lục Miếu liền phải rời khỏi Dung Hàn cốc đi dạy cho Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh. Trước khi đi, Phụng Tĩnh Xu đưa hai phong thư dày đặc giao cho Lục Miếu, một phong là cho Duy nhi, một phong còn lại là giao cho Tĩnh Ảnh, sau lại đưa một bao đồ vật giao cho Lục Miếu, liền đuổi hẳn xuống núi.(Vân Nhi: đến cuối cùng ai là trò ai là sư vậy???)

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Hiên vương phủ Lộng Phong quốc

Nửa đêm yên tĩnh, một bóng dáng nho nhỏ lén lút từ cửa sau Hàm Tĩnh tiểu trúc chạy tới, một bóng dáng màu đen đi theo ở phía sau, hai người một trước một sau đi tới núi ở sau vương phủ. Dưới ánh trăng, một nam nhân áo xanh phiêu phiêu đứng yên, dieendaanleequydonn đợi cho hai người tiến lên, từ trong lòng lấy ra hai phong thư, chia ra giao cho hai người, lại đưa một cái bọc nhỏ khác giao cho nhân nhi nhỏ hơn, lưu lại một câu "ngày mai lại đến", liền lóc lên đi xa, chỉ để lại kia đứa nhỏ khóc rống và bóng dáng thiếu niên vẫn im lặng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Một ngày ngàn năm

Năm năm sau

"Phạch phạch..."

Ngoài cửa sổ, một con chim ưng trắng như tuyết bay tới, không ngừng đập vào cửa sổ, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Đề thư trong tay xuống, Phụng Tĩnh Xu đứng dậy đẩy cửa sổ ra, con chim ưng kia lập tức bay nhào vào trong lòng Phụng Tĩnh Xu, làm nũng.

"Ha ha, tiểu nghịch ngợm!" Bị Tuyết Ưng chọc đến nhột, Phụng Tĩnh Xu nhin không được nở nụ cười, "Được rồi, đừng làm rộn, Die nd da nl e q uu ydo n mau cho ta xem Duy nhi để người mang cái gì lại đây?" Vừa nói vừa đẩy Tuyết Ưng ra.

"Cô... Cô..." Giống như nghe hiểu Phụng Tĩnh Xu nói, Tuyết Ưng bắt mắt phồng lớn hai mắt, không ngừng phát ra âm thanh thảm thì kháng nghị.

"Ha ha, đi! Phòng bếp có hạt dẻ người thích ăn, nhanh đi ăn đi!" Tháo mảnh giấy trên chân Tuyết Ưng xuống, Phụng Tĩnh Xu cười dùng đồ ăn đuổi Tuyết Ưng. Tuyết Ưng vừa nghe có ăn, lập tức lại bay "phạch phạch phạch" về phía phòng bếp.

Lúc trước bởi vì không biết đến cuối cùng phải tới chỗ nào, vì thế để Tuyết Ưng ở chỗ Duy nhi, tính sau khi đến nơi cần tới lại dẫn Tuyết Ưng qua đây, quả nhiên, con Tuyết Ưng này cái gì cũng tốt, ngay cả ăn ngon cũng phải là hạt dẻ đặc biệt. Đến thế giới này thời gian càng lâu, hiểu biết nó càng sâu, thế giới này chủng loại thực vật tương đối thiếu, không bằng trên địa cầu mọi thứ đều đầy đủ, ngay cả hạt dẻ cũng không có.

Có một lần nàng và Duy nhi ở trong hốc cây chơi đùa, khi đó tùy tay biến ra một nắm hạt dẻ cho Duy nhi ăn vặt, kết quả Duy nhi còn chưa ăn hết một nửa, đã bị một cái bóng dáng màu trắng "phạch phạch phạch" xông vào hốc cây khiến cho hoảng sợ. dieendaanleequydonn Cái bóng dáng màu trắng chính là Tuyết Ưng, chỉ thấy cái mũi nó giống như dài quá người trái người phải một chút, sau đó giống như tìm được con mồi mãnh liệt công kích Duy nhi, lập tức dọa Duy nhi sợ tới mức oa oa khóc lớn, sau lại mới biết được hóa ra nó không phải muốn công kích Duy nhi, mà là muốn ăn hạt dẻ trong tay Duy nhi!

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, Tuyết Ưng này sau khi cướp đoạt hạt dẻ xong, thế mà lại không đi! Phụng Tĩnh Xu không có cách nào khác, chỉ có thể giữ nó bên người, hơn nữa từ trong thẩm xu vẫn lấy ra nắm hạt dẻ dạy Duy nhi gieo trồng, thứ hạt dẻ này, sinh trưởng nhanh, trông nom dễ dàng, thích ứng rất mạnh, chống hạn chống lụt, chịu cần cỗi, có thể ở núi hoang, bãi sông phát triển nhiều, hơn nữa sản lượng cao, ra hạt ổn định, sống lâu dài, một năm trồng cây, trăm năm được lợi. Không chỉ là cây ăn quả tốt, cũng là loại cây trồng rừng xanh hoá núi hoang, bờ cát. Bởi vậy đối với việc Duy nhi trồng cây hạt dẻ, sống cũng dễ dàng. Từ đó về sau Tuyết Ưng này cũng chỉ dính Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh, hơn nữa ăn cơm không phải hạt dẻ thì không ăn.

Khứu giác của Tuyết Ưng rất nhạy bén, đặc biệt là đối với hạt dẻ nó yêu nhất, bởi vậy lúc trước khi Lục Miếu xuống núi giao cho hẳn một bao hạt dẻ, để cho hẳn cứ cách ngàn dặm thì bỏ lại hai hạt, để mà chỉ đường, sau đó lại khiến Duy nhi cho Tuyết Ưng bay, quả nhiên, tiểu tử tham ăn này một đường đi theo mùi hạt dẻ tìm đến nơi này.

Trong lòng giữu cột Tuyết Ưng, lắc đầu, mở thư mà Duy nhi cho nàng ra.

Trong thư viết hẳn một tờ, cái gì mà trải qua khá tốt, có nhớ hẳn hay không, có thể trở về trước thời gian cùng trải qua sinh nhật hẳn hay không, xem qua từng dòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một trang giấy, trên trang giấy kia chỉ viết mấy chữ ——

Bách Tính phùng hoàn công.

Hào Mộng lâu khai nghiệp

Vân Cẩm các hồng hỏa.

Thiên Hành trang an hảo.

Mặt khác còn có một hàng chữ, rõ ràng có thể thấy được là bút tích của người khác, trên thư: An Toàn cục, Vô Hoa trang, Xảo Tượng lâu tất cả đều bình thường.

(Vân Nhi: đây là nói về các nơi mà Duy nhi và Tinh Ảnh thay Phụng Tinh Xu thành lập, cụ thể sẽ nói ở các chương sau!!)

Lộ ra một nụ cười thỏa mãn, Phụng Tinh Xu quăng thư vào trong thảm xu vẫn, bước nhanh ra Khoái Ý cư.

"Tuyệt Ưng, ta muốn đi ra ngoài, ngươi cùng đi không?" die,n; da,nlze.qu,ydo/nn Gọi về phía phòng bếp một tiếng, chỉ thấy Tuyệt Ưng mơ hồ thềm thì hai tiếng, chốc lát sau liền thấy Tuyệt Ưng vui sướng ngậm một túi lớn chứa đầy hạt dẻ bay ra.

"Trời! Ta thật sự phục ngươi rồi, đến chỗ nào cũng muốn mang theo hạt dẻ a!" Phụng Tinh Xu tức giận sảng giọng.

Nhận lấy túi lớn, Phụng Tinh Xu vung tay lên, một Linh Lung trong nháy mắt xuất hiện, nhận lấy túi, lắc mình một cái, chuyển dời đến trên lưng Tuyệt Ưng. "Đi thôi ~ Lục Linh Lung dọc theo đường đi lột hạt dẻ nhét vào miệng ngươi đút ngươi ăn, cái này dù sao cũng phải bỏ đi ~" Nói xong đặt Tuyệt Ưng trên vai, thâm niệm khẩu quyết, một trận gió thổi qua, Phụng Tinh Xu tùy theo đó nhảy vọt lên.

Một đường hướng tây, từ trên không trung nhìn xuống phía dưới, tốc độ rất chậm, có thể nhìn đến dưới chân Tuyết Lăng sơn, vẫn là tuyết trắng như cũ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đến nơi đây cũng được năm năm, thật sự là "Trong núi mới một ngày, trên đời đã ngàn năm".

Trong năm năm này, tu luyện của nàng đã tiến ngàn dặm, tu vi võ công không khác Lục Miếu lắm, bởi vậy hiện tại đã hoàn toàn không cần Lục Miếu dạy nàng, một năm trước Lục Miếu đã bị đá xuống núi chuyên tâm dạy Duy nhi và Tinh Ảnh rồi.

Phượng diện tu luyện tiên thuật cũng rất tăng cao, hiện giờ Hồng Linh Lung và Tử Linh Lung cũng đã được sáng tạo ra, tạo ra đến đây, còn chưa mạnh lên, chờ tiếp qua hai năm, sau khi Hồng Tử Linh Lung mạnh lên, chính là ngày nàng xuống núi. Hơn nữa nghiệp tu tiên của nàng đã từ ban sơ luyện tinh hóa khí đến luyện khí hóa thần thẳng đến luyện thần hoàn hư, dinendian.loqid]on dựa theo trình tự mà nói, nàng đã tu luyện từ Toàn Chiếu, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Linh Tịch tới Nguyên Anh rồi, hiện nay trong Tâm Hải của nàng đã có một đứa bé cỡ bằng nắm đấm, bộ dáng nhỏ nhỏ, nghiêm nhiên là một phiên bản của Phụng Tinh Xu, hơn nữa còn điều kinh hi là Thâm Xu Văn và Tâm Hải tương thông, bởi vậy tiên khí trong Thâm Xu Văn so với lúc trước càng thêm đầy.

Ở đây tròn năm năm, không chỉ nàng tiến bộ, Duy nhi và Tinh Ảnh cũng tiến bộ không nhỏ, tính cách Duy nhi càng thêm kiên cường, võ công của Tinh Ảnh cũng đề cao. Ngoài phượng diện này, lúc trước khi đi nàng từng bí mật giao cho hai người nhiệm vụ khác nhau, hai người cũng đều xuất sắc hoàn thành. Lúc trước nàng giao cho Duy nhi ở Lộng Phong quốc mua mặt tiền cửa hàng còn thành lập bốn sản nghiệp lớn ăn, mặc ở, đi lại, mặt khác giao cho Tinh Ảnh thành lập từng cái từng cái tiêu cục, dieendaanleequydonn cùng Duy nhi phối hợp lẫn nhau, lại thành lập một sơn trang chính đạo còn phải để cho được người trong võ lâm tán thành, cuối cùng tìm ra một đám người giỏi tay nghề, cùng với người tài giỏi ký hợp đồng độc quyền xây dựng trên thị trường, thành lập ra một đoàn chuyên môn xây dựng và trang hoàng nhà ở. Mà nhiệm vụ đầu tiên của nhóm thợ thủ công này chính là phối hợp với Duy nhi thi công xây chỗ ăn, mặc, ở, đi lại, toàn bộ thiết kế do Phụng Tinh Xu cung cấp. Từ bức thư vừa rồi hai người gửi xem ra, bọn họ làm được, hơn nữa làm rất xuất sắc. Xem ra không có nàng, hai người bọn họ cũng có thể duy trì đại cục.

Hiện giờ Tuyết Lăng sơn đã bị nàng lục mấy lần, thật sự tìm được không ít bảo bối, hôm nay, chính là ngày xuất thế một loại công nghệ cao khác của nàng, hiện tại, còn kém một địa phương thích hợp để thể hiện rồi..

Đang suy nghĩ, Phụng Tinh Xu đã bay lên đến phía trên Tuyết Tích sâm lâm rồi.

Vừa muốn nhanh chóng bay qua, bỗng nhiên nghe thấy trong rừng loáng thoáng truyền đến một tiếng kêu cứu...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Đuổi giết trong rừng rậm

Bởi vì do tu luyện, ngũ quan của Phụng Tinh Xu nhạy bén gấp mười lần người bình thường, bởi vậy cho dù là ven Tuyết Tích sâm lâm truyền đến tiếng kêu to nàng cũng nghe thấy rõ ràng.

Vốn không nghĩ muốn nhúng tay, người phạm đánh giết giết khiến người ta chán ghét, đặc biệt là loại "quần ẩu trong rừng" thông thường này, khiến Phụng Tinh Xu có phần căm ghét. Nhưng nàng rõ ràng nghe thấy giọng nói của hai hài tử, hơn nữa nghe tình hình, Die nd da nl e q u ydo n những người này là muốn giết hai hài tử này, mà vừa rồi họ vệ một đường bảo hộ hai hài tử, nay toàn bộ đều đã ngã xuống.

Xem ra nàng không thể không nhúng tay, nếu như là cướp giết bình thường, nàng cũng mặc kệ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng Phụng Tình Xu cũng không phải là hạng người thiện lương gì, chuyện gì cũng thờ chân, xía vào. Nhưng nếu như là cướp giết hai hài tử, nàng không thể không quan, dù sao đứa nhỏ là vô tội.

Tay vừa lật chuyển, gió dưới chân giống như có ý thức, lao xuống, liền chuẩn xác đưa Phụng Tình Xu đến ven rừng rậm.

Tiến tới gần, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện, hiển nhiên là kẻ giết người ở chỗ này kêu gào.

"Tiểu tử thôi, đứng lại cho lão tử!" Một đại hán hung ác kêu.

"Ha ha ha! Lão thất, sao ngươi ngay cả hai oa nhi miệng còn hôi sữa cũng đuổi không kịp chứ? Chẳng lẽ là đêm qua ở nơi nào đó cùng với đàn bà lẫn lộn khiến chân mềm nhũn rồi!" die,n; da.nlze.quydo/nn, Theo sau lại truyền đến một tiếng cười nhạo lỗ mũi.

"Thối lắm! Lão tử sao lại bị đàn bà khiến chân mềm nhũn chứ?" Người kia hiển nhiên bị nói thẹn quá thành giận, vừa chuyển mình đã phát tiết tức giận ở trên người hai hài tử đang chạy trốn. "Thằng nhóc, lão tử kêu ngươi đứng lại!" Tiếng nói vừa dứt liền hung hăng bắt được tóc của một tiểu nam hài.

Lập tức nghe thấy một tiếng thét non nớt chói tai vang lên, ngay sau đó là tiếng la khóc liên tiếp, nam hài bị bắt được không ngừng hô "Ca ca, ca ca..."

Chân vừa chạm đất, Phụng Tình Xu chợt nghe thấy tiếng phần nộ quát to: "To gan! Bọn ngươi là người nào, dám đuổi giết chúng ta, các ngươi biết chúng ta là ai sao! Còn không mau thả đệ đệ ta ra! Chẳng lẽ các ngươi không muốn sống nữa sao!?" Trong tiếng gào thét như muốn rách cổ họng lộ vẻ sợ hãi và bất lực không thể che giấu!

Theo tiếng nhìn lại, vừa rồi bởi vì bắt được một tiểu nam hài chạy trốn mà ngừng lại, bao vây thành một vòng. Sau đó phát hiện đếm kỹ, trong nhóm đuổi giết ước chừng có hai mươi ba mươi đại hán, mà tất cả đều có võ công không kém, dieendaanleequydomn, còn bên kia cũng chỉ có hai tiểu hài tử tay trái gà không chặt. Hiện tại hai mươi ba mươi người này đang vây quanh chơi đùa hai tiểu nam hài, tựa như mèo treu đùa bắt chuột vậy, treu đùa vây quanh hai tiểu nam hài sợ hãi. Khi dễ hài tử như thế, Phụng Tình Xu tận mắt nhìn thấy, chỉ cảm thấy một luồng tức giận thiêu đốt ở trong lòng.

"Ha ha ha! Lão đại, ngươi nghe thấy hán nói cái gì sao? Hán nói để chúng ta thả đệ đệ hán ra! Ha ha ha!" Trong đó một đại hán áo đen giống như nghe thấy truyện cười, liền khoa trương cười lớn, trong giọng nói lộ vẻ khinh miệt và trào phúng!

Đám đại hán kia cũng theo đó phá lên cười, một đại hán thoát nhìn giống như đầu lĩnh cuồng vọng cười nói: "Tiểu oa nhi, ngươi nói đúng, là gan chúng ta chính là lớn! Lại nói, thân phận các ngươi là gì chúng ta rất rõ ràng, chúng ta tìm chính là các ngươi!" Nói xong một phen đoạt lấy tiểu nam hài trong tay một đại hán khác, tiểu nam hài kia hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, ra sức khóc liên tục.

"Ngươi, các ngươi..." Nam hài kia hơn lớn bị như vậy, nhất thời tuyệt vọng nói không nên lời.

"Lão đại" kia liếc mắt đánh giá tiểu nam hài, đột nhiên cười dâm nói: "A, các huynh đệ, bộ dạng thằng nhóc này còn không tệ! Không hổ là hài tử gia đình giàu có nuôi dưỡng, chắc chắn, ngay cả làn da cũng non mềm như vậy, giống như miếng đậu hủ!" Một bên vừa nói vừa dâm loạn sờ hai má nam hài kia.

"Ha ha ha, lão đại, ta nghe nói những nhóm người giàu phú quý có đam mê luyện đồng, ta còn chưa hưởng qua tư vị luyện đồng đâu!" Một đại hán cũng cười quỷ dị phụ họa nói.

Trong nháy mắt đám người ở hai bên đột nhiên đã ấn ngã hai tiểu nam hài không biết phải làm sao xuống đất, cũng ở trên hai người giãy giụa dùng sức xé vạt áo hai người!

Phụng Tình Xu ở một bên nhìn, rốt cuộc nhìn không được, lấy hai mảnh lá cây rút chân khí vào, nhanh chóng vọt tới hai đại hán đang chế trụ hai tiểu nam hài, nháy mắt liền cầm thẳng vào gáy hai người!

Hai đại hán vừa muốn kéo tiết khố của hai tiểu nam hài xuống bỗng nhiên thấy trên gáy chợt lạnh, cứ thế mà rời khỏi thế giới này.

Biến hóa này đột nhiên tới dọa đại hán đang ở một bên quan sát sợ đến choáng váng, mà hai tiểu nam hài bị máu tươi văng lên mặt cũng ngây dại, chỉ có thể nhìn thấy trời đất tràn đầy màu đỏ che khuất gò má trắng noãn và đôi con ngươi trong veo của bọn họ.

"Ai! Là ai lên lút ở nơi nào! Còn không ra đây!" Bọn đại hán kịp phản ứng đều nhao nhao cầm vũ khí lên, không ngừng kêu to về bốn phía.

Mặc dù "lão đại" bọn hán vừa mới chết, nhưng đối với một đám người rệu rã như cát trong mâm mà nói, bọn hán vốn không quan tâm, "Lão đại" chết càng tốt, như vậy bọn họ có thể đi tranh vị trí này rồi. Hiện tại đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là người thần bí chỉ dùng hai mảnh lá cây liền bắn chết "lão đại" bọn hán.

Khu thâm lâm này là "rừng Quỷ" nổi danh trên đại lục Sở Ảnh, trong rừng cây cối xen kẽ nhau, lại có lịch sử mấy trăm năm, những cành cây đại thụ dày đặc này sớm đã che khuất bầu trời, ban ngày cũng là hôn thiên ám địa (đất trời tối tăm), càng đừng nói đến buổi tối. Người bước vào liền dễ dàng bị lạc phương hướng, đi vào đi ra không được, hoặc là đói chết ở bên trong, dinendian.loqjJon hoặc là trở thành bữa tối của mãnh thú trong rừng. Bởi vậy khu thâm lâm này đã bị người trên đại lục Sở Ảnh coi là "Tuyệt Tích thâm lâm", vì gần sát Tuyệt Lăng sơn, khí lạnh của Tuyệt Lăng sơn xâm nhập vào rừng, cho nên khí lạnh trong rừng càng đậm, có loại cảm giác âm u âm trầm, cho nên lại được gọi là "rừng Quỷ".

Ngày thường không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Đối với những người quanh năm sống trong giết chóc mà nói, tiến vào mảnh "rừng Quỷ" này vốn trong lòng còn có điểm e ngại, mà hiện tại người đứng đầu bọn họ lại bị người thoáng cái liền giết chết, bởi vậy khí lạnh ở đây

phơ phất trong rừng rậm, một đám người bị cả kinh đến tóc gáy cũng dựng thẳng.

Một đám đại hán kêu nửa ngày thấy không có phản ứng, trong lòng sợ hãi càng đậm, một phen đẩy ra hai cổ thi thể nằm úp sấp, nắm hai tiểu nam hài lên chần ở trước người, thất thanh nói "Nếu không ra ta sẽ làm thịt hai thằng nhóc này!"

Một tiếng thờ dài yếu ớt lướt qua, đáy lòng một đám người cả kinh đều đã phát lạnh.

"Ai, rốt cuộc là ai!"

"Đi ra, đừng có mà giả thân giả quý!"

Mất thấy tâm lý kinh sợ nổi lên tác dụng, dĩ nhiên liền quẹo đầu Phụng Tình Xu từ sau một gốc cây đại thụ chậm rãi đi ra.

Đám kia vừa thấy người đi ra là một tiểu cô nương chừng mười tuổi, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Long Thiên Long tình

Chỉ thấy nữ hài kia băng cơ ngọc cốt*, mặt phấn má ngọc, đôi mắt đen trầm tĩnh trong veo như nước chấm chú nhìn dường như có thiên ngôn vạn ngữ, dưới cái mũi xinh đẹp khéo léo là đôi môi hồng muốn nói thời, liếc mắt nhìn lại, đúng là một tiểu mỹ nhân thanh tú xinh đẹp (mở hồi, Ân Ân miêu tả quả thật không được tốt lắm, mọi người chấp nhận đi...).

*Băng cơ ngọc cốt: thanh cao thoát tục

"Tiểu cô nương, ngươi ở trong này làm gì vậy?" Thấy một tiểu mỹ nữ như vậy, bọn đại hán thô lỗ cũng nhịn không được xem thường.

Đáng tiếc Phụng Tình Xu không hề lĩnh hội tình cảm thương tiếc của đám người kia, vừa mở miệng chính là nội tâm lãnh lẽo nói: "Ta tới nơi này là vì các ngươi sẽ có kết cục giống như hai người kia." Nói xong không đợi đám kia người kịp phản ứng. "Là tả!" Lại là hai mảnh lá cây bắn ra, "Àm! Âm!" Lại hai cổ thi thể không tiếng động ngã xuống.

Mọi người cả kinh, nhìn thấy có hai đại hán ngã xuống, rốt cục hiểu được nữ oa nhi này là tới phá rối, bởi vậy cũng không khách khí nữa, liền nắm đao vọt qua đây.

"Các huynh đệ, ta mà sợ tiểu tiện nhân này thật sao! Mọi người lên, bắt lấy tiểu tiện nhân này, đợi chúng ta hưởng thụ rồi bán nàng đến kỹ viện đi!" Một đám người vừa xông lên vừa hô, hoàn toàn quên mất chuyện bốn người dễ dàng chết ở trên tay tiểu cô nương này.

"Hừ, không biết lượng sức!" Phụng Tình Xu hừ lạnh một tiếng, xuống tay cũng không lưu tình, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên ống tay áo tung bay phát phới, phát tay, một bóng dáng màu lam như quỷ mị trôi qua, ánh lửa chớp lóe xuyên qua giữa đám người.

"Àm!"

"Àm! Âm! Âm!"

Một đám thi thể nháy mắt ngã xuống, vẫn duy trì tư thế tiến về phía trước, trợn mắt nhe răng, vô cùng hung ác, lại trước khi chết cũng không biết mình rốt cuộc đã đánh mất tính mạng như thế nào, có lẽ Diêm vương ở trên điện sẽ hào tâm nói cho bọn hán biết đi!

Chậm rãi đi đến bên người hai tiểu nam hài đã bị sự cố liên tiếp dọa sợ tới mức ngất đi, vung tay lên, lại là hai Lục Linh Lung thoáng hiện, ôm hai tiểu nam hài đến, thăm dò phong quyết, một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng nâng bọn họ bay về phía không trung. (Vân Nhi: anh hùng cứu mỹ nhân xưa rồi, giờ là mỹ nhân cứu anh hùng, hớ hớ hớ!)

Giao hai tiểu nam hài cho Lục Linh Lung chiếu cố, Phụng Tình Xu ở phía trước cứ thế tìm kiếm chỗ thích hợp để đáp xuống. Khí hậu khu vực đại lục Sở Ảnh đặc biệt lộ rõ tính chất, Lộng Phong quốc cả năm ôn hòa nhiều gió, mưa xuống đều đều; khí hậu Xuyên Vân quốc hạ ẩm đông lạnh, nhiều sương; khí hậu Hí Triều quốc cũng không tệ, nhưng mưa xuống quá nhiều lần; mà còn lại là Việt Sa quốc mưa xuống tập trung từ tháng ba đến tháng năm, thời điểm còn lại chính là khí trời hạn hán, khô cằn không chịu nổi. Mà hiện tại Phụng Tình Xu muốn tìm, là một nơi địa hình bằng phẳng rộng lớn, khí trời sáng sủa, nhìn chung tứ quốc, sợ cũng chỉ có sa mạc rộng lớn giữa Việt Sa quốc và Tuyệt Tích sâm lâm phù hợp với điều kiện thôi.

Lựa chọn một chỗ phạm vi ngàn dặm không có một bóng người, Phụng Tình Xu chậm rãi đáp xuống, theo sau lại có mấy Lục Linh Lung lác mình đi ra, yên lặng dựng lều trại, thay Phụng Tình Xu an bài việc nghỉ đêm ở sa mạc. Die nd da nl e q u ydo n Thời điểm lúc Lục Linh Lung dựng lều trại, Phụng Tình Xu ngồi im ở một bên, chậm rãi vận hành tiên thuật trong cơ thể, từ trong cơ thể mở một cái kết giới lan rộng, hơn nữa không ngừng mở rộng phạm vi kết giới, cho đến khi bao phủ toàn bộ phạm vi trong trăm dặm, mới ở phía trên kết giới để lại một lỗ tròn đường kính một dặm.

Lúc làm xong việc này, Lục Linh Lung thông qua thần thức nói cho nàng biết hai tiểu nam hài kia đã tỉnh lại. Phượng Tinh Xu đứng lên, đi vào trong lều vải đã dựng tốt, chuẩn bị gặp mặt hai tiểu nam hài.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Khi Phượng Tinh Xu bước vào trong lều trại có hơi thở hiện đại hóa được trang bị đầy đủ thiết bị, hai tiểu nam hài đang phòng bị nhìn chăm chăm ngoài cửa. Bởi vì khi bọn họ tỉnh lại Lục Linh Lung phía trước đã biến mất ở trước mặt bọn họ, bởi vậy hai người cảm thấy sợ hãi với một nơi không có một bóng người hơn nữa lại lộ ra hơi thở cổ quái này.

Vừa nhìn thấy người vào là một tiểu cô nương hơn mười tuổi, hơn nữa bộ dạng trong veo như nước, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Các người tỉnh rồi?" Phượng Tinh Xu chỉ dùng giọng điệu của tiểu cô nương chừng mười tuổi hỏi.

"Ừ... Người là ai? Là ai đã cứu chúng ta? Đây, đây là nơi nào?" Nam hài hơn lớn lấp ba lấp bắp hỏi, tiểu nam hài kia lại sợ hãi tránh ở phía sau đại nam hài.

"Ta gọi là Hoàng Vũ Tinh, nơi này là phụ cận đại mạc, ta và phụ thân ta cùng nhau đi du lịch đến Việt Sa quốc, kết quả lạc đường trong Tuyết Tích sâm lâm, may mắn khi chúng ta đi quanh ở trong rừng rậm nghe thấy phía trước có âm thanh, theo tiếng đi ra Tuyết Tích sâm lâm. Kết quả liền nhìn thấy các người ngã vào giữa một đám người, ta và phụ thân liền mang các người đi ra. Đi hơn một tháng rồi, mới đến nơi này, ngày mai là chúng ta có thể đến Việt Sa quốc." Phượng Tinh Xu mắt cũng không chớp thuận miệng nói dối.

Nhắc tới đám người kia, hai tiểu nam hài lại co rúm lại một chút.

"Các người ở nơi đó làm gì? Là chơi sao? Những người đó sao toàn bộ lại nằm ngủ trên mặt đất?" Phượng Tinh Xu lại giả bộ không biết hỏi.

"Ngủ, ngủ!?" Đại nam hài kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Đúng vậy, bọn họ toàn bộ nằm trên mặt đất, ta đẩy bọn họ cũng không thấy bọn họ động đậy, không phải ngủ là cái gì?" Phượng Tinh Xu nói dối càng trôi chảy, "Đúng rồi, tên các người gọi là gì?"

"Ta gọi là Long... Ách, Lý Long Thiên, đây là đệ đệ ta Lý Long Tinh." Đại nam hài ấp a ấp úng giới thiệu nói.

Long Thiên Long Tinh? Sợ là tên giả đi! Phượng Tinh Xu cười thầm trong lòng, cũng không vạch trần hai người, tiếp tục hỏi: "Năm nay ta mười tuổi, là người Lộng Phong quốc, còn các người?"

"Ta mười hai tuổi, đệ đệ của ta chín tuổi, chúng ta là người Việt Sa quốc." Lý Long Thiên hỏi đáp, sau đó lại nhìn xung quanh, "Nơi này là lều trại của các người sao? Kỳ quái, phụ thân người đâu?"

Phượng Tinh Xu vẫy vẫy tay, không thèm để ý nói: "Việc này thì có gì kì lạ, chúng ta vẫn ở nơi này." Dừng một chút, còn nói: "Phụ thân ta hàng năm đi du lịch khắp nơi, mẫu thân mất sớm, ta mới hiểu chuyện không bao lâu liền đi theo phụ thân. dinendian.loqidJon Giờ ông ấy đi dò đường, buổi tối mới quay về, các người nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, thấy Lý Long Tinh phía sau Lý Long Thiên đang sợ hãi nhìn nàng, vì thế cười từ trong ông tay áo "lấy ra" một cái Vạn Hoa Đồng cho hắn, "Tiểu đệ đệ, đây là ta và phụ thân khi du lịch nhìn thấy thứ đồ chơi hiếm lạ, ta cũng chơi đã rất lâu, tặng cho người đi!" Vừa nói vừa ở một bên dạy hắn chơi như thế nào.

Lý Long Thiên ở một bên im lặng không nói lời nào, nhưng Phượng Tinh Xu vẫn từ trong mắt của hắn thấy được khát vọng, lại bởi vì chính mình là ca ca mà không thể không kiềm chế xuống. Đối với tình huynh đệ này của Lý Long Thiên Phượng Tinh Xu rất tán thưởng, lại từ trong lòng "lấy" ra một món đồ chơi khác giao cho Lý Long Thiên, nghĩ nghĩ, lại lấy ra hai bản bí tịch võ công tự nghĩ ra giao cho hai người, cũng dặn dò hai người bảo quản cẩn thận.

Hai bản bí tịch võ công này là Phượng Tinh Xu dựa theo võ học mình lĩnh hội sáng tạo ra, đơn giản dễ dàng học được, dung hợp với thái cực ở thế kỷ hai mươi mốt, không có việc gì thời điểm luyện cũng có thể cường thân kiện thể, dinendian.loqidJon nếu như phối hợp võ công tâm pháp độc môn của nàng, chăm chỉ luyện tập, đợi một thời gian nữa sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Bởi vì nhìn thấy tâm tính hai người thuần khiết lương thiện, bởi vậy Phượng Tinh Xu xuất phát từ tâm tính bảo hộ giao hai bản bí tịch cho hai người, không biết sau này vì thế mà gặp phải phiền toái lớn.

Hai người vừa thấy Phượng Tinh Xu không chỉ đưa đồ chơi của mình cho bọn hắn, mà còn vô tư giao hai bản bí tịch võ công cho bọn hắn, đều cảm động không thôi, lập tức ấn tượng đối với Phượng Tinh Xu càng thêm tốt.

Ba người ở trong lều trại nghỉ ngơi chơi đùa, cho đến mặt trời chiều ngã về tây, Phượng Tinh Xu dùng bữa tối xong liền điểm huyệt ngủ hai người, sau đó đi ra lều trại, sớm đã mệnh lệnh Hắc Linh Lung dựng đài cao thật tốt, nhìn "căn cứ" ở phía trước do Hắc Linh Lung dựng lên, chậm rãi lộ ra một nụ cười mím mọng đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Vệ tinh

Trên đại mạc rộng lớn, thời gian vùn vụt một buổi chiều, một khung sắt đột ngột ngời lên từ trên mặt đất, khung sắt cao cao đứng thẳng, gần sát là một vật thể dài màu trắng có độ cao không kém bao nhiêu với khung sắt, từ trong cái khung sắt có rất nhiều "cánh tay sắt" ổn định vật thể kia, nhắm thẳng vào trời cao. Ánh trời chiều còn dư lại rơi trên đại mạc rộng lớn yên tĩnh, gió đêm từ từ phủ lên tầng tầng vàng nhạt trên cát vàng rực rỡ. Tất cả giống như một bức tranh màu nước khi định thần nhìn, khiến người ta không chút nào phát hiện một sự thay đổi kinh thiên động địa đang tới gần.

Nhìn chân trời nhiễm nắng chiều phía trước làm nổi bật tòa tháp cao, Phụng Tịch Xu không khỏi ngâm nói: "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên." Đọc thơ ca của cổ nhân, trong lòng vô cùng muốn tiến về phía trước, lại vì trời ngại thân phận mà không thể thực sự bước qua đại mạc, chỉ có thể nhắm mắt tưởng tượng cảnh tượng hùng vĩ đồ sộ kia, tình cảm mãnh liệt phóng khoáng kia cũng chỉ có thể ở trong giấc mộng đêm khuya mà lĩnh hội một phen. Nay đứng ở trong vùng sa mạc này, một loại xúc động tự nhiên nảy sinh, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy rộng lớn vô cùng. Đột nhiên cảm thấy Tâm Hải dao động một trận, một luồng khí cường đại từ bốn phương tám hướng phóng qua đây. Trong lòng Phụng Tịch Xu vừa động, lập tức ngồi xuống đất tu luyện.

Tu tiên dựa vào không chỉ là chăm chỉ luyện tập, càng còn cần tâm cảnh và kỳ ngộ, đặc biệt tại thời kỳ chuyển sang giai đoạn thứ tư, nếu như tâm cảnh không đột phá, lại không gặp được thời cơ tốt, có thể cả đời cũng tu luyện không thành. Trái lại, nếu một người có tâm tính tốt, tâm cảnh mở rộng, hơn nữa còn có vận khí tốt, như vậy tu tiên nhanh chóng cũng không phải việc lạ. Phụng Tịch Xu chính là một ví dụ như vậy, người ta tu tiên muốn đạt tới giai đoạn luyện thần hoàn hư phải cần ba bốn mươi năm, nhưng nàng chỉ dùng năm năm liền hoàn thành. Tuy trụ cột nhập vào tiên thiên tốt, nhưng không có tài trí và thiên phú nhất định, bất luận thế nào cũng không đạt được hiệu quả.

Dần dần, vào đêm, Phụng Tịch Xu còn ngồi ở trên đất tĩnh tọa, bốn phía cũng không thấy một chút động tĩnh, mọi âm thanh đều yên lặng, chỉ có gió lạnh ban đêm thổi qua mặt, tiếng gió rít vù vù, cát sỏi theo gió mà sát lẫn nhau phát ra âm thanh sột soạt, những âm thanh thiên nhiên này tất cả đều vào trong tai Phụng Tịch Xu, trong lòng càng yên tĩnh.

Lại qua nửa canh giờ, Phụng Tịch Xu chậm rãi thu hồi tinh thần, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, rất là thoải mái. Lần tu luyện này, cực kỳ thuận lợi chuyển sang giai đoạn thứ tư, Nguyên Anh trong Tâm Hải cũng so với trước càng lớn hơn, Die nd da nl e q u ydo n cỡ như trẻ con mới sinh ra, bộ dáng càng thấy càng rõ ràng, mắt còn có thể chớp chớp. Trong lòng Phụng Tịch Xu thầm vì thế cảm thấy vui mừng. Mở mắt ra, nhìn thấy tháp cao trước mắt, lúc này Phụng Tịch Xu mới nhớ tới còn có việc phải làm!

Nhớ tới chuyện sắp cần làm, trong lòng Phụng Tịch Xu lại vô cùng chờ mong.

Đi vào căn cứ tạm thời, có thể nhìn thấy đo điện, đo cự ly xa, ngoài ra còn có hệ thống kỹ thuật chờ, Hắc Linh Lung đang làm thí nghiệm kiểm tra dựa theo quy trình cuối cùng; trên màn hình lớn, các loại số liệu, biểu đồ liên tục thay đổi, âm thanh khẩu lệnh điều hành liên tiếp không ngừng.

Trên đài cao, bề phẳng bao lấy vật thể màu trắng đã mở ra, đợi một khắc Phụng Tịch Xu hạ mệnh lệnh kia, hành động vĩ đại trước nay chưa từng có sẽ tiến tới trên đại lục Sở Ảnh này. Trong lịch sử Sở Ảnh, sẽ có một đoạn phát triển trọng đại không để người biết đến —— vệ tinh nhân tạo thông tin phóng lên không trung đầu tiên trong lịch sử!

Phải, là vệ tinh thông tin! Phụng Tịch Xu quyết định mạng điện thoại di động là một trong những sản phẩm của nền văn minh cao ở trái đất tới thế giới này. Có điều, không phải ai cũng có thể sử dụng di động, chỉ có người thân cận với Phụng Tịch Xu mới có. (Vân Nhi: choáng váng!!!@@@)

Từ những năm 60 của thế kỷ 20 tới nay, vệ tinh thông tin được phát triển nhanh chóng. Vệ tinh thông tin ở trên quỹ đạo tròn cách đường xích đạo một khoảng đồng bộ với chuyển động quay của trái đất (đồng bộ là chỉ thời gian vệ tinh chuyển động xung quanh trái đất một vòng tương đồng với thời gian trái đất tự quay một vòng), mà góc giữa mặt phẳng quỹ đạo và mặt phẳng xích đạo được giữ nguyên là không độ, để các vệ tinh tương đối đứng yên so với mặt đất, bởi vậy gọi là vệ tinh cố định địa tĩnh. Bởi vì mỗi một vệ tinh thông tin phủ sóng trên một phần ba diện tích trái đất, cho nên lợi dụng tại quỹ đạo cố định địa tĩnh để phân bố khoảng cách tốt nhất giữa ba vệ tinh, có thể cùng tiến hành truyền tin trên toàn thế giới.

Phụng Tịch Xu tham khảo theo phương pháp trên trái đất, phóng vệ tinh thông tin trên thế giới này, lại vì vậy thế giới này nhỏ hơn nhiều so với trái đất, bởi vậy chỉ cần phóng một vệ tinh thông tin là có thể bao quát toàn bộ đại lục Sở Ảnh. Mà hôm nay, chính là ngày nọ phóng vệ tinh thông tin!

Giờ phút này, ở một bên tháp phóng tại bãi phóng, tên lửa đang đợi phóng đứng sừng sững, vận sức chờ phát động. Phía trên đỉnh tên lửa là một hình nón lớn, bên trong chính là vệ tin thông tin do Hắc Linh Lung trong Thẩm Xu Văn chế tạo ra, mặt ngoài hình nón là ký hiệu hoa văn phượng hoàng lửa và trên thân tên lửa là ba chữ lớn "hiệu Tịch Xu" màu trắng ngà đặc biệt bắt mắt.

"Năm phút chuẩn bị!" Phụng Tịch Xu quát một tiếng.

Hắc Linh Lung ở đài thao tác điều khiển tên lửa nhanh chóng thêm điện cho hệ thống điều khiển tên lửa.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Phụng Tịch Xu nhìn lên bầu trời, quan sát bốn phương tìm kiếm thời cơ phóng tốt nhất. "... Kích hoạt! Cất cánh!" dinendian.loqidjon Ra lệnh một tiếng, trong kết giới tại đại mạc đen tối bùng nổ ra tiếng động rung trời, bụi đất trên mặt đất nhất thời tung bay, gần như che trời! Dưới đây tên lửa "hiệu Tịch Xu" đồng thời phun ra ngọn lửa màu đỏ. Chốc lát, tên lửa và vệ tinh nhờ sức nâng của ngọn lửa đột ngột ngời lên từ mặt đất, từ lỗ hồng đường kính một dặm chỗ kết giới do Phụng Tịch Xu mở ra bay vút lên chín tầng mây như điều gặp gió!

Trong kết giới tiếng vang oanh động rung trời, bên ngoài kết giới vẫn bình thường như cũ, không ai sẽ nhìn thấy một màn kinh động lòng người trong sa mạc này, chỉ có Phụng Tịch Xu, lặng lẽ đứng thẳng, giờ khắc này cảm nhận được kích động và kiêu ngạo bất luận kẻ nào cũng không lĩnh hội được!

Ước chừng mười giây sau, tên lửa bởi vì bay lên mà đổi sang hướng đông nam, tiếng gió rít cũng dần dần đi xa, cho đến khi biến mất trên bầu trời cao xa

xôi.

Tại trung tâm điều khiển và kiểm soát trong đại sảnh mang hơi thở hiện đại, các tin tức "phát hiện mục tiêu", "theo dõi bình thường" đang không ngừng truyền đến từ các trạm điểm đo đạc và tàu đo đạc "hiệu Viễn Vọng". Trên màn hình, hàng trăm các thiết bị lại hiện ra cho biết quỹ đạo phi hành, độ cao, tốc độ, vị trí, trạng thái làm việc của các hệ thống tên lửa. Trên màn hình bên cạnh, lại đang hiện thị hình động của tên lửa phi hành.

"Vệ tinh tách rời tên lửa", "Vệ tinh vòng lại", tin tức vệ tinh chuẩn xác nhập vào quỹ đạo không ngừng truyền đến, Phụng Trọng Xu ngừng lại hô hấp rồi cuộc cũng chậm rãi mở ra, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi. Cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ gian nan này rồi!

Phải biết rằng, ngay từ lúc vừa bắt đầu kế hoạch cho đến khi thực hiện, Phụng Trọng Xu đã dùng thời gian suốt tám năm!

Khi nàng vẫn còn là tiểu oa nhi hai tuổi, liền nhìn thấy phụ thân bởi vì truyền tin không thuận lợi mà gặp rất nhiều phiền toái, lúc ấy nàng chỉ biết, tại mảnh đại lục cô xưa này, không thể giống như trái đất, sử dụng điện thoại, phương tiện truyền tin E-mail nhanh và tiện, bởi vậy nàng bắt đầu có ý tưởng sử dụng di động tại dị giới này, cũng không ngừng vẽ bản đồ, tìm kiếm tài liệu, thăm dò địa hình, hoàn thiện kế hoạch. Mà ngay cả Phụng Trọng Xu, Lục Miêu và Tinh Ảnh cũng tại hai năm trước được nàng lập kế hoạch "lễ vật" mà từ từ bắt đầu thích ứng với sự tồn tại của di động, mà "lễ vật" nàng đưa cho bọn hắn chính là một cái điện thoại di động được mô phỏng như thật!

Người đối với những thứ mới lạ đều tò mò, bởi vậy ba người đều cầm lấy điện thoại di động được mô phỏng như thật không ngừng nghiên cứu. Đương nhiên, bây giờ ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật còn chưa có chức năng truyền tin, nhưng chức năng cơ bản khác như là đánh chữ, nghe nhạc, chơi trò chơi v.v. vẫn đều đầy đủ, hiện tại ba cái điện thoại di động được mô phỏng như thật kia quả thực chính là bảo bối của ba người, mỗi ngày đều mang theo bên người, chỉ sợ bị đánh mất. Đặc biệt là Lục Miêu, thích cầm di động chơi game nhất, suốt ngày gọi tới kêu đi, hình tượng đứa bé lại tiến thêm một bước lớn.

Hít thở thật sâu, trong lòng Phụng Trọng Xu có chờ mong.

Chờ đến khi nàng xuống núi, như vậy di động này, là có thể thực sự phát huy tác dụng của nó...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Ly biệt tại Khách Sa

Nhìn nơi xa xôi lóe ra tinh quang, Phụng Trọng Xu biết, trong đó tất có một viên "sao" lóe sáng là "hiệu Tinh Xu" hôm nay nàng chủ đạo phóng ra.

Vươn tay nắm chặt, thấp phồng, bàn điều khiển, số liệu trước mắt tất cả đều không thấy nữa, ngay cả những Hắc Linh Lưng trong nháy mắt đều biến mất không dấu vết. Mà ngay cả kết giới bao phủ ngàn dặm cũng theo đó mà biến mất.

Sa mạc, lại khôi phục dáng vẻ thần bí khó lường của nó.

Phụng Trọng Xu xoay người bước về lều trại, hai Lục Linh Lưng đã ôm lấy hai tiểu nam hài, Phụng Trọng Xu gật đầu, lại đưa tay nắm chặt, lều trại đột nhiên biến mất. Sau đó Phụng Trọng Xu thâm niệm khẩu quyết, di chuyển tức thời, diendanleeequydonn cùng Lục Linh Lưng đi tới phụ cận biên thành Khách Sa Việt Sa quốc. Bởi vì sau khi một buổi tối tu luyện và phóng tên lửa, vì vậy Phụng Trọng Xu cũng không phát hiện thời gian đã trôi qua. Cho đến khi nhìn thấy cửa thành Khách Sa đã mở, có người lần lượt ra vào, mới phát hiện lúc này đã là mặt trời mọc đang đông ròi.

Đưa tay nhận lấy Lý Long Tinh, Lục Linh Lưng kia ôm Lý Long Tinh trong nháy mắt biến mất, còn lại một Lục Linh Lưng ôm Lý Long Thiên, cũng trong nháy mắt hóa thành bộ dáng —— một người nam nhân trung niên tuấn tú, người đầy tang thương, khí chất trầm ổn, nghiêm nhiên là một người sau khi đi khắp thiên sơn vạn thủy mà lắng đọng lại hình thành một sức hấp dẫn riêng độc đáo.

Hai người đánh thức Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, giải thích một hồi, Phụng Trọng Xu lại giới thiệu "phụ thân" của mình với hai người, sau đó bốn người liền một đường đi tới cửa thành đang mở rộng.

Dọc theo đường đi, Lý Long Tinh thủy chung vẫn nắm chặt tay Phụng Trọng Xu, đối với việc sắp phải ly biệt cực kỳ không muốn. Lý Long Thiên ở một bên cũng thỉnh thoảng liếc trộm Phụng Trọng Xu, không muốn xa nhau mà nói sao cũng nói không nên lời.

Bốn người đi vào cửa thành, trong thời kỳ thái bình, kiểm soát việc ra vào cũng không nghiêm ngặt, binh lính thủ thành cũng chỉ là duy trì trật tự, cũng không có tiến hành kiểm tra người quá nhiều. Bốn người thật thuận lợi liền tiến vào trong thành.

Sau khi tiến vào trong thành, tùy tiện tìm một khách điểm dừng điểm tâm sáng, ở trên bàn cơm, Phụng Trọng Xu hỏi dự định tiếp theo của hai người, Lý Long Thiên đáp ứng nói trong thành Khách Sa có thân thích của mình, đợi một lát rồi cùng với đệ đệ đi tìm bọn họ. Phụng Trọng Xu lo lắng hai tiểu hài tử, vì thế đề nghị hộ tống hai người.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Phụng Trọng Xu và "phụ thân" hộ tống hai người đến khu đông thành Khách Sa, khu đông là khu tập trung những người quyền quý ở thành Khách Sa, cách nơi ấy hai con đường, Lý Long Thiên không để Phụng Trọng Xu tiến, di@en*dyan(lee^qu.donn nói là thân thích

minh ngay ở gần đây, Phụng Tinh Xu nhìn một lát, bởi vì là khu tập trung những người quyền quý, vì vậy an ninh trật tự tương đối tốt, nên cũng yên tâm để hai người rời khỏi, nhưng khi quẹo sang đường khác, vẫn có một sương khói màu tím đột nhiên lay động theo gió, theo sát hai người, cho đến bọn họ an toàn bước vào trong phủ thoát nhìn rất uy nghiêm...

Sau khi tiễn bước Lý Long Thiên và Lý Long Tinh, Phụng Tinh Xu lẻ loi một mình đi dạo tại thành Khách Sa. Bởi vì thành Khách Sa thuộc loại thành trấn là chốt hiểm yếu ở biên cương, bởi vậy còn có chút náo nhiệt. Nhưng Phụng Tinh Xu không phải là người thích náo loạn, bởi vậy cũng vốn không nán lại nữa, đi vào một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, di chuyển tức thời, liền về tới Tuyệt Lăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Bách thú nhận chủ

Năm năm sau

Trong rừng rậm Tuyệt Lăng sơn luôn luôn âm u đột nhiên vang lên một tiếng ca ngọt ngào, tiếng ca thanh thúy dễ nghe, tựa như giọt nước mưa rơi trên tảng đá, đĩnh đĩnh đông đông, rất là êm dịu.

Trong rừng rậm âm u, một thiếu nữ hồng sam nhẹ nhàng qua lại trong bụi cây lùm cỏ, thần thái ung dung, giống như trở ngại trước mắt không hề tồn tại, cũng không sợ khí độc nồng đậm trong rừng rậm này, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ rực ngậm nga một bài hát kỳ quái.

Chỉ thấy thiếu nữ kia, đầu khấu niên hoa, băng cơ oánh triệt, tề nhuận như chi*; tóc búi như mây tóc mai như sương, mày ngài uyển chuyển, giữa lông mày còn có phượng hoàng lửa bay cao; đôi mắt tím hàm răng trắng tinh, hơi thở như lan, dieendaaaneequydonn từng đợt từng đợt mùi thơm lạ lùng từ trên người nàng phiêu tán ra; váy hà nguyệt bí*, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía. Thoạt nhìn, giống như tiên tử hạ phàm, dung mạo thoát tục, khí chất phi phàm. Chỉ thấy nàng dạo chơi trong rừng rậm này, dường như tiến vào chỗ không người, xem loài chim thú dữ trong rừng như không có gì.

*đầu khấu niên hoa: tuổi con gái; băng cơ oánh triệt: làn da như băng, óng ánh (minh nghĩ thế!!); tề nhuận như chi: mịn nhắn như mỡ; váy hà nguyệt bí: váy màu ráng mây, khăn choàng màu mặt trăng(vẫn là đề hán việt hay hơn!@@)

Rừng rậm này, là một tấm chắn lớn ở phía bắc Tuyệt Lăng sơn, khí độc trong rừng trùng trùng điệp điệp, lại có thú dữ ra vào, thêm khí hậu rét lạnh, bởi vậy không người nào dám tiến vào rừng rậm này, người ta gọi là Tử Vong sâm lâm. (Văn Nhi: có lẽ sẽ có thắc mắc sao có Tử Vong sâm lâm rồi Tuyệt Tích sâm lâm. Ai không nhớ mình nhắc lại nha, mảnh rừng rậm là biên giới Việt Sa quốc và Long Phong quốc chính là Tuyệt Tích sâm lâm, mảnh rừng mà hai anh em nhà Long gặp nạn ấy, còn Tử Vong sâm lâm là mảnh rừng ở Xuyên Vân quốc, xem lại chương 19!)

Mà hiện tại, trong khu rừng rậm ít ai lui tới này lại truyền ra tiếng ca của thiếu nữ, sao lại không khiến người ngạc nhiên?

Lũ thú dữ ẩn núp trong rừng vênh tai lên, lỗ mũi động đậy, lỗ tai lắc lắc, cho đến khi xác định thật sự có người tiến vào Tử Vong sâm lâm này, tất cả đều chuyển động!

Chỉ thấy chúng nó hoặc gắt gao đi theo, hoặc chạy nhanh bảmbáo, trong lúc nhất thời, rừng rậm yên lặng lại rộn rạo lên...

Bên này xao động không yên lặng, bên kia lại thần nhiên tự đắc. Người đi qua ở giữa rừng kia, đúng là Phụng Tinh Xu đã học xong đang xuống núi.

Phụng Tinh Xu vốn nên xuống núi vào ba năm trước đây lại đột nhiên bộc phát ý tưởng, cảm thấy mình lấy diện mạo mỹ nam "nhỏ " mười hai tuổi xuống núi có phần hơi sớm, vì thế liền nhẫn nại, nhẫn nại nhẫn nại nữa... Nhịn ba năm, rốt cục nhịn không được, vì thế đến một ngày trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, việc này lại sắp dấy lên một cơn thủy triều hái cỏ* điên cuồng -- sắc nữ cuối cùng cũng xuống núi!

*minh nghĩ đây là nữ 9 tim mĩ nam đấy, người ta ví lấy mĩ nữ là hoa đẹp, còn đây mĩ nam thì... là cỏ đẹp!!!(xem lại cuối chương 15 nhé!)

Đọc đường tâm tình vui sướng, chậm rì rì xuống núi từ phía sau Tuyệt Lăng sơn.

Tuy rằng đã hơn mười năm chưa gặp phụ thân và mẫu thân, nhưng Phụng Tinh Xu cũng không vội trở về.

Mặc dù nhớ bọn họ, nhưng cũng tạm thời không nóng lòng. Lại qua mấy tháng nữa chính là sinh nhật phụ thân, có lẽ cũng nên tìm vài thứ làm hạ lễ đưa cho phụ thân —— ít nhất mặt ngoài là hạ lễ.

Nói tới tặng lễ, Phụng Tinh Xu có cái gì là không lấy ra chứ, mỗi một thứ lấy ra từ trong Thâm Xu Văn đều là trân bảo hiếm có. Nhưng mấy thứ kia quá mức kinh thế hãi tục, bởi vậy không thể để quá nhiều người biết, nếu không sẽ dẫn tới tranh đoạt không cần thiết, dieenddn liequidoon dẫn tới tai ương máu me. Bởi vậy chỉ có thể tìm một ít thứ coi như là trân bảo gì đó tại thế giới này rồi đưa cho phụ thân, về phần lên thì... Hắc hắc... Đưa cái gì đây? Vĩ gia *(xin mọi người tự động liên tưởng đến mỡ ca...)? Ủ ừ, cũng không tệ lắm...

* Vĩ gia: ở đây tác giả ko nói rõ là ai, dịch ra thì từ 'vĩ' là to lớn, vĩ đại, tuyệt vời, từ 'gia' thì là cha, ông.. vĩ nhân thì biết chứ vĩ gia thì chịu?!!minh cũng ko biết sao nên tạm dịch là phụ thân (gia gia) vĩ đại???

lại không biết thì ra trong này còn có điều huyền bí, khó trách lúc đó sắc mặt của người trông vườn lại quái dị như vậy. Nhớ tới truyền thuyết hôm nàng ra đời là "Trời giáng Tử Hà, trăm hoa đua nở, diendaaanleequydonn bách điều cùng hót, bách thú cùng vui", "bách thú cùng vui" chẳng lẽ là chỉ cái này? Như vậy dựa theo lời mà nói, "trăm hoa đua nở" hẳn là nhờ vào mấy lần lăn lộn trong bụi hoa cỏ ở "Ngự Hoa viên" ở Thiên Đình của mẹ nuôi Vương Mẫu mà nhiễm phải tiên khí do hoa dẫn tới! Còn "bách điều cùng hót" ... Phượng Tinh Xu sờ sờ cái trán, không phải là cái ấn ký phượng hoàng này mà xuất hiện chứ?

Có điều bây giờ cũng không phải là thời điểm quan tâm cái này. Phượng Tinh Xu nhìn những động vật quý gối trước mặt nàng không chịu dậy, thờ dài, nói: "Được rồi, nhận chủ thì nhận chủ, đều đứng lên đi! Giờ sao? Có phải các ngươi nên nhường đường rồi hay không hả?"

Đám động vật kia thấy Phượng Tinh Xu đồng ý để chúng nó nhận chủ, lại để cho chúng nó đứng dậy. Về mặt đều mừng rỡ đứng lên (ách, đừng hỏi ta vì cái gì biết rằng mặt bọn họ "mừng rỡ" đứng lên, bởi vì ta là tác giả... Bay ~), nhưng khi chúng nó nghe thấy Phượng Tinh Xu muốn chúng nó nhường đường, tất cả đều náo động đi tới đi lui, thậm chí còn quỳ xuống.

Phượng Tinh Xu kỳ quái nhìn chúng nó, hỏi "Các ngươi sao vậy?"

Một câu hỏi kết quả dẫn tới phản ứng lớn, chỉ thấy sư tử tiến lên đây hỏi "Chủ nhân ngài không quan tâm bọn ta sao?" Trong giọng nói lại mang theo đáng thương tội nghiệp, hơn nữa hai mắt xưa nay sắc bén hung mãnh lại dường như có chút nước mắt. Phượng Tinh Xu mắc ói một phen, lão huynh, dù sao ngươi cũng là lớn nhất trong vạn thú! Tại sao lại có cái loại biểu tình như tiểu tức phụ bị người bỏ vậy chứ!

"Cái gì mà có muốn hay không?"

"Chủ nhân nếu đồng ý chúng ta nhận thức ngài làm chủ, vậy tại sao không mang chúng ta theo?" Sư tử tiếp tục dùng giọng điệu đáng thương tội nghiệp "lên án" nói ở trong đầu Phượng Tinh Xu.

"Gì!?" Phượng Tinh Xu sững sờ, "Mang các ngươi theo?"

Nhìn thấy động vật trước mắt đều cùng nhau gật đầu, Phượng Tinh Xu đột nhiên cảm thấy như đầu một trận. "Còn... còn có người nhà chúng ta." Một con hồ ly thấy vẻ mặt Phượng Tinh Xu kinh ngạc, sợ hãi bổ sung thêm. Die nd da nl e q uaydo n Vừa dứt lời, động vật bốn phía không biết từ nơi nào chạy đến lập tức bao vây tới kín không khe hở, xem ra thật sự là mang theo người nhà rồi, về mặt tất cả đều mong đợi nhìn Phượng Tinh Xu.

"Không thể nào!?" Phượng Tinh Xu nhất thời sững sờ, há hốc mồm nhỏ giọng hô.

"Nhiều như vậy, làm sao ta mang theo? Hơn nữa một đám các ngươi đi theo ta cũng cũng rất dễ bị trông thấy?"

"Chúng ta tin tưởng chủ nhân sẽ có biện pháp." Một con rắn dựng thẳng người lên, cao đầu kiêu ngạo nói, giống như Phượng Tinh Xu làm việc gì dường như đều khiến nó kiêu ngạo cực kỳ.

Lần này Phượng Tinh Xu thật có chút hối hận, làm sao lại gặp phải những thứ phiền toái này rồi! Không được, nếu không, mượn cơ rồi bỏ mặc? Phượng Tinh Xu suy tính trong lòng.

"Nói đi nói lại, danh xưng 'chủ thú' này, ta hình như vẫn không thể đảm đương!" Đôi mắt Phượng Tinh Xu lung linh vừa chuyển, ở đầu vờ vệt từ để thoái thác, cố ý khó xử nói.

"Tại sao!?" Tất cả những động vật kia đều khẩn trương nhìn Phượng Tinh Xu, chỉ sợ nàng sẽ bỏ lại mặc kệ chúng nó.

"Các ngươi xem, 'chủ thú' này là chỉ người đứng đầu bách thú đúng không? Vậy hẳn là sẽ rất thân cận với các cầm thú nha! Nhưng mà ta lại chẳng những không hòa thuận với các cầm thú, hơn nữa còn sẽ ăn thịt cầm thú! Vậy thì coi là 'chủ thú' gì chứ?" Hai tay Phượng Tinh Xu giương ra, cố làm vẻ không hiểu nói.

Vừa nghe là cái vấn đề này, những động vật kia hình như cũng thở phào nhẹ nhõm, một con báo tiến lên nói: "Điều này không sao, chủ nhân, thân là động vật, chắc chắn không tránh được vận mệnh trở thành bữa ăn trên bàn, đây là thiên đạo luân hồi, ngay từ lúc chúng ta đầu thai thì đã định xuống. Cho nên nếu như bị chủ nhân ăn vào trong bụng, cũng là vận mệnh của mình, hướng chi có thể được chủ nhân ăn vào, đối với chúng ta mà nói càng tốt hơn so với bị vào bụng những người khác nhiều lắm!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe, rớt mồ hôi một phen. Đạo này, nào có người sẽ nói chuyện mình bị ăn? Hơn nữa còn là chủ động đưa đến bên miệng mời người ta ăn. Chưa từng thấy qua người như thế, nhưng động vật thì lại gặp được, hôm nay nàng coi như là mở mang tầm mắt rồi. "Tại sao vậy?" Phượng Tinh Xu không hiểu, thường thường đều là người, tại sao mình lại tốt hơn người khác đấy?

"Chủ nhân là chủ thú được tổ tiên chúng ta đồng ý, hơn nữa vừa có dáng dấp tiên nhân, chắc hẳn không phải phạm phu tục tử. Ở thế giới động vật chúng ta lưu truyền một truyền thuyết thế này: 'Động vật được chủ thú ăn hoặc làm thịt cũng sẽ được tổ tiên che chở, xóa bỏ tội nghiệt kiếp trước, sau khi chết có thể đầu thai lần nữa làm người'. die,n; da.nlze.quydo/nn Lúc trước thế gian này không xuất hiện chủ thú, vì vậy tất cả mọi người cực kỳ thương tiếc tính mạng của mình, hiện giờ chủ thú đã xuất hiện, những thứ động vật kia không muốn làm động vật chắc chắn cũng sẽ không kịp chờ đợi tặng đến miệng chủ thú."

Con báo kia càng nói, sắc mặt Phượng Tinh Xu càng cổ quái, đến cuối cùng, nàng đã không còn muốn ăn thịt rồi. Chỉ cần vừa nghĩ tới những động vật kia cũng trông mong thất cái nợ bướm ở trên cổ mình, sau đó nằm ở trên bàn ăn mở một đôi con ngươi long lanh nhìn nàng, rất thâm tình, rất chờ mong nói: "Chủ nhân, xin ngài ăn ta đi ~~~"(Vân Nhi: đọc cũng thấy rùng mình!!)

Ách.....

Phượng Tinh Xu rùng mình. Thật muốn về sau đều ăn chay... Phượng Tinh Xu nghĩ như vậy.

Những động vật kia nếu biết nàng giải thích như vậy, để trong một đoạn thời gian rất dài sau này Phượng Tinh Xu cai quản, có thể sẽ phải tức đến tím cả ruột!

Mất thấy từ chối không được, Phượng Tinh Xu cũng không từ chối nữa, cùng lắm thì nhốt đám động vật này ở trong Thẩm Xu Văn là được, vì vậy cũng rất bất đắc dĩ gật đầu.

Vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu gật đầu, tất cả đám động vật kia đều hoan hô, trong lúc nhất thời, sói rú, hổ gầm, báo rống, cáo kêu...lộn xộn gom lại một đồng, tiếng hô to lớn khiến Phượng Tinh Xu cho rằng Tuyết Lăng sơn cũng bị chấn động!

Theo lời người ở trấn nhỏ cư ngụ gần Tuyết Lăng sơn nhất nhớ lại nói, bọn họ nghe thấy tiếng gào thét dữ dội đột phát trong Tuyết Lăng sơn, cho là mãnh thú chỗ xung yếu trong núi xuống núi, tất cả đều bị dọa sợ chạy trốn về nhà đóng cửa thật chặt, núp ở trong chăn không ngừng run rẩy, trên đường cái suốt cả hai ngày không người nào dám ra ngoài.

Khi Phượng Tinh Xu nói cho chúng nó biết muốn bố trí chúng nó ở trong Thẩm Xu Văn, không chừng về sau còn ra ngoài hóng gió, những động vật này ngay từ đầu ngoài tò mò và than phục ra, cũng chỉ còn lại hưng phấn!

Trưởng lão Xà tộc nói với Phượng Tinh Xu, bọn họ đời đời thế thế cũng sống ở trong cánh rừng rậm này, cũng không phải không muốn ra ngoài, mà là vốn không được ra!

Nơi này trên có núi lạnh dưới có độc khí, bọn họ lên trên sẽ bị chết rét đi xuống sẽ bị độc chết, vì vậy chỉ có thể cố thủ ở chỗ này. May mà núi tuyết phía trên nơi này có tuyết đọng hòa tan thành nước chảy xuống duy trì sự sống, dinendian.loqid]on hơn nữa động vật vốn dựa vào săn thú mà sống, vì vậy vẫn không khó khăn lắm. Chỉ là, hàng năm đòi đòi thú tại chỗ này, ai cũng không chịu nổi, đều mong mỏi đi ra ngoài. Cũng may, hôm nay gặp được Phượng Tinh Xu, có Phượng Tinh Xu dẫn dắt, tâm nguyện của nhiều thế hệ cuối cùng cũng thực hiện.

Vì vậy Phượng Tinh Xu vung tay lên, liền thu tất cả động vật vào trong Thẩm Xu Văn, chỉ để lại Lang tộc bốc thăm rút thắng được đi theo bên cạnh, thứ nhất thể nghiệm cảm giác "xuống núi". Chỉ là đến nơi có người ở vẫn phải trở lại trong Thẩm Xu Văn. Nhưng đây đã là điều bọn họ cầu còn không được rồi.

Đội sau khi tất cả đều thu thập xong, Phượng Tinh Xu từ trong Thẩm Xu Văn rút ra một lọ Giải Độc đan tự chế, đổ một phần ba vào trong nước, sau khi khuấy tan, để bọn sói này uống hết, lại để cho Lục Linh Lung chia hai phần ba còn dư lại làm hai, một nửa chìm xuống đất dung nhập vào nguồn nước ngầm của tất cả cây cối ở Tuyết Lăng sơn, một nửa kia mài thành bột, vẩy vào trong rừng cây. Tin tưởng sau khi trải qua "trong uống ngoài thoa" như vậy, độc khí Tuyết Lăng sơn rất nhanh sẽ được hóa giải.

Sau khi làm xong, Phượng Tinh Xu đang được bày sói vây quanh, nghênh ngang đi xuống núi, mà Tuyết Lăng sơn, một ngày bắt đầu từ nơi này, Dieemdkdan/leeequyhydnonn cũng dần dần có dấu người, bởi vì vượt qua Tuyết Lăng sơn là một con đường tắt buôn bán của hai nước Lộng Phong quốc và Xuyên Vân quốc, so với đường vòng của Hí Triều quốc dễ dàng hơn nhiều, vì vậy trên con đường này cũng dần dần phồn vinh, việc sau này hãy nói, sau này ta hãy nói ~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Ngẫu nhiên có tin tìm bảo bối (thượng)

Sau khi Phượng Tinh Xu và một đám sói xuống dưới Tuyết Lăng sơn, lên đường đi tới năm ngày mới tới được nơi có người ở, vì vậy cũng liền thu một đám sói đã vừa lòng thỏa ý vào trong Thẩm Xu Văn.

Sau khi thu hồi bảy sói, Phượng Tinh Xu đi về phía trước với tốc độ cũng tăng nhanh hơn. Bởi vì đi ngang qua đều là một ít thôn trang nhỏ hoặc là thành trấn nhỏ, cũng không có địa phương gì mới mẻ, nên Phượng Tinh Xu cũng không nán lại nhiều. Vừa ra cửa thành liền tìm một chỗ không người sử dụng ngự phong thuật gấp rút lên đường.

Mục tiêu lần này là hoàng thành Đông Lưu Xuyên Vân quốc. Muốn tìm trân bảo hiếm có, thành Đông Lưu là một nơi thích hợp nhất để hỏi thăm, nơi đó quyền quý thương nhân đông đúc, thế nào cũng sẽ nghe được một hai tin tức về trân bảo. dieendaanleequydonn Thật ra thì, nói tới trân bảo, trong hoàng cung Đông Lưu nhất định có rất nhiều, đáng tiếc, vì không để các nước bất hòa, không thể thuận tay "liên quan" đến một hai sự kiện xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là ngược lại tìm kiếm vật chưa bị tiến cống rồi, Phượng Tinh Xu cũng rất tiếc hận với việc lần này.

Chỉ ngoài thành Đông Lưu ra, cái thành trấn trọng đại khác cũng là một trong những địa điểm Phượng Tinh Xu đặt chân đến, tránh bỏ sót tin tức có giá trị gì.

Cuối cùng lên đường đến hướng bắc, đi tới một thành trấn trọng đại phía nam Xuyên Vân quốc, thành Lai Phượng.

Bởi vì mới đầu xuân, khí hậu tiết trời dần dần ấm lại, vì vậy ngay cả đất phương bắc này cũng là một cảnh tượng xuân ý dạt dào ấm áp. Trên đường cái mọi người đã bắt đầu bỏ đi trang phục mùa đông thật dày, mặc vào trang phục mùa xuân nhẹ nhàng thoải mái. Trên đường, trên mặt mọi người đi tới đi lui đều mang nụ cười sung sướng, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Hai bên đường phố bày đầy đủ loại quán nhỏ, từng tiếng rao hàng này cũng làm cho trời xuân se lạnh nóng lên. Dưới ánh mặt trời ấm áp, đàn bà trong nhà dắt đứa trẻ nhà mình ra ngoài mua sắm, thừa dịp mẫu thân đang cò kè mặc cả với tiểu thương, những tiểu hài tử bú đờng bình này kết bè kết lũ dạo chơi ở trên đường, thỉnh thoảng xem một chút rồi sờ sờ, tính chờ lát nữa năn nỉ mẫu thân mua cho mình một ít đồ chơi nhỏ...

Toàn thân Phụng Tình Xu mặc gấm màu tím sáng, trên thêu bức họa phong cảnh tuyệt đẹp, vài nét bút nhẹ nhàng bằng quơ, người ngoài xem ra chỉ rất vừa lòng với bức tranh sơn thủy, người trong nghề nhìn một cái cũng biết đây là bút tích của người nổi tiếng sáng tác, vài nét bút ít ỏi liền phác họa ra sơn cao thủy viễn, phong đậm văn khinh, an nhiên tình hoà*; buộc quanh lưng là cái đai màu trắng, hiển nhiên là cùng một loại với y phục; dưới đai lưng đeo một khối ngọc bội hình hoa phù dung nhỏ xinh xắn dễ thương, sắc ngọc đều đều, ấm nhuận tròn trịa, người trong nghề nhìn một cái cũng biết là cực phẩm, chân đeo một đôi hài gấm tím nhạt thêu hoa cúc tơ vàng, sợi tơ tằm vàng thành thạo thêu vào khe hở thoát ẩn thoát hiện, thật có loại cảm giác “dưới chân rực rỡ”; Diennndkan/leeequhydonnn nhìn lại tay nàng cầm cây quạt bạch ngọc tơ tằm, trên mặt quạt giống như lấy kim tuyến thêu tranh, khác biệt chính là, hai mặt cây quạt bạch ngọc này lại đều thêu tranh, kĩ thuật thêu tinh xảo này, có thể so với tú công cấp cao của tú phường trong hoàng gia! Nhìn kỹ hai bức họa này, một mặt là bức tranh mỹ nhân nằm, mặt khác lại là bức tranh đông đảo mỹ nam chơi đùa!(Văn Nhi: hết sức tương tượng, đi ra ai lại ngoài cầm quạt thêu tranh như vậy chứ!!!)

*núi cao nước xa, gió nhạt mây nhẹ, ôm ấp tình cảm bình yên

Chỉ thấy Phụng Tình Xu vừa cầm cây quạt bạch ngọc bước chậm, vừa tỉ mỉ quan sát vạn vật dân gian, cảm nhận hi vọng ái ố của người bình thường, cảm thụ sức sống bừng bừng này.

Gió xuân khẽ phất qua, thỉnh thoảng nhấc lên sa mỏng che trên mặt Phụng Tình Xu, hơi lộ ra sắc đẹp của người ngày đó, dẫn tới người dân trên đường dừng chân quan sát. Nhưng cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có thể qua một thân ăn mặc thoát tục và khí chất phiêu dật để phán đoán đây là tiểu cô nương dạo chơi một mình trên phố xá sầm uất, dưới khăn che mặt kia nhất định là dung nhan quốc sắc khiến người ta kinh diễm!

Vô tâm để ý tới tâm tư người đi đường, Phụng Tình Xu men theo mùi hương bay tới chớp mũi đi tới một lầu đông như trẩy hội —— Túy Hồng Trần.

Giương mắt liếc nhìn một vòng, Phụng Tình Xu rất là hài lòng với quán này, cảnh vật xung quanh phía trước quán thanh lịch tao nhã, tiểu nhị phục vụ chu đáo nhiệt tình, chương quỹ khôn khéo, cử chỉ khách nhân văn nhã, quan trọng nhất là rượu Túy Hồng Trần này, mùi rượu bốn phía, khiến người thêm thường.

Phụng Tình Xu vừa mới đi vào, lầu lầu trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tất cả đều nhìn cô nương lẳng lặng đi tới này, không biết vì sao, có một cổ dục vọng muốn nhìn nàng, nhìn không rời mắt. Tiểu nhị cũng ngờ ngác nhìn cô nương đi tới, trong lúc nhất thời quên làm việc.

Còn chương quỹ đã từng trải nhiều, chỉ chốc lát sau liền phục hồi lại tinh thần, tự mình tiến lên chào hỏi: “Vị cô nương này, ngài đây là...”

“Uống rượu, nghỉ ngơi.” Phụng Tình Xu cũng không nhiều lời, đơn giản nói ra hai từ.

“Chuyện này... cô nương, thật đúng là xin lỗi, nơi này của chúng ta mới vừa đầy ngập khách rồi, người xem...” Chương quỹ mặt khổ sở nhìn Phụng Tình Xu.

Phụng Tình Xu từ trong tay áo “lấy” ra một khối ngọc bài, quơ quơ ở trước mặt chương quỹ, đợi chương quỹ thấy rõ, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cung kính. “Thì ra là chủ nhân, tiểu nhân thật là có mắt không trông, kính xin chủ nhân tha lỗi.”

“Không sao.” Phụng Tình Xu khoát tay.

“Mời chủ nhân lên lầu.” Chương quỹ ở một bên dùng tay ra hiệu mời Phụng Tình Xu đi lên, vừa lớn tiếng nói: “Người cô nương tìm sợ rằng ở trên lầu, xin mời đi theo ta, đợi ta giúp người hỏi thăm một ít!”

Trong lòng Phụng Tình Xu âm thầm gật đầu, rất là tán thưởng đối với chương quỹ nhạy bén. Hai người dọc theo đường đi lên lầu.

Sau khi vào một gian sương phòng tận cùng bên trong lầu hai, chương quỹ kia lập tức khom người thờ dài nói: “Tiểu nhân Quách Húc bái kiến chủ nhân.”

“Miễn lễ rồi.” Phụng Tình Xu ngồi trên ghế, nhẹ giọng nói.

Túy Hồng Trần này là một trong mấy sản nghiệp khác mà ba năm nay nàng để Duy nhi lại lập nên, ngoài ra còn có thanh lâu “Mỹ Nhân Hương”, nhạc phường “Tiêu Dao Nhạc”, hôm nay tới đây, cũng chỉ là muốn thông báo một chút nhiệm vụ, dĩnndn liequdoon thuận tiện xem xét một phen, xem thử chút năng lực xử lý chuyện của Duy nhi thế nào, kết quả làm nàng rất hài lòng.

“Quách chương quỹ, ta có giao phó, người đợi lát nữa đi thông báo mấy nhà khác.” Phụng Tình Xu nói.

“Dạ, chủ nhân xin phân phó.” Quách Húc cúi đầu nói.

“Đề bọn họ đi hỏi thăm một chút, nơi nào có kỳ trân dị bảo gì, nói cho ta biết một tiếng.”

“Vâng” Quách Hủy khẽ khom người, liền muốn rời khỏi, lúc bước ra cửa, lại quay người trở về, hỏi “Chủ nhân, ngài cần xem xét một chút sổ sách không?”

“Không cần.” Phụng Trọng Xu phát tay một cái.

“Đợi một chút...” Nàng lại gọi Quách Hủy bước ra cửa trở về, “Người dẫn dò nơi này một chút rồi đến tổng bộ đi.”

Quách Hủy vừa nghe, nhất thời vui mừng tròn mắt. Đi tổng bộ! Nơi đó là địa phương nhân tài đông đúc, có thể được điều đến tổng bộ chứng minh năng lực cá nhân tốt nhất, hôm nay hẳn lại có thể nhận được mệnh lệnh đi tổng bộ, còn là chủ nhân tự mình chỉ đích danh, đây chính là vinh dự lớn nha!

Vì vậy, Quách Hủy này vái chào thật sâu với Phụng Trọng Xu, “Tiểu nhân đa tạ chủ nhân cất nhắc!”

Phụng Trọng Xu phát tay một cái, cánh cửa kia chậm rãi khép lại, ngăn cách với bóng dáng kích động của Quách Hủy.

Khi Phụng Trọng Xu nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa sổ khép lại đột nhiên phát ra tiếng vỗ “phập phập”, Phụng Trọng Xu lập tức mở hai mắt ra, vung tay lên, cửa sổ lập tức mở ra.

Không ngoài dự đoán, một bóng dáng trắng như tuyết “hư” một cái nhào trong lòng Phụng Trọng Xu. Cái bóng dáng đó vừa đầy vừa mẫn, hết sức bày ra sở trường làm nũng, không phải Tuyết Ứng thì là ai.

“Ha ha!” Phụng Trọng Xu khẽ cười, “Được rồi, được rồi! Cái tiểu gia hỏa này, sao mỗi lần cứ phải chen chúc ở trong lòng ta chứ!” Vừa vỗ đầu Tuyết Ứng vừa tháo xuống tờ giấy cột vào trên chân Tuyết Ứng.

Mở ra vừa nhìn, không khỏi cười một tiếng.

Quả nhiên lại là Duy nhi cầu nhàu.

Mấy năm này, công phu cầu nhàu của Duy nhi càng thấy tăng lên, chỉ sợ dường như mình quên mất nhớ hẳn vậy. Phụng Trọng Xu cảm thấy việc này rất buồn cười.

Con người vừa chuyển, Phụng Trọng Xu đến trên bàn sách giữa gian phòng, đề bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ứng, Die nd da nl e q uu ydo n vỗ vỗ Tuyết Ứng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ứng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phụng Trọng Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Ngẫu nhiên có tin tìm bảo bối (hạ)

Ánh mắt vừa chuyển, Phụng Trọng Xu đi đến bàn sách giữa gian phòng, đề bút tùy ý viết một trang lớn, cột vào chân Tuyết Ứng, vỗ vỗ Tuyết Ứng không tình nguyện, lại lấy ra một túi hạt dẻ, để một Lục Linh Lung đi theo, mới để cho Tuyết Ứng bay trở về.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Phụng Trọng Xu cười, hình như, trò hay có thể trình diễn rồi...

Cứ như vậy, Phụng Trọng Xu tiếp tục dừng lại ở thành Lai Phụng, quan sát các sản nghiệp rải rác ở chỗ này, lộ diện mặt, để nàng, lão bản lớn phía sau màn “trong truyền thuyết” cũng thân thiết với người dân một phen. Thuận tiện bí mật tìm hiểu xem bản thân phát triển đến mức nào.

Nhưng hiểu rõ một hồi rồi, ngay cả bản thân Phụng Trọng Xu cũng không nhận được thâm chặt lưỡi. Bởi vì lúc đầu tài sản của nàng rất phong phú (chính là ngày sinh nhật năm tuổi đó Phụng Vu Tường cho ngân phiếu 50 vạn lượng và Phụng Nhâm Ngao ban cho kim ngân), vì vậy nền tảng của tất cả sản nghiệp cũng cực kỳ hùng hậu, dieendaanleequydonn cộng thêm những năm này nàng không ngừng bí mật lại đưa một loạt cho Duy nhi quản lý, quản lý tài sản, các loại sổ sách kinh doanh, dù sao chỉ cần có quan hệ tất cả liên kết cho Duy nhi, không ngờ Duy nhi cố gắng như vậy, chỉ dựa vào những thứ sách này, một mình mò mẫm liên phát triển thành cục diện ngày nay.

Nhớ tới bóng dáng Duy nhi nho nhỏ, một người gánh chịu áp lực lớn như vậy, còn phải gạt người trong nhà đi làm, trong lòng Phụng Trọng Xu nóng một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự không nên để Duy nhi tuổi còn nhỏ liền chịu đựng nhiều như vậy. Điều này khiến Phụng Trọng Xu lần nữa khẳng định lúc này bản thân đã quyết định đúng.

Hiện nay sản nghiệp riêng của Phụng Trọng Xu bước đầu đoán chừng đã đứng đầu tam quốc rồi. Sản nghiệp có thể đạt được danh bài trong danh sách đứng đầu tam quốc phần lớn là những cửa hiệu lâu đời, có lịch sử tích lũy của cải phong phú, tổ tiên đời đời tương truyền mới có thành quả hôm nay, mà Phụng Trọng Xu cũng chỉ là một hậu sinh văn bối nửa đường nhảy ra, nhờ vào tri thức quản lý tiên tiến và thủ đoạn tuyên truyền lôi kéo người chú ý của thế kỷ hai mươi mốt, sửa sang cho phù hợp với hoàn cảnh, phục vụ hạng nhất và các phương diện đặc sắc khác, mới có thể khiến Phụng Trọng Xu đứng

ngủn trong vòng mười năm phát triển nhanh chóng, hơn nữa sáng lập ra sự nghiệp gần như là kỳ tích này.

Chỉ là thật may Phụng Tinh Xu cũng không quên tổ huấn kiếp trước, “Thương đánh chim đầu đàn, làm người phải khiêm tốn“. Từ lâu trước kia Phụng Tinh Xu cũng rất thông minh để Duy nhi cắt đứt liên lạc với các sản nghiệp, hơn nữa cố ý tạo thành cục diện cạnh tranh. Mặc dù như vậy sẽ lãng phí tài nguyên hơn nữa có thể tạo thành một sản nghiệp yếu kém thất bại, Dieenndkdan/leequhydonnn nhưng có cạnh tranh mới có lớn lên, đây đối với các sản nghiệp mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt. Quan trọng nhất là cắt đứt sản nghiệp chính là chuyển mình từ sáng vào tối, để khắp nơi cũng không tra được mình rốt cuộc có bao nhiêu cơ sở, có chỗ tàng trữ, như vậy đối với mình cũng an toàn.

Quả nhiên sự thật chứng minh Phụng Tinh Xu đúng, nếu như không phải đi trước một bước ần dẫu, hiện tại ánh mắt toàn bộ đại lục sợ rằng đều phải tụ tập ở trên người của nàng rồi! Dù sao sáng lập một thân thoát buồn bán, mà tuổi lại ít như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ kinh ngạc đến đỏ mắt, còn đã kích khắp nơi, cũng sẽ không thiếu người muốn nhanh chóng diệt trừ người của nàng.

Sau khi tra cứu một phen, trời cũng sắp tối, Phụng Tinh Xu ở Bách Tinh phường dùng bữa tối rồi đến gian phòng đã đặt trước ở Hảo Mộng lâu. Dọc theo đường đi cũng được cung kính chiêu đãi, sau khi nghỉ ngơi, rửa mặt chải đầu một phen, tinh thần Phụng Tinh Xu sáng khoải liền đi ra khỏi Hảo Mộng lâu, đi tới trạm cuối cùng hôm nay—— Mỹ Nhân Hương.

~~~~~ tuyển phân cách ~~~~~

Ban đêm ở dưới đường phố có chút vắng lạnh, những người đi đường cũng vội vội vàng vàng chạy về nhà, dự định về nhà ăn bữa cơm nóng hổi, ôm ấp hài tử, cùng với một nửa kia của mình làm nhảm việc nhà. Nhóm người bán hàng rong cũng đã sớm thu thập gian hàng, mấy tên gia hỏa tốp năm tốp ba cười ha hả mang theo thu nhập một ngày giúp duy trì cuộc sống rồi về nhà.

Phụng Tinh Xu cứ như vậy đi trên đường phố, nhìn ánh nến trong phòng lộ ra từ cửa sổ bên đường, nghe những tiếng cười nói đứt quãng, trong lòng Phụng Tinh Xu đột nhiên tịch tịch.

Nhà người ta đều là gia đình vui xum họp, vui vẻ hòa thuận, mình chỉ một người đi trên đường phố lạnh tanh này, bên cạnh không có ai bồi...

Gió lạnh thổi một hồi, Phụng Tinh Xu giật thót mình, dùng sức lắc đầu một cái, thở ra một hơi thật sâu, quãng đi sự phiền muộn đó, lộ ra một nụ cười tự tin, bước nhanh đi về phía trước.

Một ngày nào đó, ta cũng sẽ có người bồi vậy, hơn nữa sẽ có rất nhiều rất nhiều...

Xóm làng chơi thành Lai Phụng tập trung ở một con phố khác, hơn nữa cách trung tâm khu náo nhiệt có đoạn. Phụng Tinh Xu vô cùng tán thưởng phương thức an bài như thế, tập trung tất cả phố hoa ở cùng một chỗ, thuận tiện quản lý, dfienddn liequidoon hơn nữa cách ly phố xá sầm uất, buổi tối coi như nơi này gây động tĩnh lớn hơn nữa cũng sẽ không quấy rầy đến phần lớn cư dân nghỉ ngơi. Phụng Tinh Xu một đường đi tới vô cùng thưởng thức đối với thành chủ thành Lai Phụng này.

Một đường đi bộ tới khu tây phố hoa (chỗ thanh lâu á), càng đến gần nơi này tiếng huyền náo càng lớn, có tiếng tỷ muội vẫy khách, tiếng khách nhân ồn ào, kỹ nữ làm nũng, nấp mờ ừ a a... Tất cả âm thanh trước mắt này hội tụ lại thành một bức tranh phố hoa ban đêm hương diễm đậm mỹ.

Trong đó bắt mắt nhất là một tòa lầu các bề ngoài trang nhã nhưng khách tới không dứt—— Mỹ Nhân Hương.

So với những thanh lâu khác, trang trí bề ngoài Mỹ Nhân Hương tuyệt đối là mộc mạc nhất, không có đồ tía, cũng không có cô nương yếu điệu, mà ma trang điểm dày phấn son đứng ở cửa kêu hô, có chỉ là một bức tranh tơ lụa rất lớn, vẽ lên trăm loại hoa màu sắc thanh đậm.

Cái gọi là bách hoa đồ (bức vẽ trăm hoa) chính là bức tranh phác họa ra hình của tất cả các cô nương trong lầu, trên đó vẽ đủ loại cô nương, hoặc nằm yên trên sạp, lười biếng mà yêu mỹ; hoặc cầm bút viết chữ, trầm tĩnh mà tao nhã; hoặc nhảy múa nhẹ nhàng, linh động mà tươi mát; hoặc tay không bắt bướm, trẻ tuổi mà đáng yêu... Chỉ với một bức bách hoa đồ, liền vẽ được hết đặc điểm của các loại mỹ nhân trong Mỹ Nhân Hương, di@en*dyan(lee^qu.donnn khiến người từ xa đi tới là có thể thấy được rõ ràng. Vả lại bức tranh này treo cao ở trước lầu, gió vừa thổi qua, bức tranh tơ lụa phe phẩy, mỹ nhân trong bức tranh nhẹ nhàng lay động theo, giống như mỹ nhân này vẫy tay với người vậy, thần thái vô cùng thẹn thùng. Từ một bức họa ấy, liền nổi bật lên phong cách và bên trong của Mỹ Nhân Hương. Phong cách tao nhã, nghệ thuật không khí nồng đậm, bên trong cô nương biết tình thú, bầu không khí tình thú cũng không thể thiếu.

Phàm là một tiền cửa hàng của các chi nhánh Mỹ Nhân Hương đều thống nhất trang trí giống nhau, hoàn cảnh cách thức và phục vụ xa xỉ ngay trong thanh lâu hấp dẫn vô số văn nhân nhà thơ đến chơi, làm ăn khảm khá, dùng “mỗi ngày lời đầu vàng” để hình dung cũng không quá đáng.

Trước khi tới, Phụng Tinh Xu đã thay nữ trang, một mái tóc dài đen mượt được buộc lên với một sợi dây cột tóc màu xanh ngọc, lộ ra gương mặt tuấn tú sau khi dịch dung, bộ cảm y màu trắng trên thân vẽ lên cây tre màu đen, bên hông đeo một cái đai lưng mạ vàng, dưới treo ngọc khắc kỳ lân, chân mang đôi giày gấm có hoa văn hình mây, trong tay cầm cây quạt bạch ngọc, toàn thân quý khí bức người, nghiêm nhiên là bộ dáng của một công tử thế gia.

Bước vào cửa lớn Mỹ Nhân Hương, lập tức có một vị tỷ ty tiến lên, nhẹ nhàng thi lễ, chào hỏi: “Công tử, hoan nghênh đến Mỹ Nhân Hương, nhìn ngài lạ mặt, là lần đầu tiên ngài tới đây sao?” Die nd da nl e q uo ydo n Giọng nói của vị tỷ ty này dịu dàng êm tai, lời nói ôn định, nghe qua cũng không nịnh nọt, cũng không bộ đờ, dễ nghe hơn nhiều so với tiếng kêu the thé của mấy ma ma trang điểm son phấn dày đặc kia trong thanh lâu.

Phụng Tinh Xu mỉm cười hoàn lễ, nói: “Vị tỷ ty này có lễ rồi, ta tới tìm ma ma các người.”

Vị tỷ ty vừa nghe thấy, nhìn Phụng Tinh Xu một cái, khó xử nói: “A, việc này thật không tiện, ma ma chúng ta đang bận...”

Phượng Tinh Xu lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Vậy, làm phiền tỷ tỷ tìm cho ta một gian phòng yên tĩnh, lại giúp ta đưa khối ngọc bội này cho ma ma, nói cổ nhân tới thăm, có lời mời nàng đến.” Nói xong liền đưa ngọc bội cho vị tỷ tỷ này.

Vì vậy vị tỷ tỷ kia dẫn Phượng Tinh Xu qua đại sảnh, đi tới bên trong một gian phòng tương đối thanh tịnh ở lầu hai, lại hỏi thăm Phượng Tinh Xu một hồi, xem nàng có cần chút rượu và thức ăn hoặc là gọi mấy tỷ muội đến hay không, sau đó mới xoay người đi tìm ma ma.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng liền bị gõ, tiến vào quả nhiên là tú bà với vẻ mặt cung kính.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Tú bà quỳ xuống hành lễ, thân hình vững vàng như tảng đá, nhìn một cái cũng biết là người luyện võ.

“Ừ.” Phượng Tinh Xu gật đầu, “Đi truyền tin tức, mau sớm thu thập một chút tin tức kỳ trân dị bảo.”

Tú bà đứng dậy trả lời, hỏi “Chủ nhân, lúc này Ảnh chủ đang ở trong thành, có cần thuộc hạ đi thông báo một tiếng hay không?”

Phượng Tinh Xu kinh ngạc nói: “Sao Tinh Ảnh lại ở chỗ này?” Không đợi tú bà trả lời, lại truyền lời xuống: “Cũng tốt, để hần mai tới Hào Mộng lâu tìm ta đi!”

“Dạ!” Tú bà trả lời, nhìn thấy Phượng Tinh Xu khoát tay, vì vậy thối lui ra khỏi phòng.

Bản giao toàn bộ sự tình, Phượng Tinh Xu nhớ lại thanh lâu xưa nay là nơi tỷ muội ta xuyên qua cần phải đi dạo, vì vậy cũng liền theo “phong tục”, ra khỏi phòng, xem thử thanh lâu này rốt cuộc có đáng giá như vậy không.

Lúc này đại sảnh không giống như lúc Phượng Tinh Xu mới vừa đi vào, tốp năm tốp ba vây tại một chỗ, trong đại sảnh dựng lên một sân khấu, tất cả khách nhân đều ngồi quanh ở bốn phía sân khấu, đang quan sát một vũ cơ biểu diễn trên sân khấu!

Phượng Tinh Xu gọi một vị cô nương, lên tiếng dò hỏi: “Hiện giờ làm cái gì vậy?”

“Công tử, bây giờ đang tiến hành tuyển chọn mỹ nhân một tháng một lần của Mỹ Nhân Hương chúng ta!” Cô nương kia giải thích.

Thì ra là Mỹ Nhân Hương không có cái gọi là đầu bài, chỉ cần tự cho rằng bản thân đủ xuất chúng, đều có thể tham gia bình chọn mỗi tháng của Mỹ Nhân Hương, một năm mười hai tháng, một tháng một người, thời điểm cuối năm liền tiến hành tỷ thí, Die nd da nl e q u u ydo n lựa chọn ra “người đẹp nhất” năm nay của Mỹ Nhân Hương, người đẹp nhất được hưởng một đặc quyền, đặc quyền có thể thêm vào từng năm, vì vậy mọi người cạnh tranh dồn vào tất cả vốn liếng, ai cũng muốn đạt được danh hiệu “người đẹp nhất” này.

Ha ha, tuyển chọn này thật thú vị, Phượng Tinh Xu cười cười, vì vậy cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống quan sát.

Bên cạnh Phượng Tinh Xu là hai nam tử trang phục con nhà võ, hai người vừa nhìn chăm chăm vũ cơ trên đài, vừa nhỏ giọng thảo luận, bởi vì nội lực của Phượng Tinh Xu cao cường, lại không có ngăn cách, vì vậy nghe lời của hai người không sót một chữ vào trong tai.

“Ài, ta nói, ngươi xem đáng đáp cô nương trong Mỹ Nhân Hương thế nào à?” Một nam nhân áo lam đẩy đẩy nam tử áo vàng bên cạnh.

“Ừm, ừm! Không tệ không tệ! Tốt hơn so với những lâu khác nhiều!”

“Đúng vậy, một đám yêu nữ, loại hình gì cũng có, diện mạo cũng thuộc thượng đẳng, đúng là khó có được!” Nam tử áo lam tấm tắc thờ dài nói.

“Đúng vậy, nhìn thật đúng thềm chết ta rồi!” Nam tử mặc áo vàng kia trả lời, mang theo tiếng nước nhỏ giọt khá nghi.

“Có điều nói tới mỹ nhân, ta thấy vẫn là đệ nhất mỹ nữ võ lâm Khanh Dĩ Yên mới xứng đáng!” Nam tử áo lam cảm khái nói.

“Hả? Ngươi từng thấy nàng sao?” Nam tử áo vàng tò mò hỏi.

“Thấy rồi, chính là nhìn rồi mới nói nha! Diện mạo kia, quả thực là tiên tử hạ phàm!” Về mặt nam tử áo lam mặt nhớ lại nói.

“Thật sao? Ài, đáng tiếc ta chưa từng thấy...” Giọng nam tử áo vàng mang theo tiếc nuối.

“Cái này có gì khó, đại hội võ lâm lần này nàng nhất định sẽ xuất hiện, ngươi qua nhìn một chút thì được rồi!” Nam tử áo lam nói.

“Cái gì, đại hội võ lâm gì?” Nam tử áo vàng kinh ngạc hỏi, “Sao ta không biết?”

“Này! Điều này nói rõ ngươi lạc hậu rồi!” Nam tử áo lam đắc ý hả hê nói, dinendian.loqjdJon “Hai tháng sau minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa tổ chức đại hội võ lâm ở thành Vân Hải, ngoài tuyển chọn minh chủ võ lâm ra, ta nghe nói còn sẽ triển lãm một trân bảo hiếm có, nghe nói còn muốn chọn lựa chủ nhân của bảo vật!”

“Hả? Bảo bối gì, lại còn muốn tuyển chọn chủ nhân?” Nam tử áo vàng nghe nói xong liền khoi mào hứng thú.

“Việc này ta cũng không biết.” Nam tử áo lam buông tay, “Bản lĩnh giữ bí mật của Quan Vân Nghĩa là làm đến cùng, cũng không ai biết rốt cuộc là thứ hiếm có gì. Chỉ là nhìn bộ dạng hần khăn trang cũng biết nhất định là một bảo bối!”

“Thật?” Nam tử áo vàng hưng phấn kêu lên, “Có tụ họp náo nhiệt, có mỹ nhân để xem, có bảo vật để tranh, đại hội võ lâm này thật là thú vị, được, chờ ta đi về chuẩn bị một chút, đi qua xem náo nhiệt!”

Đối thoại của hai người truyền vào trong tai, Phụng Tịch Xu cúi đầu, khoe miệng vẽ ra một đường cong.

Đệ nhất mỹ nhân? Đi xem một chút.

Mình chủ võ lâm? Không có hứng thú.

Kỳ trân dị bảo? Ta tới vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Tiến vào võ lâm

Rạng sáng ngày hôm sau, thời điểm Phụng Tịch Xu vẫn còn triền miên ở trên giường, một bóng dáng màu đen đã không tiếng động lên vào.

Nắng sớm từ ngoài cửa sổ vẩy vào trong phòng, dát một lớp màu vàng kim lên gian phòng, ngay cả người trên giường, cũng đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ ấm áp, nhìn giống như là thiên sứ.

Đĩ nhiên, nơi này không có thiên sứ, cho nên Tinh Ảnh chỉ có thể ngẩn ngơ với cảnh đẹp trước mắt, không cách nào mở miệng, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại bóng dáng của người trước mắt này.

Mười năm rồi, bọn họ ly biệt mười năm. Mười năm, hơn 3600 ngày đêm, thời gian trôi qua chậm chạp như thế, nhớ nhung tích lũy thâm sâu như thế, đây còn là Giáp Tam trong Long Ảnh sao?

Tinh Ảnh tự giễu lắc đầu. Hắn đã không còn là Giáp Tam rồi, Giáp Tam đã sớm biến mất trên thế giới này khi Phụng Tịch Xu đặt tên cho hắn rồi, Diendaaneequydonn bây giờ người này, đã được Phụng Tịch Xu ban cho tên —— Tinh Ảnh một người ở chung một ngày với Phụng Tịch Xu, ngay sau đó liền ly biệt mười năm, rồi lại là nam nhân nhớ nhung nặng trĩu ngàn lần.

Tinh Ảnh lẳng lặng dùng ánh mắt phác họa dung nhan ngũ diễm tinh của Phụng Tịch Xu, trong lòng xuất hiện cơn sóng lớn, ngoài tình yêu ra, là nỗi đam mê kích thích. Nếu như không phải mười năm trước Phụng Tịch Xu đề sự phụ (Lục Miếu chân nhân ha, mọi người chưa quên chứ ~) thu hắn làm đệ, sẽ không có Tinh Ảnh võ công cao cường ngày nay; nếu như không phải mười năm nay Phụng Tịch Xu tuyệt đối tin cậy, để hắn tổ chức và quản lý An Toàn cục, Hoa Gian tử, Quân Cơ xử, Tổ Ly trang, Xảo Tượng lâu, hắn cũng sẽ không giành được danh hiệu "Ảnh chủ" này; ân sống lại, ân tri ngộ, cũng khiến Tinh Ảnh âm thầm theo sát vĩnh viễn theo sau lưng nàng, hướng chi, ở giữa còn kèm theo một tấm lòng ái mộ của mình. Cho dù vĩnh viễn cũng chỉ có thể đứng ở sau lưng nhìn bóng dáng của nàng, vĩnh viễn cũng không thể đứng ở vị trí cùng nàng sống vai, hắn cũng cam nguyện!

Người trên giường chậm rãi mở đôi mắt to đen láy, trong nháy mắt, tất cả xinh đẹp linh động ngày thường đều không thấy, chỉ còn lại hồn nhiên y hệt như hài đồng. Phụng Tịch Xu như vậy, khiến lòng của Tinh Ảnh nổi một tiếng động lớn.

Nhưng chỉ vừa động, sau đó đã được che giấu tốt. Trước khi Phụng Tịch Xu tỉnh táo, Tinh Ảnh lại khôi phục thành bộ dáng lạnh lùng ít nói kia.

Phụng Tịch Xu đang ngủ mơ hồ cảm thấy có người nhìn nàng chăm chăm, hơn nữa còn nhìn nàng chăm chăm rất thâm tình, mơ mơ màng màng mở mắt, khắc sâu vào tầm mắt là một nam tử áo đen cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, diện mạo như vậy, hình như rất giống. ... "Tinh Ảnh?"

"Thuộc hạ tham kiến công chúa." Tinh Ảnh nghe thấy Phụng Tịch Xu kêu lên, trong lòng giật mình, quỳ xuống bái kiến.

Thật sự là Tinh Ảnh? Lần này Phụng Tịch Xu hoàn toàn tỉnh táo, nghi vấn lúc trước cũng quăng ra ngoài chín tầng mây. Gặp lại cố nhân —— mặc dù cố nhân này cũng không phải rất quen —— khó tránh khỏi hưng phấn, diendaaneequydonn Phụng Tịch Xu vội vàng đề Tinh Ảnh đứng dậy, cũng đi xuống giường vây quanh Tinh Ảnh, quan sát hắn từ trên xuống dưới, cho đến khi thấy trên khuôn mặt của lạnh lùng Tinh Ảnh lộ ra đồ ửng khả nghi mới bỏ qua cho hắn, hơn nữa âm thầm cảm khái thời gian trôi qua.

Nhớ năm đó lúc nàng rời đi Tinh Ảnh chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, trên gương mặt trẻ trung mặc dù cũng là một mảnh trầm ổn, nhưng dù sao cũng thiếu sót năm tháng tới luyến. Vậy mà Tinh Ảnh hiện giờ, trải qua Lục Miếu chân nhân dạy dỗ, đầu tiên từ khí chất toàn thân có sự thay đổi rất lớn, bởi vì tự mình đề cao võ công, vì vậy sức lực cũng đủ, coi như bình tĩnh, mặc dù cả người một cỗ khí thế cực tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng vẫn hấp dẫn con mắt của mọi người như cũ. Hơn nữa Phụng Tịch Xu đề hắn xử lý vài tổ chức, đừng xem chỉ có vài tổ chức mà thôi, trong đó bao gồm rất nhiều phạm vi! An Toàn cục là một tiêu cục, đặc biệt chạy tiêu, cùng hợp tác qua lại với Thiên Hành trang của Duy nhi, chạy khắp cả Giang Nam Đại Bắc; Hoa Gian tử là một tổ chức tình báo, đặc biệt thu thập và buôn bán các loại tin tức, đây cũng là móc nối qua lại với Mỹ Nhân Hương của Duy nhi, dù sao tin tức kỹ viện nhiều mà; Quân Cơ xử là tổ chức ám sát, đặc biệt tiếp nhận cách thức ám sát, nhưng điều kiện tiên quyết là: già trẻ có thai không giết, chính trực nhân nghĩa không giết; Tổ Ly trang là một sơn trang thần bí đột nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ từ mấy năm trước, mặc dù làm việc bất định, nhưng làm chuyện đều vì chuyện chính nghĩa, lấy được tán thành từ chính đạo giang hồ. Muốn quản lý những tổ chức này, là cần nhiều kinh nghiệm

giang hồ và có quan hệ với người bên trong. Tình Ảnh chính là từ bên trong từng chút từng chút lớn lên. Kinh nghiệm giang hồ cũng có, cũng khiến hắn càng thêm thành thục, Tình Ảnh hôm nay, đã là một đại nam nhân hai mươi lăm tuổi rồi. Phụng Trọng Tinh Xu nghĩ thầm, thật là sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương đãi* nha!

* Một câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam quốc. ý nghĩa: Ba ngày không gặp mặt một kẻ sĩ thì khi gặp lại, nên biết trọng đãi hơn mọi hôm, vì họ có thể tiến bộ khác trước nhiều rồi

Hai người hàn huyên sau một hồi, Tình Ảnh liền lui ra khỏi phòng, đi phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước rửa mặt và điểm tâm sáng, Phụng Trọng Tinh Xu cũng ở y bên trong gian phòng được Lục Linh Lung trang điểm một phen rồi đi xuống lầu dùng cơm với Tình Ảnh.

Hiện tại nếu Tình Ảnh ở bên người nàng rồi, sẽ phải cùng nàng đi tham gia đại hội võ lâm kia rồi, bởi vì Phụng Trọng Tinh Xu biết, dựa vào tính tình ngang ngược Tình Ảnh bức chết để nhận sự quan tâm kia, bất luận thế nào cũng sẽ không rời khỏi nàng. Phụng Trọng Tinh Xu có chút buồn bã, bởi vì đi với Tình Ảnh mà nói dọc theo đường đi thì không thể dùng quá nhiều tiên thuật, die,n; da.nlze.qu;yo/mn ngay cả Linh Lung cũng không thể quang minh chính đại đi ra, hống chi là những động vật kết bè kết đội trong Thâm Xu Vãn? Ai ~ đáng thương những động vật nha, không phải ta không muốn cho các người ra ngoài, thật sự là không thể nha! Nghĩ đến về sau cũng không thể tùy ý vận dụng tiên thuật, Phụng Trọng Tinh Xu có chút buồn bực.

Phụng Trọng Tinh Xu vào lúc ăn cơm đưa ra yêu cầu đi đại hội võ lâm, Tình Ảnh quả nhiên đồng ý. Hai người dùng xong điểm tâm liền dọn dẹp, chỉ chốc lát sau, hai con tuấn mã từ khách điểm chạy như bay mà đi, chạy thẳng tới thành Vân Hải.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, dọc đường hai người vừa đi vừa nghỉ, hoặc là đi dạo chợ một chút, hoặc là ăn ngủ dã ngoại, thời gian trôi qua cũng mau, chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng.

Một ngày này, Phụng Trọng Tinh Xu ngủ dã ngoại ngoài trời sau khi thức dậy nhìn bầu trời, lộ ra một nụ cười mờ ám, từ trong Thâm Xu Vãn móc ra một cái điện thoại di động kiểu mới, vừa lúc bị Tình Ảnh đi rửa mặt xong trở về thấy.

"Tiểu thư, trong tay ngươi là cái gì thế? Sao có chút giống" Tình Ảnh mở to hai mắt tò mò hỏi.

Vì không bại lộ thân phận, hai người vừa lên đường Tình Ảnh liền đổi kiểu gọi Phụng Trọng Tinh Xu là "tiểu thư", mà nửa tháng chung đụng, Tình Ảnh dần dần bị Phụng Trọng Tinh Xu cảm hóa, tính tình cũng không lạnh lùng như ban đầu, thỉnh thoảng cũng sẽ cười một cái, thấy không hiểu cũng sẽ đặt câu hỏi, mà không phải làm cái hũ nút nữa rồi. Nhưng cũng chỉ như vậy đối với Phụng Trọng Tinh Xu thôi, đối với những người khác, hắn vẫn lạnh lùng trước sau như một.

"Cái này sao? Hắc hắc, đây là điện thoại di động ta cho các người nha!" Phụng Trọng Tinh Xu cười híp mắt giải thích. "Chỉ là kiểu mẫu không giống nhau, có vẻ đẹp mà thôi, nữ hài tử đều thích vật đẹp chứ sao."

"Vậy người muốn..." Tình Ảnh vẫn không hiểu Phụng Trọng Tinh Xu muốn làm gì.

"Hi hi, Tình Ảnh, ngươi xem là được rồi!" Phụng Trọng Tinh Xu thần bí cười cười, sau đó dưới ánh mắt tò mò của Tình Ảnh nhả một chuỗi con số dài "Tít tít tít tít", liền, gần như là lập tức, điện thoại di động Tình Ảnh mang theo bên người lại vang lên!

Tình Ảnh nhanh như tia chớp đưa tay vào trong ngực lấy điện thoại di động ra, kết quả hắn thấy được một bức hình: dinendian.loqid]on điện thoại di động này trong tay hắn vừa phát ra âm thanh mỹ diệu, trên màn hình sáng có thể coi gương đồng này lại xuất hiện một Phụng Trọng Tinh Xu mỉm cười!

"Này, chuyện này..." Tình Ảnh không thể tưởng tượng nổi nhìn Phụng Trọng Tinh Xu, "Tiểu, tiểu thư, sao người thu nhỏ lại chạy đến trên mặt này nha?" Không đúng, tiểu thư rõ ràng còn đứng ở trước mặt hắn nha!

"Ha ha, bị dọa sao?" Phụng Trọng Tinh Xu cười ha hả nói, "Cái này gọi là ‘ điện thoại di động ’ là một công cụ truyền tin, cụ thể mà nói, thì tương đương với bồ câu đưa tin bây giờ của chúng ta, chỉ là nó không cần chăn nuôi, chỉ cần sạc điện là có thể làm việc, hơn nữa năng suất còn rất nhanh, chỉ cần khẽ gạt, là có thể lập tức được kết nối, không tốn thời gian, coi như tin tức ngoài ngàn dặm, chỉ cần quay một cuộc điện thoại, là người có thể biết rõ."

Nhìn đáng vẻ Tình Ảnh nửa tin nửa ngờ, Phụng Trọng Tinh Xu liền đề nghị thí nghiệm một chút, mà đối tượng thí nghiệm nha, dĩ nhiên là ——

Hết quyển 2

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1: Vô Nhai công tử

Trên đường lớn yên tĩnh, hai con tuấn mã chạy nhanh như bay, để lại bụi bay cuộn cuộn. Trên tuấn mã, toàn thân Tình Ảnh vẫn áo đen như cũ, mà trên mặt Phụng Trọng Tinh Xu cũng được sa mỏng che lại.

Cho dù ngồi trên tuấn mã chạy như bay cũng không trở ngại hành động của hai người, chỉ thấy Tình Ảnh vẫn dùng ánh mắt bất khả tư nghị đánh giá qua

lại chiếc điện thoại di động khéo léo đẹp đẽ này, thế nào cũng không tin tưởng được, một đồ vật nhỏ nhỏ như vậy, lớn cỡ bàn tay lại có thể lập tức truyền tin ở ngoài ngàn dặm! dinendian.loqjdJon Nhưng mặc kệ hấn ngạc nhiên nghi ngờ thế nào đi nữa, sự thật vẫn là như thế, hiện tại hấn cũng còn nhớ rõ mấy ngày trước, khi hấn thông qua cái hộp nhỏ được Phụng Tinh Xu gọi là "điện thoại di động" nghe thấy âm thanh quen thuộc đến từ Phụng Duy Tinh, trên mặt xuất hiện bộ dạng hết sức kinh ngạc ngớ ngẩn, có điều cũng xác nhận lời Phụng Tinh Xu nói, cái điện thoại di động này có thể truyền tin ở ngoài ngàn dặm.

Tinh Ảnh nghĩ tới, nếu như áp dụng nó, đối với bọn hấn mà nói cái này giống như một công cụ truyền đạt vô cùng tốt! Nhưng vật kinh thế hãi tục như thế, thật có thể lấy ra sao? Chỉ sợ điện thoại di động này vừa hiện thân, không nói tới Phụng Tinh Xu có thể bị người coi thành quái vật hay không, chỉ sợ còn có thể mang đến họa sát thân cho nàng thậm chí cả vương phủ! Vừa nghĩ như thế, Tinh Ảnh đánh liền xua tan đi ý tưởng này.

Huống chi trên đời này, có được điện thoại di động cũng chỉ có ba người, theo thứ tự là sư phụ, Duy nhi và hấn, có thể thấy được trong lòng Phụng Tinh Xu tín nhiệm hấn đến mức nào, nếu không nàng cũng sẽ không chút nào giữ lại thứ kì lạ như thế mà lấy ra cho hấn xem. Vì thế, trong lòng Tinh Ảnh thầm mừng rỡ.

Kể từ sau khi Phụng Tinh Xu dùng di động gọi điện thoại cho Duy Tinh, mỗi ngày ba bữa Duy Tinh đều đúng giờ gọi điện thoại tới quán quýt với Phụng Tinh Xu, lủi rủi nói không ngừng, Phụng Tinh Xu cũng nói điện thoại với Phụng Duy Tinh từ từ bỏ khuyết vào chỗ trống mười năm chia lìa, tình cảm của hai người ngày càng nồng đậm, khiến Tinh Ảnh thủ hộ ở bên yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

"Tiểu thư, lại đi nửa ngày đường nữa là chúng ta có thể tới thành trấn tiếp theo rồi." Tinh Ảnh ở phía sau nhắc nhở.

Phụng Tinh Xu suy nghĩ một chút, thấy hiện giờ mùa xuân đã tới rồi, nhiệt độ cũng dần dần cao lên, nhân lúc giữa trưa, dieendaanleequuydonn vẫn cứ nghỉ ngơi một chút đi, tránh bị cảm nắng. Vì vậy nói rằng: "Anh, phía trước có rừng cây, chúng ta hãy đi đến đó trước rồi ngừng lại, giờ mùa lên đường."

"Vâng". Tinh Ảnh đáp.

Hai người lên đường chạy đến rừng cây phía trước, tìm một chỗ bóng râm để nghỉ ngơi, Phụng Tinh Xu để Tinh Ảnh đi tìm nước, thêm nước để dùng (bởi vì có Tinh Ảnh sẽ không lấy nước trực tiếp từ trong Thảm Xu Văn, chứ nói chi là nước lạnh), thuận tiện tìm chút nấm và cá về làm cơm trưa, đợi sau khi Tinh Ảnh đi, Phụng Tinh Xu liền thả hai con ngựa ra ngoài đi bộ, nghỉ lại, dường như lâu rồi cũng không để động vật trong Thảm Xu Văn ra ngoài, vì vậy liền ngẫu nhiên để Báo tộc từ trong Thảm Xu Văn ra ngoài.

Ai biết Báo tộc này vừa ra, liền dọa hai con tuấn mã sợ chạy mất, nghỉ lại cũng phải, bản thân Tiểu Báo là động vật ăn thịt, một loại động vật đều sợ hơi thở tỏa ra bản sinh trên người chúng nên chạy cũng là bình thường, chỉ trách nàng trước đó chưa nghĩ tới điểm này.

Lần này thì hay rồi, ngựa chạy rồi, hai người bọn họ lên đường thế nào đây? Từ trong Thảm Xu Văn lấy hai con ngựa ra ngoài? Nhưng hình dáng không giống rồi! Cũng không thể để nàng ở trước mặt Tinh Ảnh dùng tiên thuật chứ!? Phụng Tinh Xu lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là tự mình dắt ngựa trở lại.

Sau khi dặn Báo tộc để chúng nó tùy ý đi, không cần làm phiền người khác, đợi đến ban đêm lần theo hơi thở của nàng đến tìm nàng trong thành, Phụng Tinh Xu đi về hướng con ngựa chạy trốn.

Đi không bao xa, Phụng Tinh Xu liền mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau, trong không khí còn tràn ngập mùi máu tươi, Phụng Tinh Xu chán ghét nhíu mày.

Nàng vốn cũng không thích đánh đánh giết giết, vô cùng chán ghét đối với chuyện cướp giết này, nếu như bình thường nhìn thấy cũng đều đi đường vòng, một lần ngoại lệ duy nhất chính là ba năm trước đây, ở trong Tuyệt Tích sâm lâm cứu Lý Long Thiên và Lý Long Tinh.

Hôm nay gặp chuyện cướp giết này, theo lý thuyết nàng vẫn nên bình thường như trước mà đi đường vòng, nhưng hai con ngựa lại là chạy qua từ nơi này, bắt buộc phải, Phụng Tinh Xu chỉ đành bước tới.

Càng đến gần, âm thanh đánh nhau lại càng lớn, Phụng Tinh Xu không nói không rằng, muốn đợi đến sau khi đánh nhau kết thúc lại nhìn thử một chút.

Đánh nhau ở trong rừng cây là một nam tử áo xanh trên dưới hai mươi tuổi và một nhóm người áo đen. Vừa bắt đầu nam tử kia còn có thể thoải mái ứng phó, nhưng bởi vì nhóm người áo đen sử dụng phương thức đánh luân phiên tiến lên công kích, vì vậy thời gian trôi đã qua lâu, nam tử áo xanh liền rõ lộ vẻ suy yếu.

Đang quan sát ở đây, Phụng Tinh Xu cảm thấy có người đến gần, vận khí cảm ứng, là hơi thở của Tinh Ảnh, Die nda nle q uuydo n vì vậy Phụng Tinh Xu cũng không bối rối, mặc cho hấn đi tới bên cạnh nàng. Hai người đều không nói chuyện, lặng lẽ nhìn đánh nhau trước mắt.

Rốt cuộc, nam tử áo xanh đánh không lại, bị người từ sau lưng chém một đao, kêu đau một tiếng, té nhào xuống đất. Lúc này trên người hấn đã sớm chôn chặt vết thương, áo xanh vốn sạch sẽ đã bị máu tươi nhuộm đỏ lên. Hấn ngẩng đầu, nhíu mày kêu lên: "Các người đến cuối cùng là người nào, vì sao muốn giết ta!"

Một người áo đen hừ lạnh nói: "Chúng ta là người nào không cần người phải biết, còn tại sao muốn giết người, muốn trách thì trách Yển gia bảo các người đắc tội với người không nên đắc tội!" Nói rồi giờ lên kiểm trong tay đâm về phía nam tử áo xanh kia, nam tử kia khó khăn tránh thoát, lại bắt đầu phản kích.

"Yển gia bảo?" Tinh Ảnh thì thầm một tiếng.

"Ành, người biết?" Phụng Tinh Xu liếc xéo Ành một cái.

"Hồi tiểu thư, bảo chủ Yên Phi của Yên gia bảo này chính là người nghĩa hiệp nổi danh trong võ lâm hiện nay, là người ghét ác như thù, cương trực, chiếm được kính trọng và khâm phục của rất nhiều võ lâm đồng đạo (những người cùng chí hướng trong võ lâm), Dieenndkdan/leeequhydonnn hơn nữa hắn có quan hệ rất tốt với Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa. Xem ra nam tử này chính là con trai duy nhất của Yên Phi Yên Vô Nhai rồi, tuổi hắn còn đang trẻ lại cũng rất có danh tiếng trong đám võ lâm đồng đạo cùng lứa, hơn nữa hắn là luôn luôn người ôn hòa, cũng không mạo phạm người khác, chỉ là không biết hôm nay tại sao lại gặp phải đười giết..." Ành nói xong lời cuối cùng, cũng nghỉ ngơi.

"A." Phụng Tinh Xu nghe lạnh nhạt hừ một tiếng, liền không nói thêm gì nữa.

Nhưng về mặt Ành muốn nói lại thôi lại khiến nàng hỏi tiếp: "Muốn cứu hắn?"

Ành gật đầu.

"Cho ta lý do." Phụng Tinh Xu liếc hắn một cái.

Ành tỉnh táo phân tích nói: "Thứ nhất, thân phận của hắn là thiếu bảo chủ Yên gia bảo, cứu hắn thì có lợi với tổ chức của chúng ta, có thể để Tổ Ly trang được nhiều võ lâm đồng đạo tán thành hơn; thứ hai, phụ thân hắn có quan hệ thân thiết với Quan Vân Nghĩa, việc này có lợi cho chúng ta khi đi tham gia đại hội võ lâm lần này."

Phụng Tinh Xu gật đầu, cười như không cười nhìn Ành, nói: "Vậy cũng tốt, người đi cứu hắn đi, cũng thuận tiện để ta xem thử, người học được ở Lục Miếu những gì?"

Ành vừa được cho phép, lập tức lách mình ra, gia nhập đánh nhau. Bởi vì có Ành gia nhập mà ngay lập tức liền thay đổi, một người một mình Ành đỡ được tất cả công kích, nam tử mặc áo xanh kia bởi vì có người trợ giúp mà thở phào nhẹ nhõm.

Phụng Tinh Xu nhìn ở một bên, thầm gật đầu tán thưởng không thôi. Không hổ là đồ đệ Lục Miếu, ngay cả thân thủ cũng bất đồng. Nhìn thân thủ mạnh mẽ của nhóm người áo đen này, võ công đều ở bậc cao, đặt ở trong chốn võ lâm cũng có thể cũng coi là cao thủ, đáng tiếc nha... Phụng Tinh Xu thở dài, đáng tiếc hôm nay bọn họ gặp phải Ành.

Một bên là sát thủ, một bên là ám vệ, nếu như với công lực mười năm trước của Ành mà nói, muốn ngăn trở bọn họ là tuyệt đối không thể, nhưng hắn bây giờ đừng nói là hơn mười mấy hai mươi người, ngay cả chừng trăm người tin tưởng muốn giải quyết cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Quả nhiên, trong chốc lát, những người áo đen kia cũng cảm thấy Ành lợi hại, tất cả tụ tập thôi lui khỏi ngoài vòng tranh đấu, Ành cũng bảo hộ nam tử áo xanh ở sau lưng.

"Người là ai? Ngay cả chuyện của Mộ Ngâm Giáo cũng dám quản!?" Người áo đen cảm đầu lạnh lùng quát.

"Mộ Ngâm Giáo!?" Ành cau mày, "Giang hồ đệ nhất Ma giáo?"

"Hừ, biết là tốt rồi, mau chóng tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

"Hừ, không khách khí thì không khách khí, ta còn sợ người khách khí đấy!" Ành nói, vừa dứt lời, lại nhanh chóng tiến lên, đi@en*dyan(lee^qu.donn) thời điểm đám người áo đen không kịp phản ứng liền vùng kiếm quét qua, đợi đến khi xoay người lại, từ sau lưng truyền đến hai mươi mấy tiếng trầm đục, mạng của hai mươi mấy người trong chốc lát biến mất.

Thật ra thì hắn không cần quyết tuyệt như vậy, nhưng người phía sau đã tỏ ra không kiên nhẫn, vì vậy hắn không thể không đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết cho xong phiền toái này.

Nam tử áo xanh kia cả kinh, cảm thấy kinh ngạc với võ công cao cường của Ành —— nam tử này, tuổi không qua hai mươi hai sáu, lại có tu vi võ công cao như vậy, ngay cả hắn, chỉ sợ cũng không tiếp nổi năm mươi chiêu của hắn, trước kia tự xưng là võ công cao cường, xem ra thật sự chính là quá mức tự đại, thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân nha!

Ngay lúc nam tử áo xanh đang sửng sốt, Phụng Tinh Xu đi ra.

"Tiểu thư." Ành kêu.

"Ừ." Phụng Tinh Xu đáp một tiếng, nói: "Cũng không tệ lắm, một chiêu cuối cùng rất tốt." Bởi vì không thể để cho nam tử áo xanh nhìn ra Ành là người đứng đầu tổ chức sát thủ, vì vậy trong lúc đánh nhau Ành cũng không để lại dấu vết giấu giếm thực lực, cho đến một chiêu cuối cùng, nhanh, hung ác, chính xác, ra tay không chút nương tay, mới mơ hồ hiện ra bản tính lãnh khốc của hắn.

"Đa tạ tiểu thư khích lệ." Được Phụng Tinh Xu khen ngợi, trong lòng Ành ngấm một chút ngọt ngào, vẻ mặt lãnh khốc cũng dần dần trở nên nhu hòa.

Bị giọng nói hai người kéo thần trí về, nam tử áo xanh không khỏi thấy trước mắt đột nhiên nhiều hơn một nữ tử, nhìn lại nam tử mới vừa cứu hắn một mạng đang cung kính đứng ở sau lưng nàng, nghiễm nhiên là đáng vẻ thị vệ, liền cho rằng là tiểu thư và thị vệ nhà nào đi ngang qua vừa lúc cứu hắn.

"Tại hạ Yên Vô Nhai, vừa rồi đa tạ hai vị ân cứu mạng." Hắn chấp tay nói cảm ơn. Vốn là muốn nói "đa tạ huynh đài", đienddn liequidoon nhưng vừa

nghĩ có lẽ là tiểu thư người ta để cho hấn cứu, nếu như là vậy, vậy hấn chẳng phải là thiếu một cái cảm tạ? Vì vậy "huynh đài" đến bên miệng liền biến thành "hai vị".

Phượng Tình Xu tuyệt không áy náy gật đầu, cũng không nhớ đến lúc trước là ai đứng ở bên cạnh mắt lạnh xem người ta tự sinh tự diệt, hôm nay người ta tới nói cảm ơn, nàng ngược lại tuyệt không xấu hổ giành công rồi.

"Hai vị là..." Yến Vô Nhai nhìn thấy hai người không nói lời nào, lúng túng nở nụ cười, vừa mới nói một câu, đột nhiên ngực đau xót, "phụt" phun ra một ngụm máu đen! Sau đó trước mặt bỗng tối sầm, thân thể nặng nề nện xuống đất!

Phượng Tình Xu thấy thế không hoảng hốt cũng không động, mặc cho Tình Ảnh tiến lên nâng hấn tra xét một phen, sau đó nói: "Tiểu thư, hấn trúng độc."

Phượng Tình Xu tròn mắt một cái, nói: "Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết rồi!"

Tình Ảnh bị Phượng Tình Xu nói như thế, trên mặt thoáng qua một tia thẹn thùng.

Phượng Tình Xu đi về, nói: "Ôm qua đây đi."

Tình Ảnh gật đầu, ôm lấy Yến Vô Nhai đi theo sau Phượng Tình Xu. Bởi vì lực chú ý của hấn đều đặt ở trên người Yến Vô Nhai, vì vậy không nhìn thấy một bóng người màu xanh lục chợt lóe lên, nhẹ nhàng bay về chỗ sâu trong rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Mỹ nhân Dĩ Yên

Châm Bích thành là một thành trấn sản xuất nhiều ngọc bích, nghe nói nơi này cho dù là chỗ người ngủ đặt gối lên cũng sẽ đào ra ngọc bích thượng đẳng, vì vậy được mệnh danh là "Châm Bích thành".

Một nhóm ba người hai ngựa Phượng Tình Xu vừa đi trên đường phố Châm Bích thành, vừa nghe Yến Vô Nhai tạm thời gia nhập giới thiệu phong cảnh đặc sắc ở Châm Bích thành.

Lại nói ngày ấy, ban đầu hai người trở lại chỗ nghỉ chân, Phượng Tình Xu thấy cá và nấm roi hỗn độn trên đất, còn có túi nước đang chảy, nói rõ trước đó lúc Tình Ảnh không thấy được nàng có bao nhiêu sốt ruột, vốn là ném mấy thứ đi rồi đuổi theo.

Phượng Tình Xu tùy tiện viện cớ dắt ngựa đi rong rồi liền dời lực chú ý của Tình Ảnh tới trên người Yến Vô Nhai. Sau đó bởi vì Phượng Tình Xu không muốn dùng lực, vì vậy nhiệm vụ giải độc liền rơi xuống trên người Phượng Tình Xu, mà Tình Ảnh thì ngoan ngoãn đi nhóm lửa làm đồ ăn.

Bởi vì không thể dùng tiên thuật ở trước mặt Tình Ảnh, vì vậy Phượng Tình Xu cũng đành phải thành thật cho giải độc Yến Vô Nhai. Đây là lần đầu tiên Phượng Tình Xu tự mình giải độc sau khi tự học y hơn nữa còn sáng tạo ra Linh Lung!

Ngay sau khi Phượng Tình Xu giải xong độc để Yến Vô Nhai tỉnh lại, Lục Linh Lung cũng tìm được hai con ngựa bị hoảng sợ trở lại, ba người dùng bữa trưa, giới thiệu lẫn nhau một phen, bởi vì mục đích ba người đều giống nhau, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnm) cũng muốn tham gia đại hội võ lâm, vì vậy liền kết bạn lên đường. Nhưng Yến Vô Nhai nói trước đó phải đi Châm Bích thành đón một vị bằng hữu, vì vậy ba người liền vào thành trước khi cửa thành đóng lại.

Bởi vì Yến Vô Nhai tương đối quen thuộc với Châm Bích thành, vì vậy liền để Yến Vô Nhai tìm một khách điểm ở lại, khiến Phượng Tình Xu không nói gì là chỗ hấn tìm lại chính là —— Hảo Mộng lâu!

Xem ra Duy nhi thật sự chấp hành mở việc buôn bán ăn, mặc, ở, đi lại tới cùng tại khắp cả đại lục Sở Ảnh như lời nàng nói nha!

Ba người muốn tự mình tới gian phòng nghỉ ngơi, tất nhiên không nhắc tới.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Phượng Tình Xu được Lục Linh Lung hầu hạ rửa mặt rồi đi xuống lầu dùng đồ ăn sáng, lúc xuống lầu gặp phải Yến Vô Nhai, nói là đi trước đi tìm vị bằng hữu kia của hấn, Phượng Tình Xu cũng không nhiều lời, chỉ nói buổi trưa dùng cơm ở Bách Tính phường, để hấn đi đến đó tìm bọn họ, sau đó Yến Vô Nhai liền rời khỏi.

Phượng Tình Xu và Tình Ảnh dùng đồ ăn sáng xong, cũng không giống lần trước ở Lai Phượng thành để lộ thân phận, mà là thăm dò xét sản nghiệp các nơi, lại vừa trên đường tùy ý đi lại, thời gian trôi qua rất nhanh, dĩendn liequidoon lập tức đến thời điểm dùng cơm trưa. Vì vậy hai người vào Bách Tính phường, tìm một chỗ thanh nhả tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Chờ tới lúc món ăn đưa tới, khi hai người vừa muốn ăn, cả Bách Tính phường đột nhiên lập tức yên tĩnh lại. Cảm thấy không khí kì lạ, hai người nhìn nhau, cùng nhìn về phía cửa.

Một nữ tử áo trắng, dáng đứng xinh đẹp. Chỉ thấy nàng, sa mỏng che mặt, lưu hải tề mi*, đôi mắt đen nhánh, muốn nói lại vẫn còn thẹn thùng, mười ngón tay thon dài, dáng điệu uyển chuyển. Nhìn một cái cũng biết là một mỹ nhân bại hoại.

*lưu hải: tóc mái cắt ngang trán – tề mi: lông mày ngay ngắn

Ánh mắt Phụng Tình Xu liếc nhìn một vòng, phát hiện quả nhiên có không ít nam nhân đang si ngốc nhìn chăm chăm nàng kia. Ánh mắt chuyển tới trên người Tinh Ảnh, lại phát hiện vẻ mặt hắn vẫn còn lạnh lùng biểu thị người sống chó lại gần.

Nàng kia giống như quen thấy mọi người nhìn chăm chú, mặt không đổi sắc đi vào. Ánh mắt quét qua, khẽ dừng lại ở trên người Tinh Ảnh, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

Thú vị, thật là thú vị.

Phụng Tình Xu thấy thể thoáng hiện lên nụ cười.

"Này, này, các người xem, đó chính là mỹ nữ đệ nhất võ lâm Khanh Dĩ Yên!" Sau khi nàng kia đi qua, người ở đại sảnh bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, nói là thảo luận, âm thanh kia lại lớn khiến ai cũng nghe thấy.

"Cái gì?" Một người không thể tưởng tượng nổi cất cao giọng, "Nàng chính là mỹ nữ đệ nhất giang hồ?"

"Đúng vậy a, đúng a! Chính là nàng! Lần trước ta tham gia đại hội võ lâm đã từng nhìn thấy nàng, chính xác không sai!" Người kia nói như đinh chém sắt.

"Oa, không ngờ chúng ta may mắn như vậy, lại ở chỗ này thấy được mỹ nhân đệ nhất giang hồ ư!"

Tất cả những thực khách kia đều vênh tai lên nghe lén người bên cạnh nói chuyện, lúc này nghe được nữ tử này hẳn là mỹ nhân đệ nhất mà giang hồ đồn đãi, đều không khỏi hưng phấn mãi.

Phụng Tình Xu nhìn một đám bàn luận xôn xao trong đại sảnh, lại nhìn vẻ mặt Khanh Dĩ Yên ra vẻ thanh cao việc không liên quan đến mình, không khỏi châm chọc nở nụ cười. Nhìn về phía Tinh Ảnh, hắn vẫn là một dáng vẻ lãnh nhược băng sương như cũ, Phụng Tình Xu truyền âm lên tiếng hỏi "Người cảm thấy thế nào?"

Tinh Ảnh sững sờ, biết Phụng Tình Xu chỉ là "ẩn tượng" của hắn với mỹ nhân đệ nhất giang hồ này, vì vậy mất lộ vẻ giễu cợt, cũng truyền âm trả lời: "Thật đúng là kỹ nữ lập đền thờ*!"

*Ý nói là Khanh Dĩ Yên thích được mọi người yêu thích, ngưỡng mộ lại cứ ra vẻ thanh cao, không thêm quan tâm.

Phụng Tình Xu ngừng một lát, không ngờ Tinh Ảnh luôn luôn không coi mọi việc không hề liên quan tới bản thân lại có lúc sẽ nói ra những lời bạc bẽo như vậy, sau đó nhẹ cười rộ lên. Nói thật, phen này Tinh Ảnh ví dụ cực kỳ thỏa đáng.

Lại không nói tới nàng là một nữ tử xông xáo giang hồ, muốn xông xáo tạo ra chút thành tựu quả thật rất khó khăn, nhưng mà nàng lại làm được, không thể không nói nàng còn có mấy phần thực lực, nhưng nàng là người quá mức giả dối. Thứ nhất, nếu quả như thật là thanh cao không quan tâm ánh mắt người đời, như vậy mới vừa rồi lúc nhìn quét qua mọi người cũng sẽ không dừng lại ở trên người Tinh Ảnh, hiển nhiên là cảm thấy kinh ngạc đối với người thờ ở trước mỹ mạo của nàng; thứ hai, nếu quả như thật là khuê nữ nhà người ta được nuôi dạy tốt, dieendaanleequydomn là người thanh cao, như vậy sẽ không để bản thân lộ ra ngoài ra ngoài ở trước mặt mọi người mặc cho người soi mói, đã sớm rúc vào trong khuê phòng trang nhã rồi; thứ ba, cho dù là nữ nhân giang hồ xuất hiện ở trước mặt người đời, như vậy thì sẽ không câu nệ tiểu tiết, nếu nàng là mỹ nhân đệ nhất giang hồ, nữ nhân giang hồ thì nên biết giang hồ sáng khoái, phóng khoáng không chịu gò bó, nhưng nàng chẳng những không có cái loại nhiệt tình tự nhiên đó, còn học tiểu thư khuê các đeo lên cái khăn che mặt, khó trách Tinh Ảnh sẽ nói nàng là "kỹ nữ lập đền thờ", chẳng ra cái dáng vẻ gì, bản thân còn đang ở chỗ này lại tự cho mình là hay là đẹp, tự cho mình là thanh cao. Có lẽ tính cách của nàng cũng không có gì đặc biệt?

Phụng Tình Xu cũng không để ý tới "mỹ nhân đệ nhất giang hồ" này nữa, cùng Tinh Ảnh bắt đầu dùng bữa trưa.

Đúng lúc này, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện ở cửa Bách Tinh phường, tiểu nhị vừa thấy, liền vội vàng tiến lên hỏi, "Vị công tử này, mời ngài vào bên trong! Ngài đây là muốn dùng bữa hay là muốn..."

"Ta tới tìm người." Nói xong, ánh mắt nhìn vào bên trong, vừa mới lướt nhanh qua đại sảnh, đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt dịu dàng như nước lập tức hiện lên vô số kinh hi, lướt qua tiểu nhị bước nhanh đi vào trong, dừng ở bên cạnh một cái bàn, sau đó vô cùng dịu dàng khẽ gọi: "Yên nhi!"

Nữ tử được gọi là "Yên nhi" đúng là Khanh Dĩ Yên!

Một tiếng gọi này, lại đưa tới vô số ánh mắt chú ý.

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phụng Tình Xu và Tinh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yến Vô Nhai thì còn là người nào!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Mỹ nhân thủy tiên

Cảm thấy đại sảnh lại xôn xao lên, Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh ngẩng đầu nhìn lên, nam tử đứng ở bên cạnh Khanh Dĩ Yên, không phải là Yên Vô Nhai thì còn là người nào!

Vừa thấy lại có vỡ kịch hay để xem, Phụng Tinh Xu hứng thú dồi dào, trên tay không ngừng gấp thức ăn, miệng không ngừng động lên, ánh mắt và lỗ tai lại một khắc cũng không rời khỏi hai tiêu điểm thu hút ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Chỉ thấy Khanh Dĩ Yên bình tĩnh ngẩng đầu lên, liếc nhìn nam tử trước mắt một cái, lại cúi đầu, nhẹ giọng gọi một câu: "Yến đại ca."

Vừa nghe thấy Khanh Dĩ Yên kêu lên, hiển nhiên Yên Vô Nhai có chút thụ sủng nhược kinh, không còn thấy nho nhã phóng khoáng của hần nữa, tay chân cũng không biết nên để thế nào, nói chuyện cũng có chút cãi lăm: dieendn liequidoon "Yên, Yên nhi! Thật là đúng dịp, ở chỗ này gặp được muội!" Nói xong lại nhìn xung quanh, hỏi: "Hàm Tinh đâu? Sao nàng không ở cùng một chỗ với hần?" Lúc nói những lời này trong giọng nói mơ hồ có chút vị chua.

"Đại sư huynh có chuyện, lập tức sẽ tới sau." Trong lời nói của nàng cũng lộ ra một cỗ xa cách. Hiển nhiên Yên Vô Nhai cũng nghe ra, trong mắt lướt qua một chút chán nản.

Hai người trong lúc nhất thời im lặng nhìn nhau. Có lẽ cảm thấy tình hình này rất là lúng túng, Khanh Dĩ Yên đánh vỡ trầm mặc hỏi: "Không biết Yến đại ca tới nơi này là...."

"Ta...ta là...." Lúc này biểu hiện của Yên Vô Nhai quả thực là kinh điển "thấy sắc quên bạn", ngay cả hần tới làm cái gì cũng đều quên không còn một mảnh. Cũng may, sau một hồi sững sờ vẫn cứ suy nghĩ mình tới đây để làm gì, "A! Yên nhi, ta tới gặp bằng hữu của ta." Vừa nói vừa cẩn thận nhìn ở trong đại sảnh một phen, rốt cuộc ở tại một cái góc thấy được Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh giống như không coi ai ra gì.

Vừa nhìn thấy hai người, Yên Vô Nhai lại chuyển hướng nhìn Khanh Dĩ Yên, "Yên nhi, bên kia có hai người bằng hữu của ta, ta giới thiệu cho các người một chút, bọn họ chính là ân nhân cứu mạng của ta!"

Khanh Dĩ Yên kia không thể thấy được rõ ràng ngừng một lát, sau đó gật gật đầu, nói: "Đã là ân nhân cứu mạng của Yến đại ca, Yên nhi tất nhiên muốn đi cảm tạ một phen." Dieendkdan/leeequydonnn Chỉ là, về không tình nguyện và chán ghét hiện lên trong mắt, che giấu rất tốt, cũng không bị Yên Vô Nhai nhìn thấy, mà hai người Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh, nhìn nhau một cái, trong lòng sáng tỏ.

Thấy giai nhân đồng ý đi gặp bằng hữu của hần, trong lòng Yên Vô Nhai vui mừng một hồi, vội vàng dẫn Khanh Dĩ Yên đi tới trước bàn của Phụng Tinh Xu. Thấy hai người tới trước bàn, Phụng Tinh Xu giả bộ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó cười nói: "Thì ra là Yến công tử."

"Hoàng Vũ cô nương, Tinh huynh." Yên Vô Nhai lễ độ chào hỏi, sau đó áy náy nói: "Hai vị, thật sự là xin lỗi, vừa rồi Yên mạo phạm được cổ nhân, cho nên chậm trễ một chút, " Dừng một chút, lại vội vàng xoay người dẫn Khanh Dĩ Yên lên trước, giới thiệu: "Vị này là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Dĩ Yên, " lại xoay người dịu dàng nói với Khanh Dĩ Yên: "Yên nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của ta —— Hoàng Vũ cô nương và thị vệ của nàng, Tinh Ảnh."

Bởi vì họ Phụng là họ vua Long Phong quốc, người họ Phụng trong tứ quốc này cũng không nhiều lắm, vì vậy Phụng Tinh Xu vẫn cứ dùng lấy "Hoàng Vũ" làm họ, vẫn gọi là Hoàng Vũ Tinh Xu như cũ.

Hai người Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh đứng lên, Phụng Tinh Xu nhẹ nhàng thi lễ, cười nhạt nói: "Khanh cô nương, hữu lễ, nghe nói Khanh cô nương vốn có danh xưng mỹ nhân đệ nhất giang hồ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền." Tinh Ảnh cũng không nói chuyện, chỉ ôm một quyền, lại an tĩnh đứng ở sau lưng Phụng Tinh Xu.

Khanh Dĩ Yên đến gần hai người, trong mắt liền thoáng qua một chút tia sáng, nghe Yên Vô Nhai giới thiệu, lại lướt qua một tia lưu quang, đợi sau khi nghe thấy Phụng Tinh Xu chào hỏi, trên mặt lại xuất hiện một loại vẻ mặt thư thái, cao ngạo, dieendaanleequydonnn nàng cũng nhẹ nhàng cúi đầu, đáp lễ với Phụng Tinh Xu, cũng không dấu vết quan sát Phụng Tinh Xu một phen, trong mắt mơ hồ có chế giễu khinh miệt. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Khanh Dĩ Yên đều không tránh được cặp mắt của Phụng Tinh Xu, nhưng đối với việc này cũng chỉ là cười qua chuyện.

Về điểm đạo hạnh rõ ràng này của Khanh Dĩ Yên, nàng Phụng Tinh Xu còn không nhìn ở trong mắt, là một tiểu thư khuê các có giáo dưỡng, sẽ không coi người khác như không tồn tại, có lẽ tất cả mọi người đều bị mỹ danh của Khanh Dĩ Yên mê hoặc rồi, nhưng Phụng Tinh Xu lại nhìn ra bản tính của mỹ nhân này, kiêu ngạo, là tính tình đặc biệt nhất của nàng, tựa như một bụi hoa thủy tiên, quá chú ý đến vẻ đẹp của bản thân lại không thể tự kiểm chế được, vừa ái mộ nhân vật quan trọng lại khinh thường người khác ái mộ.

Là đại tiểu thư của Ngọc Tranh trang, từ nhỏ Khanh Dĩ Yên chính là muốn gió có gió muốn mưa có mưa, phụ thân và mẫu thân của nàng cưng chiều nàng lên tận trời, sau khi lớn lên, ý vào thân phận địa vị của phụ thân trong võ lâm và dung mạo xuất sắc của bản thân, Khanh Dĩ Yên dễ dàng lấy được danh hiệu "mỹ nhân đệ nhất võ lâm ", vì vậy cũng được một số đại gia công tử theo đuổi, cũng chịu nàng lại càng thêm vô pháp vô thiên tự đại.

Nàng là nữ nhân có cái loại vọng tưởng tất cả nam nhân trong thiên hạ đều sẽ vì nàng mà khuynh đảo, hơn nữa ảo tưởng có thể bắt được lực chú ý của quý công tử có quyền thế và tướng mạo tuấn mỹ, lại không buông tha nam nhân xuất thân hơi kém nhưng không mất tướng mạo tuấn mỹ, cho nên vừa bắt đầu nàng đã kinh ngạc để ý tới Tinh Ảnh lại không có lộ ra cái vẻ mặt si mê với nàng, mới vừa nghe thấy Yên Vô Nhai giới thiệu Tinh Ảnh cũng chỉ là

thị vệ của Phụng Tịch Xu, ý nghĩa hàm chứa của lưu quang trong mắt không cần nói cũng biết, nhất định là xem thường thân phận của Tịch Ảnh, mà thấy Tịch Ảnh đứng ở sau lưng Phụng Tịch Xu, thờ ơ với mỹ mạo của nàng thì cũng cho là Tịch Ảnh khiếp sợ chủ nhân Phụng Tịch Xu này mà không dám nhìn nàng lâu, vì vậy trong mắt nàng mắt tràn đầy chế giễu khinh miệt nhìn Phụng Tịch Xu, giống như đang nói: nếu không phải bởi vì có một thân phận tiểu thư, người thị vệ kia vốn sẽ không hề hững hờ với bản tiểu thư đâu!

Mà đối mặt với tình cảm ái mộ của Yến Vô Nhai, nàng khinh thường, rồi lại tự đắc khi có thể được con cái thế gia vô lâm coi trọng, mà thái độ của nàng đối với Yến Vô Nhai, như gần như xa, rồi lại vô cùng ngạo mạn, không gặp mặt chào hỏi không có đứng dậy, lại càng để Yến Vô Nhai ở một bên, không có chút ý tứ nào mời hắn nhập tọa, nghiễm nhiên đã coi Yến Vô Nhai thành người hầu của bản thân. Chỉ là Yến Vô Nhai đắm chìm trong bể tình nên không có phát giác ra thôi.

"Yến huynh đi vào lâu như vậy cũng không chưa ngồi xuống, nhanh ngồi xuống đi!" Tịch Ảnh ở phía sau đột nhiên lên tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người khẽ biến!

Sắc mặt Yến Vô Nhai chợt bùng tỉnh, vội vàng mời Khanh Dĩ Yên ngồi vào chỗ, hắn cũng ngồi xuống theo; về mặt Khanh Dĩ Yên lại là đa nghi, hoài nghi lời nói của Tịch Ảnh có phải là đang ngầm trào phúng bản thân khi này nói chuyện với Yến Vô Nhai lâu như vậy mà vẫn chưa mời hắn nhập tọa hay không, nhưng nhìn về mặt Tịch Ảnh vẫn lãnh khốc như cũ, giống như không biết có cái gì không ổn, vì vậy cũng chỉ làm bộ như muốn mời mà thôi; dĩ nhiên lo lắng còn về mặt Phụng Tịch Xu lại là biểu cảm ghen cười, nhìn về mặt Khanh Dĩ Yên hồ nghi, lại tự mình an ủi, muốn cười lại không cười được, nghĩ tới, Tịch Ảnh này, dù là châm chọc cũng khiến người ta nhìn người không ra được, thật là cao chiêu a!

Mấy người sau khi ngồi xuống, lại phân phó tiểu nhị lấy thêm ba bộ bát đĩa, ngoài ra còn thêm mấy đĩa thức ăn ngon và rượu, rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

Được Yến Vô Nhai giải thích, mới biết bằng hữu của hắn lại là Tuấn Thư công tử của thành chủ Châm Bích thành.

Tuấn Thư công tử này mới mười lăm tuổi, hai năm trước bởi vì tâm tính trẻ con, vứt bỏ người hầu nhà mình ra đường chơi đùa, kết quả gặp phải kẻ xấu, may mắn được Yến Vô Nhai đi ngang qua cứu giúp, vì vậy hai người trở thành bằng hữu.

Mà lần này là bởi vì trong lúc vô tình Tuấn Thư nghe thấy Yến Vô Nhai nói sẽ có đại hội võ lâm, vì vậy liền quán Yến Vô Nhai nhất định phải mang theo hắn tới mở mang kiến thức về khí phách của đại hiệp giang hồ một phen, dĩ nhiên liền đi theo vì vậy Yến Vô Nhai mới tới cửa thỉnh cầu thành chủ đồng ý.

Tuy thành chủ nói không lay chuyển được Tuấn Thư mà đồng ý, nhưng trước vẫn phải mời đám người Yến Vô Nhai vào ở trong dinh thự mấy ngày, chờ sau khi bọn hắn an bài tốt về việc xuất môn cho Tuấn Thư xong mới yên tâm để cho hắn ra ngoài.

Vì vậy bây giờ là Yến Vô Nhai tới xin Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh đến dinh thự ở. Yến Vô Nhai lại vừa gặp Khanh Dĩ Yên, tất nhiên cũng mời đến rồi.

Mấy người vốn định đợi sư huynh của Khanh Dĩ Yên, nhưng trên đường sư huynh của Khanh Dĩ Yên lại sai người đến truyền lời nhắn nói để cho nàng tự tìm khách điểm tạm thời ở lại, hắn còn có việc nên chưa đến được, vì vậy mấy người liền đi đến phủ thành chủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Ở lại Tuấn phủ (1)

Đoàn người quay về Hào Mộng lâu thu thập quần áo trước, rồi đi tới phủ thành chủ.

Dọc theo đường đi Tịch Ảnh giúp Phụng Tịch Xu cảm bọc quần áo có chút hơi xẹp, hai người sóng vai nhau mà đi. Bởi vì Phụng Tịch Xu có Thẩm Xu Vãn, cho nên thật ra thì vốn cũng không cần bọc quần áo gì, nhưng bởi vì không muốn dẫn tới ánh mắt của người khác, vì vậy liền bỏ vào hai kiện quần áo, cho nên Tịch Ảnh cảm bọc quần áo này có thể nói là nhẹ nhàng lại càng thêm khoái trá. Ngược lại Khanh Dĩ Yên kia, bọc quần áo cứ để lại trong khách sạn cho tiểu tỷ nữ trông coi là cực khổ lắm rồi, lại vẫn cố mang theo ba bốn bao, theo Phụng Tịch Xu thấy, đó tất cả đều là y phục, giày, đồ trang sức và son phấn gì gì đó, còn có mấy thứ lộn xộn khác nữa, bởi vì Phụng Tịch Xu chưa dùng qua, vì vậy cũng đoán không ra, chỉ là nhìn ra được, thật nặng, rõ là làm khó tiểu cô nương.

Phủ thành chủ ở vị trí trung tâm Châm Bích thành, vì vậy mấy người đi không bao lâu thì đã đến rồi.

Phủ thành chủ trước mắt chọn dùng kiểu kiến trúc có nóc nhà lớn, có vẻ chừng chặc hài hòa. Tổ hợp đường thẳng và đường cong khéo léo giữa nóc nhà, tạo thành mái cong hơi vênh về phía trước, Phụng Tịch Xu thấy loại kiến trúc này, chẳng những mở rộng bề mặt ánh sáng, có lợi cho thoát nước mưa, hơn nữa còn tăng thêm mỹ cảm cho tòa nhà. Phụng Tịch Xu lập tức liền yêu thích phủ đệ này. Khiến Phụng Tịch Xu vui mừng chính là, tường ngoài phủ thành chủ này còn dùng hoa văn màu*! Mặc dù chỉ là vài nét bút đơn giản, nhưng ở cái thời đại này cũng là một tiến bộ lớn rồi. dĩ nhiên liền đi theo. Ngày trước thành lập Xảo Tượng lâu, theo Phụng Tịch Xu biết, ngay cả hoàng cung cũng là một sắc màu đơn thuần, hoàn toàn chưa từng có loại vẽ tranh trên tường, chỉ cần dùng các kiểu sắc màu mà Xảo Tượng lâu “sáng tạo” mới nhất tiến hành tô vẽ, cho dù là mặt tường hay cột nhà, cũng sẽ vẽ lên hoa văn thích hợp, chỉ cần không phải vẽ những hoa văn riêng của hoàng gia như rồng phượng, Xảo Tượng lâu cũng sẽ vẽ khách hàng mà vẽ ra.

*hoa văn màu: hoa văn có nhiều màu, thường là các họa tiết, tranh vẽ trên đồ dùng, nhà cửa

Phượng Tinh Xu quay đầu bí mật truyền âm hỏi Tĩnh Ảnh Xảo Tượng lâu có tiếp nhận làm ăn ở Châm Bích thành hay không, Tĩnh Ảnh suy nghĩ một chút, hình như là không tiếp nhận, như vậy chỉ có thể nói phủ thành chủ đã dùng hoa văn màu nhiều năm rồi, sợ rằng đây mới là hoa văn màu đầu tiên trên đại lục Sở Ảnh!

Phía trước phủ thành chủ giống như những nhà giàu có lớn, hai pho tượng thạch sư cao lớn uy nghiêm đứng thẳng ở trước cửa, có vẻ nghiêm trang, cửa lớn có hai thủ vệ đứng canh gác, tinh thần người người đều phấn chấn, nhìn không ra chút mệt mỏi nào, trên xà ngang ngưỡng cửa treo cao một bức hoành đề đen chữ vàng, đề —— Tuần phủ. Hai chữ viết ra mạnh mẽ có lực, khiến người ta nhìn không tự chủ được mà cảm thấy kính nể.

Sau khi lính gác cửa thông báo, một quân gia mang đáng đáp nam tử trung niên ra ngoài nghênh đón đoàn vào Tuần phủ.

Nếu như nói bề ngoài của Tuần phủ cho người ta cảm giác đầu tiên là trầm ổn và đại khí, bên trong Tuần phủ khiến người ta có cảm giác chính là thanh tịnh đẹp đẽ lịch sự tao nhã. Vừa vào trong phủ, liền có thể thấy hoa cỏ tươi tốt, xung quanh tràn đầy xuân ý, sức sống dồi dào, thực sự ứng với câu nói của Ngụy Thừa Ban trong《 Sinh tra tử 》Dieenndkan/leequhydonnn thời Ngũ Đại*: “Hoa hồng liễu lục gian tình không”*. Lại thấy con đường hành lang trong phủ uốn khúc, mang phong vị cổ kính, những thứ khác không nói, ngay cả đại sảnh này, u tĩnh thanh nhã, khí lớn mà nội liễm, không nói tới người ngoài nghề, đối với người hiểu biết trong nghề như Phượng Tinh Xu, lại vô cùng kính nể với chủ nhân của phủ đệ này. Người ta nói coi sách biết người, thì Phượng Tinh Xu lại là xem nhà biết người, nhìn phủ đệ ôn trọng có thể này, trong bá khí lại lộ vẻ nhu hòa, Phượng Tinh Xu biết, thành chủ này nhất định là một nam nhân khí phách lại chừng mực, cương trực mà nhu hòa

*Thời Ngũ Đại: có năm triều đại thay nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960

*Hoa hồng liễu lục gian tình không: cảnh xuân tươi đẹp giữa bầu trời quang đãng

Ngay lúc Phượng Tinh Xu đang vui mừng đánh giá xung quanh đại sảnh, một tiếng cười hùng hậu sang sảng truyền đến.

Bốn người đang ngồi đồng thời đứng dậy nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam trung niên với thân hình cao lớn bước tới. Đầu tóc đen rậm lộ vẻ chút thô cứng, dưới hai màu kiếm là một đôi mắt nghiêm khắc sáng ngời có thần, huyết Thái Dương nổi lên cùng với dáng người to lớn này cho thấy đây là một người có công lực cao cường, đường nét rõ ràng trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng, người này chính là thành chủ Châm Bích thành Tuần Nhữ Dương .

“Tuần thành chủ.” Đầu tiên Yến Vô Nhai chấp tay nói.

“Ha ha! Vô Nhai à, sao lại gọi thành chủ, con đã là bằng hữu của Thư nhi, cũng chính là đời chất của ta, gọi bá bá là được rồi!” Tuần Nhữ Dương hào phóng cười nói, giọng điệu thẳng thắn và phóng khoáng khiến lòng người sinh hảo cảm.

“Vậy Vô Nhai liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Yến Vô Nhai cười nói.

“Được, được! Ha ha ha!” Tuần Nhữ Dương vui mừng cười trả lời.

“Mấy vị này là?” Ánh mắt Tuần Nhữ Dương nhìn về phía ba người đứng thẳng ở một bên.

Yến Vô Nhai nghiêng người giới thiệu: “Hai vị này là Hoàng Vũ Tĩnh Xu cô nương và Tĩnh Ảnh huynh, bọn họ vốn là bằng hữu muốn cùng ta đến tham gia đại hội võ lâm, di@en*dyan(lee^qu.donnn) “ lại xoay người về phía Khanh Dĩ Yên: “Vị này là Khanh Dĩ Yên cô nương của Ngọc Tranh trang.”

Phượng Tinh Xu và Khanh Dĩ Yên nhẹ nhàng cúi đầu, cùng kêu lên nói: “Gặp qua thành chủ.”

Tĩnh Ảnh chỉ yên lặng ôm quyền thi lễ.

Tuần Nhữ Dương ôm quyền thi lễ, cất cao giọng nói: “Ba vị khách quý, mời ngồi!”

Đợi sau khi mọi người ngồi xuống sau, Tuần Nhữ Dương đột nhiên nói với hai nữ hài tử: “Nếu như hai vị không ngại, không chê cùng với Vô Nhai gọi ta là bá phụ là được rồi!”

“Chuyện này...” Khanh Dĩ Yên chần chờ một lát, sau đó nói: “Thành chủ, việc này chỉ sợ là không ổn đâu...”

Lời còn chưa dứt, Phượng Tinh Xu vượt lên trước kêu một tiếng: “Tuần bá bá!”

“Ôi!” Tuần Nhữ Dương nghe thấy Phượng Tinh Xu dùng giọng nói giòn giã, kêu một tiếng “bá bá”, vui mừng cười đến mắt cũng cong lên. Tuần Nhữ Dương tuyên bố chỉ cười một vị phụ nhân, hai người ân ái sâu đậm, ghen ghét người khác, nhưng kể từ sau khi Tuần phu nhân sinh hạ tử Thư, bụng liền không còn tin tức, người ngoài đều nói vận khí của Tuần phu nhân tốt như vậy, một lần có con trai, coi như mười mấy năm qua nữa lại không có tin tức truyền ra, dfienddn liequidoon dựa vào dòng độc đỉnh này, bảo tọa thành chủ phu nhân là có thể ổn định rồi. Nhưng người ngoài sao có thể hiểu tâm tình của người trong cuộc được? Tuần phu nhân muốn nhất, vẫn là một nữ nhi thân thiết như áo bông tri kỷ! Tuần Nhữ Dương này lo lắng cho ái thể, lại yêu ai yêu cả đường đi, vì vậy cũng hy vọng có thể có một nữ hài tử đến bầu bạn dưới gối phu thê hai người.

Lúc này nhìn thấy hai nữ hài tử, trong lòng vô cùng yêu thích, nên cũng không chú ý lần đầu tiên gặp mặt có nhiều xa lạ, liền đưa ra đề nghị xưng hô với

các nàng. Vốn, Tuấn Như Dương hẳn là càng thêm thân thiết với Khanh Dị Yên có thanh danh ở bên ngoài là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang và mỹ nhân đệ nhất võ lâm, bởi vì, một vị nữ hải tặc khác nhìn không hề giống người giang hồ, ai ngờ, kết quả lại là như vậy. Khanh Dị Yên vốn nên là nữ nhi giang hồ phóng khoáng coi mở, lại cổ hủ như thiên kim khuê các bình thường, ngược lại thì tiểu nữ oa Hoàng Vũ này lại thẳng thắn linh hoạt, lập tức liền có hảo cảm với Phụng Tình Xu.

“Hoàng Vũ cô nương, con không để ý lão phu gọi con một tiếng Tình nhi chứ?” Tuấn Như Dương cười hỏi.

“Tuấn bá bá nói đùa, nếu gọi ngài một tiếng bá bá, tất nhiên sẽ không để ý ngài xưng hô với ta.” Phụng Tình Xu cười nhạt mà nói. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi thiếu chút nữa để Khanh Dị Yên đẩy mạng lưới quan hệ với người này ra ngoài rồi, thiên hạ ngày nay, thà rằng nhiều bằng hữu còn hơn ít kẻ địch, nếu Tuấn Như Dương muốn quan hệ gần hơn với bọn họ, vậy thì có sao mà không làm đây? Đáng tiếc Khanh Dị Yên này cố giữ hình tượng của bản thân, ngu ngốc quảng cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống ra bên ngoài. Khanh Dị Yên ngu, Phụng Tình Xu nàng cũng không ngu, vì vậy thừa dịp lời Khanh Dị Yên còn chưa nói hết, quyết định nhanh chóng cắt đứt lời nói phía sau của nàng, cũng mới được đối xử rõ ràng khác biệt hiện tại của Tuấn Như Dương.

Tức khắc, hai người Tuấn Như Dương và Phụng Tình Xu hoà thuận vui vẻ, bên này, Khanh Dị Yên cúi thấp mặt, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thật chặt, bởi vì dùng sức quá độ mà ngón tay nhỏ nhắn khẽ trắng bệch đã sớm cắm móng tay thật sâu vào bàn tay mềm mại, đôi mắt đen thường ngày cũng nhiễm chút âm độc.

Tiện nhân này! Chẳng những vô lễ cắt đứt lời của nàng, còn lợi dụng nàng chiếm được hoan tâm của Tuấn thành chủ, hừ, xem ra bản thân còn xem thường nàng, tiện nhân, chờ coi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Khanh Dị Yên không ngờ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nàng chẳng những không có kiểm điểm tại sao nàng không được người khác yêu thích, ngược lại đẩy toàn bộ sai lầm tới trên đầu của người khác, nhìn nữ nhân tốt hơn nàng với ánh mắt căm thù, tâm tư của nàng thật sự ghê tởm.

Phụng Tình Xu vốn không có để ý tới Khanh Dị Yên đang suy nghĩ gì, vẫn cùng Tuấn Như Dương trò chuyện với nhau, hai người từ phòng ốc đến trà đạo rồi đến thi tử, càng nói chuyện với nhau càng vui mừng, hai bên đều vì gặp được tri kỷ mà mừng rỡ không thôi. Rốt cuộc, lúc Tuấn Như Dương kích động không tự kiềm chế được, da.nlze.quydo/nn hẳn lại một lần nữa muốn mời đám người Phụng Tình Xu, nhất định phải ở lại Tuấn phủ mấy ngày mới thả bọn họ đi. Mấy người cũng không tiện từ chối, vì vậy đồng ý. Chỉ là, đáy lòng Khanh Dị Yên có thù hận càng sâu với Phụng Tình Xu.

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thư nhi à!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Ở lại Tuấn phủ (2)

Ngay lúc bọn hắn đang nói chuyện với nhau, một đạo âm thanh vang dội truyền vào, “Yến ca ca, Yến ca ca, huynh đến thăm Thư nhi à!”

Mấy người cùng nhau ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng dáng đỏ rực nhảy vọt về phía đại sảnh, trong đại sảnh tĩnh lặng lập tức truyền đến từng tiếng leng keng thanh thúy, và từng tiếng kêu của quần gia trung niên ở phía sau “Tiểu tổ tông, chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận té!”

Phụng Tình Xu hí mắt, cẩn thận quan sát người nhảy nhảy nhót nhót này, mái tóc dài dày mềm mượt được một sợi dây màu đỏ buộc lên thật cao, trên trán đầy đặn đeo một viên bảo thạch đỏ rực, dưới đôi mày rậm là một đôi mắt phượng hiếm có, trong đôi mắt phượng đen lấy kia lộ vẻ ngây thơ và hồn nhiên, từng chiếc từng chiếc lông mi y hệt nhung thiên nga*, trên khuôn mặt trắng nõn tỏa sáng lẩn át đi mấy phần bóng tối, trên má hồng nhuận non mềm có một hoa văn phượng hoàng nho nhỏ hiện lên màu đỏ rực và ánh kim, (Vân Nhi: không biết là sao mà có hoa văn trên má nhỉ????) cái mũi đẹp dễ tình xảo bởi vì chạy mà thấm ra từng giọt mồ hôi trong suốt, môi như quét mỡ, trông rất là mê người. Người thiếu niên này hình như đặc biệt yêu thích màu đỏ, diendd liequidoon ngoài dây cột tóc màu đỏ, vật trang sức màu đỏ trên trán ra, ngay cả y phục trên người hắn cũng là cảm y đỏ rực trên lấy phượng pháp thêu vàng bạc đan chéo nhau chế ra bức Bách Điều Triều Phụng đồ, giày là một đôi ủng màu đỏ mạ vàng, đặc biệt nhất là, trên cổ, cổ tay, bên hông, mắt cá chân của hắn, thậm chí là trên đôi giày của hắn treo đầy lục lạc!

*nhung thiên nga: một loại nhung dày, ấm được làm từ lông thiên nga

Sắc mặt Phụng Tình Xu đen sì, đây quả thực là một lục lạc di động à!

Ngay lúc Phụng Tình Xu quan sát người tới, thiếu niên kia đã chạy đến trước người Yến Vô Nhai, đôi tay lúi lét kéo Yến Vô Nhai đứng đưa đưa, hưng phấn nói: “Yến ca ca, huynh rốt cuộc cũng đến thăm Thư nhi rồi!” Sau đó lại rất uất ức tố cáo nói: “Buổi sáng lúc nghe nói Yến ca ca sẽ tới nhà Thư nhi, nhưng khi Thư nhi chạy đến tìm huynh lại không thấy huynh đâu, Thư nhi cho là huynh không tới chứ!” Sau đó lập tức lại vui mừng nói: “Ta biết ngày Yến ca ca chắc chắn đến thăm Thư nhi, hi hi, Yến ca ca, huynh thật tốt!”

Yến Vô Nhai ôn nhã cười một tiếng, dịu dàng nói: “Thư nhi, Yến ca ca chỉ đi đón hai bằng hữu tới đây mà thôi, sao Yến ca ca có thể không đến thăm đệ chứ!”

Thiếu niên nghi ngờ nghiêng đầu hỏi: “Bằng hữu? Bằng hữu gì?”

Yến Vô Nhai đáp: “Là bằng hữu Yến ca ca gặp được trên đường, bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca! Bọn họ muốn cùng với Yến ca ca đi tham gia đại hội võ lâm!”

Thiếu niên vừa nghe, cặp mắt nhất thời lóe sáng, lập lại: “Ân nhân cứu mạng? Đại hội võ lâm?” Đột nhiên bật lên một tiếng hoan hô, “Bọn họ còn cứu mạng Yến ca ca? Có phải đại hiệp giang hồ hay không? Bọn họ cũng sẽ cùng với Yến ca ca mang Thư nhi đi tham gia đại hội võ lâm sao!”

Yến Vô Nhai cười cười, dắt thiếu niên đi tới trước mặt Phụng Tịch Xu và Tịch Ảnh, giới thiệu: “Thư nhi, hai vị này chính là ân nhân cứu mạng của Yến ca ca, vị này là Hoàng Vũ Tịch Xu cô nương, một vị khác là Tịch Ảnh huynh đệ, thị vệ của nàng.” Diennndkan/leequhydonnn Lại xoay người về hai người Phụng Tịch Xu, giới thiệu: “Hoàng Vũ cô nương, vị này chính là bằng hữu mà ta nói, Tuấn Thư Tuấn công tử.”

Ngay từ lúc Yến Vô Nhai dắt Tuấn Thư đi tới thì Phụng Tịch Xu đã đứng đứng dậy, đợi đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu xong, Phụng Tịch Xu nhẹ nhàng thi lễ, lại cười nói: “Tịch Xu gặp qua Tuấn công tử.”

Chỉ thấy Tuấn Thư vừa tới trước mặt Phụng Tịch Xu, đột nhiên hoảng hốt một trận, vừa nghe thấy giới thiệu, miệng gần như không thể tin được phun ra một chuỗi lời nói mơ hồ, chưa đợi người nghe thấy, đã biến mất vô tung. Cho đến khi Phụng Tịch Xu hành lễ, hắn mới giật mình tỉnh lại, vội vàng kéo tay Phụng Tịch Xu, cười hi hi nói: “Tỷ tỷ đa lễ, tỷ gọi ta là Thư nhi được rồi!”

Phụng Tịch Xu cực kỳ thích tính tình ngây thơ của Tuấn Thư, hắn giống như một Duy nhi khác, năm đó tiểu Duy nhi năm tuổi, chỉ biết ỷ vào nàng, coi nàng là trời. Vì thế cũng không khách khí, lập tức một tiếng “Thư nhi” ôn nhu liền bật thốt ra, chỉ là một tiếng “Thư nhi” này, bao hàm nồng đậm cưng chiều ở trong đó, khiến tâm tư của mấy người trong lúc nhất thời đều khác biệt.

Làm phụ thân, Tuấn Nhữ Dương đương nhiên thích thương yêu con của hắn, vì vậy ai đối xử với con của hắn tốt, ai thật tâm thích con của hắn, hắn tất nhiên cực kỳ nhạy cảm, huống chi hắn trải qua vô số sóng to gió lớn, nhìn mặt mà nói chuyện là chuyện thường ngày, rất dễ dàng xác định phẩm chất của người thế nào, vừa rồi lúc Thư nhi tiến vào, bốn người ở đây, vẻ mặt không giống nhau. Yến Vô Nhai là xuất từ bản tính ôn hòa mà cười; Tịch Ảnh kia trầm mặc không có động tĩnh gì, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua vậy; diendaanleequydonnn Khanh Dĩ Yên cũng là một mảnh hồ hững, chỉ đến khi Yến Vô Nhai giới thiệu thân phận của Thư nhi thì mới ngẩng đầu liếc nhìn, rồi lướt qua; mà ý vị sâu xa nhất, chính là phản ứng của nữ oa nhi trước mắt này, ngay từ đầu đã cẩn thận quan sát Thư nhi, đối với trang phục khác thường của Thư nhi ngoài một chút buồn cười ra thì không mang theo ác ý, mà giờ khắc này trong một tiếng kêu lên kia, lại bao hàm cưng chiều, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng là đối với kết quả như vậy, hắn là vui mừng khi thấy việc thành công, hơn nữa bởi vì do Thư nhi, thiện cảm của hắn đối với nàng càng sâu hơn một chút.

Mà Tịch Ảnh, lại là hiện lên ngạc nhiên trong nháy mắt, rồi sau đó liền hạ tầm mắt xuống. Tiểu thư e là lại nhớ tiểu vương gia Duy Tịch rồi, dù sao tuổi của thiếu niên trước mắt xấp xỉ với tiểu thư, mà lại ngây thơ như vậy....

Yến Vô Nhai có chút khó hiểu, từ việc hắn và Hoàng Vũ cô nương chung đụng đến giờ, nàng cũng không phải là một người dễ dàng thân cận với người khác, hôm nay lại có thể gọi thẳng Thư nhi, có thể là Thư nhi vốn khiến người khác ưa thích đi!

Trong lòng Khanh Dĩ Yên thầm giễu cợt, tiểu đề từ* này cũng sẽ chỉ chiếm được niềm vui từ tên ngốc từ đó thôi...

*tiểu đề từ: nghĩa từ này hơi nhạy cảm, mn có thể hiểu rằng Khanh Dĩ Yên đang mắng chửi Phụng Tịch Xu với ý xấu.

Yến Vô Nhai lại dắt Tuấn Thư đi tới trước mặt Khanh Dĩ Yên giới thiệu: “Thư nhi, vị này cũng là bằng hữu của Yến ca ca, nàng là nữ hiệp nổi danh trên giang hồ đấy! Nàng chính là nữ nhân đệ nhất giang hồ Khanh Dĩ Yên mà ta đã nói với đệ.”

Khanh Dĩ Yên cũng đứng dậy cúi đầu, kết quả Tuấn Thư lại chỉ là liếc nàng một cái, “Ồ” một tiếng, lại chạy tới quần Phụng Tịch Xu.

Đối xử khác biệt rõ ràng với hai người khiến Yến Vô Nhai có chút lúng túng, nụ cười khéo léo trên mặt cũng thiếu chút nữa không nhận được, đôi bàn tay trắng nõn dưới ông tay áo đã sớm siết chặt cái khăn gắm rồi, ánh mắt chột lóe, trong lòng thầm hừ: ngốc tử không có mắt!

Động tác của Khanh Dĩ Yên không có thoát khỏi ánh mắt của Tuấn Nhữ Dương, hắn khẽ nhú mày, sau đó áy náy nói với Khanh Dĩ Yên: “Xin lỗi, tiểu nhi vô lễ.”

Khanh Dĩ Yên vội vàng cười nói: “Không sao, công tử là người thẳng thắn, Dĩ Yên sao có thể vì thế mà so đo.”

Tuấn Nhữ Dương có thâm ý khác cười lên ha hả, nói: “Quả nhiên là đại tiểu thư Ngọc Tranh trang, hôm nay Tuấn nỗ thật đúng là mở mang kiến thức!”

Khanh Dĩ Yên không có nghe ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói này, cho là Tuấn Nhữ Dương đang khen nàng, vì vậy cũng lộ ra nụ cười chiều bái của nàng.

Vừa mới đầu, Tuấn Thư quần Phụng Tịch Xu hỏi lung tung này kia, đối nữ tử trước mắt này, cực kỳ ưa thích, da.nlze.quydo/mn chính là nhận không được nghĩ muốn thân cận nàng. Tuấn Nhữ Dương thấy, buồn cười thầm nghĩ, thật không hồ là con trai của ta, mắt nhìn người cũng khác biệt.

Nhìn Phụng Tịch Xu bị Tuấn Thư dây dưa có chút túng quẫn, vì vậy lên tiếng vì nàng giải vây nói: “Thư nhi, con gấp cái gì, Hoàng Vũ cô nương vẫn còn ở trong phủ chúng ta mấy ngày mà, có rất nhiều thời gian!”

“Có thật không!?” Tuấn Thư vừa nghe, vui mừng kêu lên, vội vàng lôi kéo Phụng Tịch Xu đi vào trong nhà, vừa đi vừa thì thầm: “Tỷ tỷ, đi, ta đi tìm gian phòng cho tỷ....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Tuân Thư chịu nhục

Nếu như nói trước kia ở cùng một chỗ với Duy nhi thời điểm Duy nhi đối với nàng là tuyệt đối ý lại, vậy thì hiện giờ Thư nhi đối với nàng chính là hết lòng dây dưa, mờ hồ.....

Phượng Tinh Xu chưa bao giờ biết rằng người quán quít có thể đạt tới loại cảnh giới này, một ngày hai mươi bốn giờ, không có một khắc nào không quán nàng, bắt đầu từ bữa sáng, Thư nhi ngay cả một khắc cũng không rời dính chặt bên người Phượng Tinh Xu, mặc kệ nàng đi dạo hoa viên, tìm Tuân Nhữ Dương nói chuyện phiếm, hay là lướt qua những món hàng trên đường phố, cho dù làm gì hần cũng đều dính nàng thật chặt, chưa nói tới một tác cũng không rời, ít nhất cũng là đặt mắt ở chỗ nhìn thấy được, ngay cả đi nhà xí, tiểu tử kia cũng giống như thường thức nhà xí nhà mình mà đi dạo ở bên ngoài, buổi tối đi ngủ lại càng nhiều lần có ý đồ xông lên giường Phượng Tinh Xu, cuối cùng bị Phượng Tinh Xu dùng một búp bê lớn, một chuyện xưa trước khi ngủ trao đổi, e là chỉ có đoạn thời gian buổi tối đó, Phượng Tinh Xu mới có thể hơi hòa hoãn một chút đi!

Tuân Thư “gấp gáp canh người” như vậy người bình thường không chịu được, nhưng mà đối Phượng Tinh Xu mà nói cũng là không sao, ngoài có được đầy đủ sự nhẫn nại ra, Phượng Tinh Xu phát hiện bên ngoài Tuân Thư xem ra không khác người nào, nhưng trên thực tế trí lực tài nghệ của hần cũng chỉ có bảy tám tuổi, mặc dù không biết là nguyên nhân gì tạo thành, nhưng đối với cặp mắt tinh khiết kia, trong lòng Phượng Tinh Xu tràn đầy thương tiếc, vì vậy cũng càng thêm sùng ái dung túng Tuân Thư, không tự chủ coi Tuân Thư cùng lứa với nàng thành một đứa bé.

Đều nói đứa bé là nấn cầm nhất, người nào tốt với hần, người nào không tốt với hần, hần rõ ràng nhất, vì vậy kể từ sau khi một nhóm bốn người Phượng Tinh Xu tới Tuân phủ, Tuân Thư càng ngày càng thích dính Phượng Tinh Xu, mà phu thê Tuân Nhữ Dương lại là bộ dáng vui mừng khi việc thành công, cứ mặc cho Tuân Thư cả ngày lẫn đêm đi theo Phượng Tinh Xu, ngay cả bọn hạ nhân trong phủ cũng càng ngày càng lấy bộ dáng nhìn Phượng Tinh Xu như “thiếu phu nhân tương lai”, khiến Phượng Tinh Xu hoàn toàn im lặng.

Đang nói, cái âm thanh “đỉnh linh đỉnh linh” lại vang lên, chỉ là lần này cùng đến cũng không phải là tiếng cười sung sướng, mà là tiếng bước chân loạng choạng trong tiếng khóc nện ngào! Phượng Tinh Xu cả kinh, cũng bất chấp Tĩnh Ảnh ở đây, di chuyển tức thời, đi tới bên cạnh Tuân Thư ngoài cửa, lại bị nhân nhi trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Chỉ thấy xưa nay tiểu nhân nhi luôn luôn sạch sẽ mà bây giờ quần áo lại lộn xộn; mái tóc dài dày kia luôn luôn lấy sợi dây màu đỏ buộc lên lại bị tháo ra như cỏ dại, đai lưng màu đỏ nghiêng cắm vào giữa tóc, co quắp lại; dĩ nhiên liệgiuodoo những cái chuông tinh xảo đáng yêu kia cũng treo tán loạn ở trên người, rõ ràng có dấu vết tranh đoạt; trong cặp mắt phượng đen láy kia không còn lóe lên sự ngây thơ, mà là từng chút nước mắt; khiến người nhìn thấy đau lòng nhất là trên làn da mềm mại hồng nhuận như quả đào mật, từng vết thương ứ đọng tím bầm ở dưới nắng sớm lại có vẻ chói mắt như vậy!

Hần cứ lẳng lặng cuộn mình ở chỗ rẽ hành lang như vậy, y phục đỏ thắm còn có vết nhỏ màu xám tro, hiển nhiên là bò qua từ chuồng chó mà ngày đó hần nói cho nàng biết.

Lửa giận trong lòng Phượng Tinh Xu trong nháy mắt điên cuồng đốt cháy.

Là ai, là ai ức hiếp hần, là ai để cho hần chật vật như vậy! Để cho tinh linh luôn luôn tươi cười thỏa mãn, lại uất ức co rúc ở trong góc khóc thút thít như thế! Nếu không phải thính lực của nàng nhạy bén hơn người thường, có phải hôm nay sẽ để đứa nhỏ ở chỗ im ắng này khóc lóc rồi không đây! Tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào thương tổn hần!

Ôm lửa giận và thương tiếc tràn đầy trong lòng, Phượng Tinh Xu cúi người ôm lấy cái người gầy yếu đó, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hần, trước vẻ mặt kinh ngạc của hần mà ôm lấy hần (mờ hồ, mọi người đừng nói Xu Xu là nữ đại lực sĩ a ~~~ người ta từng luyện công chính là không giống người khác một chút ~~~), rồi trước ánh mắt kinh ngạc của Tĩnh Ảnh khi đuổi theo sau mà quay người đi vào trong phòng.

Đặt Tuân Thư ở trên giường êm, Phượng Tinh Xu vừa dịu dàng sửa sang lại mái tóc đen xốc xếch của Tuân Thư, vừa nhẹ giọng hỏi: “Thư nhi sao vậy? Tại sao lại khóc? Hôm nay tỷ tỷ chờ đệ rất lâu, cũng không thấy đệ, còn tưởng rằng đệ không tới!”

Tuân Thư vừa nện ngào, vừa len lén liếc Phượng Tinh Xu một cái, lắp bắp nói: “Tỷ tỷ, là Thư nhi đàn, Thư nhi vô dụng, Thư nhi là một kẻ đàn....” Càng nói, âm thanh càng nhỏ, cuối cùng gần như không có tiếng, nhưng Phượng Tinh Xu nghe rõ ràng, cũng chính là nghe rõ ràng mới tức giận như vậy.

Là ai đã nói với hần những chuyện này!? Trước hôm nay, cái đứa nhỏ ngây thơ này vốn không biết gì cái gì là đàn, cái gì là ngu, hần tựa như tiểu tinh linh sống cách biệt trong thế đảo nguyên, không rành nhân gian thế tục, là ai tàn nhẫn như vậy, lại phá vỡ thế giới thanh thuần của hần!

Phượng Tinh Xu hít sâu một hơi, trên mặt mang theo nụ cười, âm thanh lại càng nhu hòa, trấn an nói: “Làm sao có thể chứ? Thư nhi của chúng ta thông minh như vậy, ai có thể nói Thư nhi không phải chứ?”

“Không phải vậy!” Tuân Thư đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt phượng đen láy uất ức nhìn Phượng Tinh Xu, “Bọn họ đều nói Thư nhi là người ngu, bọn họ nói Thư nhi là chó, chỉ có trên người con chó của mới có thể mang theo chuông!” Nói xong, Tuân Thư mới quyết liệt lôi kéo chuông trên người, vừa kéo vừa điên cuồng kêu lên: “Kẻ ngu, kẻ ngu!” “Hắc hắc! Trên người kẻ ngu còn mang theo chuông chó!” “A! Chuông này còn bằng bạc, cầm đi bán nhất định sẽ kiếm được tiền!”

Phượng Tình Xu kinh hãi, vội vàng lôi kéo hai tay của hắn không để cho hắn làm thương tổn đến bản thân, lại nghe thấy tiếng kêu không ngừng từ trong miệng hắn, trong lòng biết hắn nhất định là bị người nào vậy đánh, chuông trên người lại bị người cướp đoạt, mới có thể chặt vật như vậy, cảm thấy giận dữ.

Đột nhiên, lại thấy Tuấn Thư lớn tiếng la hét “đừng”, toàn thân gất gao co lại thành một cục, cầu khẩn kêu lên: “Đừng! Đừng giành chuông của Thư nhi, đừng giành đồ của Thư nhi!” “Đừng! Thư nhi không thể không có chuông, không có chuông tỷ tỷ sẽ không tìm được Thư nhi nữa!” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

Phượng Tình Xu nghe Tuấn Thư mất trí gào thét, trong lòng đau xót, đưa tay điểm huyệt ngũ của Tuấn Thư, một khắc trước người còn kích động không thôi sau một khắc liền yếu đuối ngồi phịch ở trong lòng Phượng Tình Xu. Phượng Tình Xu thương tiếc vuốt ve tóc Tuấn Thư, đưa lưng về phía Tĩnh Ảnh, trong miệng lại vô cùng lạnh lẽo ra lệnh: “Tra!”

Cả người Tĩnh Ảnh run lên, ánh mắt phức tạp nhìn Phượng Tình Xu, không tiếng động quay người đi.

Đội sau khi Tĩnh Ảnh rời đi, Phượng Tình Xu lập tức bày kết giới lên gian phòng, để phòng có người tự tiện xông vào, lại phát tay gọi hai Hắc Linh Lung, ba Lục Linh Lung và một Tử Linh Lung, đứng dậy rời khỏi Tuấn Thư, nhìn hai Hắc Linh Lung đang cho tiến hành thôi miên Tuấn Thư, dinendian.loqidJon ba Lục Linh Lung đều chiếu cố chăm sóc thân thể Tuấn Thư, mà Tử Linh Lung trầm mặc thủ hộ ở một bên, Phượng Tình Xu xoay người bước ra gian phòng. Ngủ đi, Thư nhi, sau khi tỉnh dậy, đệ sẽ quên đã từng gặp thống khổ và ác mộng, là ta sơ suất, không có bảo vệ tốt cho đệ, sau này sẽ không để cho người khi dễ đệ nữa!

Trên đường Phượng Tình Xu âm thầm đi vào tiểu sảnh nơi phu thê Tuấn Nhữ Dương dùng điểm tâm, toàn thân nặng tãn ra khí tức lạnh lùng khiến tóc gáy phu thê hai người Tuấn Nhữ Dương dựng lên, sợ hãi nhìn nữ hải mớ mười lăm tuổi trước mắt này, không hiểu tại sao hải tử này trong ngày thường ôn hòa lễ độ, đáng yêu lại sẽ biến thành như vậy.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trải qua ánh mắt kịch liệt giao chiến, quyết định do Tuấn Nhữ Dương đứng đầu một nhà đặt câu hỏi: “Tĩnh nhi, này, xảy ra chuyện gì à?” Bởi vì tên hai người đều là đồng âm(???), vì dễ phân biệt, bình thường vẫn gọi Phượng Tình Xu là Tĩnh nhi.

Phượng Tình Xu giương mắt lướt qua hai người một phen, lại rừ mí mắt xuống, nói: “Thư nhi vừa mới đến chỗ của ta.”

Hai người không hiểu liếc nhau một cái, nói: “Vậy thì tốt mà.....”

Phượng Tình Xu giống như không nghe thấy lời của hai người, nói tiếp: “Hắn khóc, hơn nữa toàn thân xốc xếch, trên người vừa xanh vừa tím, rất dễ nhận thấy là bị người đánh!”

“Cái gì!?” Hai người khiếp sợ đứng lên, “Tại sao có thể như vậy!”

“Thư nhi, Thư nhi của ta!” Tuấn phu nhân lập tức liền khóc ồ lên, hơn nữa ra vẻ muốn chạy ra ngoài.

Phượng Tình Xu quát lạnh một tiếng khiến thân hình Tuấn phu nhân dừng lại, nói: “Trước mắt Thư nhi không có việc gì, đã ngủ yên rồi, mời phu nhân ngồi.” Nhìn thấy Tuấn phu nhân lo lắng ngồi xuống, Phượng Tình Xu nói ra mục đích đến: da.nlze.qur,ydo/n “Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tĩnh Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hắn cũng vô cùng đáng yêu, vì vậy Tĩnh Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 3 - Chương 7: Thù sẽ báo

“Thư nhi bị người nhục mạ là kẻ ngu, mặc dù Tĩnh Xu biết trí lực của Thư nhi có chút thấp, nhưng bản thân hắn cũng vô cùng đáng yêu, Die nd da nl e q u u ydo n vì vậy Tĩnh Xu tuyệt đối không cho phép người khác nhục mạ Thư nhi, vì vậy, hôm nay đến đây, là muốn đặc biệt hỏi thăm hai vị một chút: Thư nhi, đến cuối cùng là vì sao mà biến thành như vậy!?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt phu thê Tuấn Nhữ Dương đều buồn bã, trầm mặc không nói.

Thấy hai người không nói lời nào, Phượng Tình Xu cũng không thúc giục, tự ý rót một ly hương nồng từ bên trong ấm trà, cũng không uống, chỉ là vuốt vuốt mép chén, lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến lâu sau, Tuấn Nhữ Dương mới thở dài thật sâu, giữa lông mày tích đầy u buồn, yếu ớt nói: “Thư nhi, từ nhỏ đã như vậy rồi.”

Tuấn phu nhân bỗng ngẩng đầu, rung rung nhìn sang phu quân của bà, vẻ mặt lại áy náy cúi thấp xuống, nghẹn ngào nhớ tới: “Nhữ Dương, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Về mặt Tuấn Nhữ Dương thương tiếc vỗ nhẹ tay Tuấn phu nhân, nói: “Đĩnh nhi, đây không phải là lỗi của nàng.”

Tuân phu nhân cúi thấp mặt khóc không ra tiếng: “Nhưng nếu như không phải là lỗi của ta, trí tuệ của Thụ nhi hẳn sẽ không như đứa trẻ, nếu như không phải là ta, Tuân gia sẽ không chỉ có một độc đinh là Thụ nhi”

“Đù rồi, Đình nhi, chúng ta có Thụ nhi là đủ rồi, huống chi tình hình của Thụ nhi cũng không phải là do nàng nguyên ý....”

Phượng Tinh Xu cau mày, từ trong đối thoại của hai người có thể biết được, chứng si ngốc của Tuân Thụ là trong thai mang tới, cũng chính là bẩm sinh, dieendaaneequaydonn vậy thì cũng không tồn tại cái gì hãm hại rồi. Lấy được đáp án nàng muốn, Phượng Tinh Xu đứng dậy, muốn thức thối rồi khỏi, chỗ Tĩnh Ảnh, vẫn còn đang chờ nàng đấy.

“Hoàng Vũ cô nương “ Rốt cuộc phát hiện Phượng Tinh Xu rời khỏi, Tuân Nhữ Dương vội vàng lên tiếng, thấy Phượng Tinh Xu dừng bước lại, vì vậy nói: “Bởi vì chứng si ngốc của Thụ nhi, từ nhỏ chúng ta đã che chở nó, không để nó ra đường để rồi bị ngoại giới ảnh hưởng, cũng không để người ngoài biết đặc thù của Thụ nhi, không muốn để người ngoài khinh thường hẳn, nhưng mà không nghĩ tới....” Dừng một chút, Tuân Nhữ Dương nghi ngờ hỏi: “Hôm nay Thụ nhi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe lời Tuân Nhữ Dương nói, Phượng Tinh Xu xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn nói: “Mặc kệ hôm nay Thụ nhi đã xảy ra chuyện gì, người, cái người phụ thân này, phải chịu phần lớn trách nhiệm!” Thấy Tuân Nhữ Dương sững sờ, Phượng Tinh Xu nói tiếp: “Bản thân Thụ nhi không phải là người thường, như vậy người cũng không nên nhốt hắn từ nhỏ ở bên trong phủ, hơn nữa không để cho người ngoài biết tình huống của hắn, nếu không, dân chúng Chăm Bích thành thấy Thụ nhi ít nhất sẽ nhớ hắn là công tử phủ thành chủ mà lưu ba phần đường sống, không đến nỗi ức hiếp hắn như vậy!”

“Chuyện này..... là ta suy tính không chu đáo.....”

“Huống chi, cõi đời này cũng không chỉ có một đứa ngốc Thụ nhi, mặc dù Thụ nhi ngốc, nhưng cũng không phải là không có năng lực tự lo liệu cuộc sống, chỉ là trí tuệ như trẻ con, chắc hẳn trong thành này, không chừng có trẻ ngốc nhà khác, người bảo vệ Thụ nhi như thế là bởi vì hắn là hải tử của người, nhưng làm người đứng đầu thành, da.nlze.qu:ydo/nh có phải người cũng có thể chăm sóc đến hải tử của con dân hay không? Có phải cũng nên trợ giúp những gia đình có đứa trẻ si ngốc, gia đình có người tàn tật hay không? Có phải cũng nên suy tính một chút cho những người bởi vì sự ngu dại, thân bị tàn phế lên bị người vứt bỏ hay không?”

Thấy Tuân Nhữ Dương bởi vì lời của nàng mà lâm vào trầm tư, Phượng Tinh Xu không cần phải nhiều lời nữa, quay người đi.

“Từ nhỏ thể chất của Thụ nhi khác hẳn với người thường, nhất là làn da đặc biệt mềm mại, hơi dùng sức một chút, sẽ bị bầm, ta xem hay là trước tìm đại phu xem một chút đi!” Tuân phu nhân ở phía sau nàng vội vàng nói.

Phượng Tinh Xu cũng không xoay người, chỉ là lưu lại một câu “tự sẽ xem xét” liền nghênh ngang rời đi. Không có ai phát hiện hiện tượng kỳ quái này, thành chủ một thành, lại trọng đãi* đối với một nữ hải tử gần mười lăm như thế, ngay cả bản thân Tuân Nhữ Dương cũng chưa từng phát giác có gì không ổn.

*trọng đãi: tiếp đãi long trọng, có lễ

Khi Phượng Tinh Xu trở về phòng, Tĩnh Ảnh cũng vừa lúc trở lại.

Phượng Tinh Xu không để lại dấu vết thu hồi kết giới và Linh Lung, cùng Tĩnh Ảnh đi vào trong nhà.

“Tra được chưa?” Phượng Tinh Xu lạnh giọng hỏi.

“Rồi, tiểu thư.” Tĩnh Ảnh chậm rãi báo cáo: “Vừa rồi thủ hạ dọc đường tìm kiếm, cộng thêm bí mật điều tra, đã tìm được nguyên nhân hôm nay Tuân công tử chịu nhục.”

“Nói!” Phượng Tinh Xu nheo mắt lại, giọng nói âm lãnh.

“Theo lời thủ vệ Tuân phủ, sáng sớm Tuân công tử đã đi ra ngoài, vì vậy chúng ta cùng nhau ra bên ngoài tìm kiếm, trên đường có một số người buôn bán nói cho chúng ta biết sáng sớm hôm nay có một công tử hồng y đi tới Mỹ Thực Hiên, dinendian.loqidJon lúc chúng ta đi theo hướng kia liền nhìn thấy một đám tiểu hải tử đang đùa dỡn, hơn nữa, còn là chơi trò chơi ngốc từ hồng y!” Vừa dứt lời, Tĩnh Ảnh lập tức cảm thấy rung cả mình.

“Rất, được, tiếp, tục!” Cặp mắt Phượng Tinh Xu đột nhiên hiện lên tia lạnh.

“Hỏi thăm, mới biết sáng sớm hôm nay có vị công tử hồng y đi Mỹ Thực Hiên mua điểm tâm, kết quả lại cầm đồ chạy lấy người, vốn không biết phải trả tiền, hỏi hắn cũng không biết, vì vậy người vây xem liền bắt đầu nói hắn kẻ ngu, những hải tử kia xem nào nhiệt cũng cười ầm lên mắng hắn kẻ ngu, còn dùng cục đá ném vào người hắn, mà những người lớn kia lại càng châm chọc khiêu khích, tiểu nhị Mỹ Thực Hiên thấy hắn một thân cao quý, đồ trang sức trên người hình như là vật phẩm có giá trị, vì vậy nổi lên tham niệm, lấy danh nghĩa trả tiền liền bắt đầu cướp đoạt chuồng trên người hắn, mà mấy du côn đầu đường cũng ý vào hắn là kẻ ngu liền thừa dịp hỗn loạn ủa lên tính đục nước béo cò, cũng giành mấy cái chuồng....”

“Đù rồi!” Phượng Tinh Xu chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai lại quanh quẩn một âm thanh giòn giã: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thích ăn cái gì nha?”

“Tỷ tỷ mấy ngày trước đã ném điểm tâm Mỹ Thực Hiên, ha ha, cái đó cũng thực không tệ, ngày khác cũng để Thụ nhi ném thử một chút....”

“Mỹ Thực Hiên?”

Lời nói giòn giã vẫn còn ở bên tai, ai ngờ, hôm nay tiểu nhân nhi này liền bị uất ức như thế!

“Đi, tra rõ, một người cũng không thể sót!” Phụng Tịch Xu đề nén lửa giận, ra lệnh, mệnh lệnh này, là nghiệt chương cả đời hơn mười người sau này ở Châm Bích thành cũng không thoát khỏi được!

***** tuyển phân cách ***** Tiêu Tương thư viện *****

“Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì vậy?” Sáng ngày hôm sau, Tuân Thư đi theo phía sau Phụng Tịch Xu tới phòng bếp, tò mò nhìn chung quanh.

“Thư nhi ngoan, đi ra bên ngoài đợi tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ làm bữa sáng mỹ vị cho Thư nhi.” Phụng Tịch Xu dịu dàng nói với Tuân Thư.

“Bữa sáng?” Đôi mắt phụng đen láy của Tuân Thư lập tức sáng lên, “Tỷ tỷ làm bữa sáng ăn nhất định rất ngon!” Nói xong, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) lập tức nuốt ngụm nước miếng “ừng ực” một tiếng, sau đó vô cùng kỳ vọng nhìn Phụng Tịch Xu: “Tỷ tỷ, đệ có thể mời phụ thân và nương cùng cùng đi ăn được không?”

Phụng Tịch Xu mỉm cười nói: “Được.” Trầm ngâm một lát, lập tức nói: “Nếu không chúng ta dùng bữa sáng ở trong hoa viên đi, giờ này vừa đúng lúc.”

“Được a được a!” Tuân Thư vui vẻ vỗ vỗ tay, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói “Vây đệ đi gọi phụ thân và nương!”

Nhìn bóng dáng Tuân Thư vui mừng, Phụng Tịch Xu cũng cười. Xem ra, Thư nhi đã quên mất những việc đáng sợ ngày hôm qua, cũng tốt, để cho Hắc Linh Lung xóa đoạn ký ức này của hắn đi, đừng lưu lại ám ảnh trong tâm hồn ngây thơ của hắn, về phần những người đã từng khi dễ hắn.... ánh mắt Phụng Tịch Xu tối sầm lại, gọi lên một nụ cười lạnh. Nàng cho tới bây giờ vẫn không phải là người thiện lương, vì vậy cũng liền đừng hy vọng nàng tha thứ.

Mời toàn bộ người trong phòng bếp ra ngoài, ngay cả trợ thủ cũng không cần, Phụng Tịch Xu đóng cửa phòng bếp “phanh” một tiếng, sau đó vung tay lên, lại đi ra mấy Hắc Linh Lung và Lục Linh Lung, sau đó Phụng Tịch Xu liền an nhàn nằm ở trên ghế quý phi lấy ra từ trong Thâm Xu Vãn, nhìn Hắc Linh Lung không ngừng bận rộn, sau đó bùng ra từng phần bữa sáng khiến người ta thèm thường

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8-1: Tiêu dao nhất là ở trong vườn lúc sáng sớm(1)

Hoa viên luôn luôn yên lặng nhưng sáng sớm hôm nay lại ồn ào náo loạn cả lên.

Chỉ thấy Tuân Thư toàn thân đỏ rực cười vui vẻ, âm thanh thanh thúy thỉnh thoảng vang lên: “Để chỗ này, để chỗ này”, “Không đúng, không đúng”, “Lấy thêm nhiều chút, lấy thêm nhiều chút”

Ngoài những người bị Tuân Thư chỉ huy dọn đồ tới tới lui lui ra, những hạ nhân khác cũng bị tiếng cười đùa trong vườn đầy sắc xuân hấp dẫn tới đây, rồi rít tò mò nhìn vào bên trong, nhìn những người khác cười ha hả vừa nâng cái bàn vừa trái khẫn, Die nd da nl e q u u ydo n có một gia đình thật sự tò mò, vì vậy vội vàng kéo tiểu tử đi ở phía trước hỏi “A Kỳ, các người đang làm cái gì vậy?” Người xung quanh vừa nghe, vây lại vênh tai lên hỏi thăm tin tức.

Cái tiểu tử gọi là A Kỳ cười lên với hai hàm răng trắng, thật thà nói: “Buổi sáng hôm nay Hoàng Vũ cô nương nói muốn làm điểm tâm cho thiếu gia, thiếu gia nói muốn cùng ăn với lão gia phu nhân, Hoàng Vũ cô nương mới để cho thiếu gia bày bàn ăn dùng đồ ăn sáng ở trong hoa viên.”

Dùng đồ ăn sáng ở hoa viên? Bọn hạ nhân đưa mắt nhìn nhau. Ở thời đại tuấn thủ lễ giáo nghiêm ngặt mà nói, điều này gần như là không thể tưởng tượng được —— ngoài việc dùng cơm ở trong nhà ra, lại còn có thể ăn ở bên ngoài?

Ngay lúc bọn hạ nhân nghi hoặc không thôi, đương gia Tuân phủ Tuân đại lão gia và phu nhân cùng nhau đến, vẻ mặt hai người đều là mới lạ và hung phấn, không chút nào nghĩ đến cái gì mà trái với lễ giáo, đòi phong bại tục giáo điều giáo quy. Một đám người làm thấy lão gia phu nhân đã tới, rồi rít đứng ở hai bên nhường đường, để hai người nhanh chóng đến hoa viên.

“Phụ thân, nương! Mau tới đây, mau tới đây!” Nhìn thấy phu thê Tuân Nhữ Dương xuất hiện trên lối nhỏ ở hoa viên, lập tức vẫy tay lớn tiếng gọi, đợi đến khi hai người đến gần, Tuân Thư há hê hỏi: “Phụ thân, nương, dieendaanleequydomn người xem, Thư nhi có giỏi hay không? Những thứ này đều do một mình Thư nhi bố trí đấy nhé!” Nói xong, còn giương mặt lên, hiển nhiên là một bộ dáng tranh công.

Tuân Nhữ Dương và Tuân phu nhân nhìn đáng vẻ vui mừng của nhi tử, nếu không phải trên da thịt mềm mại còn lưu lại một ít vết thâm mờ mờ, hai người vốn không thể nhìn ra được ngày hôm qua nhi tử lại đã từng chịu đựng bị người ngoài lăng nhục. Hai người nhìn nhau một cái, tâm tư đã đến chỗ khác.

“Thư nhi, sao không thấy Vô Nhai và Khanh cô nương?” Tuân phu nhân dịu dàng lên tiếng hỏi.

“Chuyện này...” Tuân Thư dường như mới nhớ tới còn có hai người này, vẻ mặt tỉnh ngộ, nhưng ngay sau đó lại có chút khó xử: “Nhưng Thư nhi chỉ xin

tỷ tỷ để phụ thân và nương cùng nhau dùng cơm..."

"Thư nhi, đi mời Vô Nhai công tử và Khanh cô nương cùng tới dùng đồ ăn sáng đi, tỷ tỷ làm rất nhiều." Phụng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh đúng lúc xuất hiện, tháo gỡ khó xử của Tuấn Thư. Lấy được sự cho phép Tuấn Thư lập tức vui mừng chạy ra hoa viên đi mời người.

Phụng Tĩnh Xu xuất hiện, Tuấn Như Dương và Tuấn phu nhân lập tức nhìn toàn thân cao thấp Phụng Tĩnh Xu mấy lần, lại phát hiện toàn thân Phụng Tĩnh Xu sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có một chút đáng vẻ tiến vào phòng bếp, dĩ nhiên lo lắng không cảm thấy mùi dầu mỡ, không có mùi khói dầu, thậm chí ngay cả đôi tay ngọc non mềm cũng không có một chút xù dầu mỡ nào, hai người không khỏi âm thầm khen ngợi.

"Hai vị mời ngồi." Lúc này Phụng Tĩnh Xu đổi thành dáng vẻ chủ nhà, không có một chút tự giác làm khách tí nào, lại chào hỏi mời chủ nhà nhập tọa.

Bốn người đồng loạt ngồi ở trên bàn ghế mà Tuấn Thư bố trí. Vị trí được chọn rất thoải mái, đúng lúc vào mùa xuân, trong vườn trăm hoa đua nở, hoa đỏ quyền màu đỏ uyển chuyển trong gió, vì vụ tự nhiên, rơi mà rơi không xong, đỏ mà không ngừng đỏ; có mấy nhánh hoa đào hoa hạnh kiều diễm, thướt tha duyên dáng như ống tay áo màu đỏ niềm nở mà chấp chôn trong đám hoa xuân rực rỡ, vậy gọi người tới đây, dường như đang kêu gọi bọn họ dùng chân thưởng thức; đa.nhze.qu.ydo/nn còn có hoa hạnh màu trắng bên trong phiếm hồng, hoa mã lan xanh thắm, hoa phong lan vàng nhạt mà hương thơm thoang thoảng Hoa đẹp tựa như gấm, gió sớm phất lên, cả trăm hoa chấp chôn trong vườn, đáng vẻ chúng thướt tha mềm mại, mỉm cười đón gió, lúc lay động theo chiều gió lại lộ ra mùi hương, từng đợt từng đợt hương thơm, chỉ một thoáng, hương đã tràn ngập trong viên.

Cảnh như vậy, sắc màu như vậy, hương thơm như vậy, nắng sớm như vậy, trước khi ăn sáng nhìn thấy cảnh này, đã là một hưởng thụ lớn rồi. Bốn người đắm chìm thật sâu trong mùa xuân ôn nhu, cho đến khi đáng vẻ quản gia Tuấn phủ vội vã chạy vào vườn, cúi người ở bên tai Tuấn Như Dương nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Tuấn Như Dương biến hóa, Tuấn phu nhân ở một bên cũng nghe được một ít, vẻ mặt cũng kinh hãi. Đợi khi Tuấn Như Dương muốn đứng dậy rời đi, Phụng Tĩnh Xu không nhanh không chậm nói một câu: "Tuần bá bá, con người cuối cùng cũng phải vì bản thân làm chuyện sai lầm mà chịu trách nhiệm, cho dù hôm nay báo ứng không tới, sau này nhất định cũng sẽ bám theo sau, ngài cần gì phải lo lắng, để bọn hân tự giác ngộ cũng tốt."

Trong lòng Tuấn Như Dương giật mình, chẳng lẽ đứa nhỏ này biết xảy ra chuyện gì? Hơn nữa còn trấn định như thế, dựa theo tình huống quản gia vừa mới bẩm báo đến xem....chẳng lẽ.....càng nghĩ càng kinh hãi, nếu quả thật là như vậy, Tuấn Như Dương cũng không biết nên xử lý như thế nào mới phải!

Trong đầu quay cuồng một mảnh, lời nói của quản gia dường như vẫn còn vang vọng ở bên tai: lão gia, sáng sớm hôm nay mấy chục gia đình trong thành đột nhiên không phải người lớn điền thì chính là hài tử ngây dại, dĩ nhiên liệgiudoon hoặc là trong nháy mắt táng gia bại sản, hoặc là bị người đánh thành tàn phế, dân chúng trong thành nhất thời sợ hãi không thôi, đều nói đã đắc tội thần thánh gì đó.....

Bọn họ đâu có đắc tội thần thánh gì đó chứ, bọn họ là đắc tội bản tiên Phụng Tĩnh Xu ngay cả thần thánh cũng phải sợ ba phần!

Bản thân Phụng Tĩnh Xu cũng đã từng nói qua nàng cũng không phải người lương thiện gì, nếu ai đắc tội nàng, chắc chắn sẽ để cho hân sống không bằng chết! Vì vậy, trong một đêm, lặng yên không tiếng động tất cả những người đã từng khi dễ Tuấn Thư, bất luận là tiểu thương đầy tớ hay là du côn lưu manh, ngay cả tam cô lục bà thậm chí là hài tử trên đũa, chỉ cần đã từng khi dễ Tuấn Thư, hoặc là kiếp này bị điền sống qua ngày, hoặc là ngu dại đến chết, hoặc là nghèo như tên ăn xin, hoặc là tàn khuyết không đầy đủ..... Một người nàng cũng sẽ không buông qua, nàng dùng phương thức của nàng, đòi lại sự sỉ nhục này.

"Tuần bá bá, những thứ này đúng là thể lực quần thể yếu kém nha, ngài vừa lúc có thể suy nghĩ một chút những lời ngày hôm qua Tĩnh nhi nói, xử trí thích đáng những người này, thứ nhất có thể chăm sóc bọn họ, duy trì trật tự xã hội như thường, thứ hai còn có thể chiếm được mỹ danh yêu dân, một mũi tên hạ hai chim, có sao mà không làm!" dĩ.n*đyan(lee^qu.donnn) Phụng Tĩnh Xu cười híp mắt nói xong, giống như những thủ đoạn tàn nhẫn kia không phải do nàng làm, nàng chỉ là một thiên kim thiện lương vì dân mưu phúc. Làm người, thì phải phúc hắc như Tĩnh Xu, không có loại đạo hạnh này, những người còn lại đừng có nghĩ muốn ở trước mặt nàng lật sóng (gây lên sóng gió).

Quả nhiên, lời nói của Phụng Tĩnh Xu bề ngoài dường như đang quan tâm đã xua tan đi hoài nghi một khắc trước của Tuấn Như Dương về nàng, trong bụng tán dương Phụng Tĩnh Xu thiện lương, mà Phụng Tĩnh Xu, cứ nói cười nhẹ nhàng một tay để xuống nghi vực của việc này như vậy, sau lần đó không còn người điều tra nữa.

Tuần Như Dương lại muốn nói cái gì đó thì tiếng kêu giòn giã của Tuấn Thư vang lên ở một con đường khác ở hoa viên, ngay sau đó, Yến Vô Nhai một thân y phục màu xanh nhạt nho nhá và Khanh Di Yên một thân áo phấn vấy xanh cũng xuất hiện đầu con đường kia, Dĩ nhiên dĩ nhiên liệgiudoon Tuấn Thư chạy đến kích động nhất, cả người hưng phấn nhảy lên, lại hòa hợp đến kì lạ với hoa viên vài gấm hiếm có này.

Lúc đến gần cái bàn, hân đột nhiên lao đảo một cái, lập tức té sấp về phía trước. Phụng Tĩnh Xu cả kinh, lập tức chạy tới, khó khăn lắm mới tiếp được thân thể hân! Đờ đay nhìn từ trên xuống dưới một lần, sau khi xác định không có té, Phụng Tĩnh Xu lôi kéo Tuấn Thư cười khúc khích ngồi vào ghế, cười mắng nói: "Không cẩn thận như vậy, coi chừng về sau bị ngã mặt mũi bầm dập, xấu không ai muốn đó!"

Vừa nghe đến không ai muốn, Tuấn Thư lập tức khấn trương nói: "Tỷ tỷ, sau này Thư nhi nhất định sẽ chú ý, sẽ không ngã sưng mặt sưng mũi, tỷ tỷ cũng đừng không cần Thư nhi!" Đôi mắt phụng đen láy của hân nhìn chăm chăm Phụng Tĩnh Xu, chỉ sợ nàng mất hứng, phẩy tay áo bỏ đi, không cần hân nữa.

"Đệ nha!" Khóe môi Phụng Tĩnh Xu mỉm cười, cung chiêu néo mũi ngọc tinh xảo của Tuấn Thư, sau đó đứng dậy đi tới trước bàn Yến Vô Nhai và Khanh Di Yên cười cười. Kể từ sau khi vào ở Tuấn phủ, bọn họ xem như hai nhóm người rồi, dĩ nhiên dĩ nhiên liệgiudoon nàng cả ngày lẫn đêm bị Tuấn Thư dính, mà Yến Vô Nhai là cả ngày lẫn đêm dính Khanh Di Yên, thường ngày ở trong phủ cũng chưa từng chào hỏi. Hôm nay lại nhờ phúc của phu thê Tuấn Như Dương, mới có thể nhìn thấy khách "ít giao du với bên ngoài".

Thấy người tới đông đủ, Phụng Tĩnh Xu liền gọi người của phòng bếp bưng món ăn trong phòng bếp lên. Chỉ thấy cửa phòng bếp vừa mở ra, một cỗ mùi thơm của thức ăn nhất thời xông vào mũi, chọc người thèm thuồng.

Những bọn hạ nhân làm việc ở phòng bếp từng đám tròng mắt mở thật to, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, lần lượt bung thức ăn ra đặt trên bàn, vừa đi vừa nuốt nước miếng.

Phượng Tinh Xu đứng ở bên cạnh bàn, ghi tên thức ăn người làm đưa ra, những thức ăn này, tất cả bọn họ đều không biết. Die nd da nl e q uu ydo n Phượng Tinh Xu đã quăng toàn bộ thực đơn của khắp các quốc gia trên dưới 5000 năm ở thế kỷ hai mươi một vào trong Thảm Xu Vãn, vì vậy Hắc Linh Lung làm ra thức ăn, nói ra cũng là cực phẩm, từ bữa Trung đến bữa tây, tất cả đều không bỏ sót.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8-2: Tiêu dao nhất là ở trong vườn lúc sáng sớm (2)

Bữa sáng ở đây cực kỳ đơn giản, chỉ là mấy cái bánh bao và bát cháo loãng, gia đình phú quý còn có thể làm thêm chút dưa cải, còn lại thì không bàn nữa, hôm nay thấy Phượng Tinh Xu bung ra món ăn, mắt của sáu người tại chỗ cũng tròn lên.

Thực đơn Phượng Tinh Xu lựa ra có: bánh quẩy kiểu Trung Hoa, ngân ti cuốn (nguyên văn là ngân ti quyển, ngân ti: chỉ bạc, không biết đây là món gì nữa, đại khái là một món cuốn!!!!) sủi đậu nành, bánh củ từ, bánh bao đậu, cháo trứng muối thịt nạc, cơm rau rang trứng, bánh khoai tảo chiên thơm ngon, canh mộc nhĩ trắng, dieendaaneequydonnn sushi kiểu phương tây, súp bắp, bánh mì và hamburger; còn có món điểm tâm ngọt sau bữa ăn như bánh phô mai trà xanh (nguyên văn: matcha), bánh phô mai dâu tây, thạch hoa quả mơ chua vân vân.... được ướp lạnh trong Thảm Xu Vãn.

"Oa, thơm quá, thơm quá!" Nể tình nhất vẫn là Tuấn Thư, hắn vừa nuốt nước miếng vừa lớn tiếng kêu lên, mắt mở thật to, nhìn điểm tâm được bung lên, vẻ mặt kia, quả thực là hận không thể nhào tới mở miệng nuốt trọn xuống bụng!

"Ha ha, con sâu nhỏ tham ăn!" Phượng Tinh Xu nựng cầm Tuấn Thư, nhìn bộ dạng tham ăn của hắn, không khỏi cười khẽ một tiếng. Cho đến khi người làm đều đã bung lên tất cả món ăn, Phượng Tinh Xu mới ngồi xuống, nhìn thấy một bàn người ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, biết những người này đều bị những thứ hoặc tinh xảo hoặc mới lạ hấp dẫn sự chú ý, vì vậy liền bắt đầu giới thiệu.

"Theo ta được biết, bữa sáng của chúng ta chẳng qua là mấy loại bánh màn thầu, điều kiện tốt thì chỉ thêm mấy món dưa cải, nhưng đại đa số vẫn rất qua loa, hôm nay ta làm món ăn, có kết hợp món ăn bình dân truyền thống đặc sắc, cũng có món ăn theo lối mới, mọi người cùng nhau thử một chút." Phượng Tinh Xu nói xong, liền gấp một ngân ti cuốn bỏ vào trong chén của Tuấn Thư, sau đó nói với bọn họ: "Tất cả mọi người ăn đi."

Chỉ thấy Tuấn Thư một tay dẫn đầu, lập tức gấp lên ngân ti cuốn cắn một cái, ngay sau đó con mắt sáng lên, "Um um um" mấy tiếng, nói xong cũng không doái hoài tới phê bình, lại vươn đôi đũa ra.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn, chỉ thấy bọn họ từ từ gấp một đũa bỏ vào trong miệng, sau đó tốc độ gấp thức ăn lại càng lúc càng nhanh, Die nd da nl e q uu ydo n tư thế kia, trên cơ bản đã không còn cái gì mà tiểu thư khuê các, phu nhân nhà giàu, phong phạm đại hiệp giang hồ, mặc dù không đến nỗi giống như Thư nhi ăn như hổ đói, nhưng cũng là phong quyền vân tằm (giỗ cuốn mây tằm).

Lúc mấy người này buông đũa xuống, cũng là lúc đã qua nửa canh giờ rồi. Trong thời gian này, tất cả người làm Tuấn phủ đều chen chúc ở một bên, rồi rút nhò đầu lên mà nhìn, rất là tò mò đến cuối cùng là món ăn gì, lại có thể ăn đến nửa canh giờ, hơn nữa còn khiến lão gia phu nhân nhà mình bỏ lại đáng về đoàn trang mà giành ăn, đây thật đúng là việc chưa từng có a!

"Mấy vị ăn no rồi sao?" Phượng Tinh Xu mỉm cười nhìn đĩa chén trên bàn không còn cái gì, thuận tay vén sợi tóc của Tuấn Thư đến sau tai bởi vì giành ăn mà nhón nháo, nhìn bộ dáng mấy người trước mắt thẹn đỏ mặt, vẫy tay gọi người làm thu lại đồ trên bàn.

"Tinh nhi, những thứ con làm là gì vậy, sao lại ăn ngon đến thế?" Tuấn phu nhân xấu hổ dùng khăn tơ lụa lau khóe môi, nhìn Phượng Tinh Xu và Tuấn Thư thân mật hỏi.

"Ha ha, bá mẫu, năm xưa Tinh nhi đi theo gia sư vân du, đã đến rất nhiều nơi, có thành trấn lớn vang danh thiên hạ, cũng có sơn thôn tiểu dã không có danh tiếng gì, sau khi nhìn phong thổ nhân tình các nơi, tổng kết đặc sắc các nơi mà làm ra những món ăn này, "Về mặt Phượng Tinh Xu mỉm cười, lại bắt đầu đại nghiệp nói dối, dần dần lồng chuyện xưa vào. "Tiếp đây Tinh nhi liền giới thiệu cho các vị một phen." Nói xong, liền đặt mấy món ăn mà vừa rồi nàng thừa dịp kể hồ lúc mấy người giành ăn lấy được ở chính giữa bàn.

Nhìn thấy đồ ăn, Tuấn Thư dường như còn chưa có nếm đủ, con mắt đen nháy long lanh trông mong nhìn Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu buồn cười làm bộ như không nhìn thấy, cầm đũa gấp lên một cái bánh màu vàng rực nói: "Đây là bánh quẩy, lấy bột xay nhuyễn rồi trụng qua dầu, " nói xong lại để ở trước mặt của Tuấn Thư, chỉ thấy Tuấn Thư hoan hô một tiếng, lập tức há mồm cắn xuống, lại gấp lên từng cái ngân ti cuốn, bánh củ từ, bánh bao đậu giới thiệu, sau đó là các món ăn lỏng như cháo trứng muối thịt nạc, canh mộc nhĩ trắng, súp bắp vân vân.... Dieenndkan/leequhydonnn mỗi thứ đều được giới thiệu, mấy người liền ngạc nhiên một hồi, không ngờ vật thường ngày có thể tùy ý thấy được lại có thể làm ra món mỹ vị như vậy, mà ngay từ lúc Phượng Tinh Xu bắt đầu giới thiệu, đám đầu bếp Tuấn phủ đứng ở sau lưng Phượng Tinh Xu càng nghe thấy càng nhiệt huyết sôi trào (hăng hái sôi nổi), giống như thể hồ quán đỉnh* vậy, đột nhiên cảm thấy đầu của mình lập tức thông suốt, theo đó là, là linh cảm liên tục không dứt, hai mắt từng người

Kích động trường lớn, ‘soạt soạt soạt’ không ngừng ghi lại lời Phụng Tịch Xu nói vào bản chép tay mang theo trên người, mà ẩm thực của đại lục Sở Ảnh, cũng bắt đầu từ buổi sáng nơi này, lặng lẽ đẩy lên một cơn sóng đôi mới điên cuồng.

*thể hồ quán đỉnh: thể hồ(đề hồ): được ví như là tinh hoa của Phật pháp, quán đỉnh: nghi thức xối nước lên đầu(nghi thức tín ngưỡng của đạo, chúa...); ý của toàn thể câu này hình như là mọi người giống như được nghe tinh hoa của Phật pháp giải thoát khỏi sự mơ hồ, làm sáng tỏ mọi việc, trở nên sáng suốt hơn. (Vân Nhi: chắc là vậy quá!!!)

Chậm rãi giới thiệu xong xuôi, thời gian cũng đã gần chín giờ, Phụng Tịch Xu cười cười, để cho mấy người chờ, liền cùng Tịch Ảnh đi đến hầm lạnh của Tuân phủ. Hầm lạnh này là được xây lên dùng để giải nhiệt vào mùa hè, mà tại nơi rét lạnh như Xuyên Vân quốc, khí hậu lạnh giá trong một năm tương đối nhiều, vì vậy vị trí hầm lạnh lại có vẻ hẻo lánh.

Hai người trước sau đi vào hầm lạnh, Phụng Tịch Xu ở bên trong giả bộ cảm thấy gì đó, từ trong Thảm Xu Văn bung ra món điểm tâm ngọt đã được ướp lạnh sau bữa ăn đặt vào trong giỏ trúc, để Tịch Ảnh xách ra ngoài. Lúc hai người trở lại hoa viên thì vừa lúc ánh mặt trời âm ập chiếu sáng cả vùng đất, ánh mặt trời sáng rõ xuyên thấu qua cành cây ngoài chiếu rọi tầng tầng bóng cây ra còn có người bị che khuất ở dưới tàng cây.

Phụng Tịch Xu từ nhận lấy giỏ trúc trong tay Tịch Ảnh đặt lên bàn, giữa ánh mắt tò mò của mọi người bung ra một mâm điểm tâm tinh xảo mang theo khí lạnh, trắng sữa, phấn hồng, xanh nhạt, nâu sáng....Các loại màu sắc tươi đẹp chói mắt, cách thức tạo hình tinh xảo xinh xắn, dễ thương.

"Tịch nhi, đây là cái gì? Sao lại có nhiều màu sắc khác nhau? Nhìn thật đáng yêu!" Tuân phủ nhân thân là nữ nhân lập tức liền yêu thích những thứ điểm tâm này, nhìn những thứ trước mặt đều mừng rỡ không thôi.

"Bá mẫu, đây là một loại điểm tâm mà người phương tây làm ra, nó có thể sử dụng sau bữa cơm, cũng có thể thưởng thức lúc nhàn hạ để giết thời gian, hoặc là dùng cùng với mấy hẩu tử muối tụ tập chung vui một chỗ cũng được." Phụng Tịch Xu vừa nói vừa lấy ra mấy món ăn từ trong giỏ trúc.

"Tịch nhi, cái bây giờ con cầm là cái gì vậy?" Tuân Nhữ Dương tò mò nhìn thứ long lanh ánh bạc trong tay Phụng Tịch Xu, thật sự là rất đẹp, cũng có thể soi sáng ra bóng người.

"Tuân bá bá, cái này là bộ đồ ăn đặc biệt dùng để ăn món điểm tâm ngọt, " Phụng Tịch Xu vừa nói vừa biểu diễn: "Cái này là nĩa ba chân, dùng để cố định thức ăn, cái này là dao cắt ăn, cái này là muỗng...." Sau khi Phụng Tịch Xu biểu diễn xong, lại đặt một bộ đồ ăn ở trước mặt mỗi người, mấy người tò mò cầm bộ đồ ăn kia lật trái lật phải, Tuân phủ nhân đột nhiên kêu lên: "Nha! Bộ đồ ăn thật thần kỳ nha, cũng có thể soi sáng ra người, da.nlze.quydo/nn hơn nữa còn rõ ràng hơn so với gương đồng nhiều!" Nói xong cũng cầm muỗng soi trái soi phải. Phụng Tịch Xu co giật khóe miệng, tự an ủi bản thân: không có việc gì, nữ nhân luôn luôn vụng về.....

Sau khi bày đặt từng cái thật tốt, Phụng Tịch Xu cất từng món điểm tâm ngọt đặt ở trước mặt mỗi người, sau đó ra hiệu bảo bọn họ nếm thử một chút.

"A, cái này rất ngọt!"

"Ừm! Có chút đắng, nhưng miệng đầy hương nồng!"

"Oa, cái này là cái gì, lại có thể ăn được...."

"A! Có hương vị trà...."

"Ồ! Giòn tan!"

"Chua, vừa chua vừa lạnh...."

Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua trong tiếng kinh hô không ngừng của mấy người, mà Phụng Tịch Xu ngoài việc thỉnh thoảng uống chút nước trái cây ra, chính là lau mặt cho Tuân Thư, tiểu tử này, thật sự thích chơi đùa, dinendian.loqidJon ăn đồ gì thì trên mặt đều bôi khắp thứ đó, còn muốn Phụng Tịch Xu phải thỉnh thoảng lau mặt cho hắn, Phụng Tịch Xu càng ngày càng có loại cảm giác làm vú nuôi rồi.

Trong bữa tiệc, Khanh Dĩ Yên mấy ngày không gặp vẫn không nói gì, ngay cả mọi người đang ngồi cũng khen không dứt miệng, nàng cũng chỉ cười không nói, nhưng nụ cười gượng gạo này, khiến người ta nhìn trong lòng ghen lại, rất không thoải mái, mà trong đôi mắt như nước của nàng mơ hồ thoáng hiện một tia ghen ghét.

Kỳ thật với thân phận của Khanh Dĩ Yên mà nói, nàng làm những chuyện như vậy thật chẳng ra cái gì cả. Là một nữ tử võ lâm, nàng lại qua mức chú trọng giáo dưỡng, vừa muốn lập tiếng trên giang hồ, vừa muốn chiếm được danh tiếng thực nữ, vì vậy trong mắt một số người giang hồ khó tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn; mà muốn làm tiểu thư khuê các, mà nữ công lại không được đầy đủ, tài nấu nướng không thông, càng đừng nói tới lễ nghi cử chỉ của gia đình phú quý chân chính. Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Vì vậy, đối với Phụng Tịch Xu, định ý của Khanh Dĩ Yên là từ lúc vừa thấy mặt liền bắt đầu từ từ tích lũy, từ miệt thị đến cừu hận, chuyện xưa trong lúc này, còn có để nói sao!

Một bữa sáng này, vì nàng đền bù cho Tuân Thư hôm qua chịu khi dễ, trong lúc vô tình đẩy lên trào lưu cải cách ẩm thực, quan trọng hơn là khiến cho phu thê Tuân Nhữ Dương hạ quyết tâm, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ để cho Tuân Thư và Phụng Tịch Xu cùng nhau tham gia đại hội võ lâm, dĩ nhiên, còn đây là nói sau, ngày mai lại nói....

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 3 - Chương 9: Phó thác tình cảm

Rạng sáng ngày hôm sau, Tuấn Thư liền bị gọi tới phòng ngủ của phu thê Tuấn Như Dương. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tuấn phu nhân ngồi ở chủ vị, vẻ mặt yên tâm và không muốn, còn vẻ mặt Tuấn Như Dương lại là từ ái.

"Phụ thân, nương, người gọi hài nhi tới có chuyện gì không?" Tuấn Thư nghi ngờ hỏi.

"Thư nhi, tới đây." Tuấn phu nhân vẫy vẫy tay gọi Tuấn Thư.

"Nương....."

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Phượng Tinh Xu, sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên dịu dàng rơi vào bên trong nhà, Die nd da nl e q uy do n tất cả đều ôn hòa như vậy, người ngủ ngọt ngào trên giường, đột nhiên, một hồi tiếng chuông thanh thủy vang lên, phá vỡ bên sự yên lặng bên trong nhà.

Người trên giường hơi giật giật, hơi nhú mảy, xoay người một cái, lại vùi vào trong ổ chăn.

Tiếng chuông kiên nhẫn vang lên, cho đến nó bị một đôi tay ngọc đề xuống, dứt khoát dừng lại, ngay sau đó, một âm thanh trầm nhẹ vang lên: "Tĩnh nhi, vẫn chưa chịu dậy sao?"

"Ừm....." Phượng Tinh Xu ngẩn ngơ, sau đó miễn cưỡng ngáp một cái, ngồi dậy. "Duy nhi, lần sau đừng gọi điện thoại sớm như vậy được không?" Phượng Tinh Xu mềm mại nói xong, còn uể oải bước xuống giường, vung tay lên, mấy Lục Linh Lung lập tức hiện thân, bắt đầu rửa mặt cho Phượng Tinh Xu.

"Ha ha, nàng vẫn yêu ngủ như vậy....." Bên kia điện thoại, Phượng Duy Tĩnh cười khẽ một tiếng.

"Hết cách, ngày hôm qua mệt chết rồi....." Phượng Tinh Xu bắt đầu dĩ nhiên.

"Ngày hôm qua làm cái gì, sao lại mệt như vậy chứ?" Phượng Duy Tĩnh hiếu kỳ nói, "Có chuyện gì thì giao tất cả cho Tĩnh Ảnh là được rồi, đừng làm mình mệt mỏi quá!" Phượng Duy Tĩnh và Phượng Tinh Xu trên căn bản đều lo nghĩ, có thể không tự thân động thủ liên giao cho người khác, đặc biệt là đối với chuyện của Phượng Tinh Xu, dieendaanleequydonm càng thêm hi vọng nàng một ngày ngồi ăn uống tán gẫu là tốt rồi, tốt nhất là người khác đưa cơm cho nàng ăn, người khác bưng nước cho nàng uống..., người khác..... Ách, chuyện đó vẫn là hấn làm thì tốt hơn (Văn Nhi: ai tự hiểu chuyện đó là gì nha!!!).....Dù sao nàng chỉ cần ngồi một chỗ, người khác sẽ tự động tới giúp nàng làm xong tất cả.

"Chuyện như vậy không thể giao cho Tĩnh Ảnh, " Phượng Tinh Xu nói, "Duy nhi, người đoán ngày hôm qua ta đã làm gì?"

"Ừm....." Phượng Duy Tĩnh suy nghĩ, nói: "Không biết."

"Duy nhi ngốc." Phượng Tinh Xu cười khiển trách, sau đó đặc ý hạ hê nói: "Ngày hôm qua ta tự mình làm một bữa sáng phong phú nhé!"

"Không trách được không thể để cho người khác thay mặt làm." Phượng Duy Tĩnh bưng tình hiểu ra. Nhưng hấn nào biết rằng, cái mà Phượng Tinh Xu gọi là "tự mình" hàm chứa bao nhiêu phân lượng. "Đúng rồi, da.nlze.quydo/n các nàng rút cuộc khi nào mới đi? Chẳng lẽ vẫn muốn ở lại Tuấn phủ sao?" Phượng Duy Tĩnh hỏi, cảm thấy hơi bất mãn với việc Phượng Tinh Xu vẫn dừng lại ở Tuấn phủ.

"Ách, cũng nhanh thôi, " Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút, "Ban đầu Tuấn bá bá cũng nói là chuẩn bị một ít việc xuất môn cho Thư nhi mà thôi, cái này đã qua vài ngày rồi, hấn cũng đã chuẩn bị xong."

"Ha ha, nghe nàng nói, Thư nhi này cũng ngây thơ đáng yêu, chỉ là đáng tiếc, tuổi còn trẻ mà....." Phượng Duy Tĩnh nghe thấy Phượng Tinh Xu nhắc tới Tuấn Thư, vì vậy cũng nói vài câu, "Có điều xem ra, người ta lại vô cùng yêu thích nàng nha!" Hấn lạnh lạnh trêu nói.

"Đúng nha, không biết vì sao ta cảm thấy rất là hợp ý với hấn!" Phượng Tinh Xu hí mắt một cái, đột nhiên nói.

"Vậy thì tốt quá, Tĩnh nhi, hấn thích nàng như vậy, nàng cũng cảm thấy hấn không tệ, vậy dứt khoát thú hấn đi!" Phượng Duy Tĩnh nói.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Có thể cảm thấy không khí bên kia điện thoại bất thường, sau một hồi trầm mặc, Phượng Duy Tĩnh hỏi "Tĩnh nhi, sao vậy?"

"Duy nhi, người nói cho ta biết, lời nói vừa rồi là thật sao?" Phượng Tinh Xu thâm trầm hỏi, "Người thật lòng muốn ta cưới Thư nhi, hay là ghen tị lung tung mới nói vậy?"

Phượng Duy Tĩnh ngừng lại một lúc, sau đó nói thật nhỏ: "Tĩnh nhi, nói không ăn giấm là không thể nào, ta đối với lòng của nàng thế nào nàng cũng biết, mặc dù chúng ta chia lìa mười năm, nhưng sự hiểu biết của ta đối với nàng sẽ không rút lại theo thời gian, từ nhỏ nàng đã nói cho ta biết, ta là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn sẽ tự lấy thân phận của bản thân là đồng đường tể, bất luận người ngoài nói ta là tiểu vương gia Hiền vương phủ thế nào

đi chẳng nữa, ta cũng khinh thường, ta tình nguyện không cần vị trí kia cũng không thể rời khỏi nàng, di@en*dyan(lee^qu.donnn) vì vậy, tất cả mong muốn của nàng ta cũng chú ý nhất. Đến nay ta vẫn nhớ rõ lời nàng đã nói đêm sinh nhật năm tuổi đó, ta vẫn sẽ vì nàng mà vợ vết mỹ nam thiên hạ làm mục tiêu phấn đấu của bản thân, từ tuổi ngây thơ cho tới bây giờ một mình đảm đương làm việc, cho dù biết ý nghĩa của mục tiêu này ra sao, ta cũng sẽ không hề từ bỏ, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, ta đã rất thỏa mãn rồi, vốn sẽ không tức giận đối với những chuyện này. Tình nhi, ta cũng sẽ dâng tất cả những thứ tốt nhất đến trước mặt nàng, cho dù việc này làm ta đau lòng, ta cũng sẽ không chút do dự."

Lặng lặng nghe lời Phụng Duy Tình nói, trong lòng Phụng Tình Xu cảm động một hồi, mũi cay xè, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, Duy nhi, ta không phải cố ý, chỉ là nghe thấy người không hề có khúc mắc mà để cho ta cười Thư nhi, cho là người bức mình với cái thân phận đồng đường tể này, chỉ muốn thoát khỏi, mới giao ta cho người khác."

"Trời, Tình nhi, làm sao nàng có thể nghĩ như vậy chứ?" Phụng Duy Tình không thể tưởng tượng nổi nói: "Tình nhi, nghe này, bất luận dưới tình huống nào, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng, nàng biết không?"

"Ừ, ừm!" Phụng Tình Xu hạnh phúc cười, "Ta nhớ kỹ rồi, Duy nhi." Đột nhiên nàng thở dài một cái, "Thật muốn ôm người một cái!"

Phụng Duy Tình ở bên kia điện thoại vừa nghe, mặt không thể đè nén được mà ửng đỏ, ấp úng nói: "Ta...ta cũng muốn ôm ôm Tình nhi....."

Nghe thấy Phụng Duy Tình xấu hổ, lúc Phụng Tình Xu vừa định nhạo báng đôi câu, liền nghe thấy tiếng chuông leng keng leng keng nơi xa đi tới bên này rồi, dinendian.loqid]on vì vậy lời đến miệng cũng nuốt xuống, nói: "Duy nhi, Thư nhi đã tới, ta cúp trước, lần sau lại tán gẫu tiếp!"

"Tốt, vậy nàng đi mau lên." Phụng Duy Tình hiểu nói, sau đó cúp điện thoại, rồi ngăn người nhìn chằm chằm vào chiếc di động xinh xắn đáng yêu trên tay, tay cũng vuốt ve qua lại nhân nhi cười tươi duyên dáng trên màn hình, hồi tưởng lại cuộc đối thoại vừa rồi, trong lòng thỏa mãn một trận. Rốt cuộc, giống như đã hạ quyết tâm gì, Phụng Duy Tình dứt khoát đứng dậy, bước ra cửa.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tình nữ *****

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" Mới thu hồi điện thoại và Lục Linh Lung vào trongThẩm Xu Văn, liền nghe thấy âm thanh lanh lảnh của Tuân Thư truyền đến, ngay sau đó, cánh cửa đang đóng chặt bị một tiểu tử đỏ rực nào đó xông phá.

"Thư nhi, chậm một chút, đừng nóng vội," Phụng Tình Xu kéo Tuân Thư, khẽ mắng: "Tỷ tỷ đã nói với đệ rất nhiều lần, đừng có phá cửa xông vào, đập hư cửa không sao cả, coi chừng đụng đau bản thân."

"Hi hi, tỷ tỷ, người ta vui mừng nha, trong lúc nhất thời quên mất." Tuân Thư dí dỏm le lưỡi.

"Là chuyện gì mà khiến Thư nhi vui mừng như thế?" Phụng Tình Xu dùng khăn gấm xoa mồ hôi thấm ra trên trán Tuân Thư.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ," Nói chuyện đến đây, Tuân Thư lại hưng phấn lên, không ngừng kéo đông đưa tay áo Phụng Tình Xu, nói: "Phụ thân và nương đồng ý để cho chúng ta đi, chúng ta có thể đi tham gia đại hội võ lâm rồi!"

"Có thật không?" Phụng Tình Xu vui mừng, vừa mới nói chuyện này, kết quả lại lập tức tới, thật sự là quá tốt. dfienddn lieqiudoon "Vậy ta đi thông báo cho Tình Ảnh, sau đó đi tìm Vô Nhai công tử, giờ Tỷ chúng ta liền rời đi."

"Hi hi, tỷ tỷ, chỗ Vô Nhai ca ca phụ thân đã sai người đi báo rồi, chỗ Tình Ảnh ca ca cũng có người đi rồi!" Tuân Thư vui mừng hươ tay múa chân.

"Ha ha, vậy thì tốt quá, chỗ tỷ tỷ cũng không cần dọn dẹp cái gì, đợi bọn họ là được."

"A, tỷ tỷ, phụ thân và nương nói để tỷ tỷ đi một chuyến." Tuân Thư lúc này vừa nghĩ đến.

"Được, Thư nhi cùng đi sao?" Phụng Tình Xu cười hỏi.

Tuân Thư dặt tay Phụng Tình Xu, đương nhiên nói: "Thư nhi cũng cùng đi."

Hai người cùng nhau đi tới phòng khách, chỉ thấy Tuân Nhữ Dương và Tuân phu nhân đã sớm ngồi ở bên trong.

"Tuân bá bá, Tuân bá mẫu." Phụng Tình Xu buông tay Tuân Thư ra rồi thi lễ.

"Tình nhi tới rồi." Tuân Nhữ Dương cười gật đầu một cái, "Ngồi đi."

Phụng Tình Xu theo lời ngồi xuống, lẳng lặng chờ hai người nói chuyện.

"Tình nhi, con biết lí do mà hôm nay chúng ta mời con tới không?" Tuân Nhữ Dương hỏi.

Các người không nói làm sao ta biết? Phụng Tình Xu thầm nghĩ trong lòng. "Tình nhi không biết, kính xin Tuân bá bá chỉ giáo."

"Ừ." Tuân Nhữ Dương thoả mãn mà gật gật đầu, cùng Tuân phu nhân nhìn thoáng qua lẫn nhau, nói: "Hôm nay mời con tới, là muốn phó thác Thư nhi cho con."

"Phó thác?" Phụng Tình Xu nghi ngờ lặp lại, "Chuyện này.....Kính xin hai vị chỉ rõ."

"Tình nhi, chúng ta cũng không đối gât con, lần này Thư nhi xuất môn, chúng ta vốn không đồng ý, chỉ là không thể thay đổi được hấn mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn không yên lòng, vì vậy chúng ta liền muốn trước hết để cho các con ở lại xem tình huống một chút rồi nói sau. Bắt đầu từ ngày thứ nhất, Thư nhi liền đặc biệt gần gũi với con, mà ở trong mấy ngày này, hấn cũng chỉ đi cùng với con, ngay cả Vô Nhai hiền chất cũng không để ý tới. Vốn là, thấy con là một thiên kim tiểu thư nhu nhược, chúng ta còn rất lo lắng. Dieenndkdan/leequhydonnn thứ nhất chỉ sợ không tốt với thanh danh của con, thứ hai nếu như Thư nhi muốn đi cùng với các con, nếu như hấn vẫn đi theo bên cạnh con, ta cũng sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, các con một ngày thơ, một nhu nhược, không có ai giúp một tay, khả năng sẽ xuất hiện vấn đề, nhưng bây giờ xem ra, người thực sự có thể bảo vệ Thư nhi, cũng không cần võ công cao cường, chỉ cần mời một người võ công cao cường đến bảo vệ là được, bảo vệ thực sự, chính là săn sóc và quan tâm đến Thư nhi."

"Đúng nha!" Tuấn phu nhân cảm khái nói tiếp, "Thư nhi của chúng ta từ nhỏ đã như vậy, tất cả người trong phủ đều bảo vệ nó, cũng rất là bao dung với nó, vì vậy đối với việc đối cũng ngày thơ không biết, nếu như chúng ta giao Thư nhi cho một người sợ ý lo là, không hiểu được bao dung Thư nhi, như vậy đối với Thư nhi có thể là một loại tổn thương. Ở trong bốn người, chúng ta coi trọng nhất vẫn là Tình nhi, con là người biết tiến lùi, đi@en*dyan(lee^qu.donn) rất thông tuệ, lại càng chăm sóc Thư nhi cực kì tốt, vừa có thể bao dung tính ngày thơ của nó, có thể chú ý về những khoản nhỏ mà nó cần, hơn nữa tên họ vệ kia bên cạnh Tình nhi cũng là cao thủ hiếm thấy, chúng ta không cần lo lắng đến sự an toàn của các con, vì vậy chúng ta phó thác Thư nhi cho con, xin con dọc theo đường đi giúp chúng ta chăm sóc Thư nhi thật tốt."

Ách..... Tình cảnh này, sao lại giống như uỷ thác a..... A phi, nghĩ bậy gì đây! Phụngơng Tình Xu vội vàng kéo hồn trở về, nhìn về mặt nghiêm túc hai người, mỉm cười gật đầu một cái.

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụngơng Duy Tình nói lúc sáng, vì vậy Phụngơng Tình Xu đột nhiên bật thốt lên: "Cái đó, Tuấn bá bá, Tuấn bá mẫu, nếu như các người không phản đối mà nói, có thể gả Thư nhi cho ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10: Đính hôn

Đột nhiên nghĩ đến lời Phụngơng Duy Tình nói lúc sáng, vì vậy Phụngơng Tình Xu đột nhiên bật thốt lên: "Cái đó, Tuấn bá bá, Tuấn bá mẫu, nếu như các người không phản đối mà nói, có thể gả Thư nhi cho ta hay không?"

Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ đần của phu thê Tuấn Nhữ Dương, Phụngơng Tình Xu mới tỉnh ngộ được nàng vừa nói những gì!

Biểu cảm thẹn đỏ mặt, chỉ muốn thừa dịp hai người thất thần nhanh chóng rời khỏi, ai ngờ mới vừa đứng lên, liền bị Tuấn Thư một phát bắt được, chỉ thấy vẻ mặt đờn hồ này hưng phấn la hét: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cái gì là gả cho tỷ nha? Die nd da nl e q uo yd n Có phải giống như A Mộc và A Hoa, chỉ cần A Hoa gả cho A Mộc là hai người có thể ở cùng một chỗ hay không? Có phải còn có thể sinh bảo bảo hay không?"

Dường như không có nhìn thấy vạch đen trên mặt Phụngơng Tình Xu, Tuấn Thư tiếp tục chỉ tay nói: "Thư nhi gả cho tỷ tỷ có phải cũng sẽ có thể ở chung một chỗ với tỷ tỷ hay không? Ủ, Thư nhi còn có thể giúp tỷ tỷ sinh bảo bảo, còn có thể giúp tỷ tỷ giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn....."

Về mặt Phụngơng Tình Xu xấu hổ vội vàng kéo Tuấn Thư rời khỏi phòng khách, tránh để hấn nói tiếp, nói tiếp nữa nàng cũng không có mặt mũi nhìn người..... Từ đó Phụngơng Tình Xu quyết định chú ý, về sau cũng không bao giờ câu thân người nữa!

Hai người vội vã rời đi, vì vậy cũng chưa kịp nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Tuấn Nhữ Dương và Tuấn phu nhân sau khi lấy lại tinh thần. Quả thật, từ xưa tới nay chuyện hôn nhân đại sự của con cái đều dựa vào lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, dieendaanleequydonnn nếu như cầu thân, thường thường cũng là nhà trai chủ động tới cửa, nào có nữ hài tử chủ động cầu thân! Nay Phụngơng Tình Xu cầu thân, hai người không chỉ kinh hãi, lại càng khiến hai người mơ hồ nhớ tới một người.....

Dọc đường Phụngơng Tình Xu gấp rút xông về trước, Tuấn Thư sau lưng còn đang không ngừng tỉ mỉ nói những việc muốn làm sau khi hai người lập gia đình, không hề có một chút nào cảm nhận được Phụngơng Tình Xu lúng túng và ánh mắt của bọn hạ nhân mặt mày lui tới.

Lần này Phụngơng Tình Xu thật là bị Tuấn Thư ngày thơ làm cho hết ý kiến, không thể làm gì khác hơn là xoay người lôi kéo hấn vọt đến phía sau hòn non bộ hoa viên, bắt đầu tiến hành một loạt uy hiếp lợi dụ với Tuấn Thư, để cho hấn cảm miệng không nên nhắc lại chuyện lập gia đình. Lần này Tuấn Thư cũng không làm, nặt phụngơng chớp chớp, liền bắt đầu long lanh: "Tỷ..... Tỷ tỷ không cần Thư nhi sao? Tỷ tỷ ghét Thư nhi sao?"

Phụngơng Tình Xu đen mặt lại: "Không có, sao Thư nhi lại nghĩ như vậy chứ?"

"Vậy tại sao tỷ tỷ không cho phép Thư nhi nói đến chuyện thành thân? Tỷ tỷ có phải không muốn kết hôn Thư nhi không? Tỷ tỷ muốn vứt bỏ Thư nhi rồi hả ? Tỷ tỷ....."

Phụngơng Tình Xu im lặng nhìn trời.....

***** Tiêu Tương thư viện ***** Tuyển phân cách Tình nữ *****

"Yên nhì, cẩn thận, đi chậm một chút." Cửa Tuấn phủ, Yên Vô Nhai cẩn thận đỡ lấy Khanh Dĩ Yên đi tới, giống như nàng là búp bê pha lê dễ vỡ, vì nàng chuẩn bị đi theo làm tùy tùng, vừa cầm bọc quần áo, vừa gọi người làm ghế, còn đích thân vào trong bố trí xe ngựa thật thoải mái.

Đáng tiếc hành động cuồng dại lại quan tâm này cũng không có vào mắt Khanh Dĩ Yên, nàng vẫn ngẩng cao mặt như cũ, giống như nữ thần, từ bên cạnh Yên Vô Nhai đi qua, đập lên lưng người làm ghế tiến vào xe ngựa.

Phượng Tinh Xu đứng xa xa nhìn một màn này, chân mày hơi nhăn, bước ra ngoài.

Đợi đến khi vừa nhìn ngoài cửa, Phượng Tinh Xu đen mặt. Chỉ thấy ngoài cửa có tất cả hơn mười chiếc xe ngựa lớn nhỏ đỗ lại, trong đó có sáu bảy cỗ xe là dừng đỗ, nhìn kỹ, ông trời ơi..... Ngoài hai chiếc xe ngựa trước là cho hai người Khanh Dĩ Yên và Phượng Tinh Xu ngồi ra, dinendian.loqidJon tất cả ba chiếc phía sau đều là ma ma, nha hoàn, gã sai vặt do Tuấn Nhữ Dương đặc biệt phái tới chăm sóc Tuấn Thư, cái này còn chưa bao gồm gần cả trăm tên gia đình hộ vệ phía sau! Nhìn lại hơn năm chiếc phía sau, có quần áo của Tuấn Thư, vật dụng thường dùng, bát đĩa, khiến Phượng Tinh Xu súp đồ nhất là phía sau xe ngựa có cái gì đó như ẩn như hiện, dường như là cái bô nhỏ ~! Đây rốt cuộc là xuất môn đi tham gia đại hội võ lâm hay là dọn nhà ở tại võ lâm đại hội hả?

Ngay lúc Phượng Tinh Xu đang không ngừng co giật với một đại đội xe ngựa, Tuấn Thư đang cùng với phu phụ Tuấn Nhữ Dương đi ra. Tuấn Thư vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu liền lập tức quần tới, Phượng Tinh Xu không có cách nào, cũng đành phải kéo Tuấn Thư đi tới trước mặt phu thê Tuấn Nhữ Dương, dùng âm thanh vô cùng run rẩy nói: "Tuần bá bá, Tuần bá mẫu, chúng ta đây là muốn đi tham gia đại hội võ lâm, không phải dọn nhà....."

Tuần Nhữ Dương vừa nghe, nhìn trợn thế phía sau một chút, cũng có chút ngượng ngùng. Bản thân Tuấn Nhữ Dương là một người trong giang hồ, chỉ là về sau làm thành chủ Châm Bích thành công việc bận rộn mới dần dần không giao thiệp với giang hồ, vì vậy cũng biết mọi đạo lý hành tẩu đơn giản trong giang hồ, chỉ là lần này quan hệ đến đứa bé hân thương yêu, vì vậy đành mất lòng người, theo phu nhân mù quáng ồn ào lên, làm ra cái bộ dáng như vậy. da.nlze.quydo/nn Thật may là Phượng Tinh Xu nhắc nhở, nếu không đến lúc đó ra cửa, đúng là vút bỏ mặt mũi của người làm phụ thân như hân. Lập tức vội vàng rút đi những chiếc xe ngựa ngoài hai chiếc xe ngựa mà Phượng Tinh Xu và Khanh Dĩ Yên ngồi ra và tất cả những gia đình hộ vệ kia.

Lúc Tuấn Nhữ Dương rút người rút xe, Tuấn phu nhân lại như tên trộm kéo Phượng Tinh Xu sang một bên, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn Như Ý khắc hoa văn phượng hoàng huyết có phẩm chất thượng đẳng đặt vào trong tay Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu không hiểu nguyên do, ngây ngốc nhìn Tuấn phu nhân. "Tuần bá mẫu, ngài đây là....."

"Tĩnh nhì, chúng ta cũng không nói nhiều gì, tình trạng của Thư nhì con cũng biết, vốn cho là đời này Thư nhì cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng, cô đơn như vậy, nhưng ông trời có mắt, để cho nó gặp con... con chăm sóc nó cực kì tốt, chúng ta cũng nhìn ra được, các con rất yêu thích lẫn nhau, vì vậy trong lòng chúng ta sớm có ý để cho các con thành thân, chỉ là không biết ý của con thế nào, cho nên cũng không có không biết xấu hổ mà mở miệng. Vừa rồi con đột nhiên cầu thân, hơn nữa còn muốn để Thư nhì gả cho con, chúng ta nhất thời kinh ngạc, vì vậy cũng không có kịp thời trả lời con, hiện tại chúng ta nghĩ thông suốt, mặc kệ là gả cho nó hay là nó gả cho con, không phải đều giống nhau sao! Chỉ cần con vẫn có thể đối xử với Thư nhì như vậy, chúng ta cũng yên lòng, đừng nói muốn Thư nhì gả cho con, coi như con có nạp tam phu tứ thi, chúng ta cũng không có ý kiến!"

Phượng Tinh Xu há hốc mồm nhìn về mặt Tuấn phu nhân càng nói càng đau buồn, nghe thấy biểu tình của bà càng ngày càng phóng khoáng, trong lúc nhất thời không hiểu nổi cái phu nhân nhà giàu này rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Di@en*dyan(lee^qu.donn) "Ách, Tuần bá mẫu, sao mà lúc ta nghe thấy người để cho ta nạp tam phu tứ thi thì giọng nói hưng phấn như thế? Chẳng lẽ người cũng không phản đối? Không cho là cái này rất không tuân thủ lễ giáo sao?"

"Ai! Đây coi là cái gì?" Không ngờ về mặt Tuấn phu nhân lại một bộ xem thường. "Nhớ tới mười năm trước ở Lộng Phong quốc xuất hiện một vị công chúa, công chúa này mới năm tuổi vậy mà đã hứa hẹn với hoàng đế Lộng Phong quốc muốn cái gì mà mỹ nam..... A, đúng rồi, là 'xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ', từ đó về sau, trong tứ quốc vẫn lưu truyền lời nói hùng hồn của công chúa này, tất cả mọi người đang chờ xem công chúa xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ thế nào! Cho nên chúng ta nên cũng không quá kinh ngạc!"

Phượng Tinh Xu gục ngã..... Không ngờ lời nói hùng hồn mười năm trước hôm nay lại còn giúp nàng cưới được một vị lão công! Thật là ý trời nha.....

Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực "cầm" một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuấn phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuấn phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 11: Muốn người hát

Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút, nếu người ta cũng đã cho tín vật đính hôn, vậy nàng cũng phải đưa tín vật nha, vì vậy từ trong ngực "cầm" một cái điện thoại di động tinh xảo đáng yêu giao cho Tuấn phu nhân, hơn nữa còn thêm một bản giải thích đơn giản về cách sử dụng, trong ánh mắt mới lạ khó hiểu của Tuấn phu nhân, nàng bước về phía vị hôn phu vừa mới định ra.....

"Tỷ tỷ, sao rồi?" Tuấn Thư mở to cặp mắt phượng trong veo nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, Thư nhi, chúng ta đi thôi." Phượng Tinh Xu một tay ôm chặt thắt lưng của Tuấn Thư đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa phía sau. Người làm ghế đã sớm đứng ở một bên nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân tương lai đi tới vội vàng cúi người xuống nằm trên mặt đất, để hai người lên xe ngựa.

Phượng Tinh Xu nhủ mảy lại, buông Tuấn Thư ra bước tới đỡ tên tiểu nô đang nằm trên mặt đất mặc cho người đập lên, bỗng chốc lại nhỏ giọng thì thầm trong ánh mắt kinh ngạc của tên tiểu nô, dieendaanleequydonn sau đó cười nhảy lên xe ngựa, xoay người đưa tay lôi kéo Tuấn Thư đi lên, về phần Tinh Anh, vẫn yên lặng đi theo phía sau. Chờ sau khi mọi người vào vị trí, hai tiếng vung roi vang lên, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.....

Xe ngựa đi qua khu náo nhiệt ở Châm Bích thành, từ cửa thành phía tây ra khỏi thành, lúc đi ngang qua phố xá sầm uất, Phượng Tinh Xu vén màn xe lên, vừa lúc nhìn thấy Mỹ Thực Hiên ngày hôm trước còn phong quang vô hạn, đông như trẩy hội hôm nay ở trước cửa lại hết sức yên tĩnh, một mảnh thê lương; trên đường tiếng la, tiếng chơi đùa vẫn không ngừng như cũ, lại xen lẫn không ít bàn luận, về người điên thần bí kia, về bọn du côn đột nhiên tàn phé, về tên si ngốc chỉ biết ném cục đá..... Càng nhiều hơn là tán dương thành chủ, đều nói thành chủ Châm Bích thành anh minh, yêu dân như con, mới biết được dân chúng trong thành xuất hiện người ngu dại tàn tật bị ném bỏ, liền lập tức an bài chỗ ở, mời người chăm sóc.....

Phượng Tinh Xu hạ màn xe xuống, ném một ánh mắt tán dương nhìn Tinh Anh, ý bảo hần chuyện này làm rất tốt.

Ánh mắt Tinh Anh vẫn đuổi theo Phượng Tinh Xu, bị cái nhìn này của Phượng Tinh Xu, trong lòng cảm thấy như đánh trống, rất không ngọt ngào.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

Trời xanh thắm như vậy

Dường như tất cả tâm nguyện

Ở trong phút chốc cũng có thể thực hiện

Dừng cảm tin cậy

Kỳ tích tồn tại trong hôm nay

Gió sẽ mang nó đến

Kết cục truyện nhi đồng

Mọi người vĩnh viễn tương thân tương ái

Tất cả mộng

Tất cả xúc động

Bầu trời sẽ bao dung

Tiếp tục mong đợi

Núi cao phía sau biển lớn vô tận

Thanh trừ bụi bặm

Tiếp tục tin cậy

Hạnh phúc vẫn đang đợi đội ngũ

Chúng ta đã đến

Trên đường lớn, trong hai chiếc xe ngựa đang chạy nhanh, truyền đến tiếng hát vui sướng, tiếng hát này, mặc dù có chút quái dị, lại cực kỳ dễ nghe, mặc dù không giống với những khúc ca ưu nhã hiện nay, nhưng tình cảm lại dâng trào mãnh liệt, Die nda nl e q uu ydo n khiến lòng người không nhin nổi, cũng muốn mau sớm cởi bỏ trọng trách nặng nề trên thân, vui vui về quê đi du ngoạn giữa nước non, đùa giỡn sóng lên sóng xuống, nhìn mây tụ mây tan.

"Tỷ tỷ, nghe rất hay!" Tuấn Thư chớp mắt phượng long lanh dùng sức vỗ tay, nhìn nụ cười bên khóe môi Phượng Tinh Xu, trong lúc nhất thời bị ca khúc kia, bị vẻ đẹp lóa mắt của người kia làm cho mềm lòng.

Không nghe thấy động tĩnh, Phượng Tinh Xu quay đầu lại, nhìn thấy tiểu nhân nhi say mê nhìn nàng chăm chăm, vì vậy buồn cười xoa bóp hai má hồng nhuận của hần, sau đó từ trên bàn nhỏ bên trong xe ngựa cầm lên một quả mơ chua thừa dịp Tuấn Thư còn chưa hoàn hồn liền nhét vào trong miệng của hần, dinendian.loqid]on nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì chưa phải nhủ lại một đoàn, nhin không được cười ha ha lên.

Nhìn thấy Phụng Tình Xu xấu cười nhạo hân, Tuấn Thư cũng không thuận theo, nhả mặt bĩu môi bất mãn nói: "Tỷ tỷ khi dễ Thư nhi! Thư nhi không tha thứ!"

Phụng Tình Xu vẫn còn cười ha hả, tâm tình rất tốt dụ dỗ Tuấn Thư: "Thư nhi ngoan ngoãn ~ tỷ tỷ hát cho đệ nghe nữa có được hay không?"

Vừa nghe đến ca hát, cặp mắt Tuấn Thư sáng lên, gắng sức mà gật đầu, cũng quên mất chuyện Phụng Tình Xu giấu cọt hân, thật là một đứa bé đơn thuần.

Phụng Tình Xu nhẹ giọng, lại bắt đầu hát lên:

Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu

Chúng ta cùng đi giao du

Thật là vui sướng thật là vui sướng

Vui sướng cũng không cần lý do

Sườn núi nhỏ dòng sông nhỏ

Bầu trời bay qua một con ngan

Hai con ngan ba con ngan

Bốn năm sáu bảy tám, chín con ngan

Nghe gà trống kia gọi

Cục cục.....

Nghe con ếch này gọi

Qc.....

Chúng ta cùng nhau hát

Vui sướng ung dung.....

Phụng Tình Xu hát hát, liền phát hiện hai tay Tuấn Thư lại nâng cầm lên, đi theo tiếng hát của nàng một trái một phải đung đưa theo nhịp! Con người chuyển động, cười hi hi hỏi: "Thư nhi có muốn học không?"

Tuấn Thư hưng phấn gật đầu một cái, la hét muốn hát muốn hát. Khóe mắt Phụng Tình Xu thoáng nhìn, thấy Tình Ảnh tĩnh tọa ở góc xe ngựa, da.nlze.qy:do/nn tâm tư trên cọt này lên, cười híp mắt vẫy tay gọi Tình Ảnh, "Tình Ảnh, người cũng tới, cùng ta hát!"

Đột nhiên bị điểm danh, Tình Ảnh có chút không biết làm sao, lúng túng nói: "Ta...ta không biết....."

Tuấn Thư cười ha hả xoay người lôi kéo tay Tình Ảnh lắc lắc nói: "Thư nhi cũng không biết ~ chỉ là tỷ tỷ sẽ dạy chúng ta hát ~ Tình Ảnh ca ca, đến đây đến đây ~"

Phụng Tình Xu ở một bên hé miệng cười trộm, nhìn đáng vẻ Tình Ảnh hốt hoảng, không ngờ Tình Ảnh luôn luôn trời sập cũng không nhú mày một chút nào thế mà lại sợ ca hát! Ha ha, lần này lại bắt được nhược điểm của hân nhá!

Tình Ảnh bị Tuấn Thư quán không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là quăng ánh mắt cầu cứu tới Phụng Tình Xu, lại quên là ai ngay từ đầu đã kéo hân xuống nước. Phụng Tình Xu cố ý làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Tình Ảnh, Dieenndkdan/leeequhydonnn cũng ồn ào lên theo, không muốn không để Tình Ảnh hát, nếu không chính là mất hứng! Tình Ảnh hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là co rụt lại ngồi ở bên cạnh hai người.

Vì vậy Phụng Tình Xu liền bắt đầu dạy từng câu từng câu:

" Vẫy vẫy tay lúc lắc đầu ~"

" Vẫy vẫy ~ tay lúc lắc ~ đầu" Tuấn Thư gật gù ha hả hát theo, đáng tiếc ngũ âm* không được đầy đủ, tiết tấu không đúng.

*ngũ âm: năm bậc âm giai cổ: cung, thương, góc, chủy, vũ, cũng gọi là hợp, tứ, át, xích, công ngũ âm còn thể gọi là năm âm theo âm vận học chỉ năm loại phụ âm khác nhau ở vị trí phát âm: âm hầu (cổ họng), âm nha (răng hàm), âm thiệt (lưỡi), âm xi (răng cửa) và âm thần (môi)

"Vẫy, vẫy tay, lúc, lắc, lúc lắc đầu....." Tình Ảnh thảm hại hơn, đừng nói âm, ngay cả việc lặp lại một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn rồi.

..... &×¥#@#).....

Phượng Tình Xu bận việc một lát, mọi người đều mệt mỏi nằm xuống, dạy dỗ cho Tuấn Thư đã tài lắm rồi, về phần Tình Ảnh, tất cả đều là không có hy vọng..... Cuối cùng, Phượng Tình Xu chỉ có thể khoát tay, vô lực nói: "Ta vẫn nên trực tiếp truyền bài hát này tới trong điện thoại di động của người, tự người luyện tập đi..... Cái tên tiểu tử này, dĩ nhiên liequidooon không biết ca hát, về sau gặp được cô nương mình thích thì làm sao mà theo đuổi người ta được ~ thật đúng là tiền cảnh kham ưu* ~ ai ~! Xem ra ta vẫn cứ truyền nhiều mấy bài tình ca cho người ~ sớm luyện tập, tránh cho về sau lâm trận mới mải gươm, thất bại mới mất mặt. Xem ta đối với người thật tốt nha!"

*tiền cảnh kham ưu: tương lai tự chịu đựng có nghĩa gần giống như là tự cầu phúc cho bản thân.

Tình Ảnh hơi nín thở, trên gương mặt cương nghị đã sớm xuất hiện đầy mồ hôi và vết đỏ ửng khả nghi, có thể thấy được trên đoạn đường này gây nhiều khó khăn cho hắn rồi.

"Tiểu thư, Vô Nhai công tử phái người tới truyền lời nói phía trước có một quán trà nhỏ, để cho chúng ta đậu ở chỗ đó nghỉ ngơi một chút." Phu xe ngựa thấp giọng truyền lời.

"Hả?" Phượng Tình Xu xem mặt trời một chút, hỏi "Nơi này cách thành trấn có xa lắm không?"

"Hỏi tiểu thư, còn có lộ trình nữa ngày." Phu xe trả lời.

"Vây cũng tốt, trước hết đến quán trà nhỏ nghỉ ngơi một chút." Phượng Tình Xu nói.

"Vâng" Phu xe lấy được chỉ thị, lập tức vung roi thúc ngựa.

Đợi đến lúc xe ngựa dừng lại, Tình Ảnh dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, sau đó đứng ở một bên chờ Phượng Tình Xu và Tuấn Thư xuống.

Bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên, chắc hẳn hai người đã tiến vào bên trong, dĩ nhiên* dyan(lee^qu.donnn) vì vậy Phượng Tình Xu cũng lôi kéo Tuấn Thư cùng nhau tiến vào quán trà.

Nói là quán trà nhỏ, nhưng mà bởi vì nơi này ngay giữa hai thành, vì vậy thương gia lui tới cũng sẽ đi vào nghỉ chân một chút, hàng năm trôi qua, quán trà nhỏ cũng trở thành quán trà lớn rồi.

Phượng Tình Xu vừa tiến vào quán trà, ngắm nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong nghỉ ngơi uống trà có không ít nhân sĩ giang hồ, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phượng Tình Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Mỗi người đi một ngã

Phượng Tình Xu vừa tiến vào quán trà, ngắm nhìn bốn phía phát hiện, ở bên trong có không ít nhân sĩ giang hồ nghỉ ngơi uống trà, xem ra đều là chạy tới đại hội võ lâm.

Sau khi ánh mắt Phượng Tình Xu quét nhìn một vòng, liền bị một bóng lưng yêu diễm hấp dẫn.

Phải nói, cả quán trà rất khó không có ai bị người nọ hấp dẫn. Chỉ thấy trên người nữ nhân kia mặc một kiện áo tay ngắn bằng sa mỏng màu tím, bên trong khoác một kiện y phục màu tím thêu hoa văn, dưới thân cũng mặc một kiện váy dài tơ tằm màu tím hồng, một đôi giày thêu đáy bằng màu tím thẫm, trên mỗi cánh tay ngọc trắng đeo vào một vòng tay màu tím, dĩ nhiên* leeequhydonnn bên trong vòng tay rỗng, hình như có đặt chuông ở trong đó, chỉ cần vừa động, sẽ phát ra tiếng gõ thanh thúy, trên mỗi cái vòng tay khắc một con hồ ly với dáng vẻ yêu mị mà lại ẩn giấu mũi nhọn. Trang phục như vậy, ở thời đại này đã là kinh thế hãi tục rồi, đều nói nữ tử cười không lộ răng mới là thực nữ, nàng kia đâu chỉ lộ một hai cái răng đơn giản như vậy, ngay cả hai cánh tay ngọc, một đôi gót sen (gót chân) cũng đều lộ ra hết rồi!

Ngay lúc Phượng Tình Xu quan sát nữ nhân kia, nàng cũng vừa lúc đưa ánh mắt tới phía đối diện, trong lòng Phượng Tình Xu tán thưởng, thật là một người yêu mị xinh đẹp tuyệt trần! Mái tóc xoắn xoắn tung được một cây trâm hồ ly tinh xảo tùy ý vắn lên, lơ đãng để rơi vài sợi giữa vàng trán đầy đặn và trên cổ trắng nõn, lông mày được tô nhạt, trong đôi mắt đẹp nồng đậm tình ý, lông mi vênh cong đa tình, không ngừng phóng điện, mũi thẳng, môi anh đào khẽ nhếch, dường như ngay sau đó người có thể nghe được giọng nói khẽ mềm mại thổ lộ từ trong môi đỏ mọng mê người này, bộ ngực sữa hơi lộ ra, dáng người yếu điệu nóng bỏng, làm cho người phun huyết. dĩeendaaneequydonnn Ánh mắt Phượng Tình Xu lộ ra tán thưởng rõ ràng lấy lòng nàng kia, chỉ thấy đôi môi nàng đỏ mọng khẽ cau lên, cười như không cười nhìn Phượng Tình Xu một cái, sau liền dời đi ánh mắt, thời điểm nhìn thấy sau lưng Phượng Tình Xu, ánh mắt chợt lóe, cười đến yêu mị.

Tất cả người trong quán trà đều đang ngồi yên lặng, ngoài những ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên nữ nhân yêu diễm kia ra, không có người nói chuyện, không khí rất là căng thẳng.

"Nghe gà trống kêu, cục cục....."

Đúng lúc ấy, giọng hát thoải mái của thiếu niên đã phá vỡ sự yên lặng, âm thanh non nớt đáng yêu lập tức khiến cho bầu không khí thoải mái hơn.

"Mấy vị khách quan mời vào bên trong!" Tiểu nhị cơ trí chạy đến trước mặt ba người cười ha hả chào hỏi.

"Tiểu nhị ca, một nam hai nữ vừa mới tiến vào là đi cùng chúng ta, xin hỏi bọn họ....." Phụng Tịch Xu ở không nhìn thấy ba người Yên Vô Nhai trong đại sảnh, vì vậy lên tiếng hỏi thăm.

"A, ra là mấy vị!" Tiểu nhị nói: "Vừa rồi ba vị khách kia gặp được người quen, mấy người đã đến nhà gian rồi, Die nd da nl e q uu ydo n vị cô nương đáng xinh đẹp kia nhân lại nói xin các vị chờ ở phía dưới chờ là được." Tiểu nhị cẩn thận nhớ lại tình hình vừa rồi.

Phụng Tịch Xu vừa nghe thấy, trong lòng giận dữ, thầm nghĩ Khanh Dĩ Yên này cũng quá đáng rồi, trong mấy người, nàng (Khanh Dĩ Yên) coi như là kẻ đến sau, kết quả lại đối xử với bọn họ như thế, chớ nói là người bình thường, ngay cả loại người không có nóng nảy như Phụng Tịch Xu cũng bị tự đại và kiêu ngạo của Khanh Dĩ Yên chọc giận. Hít sâu một hơi bình ổn tức giận trong lòng, không nghĩ muốn trút giận sang người khác, Phụng Tịch Xu ôn hòa mở miệng nói: "Nếu bọn họ gặp được người quen chắc hẳn cũng muốn hảo hảo gặp mặt, chúng ta sẽ không quấy rầy, tiểu nhị ca, làm phiền người truyền lời, liền nói cho bọn họ biết chúng ta đi trước một bước, gặp lại tại đại hội võ lâm!"

Thấy tiểu nhị gật đầu đồng ý, Phụng Tịch Xu xoay người rời đi, trước khi đi, lần nữa liếc mắt nhìn bóng lưng yêu kiều đó, sau đó cùng với tiếng ca đáng yêu ngây thơ của Tuấn Thư rời khỏi quán trà. Đợi sau khi ba người rời đi, hai đạo bóng người cũng đi theo rời khỏi quán trà.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

"Tỷ tỷ, tại sao chúng ta lại đi?" Tuấn Thư ngẩng mặt nghi ngờ hỏi.

"Tỷ tỷ không thích nơi đó, Thư nhi, chúng ta tìm một chỗ nấu com dã ngoại được chứ?" Phụng Tịch Xu ôn hòa trả lời.

"Cái gì là nấu com dã ngoại?" Tuấn Thư nghiêng đầu nhìn Phụng Tịch Xu.

"Nấu com dã ngoại chính là chúng ta ở trong rừng cây bắt thỏ hoang, câu cá, đào rau dại, sau đó sinh hoạt nấu ăn, da.nlze.qyudo/nn tự mình thể nghiệm niềm vui trong thế giới thiên nhiên rộng lớn." Phụng Tịch Xu miêu tả cái gọi là nấu com dã ngoại, nhìn trên mặt Tuấn Thư dần dần hiện lên sự mong đợi, cười nhẹ không thôi.

Dặn dò phu xe lái xe ngựa tiến vào trong rừng, lúc này một bóng dáng như quỷ mị chui vào bên trong xe ngựa. Phụng Tịch Xu thờ ơ, vẫn tựa vào gối ôm siêu lớn trong xe ngựa nhìn quyển tiểu thuyết của nàng như cũ. Chỉ có Tuấn Thư kinh ngạc một chút, đợi đến khi phát hiện ra là Tinh Ảnh mới bình tâm hoảng sợ, cười ha hả hỏi "Tinh Ảnh ca ca, vừa rồi ca mới đi làm gì à?"

Tinh Ảnh khẽ mỉm cười, không nói lời nào. "Thư nhi, không phải đệ muốn xem sách thiếu nhi sao? Ở đây, cầm xem đi." Đúng lúc Phụng Tịch Xu chen vào, cầm một quyển truyện tranh thiếu nhi đưa cho Tuấn Thư hai mắt đã sớm phóng tia sáng của sói, dinendian.loqid]on sau đó nhìn Tuấn Thư la hét lên một tiếng ngâm quyển truyện tranh tự động co lại ở trong gối ôm say sưa xem.

"Dò hỏi được rồi sao?" Phụng Tịch Xu vừa lật sách vừa không chút để ý hỏi.

"Tiểu thư, dò hỏi được." Tinh Ảnh nhỏ giọng trả lời, "Người bọn họ gặp là thương nhân nổi danh tứ quốc, Kim Bích Đạc."

"Nhiều kim tệ*!?" Phụng Tịch Xu kêu lên một tiếng, rồi sau đó "xì" bật cười một phen, "Đây là cái gì tên vậy?"

*Nguyên văn là kim tệ đa, trong tiếng Trung, chữ 'đa' đồng âm với 'đạc', do đó Phụng Tịch Xu nghe nhầm.

Bị giọng điệu của Phụng Tịch Xu chọc cười ngoài ý muốn, Tinh Ảnh mỉm cười giải thích: "Tiểu thư, là bích trong ngọc bích, đạc trong vũ đạc (hình như là múa chuông)."

"A, thì ra là như vậy!" Phụng Tịch Xu gật đầu một cái. "Nhiều kim tệ này có cái lai lịch gì?"

"Tiểu thư, Kim Bích Đạc là dòng chính đời thứ chín của gia tộc Kim thị Hí Triều quốc. Trước đó gia tộc Kim thị Hí Triều quốc là thủ phủ tứ quốc (nhà giàu nhất tứ quốc), nhưng kể từ sau khi tiểu thư bắt đầu tiến vào thương giới, trong mười năm từng bước kéo bọn họ xuống vị trí thủ phủ, nhưng, mặc dù Kim gia đã mất đi địa vị thủ phủ tứ quốc, bằng vào gia sản hùng hậu, cũng không thể coi thường. Nhất là hai năm qua Kim Bích Đạc bắt đầu tiếp nhận Kim gia, hẳn là nhân vật không thể khinh thường, vừa lên đài liền sử dụng một loạt thủ đoạn, di@en*dyan(lee^qu.donn) cải cách nội bộ phát triển ngoại bộ, gom quét cục diện không khí trầm lắng của Kim gia, khiến cho tình hình các ngành nghiệp Kim thị rực rỡ hẳn lên, đối với chúng ta mà nói, hẳn là đối thủ hiếm thấy." Tinh Ảnh giới thiệu từng cái về thân phận bối cảnh của Kim Bích Đạc, trong giọng nói còn bắt chợt toát ra bội phục đối với Kim Bích Đạc.

Phụng Tịch Xu liếc Tinh Ảnh một cái, hiểu cái tinh anh hùng tiếu anh hùng kia, vì vậy nói: "Sẽ có cơ hội, chúng ta cùng ra sức tồn tại trên thương trường, phóng mắt nhìn khắp toàn bộ đại lục, cuối cùng cũng sẽ có thời điểm chúng ta chính diện giao phong, khi đó, liền toàn quyền giao cho người đi xử lý!" Ảnh mắt nàng hàm chứa nụ cười hứa hẹn.

Trong lòng Tinh Ảnh chấn động, nhìn về phía Phụng Tịch Xu, thấy nàng đang nhìn hắn, ý cười âm áp trong đôi mắt sáng kia, có tình cảm âm áp nói

không ra lời, Tình Ảnh biết, nàng hiểu được hần, trong lòng cũng là một mảnh vui vẻ.

"Tiểu thư, chúng ta tiến vào rừng cây rồi." Âm thanh phu xe truyền vào, Phụng Tình Xu dời đi tầm mắt, để sách xuống, vỗ vỗ Tuân Thư đang xem say sưa, ba người cùng nhau xuống xe ngựa.

Xe ngựa dừng ở bên cạnh một cái hồ nhỏ, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp, rất là thích hợp để nấu cơm dã ngoại. Phụng Tình Xu quay đầu nhìn Tuân Thư đang hưng phấn và Tình Ảnh đang im lặng, bắt đầu phân công nhiệm vụ: Tuân Thư và Tình Ảnh đánh bắt cá, phu xe đi kiểm củi đốt, còn lại Phụng Tình Xu thì đi săn. Tình Ảnh vốn không yên lòng để một mình Phụng Tình Xu đi săn, nhưng vừa nghĩ tới võ công của Phụng Tình Xu cũng là được truyền thừa từ sư phụ Lục Miếu chân nhân, dĩ nhiên liền nghe sư phụ nói nàng đã sớm xuất sư, nói không chừng hiện tại tu vi của nàng đã vượt qua sư phụ, gặp phải nguy hiểm thì chỉ vì quan tâm người khác, vì vậy lời phản bác đến bên miệng cũng liền nuốt xuống, gật đầu một cái, mang theo Tuân Thư bung thùng nhựa do Phụng Tình Xu lấy ra từ trong Thảm Xu Vãn đi tới bên hồ. Phu xe cũng đã sớm buộc tốt xe ngựa đi nhặt củi, vì vậy Phụng Tình Xu cũng xoay người đi vào trong rừng rậm.

Vừa đi chưa được mấy bước, trong rừng một con thỏ liền xông tới đây đập đầu vào thân cây chết ở trước mặt Phụng Tình Xu, đồng thời còn có mấy con chim bồ câu và mấy con chim trĩ không biết từ nơi nào chạy đến cũng cùng nhau "ngất" ở trước mặt Phụng Tình Xu. Sắc mặt Phụng Tình Xu đen lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh mấy con động vật buộc nợ bướm với ánh mắt hàm chứa mong đợi nằm ở trên bàn ăn, trong lòng đột nhiên buồn nôn một trận, vì vậy làm bộ không nhìn thấy, nhấc chân vòng qua một đồng thức ăn tự động đưa tới cửa, ai ngờ còn chưa bước ra mười bước, lại có nhiều động vật "đột phát tử vong" hơn ở trước mặt Phụng Tình Xu, hơn nữa những loài động vật "nằm ngay đó" trên mặt đất mười bước trước lại như một làn khói lần nữa chạy tới trước mặt Phụng Tình Xu. Phụng Tình Xu nhìn "thi thể" động vật khắp nơi, khóe miệng co giật, dĩ nhiên liền quay đầu xem ra hôm nay nhất định phải nhặt mấy thứ này về, nếu không thì chờ một lát nữa tất cả động vật trong khu rừng này đều sẽ "nằm ngay đó" ở chỗ này.

"Các ngươi, tất cả đứng lên, hiện tại, các ngươi bắt đầu tỷ thí, người nào thắng ta liền ăn người đó." Phụng Tình Xu tựa vào dưới một gốc cây đại thụ nhũm mây, lăm bầm nói với "thi thể" đầy đất, "Ta chỉ cho thời gian một nén nhang." Vừa dứt lời, bên cạnh liền xuất hiện một cái lư hương, trên lư hương cắm một nhánh hương mới đốt lên. Sau đó liền nhìn thấy tất cả "thi thể" trên đất đột nhiên đều sống lại, hơn nữa bắt đầu riu rít tranh đấu, Phụng Tình Xu cũng lười quản chúng nó đấu một mất một còn, lại còn hạ một kết giới, rồi nhàn nhã xoay người nằm ở trên cành cây chợp mắt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

"Giáo chủ, thám tử truyền đến tin tức, đoàn người Yên Vô Nhai dừng lại ở Châm Bích thành mấy ngày rồi lên đường tiến về Khúc thành, trước mắt dừng lại nghỉ ngơi ở trong quán trà nhỏ giữa hai thành, có thể tối nay sẽ dừng lại ở nơi đó." Một người áo đen quỳ một gối ở trước mặt bẩm báo với nam tử lục y.

"Ừ, tiếp tục để ý, tìm đúng thời cơ động thủ, cũng đừng ra lại gây ra chuyện rắc rối gì!" Nam tử giống như lơ đãng nói nhỏ khiến người áo đen sợ hãi một hồi, nghĩ đến kết cục của người lần trước thất bại trở lại báo tin, trên lưng không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh.

"Dạ!" Người áo đen lĩnh mệnh lập tức xoay người rời đi.

"Khoan đã." Nam tử lục y lại lên tiếng.

"Dạ, giáo chủ." Người áo đen xoay người cung kính đứng ở phía dưới chờ đợi phân phó của nam tử lục y.

Trầm ngâm một lát, nam tử lục y hỏi "Hai người đi cùng với hần mà lần trước các ngươi kể đâu?"

Người áo đen vội vàng hồi bẩm nói: "Khởi bẩm giáo chủ, căn cứ vào tin tức mới nhất truyền đến cho thấy hai người kia và công tử thành chủ Châm Bích thành đã đi tách khỏi hai người Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên rồi."

"Ừ." Nam tử lục y gõ nhẹ ngón trỏ trên mặt bàn, người áo đen biết đây là động tác suy nghĩ của chủ tử. "Ngươi nói bọn họ cũng muốn đi đại hội võ lâm?" Nam tử lục y hỏi.

"Hồi giáo chủ, đúng vậy."

"Lần trước người được phái đi nói người nam nhân kia chỉ có một mình liền giải quyết được cao thủ của Mộ Ngâm Giáo ta, có thể thấy được thân thủ người này bất phàm, " Nam tử lục y tiếp tục lấy tay gõ nhẹ mặt bàn, chậm rãi nói: "Cao thủ..... thủ vị, thật thủ vị, không bằng đi gặp mặt....." Kể từ sau khi làm giáo chủ Mộ Ngâm Giáo tới nay, dĩ nhiên cũng rất ít khi tự thân động thủ, bởi vì cao thủ hần gặp phải không phải đầu quân dưới trướng Mộ Ngâm Giáo, thì chính là bị một chương của hần đánh chết, vì vậy đối với hần mà nói, cao thủ là khó có được, còn nam nhân gọi là Tình Ảnh đó, đến cuối cùng có phải là cao thủ hay không, có đáng giá để hần động thủ hay không, vậy phải để hần tự mình đi gặp rồi.....

"Truyền lệnh xuống, để cho bọn họ an bài tốt, chúng ta cũng đi đại hội võ lâm tham gia náo nhiệt!" Nam tử lục y ngăn tay áo lại, trầm giọng phân phó nói.

"Dạ!" Người áo đen ôm quyền hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

"Linh, chỗ bộ phận tìm kiếm còn chưa có tin tức sao?" Đợi sau khi người áo đen đi xa, nam tử lục y nhẹ giọng hỏi.

"Thật xin lỗi, chủ thượng, người ngài muốn tìm đến nay vẫn chưa có tin tức." Một âm thanh mờ ảo vang vọng trong đại điện.

"Vậy sao....." Nam tử lục y than nhẹ, rồi sau đó giọng điệu sắc bén hỏi "Vậy thì tin tức bên kia!?"

"Đã có manh mối, xin chủ thượng kiên nhẫn chờ." Âm thanh kia vẫn là phiêu miểu hư vô, không vì giọng nói của nam tử lục y mà bị ảnh hưởng.

"Rầm!" Một chương của nam tử đánh nát vạc đồng trước mắt, ánh mắt phẫn hận, đó là vẻ mặt thị huyết giống như Tu La địa ngục, khiến người khác nổi da gà.

P/s: Ủ chà! Một giáo chủ vô cùng thần bí xuất hiện? Có ai đoán được ko? Gọi ý là một người quen bik với Phụng Tịch Xu đấy! Đáp án sẽ có ngay khi có chương tiết lộ thân phận người này! Đáp đúng là có quà nha!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Đốt nường xuất hiện tỷ tỷ*

*Nguyên văn nó là thiêu nường ra ngoài tỷ tỷ, sau khi edit hiểu được ngụ ý của nó, nhưng lại không biết đặt sao cho đúng, cuối cùng đành phải viết thế! Đọc xong chương này, ai hiểu được thì tốt, ai không hiểu cũng đành chịu. @@

Tiếng chim hót thanh thúy vang lên ở giữa rừng, gió nhẹ hiu hiu, chính là hoàn cảnh tốt để ngủ ngon. Phụng Tịch Xu nghỉ ngơi ở trên cành cây, khi nàng mở mắt ra thời gian vừa lúc là một nén nhang đã cháy hết. Phụng Tịch Xu tiến vào kết giới vừa thấy, năm con chim bồ câu nằm thoải mái trên đất, lông vũ hai con gà rừng xóc xếch, toàn thân hai con thỏ bị mỡ đầy chầm đở, còn có những động vật khác toàn bộ đều một mồi nằm xuống, dieendaaanleequydonn xem ra những động vật này đã có liều mạng mạnh mẽ dùng toàn lực để sớm siêu sinh thành người. Phụng Tịch Xu lắc đầu một cái, ngời xồm xuống hỏi: "Các người ai thắng vậy?"

Chỉ thấy một con hươu hoang lập tức nhảy lên, khí thế bùng bùng hùng dũng oai vệ chạy đến trước mặt Phụng Tịch Xu. Phụng Tịch Xu quan sát một chút, thầm nghĩ, con hươu nhỏ này ý vào ưu thế về thân thể của mình lấy được thắng lợi, trái lại rất có ích với tình hình của nàng nha! Vì vậy gật gật đầu, sau đó để tất cả mấy con chim bồ câu, gà rừng, thỏ hoang đã gục xuống ở trên thân con hươu hoang, xoay người vừa muốn đi thì nhìn thấy mắt mắt trong con người của các động vật còn lại, vì vậy vẽ ra một cái thủ quyết, sau khi thì thầm nói một hồi liền mỉm cười nói với những động vật kia: "Ta đã tiến hành cầu phúc với các người, hi vọng các người sau khi chết có thể đạt được ước muốn, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa, các người cũng sẽ đạt thành nguyện vọng của mình." Xoay người, không nhìn tới những động vật quỳ lạy rất lâu với nàng nữa, Phụng Tịch Xu trở lại bên hồ.

Lúc trở lại địa điểm được chọn, nơi đó không có ai, nhưng đã chất không ít củi khô, nơi xa còn truyền đến tiếng hát thong thả "Chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành....." Xem ra Tuấn Thư và Tĩnh Anh vẫn còn đang bắt cá, vì vậy Phụng Tịch Xu tính đi qua nhìn một chút, trước khi đi nàng nhìn lướt qua con hươu hoang vác xác động vật, con hươu hoang này cũng tương đối hiểu tính người, lập tức ngã xuống đất giả chết. Phụng Tịch Xu cười khẽ, Die nda nle q u uydo n nói: "Cái vật nhỏ này thú vị đây, nếu không phải là người một lòng muốn chết, ta thật muốn nhận người làm sủng vật!" Ai ngờ vừa dứt lời, con hươu hoang "nằm ngay đó" trên đất lập tức bật dậy, vui sướng vây quanh Phụng Tịch Xu, vô cùng vui mừng nhảy dựng lên.

Sắc mặt Phụng Tịch Xu đen lại, không nghĩ tới sẽ như thế này, có điều nói cũng đã nói rồi, nàng cũng quả thật rất yêu thích con hươu nhỏ này, vì vậy nên cũng mặc kệ nó, đi tới bên hồ, mặc cho hươu con cùng đi theo.

Mới vừa đi tới bên hồ, liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Tuấn Thư, nghe hình như là đang dạy dỗ Tĩnh Anh, Phụng Tịch Xu tò mò, dừng bước lại, làm một động tác chớ lên tiếng với hươu con, vì vậy hươu con liền chớp tròn mắt thông minh nằm bất động trên đất.

"Tĩnh Anh ca ca, ca hát theo Thư nhi nha, chỉ cần ca hát nhiều lần là sẽ được!" Hai tay Tuấn Thư chống cằm mặt ngây thơ ngồi ở bên hồ nhìn Tĩnh Anh bỏ đi giấy vớ kéo cao ống quần đứng ở trong hồ không ngừng khuyến lơn, "Tỷ tỷ nói ca ca nếu như không biết ca hát, về sau gặp phải người trong lòng người ta sẽ không thích ca đâu!"da.nlze.qu:yo/nn Đột nhiên, hai tay Tuấn Thư nắm quyền, phồng má lên giống như hung ác nói: "Hừ hừ! Thư nhi nhất định phải ca hát thật tốt, về sau có thể hát rất nhiều rất nhiều cho tỷ tỷ nghe! Thư nhi thích tỷ tỷ nhất! Nếu Thư nhi luôn luôn ca hát cho tỷ tỷ nghe, tỷ tỷ nhất định cũng sẽ rất ưa thích Thư nhi đấy!"

Sau đó hân lại tiếp tục mềm giọng, nũng nịu khuyến nhủ: "Tĩnh Anh ca ca, ca cũng cùng hát với Thư nhi nha, vầy vầy tay ~ lúc lắc đầu ~ chúng ta cùng đi dạo chơi ngoại thành ~"

Một lát sau, chỉ nghe trong hồ kia mơ hồ truyền đến một tiếng ca chua chát, vẫn lấp ba lấp bắp như vậy, nhưng tốt hơn so với buổi trưa nhiều, Phụng Tịch Xu cười trộm, xem ra cho dù là cứng rắn lạnh băng như Tĩnh Anh, dinendian.loqidJon cũng không chịu được việc Tuấn Thư làm nũng nha! Đưa chân đá đá hươu con nằm ở một bên, hươu con vừa được ám hiệu, lập tức đứng lên mạnh mẽ vọt qua, chạy vội ra ngoài.

"Người nào!?" Âm thanh Tĩnh Anh bén nhọn lập tức truyền đến, sau đó là Tuấn Thư oa oa kêu to: "Oa! Hươu con thật đáng yêu nha!"

Phụng Tịch Xu mỉm cười đi ra ngoài, nhìn thấy Tuấn Thư ôm đầu hươu con kia, bước đi thong thả đến trước mặt của hắn, "Thư nhi thích không?"

Tuấn Thư nhìn thấy Phụng Tịch Xu, lập tức vui vẻ hét lớn: "Tỷ tỷ, hươu con thật đáng yêu! Thư nhi rất thích!"

"Ha ha, vậy sau này hươu con cùng ở bên cạnh Thư nhi nhé!" Sau đó không để ý tới Tuấn Thư kêu lên vui mừng nữa, đi tới bên cạnh thùng nhựa ngồi xồm xuống tra xét, phát hiện cá đã đầy nửa thùng, vì vậy nói với Tĩnh Anh: "Người cũng được nha, thời gian mới có một lúc liền bắt được nhiều như vậy, không tệ lắm, người đi lên đây đi!" Sau khi chờ Tĩnh Anh lên bờ, ba người một hươu lại đi về.

Trở về vừa thấy, phu xe đã nhặt khá nhiều củi khô trở lại. Phương Tinh Xu gạt đầu, sau đó đi tới sau xe ngựa từ trong Thảm Xu Văn lấy ra một cái vỉ nướng, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của ba người mặt không đổi sắc đặt vỉ nướng vào giữa, sau đó chỉ huy Tinh Ảnh làm việc, phu xe xử lý những động vật kia và cá, nòng và Tuấn Thư hai người đi đào một chút rau dại về. Đợi hai người một hươu nhảy nhót nhót trở lại, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vì vậy Phương Tinh Xu lấy ra một loạt đồ gia vị như dầu, muối, bột tiêu, bột ớt, thìa là, gừng, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) rồi dưới ánh tò mò của những người khác khoác lên một cái tạp dề (ta đã lằng lằng thành công làm một hình mẫu bà chủ nhà đúng chuẩn rồi, hết cách rồi, ai kêu bây giờ nấu ăn ở trước mặt mọi người, nòng không thể thâm làm cũng rất buồn bức nha ~!), bắt đầu đặt cá và thịt ở trên vỉ nướng, quét dầu lên, chỉ chốc lát sau, từng luồng mùi thịt thơm mê người phiêu đảng ở trong rừng cây.

Đám người Tuấn Thư nhìn không chớp mắt, nước miếng chảy ròng, cho đến khi Phương Tinh Xu nướng xong một mâm thịt, phân cho ba người, Tuấn Thư nuốt nước miếng, vừa muốn động, đột nhiên một trận gió cuốn tới, chờ gió qua, Tuấn Thư nháy mắt mấy cái, "oa" một tiếng khóc lên. Phương Tinh Xu vừa nhìn, mâm thịt trong tay hắn kia đã sớm không thấy tung tích. Lòng mày nhăn lại, liền nghe thấy trên một thân cây gần đây mơ hồ truyền đến tiếng nhai, Phương Tinh Xu nháy mắt một cái, Tinh Ảnh nhanh chóng chạy như bay ra, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng một nữ nhân "Chao ôi!" Thoáng cái, một bóng dáng lập tức chạy đến sau lưng Phương Tinh Xu, lấy Phương Tinh Xu làm lá chắn, gấp giọng nói: "Đừng đừng đừng! Đừng đuổi ta, ta chỉ ăn đúng một mâm thịt thôi mà!"

Từ lúc cái bóng dáng này vọt đến đây Phương Tinh Xu đã xác định rõ đây là nữ tử yêu mị trong quán trà, xuất phát từ ấn tượng tốt với nòng, cho nên khi nòng đến gần cũng không có ra tay công kích, vừa nghe thấy lời của nòng, liền tức giận nói: "Tỷ tỷ, một mâm thịt này của tỷ, lại để cho Thư nhi của chúng ta khóc thảm đố!"

Nàng kia thấy Tinh Ảnh không hề công kích nòng nữa, vì vậy lá gan cũng lớn lên, tựa vào trên người Phương Tinh Xu cười hi hi nói: "Muội muội, hết cách rồi, tỷ tỷ ta ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, đi ngang qua đây liền nghe thấy mùi thơm mê người như vậy, đienddn liequidoon không nhịn được liền lấy mượn một phần tới ăn thôi, " lại quay đầu lại nói xin lỗi với Tuấn Thư còn đang khóc sùt sùi: "Thật xin lỗi, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đoạt một phần thịt của đệ, coi như thiếu đệ một phần tình đi, sau này có chuyện gì thì tới tìm tỷ tỷ ta, ta nhất định sẽ giúp đệ!"

Phương Tinh Xu vừa nghe, càng thêm thương thức nữ tử này, nghĩ thầm, đây cũng là một người ngay thẳng sáng khoái. Vì vậy nổi lên tư tưởng kết giao, nói: "Tiểu muội Hoàng Vũ Tinh Xu, hôm nay có duyên gặp mặt tỷ tỷ tại quán trà, Dieemdkdan/leeequhydonnn rồi sau đó lại gặp nhau trong rừng cây này, muốn kết giao bằng hữu với tỷ tỷ, không biết ý tỷ tỷ thế nào?"

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: "Tốt tốt! Dựa vào phần tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 14: Tin đồn trân bảo

Nàng kia vừa nghe, vui mừng nói: "Tốt tốt! Dựa vào phần tay nghề tốt này của muội muội, tỷ tỷ cũng định người bằng hữu này rồi! Tỷ tỷ ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cũng là Tâm Mộng Hồ!"

"Tâm Mộng Hồ!?" Sắc mặt Tinh Ảnh khẽ biến đổi.

"Ồ, tiểu hóa đẹp trai, thì ra ngươi còn nghe qua danh hào của tỷ tỷ ta à? Không tệ không tệ, coi như ngươi có kiến thức!" Tâm Mộng Hồ nhú mày, cười hi hi nói, chỉ là ngao khí trong giọng điệu kia là không che giấu được.

"Ha ha, tỷ tỷ, tiểu hóa đẹp trai chúng ta nghe qua, tiểu muội ta lại chưa từng nghe qua!" Phương Tinh Xu cười nói.

"Ha ha, muội tử, để cho tiểu tử nhà muội giới thiệu cho muội đi..... Ai, ai, muội đừng có ngừng tay nha! Umh..... Cái tiểu muội tử này, dùng những thứ gì quét lên thịt mà thơm như vậy chứ, thật là thèm chết tỷ tỷ rồi!" Tâm Mộng Hồ vừa nói vừa rất "tự giác" từ sau lưng Phương Tinh Xu đi ra, trắng trợn bưng thịt nướng trên tay Tinh Ảnh và phu xe đang ở một bên ngáy người, Die nd da nl e q uo ydo n sau đó nhét một mâm vào trong tay Tuấn Thư, nghĩa khí nói: "A, tiểu đệ đệ, đừng nói tỷ tỷ không có chăm sóc đệ, mau ăn mau ăn, nếu không một lát nữa thì ca ca đó sẽ tới đoạt đây!" Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ Tinh Ảnh đang đen mặt.

Tuấn Thư vừa thấy Tinh Ảnh đen mặt, hai tay đang cầm mâm, muốn ăn lại không dám, chỉ có sợ hãi nhìn về phía Tinh Ảnh, lại đưa ánh mắt cầu cứu tới Phương Tinh Xu. Phương Tinh Xu mỉm cười gạt đầu một cái, hắn lại nhìn về phía Tinh Ảnh, phát hiện Tinh Ảnh cũng mỉm cười với hắn, rốt cuộc cũng thả lá gan xuống, vui vẻ ăn.

Tâm Mộng Hồ thú vị nhìn ba người "tức mắt đưa tình", cho đến khi Tuấn Thư mới bắt đầu ăn vài ngụm, mới dùng chiếc đũa gấp lên một miếng thịt, vừa muốn bỏ vào trong miệng liền bị một đôi đũa khác làm cho ngừng lại.

Tâm Mộng Hồ sững sờ, nhìn về phía Phương Tinh Xu, lại thấy nòng cười híp mắt nhìn mình, thế mới biết là gặp được cao thủ. Lúc trước mắt nòng thật vựng về, còn tưởng rằng cũng chỉ có võ công của người nam nhân kia là cao nhất trong mấy người này, dieendaanleequydonnn hiện tại tiểu muội tử lại ngay lúc nòng không chú ý đang lúc đánh liền ở liền ra tay cực nhanh, có thể thấy được mặc dù bề ngoài nòng nhìn như nhu nhu nhược nhược, nhưng lại biết võ, hơn nữa tu vi võ công còn cao xa hơn nòng, mới có thể làm cho nòng không chút nào phát hiện được.

"Ha ha ha! Muội tử tốt! Hôm nay tỷ tỷ thật gặp phải đối thủ rồi!" Tâm Mộng Hồ bị Phụng Tĩnh Xu đánh một đũa, cũng không xấu hổ, ngược lại còn cười ha ha.

"Đâu có, nhờ có tỷ tỷ nể mặt thôi." Phụng Tĩnh Xu càng ngày càng thích tính tình cởi mở của Tâm Mộng Hồ, và lại vừa rồi hành động chăm sóc Tuấn Thư của nàng cũng làm cho Phụng Tĩnh Xu rất có thiện cảm, vì vậy giọng nói càng thêm thân thiện, "Chỉ là, tỷ tỷ, nể mặt là một mặt, thịt nướng này, lại thuộc về mặt khác rồi." Phụng Tĩnh Xu cười nói.

"Há? Muội tử đây có ý gì à?" Tâm Mộng Hồ cảm thấy hứng thú hỏi.

"Không biết tỷ tỷ nghe qua câu 'tự mình động thủ, cơm no áo ấm' chưa?" Phụng Tĩnh Xu lấy ra danh ngôn của chủ tịch Mao, da.nlze.qu; ydo/mn dẫn dụ Tâm Mộng Hồ vào bẫy rập.

"Tự mình động thủ, cơm no áo ấm?" Tâm Mộng Hồ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua, muội tử, đây là người nào nói a? Có đạo lý như vậy!"

"Là ai nói không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa của nó." Phụng Tĩnh Xu ý vị thâm trường nói.

"Ý nghĩa?" Tâm Mộng Hồ ngây ngốc lặp lại, "Cái gì mà ý nghĩa với không ý nghĩa? Điều này có quan hệ gì với việc ta ăn thịt nướng?"

"Đương nhiên có quan hệ, nó nói cho chúng ta biết, muốn ăn được cơm miễn phí, nhất định phải trả tiền trước nha!" Phụng Tĩnh Xu buông tay nói.

"Cái, cái gì mà trả tiền?" Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa hiểu ra sao.

"Trả trả tiền đương nhiên là —— tất cả những thứ này tỷ tỷ đều phải tự mình đi rửa sạch sẽ!" Phụng Tĩnh Xu đuổi tay ra, chỉ đám rau dại mà lúc trước cùng Tuấn Thư đào về.

"Cái... cái gì? Muốn ta rửa rau dại!?" Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nổi kêu lên. "Có làm hay không? Cho tới bây giờ ta ngoài da tóc ra ta cũng chưa từng rửa cái gì đâu!"

"Ha ha, vậy hôm nay tỷ tỷ liền mở ra tiền lệ này đi!" Phụng Tĩnh Xu vẫn cười ha ha, nhưng trong giọng nói không có một chút chỗ thương lượng.

"Nhưng tay ta trắng nõn....." Tâm Mộng Hồ mở miệng.

"Chỗ muội có thuốc, có thể bảo dưỡng hai tay tỷ tỷ càng mềm mại hơn so với trước kia." Phụng Tĩnh Xu một lời cắt đứt.

"Vậy ta cũng sẽ không....." Tâm Mộng Hồ vẫn còn giãy giụa.

"Đại ca phu xe sẽ dạy tỷ tỷ rửa rau thế nào." Phụng Tĩnh Xu lại một lần đánh lại lòng giãy giụa của Tâm Mộng Hồ.

"Nhưng mà một mình ta rửa sẽ....." Lần này Tâm Mộng Hồ vẫn còn chưa nói hết, không phải là bị Phụng Tĩnh Xu cắt đứt, mà là bị khí thế không cho cãi lại trên người nàng làm cho kinh hãi, trong lòng thầm kinh ngạc tiểu cô nương này đến tột cùng là người nào, lại có thể khiến lão giang hồ như nàng cũng không khỏi bị nàng trấn áp. Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Có điều may mà hai người cũng không đối địch, vì vậy cũng không nên nóng lòng nhất thời đi tìm tòi nghiên cứu Phụng Tĩnh Xu, Tâm Mộng Hồ chỉ đành ngoan ngoãn cùng với phu xe đã bị nàng cướp thịt nướng đi tới bên hồ.

Tâm Mộng Hồ vừa đi, trong không khí chỉ để lại từng tiếng "chi chi" phát ra trên thịt đang nướng trên vỉ, một lát sau, Phụng Tĩnh Xu mở miệng hỏi: "Nàng là người nào?"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

"Kim công tử, không ngờ chúng ta có duyên như vậy, ngay lúc này lại gặp nhau." Tay ngọc của Khanh Dĩ Yên cầm bình, từ từ rót rượu, ánh mắt ân tình, không ngừng đưa đến nam tử anh tuấn phía đối diện.

"Đâu có, Dĩ Yên cô nương nói quá lời rồi." Ngồi đối diện với Khanh Dĩ Yên, chính là Kim Bích Đặc người thừa kế gia tộc Kim thị của Hí Triều quốc, chỉ thấy hắn mặc một bộ y phục thêu trăm tơ vàng chói mắt, chỗ ống tay áo lấy chỉ bạc thêu thành từng hoa văn hình tiên đồng tinh xảo, đỉnh đầu đội kim quan, bó chặt mái tóc dài đen bóng, tay cầm cây quạt vàng có hoa văn phượng hoàng, mở rộng ra, trên mặt quạt là một bức tranh đồng tử (con trai) tỏa ra khí thế giàu có, chân mang hài bằng vàng ngọc, toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra ánh sáng vàng kim lấp lánh rất chói mắt. Đặc biệt nhất chính là trước ngực hắn treo một bản tính vàng lớn cỡ bàn tay, Dieenndkan/leequhydonnn bất cứ lúc nào cũng có thể không ngừng tính toán, có thể tính việc làm ăn lớn đến nỗi có một khoản ngân vạn bạc, cũng có thể nhỏ chỉ là một cái bánh bao thịt hai văn tiền, dù sao hễ có quan hệ đến tiền bạc, đều phải qua bản tính vàng của hắn gảy một chút mới thành giao, người đời nói, đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bản tính vàng, bầm vùi nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bản tính vàng có công bằng không. Ý nói bản tính vàng của Kim Bích Đặc nhận tiền không nhận người, cho dù giao tình có khá hơn nữa, người muốn có liên hệ cũng phải tính qua bản tính vàng trên ngực hắn, nếu không người đừng có nghĩ chiếm được lợi thế!

"Nhiều năm trước Dĩ Yên từng may mắn được nhìn thấy công tử một lần, khó có thể quên được, hôm nay có thể gặp lại công tử lần nữa, thật sự rất có duyên phận!" Khanh Dĩ Yên khẽ cười nói.

"Ha ha, được mỹ nữ đệ nhất võ lâm nhớ nhung, thật là may mắn của Kim mô!" Ánh mắt Kim Bích Đặc chứa ý cười trả lời, chỉ là ý cười này, đáy lòng lại là cái tình cảnh gì, sợ là chỉ có chính hắn mới hiểu được!

"Công tử thật cho rằng Dĩ Yên nhớ mong là may mắn sao!?" Khanh Dĩ Yên vui mừng hỏi.

"Đó là đương nhiên, trong chốn võ lâm cũng không biết có bao nhiêu hào kiệt trông mong cũng trông mong không được Dĩ Yên cô nương nhớ mong đây!" Kim Bích Đạc bưng rượu trên bàn lên ý vị thâm trường nói, "Chắc hẳn vị Yên huynh này khẳng định cũng là người ái mộ Dĩ Yên cô nương đi!"

Đột nhiên bị điểm danh, bởi vì bị Khanh Dĩ Yên lạnh nhạt mà Yên Vô Nhai mất mát phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy hai người Khanh Dĩ Yên và Kim Bích Đạc cũng đang nhìn mình, dĩ nhiên cũng không biết hai người nói tới chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là lúng túng bưng ly rượu lên cười nói: "Đầu có, đầu có!"

"Kim công tử....." Lúc Khanh Dĩ Yên vừa muốn nói nữa thì một tiếng kêu ôn nhu ngắt lời của nàng: "Biểu ca! Sao huynh lại chạy đến đây rồi hả?"

Khanh Dĩ Yên vừa nghe là âm thanh nữ nhân, cần môi thắm bực bội quay đầu, đợi sau khi nhìn thấy người đến là một mỹ nhân nhu nhược, tức giận trong lòng càng sâu, lại ngại vì ở trước mặt Kim Bích Đạc mà tận lực thu liễm.

"Thấm Nhị, muội tới rồi." Kim Bích Đạc để ly rượu xuống nghênh đón, đỡ mỹ nhân nhu nhược đến ngồi xuống bên cạnh chỗ của hắn.

"Thấm Nhị?" Yên Vô Nhai nghe thấy Kim Bích Đạc gọi, hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ vị cô nương này chính là Tịch Thấm Nhị, người được xưng là tài nữ đệ nhất Hi Triều quốc?"

"Đầu có tài nữ đệ nhất gì, dĩ nhiên là công tử này quá khen rồi." Tịch Thấm Nhị khẽ mỉm cười, trên mặt ửng đỏ nhỏ giọng nói.

*đeo mi liễm mục: hạ mày khép mắt, ra dáng đăm chiêu

"Ha ha, Thấm Nhị, khiêm tốn làm gì, đúng là đúng thôi!" Kim Bích Đạc ha ha cười nói.

"Dạ, biểu ca dạy rất đúng, Thấm Nhị thụ giáo." Tịch Thấm Nhị vẫn là bộ dáng dịu dàng thuận theo, cười không ngọt phụ họa nói.

"Không biết Kim công tử muốn đi đâu vậy?" Khanh Dĩ Yên vừa nhìn tất cả tiêu điểm đều tập trung ở trên người Tịch Thấm Nhị, trong lòng cảm thấy, thâm nghĩ, thật vất vả mới ở trong quán trà nhỏ này gặp được Kim Bích Đạc, một phu quân tốt lý tưởng trong lòng nàng, lại muốn dùng tất cả biện pháp điều tiện nhân Hoàng Vũ Tĩnh Xu kia đi, vốn tưởng rằng dựa vào vẻ thù mị của bản thân có thể hấp dẫn được sự chú ý của Kim công tử, dĩ nhiên lại nảy ra một con hổ ly tình khác, thật là tức chết người! Vì thế mới nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của mọi người qua đây, đồng thời liệt Tịch Thấm Nhị và Hoàng Vũ Tĩnh Xu khiến người ta ghét này vào trong hàng ngũ kẻ địch.

"Ha ha, chúng ta đang muốn đến đại hội võ lâm!" Kim Bích Đạc cười nói. Người làm ăn gặp mặt đều là ba phần cười, vì vậy Kim Bích Đạc đã luyện thành bản lãnh bất cứ lúc nào cũng có thể giữ vững nụ cười ôn hòa, người khác cũng rất khó nhìn ra dưới nụ cười kia, đang giấu cái bản tính vàng gì. "Không lâu sau nữa đại hội võ lâm sắp bắt đầu, cửa hàng bên kia nhất định sẽ rất bận, vì vậy ta đi sang xem một chút, thuận tiện khảo sát một phen, dĩ nhiên, có thể biết thêm một hai bằng hữu cũng tốt, tỷ như Yên huynh và nữ nhi giang hồ như Dĩ Yên cô nương đây, Kim nỗ lực kỳ bội phục." Kim Bích Đạc cười lên giọng.

"Chắc hẳn Kim công tử cũng rất hiếu kỳ với trận bão theo như lời đồn đãi trên đại hội võ lâm chứ?" Khanh Dĩ Yên cười hỏi.

"Đó là đương nhiên!" Về mặt Kim Bích Đạc khẳng định nói, "Thân là người làm ăn, làm sao có thể không tò mò với những thứ trận bão kia chứ!" Sau đó hắn cố làm ra vẻ thần bí nghiêng thân tới trước nhỏ giọng nói: "Nghe nói trong trận bão này có giấu một bộ bí tịch võ công cực kỳ lợi hại và một bức họa, nghe nói bức họa này chính là tàng bảo đồ cất giấu một lượng kho báu thần bí phủ khắp địch quốc, không biết là thật hay giả, " dĩ nhiên, có thể biết thêm một hai bằng hữu cũng tốt, tỷ như Yên huynh và nữ nhi giang hồ như Dĩ Yên cô nương đây, Kim nỗ lực kỳ bội phục." Kim Bích Đạc cười lên giọng.

"Vậy thì thật là tốt nha!" Khanh Dĩ Yên vui mừng nói, "Chúng ta cũng đang tính toán tiến đến đại hội võ lâm, không bằng chúng ta kết bạn mà đi chứ?"

"Thật? Vậy thì thật là quá tốt!" Kim Bích Đạc gõ nhẹ cây quạt vàng vào lòng bàn tay, cười đồng ý nói.

"Nhưng....." Lúc này Yên Vô Nhai nghĩ tới đám người Phụng Đình Xu bị hắn bỏ lại, vừa muốn nói gì, liền bị Khanh Dĩ Yên dưới bàn kéo y phục, vì vậy vẫn cứ nhịn xuống.

"Thế nào, chẳng lẽ Yên huynh có ý kiến gì khác sao?" Kim Bích Đạc tò mò quay đầu hỏi.

"Ách, không có, không có a..... Ta là nói, không biết lần này trên đại hội võ lâm có thể gặp được chủ nhân Tĩnh trang hay không!" Yên Vô Nhai giải thích.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt.

Người đời đều biết, từ mười năm trước Tĩnh trang bắt đầu phát triển, trong mười năm này đạt được thành tích kinh người, ở phương diện tửu lâu quán cơm đã có thể sánh bằng Kim thị, Bách Tính phường và Hảo Mộng lâu của bọn họ đều rất được hoan nghênh, cũng bởi vì như thế, chủ nhân Tĩnh trang rất được chú ý khắp nơi, chỉ là không ai biết người chủ nhân này rốt cuộc là người như thế nào, chỉ biết nữ chủ nhân Tĩnh trang là một vị nữ tử tên là Hoa Dung. Dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên thật là rất kỳ lạ, từ cổ chí kim, bình thường đều là trượng phu làm ăn bên ngoài, thế tử ở nhà không cho người ngoài biết, mọi người tò mò đều về phu nhân, thế nhưng Tĩnh trang lại hoàn toàn ngược lại, mặc dù cũng là phu quân làm ăn bên ngoài, nhưng mọi người biết đến đều là thế tử làm, đối với trượng phu nữa dĩ nhiên cũng không biết, vì vậy Tĩnh trang cũng rất được người chú ý.

"Ha ha, gặp được hay không gặp được, đi chẳng phải sẽ biết sao!" Kim Bích Đặc cũng không có quá nhiều kinh ngạc, lập tức liền cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Đi dạo kỹ viện mà thôi ai sợ ai

"Muội muội, không ngờ bề ngoài cái xe ngựa này của muội nhìn như giản dị, bên trong thế mà lại có khoảng trời riêng nha!" Tâm Mộng Hồ vừa tiến vào trong xe ngựa của Phượng Tinh Xu liền bắt đầu than thở, lại hiếu kỳ sờ trái sờ phải, đối với cái gì cũng đều cảm thấy tò mò, quả thật còn ham hỏi hơn Tuân Thư.

Nhớ ngày đó khi tiến vào trong chiếc xe ngựa mà Phượng Tinh Xu tự tay bố trí, Tuân Thư chỉ hưng phấn vuốt vuốt đồ mới lạ khắp nơi trong xe ngựa, ngược lại cũng không đặt câu hỏi. Với tính tình trẻ con của Tuân Thư mà nói, có chơi là được rồi; mà Tinh Ảnh lại là cái loại người hiền như khúc gỗ không nói gì, huống chi trong mười năm đã gặp nhiều thứ mới lạ, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) chỉ nói tới hàng năm Phượng Tinh Xu xuống núi đến sinh nhật Phượng Duy Tinh đã từng đưa quà tặng cho hắn, còn có đồ do sư phụ Lục Miếu chân nhân cứng rắn đưa tới, còn có quà Phượng Tinh Xu đưa vào lúc hàng năm sinh nhật hắn, có gì không mới lạ? Hiện tại hắn đã không còn cảm thấy kinh ngạc với mấy thứ gọi là vật mới lạ này, cũng sẽ không đi hỏi nhiều, vì vậy đối với Phượng Tinh Xu mà nói, đây còn là lần đầu tiên bị người quán hỏi "đây là cái gì?" "Cái đó dùng như thế nào?" "Tại sao có thể có vật thần kỳ như vậy?"

Phượng Tinh Xu sợ bị dây dưa, vì vậy nảy sinh ra cách nói thông nhất chính thức: đây là kiến thức độc môn do sư phụ Lục Miếu chân nhân của nàng truyền thụ cho nàng, không thể để ngoại nhân biết được.

Quả nhiên, vừa nghe thấy là Lục Miếu chân nhân, nghi vấn trong lòng Tâm Mộng Hồ liền lập tức tan thành mây khói, cao nhân đệ nhất Tứ quốc nha, hiển nhiên là biết rõ vật gì đó mà người thường không thể nghĩ tới, hơn nữa nếu Tinh Xu muội tử là đồ đệ của hắn, võ công của nàng cao hơn bản thân nằm trong mười cao thủ võ lâm đầu bảng cũng là điều bình thường. Chỉ là, sắc mặt Tâm Mộng Hồ lập tức xụ xuống, lúc nào thì Lục Miếu chân nhân thu đồ đệ rồi hả? Giang hồ này vốn là nhân tài xuất hiện lớp lớp, hậu bối trẻ tuổi có võ công cao cường trong chốn võ lâm hiện nay cũng đã bắt đầu xuất đầu lộ diện ra rồi, nếu như qua mấy năm nữa, chỉ sợ ngay cả vị trí nằm trong hai mươi cao thủ võ lâm đầu bảng nàng cũng không chiếm được?

Dáng vẻ Tâm Mộng Hồ chui vào trong cảm xúc hồi tiếc của bản thân, lại quên, mình không chỉ có võ công cao cường, mà còn có kinh nghiệm giang hồ lão luyện, nếu quả thật muốn liều mạng một mất một còn mà nói, nàng vẫn còn có phần thắng tuyệt đối, huống chi năm nay nàng chỉ mới hai mươi sáu tuổi, ở cổ đại mà nói mặc dù hai mươi sáu tuổi đã là tuổi làm nương rồi, dĩenddn liequdoon chắc cũng có một đứa bé bảy tám tuổi rồi, nhưng Tâm Mộng Hồ nàng cũng không phải là tiểu thư khuê các theo quy quy củ củ gì, cần gì câu nệ vào quan niệm đạo đức của thế nhân đây? Giờ đang hai mươi sáu tuổi, chỉ cần lại cố gắng hơn nữa trên phương diện võ học, nhất định có thể có đột phá.

Đây là chỗ mâu thuẫn của Tâm Mộng Hồ, vừa cởi mở, không xuất giá lại không quan tâm ánh mắt thế tục mà bước chân vào giang hồ, rồi lại hết sức quan tâm với quan niệm thế tục, luôn cảm thấy mình già rồi, cả ngày chỗ nào đó mà rối rắm. Chỉ là, đây cũng là chỗ đáng yêu của nàng, cũng không mất phóng khoáng thẳng thắn của nữ nhi giang hồ, lại cũng có một chút tình cảm nữ nhi, vì vậy cuối cùng Phượng Tinh Xu lại có thể cùng nàng trở thành bạn tốt sinh tử chi giao*, còn đối với tiểu nữ nhi giang hồ như Khanh Dĩ Yên thì nên tránh xa ra.

*sinh tử chi giao: bạn chí cốt

"Tiểu thư, đến Khúc thành rồi." Phu xe nhỏ giọng nhắc nhở.

Phượng Tinh Xu vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thời điểm vừa tới Khúc thành là lúc chạng vạng tối, dưới ánh chiều tà, người đi đường tấp nập tấp nập ba tiến ra tiến vào cửa thành, đều vội vã đi về nhà, Phượng Tinh Xu nhớ tới buổi chiều tối trước đây không lâu, Die nda nle q uuydo n cái đêm cô đơn lạnh lẽo đó, trên đường phố vắng vẻ lưu lại giọng nói lầm bầm. Nàng xoay người lại nhìn Tuân Thư rúc ở bên cạnh nàng, nghĩ tới Duy nhi ở phương xa, chậm rãi cười lên, đến lúc trời chiều trở về nhà thì bên cạnh nàng cũng đã có người làm bạn rồi.

"Đến Hảo Mộng lâu nghỉ lại đi." Tinh Ảnh mở miệng, phu xe lĩnh mệnh điều khiển xe ngựa tiến vào Khúc thành, dưới ánh nắng chiều, vẻ mặt vệ binh thủ thành nghiêm túc, bảo vệ chặt chẽ tòa thành này, tất cả xem ra đều hài hòa mà tốt đẹp như vậy.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

Đợi sau khi mọi người đi vào bố trí ổn thỏa, Tinh Ảnh theo thường lệ đi tới phòng Phượng Tinh Xu báo cáo.

Trên đoạn đường này, mỗi lần tiến vào một sản nghiệp, Tinh Ảnh sẽ kịp thời bẩm báo tình hình kinh doanh nơi đó với Phượng Tinh Xu, để Phượng Tinh Xu từ từ xâm nhập vào bên trong cả tổ chức buôn bán, cho đến sau khi trở lại Lộng Phong quốc có thể dễ dàng nắm giữ một loạt thao tác buôn bán, hơn nữa thời điểm dừng lại ở các nơi tiến hành điều chỉnh kinh doanh nơi đó, để đạt được tình trạng kinh doanh tốt nhất. Sự thật chứng minh, dieendaanleequydonn đầu óc buôn bán của Phượng Tinh Xu cũng không có bởi vì xuyên qua được vài chục năm mà sao lãng, từ khi càng đi sâu hiểu biết thêm về thế giới này, nàng lại càng lúc càng thông thạo giới buôn bán, hơn nữa gần như đã có thể điều khiển, chiếm được vị trí đầu tiên.

"Tiểu thư, tin tức mới vừa nhận được, không biết vì sao trong Từ Vong Sâm Lâm bắt đầu có dấu hiệu có người hoạt động, hơn nữa đã có người bắt đầu từ Từ Vong Sâm Lâm trực tiếp tiến vào Lộng Phong quốc." Đầu tiên Tinh Ảnh chọn một chuyện mà hắn cho là tương đối quan trọng bẩm báo lên.

"Từ Vong Sâm Lâm?" Phụng Tinh Xu sững sờ, nơi đó không phải không có người có thể sống sót mà đi ra ngoài sao? Ở trong đó.....

Phụng Tinh Xu vỗ trán, sao nàng lại quên vụ này rồi, toàn bộ động vật chỗ đó nàng đều thu hết, hiện tại dĩ nhiên có thể đi rồi. "May nhờ người nhắc nhở sớm, " Phụng Tinh Xu tán dương nói, "Nếu không chúng ta phải sử dụng tiền cơ (việc mang tính quyết định) rồi!"

"Đây là chức trách của thuộc hạ." Tinh Ảnh không chút nào giành công nói, sau đó nói ra ý nghĩ của mình: "Tiểu thư, thuộc hạ cho là nếu con đường giữa Lộ Phong quốc và Xuyên Vân quốc đã thông, vậy thì chúng ta nên sớm một bước chiếm đóng con đường buôn bán mầu chốt mới đúng."

"Ừ, không tệ!" Phụng Tinh Xu gật đầu một cái, "Người chờ một lát rồi cùng Duy nhi gọi điện thoại, cùng hân thảo luận ra một phương án, rồi giao lại cho ta đi!"

"Vâng!" Tinh Ảnh lĩnh mệnh, sau đó mới bắt đầu báo cáo lại tất cả các bảng báo cáo của mỗi sản nghiệp tại Khúc thành ở một canh giờ trước, dinendian.loqidjon vừa bắt đầu phương thức biểu hiện của các nơi cũng không tệ lắm, nhưng đến cuối cùng, công trạng của Mỹ Nhân Hương ở Khúc thành lại kém hơn rất nhiều so với ở mấy thành trước, hơn nữa còn ngang tài ngang sức với một thanh lâu Túy Đông Tuyết trong cùng một thành.

Phụng Tinh Xu nhíu mày, "Ngang tài ngang sức?"

Tinh Ảnh nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, có muốn đi tra một chút hay không?"

"Ha ha, ta hiểu ý của người, " Phụng Tinh Xu nhẹ giọng nói, "Chỉ là mỗi người trong Mỹ Nhân Hương này đều có chuyện xưa, có thể ở lại chỗ này, nhất định cũng là người trung thành, Ảnh, chúng ta muốn tìm nguyên nhân, không chỉ tự thân tìm được, còn phải đi đào bới sở trường của người khác, Túy Đông Tuyết này nhất định là có chỗ gì đặc biệt, nếu không cũng sẽ không thể cùng Mỹ Nhân Hương chống đỡ được một thời gian lâu như vậy, chúng ta nên dò xét là Túy Đông Tuyết bọn họ."

"Dò xét cái gì vậy?" Đột nhiên một giọng nữ sang sảng vang lên, người chưa tới tiếng đã tới trước, nói vậy chính là Tâm Mộng Hồ đi! Phụng Tinh Xu cùng Tinh Ảnh nhìn nhau một cái.

"Tỷ tỷ vào đi!" Nàng kêu một tiếng về phía cửa, sau đó một khắc cửa liền bị đẩy ra.

"Ha ha, muội muội à, ta lại nghe thấy muội nói Túy Đông Tuyết sao?" Tâm Mộng Hồ cười hi hi nói, "Mới vừa ở dưới lầu ta nghe được không ít khách nhân đang nói về Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết, nghe nói hai nơi này là hai thanh lâu lớn ở đây! da.nze.quydo/nn Thế nào, muội muội cũng muốn đến thanh lâu tìm tòi phải không?" Nói xong, ánh mắt Tâm Mộng Hồ mập mờ nhìn Phụng Tinh Xu từ trên xuống dưới.

"Đúng vậy, muội muội rất là hiếu kỳ!" Phụng Tinh Xu mặt không đổi sắc cười nói, "Đều nói nữ tử thanh lâu dịu dàng nhất, lại đa tài đa nghệ, muội muội mới vừa xuống núi không lâu, chưa từng thấy qua, chính là muốn đi xem một chút!"

"O, muội muội tới hiểu cái này để làm gì nha? Chẳng lẽ là....." Ánh mắt Tâm Mộng Hồ lại nhẹ nhàng qua lại trên người Phụng Tinh Xu và Tinh Ảnh, kết quả Phụng Tinh Xu vẫn là mặt không đổi sắc, mà Tinh Ảnh lại đỏ cả mặt. Tất cả lực chú ý củ Tâm Mộng Hồ đều đặt ở trên người Phụng Tinh Xu, vì vậy cũng không có chú ý tới Tinh Ảnh bất thường. Dieenndkan/leeequhydonnn vẫn nhạo báng Phụng Tinh Xu như cũ: "Chẳng lẽ muốn ôm lấy tâm của tiểu hòa đẹp trai bên cạnh muội hay sao?"

"Ha ha, muốn ôm tâm của người nào trước tạm không nói, chỉ là hiểu biết kiến thức mà thôi!" Phụng Tinh Xu cười hỏi ngược lại, "Tỷ tỷ có dám theo muội muội đi thanh lâu chơi hay không?"

"Đi, ta đi thanh lâu làm gì?" Tâm Mộng Hồ bắt đầu nói chuyện cà lăm, "Ta...ta lại không có ai muốn ôm."

"Ha ha, bây giờ không có không có nghĩa là về sau không có!" Phụng Tinh Xu phát hiện Tâm Mộng Hồ khản trương, lập tức hiểu vị tỷ tỷ bề ngoài diêm dúa lõe loét này, trong nội tâm chỉ sợ là cực kỳ ngại thẹn! Vì vậy lại hòa nhã nói: "Thế nào, tỷ tỷ không dám sao?"

"Ai nói, ai nói ta không dám!?" Tâm Mộng Hồ giống như một con mèo nhỏ bị kích thích lập tức nhảy lên lớn tiếng phản bác.

"Tỷ tỷ kia cà lăm cái gì vậy? Còn ba lần bốn lượt, chẳng lẽ....." Phụng Tinh Xu cũng học Tâm Mộng Hồ kéo dài âm, sau đó gần từng chữ: dieendaanleequydonn "Chẳng lẽ tỷ tỷ còn là một, đoá, tiểu, hoàng, hoa, sao?"

"Ai nói!? Lão nương đã sớm không phải hoàng hoa khuê nữ rồi!" Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu lên.

"Vậy tỷ dám không đi với muội sao?" Phụng Tinh Xu bắt đầu bức người.

"Đi thì đi, đi dạo kỹ viện mà thôi, ai sợ ai!?" Tâm Mộng Hồ một kích liền bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Khúc mắc

Ban đêm, hai công tử đang đứng trên phố hoa vô cùng náo nhiệt, thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ thấy công tử lớn hơn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, một thân áo tím, khuôn mặt quyền rũ, rất là hấp dẫn người, Die nd da nl e q u u ydo n còn lại tiểu công tử đứng ở bên cạnh hần khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cầm bảo xanh nhạt bao quanh thân thể mảnh khảnh, đáng vẻ thanh tú lại có một sự tinh khiết.

Lúc này hai người đang đứng ở thanh lâu đầy tiếng cười qua lại không dứt, gương mặt công tử lớn hơn do dự, chân chừ, ngược lại về mặt của vị công tử nhỏ tuổi kia lại bình tĩnh.

"Tỷ tỷ, không phải tỷ muốn đổi ý chứ!?"Phượng Tình Xu giễu cợt mà hỏi.

"Ai nói ta hối hận!?"Tâm Mộng Hồ tròn mắt nhìn Phượng Tình Xu một cái, "Ta...ta chỉ là đang xem thử đi nhà nào tốt hơn mà thôi!"

"Ha ha, không cần xem, chúng ta đi nhà này đi!"Phượng Tình Xu nghiêng quạt, chỉ vào lầu các cách đó không xa.

"Túy Đông Tuyết? Tại sao không đi Mỹ Nhân Hương? Nơi đó nổi tiếng hơn nha!" Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

"Ha ha, tỷ tỷ, Mỹ Nhân Hương thì bất cứ thành đô nào cũng có, sao chúng ta không tới xem Túy Đông Tuyết trước một chút, xem có đặc sắc gì có thể cùng so sánh với Mỹ Nhân Hương, rồi lại đi Mỹ Nhân Hương nhìn một chút!" dieendaanleequydonn Phượng Tình Xu cười cười ha ha nói, sau đó mở ra quạt lông phe phẩy đi tới Túy Đông Tuyết, Tâm Mộng Hồ không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau.

Vừa đi tới gần Túy Đông Tuyết, Phượng Tình Xu liền phát hiện lầu này trang hoàng rất là hợp tình hợp cảnh, bài trí khắp nơi đều có sức hấp dẫn, quả thật là dào dạt sắc xuân.

"Ồ, hai vị công tử thật lạ mặt nha, là lần đầu tiên tới Túy Đông Tuyết của chúng ta phải không?" Đang lúc quan sát, một nữ nhân ăn mặc diêm dúa lòe loẹt tiến lên đón chào, nhìn cách ăn mặc của nàng, hẳn là tú bà không thể nghi ngờ.

Phượng Tình Xu cười gật đầu nói: "Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta vẫn là lần đầu tiên tới thanh lâu này, nghe nói Túy Đông Tuyết thực sự rất tốt, cùng với Mỹ Nhân Hương bất phân thắng bại, vì vậy rất là tò mò, Túy Đông Tuyết này đến cuối cùng có cái gì đặc biệt mà có thể thắng được Mỹ Nhân Hương kia đây?"

Tú bà vừa nghe, cười như nở hoa. Ở Khúc thành, Mỹ Nhân Hương và Túy Đông Tuyết có vẻ vẫn luôn là trọng điểm bàn tán của mọi người lúc rỗi rảnh, nàng luôn lấy việc có thể chạy ngang hàng cùng với Mỹ Nhân Hương làm kiêu ngạo, dinendian.loqidJon nhưng, loại tỷ thí này ai không muốn phân thắng thua, vì vậy vừa nghe thấy Phượng Tình Xu nói Túy Đông Tuyết thắng nổi Mỹ Nhân Hương, người tú bà này liền vô cùng cao hứng. "Ồ,niệm tiểu công tử thật ngọt, thật biết nói chuyện!"

"Đâu có, đâu có, tiểu đệ nói đều là sự thật nha!" Ánh mắt Phượng Tình Xu chứa ý cười, xem ra vô cùng chân thành.

"Ha ha, vậy thì nhận lời chúc của ngài! Ngày hôm nay hai vị tới hẳn là muốn vui sướng thoải mái đi!" Tú bà vừa nhìn thấy trong mắt Phượng Tình Xu đều là chân thành, vì vậy lập tức có ấn tượng tốt với nàng, cũng liền theo bản năng muốn chiều cổ tiểu công tử này nhiều hơn.

"Đúng nha! Chúng ta đến tìm thú vui, nhưng lại là lần đầu tiên, đối với quy củ nơi này chưa hiểu rõ ràng, còn phải xin ma ma chỉ dẫn nhiều hơn rồi!" Phượng Tình Xu làm bộ như khổ não nhờ tú bà giúp đỡ.

"Chao ôi, chi điểm thì chưa nói tới rồi, chỉ là hôm nay các công tử coi như tới đúng lúc rồi, hôm nay lại là ngày hoa khôi Tô Tô cô nương của chúng ta cử hành hội thi thơ! Da.nlze.qydydo/nn Chỉ cần để cho Tô Tô chúng ta nhìn trúng, là có thể lấy được cơ hội một mình gặp mặt Tô Tô." Tú bà mặt mày hơn hớn nói.

"Hả? Hội thi thơ?" Phượng Tình Xu trầm ngâm, chẳng lẽ chính là một trong những cuộc thi thơ tuyển chọn người tài nghệ? "Ha ha, thật sự là tới kịp lúc rồi, " Phượng Tình Xu gật đầu một cái, kín đáo đưa cho tú bà một thỏi bạc, "Vậy còn phiền toái ma maan bài chỗ tốt cho hai huynh đệ chúng ta đi xem náo nhiệt một chút."

Tú bà áng chừng bạc trong tay, cười nói: "Đó là tất nhiên! Tuy nói hội thi thơ này cần thiệp mời, nhưng ma ma ta thấy hai vị công tử tướng mạo bất phàm, nhất định cũng là công tử nhà giàu sang, hội thi thơ sắp mở màn, Dieenndkdan/leeequhydonnn nên cũng không nhận thiệp mời của hai người các người, ma ma sẽ tìm người an bài chỗ cho người!" Nói xong kéo tới một tiểu nha hoàn, để cho nàng mang hai người đến chỗ hội thi thơ.

Tiểu nha hoàn mang theo hai người đi ở phía trước, Tâm Mộng Hồ ở phía sau liền lặng lẽ nói khẽ với Phượng Tình Xu: "Ta nói muội muội a, xem ra muội thật đúng là có kinh nghiệm lão luyện nha, cứ thế mà lừa gạt được ma ma kia."

"Ha ha, đó là hiển nhiên, " Phượng Tình Xu nhỏ giọng cười nói, "Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, ngược lại tỷ tỷ, sao một câu nói cũng không nói được vậy?"

"Ta? Hừ, đó là tự ta cho muội cơ hội để biểu hiện !" Tâm Mộng Hồ vung đầu, cứng rắn nói.

"A, ra là như vậy! Vậy tiểu muội thật đúng là cảm tạ tỷ tỷ rồi...!" Phượng Tình Xu ha ha cười nói.

"Hai vị công tử, đến hội thi thơ rồi, mời hai vị vào bên trong." Tiểu nha hoàn trước mặt đột nhiên lên tiếng ngắt lời hai người.

"Tốt, cảm ơn vị cô nương này." Phụng Tĩnh Xu cười ôn hòa nói cảm ơn.

"Không, không cần khách khí, nô tỳ cáo lui trước." Nha hoàn kia đồ mặt lui ra.

"Như vậy cũng đồ mặt?" Tâm Mộng Hồ không thể tưởng tượng nói.

"Ha ha, sức quyến rũ của muội muội của tỷ là vô biên nha!" Phụng Tĩnh Xu cười nói.

"Hừ, muội chỉ biết nói khoác!" Tâm Mộng Hồ tròn mắt một cái, một bước dẫn đầu, bước đến cánh cửa trước mặt.

Vào cửa, liền nhìn thấy bên trong đang huyền ảo ồn ào, trong đây kiểu người gì cũng có, có người tri thức mặc áo nho nhã, có công tử tay nhẹ nhàng cầm quạt xếp, dĩ nhiên liêu diêu có đại thương gia mập mạp đeo nhẫn quý, cũng có khách giang hồ tay cầm trường kiếm, còn có mấy lão nhân lớn tuổi.....

Những người này đang tốp năm tốp ba tụm thành một đồng thảo luận, không phải thơ văn thì chính là mỹ nhân, không phải châu báu thì chính là bí tịch, hoàn toàn không có hơi thở văn nhã cần để cử hành hội thi thơ.

Phụng Tĩnh Xu thăm cau mày, một hoa khôi, cử hành hội thi thơ hẳn phải tiếp đãi cao với quy mô lớn trong thanh lâu, sao lại hỗn loạn như vậy, một chút không khí cũng không có?

Ngay lúc Phụng Tĩnh Xu đang nghi hoặc, một tiếng chiêng vang, tất cả những người đó đều ngừng nói chuyện với nhau, nhìn về phía chính giữa vũ đài.

"Các vị khách quan, xin mọi người ngồi vào ghế, hội thi thơ của chúng tôi sẽ phải lập tức bắt đầu!" Lúc này vừa nhìn thấy tú bà lại hiện giờ đang đứng ở trên đài hét lớn, khách dưới đài cũng tìm chỗ ngồi vào.

"Cảm tạ các vị đến tham dự hội thi thơ mỗi tháng một lần của Túy Đông Tuyết chúng ta, bên dưới cho mời hoa khôi Tô Tô cô nương của Túy Đông Tuyết chúng ta lên đài!" dĩ nhiên (lee^qu.donn) Tú bà nói một cách ngắn gọn tỉ mỉ chào mừng, sau đó lập tức để nhân vật chính của hôm nay bước lên.

Sau một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một nữ nhân mặt che lụa mỏng được một tỳ nữ đỡ lấy chậm rãi đi lên đài, chỉ thấy mái tóc đen của mỹ nhân tung bay, lông mày được tô đen, khuôn mặt mờ ảo, rất mê người. "Cảm ơn mọi người đã đến đây tham gia hội thi thơ của Tô Tô. Tô Tô cũng không nói nhiều lời, ngày hôm nay là ngày trăng tròn, xin mời mọi người lấy trăng để một bài thơ đi! Thời gian một ly trà, Tô Tô đợi tác phẩm xuất sắc của các vị." Nói xong cũng ngồi ở chỗ được chuẩn bị đặc biệt trên đài, không hề lên tiếng.

Khóe miệng Phụng Tĩnh Xu giật giật, lời dạo đầu này cũng quá ngắn gọn rồi? Chỉ là nhìn mấy người chung quanh dường như cũng không có dị nghị gì, xem ra đều là muốn đơn độc gặp mặt con mồi trước mặt rồi. Trước mặt mỗi người ở chỗ này đều có một cái bàn nhỏ, trên bàn đều có đầy đủ văn phòng tứ bảo*, chính là vì chuẩn bị cho người tham gia viết, Phụng Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ nhìn nhau một cái, nhắc bút lên viết.

*văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng gắn bó mật thiết với những người viết thư pháp: bút lông, giấy, mực và nghiên mực

Nhìn bốn phía hoặc thư sinh mặt mày hớn hờ, hoặc công tử vui đùa khổ viết, còn có mấy thương nhân kiếm tiền còn nhanh hơn so với viết chữ, hiệp khách luyện công còn dứt khoát hơn so với cầm bút, lão già lớn tuổi mặt mờ còn đang cầm cán bút run lay bấy nhỏ từng giọt mực, dĩ nhiên (lee^qu.donn) tâm Phụng Tĩnh Xu bắt đầu nổi lòng tình nghịch, múa bút bắt đầu viết, mới vừa đề bút xuống, thời gian vừa không tới một nén nhang, sau đó đề tiêu tỳ bên cạnh truyền lên.

Tâm Mộng Hồ ở một bên thấy Phụng Tĩnh Xu đã nộp lên sớm, liền lấy cùi chỏ đụng nàng, nhỏ giọng nói: "Sao muội nộp sớm thế? Không muốn nghĩ cẩn thận một chút sao?"

Phụng Tĩnh Xu tiêu sái cười nói: "Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu*."

*Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu: trong mệnh có thì tất sẽ phải có, trong mệnh không có thì đừng gượng tìm. Nghĩa là khi điều gì đã được sắp đặt, nó sẽ đến đúng thời điểm, nếu điều gì không được sắp đặt, không ai có thể làm nó xảy ra, vậy cần gì phải cố sức để thay đổi nó

"Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu....." Trong lòng Tâm Mộng Hồ chấn động, yên lặng nhớ kỹ lời Phụng Tĩnh Xu nói, sau đó trông như vẻ sáng tỏ thông suốt, cũng liền nhắc bút lên viết rồi nộp lên.

Hai người nộp sớm nhất, lúc này những người khác vẫn còn đang khổ cực suy nghĩ, hai người nhỏ giọng dặn dò với nha hoàn canh cửa đôi câu rồi ra khỏi gian phòng, dĩ nhiên liêu diêu lững thững đi tới vườn nhỏ trước sân. Ánh trăng rằm dịu dàng soi vào trong vườn, yên lặng mà xinh đẹp, khiến lòng người không khỏi say mê.

Giữa lúc Phụng Tĩnh Xu thưởng thức ánh trăng, Tâm Mộng Hồ yếu ớt nói: "Muội muội, hôm nay tỷ tỷ phải cảm ơn muội."

"Tỷ tỷ, sao vậy?" Phụng Tĩnh Xu lấy lại tinh thần, nhìn Tâm Mộng Hồ đứng đưa lưng về phía nàng, bóng dáng kia luôn luôn yêu mị giờ phút này lại lộ ra một cỗ ưu thương.

"Muội muội, thật ra tỷ tỷ là nữ nhi của thừa tướng Tâm Á Thanh của Hí Triều quốc " Tâm Mộng Hồ thần nhiên nói, "Ta là nữ nhi duy nhất trong nhà, từ nhỏ, phụ thân nương và hai ca ca cùng chiều ta đến tận trời, chỉ cần ta muốn thì nhất định sẽ lấy được, dieendaanleequuydonn chỉ ngoại trừ một lần kia, một lần đó đau thấu trái tim....." Âm thanh của nàng càng thấy ưu thương, chậm rãi ngừng đầu, giống như là làm như vậy, là có thể giữ lại nước mắt trong đáy mắt, lại vẫn bị Phượng Tình Xu thấy được tia sáng của nước mắt ánh lên trong suốt này.

"Từ nhỏ, ta đã có một người bạn thanh mai trúc mã để chơi đùa, hần là nữ tử tên Văn Nhân Khả của đại tướng quân Văn Nhân Chiến của Hí Triều quốc, chúng ta làm bạn trải qua tuổi thơ, cùng nhau đi qua thời thiếu niên, chúng ta cùng nhau bá sư học nghệ, cùng nhau du ngoạn khắp nơi, gia trưởng hai bên vẫn coi chúng ta là một đôi tình nhân nhỏ, hai bên cũng bắt đầu sớm chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta, nhưng mà, ngay ngày đó chúng ta thành thân, hần lại ở trước mặt người trong thiên hạ cho ta một cái nhục nhã suốt đời!" Tâm Mộng Hồ ôm hận gầm nhẹ nói, "Hần lại đi theo một nữ nhân không rõ lai lịch, trong bụng nữ nhân kia còn mang đứa bé của hần! dinendian.loqidJon Hần cứ như vậy, bỏ lại một mình ta đối mặt với những ánh mắt xem trò vui, nét mặt giễu cợt, an ủi đối trá trong hôn lễ, một khắc kia, ta thật sự rất hận hần!"

Tâm Mộng Hồ siết chặt hai tay, dường như muốn dùng hết sức lực đè ép tất cả khuất nhục xuống, sau một hồi thờ bình thường, nàng lại bắt đầu nói: "Nhưng, ta còn thương hần, mặc dù hần đối xử với ta như thế, ta vẫn tha thứ cho hần, chỉ hy vọng hần có thể hồi tâm chuyển ý, vì thế, ta đã cố tình gây sự, ta cũng nhẫn nhục đi tìm nữ nhân kia để nói chuyện, nhưng mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì, hần cũng chưa từng quay lại, chưa từng chú ý đến tình cảm nhiều năm của chúng ta, rốt cuộc, ta chết tâm, tuyệt vọng, ta nản lòng thoái chí rời khỏi nơi đau lòng đó, dạo chơi xung quanh, sau dưới cơ duyên lại bá sư một vị cao nhân thế ngoại, học được một bản lĩnh cao cường, rồi sau đó tính tình liền thay đổi lớn, từ đó xinh đẹp, quyến rũ nhìn nam nhân thiên hạ, Die nd da nl e q uy ydo n nếu hần có thể phản bội tình cảm của chúng ta, tại sao ta thì không thể!? Ta muốn chứng minh, ta không còn là Mộng nhi khi ở sau lưng hần khổ sở cầu khẩn hần hồi tâm chuyển ý, ta là mới hoàn toàn là chính mình, ta muốn trả thù hần, ta muốn để cho hần hối hận!"

Hít sâu một hơi, Tâm Mộng Hồ bình ôn tâm tình kích động, lại từ từ nói: "Trước hôm nay, ta vẫn đắm chìm trong sự trả thù, nhưng hôm nay một câu ‘Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mặc cường cầu’ của muội muội rốt cuộc lại để cho ta hiểu, tất cả của hần và ta, đã sớm là quá khứ, hần không còn là tiểu Khả thanh mai trúc mã của ta nữa, ta và hần, cuối cùng vẫn là trong mệnh không có duyên phận!"

Phượng Tình Xu yên lặng lắng nghe, nhìn bóng lưng Tâm Mộng Hồ gãy giữa khổ sở, trong lòng rất là đau đớn, nhưng vì nàng có thể nghĩ thông suốt mà cảm thấy vui mừng, nhẹ giọng nói ra: "Tỷ tỷ, đều qua rồi, tỷ cũng đừng sa vào quá khứ mà không cách nào tự kềm chế nữa, phóng tầm mắt ra để nhìn, xung quanh tỷ còn có rất nhiều người quan tâm tỷ, chắc hần phụ thân, mẫu thân và hai ca ca của tỷ cũng đều vì tỷ mà cảm thấy khổ sở, tỷ rời nhà đã lâu, bọn họ hần rất nhớ tỷ nha! Huống chi, tỷ âm thầm đi như vậy, bọn họ nhất định sẽ giận lấy sang Văn Nhân tướng quân, tỷ tỷ, cục diện chính trị trên triều đình thay đổi bất ngờ, không đảm bảo sẽ cứ thế mãi, hai nhà sinh hiềm khích, đối với hai bên cũng không tốt!"

Tâm Mộng Hồ chợt xoay người, cặp mắt chăm chú nhìn Phượng Tình Xu cảm khái nói: "Muội muội nói đúng lắm, là tỷ tỷ hồ đồ, cũng chỉ chú ý nữ nhi tình trường, lại quên lợi hại trong quan hệ này trong, nếu không phải muội muội nhắc nhở, di@en*dyan(lee^qu.donnn) tỷ tỷ còn không biết lúc nào thì mới có thể thông suốt, muội muội, nếu tỷ tỷ gặp muội sớm mấy năm thì tốt biết bao!"

Phượng Tình Xu khẽ mỉm cười, nói: "Tỷ tỷ, hiện tại biết cũng không muộn đâu!" Trong đầu đột nhiên nhớ ra một ca khúc, vì vậy nói: "Tỷ tỷ, muội muội hát tiền tỷ một ca khúc đi!" Nói xong, bắt đầu nhẹ giọng hát lên:

"Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liệu giữ yên lặng

Vươn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miền cưỡng vui về miền cưỡng làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dur thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Hey~Ya~

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good—bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I’ m fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good—bye không cần thất bại thảm liệt như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hần nên có ý nghĩa

Cho tới bây giờ vẫn chưa nói

Lỡ rồi cứ liều giữ yên lặng

Vươn tay ôm một người không phải cuộc sống ta muốn

Miễn cưỡng vui vẻ miễn cưỡng làm việc

Tự nói với mình đừng suy nghĩ quá nhiều

Dư thừa mộng đẹp có lẽ là loại tội ác

Hey~Ya~

Ta thật sự rất muốn thay đổi

Tất cả đều dựa vào trực giác

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thắm lặng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên

Tương lai còn chưa có cái gì tốt để đoán ta muốn hiện tại

Muốn nói ra có yêu hay không cũng đều vui vẻ

Good-bye ta không muốn chỉ dùng ánh mắt mong đợi

I'm fine, có đau hay không bản thân ta tự hiểu

Good-bye không cần thất bại thắm lặng như vậy

Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa"

(《Goodbye》- Quách Tĩnh)

*Mình đã lên mạng dò tìm lời bài này mà vẫn không tìm được lời nên dịch đại ra, đúng mà cũng có thể sai, xin thứ lỗi vì tài mọn không đủ!Hihi!

"Ta nghĩ ta muốn ta hẳn nên có ý nghĩa....." Tâm Mộng Hồ không ngừng lặp lại câu hát kia, ánh mắt càng ngày càng sáng, cuối cùng, nàng cũng cười to lên, hăng giọng nói: "Đúng, ta nên có ý nghĩa!"

Phượng Tĩnh Xu nhìn nữ tử hào sảng trước mắt, trong mắt cũng là tung bừng vui sướng, xem ra, nàng đã tiêu sái đi ra từ trong quá khứ khổ sở, thật là đáng mừng!

Tâm Mộng Hồ đột nhiên nói: da.nlze.quydo/nh "Muội muội, hôm nay tỷ tỷ cũng không đi dạo kỹ viện với muội nữa, hiện tại tỷ tỷ phải về nhà, trở về nhìn người nhà vì ta mà hết lòng hết dạ!"

Phượng Tĩnh Xu cười nói: "Tỷ tỷ mau đi đi! Muội muội ta tham gia xong đại hội võ lâm rồi sẽ từ Hí Triều quốc trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó muội muội cần phải tới nhà làm phiền tỷ tỷ rồi!"

Tâm Mộng Hồ cười ha ha, nói: "Tỷ tỷ cầu cũng không được! Muội muội người nói phải giữ lời nha, tỷ tỷ yên lặng ở Hí Triều quốc đợi muội muội đại giá quang lâm rồi!" Dứt lời, bay lên không, chỉ lưu lại một bóng dáng nhanh nhẹn.

Phượng Tĩnh Xu đưa mắt nhìn Tâm Mộng Hồ rời đi, mãi đến khi không thể nhìn thấy nữa, mới xoay người lại, lúc này tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa phòng đi tới, nhẹ giọng nói: "Vị công tử này, bên trong đã xong rồi, mời về phòng đi!"

Phượng Tĩnh Xu gật đầu một cái, đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Tranh luận hội thi thơ

Lúc Phụng Tĩnh Xu đi vào gian phòng thì đã qua thời gian một ly trà, thấy người ở đây, mỗi người không phải nói cười vui vẻ, thì chính là đầu đầy mồ hôi, nhìn một cái cũng biết ai làm bài rất vừa lòng, ai lại vắt hết óc vẫn bứt rứt không làm ra được, Phụng Tĩnh Xu cũng không thêm để ý, trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Phụng Tĩnh Xu đã cảm thấy trong Thẩm Xu Văn có chút động tĩnh, trong lòng biết là tin nhắn Duy nhi gửi đến, vì vậy thừa dịp người khác không chú ý tới lặng lẽ lấy điện thoại ra bắt đầu nhắn tin đưa tình với Duy nhi, đối với tình hình trên sân khấu cũng không quá để ý.

Phía bên này, Tô Tô và nhóm người ma ma phụ trách truyền thụ cảm kỳ thư họa cho các cô nương trong Túy Đông Tuyết từng người đang xem qua bài thơ mà mọi người làm, có thể trở thành ma ma, những nữ nhân này vẫn có chút tài năng, thành tựu trên phương diện thi từ ca phú cũng thuộc về trung tầng, thượng tầng, mời các nàng đảm đương giám khảo cũng có thể hiểu được, bởi vì hội thi thơ này cũng không phải cuộc thi chính, Dieemdkdan/leeeqhydonnn trong đó có bao hàm giao dịch quan hệ tình ái, bởi vì nếu như mời những cô giả (độc giả cao tuổi) nổi tiếng có trình độ học vấn cao kia tới, sợ là người ta không chịu cho mặt mũi, đặc biệt là những người đang có mặt ở đây, rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, các nàng thân ở trong hồng trần há lại không biết, đừng nói đến lúc đó vừa không đòi được chỗ tốt từ mấy chuyên gia văn học kia, lại vừa đắc tội kim chủ của mình, tiền mất tật mang, cho nên, hôm nay tất cả giám khảo đều là mấy vị ma ma tài hoa nhất trong Túy Đông Tuyết.

Từng người chọn lựa, cảm thấy tốt thì lấy ra để qua một bên, không tốt thì bỏ đi, như vậy đến lúc đó cũng chỉ tuyên đọc những người có văn chương tốt, còn lại cũng không nói ra, thế thì có thể giữ được mặt mũi của những người đó. Chọn chọn, đột nhiên một ma ma kích động đứng lên, dọa mấy người khác giật mình, cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người dưới đài. Chỉ thấy tay nàng run rẩy cầm tờ giấy tuyên thành trong tay, thần sắc trên mặt vừa kích động vừa nghi hoặc, mấy ma ma và Tô Tô thấy nàng như thế, đều tỏ mò vây quanh, đưa đầu lại gần nhìn tờ giấy kia, trong chốc lát, mấy người rồi rít kêu lên, nét mặt cũng vô cùng kích động và khó hiểu, sau đó mấy người nhìn nhau một cái, trong mắt đạt thành một sự ăn ý nào đó.

Tô Tô lập tức đứng ở trước đài, sắc mặt kích động nói: "Các vị công tử, các vị lão gia, hội thi thơ hôm nay đã có người thắng cuộc rồi!"

Phía dưới một mảnh xôn xao, rồi rít huyền não cả lên, có la hét không công bằng, có người cũng là khó hiểu. Người ở hội thi thơ này cũng không phải là lần đầu tiên tham gia, trước đó cũng phải xem xong tác phẩm của mọi người một lượt rồi mới tuyên bố, dieendaaneequydonn nhưng hôm nay lại chỉ dùng không tới một nửa thời gian, hơn nữa nhìn một xấp bài trên bàn còn chưa có xem qua, hiện tại toàn bộ đều chưa xem xong đã nói có người thắng rồi, người phía dưới tất nhiên không thuận theo, rồi rít tranh cãi ồn ào không dứt.

Lầu hai, trong gian phòng trang nhã, một nam tử nhíu mày, không vui hỏi: "Dưới lầu đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Công tử, để tiểu Kim tử đi hỏi thử." Gã sai vật hầu hạ ở một bên lập tức cơ trí thối lui ra khỏi bên ngoài, chạy xuống lầu đi tìm tú bà. Chỉ chốc lát sau, tú bà liền gõ cửa vào phòng, cung kính mà hành lễ.

"Người quản lý Túy Đông Tuyết thế nào vậy, làm sao lại xuất hiện loại tình huống ồn ào này!?" Nam tử tròn mắt nhìn tú bà một cái, không vui nói.

"Chủ nhân thứ tội, " Tú bà lập tức khom người xin tội nói: "Hôm nay là hoa khôi Tô Tô trong lầu mở hội thi thơ, dưới lầu đang thi tuyển, nhưng mới chọn được một nửa Tô Tô lại nói đã chọn được rồi, phía dưới đang vì điều này mà ồn ào." Die nd da nl e q uu ydo n Tú bà nhanh chóng nói ra tình hình dưới lầu, khéo léo đẩy trách nhiệm đến trên người Tô Tô, tránh cho chủ nhân nổi giận trách tội mình.

"Chọn được một nửa?" Nam tử nhíu mày, hần hiểu rất rõ mấy ma ma tài nghệ trong Túy Đông Tuyết này, nếu có thể khiến cho họ liêu lĩnh bị tổn thất mà nửa đường dừng lại cuộc thi thơ, nhất định là gặp được tài tử tuyệt đỉnh, điều này cũng làm hần tò mò, đến tột cùng là người nào có thể làm cho mấy người phá lệ củ đây? Trầm ngâm trong chốc lát, nảy ra ý hay, nam tử vội gọi tú bà, rì tai một phen, rồi để cho tú bà đi. Đợi sau khi tú bà lui ra khỏi phòng, nam tử đứng lên, chứa đầy ý cười, nói với hai gã sai vật sau lưng: "Tiểu Kim tử, tiểu Ngân tử, đi, chúng ta xem nào nhiệt."

Dưới lầu, Phụng Tĩnh Xu đang báo cáo với Duy nhi về chuyện đi thanh lâu tối nay, lại bị từng trận ồn ào bên cạnh kéo hồn về, lắng nghe một lát, liền hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thầm nghĩ, không phải là chọn trúng mình chứ? Da.nlze.qu.ydo/nn Nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cơ hội không lớn, bởi vì nàng làm bài thơ này vốn cũng không hợp với tình hình, vì vậy cũng không có để ở trong lòng, nhìn người ở phía dưới càng tranh cãi càng kích động, đúng lúc tú bà lên đài, chỉ thấy nàng dường như liêu cái mạng già rộng lớn mấy tiếng "Yên lặng một chút", rống đến mặt đỏ tới mang tai, người phía dưới mới yên tĩnh lại.

Tú bà nhìn về mặt người bất mãn dưới đài nói: "Hôm nay hội thi thơ xuất hiện tình huống khác thường, mấy vị ma ma tài hoa mọi người cũng đều biết đến, nếu trong chúng ta có người có thể khiến mấy ma ma phá vỡ quy củ thường ngày, nói rõ người này cũng rất có tài, các vị cũng hiểu được, ma ma ta chưa bao giờ nhúng tay vào hội thi thơ, ngày hôm nay vì để cho mọi người tin phục, cũng vì cho mọi người một công đạo, chúng ta không ngại thay đổi một quy tắc, dinendian.loqidJon mời các vị đi giả đến đại sảnh Túy Đông Tuyết, chúng ta sẽ đọc danh tác (từ kính trọng, gọi tác phẩm của đối phương) của vị công tử này ở trước mặt mọi người, nếu như mọi người vẫn có bất mãn, cảm thấy không công bằng, cũng có thể một mình khiêu chiến vị công tử này, cho đến khi tất cả mọi người chịu phục mới thôi, ý của các vị thế nào?"

Phụng Tĩnh Xu vừa nghe, cảm thấy tú bà này không đơn giản, có thể trong thời gian ngắn nghĩ ra phương án giải quyết như vậy, trước không nói phương pháp thế nào, nhưng sẽ không ngay từ đầu liền công bố tên người thắng, không để cho người thắng có cơ hội phản bác, sau đó đến đại sảnh rồi mới tuyên bố đến tột cùng là người nào thắng được hội thi thơ, đến lúc đó mọi người tại đây cũng đều đồng ý đi khiêu chiến, người thắng kia đảm lao phải theo lao, tất nhiên chỉ có ngoan ngoãn tiếp nhận oanh tạc của mọi người rồi. Xem ra, tú bà này thật sự là một nhân tài!

Mọi người vừa nghe, cũng cảm thấy đề nghị này của tú bà rất tốt, vì vậy cũng rồi rít đồng ý, một nhóm người liền hò hét ầm ĩ đi tới đại sảnh phía trước.

Người ở đại sảnh vừa thấy một nhóm người tràn vào như vậy, đều không rõ nguyên do, đúng lúc tú bà lên đài, lại nói lần nữa về tình cảnh vừa rồi với

khách ở đại sảnh, những người này cũng muốn tham gia náo nhiệt, đều ríu rít ồn ào lên nói muốn gia nhập, vì vậy trong đại sảnh rất nhanh sẽ dọn ra sân khấu, để mấy người lên đài. Dfienddn liequidoon Tú bà trước hết mời mấy ma ma và Tô Tô lên đài, sau đó thì ở trước mặt mọi người nhận lấy tờ giấy tuyên thành nắm chặt trong tay Tô Tô, tầm mắt cũng tò mò nhìn vào trên giấy, vừa nhìn thấy, trong lòng thầm hô, quả nhiên là tài hoa! Vì vậy trong giọng nói cũng có chút kích động, nhìn vào chỗ ký tên, lớn tiếng kêu lên: "Cho mời Hoàng Vũ công tử lên đài!"

Phượng Tình Xu sững sờ, Hoàng Vũ? Không phải là nàng sao? Không thể nào? Thật chọn trúng nàng sao?

Ngay lúc Phượng Tình Xu sững sờ, trên đài lại kêu hai tiếng, mới gọi thần trí của nàng về, trong bụng dờ khóc dờ cười, mới vừa rồi còn khen tú bà này cơ trí kia mà, kết quả lại lấy đá đập chân mình! Lần này thật là có cảm giác đâm lao phải theo lao, vì vậy Phượng Tình Xu chỉ có nhắm mắt đáp một tiếng.

Đại sảnh, phía đông lầu hai

"Công tử, kẻ này của người thật là hay!" Tiểu Kim tử đứng ở bên cạnh nam tử than thở.

"Hả? Tiểu Kim tử của chúng ta cũng đã hiểu rồi? Vậy người nói thử xem hay ở chỗ nào hả?" Nam tử hài hước hỏi.

"Công tử, là thế này, một là có thể bình ổn sự tức giận của những khách nhân này, hai là có thể thuận tiện khảo sát xem thử nam tử kia có thật có tài hay không, dfienddn liequidoon nhất cử lưỡng tiện, chẳng phải quá hay sao?" Tiểu Kim tử nói xong đạo lý rõ ràng.

"Ha ha! Tiến bộ không ít đấy!" Nam tử cười nói.

"Nào đâu, vẫn là công tử có cách dạy!" Tiểu Kim tử vui mừng nói.

"Tiểu Ngân tử, người cần phải học tiểu Kim tử học đấy nha, nhìn tiểu Kim tử này, miệng giống như là quét mật ấy!" Nam tử nói với gã sai vặt bên cạnh.

"Công tử, tiểu Ngân tử đã biết." Gã sai vặt kia quy củ nói. Cái gã sai vặt gọi là tiểu Ngân tử cùng với tiểu Kim tử tính tình hai người một tính một động, trong lúc nhất thời không đối được, vì vậy nam tử cũng không nói thêm nữa.

Đại sảnh, lầu hai phía tây

"Khiêu chiến? Cũng có ý tứ!" Một công tử áo gấm cong lên một nụ cười hào phóng, tay cầm ly rượu, hào hứng bùng bùng quan sát náo nhiệt dưới lầu, di@en*dyan(lee^qu.donnn) bên cạnh còn dựa vào hai cô nương dung mạo xinh đẹp, rõ ràng là mấy cô nương đứng thứ hai trong Túy Đông Tuyệt.

Toàn thân nam tử kia lộ ra một cổ phong lưu nhiệt tình, khuôn mặt tuấn tú rất được ưa thích, rất được nữ tử hoan nghênh.

"Công tử có hứng thú nhìn sao?" Cô nương bên trái nam tử kiều mỵ hỏi.

"Công tử thân là đệ nhất tài tử, tài trí hơn người, tự nhiên sẽ không để mấy loại người này ở trong mắt." Cô nương ở bên phải nam tử nũng nịu nói, nịnh nọt nam tử đồng thời cũng không quên ngầm hạ thấp đối thủ.

Nàng kia ở bên trái bị thiệt thòi, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng không đi cãi lại, biết rõ ở đây nàng không có tiếng nói cao, vì vậy chọn dùng chính sách thùy mị, hai mắt rung rung, về mặt uất ức nhìn nam tử.

Nam tử thấy thế mi tâm nhíu lại, vẻ mặt đau lòng lau nước mắt trên khóe mắt nữ tử, hoà giải nói: "Trình độ thi tài thế nào còn chưa rõ, chúng ta trước vẫn cứ xem thử người nọ làm thơ ra sao rồi hãy nói!"

Lầu hai, bên phía nam

Một nam tử mặc áo đen lẳng lặng ngồi ở góc, mi mắt rủ xuống, bộ dạng giống như cái gì cũng không thèm để ý, tai lại tập trung tinh lực nghe tám hướng, vừa nghe thấy dưới lầu tú bà cao giọng hô to "Hoàng Vũ công tử", trong lòng chấn động, di@en*dyan(lee^qu.donnn) lập tức đứng dậy đi tới dựa vào trước lan can lắng nghe, đợi đến khi xác nhận tú bà thật sự gọi "Hoàng Vũ công tử", lập tức lắc mình rời đi.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Bên trong đại sảnh, mọi người thấy tú bà kêu lên vài tiếng còn chưa thấy người trả lời, vì vậy cũng lớn lên tiếng phê phán bàn về "Hoàng Vũ công tử" này, chẳng lẽ là sợ nên mới len lén chạy đi!

Tú bà cũng đầu đầy mồ hôi, khi vừa muốn kêu nữa thì chỉ nghe được một tiếng "Đến rồi!" Trong lòng vui mừng, giương mắt nhìn lên, vừa nhìn thấy Phượng Tình Xu, lập tức ngăn cả người: "Tại sao là người!?"

Phượng Tình Xu cười cười, nói: "Ma ma, thật xin lỗi, gây thêm rắc rối cho người rồi!"

Trong lòng tú bà thầm kinh ngạc tiểu công tử trẻ tuổi này lại có thành tựu văn học như thế, hơn nữa là người cũng rất khiêm tốn, vì vậy vội vàng cười nói: "Đâu có, đâu có! Tài nghệ của công tử rất cao, ma ma ta bội phục lắm!"

Mọi người ở dưới đài vừa thấy, tiến lên trả lời lại là một chàng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tất cả đều không phục, lớn tiếng la hét muốn tú bà đọc thơ để mọi người bình luận, tú bà nhìn Phượng Tình Xu, thấy Phượng Tình Xu gật đầu, lại nhìn bản thơ trên tay một chút, lại vội vàng xoay người sai

người mang tới một bức bình phong lên, Diennndkan/leequhydonnn trên bức bình phong là một màu trắng thuần, lại để cho người mang bút mực tới, sau đó nói với mọi người: "Các vị khách quan, chúng ta vì nghiệm chứng xem vị công tử này có thật là người thắng hay không, không ngại mời hẳn viết lại một lần nữa ở hiện trường, để mọi người làm chứng cũng tốt!"

Mọi người vừa nghe, chú ý này được, sau khi thiếu niên này lên đài cũng không có nhìn bản thơ một cái, xác định không thể ăn gian, vì vậy rồi rít đồng ý.

Phượng Tình Xu cười khỏ, tú bà này, đây không phải đang đưa vấn đề khó khăn nàng sao! Chỉ là, nếu mọi người đồng ý, cũng không sao, nếu như nhân cơ hội này có thể lấy được ấn tượng tốt với tú bà, do thám biết được người đứng sau Túy Đông Tuyết, ngược lại cũng không tồi. Đang lúc suy nghĩ, Phượng Tình Xu mỉm cười cầm bút lông lên, vung bút hào phóng viết ——

Hoa gian nhất hồ tửu,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt ký bất giải ẩm,

Ảnh đồ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành lạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bôi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tĩnh thi đồng giao hoan,

Túy hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du,

Tương kỳ mặc Vân Hán.

(《 Nguyệt hạ độc chúc 》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Một bầu rượu dưới hoa

Không bạn, uống mình ta

Nâng chén mời trăng sáng

Với bóng nữa thành ba

Trăng nào đâu biết uống

Bóng đi theo bên ta

Trăng với bóng là bạn

Vui xuân thật thiết tha

Ta ca trăng rồi rồi

Ta múa bóng tản ra

Cùng vui khi tỉnh rượu

Say rồi lại chia xa

Vô tình kết thành bạn

Hẹn gặp nơi Ngân Hà

(Lý Bạch 《 Một mình uống rượu dưới trăng 》)

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Thi tài (1)

Bên trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người tựa như mê muội nhìn bình phong trên đài, hoặc là say đắm trong câu thơ vừa cô đơn lại phóng khoáng, hoặc là say mê thư pháp đẹp đẽ, hoặc là đắm chìm trong bóng dáng với tài văn chương lưu loát sinh động, tất cả đều nói không ra lời.

Cho đến hồi lâu sau, không biết là người nào kêu một tiếng giỏi, kinh động đến tinh thần mọi người, tất cả đều theo đó khen hay!

“Nâng chén mời trăng sáng, với bóng nửa thành ba.....” Phía tây lầu hai, nam tử tuần tú theo người hầu nhỏ giọng bẩm báo từng câu thơ dần dần thu hồi nụ cười phóng lưu phóng khoáng kia, vẻ mặt dần dần trở nên kích động, cho đến cuối cùng, cũng nhịn không được nữa, đứng dậy, chạy thẳng tới dựa vào trước lan can, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm bóng dáng thiếu niên gầy yếu ở trên đài kia, đôi tay thon dài như ngọc, cùng với cây bút lông mang theo một loại ma lực, hai tay lại gắt gao giữ lấy lan can, liều mạng ức chế kích động trong lòng mình.

“Ta ca trắng bối rồi, ta múa bóng tàn ra.....” Tiểu Ngân tử không nhịn được nhẹ giọng nhớ tới, cùng chủ tử nhà mình chuyên chú nhìn chăm chăm câu thơ tuyệt thế hiện lên trên bức bình phong trắng thuần dưới lầu, nín thở, rất sợ bỏ lỡ một phần nào.

Cho đến khi dưới lầu truyền đến tiếng vỗ tay như sấm cùng với tiếng khen, khiến người trên lầu mất hồn, toàn bộ ánh mắt đều phức tạp nhìn bóng dáng mảnh khảnh dưới lầu kia.

Phượng Tình Xu nhìn phản ứng của mọi người dưới đài, trong lòng thầm áy náy ba giây với Lý Bạch, Lý huynh à, ta đây cũng được coi là làm rạng rỡ văn hóa của ngài ờ thế giới khác đấy chứ?

Thơ là thơ hay, nhưng chưa chắc có thể khiến cho mọi người hiểu được tinh hoa trong thơ, vì vậy, ngay giữa một mảnh tiếng khen, một giọng nói the thé truyền đến: “Hừ! Thơ này mà cũng trầm trồ khen ngợi!?”

Thoáng chốc, đại sảnh yên tĩnh một hồi. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là người nào phát ra âm thanh cay nghiệt như vậy.

Phượng Tình Xu cũng sững sờ, hồi hồn hồi “Xin hỏi là vị bằng hữu nào, đối với thơ của tại hạ có gì chỉ giáo, kính xin ra ngoài chỉ dẫn nhiều hơn!” Trong bụng thầm nghĩ, coi như nói ra ba bốn năm cái gì đó, hôm nay tiểu tử thúi kia cũng phải bị đánh thành đầu heo! Lại dám vu oan tác phẩm của Lý Bạch ta!

“Là bản thiếu gia nói, thì thế nào!?” Trong đám người lại phát ra giọng nói chói tai kia, mọi người lập tức từ động nhường đường ra, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chanh chua ăn mặc lòe loẹt, cao ngạo sải bước đi.

Trong đám người truyền ra tiếng thảo luận, Phượng Tình Xu nghiêng tai vừa nghe, liền hiểu thân phận của người đến, thì ra là con trai độc nhất của Trương viên ngoại trong Khúc thành, là người dốt nát, kém cỏi, chơi bời lêu lổng, cậy vào phụ thân mình có chút tiền tài quyền thế liền đến chỗ bói mớ.

Chỉ thấy người nọ bước lên, khinh miệt liếc Phượng Tình Xu một cái, quay đầu không nói gì.

Phượng Tình Xu cũng không giận, vẫn cười hi hi, khiêm tốn hỏi “Xin hỏi vị công tử này, có gì chỉ giáo với tác phẩm của kẻ hèn này?” da.nlze.qu;yd0/nn Trong lòng nói xin lỗi nói: Lý huynh à, xin lỗi, đã làm bẩn ngài, yên tâm đi, vẫn bối sẽ đòi lại công đạo cho ngài.

Chỉ thấy công tử kia ngẩng đầu lên, cao ngạo nói: “Chủ đề của ngày hôm nay chính là lấy trăng làm một bài thơ, đúng là trong thơ của người này có trăng, nhưng người vừa uống một mình vừa mất trật tự, còn không tập trung, vô tình, đây không phải là xui xẻo sao!”

Phượng Tình Xu kinh ngạc, đây cũng được coi là chỗ xấu? Lão huynh, ta thấy người mới có chỗ xấu đi!?

Nhưng cũng không tiện nói ra như vậy, nhớ tới dự tính ban đầu khi chọn bài thơ này, nên Phượng Tình Xu cố làm sâu khổ nói: “Ài! Các vị có điều không biết, lúc ấy kẻ hèn đúng là muốn mượn trăng biểu đạt tình cảm ngưỡng mộ với Tô Tô cô nương, không biết làm sao nhìn thấy các vị ở đây cao ngạo bất phàm, “Phượng Tình Xu ngừng lại một chút, thấy có vài người ở phía dưới theo bản năng ưỡn ngực, “Tài trí hơn người, “Phượng Tình Xu lại liếc lên có người gật đầu một cái, vì vậy nén cười tiếp tục nói: “Vì vậy nhất thời kẻ hèn này như mất tinh thần, cho là Tô Tô cô nương nhất định sẽ không coi trọng thơ của kẻ hèn này rồi, nên đau buồn, nghĩ đến tối nay không thể cùng Tô Tô cô nương nâng cốc nói cười, vì vậy chỉ có thể cảm khái, viết xuống một bài Nguyệt hạ độc chúc này, để bày tỏ cảm khái, ai biết có thể lấy được sự ưu ái của Tô Tô cô nương, thật sự là đánh bậy đánh bạ nha!” Hai tay Phượng Tình Xu nhẹ vuốt, cố làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Người phía dưới vừa nghe thấy Phượng Tình Xu giải thích hợp tình hợp lý, nên cũng không đi truy cứu vấn đề quan niệm nghệ thuật thi từ, nhưng Trương đại công tử vẫn chưa từ bỏ ý định, vì vậy nói: “Người đã nói có lòng hâm mộ Tô Tô cô nương, vậy người liền ở tại hiện trường làm một bài thơ, hiến tặng cho Tô Tô cô nương, thế nào!?”

Vẫn còn? Phụng Tịch Xu nhủ mảy, nghĩ thâm, hôm nay không làm người chết ta liền không họ Phụng! Trong lòng mặc dù suy nghĩ trăm ngàn chủng loại phương pháp giãy vò, nhưng Phụng Tịch Xu vẫn khiêm tốn gặt đầu đồng ý, Tô Tô cô nương vừa nhìn thấy Phụng Tịch Xu ở trước mặt mọi người thừa nhận ngưỡng mộ mình, lại muốn làm thơ tặng cho nàng, tim cũng kích động nhảy loạn, gương mặt tròn nhỏ cũng ửng đỏ lên.

Tú bà ở một bên nhìn, cực kì tán thành tài hoa của Phụng Tịch Xu, vì vậy nhanh chóng đề cho người lại mang lên một bức bình phong, cười nịnh nhìn Phụng Tịch Xu, Phụng Tịch Xu hiểu gặt đầu một cái, xem ra vì đánh vào nội bộ của “kẻ địch”, không thể không hy sinh chữ quý rồi.

Một tay Phụng Tịch Xu cầm bút chấm mực, vừa nhanh chóng nghĩ tới lần này lại muốn tuyên dương tác phẩm của vị lão huynh nào, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định tiếp tục dùng tác phẩm của lão huynh Lý Bạch đến đánh trả tên Trương công tử ngu ngốc này.

Vì vậy không chút do dự đi tới trước tấm bình phong viết lên:

Thu phong thanh, thu nguyệt minh,

Lạc diệp tỵ hoàn tán, hàn nha tê phục kinh.

Tương tư tương kiến tri hà nhật, thử thì thử dạ nan vì tình;

(《 Thu Phong từ 》- Lý Bạch)

Dịch thơ:

Gió thu lành, trăng thu thanh

Lá rơi tỵ lại tán, quạ lạnh chột rừng mình

Thương nhớ biết bao giờ mới gặp?

Lúc này đêm ấy ngẩn ngơ tình..

Mọi người ở phía dưới vừa nhìn, tất cả đều xôn xao!

Trương công tử nhất thời cười ha hả lên, chỉ vào bình phong lớn tiếng đùa cợt nói: “Cái này mà người cũng coi là thơ!?”

Phụng Tịch Xu trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ thời đại này còn chưa có từ* sao? Thấy phản ứng của mọi người ở dưới đài, cũng hiểu cái thời đại này thật sự là không có từ! dĩ nhiên liệquidoo Vì vậy không thể làm gì khác hơn là lại bắt đầu bản lĩnh trọn tròn mắt mặt không đổi sắc bịa chuyện xưa, lừa dối cổ nhân: “Đây chính là thể loại mới mà kẻ hèn này tự sáng tác, tên là từ.”

*từ (cũng gọi là 'trường đoản cú', thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc)

“Từ!?” Mọi người vừa nghe, điều này mới mẻ, chưa từng có nghe nói qua cái gì là từ, vì vậy không để ý tới thảo luận, tất cả đều nhìn Phụng Tịch Xu.

“Hừ, thôi đi, viết linh tinh chính là viết linh tinh, còn bịa có gì!?” Trương công tử không nể mặt hừ nói.

Làm sao người biết ta bịa! Phụng Tịch Xu thâm nghĩ trong lòng, tiểu tử này thật đúng là một lời nói trúng, đáng tiếc nàng sẽ không thừa nhận hẳn đã đoán đúng.

“Từ này do kẻ hèn dựa trên nền tảng thơ mà cải biên lại, bắt nguồn từ.....” Phụng Tịch Xu phát huy miệng lưỡi lợi hại, bắt đầu ba hoa lừa dối những người có mặt ở đây, hơn nữa việc lừa dối còn khá thành công, đến khi nàng dừng lại câu chuyện, ánh mắt của mọi người nhìn nàng đã sớm tràn đầy kính nể.

“Người.....Hừ, coi như người lợi hại!” Trương công tử thấy tìm không ra chỗ sai của Phụng Tịch Xu, giận đến nổi hất tay áo một cái, giận dữ bỏ đi. Ngón tay ngọc của Phụng Tịch Xu khẽ vẫy, một bóng dáng màu lam nhanh chóng không tiếng động ra ngoài.

Tú bà vừa nhìn thấy Phụng Tịch Xu đã chinh phục mọi người tại đây, vì vậy vội vàng hỏi: “Mọi người cũng đã biết tài nghệ của tiểu huynh đệ này, phía dưới còn có ai không phục sao? Còn có vị công tử nào muốn tới đấu với tiểu huynh đệ này không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thiếu niên này lợi hại như thế, còn có ai dám tới chứ, tới cũng chỉ mất thể diện mà thôi!

“Không có ai đến sao?” Tú bà cao giọng dò hỏi, tảng đá trong lòng cũng hạ xuống, xem ra chuyện hôm nay như vậy là xong rồi, “Vậy.....”

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mẫu thỉnh giáo tiểu công tử!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Thi tài (2)

Tú bà mới vừa lên tiếng, một giọng nói liền chen vào: “Hoa mẫu thỉnh giáo tiểu công tử!”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử áo trắng tuấn dật đang mỉm cười dựa vào lan can ở phía tây lầu hai, đi theo phía sau hắn là hai đại hồng bài của Túy Đông Tuyết Phiêu Như và Mị Liễu, trong đám người đột nhiên có người sợ hãi kêu lên một tiếng: “Hoa Ngọc Dung!”

Đám người lập tức giống như chảo dầu nổ tung không ngừng nhao nhao ầm ĩ.

“Hoa Ngọc Dung? Thiên hạ đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung!”

“Oa, chính là tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung!”

“Nghe nói ngày hôm trước thiên kim Lý phủ còn vì hắn mà tự sát! Nói ngoài hắn ra thì ai cũng không gả!”

“Chắc chắn, quả nhiên là tài tử phong lưu, hai người bên cạnh hắn không phải là hồng bài của Túy Đông Tuyết sao? Xem ra tin đồn là thật, bên cạnh hoa công tử này chưa bao giờ thiếu giai nhân!”

“Ha, tối nay có thể thấy Hoa Ngọc Dung tới khiêu chiến, tiểu tử này nhất định thua rất thảm!”

“Hi hi, đúng vậy, chúng ta lại có vở kịch hay để xem rồi!”

Theo Hoa Ngọc Dung đi từng bước tới gần, tiếng nghị luận cũng từ từ gia tăng, trong lòng Phụng Tịch Xu thở dài, chuyển đi đến hoa lầu tối nay thật là phức tạp, phiền toái không ngừng, hu hu, Duy nhi à, sớm biết như thế, tỷ tỷ vẫn nên vui mình trong khách điểm nấu cháo điện thoại với người!

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt cũng không có ra vẻ một chút khó chịu, Phụng Tịch Xu vẫn cứ mỉm cười chờ đợi Hoa Ngọc Dung tiến đến.

Phía đông lầu hai

“Hoa Ngọc Dung?” Tiểu Ngân từ kinh ngạc kêu lên, “Công tử, Hoa Ngọc Dung này đã rất lâu rồi chưa từng khiêu chiến người.”

Nam tử đứng ở dựa vào lan can, chuyên tâm nhìn tình cảnh dưới lầu, thuận miệng nói: “Thiếu niên kia, đáng giá để hắn đi khiêu chiến.”

“Đó cũng là, “Tiểu Kim từ chen lời nói, “Thiếu niên này tuổi còn trẻ, tài hoa lại cao như vậy, không trách được có thể kích thích hứng thú của Hoa Ngọc Dung.”

“Ha ha.....” Nam tử cười nhẹ, thiếu niên kia, cũng không chỉ khơi dậy hứng thú của Hoa Ngọc Dung đâu.....

“Ồ, Hoa công tử, ngày hôm nay có thể được ngài cổ động, thật đúng là phúc khí của Tô Tô chúng ta!” Tú bà thấy Hoa Ngọc Dung, vội vàng cười híp mắt mở miệng, mượn danh tiếng của Hoa Ngọc Dung ở cuộc khiêu chiến này gắn ở trên đầu Tô Tô, có thể có cơ hội nâng cao giá trị con người của Tô Tô.

Tô Tô ở một bên nhìn thấy Hoa Ngọc Dung tiến đến, trên mặt càng thêm ửng hồng, e lệ cúi đầu, không nhìn tới hai nữ nhân hai mắt ghen tỵ sau lưng Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung nhìn hai người, cũng không bác bỏ lại, loại sự tình này đã gặp rất nhiều, cũng liền vô cảm, dù sao mặc kệ như thế nào, người khác cũng sẽ mượn cơ hội tới nâng cao bản thân. Cười với tú bà và Tô Tô một tiếng, Hoa Ngọc Dung chuyển sang nhìn Phụng Tịch Xu, nói: “Hôm nay Hoa mẫu may mắn gặp phải tiểu công tử, tài hoa của công tử khiến Hoa mẫu bội phục không thôi, do đó xin công tử thỉnh giáo một chút.”

Phụng Tịch Xu cũng khiêm tốn đáp lễ nói: “Hoa công tử nói quá lời, mọi người đều biết, Hoa công tử là thiên hạ đệ nhất tài tử, hai chữ thỉnh giáo này, vẫn nên để kẻ hèn này dùng mới đúng!”

Hai người khiêm tốn một phen, sau đó bắt đầu tỷ thí, cuộc tỷ thí phân ra bốn loại, theo thứ tự là thi từ, câu đối, đoán câu đối, hiết hậu ngữ (QT dịch ra là câu nói bỏ lửng, mình nghĩ cái này là thi kiểu người này làm nửa câu thơ, người kia làm nửa câu còn lại) hai người chia nhau ra đề mục cho đối phương, một đề thi từ, câu đối, đoán câu đối tất cả năm đề, nếu như đối phương không trả lời được, như vậy coi như đối phương thua.

Lúc này trong thanh lâu đã không còn một người nào đang uống rượu, tất cả đều vây quanh quan sát tình cảnh khó có được này, da.nlze.quy.do/mn hiện trường còn có người động não cân nhắc, mở sòng bạc, chia ra đánh cược xem ai có thể thắng, Phụng Tịch Xu vừa nhìn, hắc hắc, cơ hội kiếm tiền này không kiếm cũng uống, vì vậy thừa dịp bốn phía không ai chú ý, lặng lẽ thả ra hai luồng ánh sáng xanh, đi đánh cược!

“Đề thứ nhất, thi từ, xin mời Hoa công tử!” Phụng Tịch Xu làm lễ nói.

“Ha ha, Hoa mẫu sẽ không khách khí!” Suy nghĩ một chút, nói: “Xin mời tiểu công tử lấy rượu làm đề đi!”

Phượng Tình Xu gật đầu, lập tức lớn tiếng đọc:

“Quân bất kiến:

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Hựu bất kiến:

Cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tần hoan,

Mạc sử kim tôn không đổi nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tần hoàn phục lai.

Phanh dương tể ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử,

Đan khâu sinh.

Tương tiến tửu,

Bôi mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vi ngã khuynh nhĩ thỉnh.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đã nguyện trường túy bất phục tỉnh.

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần vương tích thi yến Bình Lạc,

Đấu tử thập thiên tứ hoan hước.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chúc.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cầu,

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu!”

< Tương tiến tửu – Lý Bạch >

Dịch nghĩa:

“Quân không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống,

Chảy ra đến biển không trở lại nữa.

Quân lại không thấy:

Cha mẹ soi gương buồn nhìn tóc bạc,

Sáng còn xanh mượt chiều đã trắng như tuyết.

Say những khi ta đắc ý,

Dưới trăng vàng chó đẻ chén không.

Trời sinh ta tài tất có dụng,

Ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mỏ dê, giết trâu, cứ vui đi,

Uống liền một mạch ba trăm chén.

Sầm phu tử,

Đan Khâu sinh

Xin mời uống rượu,

Chớ có ngừng chén.

Cùng quân ca một khúc,

Mời quân vì ta lắng tai nghe.

Chuông trống bản cổ không đủ quý,

Chỉ mong say hoài không tỉnh nữa.

Xưa nay thánh hiền đều cô đơn,

Chỉ có kẻ uống rượu mới để lại kì danh.

Trần vương khi xưa mở yến hội Bình Lạc,

Mười ngàn đấu rượu hoa lạc vui cười.

Chủ nhân sao nói thiếu tiền bạc,

Cần phải mua rượu kính quân uống.

Ngựa hoa năm màu,

Áo lông nghìn vàng,

Gọi đứa nhỏ lấy ra đôi rượu,

Cùng bạn tiêu mỗi sầu vạn cổ!”

“Hay! Thơ hay!” Hoa Ngọc Dung sững sờ trong nháy mắt, rồi ngay sau đó liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mọi người phía dưới cũng đều nhao nhao vỗ tay.

“Tiểu công tử thật rất tài hoa!” Hoa Ngọc Dung tán thưởng nói, “Sau đây thì xin mời công tử ra đề đi!”

Phượng Tĩnh Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, nhớ tới lời mọi người vừa nói, vì vậy ranh mãnh cười một tiếng, nói: “Vậy thì mời Hoa công tử lấy oán hận của nữ tử khuê phòng làm một bài thơ đi!”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, cảm thấy có chút khó xử, nghĩ thầm: chẳng lẽ tiểu tử công tử này là đang mượn cơ hội cười nhạo mình phong lưu đa tình?

Người ở phía dưới cũng không nghĩ tới Phụng Tịch Xu lại ra đề mục này, vì vậy cũng len lén nở nụ cười. Cho tới bây giờ Hoa Ngọc Dung vẫn phong lưu đa tình, sau một đêm động tình liền tiêu sái rồi đi, sao có thể nhớ tới oán hận của nữ tử khuê phòng!? Thiếu niên này ra đề mục như vậy thật đúng là làm khó hoa công tử rồi!

“Ha ha! Công tử, thiếu niên này rất thú vị, thế mà lại ra loại đề mục này!” Tiểu Kim tử ha ha cười nói với nam tử, nam tử cũng cực kì vui mừng, khó có thể thấy được tình trạng túng quẫn của Hoa Ngọc Dung, thiếu niên này quả thật rất thú vị!

Đúng lúc này, giọng nói của tiểu Ngân tử truyền đến từ phía sau: “Công tử, Tịch Phong tới.”

Nam tử xoay người lại, một nam tử áo xanh đứng phía sau, chỉ thấy dáng vẻ nam nhân kia quyến rũ, giữa hai hàng lông mày chứa đầy vô tận phong tình, đienddn lieqiudoon “Công tử tìm ta.” Vừa mở miệng, lại cũng là vô cùng mềm mại, khiến người ta say mê.

“Ừ, “ Nam tử gật đầu một cái, “Tịch Phong, tới đây, nhìn phía dưới đi.”

Nam nhân được gọi là Tịch Phong chậm chậm tiến lên, đứng ở dựa vào góc tối chỗ lan can, nhìn dưới lầu.

Dưới lầu, dù sao Hoa Ngọc Dung cũng đường đường là đệ nhất tài tử, cho nên rất nhanh đã có phương án suy tính, nhưng cũng âm thầm cười khổ, ngày hôm nay thật đúng là bị tiểu tử trẻ tuổi lập một kế lớn!

Ngay sau đó hắn cười ngâm nga mà nói:

“Châm chương luân lô cách tú duy,

Nhị niên chung nhật khổ tương tư,

Hạnh Hoa Minh Nguyệt thủy ứng tri.

Thiên thượng nhân gian hà xử khứ,

Cự hoan tân mộng giấc lai thì,

Hoàng hôn vi vũ họa liêm thù.”

(bài này không có trên gu gồ, chắc tự tác giả làm ra!!!!)

Phụng Tịch Xu gật đầu, nói: “Hoa công tử quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19-2: Thi tài (2) (tiếp)

Hai người cũng không nói ai thua ai thắng, trực tiếp tiến vào vòng câu đối.

Đầu tiên là do Phụng Tịch Xu ra đề: “Khí chính sơn hà tráng.”

Hoa Ngọc Dung lập tức đối lại: “Xuân minh vũ lộ nồng.”

“Xuân phong phượng thảo địa.” Phụng Tịch Xu lập tức nói tiếp.

“Sơ vũ hạnh hoa thiên.” Về mặt Hoa Ngọc Dung tươi cười, trong lòng đã có dự tính.

“Quỳnh vũ cao hàn phùng xuất nhất luân nguyệt ảnh.” Phụng Tịch Xu lại ra một đề.

“Băng hồ lãng triệt bình phân ngũ dạ thiên hương.” Hoa Ngọc Dung bình tĩnh đối ra.

“Phi thúy bình khai hộc ảnh mậu.” Hai mắt Phụng Tịch Xu càng sáng.

“Uyên ương tri bạn ngẫu hoa hương.” Hoa Ngọc Dung cũng càng ngày càng hứng khởi.

“Tịch ám diêu thiên ngọc lâu đài ký!”

“Vân mê thương hải kim mân tu văn!”

“Ha ha ha! Hoa công tử, kẻ hèn này bội phục, bội phục!” Phụng Tình Xu cười lớn tiếng nói.

“Đâu có đâu có, tiểu công tử cũng là tài hoa hơn người!” Hoa Ngọc Dung cũng rất kích động nói.

“Kể tiếp nên để Hoa công tử ra đề!” Phụng Tình Xu dùng tay ra dấu mời.

“Ha ha, tiểu công tử, ngươi nên nghe cho kỹ!” Hoa Ngọc Dung cười nói, ngay sau đó liên tục ra năm vế:

“Cảnh lệ tam xuân thiên thai đào thực;

Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến;

Điều cảm điều tân điều điều điều điều lai điều điều diệu;

Giai kỳ trị giai tiết hi khán giai tiền giai nhi giai phụ thành giai phối;

Bạch điều vong cơ, nhậm lâm gian vân khứ vân lai, vân lai vân khứ!”

Hoa Ngọc Dung vừa ra đề, toàn trường xôn xao! Trong mấy câu đối này đều có hình thức phức tạp, còn chưa từng nghe thấy bao giờ, đừng nói tới năm câu, ngay cả một đề cũng làm khó rất nhiều người, càng đừng nói tới việc đối lại năm câu này! Vì thế mọi người ở dưới đài đều cho rằng ván này Phụng Tình Xu thua chắc, rồi rít đánh cược tiền vào Hoa Ngọc Dung.

Phụng Tình Xu vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung ra đề mục, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, trong năm câu đối này, đã có vế đối thông thường, lại có một loạt vế đối vắn, và vế đối với các từ có âm lỵ, biện pháp tu từ, những câu đối này đều có kỹ xảo rất cao, nên đối thế nào cho đúng đây.....

“Ha ha, tiểu công tử này không phải là không có câu trả lời chứ?” Tĩnh Phong lười biếng dựa vào cây cột, nhỏ giọng cười nói.

“.....” Nam tử không nói lời nào, nhìn thiếu niên đang cúi đầu suy nghĩ ở dưới lầu, đột nhiên nói: “Cũng không nhất định.” Vừa dứt lời, da.nlze.quydo/mn chỉ thấy Phụng Tình Xu “a” một tiếng rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời gương mặt thanh tú lại vô cùng sáng chói vô cùng, làm lóa mắt Hoa Ngọc Dung.

“Hoa công tử quả nhiên lợi hại, kẻ hèn này bất tài, thử một phen, không đúng vẫn kính xin công tử chỉ giáo nhiều hơn!” Phụng Tình Xu dứt lời, nghĩ tới vế nào thì nói ra vế đó:

“Tường thiên bách đại kim cốc hoa kiều;

Đạo giả mạc lai đạo giả lai;

Chung hoa chung hảo chung chung chung chung thành chung chung hương;

Xuân đình khai xuân diên kính giáo tọa thượng xuân nhật xuân nhân túy xuân phong;

Thanh sơn vô ngữ, khán thế thượng hoa khai hoa lạc, hoa lạc hoa khai!”

(mấy vế đối mình xin đề hán viết mới thấy chỗ đối, chỗ có vắn, thế thì hay hơn)

Phụng Tình Xu dứt lời, thật lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng vang, tò mò nhìn Hoa Ngọc Dung, chỉ thấy hán kính ngạc nhìn mình, liền chau mày, lên tiếng nói: “Hoa công tử, Hoa công tử?”

Hoa Ngọc Dung bị tiếng gọi của Phụng Tình Xu làm cho thức tỉnh, trong ánh mắt nhìn về phía Phụng Tình Xu còn có thêm một phần vui sướng khi nhìn thấy đối thủ, vui mừng vỗ tay cười to: “Ha ha ha! Quả thật là hậu sinh khả úy! Tiểu công tử, Hoa tử xem như phục ngươi rồi, ván này Hoa tử thua!”

Mọi người ở dưới đài vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, đều giật mình không thôi, thiên hạ đệ nhất tài tử lại nhận thua! Điều này thật không thể tưởng tượng được! Phải biết rằng kể từ nhiều năm trước Hoa Ngọc Dung khiêu chiến bao nhiêu kẻ tài hoa khắp thiên hạ, đoạt giải nhất cuộc so tài, từ đó lại chưa từng nhận thua ai, hôm nay lại ở chỗ này nhận thua! Đây chính là một khoảnh khắc lịch sử!

“A, thế mà lại nhận thua!” Tĩnh Phong mím môi cười khế, ánh mắt nhìn thiếu niên ở dưới lầu nhất thời đã thay đổi ba phần.

“Điều này nói rõ hán là một nhân tài, không phải sao?” Nam tử hài lòng cười nói.

“Ừ, vậy cũng được.” Tĩnh Phong gật đầu.

“Thế thì, hán liền giao cho ngươi.” Nam tử quay đầu nhìn Tĩnh Phong.

“Đội ta khảo sát lại thử đi!” Tĩnh Phong bủ môi nói.

“Hoa công tử khiêm nhường, kẻ hèn chỉ miễn cưỡng đối lại mà thôi!” Phụng Tinh Xu thấy Hoa Ngọc Dung nhận thua, cũng có chút kinh ngạc, vì vậy cười hàm hồ nói. Dfenddn lieqiudoon Thấy ánh mắt của Hoa Ngọc Dung nhìn mình càng ngày càng nóng bỏng, Phụng Tinh Xu rung mình một hồi, vội vàng nói: “Vậy chúng ta tiếp tục chứ?”

“Tốt! Theo quy củ, ván này nên ta tới trước!” Lần này Hoa Ngọc Dung gặp được đối thủ, cũng rất kích động, cả người hăng hái cả lên.

“Ta ra câu đố đầu tiên, câu đố là: Cô đăng như đậu, mê mục vi thảo được danh (Đèn lè loi như đậu, mắt nhìn thành tên thảo được – chắc vậy quá!).”

Phụng Tinh Xu suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Nhất Điểm Hồng*.”

*Nhất điểm hồng: một loại hoa lan khá phổ biến trên toàn thế giới (nào từ đó đến giờ mới biết còn có loại hoa này, các bạn trên gu gõ tra thì sẽ biết)

Hoa Ngọc Dung gật đầu, lại nói tiếp: “Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, thành ngữ, bỏ phần đầu.”

“Thiên kinh địa nghĩa.”

“Vạn lý giang sơn vạn lý doanh, có họ quân chức.”

“Trường bộ binh (Lục quân trường).”

“Tam nhân thành hổ” dfienddn lieqiudoon (lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật), dùng từ đề đố đèn.”

“Quần chúng bình luận.”

“Tam thập sơ đắc tử, tục ngữ, chữ viết nét cách.”

“Một đời một thế.”

(mấy câu đố này dịch một ghê, đọc chả hiểu gì hết)

“Ha ha ha, tiểu công tử thật sự rất giỏi, trả lời được tất cả câu đố mà Hoa mỗ ra!” Hoa Ngọc Dung hưng phấn cười nói, “Tiếp theo nên để tiểu công tử ra đề!”

Phụng Tinh Xu chấp tay nói: “Hoa công tử xin tiếp chiêu, kẻ hèn cũng không ra nhiều, chỉ có một đề mục, xin công tử nhận đề.”

“Há? Một đề mục?” Hoa Ngọc Dung cảm thấy hứng thú nói: “Được, một đề thì một đề đi, xin mời tiểu công tử!”

Phụng Tinh Xu cười cười, mở miệng đọc:

“ Hoa phi hoa lạc hoa mẫn thiên!

Tình lai tình khứ tình tùy duyên!

Nhận lai nhận khứ nhận bất tán!

Triều khởi triều lạc triều vô miên!

Dạ thâm nguyệt minh mộng thiên quyên!

Thiên kim nan lưu tư hồng nhan!

Nhược thuyết nhân sinh khổ trường đoàn!

Vi hà tương tư tình nan đoạn!”

Nhìn thấy Hoa Ngọc Dung sững sờ, Phụng Tinh Xu tốt bụng nhắc nhở: “Mời Hoa công tử đoán, đáp án là tám chữ.”

Mọi người ở dưới đài đều rối rít nhỏ giọng bàn luận, chưa bao giờ nghe qua loại câu đố này, vì vậy cũng không biết nên giải đố ra sao, nhìn Hoa Ngọc Dung trên đài, hình như cũng bị loại đề mục mới mẻ độc đáo này hấp dẫn, nhưng cũng không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào.

“Đáp án tám chữ, thật đúng là thú vị đây……” Tinh Phong cười nhẹ nói.

“Lần này ngươi có thể cảm thấy hân không tẻ?” Nam tử liếc Tinh Phong một cái.

“Ha ha, là không tẻ, “Đáy mắt Tinh Phong xẹt qua một tia sáng như đi săn thú, “Người này, ta giúp ngươi thu chắc rồi!”

Nam tử cười cười ha ha mà nói: “Tiểu tử này xem ra thật có chút bản lĩnh, có thể dẫn tới hứng thú của tay săn Văn Nhân Tinh Phong tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta, xem ra sự nghiệp của Kim gia ta, lại càng nâng cao một bước rồi!”

Văn Nhân Tĩnh Phong liếc nam tử một cái, hừ nói: “Kim Bích Đặc, một ngày ngươi có thể đừng nghĩ tới sự nghiệp của Kim gia hay không? Thật không thú vị!”

“Văn Nhân công tử, lời này của ngài thì không đúng rồi, công tử nhà ta chỉ cảm thấy hứng thú với sự nghiệp của gia tộc nên mới một lòng một dạ nghĩ xem nên làm thế nào để phát triển, đây là hứng thú cao quý cỡ nào, tại sao có thể nói là không thú vị đây?” Tiểu Kim tử ở bên cạnh không nhịn được xuất khẩu cãi lại.

“Ha ha, phải phải phải, thật là hứng thú cao quý!” Văn Nhân Tĩnh Phong châm chọc cười nói, “Đừng nói tới bản thân mình đeo toàn vàng sáng chói, ngay cả hai gã sai vặt bên cạnh cũng lấy tên ‘tiểu Kim tử’, ‘tiểu Ngân tử’, làm như sợ người khác không biết ngươi yêu tiền ấy!”

“Văn Nhân công tử, làm sao ngươi có thể.....” Tiểu Kim tử vừa muốn cãi lại, liền bị Kim Bích Đặc lên tiếng cắt đứt.

“Được rồi, Tĩnh Phong, đừng nói những chuyện nhảm chán này nữa, tiểu tử ở dưới lầu kia liền giao cho ngươi.” Dfienddn lieqiudoon Kim Bích Đặc bĩu môi nói: “Cần phải kéo hần biến thành của người mình, một nhân tài như vậy, thật là có thể gặp mà không thể cầu!”

“Biết rồi, ta làm việc mà ngươi vẫn chưa yên tâm sao!” Văn Nhân Tĩnh Phong nhìn thiếu niên dưới lầu, vẻ mặt hiện lên tình thế bất buộc.

Dưới lầu lộn xộn náo loạn nửa ngày, cuối cùng, vẫn là lấy kết quả Hoa Ngọc Dung nhận thua mà kết thúc, mà Phượng Tĩnh Xu cũng bị cuộc tỷ thí này làm mất đi tâm tư tìm tòi nghiên cứu Tủy Đông Tuyết, chỉ muốn lập tức trở về khách điểm ngủ, nhưng nàng nào biết được, việc đòi thường thay đổi thất thường, khi nàng buông tha đi tìm kiếm bí mật của Tủy Đông Tuyết thì bí mật đó lại hiển nhiên tự động tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Phong tình có khác trong đêm tối

“Tiểu công tử, tiểu công tử!”

Vừa ra khỏi phố hoa, sau lưng truyền tới từng tiếng kêu gọi dồn dập, Phượng Tĩnh Xu nghi ngờ xoay người lại liền nhìn thấy một bóng dáng màu hồng phấn nhảy ra từ trong ánh đèn mờ nhạt, sợi tóc đen vì người chạy mà theo làn gió nhẹ tung bay lên từng đợt, mà người gọi Phượng Tĩnh Xu, rõ ràng là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung.

“Hoa công tử.” Phượng Tĩnh Xu chấp tay chào hỏi.

“Tiểu công tử, sao lại đi sớm vậy?” Hoa Ngọc Dung nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu dừng bước, vội vàng tiến lên hỏi.

“Chuyện này.....” Phượng Tĩnh Xu sững sờ, không biết Hoa Ngọc Dung hỏi câu này là có ý gì, vì vậy liền thoái thác: “Kẻ hèn đi cùng với gia huynh đi ngang qua Khúc Thành, hiện đang nghỉ ngơi ở khách điểm, ngày mai muốn nhanh chóng lên đường, hôm nay vẫn là kẻ hèn lén chạy ra ngoài một chút, nếu không trở về, bị gia huynh phát hiện, kẻ hèn này sẽ bị mắng.”

“Hả? Ngày mai tiểu công tử phải đi sao?” Hoa Ngọc Dung có chút tiếc nuối, thật vất vả mới gặp được một đối thủ, thời gian gặp nhau lại ngắn ngủi như thế, khiến Hoa Ngọc Dung cực kỳ không muốn. Không nghĩ tới nhanh như thế đã rời khỏi, Hoa Ngọc Dung tùy tiện chuyển đề tài: “Không biết tiểu công tử và lệnh huynh đi nhanh như vậy là muốn đi tới đâu?”

“Chúng ta là muốn đi Đông Bình thành tham gia đại hội võ lâm!” Phượng Tĩnh Xu nói.

“Đại hội võ lâm!” Hoa Ngọc Dung đột nhiên quát to một tiếng, dọa Phượng Tĩnh Xu giật mình.

“Hoa, Hoa công tử, ngươi làm sao vậy?”

Hoa Ngọc Dung hưng phấn nắm hai tay của Phượng Tĩnh Xu, hai mắt sáng lên nói: “Tiểu công tử, ta và các ngươi cùng đi được không!”

“Hả?” Phượng Tĩnh Xu há hốc mồm nhìn Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời thậm chí quên mất việc phải rút tay ra.

Cho là Phượng Tĩnh Xu không đồng ý, Hoa Ngọc Dung lập tức hỏi “Tiểu huynh đệ, ngươi và lệnh huynh là học trò môn phái nào vậy?”

“Chúng ta không có môn phái, ta và ca ca chỉ đi tham gia náo nhiệt mà thôi.” Phượng Tĩnh Xu nói.

“Vậy thì các ngươi không thể vào được!” Hoa Ngọc Dung cười thần bí, lắc đầu nói.

“Tại sao vậy?” Phượng Tĩnh Xu không hiểu, “Không phải ai cũng có thể đi đại hội võ lâm sao?”

“Trước kia ai cũng có thể tham gia đại hội võ lâm, nhưng đại hội võ lâm năm nay lại phải có thư mời tự tay Minh chủ võ lâm viết mới có thể tham dự, hơn nữa điều kiện để mời đối tượng rất nghiêm khắc, phải là danh môn chính phái được công nhận trên giang hồ, hơn nữa võ công của chương môn phái cao cường, phẩm đức cao thượng, mới có cơ hội lấy được thư mời, không có được thư mời chỉ có thể bị chặn ngoài cửa, hơn nữa bên ngoài còn có hộ vệ trấn giữ trùng trùng điệp điệp, ai cũng đừng nghĩ muốn xông vào.” Hoa Ngọc Dung tường tận giải thích tình hình của đại hội võ lâm lần này cho Phụng Tĩnh Xu biết.

“Tại sao đợt đại hội võ lâm này lại có yêu cầu nghiêm khắc với người có mặt như vậy?” Phụng Tĩnh Xu khó hiểu nói, trước kia khi ở trên đường chạy đi cũng không có nghe tới thư mời gì đó mà, không phải Hoa Ngọc Dung dọa chơi nàng chứ?

“Lần đại hội võ lâm này không chỉ muốn chọn ra Minh chủ võ lâm, quan trọng hơn là muốn quyết định chủ nhân của trân bảo thần bí, vì vậy yêu cầu đối với người tham dự dĩ nhiên là rất nghiêm khắc rồi.” Hoa Ngọc Dung trả lời.

“Không phải chỉ là một cái trân bảo thôi sao? Trân bảo khắp thiên hạ có nhiều lắm, sao dường như lại cảm thấy trọng yếu như vậy?” Phụng Tĩnh Xu rất là xem thường việc này.

“Người còn có điều chưa biết, “ Hoa Ngọc Dung nhìn xung quanh một chút, sau khi nhìn thấy không có ai liền nhỏ giọng, tiến tới trước mặt Phụng Tĩnh Xu nói khẽ: “Trân bảo lần này xuất thế ở giữa trời vào mười lăm năm trước, nghe nói lúc ấy còn có lời đồn đại, nói là người nào đạt được khối trân bảo này thì sẽ là người nắm giữ thiên hạ trong tay, về sau tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, được đưa ra công khai bí mật, người biết bí mật đều cho khối trân bảo này nhất định là tàng bảo đồ chứa đựng một bảo tàng và bí tịch võ công vô cùng lớn, chỉ cần biết được bí mật của trân bảo, lấy được tấm tàng bảo đồ, là có thể xưng bá ở đại lục Sở Ảnh.”

“Cái gì, còn thần kì thế sao?” Phụng Tĩnh Xu tuyệt không tin tưởng. “Nếu bên trong trân bảo có tàng bảo đồ, tại sao Minh chủ võ lâm đó không giấu đi lên tìm được bảo tàng và bí tịch, ngược lại lại muốn khua chiêng gõ trống chọn chủ nhân cho trân bảo chứ?”

“Hắn cũng muốn lắm, đáng tiếc lại không tìm hiểu được bí mật bên trong trân bảo này.” Hoa Ngọc Dung nhún vai nói. “Huống chi đại hội võ lâm năm nay qua đi, rất có thể hắn không còn là Minh chủ võ lâm nữa, nói như vậy hắn cũng chưa có bảo đảm, dĩ nhiên người mơ ước trân bảo này còn nháo lên không khiến trong phủ của hắn gà bay chó sủa sao? Nghiêm trọng hơn là còn khiến nhà tan cửa nát! Còn không bằng thừa cơ hội này ném củ khoai lang phòng tay này đi, để không rước lấy họa vào người.”

Bỗng nhiên Phụng Tĩnh Xu nhìn Hoa Ngọc Dung, thấy vẻ mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên nghi vấn, liền hỏi: “Tại sao từ trong giọng điệu của người ta lại cảm thấy người rất quen thuộc với Minh chủ võ lâm vậy?”

Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu nói: “Đó là đương nhiên, đương kim Minh chủ võ lâm là tiểu cữu cữu của ta mà!”

“Hả?” Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc há hốc miệng. “Trách không được người lại biết nhiều tin tức như vậy!”

Hoa Ngọc Dung vui mừng hỏi “Vậy, vậy ta có thể đi với các người chứ? Dù sao đã rất lâu ta không có đi, ta rất nhớ cậu của ta, đi cùng đi ~ “ nói xong liền làm nũng.

Phụng Tĩnh Xu co giật khóe miệng, hỏi “Đi chung với người có ích lợi gì?”

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, có cửa rồi! Vì vậy vội vàng nói: “Chỉ bằng gương mặt của ta đây, có thể quang minh chính đại mang bọn người vào cửa!”

“Rất thú vị, “ Phụng Tĩnh Xu liếc hắn một cái, nói: “Không phải rất nghiêm khắc sao, người công khai dẫn người như vậy, da.nlze.quydo/nh đừng để cho việc cữu cữu người vì tình riêng mà làm việc trái lẽ thường trở thành đề tài bàn tán của mọi người chứ!”

Hoa Ngọc Dung tán thưởng, nói: “Phải ha! Hắc hắc, vẫn là tiểu công tử người suy nghĩ chu đáo, “ gãi gãi đầu, ánh mắt sáng lên, lại nói: “Vậy chúng ta cần thiệp mời đi vào cũng được!”

Phụng Tĩnh Xu cho hắn cái ánh mắt “người là đồ ngu ngốc”, nói: “Chúng ta không có thiệp mời, thấy người hiện giờ cũng là này lòng tham muốn đi, đến chỗ nào mà lấy thiệp cho kịp chứ!”

Hoa Ngọc Dung nói: “Ta tự viết là được!”

“Tự người sao?” Phụng Tĩnh Xu thiếu chút nữa bị nghẹn khí, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hoa Ngọc Dung, “Tự người viết!? Làm sao người viết, người ta cần chính là thư mời cữu cữu người đích thân viết đấy!”

“Cái gì mà tự thân viết chứ, đây chẳng qua là nói ra bên ngoài thế thôi, muốn một mình cữu cữu ta viết nhiều thư mời như vậy, có mà đi chết! Huống chi cữu cữu ta cũng không chịu khó như thế, số thư mời kia, phần lớn đều là do ta giúp ông ấy viết!”

Phụng Tĩnh Xu nhất thời im lặng. Đây gọi là gì? Trong lúc vô tình nàng nghe được nội tình đen tối của bức thiệp mời trên đại hội võ lâm?

Nhìn vẻ mặt Hoa Ngọc Dung còn dương dương đắc ý, Phụng Tĩnh Xu lạnh lẽo xoay người bước đi.

“Ài, tiểu công tử, tiểu công tử, người đừng đi mà, có để cho ta đi cùng người không thì cũng phải nói một câu chứ?” Hoa Ngọc Dung hậu tri hậu giác phát hiện Phụng Tĩnh Xu rời đi, vội vàng đuổi theo.

“Tùy tiện tùy tiện, người muốn đi thì cùng đi!” Phụng Tĩnh Xu trở về khách điểm.

“Vậy, tiểu công tử, ngươi ở đâu? Ta cũng ở chung phòng khách điểm với ngươi đi, ngày mai rồi lên đường ~” Hoa Ngọc Dung theo sát Phụng Tĩnh Xu.

“Hào Mộng lâu.” Phụng Tĩnh Xu trả lời ngắn gọn.

“A, thật? Thật là trùng hợp, ta cũng ở Hào Mộng lâu ai ~ xem ra chúng ta thật là có duyên!” Hoa Ngọc Dung bắt đầu bầu víu quan hệ.

“Tiểu công tử, ngươi xem, ta và ngươi đã có duyên với nhau như vậy, ta đây cứ gọi ngươi là tiểu công tử, tiểu công tử dường như không thể biểu đạt được quan hệ của chúng ta, như vậy đi, sau này tiểu công tử gọi ta là Hoa đại ca, ta thì gọi ngươi là Hoàng Vũ đệ đệ, được chứ?” Hoa Ngọc Dung tự nhiên một mình ôm lấy mọi việc quan hệ.

“A, đúng rồi, Hoàng Vũ đệ đệ, câu đó vừa rồi mà đệ ra cho vì huynh thật là đặc biệt đó nha, làm sao mà đệ nghĩ ra được vậy? Tội này vì huynh không thể ngủ yên giấc, ừ, vì huynh nhất định phải đoán cho bằng được đáp án này.....” Hoa Ngọc Dung vẫn còn đang làm bầm lâu bầu.....

A a a a a ——! Trời ơi, ai tới nói cho ta biết đi, đây là đệ nhất tài tử phong lưu phóng khoáng Hoa Ngọc Dung đó ư, làm sao lại có thể vô lại như thế chứ ——!

Lúc này trong lòng Phụng Tĩnh Xu hối hận vô cùng, thật không nên chọn phải cái tên đàn ông luôn cứ làm bầm lâu bầu, lải nhải đến hết cả nửa ngày này mà.....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 20-2: Phong tình có khác trong đêm tối (2)

Trong vườn tối đen như mực, Phụng Tĩnh Xu thả nhẹ bước chân, một lá đi về phía gian phòng của mình.

Dọc đường trở về, nàng cứ bị Hoa Ngọc Dung dây dưa đến sợ, cái công tử lắm điều đó, ngay từ đầu Phụng Tĩnh Xu đã hoài nghi cái bộ dạng phong lưu phóng khoáng đó là nguy trang! Tên vô lại kia, vì đạt được mục đích của mình mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giống như vừa rồi, vì để bản thân cùng ở với nàng trong cùng một tiểu viện, hắn đã kéo quan hệ của hai người tới quan hệ của bốn nước! Ai biết làm sao mà vấn đề của hai người sẽ dính lứu đến quan hệ quốc tế chứ! Sợ hắn, cũng đành phải đồng ý qua loa, sau đó thừa dịp hắn tới gian phòng cảm hành lý rồi nhanh chóng trốn về.

Phòng của Phụng Tĩnh Xu ở tận bên trong, từ bên ngoài phải đi qua phòng của Tĩnh Ảnh và Tuấn Thư, ngay lúc Phụng Tĩnh Xu đi ngang qua phòng của Tĩnh Ảnh, đột nhiên thính tai nghe thấy âm thanh truyền đến từ trong phòng Tĩnh Ảnh. Phụng Tĩnh Xu khó hiểu, giờ là giờ dần rồi (ước chừng ba giờ sáng), người người đều đã ngủ, thế mà Tĩnh Ảnh vẫn còn ở đó ở làm gì?

Phụng Tĩnh Xu ngừng thở, lặng lẽ đến gần, chọn một cái lỗ ở trên cửa sổ (mở hời, người ta cũng diễn thế trên ti vi ~), liền nhìn thấy có ánh huỳnh quang le lói bên trong nhà, Phụng Tĩnh Xu nghĩ, chắc là ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại di động, nghiêng tai lắng nghe, từng câu hát không lưu loát truyền đến:

“Thật cảm kích

Thành phố này giao thông chen chúc

Đề cho anh và em

Còn có thể gần gũi được vài phút

.....

Không nhận được

Xúc động muốn yêu em

Không xác định em thuộc về anh

Sẽ có chút cô đơn

Em hạnh phúc ở trong lòng anh

Tự do đi lại

.....

Không xác định anh có thể cố chấp

Để cho em cảm động

.....

Tại sao

Chuyện nhạt nhẽo giờ bỗng nên sinh động

Là em thay đổi anh

Em thay đổi anh

.....

Tất cả về em anh muốn hiểu hơn so với ai khác

Em là người yêu hay là bạn bè

Còn chưa có dũng khí nghĩ quá nhiều

Thế giới của em rộng lớn như thế

Anh sẽ ở góc nào.....”

(bài hát này do Tình Ảnh hát lẽ ra phải để xưng hô ta – nàng, nhưng bài này vốn là bài hát hiện đại nên mình để xưng hô anh – em thì thích hợp hơn)

Phượng Tình Xu vừa nghe, ngẩn ngơ.

Đây không phải là bài hát nàng dạy cho Tình Ảnh sao? « Xúc động » của Tiêu Á Hiên..... Chẳng lẽ hẳn thật sự có người trong lòng rồi? Tình Ảnh hẳn.....

Trong lòng Phượng Tình Xu đột nhiên cảm thấy buồn phiền, ép nàng tới không thở nổi, nàng đây là sao chứ? Tại sao chỉ cần vừa nghĩ tới Tình Ảnh có người trong lòng liền không thoải mái? Vừa nghĩ tới sau này Tình Ảnh sẽ không đứng ở sau lưng nàng nữa, nếu bóng dáng luôn im lặng kia sẽ có một bóng dáng nhỏ khác đứng yên bên cạnh, Phượng Tình Xu không biết mình sẽ nổi điên ghen tỵ như thế nào.....

Ghen tỵ!?

Bỗng chốc Phượng Tình Xu tròn to mắt, đưa tay che kín ngực trái của mình, nơi đó, trái tim kia đập có chút chóp mắt dừng lại, rồi điên cuồng đập mạnh lên.

Phượng Tình Xu không thể tin được hỏi mình: chẳng lẽ nàng đã động lòng với Tình Ảnh?

Chuyện là khi nào chứ? Lúc nào thì nàng đã để ý đến Tình Ảnh như vậy? Tại sao một chút dấu hiệu cũng không có? Một người không thể nào vô duyên vô cớ yêu một người khác được, suy nghĩ, suy nghĩ một chút, mau nghĩ đi! Rốt cuộc là thời điểm nào mà nàng thích Tình Ảnh chứ!!!

Là lúc hẳn xuất đầu lộ diện giúp nàng, hay là lúc hẳn luôn luôn đi làm chuyện nàng phân phó vô điều kiện? [da.nlze.quydo/nh](#) Cho dù là nàng cố tình gây sự, hay là nàng có ý định đùa dai, hẳn vẫn luôn không oán không hờn mà hoàn thành, chỉ cần là nàng nói, hẳn sẽ trở về làm.....

Tình Ảnh, thì ra, trong lúc vô hình, người lại cung chiều ta đến tận trời như thế, tại sao đến bây giờ lúc sắp mất đi người ta mới phát hiện ra lòng tốt của người đây? Tại sao trong lòng người đã có đối tượng, lại muốn để cho ta phát hiện ra tình cảm của mình đây? Tại sao.....

Phượng Tình Xu rũ mĩ mắt xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác vô lực.

“Xu nhi.....” Một tiếng thờ dài, đột nhiên phá vỡ thế giới bi thương của Phượng Tình Xu, Phượng Tình Xu giống như thấy được một chút ánh sáng yếu ớt.

Hắn đang gọi tên của ta, hẳn chưa từng gọi ta là “Xu nhi”, ngay trong đêm khuya yên tĩnh này lại gọi tên của ta, điều này là có ý gì? Hẳn..... ta có thể cho là, người trong lòng hẳn, thật ra là ta sao....

Phượng Tình Xu giống như thấy được ánh sáng vụt lên trong bóng tối càng lúc càng lớn, nàng hoảng hốt vươn tay, muốn bắt được này chút hi vọng này.....

Phượng Tình Xu không biết, nàng đưa tay, liền đẩy ra cánh cửa đóng chặt này.

“Ai!?” Tình Ảnh lập tức cảnh giác đứng lên, lại ngạc nhiên phát hiện Phượng Tình Xu vốn là nên ngủ giờ phút này lại đứng ở cửa!

“Xu nhi.....” Tình Ảnh mở miệng gọi Phụng Tình Xu một tiếng, đợi khi phát hiện mình đang gọi cái gì, hấn liền sợ hãi che kín miệng của mình!

Hấn gọi ta là Xu nhi, hấn thật sự gọi ta là Xu nhi!

Phụng Tình Xu hoảng hốt đi về phía Tình Ảnh, trong lòng như đưa đám bởi vì một tiếng gọi lớn của Tình Ảnh mà biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là trái tim kích động đập thình thịch!

Nàng từng bước từng bước đi tới trước mặt Tình Ảnh, đưa hai tay ra kéo tay Tình Ảnh đang che kín miệng xuống, ôm lấy gương mặt luống cuống kia của Tình Ảnh. Thường ngày gương mặt này luôn cương nghị, bây giờ lại lộ ra một chút khản trương, còn có một chút ngượng ngùng!

Phụng Tình Xu chậm rãi dùng sức, kéo gương mặt Tình Ảnh đang hết sức ngạc nhiên về phía mình, trong ánh mắt trừng lớn của Tình Ảnh, dãn đôi môi mềm đỏ thắm của nàng lên.....

Lòng của nàng đang điên cuồng! Đây là cảm giác gì? Đây chính là động lòng sao? Nàng quả nhiên đã động lòng sao?

Tim của hấn đang run rẩy! Đây là tình huống gì? Hấn đang nằm mơ sao? Nằm mơ thấy Xu nhi mà lòng hấn luôn nhớ mong hôn hấn sao!

Tình Ảnh run rẩy đưa hai cánh tay rần chắc ra, nâng gương mặt tinh xảo khéo léo của Phụng Tình Xu lên, nhẹ giọng thì thầm: “Xu nhi, ta đang nằm mơ sao? Nếu quả như thật là mơ, vậy thì ta liền khẩn cầu mãi mãi dừng lại ở trong giấc mơ này.....”

Dứt lời, hấn không chần chờ nữa, vươn cánh tay ra, ôm lấy thân thể của Tình Xu, lồi nàng vào trong lòng mình, lấy tay giữ chặt ót của nàng, hôn xuống hai cánh môi mềm đỏ thắm mà hấn vẫn khao khát...

Hơi thở dương cương của hấn phun ở trên gương mặt tinh xảo của nàng, gương mặt nàng đỏ bừng, cả người không có sức lực xụi lơ trong lòng hấn.

“Ừm a...” Lông mi dài hơi khép, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực hấn, Phụng Tình Xu thoải mái phát ra tiếng rên khẽ mập mờ.

Vừa nghe thấy Phụng Tình Xu rên khẽ, toàn thân Tình Ảnh cứng đờ, đôi tay đỡ lấy Phụng Tình Xu xụi lơ trong lòng hấn, không thể tin được mà nhẹ hô một tiếng: “Xu nhi?”

Đưa tay ôm lấy eo của Tình Ảnh, Phụng Tình Xu dùng pháp lực sửa lại sắc màu trong con ngươi đen thành từng tia sáng màu tím tỏa ra trong bóng đêm, dñiendñn liequidoon tinh quang lóe lên, rất là chói mắt.”Là ta, Ảnh, là Xu nhi.”

Bỗng nhiên hơi thở của Tình Ảnh trở nên loạn, vội vàng hỏi: “Không phải là mơ?” Cặp mắt tím mê người sáng ngời ở trong bóng đêm gất gao hút hấn thật chặt.

“Không phải là mơ, cái tên cọc gỗ này!” Phụng Tình Xu đỏ mặt sáng giọng.

“Xu nhi.....” Tình Ảnh kích động nhẹ giọng gọi, trong đôi mắt đen lại ánh lên tia sáng màu tím, cúi đầu nhẹ gặm đôi môi đỏ tươi của nàng, đôi lại một tiếng ngâm khẽ khác của Phụng Tình Xu.

Cẩn thận dè dặt ôm nàng chặt hơn, Tình Ảnh đã sớm mong đợi từ lâu không chút do dự cạy hàm răng như ngọc của nàng ra nàng, sa vào trong cái lưới thom tho quyến rũ của nàng....

Hồi lâu sau, hai người cũng tách ra, hai tay Tình Ảnh vẫn nâng gương mặt tinh xảo của Phụng Tình Xu lên, thân mật mà hấp tấp không ngừng hôn lên trên dung nhan như ngọc của nàng. Hơi thở nhẹ nhàng, lông mày khẽ nhíu, Tình Ảnh không kiềm chế được càng dùng thêm sức ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng, như muốn khảm nàng vào trong xương cốt, để cho nàng vĩnh viễn cùng mình hợp làm một thể.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Hoa loạn

Ánh nắng ban mai hé lộ, Phụng Tình Xu đang đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, dường như nàng nằm mơ thấy điều gì đó tốt đẹp, đôi môi đỏ thắm ngọt ngào cong lên.

Đột nhiên, một luồng hơi thở nóng rực phun lên gương mặt như bạch ngọc, Phụng Tình Xu hơi nhíu mày, cảm thấy trên mặt có chút nhột, diendaañleequaydonñ giống như có thứ gì đó chạm nhẹ vào, nàng vùng tay lên một cái, lại mơ mơ màng màng nghe thấy một tiếng “bốp”. Đánh phải cái gì à, sao lại nghe thấy tiếng? Phụng Tình Xu mê muội nhớ lại, nhưng rất nhanh lại ngủ tiếp.

"Xu nhi, dậy đi, Xu nhi....." Tiếng kêu trầm thấp vang lên bên tai Phụng Tình Xu, luồng hơi thở nóng rực kia lại phun vào lỗ tai của Phụng Tình Xu, dần dần, lỗ tai nhỏ ửng hồng lên.

Nhìn gương mặt của nàng càng ngày càng đỏ, Tinh Ảnh biết nàng đã tỉnh rồi, nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, hấn không kiềm chế được cúi đầu, đặt lên đôi môi đỏ mọng mê người, lưỡi dài khẽ cạy hàm răng trắng bóng ra, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Cho đến khi hai người đều đã thở hổn hển, Tinh Ảnh mới lưu luyến không rời dời hai cánh môi mềm mại, nhìn hai mắt giăng đầy sương mù của tiểu nhân nhi trước mắt, Die nda n l e q u u y d n c ung chiều đưa tay捏 cái mũi đẹp đẽ tinh xảo của nàng, nói: "Con heo lười nhỏ, nên dậy rồi, không dậy thì đến một lát nữa Thư nhi tới tìm nàng đấy!"

Vừa nhắc tới Thư nhi, Phượng Tinh Xu liền tỉnh táo một nửa, sau đó nàng nói với Tinh Ảnh: "Vậy cũng tốt, chờ ta một chút là được, chàng đi ra ngoài đợi chút đi!"

Tinh Ảnh nghi ngờ hỏi: "Xu nhi, ta chưa từng gặp nữ tử nào tự lập giống như nàng, dù là một thiên kim tiểu thư nhà giàu ít nhất cũng sẽ có hai tỷ nữ hầu hạ thay y phục, rửa mặt chải đầu, đừng nói tới bản thân nàng vốn là công chúa cao quý, nhưng nàng lại chưa từng để người khác hầu hạ qua."

Đó là hiển nhiên, còn ai có thể hầu hạ còn thích hợp hơn Lục Linh Lung chứ? Phượng Tinh Xu thầm nghĩ trong lòng, coi như chàng phải tới mười mấy hai mươi tỷ nữ tới hầu hạ cũng không bù được một phần diệu thủ (bàn tay kì diệu) của Lục Linh Lung, da.nlze.qu.ydo/n n so đi so lại, nàng đương nhiên chọn cái tốt hơn rồi! Chỉ là, những việc này vẫn không thể nói cho Tinh Ảnh biết, ít nhất trước mắt không thể. Vì vậy nàng giả bộ kín đáo nói: "Những việc kia chỉ là chuyện nhỏ, có thể tự mình động thủ, không cần phiền đến người khác!"

Tinh Ảnh chăm chú nhìn Phượng Tinh Xu, tình cảm dịu dàng lưu luyến, nói: "Nhưng hôm nay ta muốn tự mình giúp nàng rửa mặt, được không?"

Nhìn ánh mắt thâm tình của Tinh Ảnh, Phượng Tinh Xu đỏ mặt lên, gật đầu. "Vậy nàng chờ ta một lát, ta đi lấy nước rồi trở lại." Tinh Ảnh vui mừng nói xong, kéo cửa đi ra ngoài, hơn nữa còn cẩn thận đóng cửa lại.

Phượng Tinh Xu nhìn bóng lưng Tinh Ảnh rời đi, cảm thấy giống như có chuyện gì đó mà quên nói với hấn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là chuyện gì, nghĩ lại hấn không phải là chuyện gì nghiêm trọng, vì vậy liền cứ ngồi trên giường mà ngẩn ra. Nhớ tới chuyện tối hôm qua và nụ hôn ngọt ngào vừa rồi, nàng không khỏi si mê mà cười, sau đó lại lập tức hung hăng khinh thường bản thân ở trong lòng một lần, âm thầm nói: Phượng Tinh Xu, cái nữ nhân này, đi@en*dyan(lee^qu.donn) còn nói cái gì mà muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném cỏ thơm khắp thiên hạ, chỉ một Tinh Ảnh mà người đã ngẩn người như vậy, người có còn muốn tiếp tục nghiệp lớn mỹ nam của người hay không? Người tình lại cho ta, tình lại! Nụ hôn đầu thôi mà, cũng không phải là có cái gì không được, cũng không phải là rất...rất...rất thoải mái ai.... Nghĩ đi nghĩ lại, Phượng Tinh Xu quên mất việc đang tự phê bình bản thân, trong nháy mắt cứ thế mà ngây ngốc nhớ lại ngọt ngào tối ngày hôm qua....

Sáng sớm, trong vườn hoa, Tuấn Thư đang “tập bài thể dục theo nhạc của đài” mà Phượng Tinh Xu dạy cho hấn, một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ị ạch ị ạch! Tỷ tỷ nói mỗi buổi sáng sớm tập bài thể dục theo đài này xong là có thể đi tìm nàng chơi đùa, vì vậy sáng sớm hấn đã bò ra khỏi chăn, rửa mặt xong rồi nhanh chóng bắt đầu tập trong vườn hoa, ba hai ba bốn, bốn hai ba bốn, ị ạch ị ạch!

Ah, sao chỗ này lại xuất hiện một người lạ nhỉ? Nhưng mà y phục của ca ca này nhìn rất đẹp, màu hồng đỏ nha, giống màu của con heo nhỏ mà Thư nhi thích!

Tuấn Thư chớp mắt phượng tò mò nhìn nam tử áo hồng đột nhiên xuất hiện ở trong vườn hoa, chỉ thấy hấn hết nhìn đông tới nhìn tây không biết là đang tìm cái gì. Đột nhiên, hấn nhìn về phía Tuấn Thư, nhìn thấy Tuấn Thư, lập tức bước nhanh tới.

"Tiểu đệ đệ, đệ đang làm gì ở đây vậy?" Nam tử kia điềm đạm hỏi.

Ừm.... Tỷ tỷ nói không được nói chuyện với người lạ, nhưng y phục mà ca ca này mặc trên người là màu hồng, giống như màu hồng của heo nhỏ vậy, Thư nhi biết con heo nhỏ màu hồng, nhất định ca ca này cũng biết heo nhỏ màu hồng, diendian.loqidJon nếu không cũng sẽ không mặc y phục màu hồng chứ? Ủ, Thư nhi và Hồng ca ca không phải người xa lạ, Thư nhi có thể nói chuyện với Hồng ca ca!

Tuấn Thư sử dụng kiểu suy tư đặc biệt của hấn để suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Hồng ca ca, ta đang tập thể dục theo nhạc của đài!"

Tập thể dục theo nhạc của đài? Là gì chứ? Hồng ca ca? Không phải là đang gọi hấn chứ? Khóe miệng Hoa Ngọc Dung khẽ run, quyết định...tự động coi thường xưng hô của tiểu nam sinh trước mắt, cũng không quản cái gì mà "tập thể dục theo nhạc của đài" nữa, tìm được Hoàng Vũ đệ đệ là việc quan trọng hơn. Vì vậy hấn lại tuôn ra một nụ cười gần gũi, hỏi: "Tiểu đệ đệ, đệ có thấy một người nào mang họ Hoàng Vũ không?"

Hoàng Vũ? Tuấn Thư nghi hoặc nghiêng đầu, tay vẫn không ngừng hoạt động, suy nghĩ một chút, rốt cuộc nhớ tới người gọi là Hoàng Vũ không phải chính là tỷ tỷ sao! Thì ra là Hồng ca ca là bằng hữu của tỷ tỷ? dienddn lieqiudoon Vì vậy Tuấn Thư rất tốt bụng chỉ tay về phía phòng của Phượng Tinh Xu cho Hoa Ngọc Dung thấy, nói: "Đi đến phía đó, vào phòng ở bên trong cùng là được, ai, đáng tiếc Thư nhi phải tập thể dục, nếu không là có thể cùng đi với Hồng ca ca rồi."

Lấy được tin tức muốn biết, Hoa Ngọc Dung nhìn động tác kì lạ của Tuấn Thư, vẫn duy trì nụ cười thân thiện nói: "Cám ơn tiểu huynh đệ." Sau đó chạy về phía phòng của Phượng Tinh Xu, vừa nghĩ tới ý tưởng chợt lóe lên vào lúc sáng sớm hôm nay, hấn liền hết sức hưng phấn, từ đi hết đường này, rồi lại chạy tiếp đường khác, đến cuối cùng lúc thấy cửa phòng của Phượng Tinh Xu liền dứt khoát một chân đạp cửa phòng ra hưng phấn hét lớn: "Hoàng Vũ đệ đệ, ta nghĩ ra rồi! Ta.....!" Cát cao giọng nói rồi lại bởi vì cánh tường kế tiếp đập vào mắt mà ngưng lại.(Văn Nhi: mình nhớ tối qua hai người ở phòng Tinh Ảnh mà???)

Chỉ thấy trên chiếc giường màu đỏ thắm phía trước, có một tiểu nhân nhi đang ngồi, mái tóc đen trắng buông thõng xuống, bờ vai trần trụi, một mảnh màu tím đậm đeo ngang trước ngực, hai cái dây mỏng uốn chuyển vòng qua sau cổ buộc lại một chỗ, Dieenndkan/leeeqhuydonnn không phải là cái yếm của nữ tử thì là cái gì! Mà gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo này, hai mắt đen láy, cái mũi thanh tú vênh cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, tổng hợp lại, không phải là Hoàng Vũ đệ đệ mà tối hôm qua hấn đã gặp sao!

Bởi vì Phượng Tinh Xu mất hồn mà quên đề phòng, cho đến lúc cửa phòng bị người đập ra nàng mới giật mình bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, người đang đứng ngay ra ở trước mặt nàng, không phải là vị công tử lăm lăm Hoa Ngọc Dung sao! Trong nháy mắt thấy Hoa Ngọc Dung, Phượng Tinh Xu cũng ngẩn ra, lúc này nàng mới nhớ tới việc mà nàng quên rất cuộc là việc gì —— chính là việc về Hoa đại công tử!

Đột nhiên, kèm theo một tiếng "loảng xoảng", một trận gió trong nháy mắt thổi qua, đợi đến khi Phượng Tinh Xu phản ứng lại, cả người nàng và chân đã rơi vào trong lòng Tinh Ảnh, hơn nữa, Tinh Ảnh đã đánh ra một chưởng đầy nội lực về phía hoa hoa công tử áo hồng đang ngã người ở đằng kia!

"Tinh Ảnh, dừng tay!" Lúc Phượng Tinh Xu lên tiếng là đã muộn! Nàng nóng nảy nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, vốn tưởng rằng cậu ám chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt(tình cảm nam nữ) này chắc hẳn sẽ bị đánh thảm rồi, nhưng ai biết Hoa Ngọc Dung lại tung người một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi công kích của Tinh Ảnh! Die nd da nl e q uu ydo n Hoa hoa công tử này lại còn biết võ công? Phượng Tinh Xu cảm thấy kinh ngạc, xem ra nàng còn chưa hiểu việc nhìn người, thế mà lại bị về bề ngoài phong lưu của tên này lừa gạt, chỉ chú ý hành vi của hắn, mà xem nhẹ cái khác!

Thấy Tinh Ảnh lại muốn ra tay, Phượng Tinh Xu vội vàng bắt được tay của hắn.

"Xu nhi?" Tinh Ảnh khó hiểu nhìn Phượng Tinh Xu, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Phượng Tinh Xu cười gượng một tiếng, rút cổ lại, ấp úng nói: "Cái này....hắn, hắn là vị bằng hữu mà tối hôm qua ta mới làm quen, đặc biệt mang theo cùng đi thành Đông Bình."

"Tối hôm qua?" Tinh Ảnh mở to mắt, tối hôm qua không phải nàng đã đi ngủ sớm sao?

Nhìn thấy nghi vấn trong mắt Tinh Ảnh, Phượng Tinh Xu lại cười gượng hai tiếng, nói: "Cái đó, tối hôm qua, ta và hồ ly tỷ tỷ đi một chuyến đến Tây Đông Tuyết..." Thấy mặt của Tinh Ảnh biến sắc, Phượng Tinh Xu vội vàng cướp lời nói: "A! Đúng rồi, Ảnh, người không biết đâu, hồ ly tỷ tỷ lại là nữ nhi của tể tướng Hí Triều quốc đó! Dieendaanleequydomn Tối hôm qua nàng...nàng trở về.... Cái này.... Cái đó..." Phượng Tinh Xu xoay chuyển con người, vội vàng rà soát lại ở trong đầu tìm chuyện gì đó có thể dời đi sự chú ý của Tinh Ảnh, đúng lúc ấy, một giọng nói run rẩy vang lên cứu vớt nàng: "Người... Người... Người lại là nữ nhi!?"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 21-2: Hoa loạn (2)

Phượng Tinh Xu và Tinh Ảnh cùng ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên vẻ không thể tin được, ngón tay đưa ra còn run run lên.

"Đúng vậy, bản tiểu thư chính là nữ, sao, hoa hoa công tử phong lưu phóng khoáng như người không nhìn ra sao?" Phượng Tinh Xu hả hê ưỡn thẳng ngực.

"Khụ! Khụ!" Tinh Ảnh vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu chỉ mặc cái yếm, ánh mắt tối sầm lại, ho hai tiếng.

Phượng Tinh Xu kinh ngạc, vội vàng cúi xuống, trong lòng thầm bực, sao vừa ho một tiếng liền khản trương rồi hả? Đây là Tinh Ảnh trước kia luôn im lặng không nói gì sao? Hu hu hu, quả thật công khai trở thành quân gia luôn rồi! Die nd da nl e q uu ydo n Không được, ta muốn chấn chỉnh uy quyền của một thế tử, không thể bị hắn quàn gât gao được, tương lai còn có nhóm mỹ nam chờ ta mà ~!

Vì vậy Phượng Tinh Xu ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tinh Ảnh, trùng trùng trùng, vẫn trùng, trùng đến khi hắn nhận ra phản ứng của mình đã vượt quá giới hạn mới nhớ ra ai là lão đại, đồ bưng cả tai cúi đầu xuống! Sau đó Phượng Tinh Xu mới vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Thân là lăng tử tình trường, Hoa Ngọc Dung đương nhiên hiểu rõ sóng ngầm mập mờ giữa hai người, chỉ là trong lúc nhất thời hắn bị chuyện Phượng Tinh Xu là một nữ nhân thực sự làm cho kinh ngạc không cách nào bình tĩnh lại được, trong lòng cũng không muốn thừa nhận mình lại bị một người còn nhỏ tuổi hơn mình đánh bại, còn chưa nói tới, người này lại còn là nữ nhân! Điều này làm cho tài tử phong lưu như hắn trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận được, một thiếu nữ nhỏ bé trắng trẻo, tươi mới non mềm (tgr: rót mồ hôi, đang hình dung ra từ gì vậy!? Dung Dung, người thật sự bị kích động quá mức rồi sao!?) như vậy ở trước mặt hắn, mà hắn lại không nhận ra! Không, không đúng, nhất định là vì tối hôm qua mắt có hơi mờ, đúng, nhất định là như vậy!

Bên này Hoa Ngọc Dung đang kiểm soát mất mình mù, bên kia Phượng Tinh Xu liền kể lại mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua cho Tinh Ảnh nghe, hơn nữa còn nói cho hắn biết mục đích dẫn theo Hoa Ngọc Dung, đúng lúc ấy, dieendaanleequydomn tiếng chuông lanh lảnh của Tuân Thư vang lên, ngay sau đó lập tức truyền tới tiếng gọi của Tuân Thư: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thư nhi tới rồi!"

Vừa dứt lời, Tuân Thư liền xuất hiện ở cửa phòng. Vừa nhìn thấy tư thế kì lạ của ba người bên trong nhà, Tuân Thư nghiêng đầu, thấy Phượng Tinh Xu vẫn còn ở trên giường, hắn lập tức nhào tới, cười trên nói: "A ~ tỷ tỷ còn chưa rời giường kia, tỷ tỷ lười biếng! Tỷ tỷ là con heo lười nhò!"

Nhìn nét mặt tươi cười gần ngay trước mắt, Phượng Tinh Xu cười, nói: "Ha ha, tỷ tỷ khó có được một lần làm con heo lười, cuối cùng lại bị Thư nhi bắt được!" Con người xoay chuyển, sau đó nói: "Thư nhi, thế này đi, tỷ tỷ cùng chơi một trò chơi với đệ nhé?"

Vừa nghe thấy muốn chơi trò chơi, ánh mắt Tuấn Thư lập tức sáng lên, khẩn trương hỏi "Chơi trò gì, chơi trò gì thế?"

Phượng Tinh Xu cười nói: "Thư nhi và các ca ca ra ngoài cửa đêm số, lúc đếm tới một trăm tỷ tỷ nhất định sẽ rửa mặt chải đầu xong! Da.nlze.qy:yo/mn Sao, chơi hay không? Người thua sẽ phải đắm lưng cho người thắng nhé!"

Tuân Thư vừa nghe, vui mừng vỗ tay, hét lớn: "Được, được! Đắm lưng, đắm lưng!"

"Vây bây giờ hãy bắt đầu đi!" Phượng Tinh Xu đề cho Tuấn Thư "dọn sân".

Quả nhiên, mỗi tay Tuấn Thư kéo một người, kéo toàn bộ hai đấng mây râu ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, Tuấn Thư liền bắt đầu đếm, "Một, hai, ba....."

Phượng Tinh Xu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đưa hai người đàn ông này ra ngoài rồi, vì vậy vội vàng phát tay, bốn Lục Linh Lung lập tức xuất hiện, sau đó bắt đầu giúp nàng rửa mặt.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyền ****

Bên trong xe ngựa, Phượng Tinh Xu đang bị hai mặt giáp công dày vò, một bên là ánh mắt nồng nhiệt của Tình Ảnh, bên còn lại là ánh mắt tò mò của Hoa Ngọc Dung, thật sự là nước sôi lửa bỏng, khoảng thời gian này, dinendian.loqid]on thiếu chút nữa không có cách nào trải qua, may mà sau lưng có tiểu tử kia đắm lưng cho nàng còn thoải mái, nếu không nàng phải nhảy xuống xe ngựa mất!

Cái gì chứ, không phải chỉ đi một chuyến đến thanh lâu thôi mà, người khác đến thanh lâu đều liên tục gặp được mối quan hệ tốt, sao đến nàng lại trêu chọc phải một công tử lắm điều không bỏ rơi được này chứ!

Bên kia ánh mắt dò xét của Hoa Ngọc Dung càng lúc càng đậm, cuối cùng Phượng Tinh Xu cũng không nhịn được nữa, tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, "Rốt cuộc ngươi đang nhìn cái gì!?"

Vừa nhìn thấy Phượng Tinh Xu đề ý tới mình, di@en*dyan(lee^qu.donnn) Hoa Ngọc Dung vội vàng hấp ta hấp tấp di chuyển tới gần, tò mò hỏi: "Cái đó..... Hoàng Vũ muội muội à, ngươi thật sự là một cô nương sao?"

"Nói nhảm! Ngươi không phải đã thấy rồi sao!" Phượng Tinh Xu liếc hấn một cái.

"Nhưng tôi hôm qua ngươi giả bộ thật rất giống nam tử đó! Đặc biệt là chỗ này của ngươi, sao có thể phẳng như vậy? Bây giờ nhìn lại lại quá lớn rồi....." Nói xong, Hoa Ngọc Dung không chút nào suy nghĩ đặt tay ở trên chỗ đầy đà trước mắt.....

Một cơn gió xuân thổi qua, thổi bay bụi mù mịt, trên đường lớn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng tát vang dội!

Phu xe bị hoảng sợ rụt cổ lại, không biết bên trong xe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay sau đó lại truyền đến tiếng gầm mang theo sự giận dữ: "Ngươi cút ra ngoài cho ta!!!" Phu xe thấy hoa mắt, liền nhìn thấy một mảnh màu hồng bị đá ra ngoài xe ngựa, nhìn kỹ lại, ô! Trên mặt công tử mới gia nhập sáng sớm hôm nay lại có một dấu tay hồng hồng! Dựa vào độ lớn nhỏ của dấu tay, liếc mắt liền có kết luận là, cái dấu tay này là do tiểu thư luôn luôn dịu dàng, dfienddn lieqiudoon khách khí in xuống đấy! Phu xe âm thầm chặc lưỡi, không nhìn ra không nhìn ra, tiểu thư yếu đuối khi nổi cơn giận lại lợi hại như vậy! Đáng thương công tử! Phu xe đưa ánh mắt đồng tình nhìn Hoa Ngọc Dung, đáng tiếc tên họ Hoa nào đó đang chìm trong cảm xúc ăn năn hối hận lại không cảm thấy được.

Trên mặt nóng hừng hực, trong mũi giống như còn giữ lại hương thơm khi nàng ra tay đánh tới, trên tay cũng lưu lại xúc cảm mềm mại kia, lúc này Hoa Ngọc Dung như lọt vào trong cảm xúc mâu thuẫn, vừa tội nghiệp cho bản thân bị một tiểu nữ hải đánh, lại vừa bối vì nhất thời dụng nhảm mà không ngừng cười khúc khích, vì vậy chính là một bộ dáng vừa khóc vừa cười, làm cho phu xe càng thêm đồng tình với hấn —— công tử này, bị đánh đến u mê rồi!

Bên trong xe ngựa, Phượng Tinh Xu đỏ mặt, đôi tay dùng sức giữ Tình Ảnh lại đang muốn xông ra ngoài, không ngừng khuyên hấn bớt giận, bớt giận, ta tham gia đại hội võ lâm còn phải dựa vào hấn đó!

Một bên về mặt Tuấn Thư cũng hiện lên sự khó hiểu, "Tỷ tỷ, vì sao Hồng ca ca muốn sờ ngực tỷ vậy? Hấn cũng có mà, sao hấn không sờ của mình?"

Phượng Tinh Xu đen mặt lại, vừa muốn nói chuyện, Tuấn Thư lập tức vỗ tay nói: "Chẳng lẽ sờ ngực của tỷ tốt hơn sao? Vây Thư nhi cũng muốn sờ!" Nói xong cũng nhanh chóng đưa tay đặt lên trước ngực Phượng Tinh Xu, lại còn nheo thêm một cái!

Một giây, hai giây, ba giây.....

Thời gian như dừng lại.

Trong lòng Phượng Tinh Xu kêu rên, hôm nay ta gặp phải vận xui gì vậy! Đều tại cái tên Hoa Ngọc Dung đáng chết!!!

Phượng Tinh Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuấn Thư xuống, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, Dieenndkdan/leeequhydonnn ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hấn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?"

Dứt lời, Tuấn Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, tròn to cặp mắt nói: "Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!" Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phượng Tinh Xu, hét lên: "Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ!

Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!"

Hai tay Phụng Tình Xu ôm trước người Tuấn Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vó ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phụng Tình Xu nghiêm mặt cười kéo tay Tuấn Thư xuống, nhẹ giọng nói: "Thư nhi, Hồng ca ca không có ngực, Dieennkdan/leeequhydonnn ghen tỵ với tỷ vì cái đó của tỷ lớn hơn hẳn, cho nên mới muốn trộm của tỷ, chẳng lẽ Thư nhi cũng không có ngực, muốn trộm của tỷ sao?"

Dứt lời, Tuấn Thư lập tức rút hai tay về ôm ngực, trợn to cặp mắt nói: "Thư nhi có ngực, Thư nhi không cần trộm ngực của tỷ!" Suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, vì vậy lập tức nhào tới, đè ở trên người Phụng Tình Xu, hét lên: "Hồng ca ca hư! Hồng ca ca là ăn trộm! Muốn tới trộm ngực của tỷ! Thư nhi giúp tỷ tỷ che kín, không để cho Hồng ca ca tới trộm!"

Hai tay Phụng Tình Xu ôm trước người Tuấn Thư khóc không ra nước mắt, nàng đã trêu chọc ai vậy? Tại sao lại có thể như vậy chứ!?

Ngoài xe ngựa, một hồi tiếng vó ngựa dần dần đến gần, nghe âm thanh, dường như là một đám người tới, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, Phụng Tình Xu nghiêm mặt nhìn sang Tĩnh Ảnh, phân phó phu xe lái xe ngựa đến một bên nhường đường.

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phụng Tình Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, Die nda nl e q uu ydo n vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: "Dừng xe, dừng xe!" Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Gặp lại Duy nhi

Đội kỵ mã chạy như điên mang theo một trận gió, thổi bay màn che lên, Phụng Tình Xu thoáng nhìn ra ngoài cửa xe, Die nda nl e q uu ydo n vừa lúc giao nhau với ánh mắt của người dẫn đầu đội kỵ mã, trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, lập tức điên cuồng gào thét nói: "Dừng xe, dừng xe!" Ngoài xe ngựa, nhất thời cũng truyền đến một hồi tiếng ngực hí, đội kỵ mã bên ngoài xe, cũng dừng lại!

Trong xe ngựa, Tĩnh Ảnh và Tuấn Thư đều bị tiếng gào bất thình lình của Phụng Tình Xu làm kinh ngạc, đợi đến khi xe ngựa dừng lại, Hoa Ngọc Dung cũng nghi ngờ vén rèm lên hỏi: "Sao thế?"

Phụng Tình Xu không để ý tới phản ứng của mấy người, hất rèm lên liền nhảy xuống xe ngựa! Đoàn kỵ mã ở phía trước tự động chuyển hướng, ngồi trên con ngựa trắng cầm đầu kia là một nam tử áo trắng, mấy sợi tóc đen bóng bởi vì gió mà hơi có vẻ xốc xếch rủ xuống bên mặt, gương mặt tuấn tú trải qua những năm tháng thử thách càng lộ vẻ nam nhân, dưới cặp lông mi dày không còn là đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh nữa, mà đã hiện lên sự sắc bén, tinh tường, thân thể đã từng gầy ốm cũng trở nên cao to, tuấn tú.

Nhìn nam tử phía trước, Phụng Tình Xu cũng nhận không được kích động trong lòng, lập tức nhấc chân chạy như điên, trong gió chỉ còn lại từng tiếng gọi —— "Duy nhi!!!"

Nam tử ngồi trên con ngựa trắng vừa nghe thấy Phụng Tình Xu kêu lên, trong chốc lát hai mắt dấy lên vô số gợn sóng, lập tức nhảy xuống ngựa chạy về phía Phụng Tình Xu, chỉ thấy hai bóng người một đỏ một trắng hối hả chạy về phía đối phương, cuối cùng quyết liệt ôm nhau đứng một chỗ!

Tiếng thở dốc truyền tới bên tai, là tha thiết như thế, Phụng Tình Xu đưa tay ôm chặt, ôm chặt lấy nam tử còn cao hơn cả nàng, dieendaanleequydonnn tìm vẫn không ngừng đập thình thịch, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa bọn họ bỏ lỡ nhau! Mắt cơ hội này, muốn gặp lại, phải không biết đợi đến khi nào?

"Tĩnh nhi, Tĩnh nhi!" Phụng Duy Tĩnh hưng hăng ôm chặt tiểu nhân nhi vào trong lòng, thầm cảm tạ cái nhìn thoáng qua này, cuối cùng hắn cũng được gặp lại nàng!

"Duy nhi, Duy nhi..... Để cho ta nhìn chàng thật kỹ....." Phụng Tình Xu rời khỏi lồng ngực của Phụng Duy Tĩnh, hai tay nâng gương mặt trắng nõn lên, nhìn đôi mắt ẩm ướt của hắn, đôi môi khẽ run, không khỏi lau đi từng giọt mồ hôi trên trán hắn, sửa lại mái tóc lộn xộn của hắn, hai mắt rung rung, kích động cười nói: "Mới một năm không gặp, Duy nhi lại càng thêm tuấn tú rồi."

Phụng Duy Tĩnh vừa nghe thấy, trên mặt chợt hiện lên một vệt đỏ ửng.

Phụng Tình Xu thấy thế, vừa định giễu cợt, lại nghe được tiếng kêu lanh lảnh vang lên từ phía sau: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Phụng Tình Xu và Phụng Duy Tĩnh cùng ngẩng đầu nhìn lên, ba người Tuấn Thư và Tĩnh Ảnh, Hoa Ngọc Dung đang đi về phía này, Tuấn Thư bởi vì Phụng Tình Xu khác thường mà lo lắng chạy tới, trên người không ngừng vang lên tiếng chuông, da.nlze.quydo/nn Tĩnh Ảnh nhận ra Phụng Duy Tĩnh, vì vậy cũng không vội mà tới đây, đi theo phía sau Tuấn Thư bảo vệ hắn, để phòng hắn bởi vì nóng lòng mà ngã xuống, còn Hoa Ngọc Dung lại vô cùng nghi hoặc đi theo phía sau.

Chờ tới khi Tuấn Thư chạy tới, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống, Phượng Tinh Xu thấy thế vội vàng lấy ra một tờ khăn ướt lau chùi giúp hắn, vừa lau mồ hôi cho hắn, cũng vừa hạ nhiệt cho hắn.

Thấy Tuấn Thư nhìn Phượng Duy Tinh với ánh mắt nghi hoặc, Phượng Tinh Xu kéo Tuấn Thư tới giới thiệu: "Thư nhi, đây chính là Tinh ca ca mà tỷ tỷ từng nói với đệ." Sau đó lại giới thiệu với Phượng Duy Tinh: "Duy nhi, đệ ấy là Thư nhi."

Tuấn Thư vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu giới thiệu, liền há to miệng, nhìn chằm chằm Phượng Duy Tinh, ngây thơ nói: "Oa! Thì ra ca ca chính là đại lão công Tinh ca ca mà tỷ tỷ đã nói qua à!" Sau đó vui mừng tiến lên bắt lấy hai tay của Phượng Duy Tinh nói: "Tinh ca ca, ta là Thư nhi, là tiểu lão công của tỷ tỷ! Tỷ tỷ nói vào cửa phải nghe theo đại lão công, đặc biệt là Thư nhi còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, nhất định phải nghe lời Tinh ca ca nói, Tinh ca ca, sau này Thư nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời!"

Tuấn Thư ngây thơ nói xong khiến lòng của Phượng Duy Tinh hỗn loạn, xem ra, trí óc của Tuấn Thư thật sự không được hoàn chỉnh, người cũng ngây thơ, hay vui vẻ, kể từ khi nhìn thấy anh mà Tinh nhi chụp được liền có thiện cảm với hắn, hôm nay vừa thấy, chứng minh ánh mắt của hắn không sai, hắn thật sự rất được lòng người, dĩ nhiên là như vậy nhưng mà..... Phượng Duy Tinh đen mặt nhìn Phượng Tinh Xu, dùng ánh mắt truyền đạt sự buồn bã của hắn —— Tinh nhi, ta cũng mới mười lăm tuổi mà! Cái gì mà đại lão công chứ? Lại còn nhỏ tuổi gì chứ? Ta cùng tuổi với hắn có được không!

Phượng Tinh Xu lúng túng sờ mũi, cũng dùng ánh mắt không tiếng động truyền đạt lời của mình —— hết cách rồi, Duy nhi, đứa bé như chàng, mới mười lăm tuổi lại tài giỏi như vậy, nhìn cũng không giống bộ dạng mười lăm tuổi, ta liền quên mất chứ sao!

Đúng lúc ấy, Tinh Ảnh và đoàn kỵ mã phía sau Phượng Duy Tinh cũng chạy tới, Tinh Ảnh vừa nhìn thấy đám người phía sau Phượng Duy Tinh, lập tức cao giọng cướp lời: "Tinh Ảnh bá kiến công tử!"

Đám người phía sau Phượng Duy Tinh vừa nghe thấy lời Tinh Ảnh nói, lập tức hiểu ra, đồng loạt quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói: "Bá kiến tiểu thư!"

Phượng Tinh Xu vừa thấy tình hình này, cũng hiểu rõ ra, ở đây còn có người ngoài đó! Vì vậy cho Tinh Ảnh một ánh mắt tán thưởng, Tinh Ảnh cũng khẽ cười gật đầu. Phượng Duy Tinh nhìn hai người không tiếng động trao đổi, ánh mắt tối sầm lại, nhưng không nói gì, gật đầu với Tinh Ảnh một cái, Phượng Tinh Xu cũng vung tay lên với đám người quỳ một chân trước mặt, trầm giọng nói: "Đều đứng lên đi!"

Hoa Ngọc Dung ở phía sau thấy một đám người quỳ xuống với Phượng Tinh Xu, có chút khó hiểu, theo lý thuyết, người hầu sẽ không quỳ xuống với chủ nhân, phần lớn đều là cúi người chào, ngay cả người có quyền cao chức trọng cũng có rất ít có người hầu quỳ xuống, thế nhưng đám người này vừa thấy được Hoàng Vũ muội muội, dĩ nhiên là không chỉ đồng loạt quỳ xuống, hơn nữa nhìn dáng vẻ là thói quen đã lâu năm, xem vẻ mặt bình tĩnh của bọn hắn và dáng vẻ không chút nào hốt hoảng của Hoàng Vũ muội muội, có thể nhìn ra được, bọn họ đã tập mãi thành thói quen với chuyện đi này, xem ra thân phận của Hoàng Vũ muội muội không đơn giản.....

Phượng Tinh Xu cho rằng chỉ sửa lại xưng hô, cũng không có vấn đề gì cả, nhưng nàng rõ ràng đã đánh giá thấp tâm tư của Hoa Ngọc Dung. Ở một chỗ gieo xuống (ý ở đây là gieo xuống nghi ngờ trong lòng Hoa Ngọc Dung) một lần là ngoài ý muốn, nhưng gieo liên tiếp như vậy, ha ha, có lẽ chính là ý trời rồi.....

Đội sau khi tất cả đều yên ổn, Phượng Duy Tinh lên xe ngựa của Phượng Tinh Xu ngồi, Hoa Ngọc Dung liên tục bị đá ra ngoài xe ngựa, mà đội nhân mã do Phượng Duy Tinh mang tới cũng đi theo phía sau xe ngựa.

Vừa tiến vào bên trong xe ngựa, Tuấn Thư lập tức ngoan ngoãn tiếp tục đấm lưng cho Phượng Tinh Xu, Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh ngồi ở hai bên Phượng Tinh Xu.

Phượng Tinh Xu cảm thấy hôm nay thật không phải xui xẻo bình thường, đầu tiên là bị tầm mắt của hai người Hoa Ngọc Dung và Tinh Ảnh giáp công, hiện tại lại bị Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh kẹp lại, bên trái là đại lão công của nàng dĩ nhiên là bên phải là tối hôm qua nàng..... À, bên ngoài (ý tỷ là tình nhân bên ngoài)? À phi, từ gì vậy chứ! À, mới thu, đúng! À..... Bên phải là lão công mà nàng mới thu tối hôm qua, cái này, hình như hôm nay còn chưa kịp xin phép đại lão công, sao..... sao cứ luôn có loại cảm giác vụng trộm yêu đương.....

"Khụ, khụ!" Phượng Tinh Xu bị chính ý nghĩ của bản thân làm cho nghẹn họng, ho lên. Hai nam nhân ở hai bên trái phải lập tức vươn tay vỗ lưng cho nàng, rồi lại đồng thời vì nhìn thấy động tác của đối phương mà dừng giữa không trung.

Phượng Tinh Xu vừa nhìn tình hình này, còn thế nữa? Cũng vội vàng không ho, lấy hai tay của hai người xuống, nhìn hai mắt sáng tỏ của Phượng Duy Tinh, trong lòng biết Duy nhi nhất định đã nhìn thấu sự khác lạ giữa nàng và Tinh Ảnh, cũng đoán được quan hệ của hai người, nhưng biết là một chuyện, Phượng Tinh Xu biết Duy nhi nhất định vẫn hi vọng nàng tự nói cho hắn biết, dù sao ngày ấy ở Tuấn phủ, hắn đã nói thẳng với nàng, tất cả nhu cầu của nàng hắn đều quan tâm trước nhất, vì vậy, nàng cũng phải thẳng thắn với hắn.

Hai mắt Phượng Tinh Xu đối diện với cặp mắt đen láy dịu dàng như nước của Phượng Duy Tinh, ở nơi đó, Phượng Tinh Xu thấy được bao dung và thấu hiểu, chớp mũi hơi cay, Duy nhi, có chàng bao dung ta như thế...ta còn có thể yêu cầu cái gì chứ?

Vì vậy, nàng nhìn thẳng vào hai mắt Phượng Duy Tinh, kiên định rõ ràng nói: "Duy nhi, ta và Tinh Ảnh lưỡng tình tương duyệt rồi."

Phượng Duy Tinh mỉm cười, bình tĩnh gật đầu.

Giờ khắc này, đột nhiên Phượng Tinh Xu cảm thấy nàng rất tàn nhẫn, ở trước mặt nam nhân mà nàng yêu thương, lại thừa nhận yên mến nam nhân khác, điều này đối với Duy nhi mà nói, là một loại tổn thương!

Vì vậy, nàng thả tay Tinh Ảnh ra, đưa tay nâng gương mặt luôn bình tĩnh của Phượng Duy Tinh lên, chậm rãi dán môi nàng lên,

Dieemdkdan/leeequhydonnn hai người cứ lẳng lẳng dán sát như vậy, cho đến khi toàn thân Phụng Duy Tĩnh chấn động, sau đó hung hăng ôm Phụng Tĩnh Xu vào trong ngực, gia tăng nụ hôn sâu này.....

Phụng Tĩnh Xu nhắm mắt lại, Phụng Duy Tĩnh cảm nhận được tình cảm luôn ẩn sâu trong lòng mà vẫn không nói ra, về yêu, về hận, về ghen tỵ, nhưng, nhiều hơn nữa cũng là về Tĩnh nhi.....

Bởi vì yêu, vì vậy ghen tỵ, cũng bởi vì yêu, vì bao dung, lòng tràn đầy thỏa mãn, tất cả đều là Tĩnh nhi, toàn tâm toàn ý, cũng vì Tĩnh nhi, cho nên, hẳn thật bình tĩnh đón nhận Tĩnh Anh, dễ dàng tha thứ mà nam nhân ở cái thế giới này không thể dễ dàng tha thứ được, chỉ cần nàng muốn.

Cảm nhận được tâm tình của Phụng Duy Tĩnh, hai mắt Phụng Tĩnh Xu nhắm chặt, dòng nước mắt trong suốt chảy xuôi xuống, Die nd da nl e q uu ydo n lần dài bên má, bị kích tỉnh dây dưa giữa môi lưỡi cuốn vào, thậm chí có loại mùi vị khó đau mang theo sự ngọt ngào.....

Bên má đột nhiên bị một đầu ngón tay mềm mại chạm vào, cảm xúc lạnh như băng đồng thời chấn tỉnh Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh, hai người lưu luyến không rời tách ra, nhìn về phía tên gia hỏa làm phiền tình yêu của người khác, ngoài Thư nhi ngây thơ ra thì còn ai vào đây nữa?

"Đáng, tỷ tỷ khóc sao? Tại sao?" Tuấn Thư ngậm nước mắt trong suốt vào trong môi, không hiểu hỏi.

Phụng Tĩnh Xu xấu hổ lau nước mắt, ngọt ngào nói: "Tỷ tỷ vui mừng, cho nên khóc."

"Vui mừng có thể khóc sao?" Tuấn Thư vẫn khó hiểu, "Tỷ tỷ hôn nhẹ với ca ca sau đó mới cao hứng mà khóc sao?" Sau đó vô cùng ngây thơ nhắm mắt phụng nhìn Phụng Duy Tĩnh, "Tĩnh ca ca, Thư nhi không cần hôn nhẹ tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng khóc, coi như vui mừng, Thư nhi cũng không thích tỷ tỷ khóc đâu, nơi này, sẽ đau." Tuấn Thư cau mày dùng tay chỉ ngực trái, rồi lại nhìn Phụng Duy Tĩnh một chút, sợ hãi nói: "Sau này Tĩnh ca ca cũng không thể hôn nhẹ tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ khóc đó."

Ba người đang ngồi lập tức bị Tuấn Thư làm cho một phen dở khóc dở cười, đặc biệt là Phụng Duy Tĩnh, khỏi nói tới có bao nhiêu xấu hổ!

Phụng Tĩnh Xu nhìn hai nam nhân ở hai bên, hừ hừ, thế mà nói không ra lời..., còn không phải muốn nữ nhân như nàng giải quyết vấn đề này sao! Vì vậy nàng dịu dàng kéo Tuấn Thư qua, nhẹ giọng nói: "Sau này Thư nhi sẽ hiểu thôi, dieendaanleequydonn có đôi khi, vui mừng mà khóc, mới thật sự là vui mừng....." Sau đó cũng in một cái hôn lớn trên môi Tuấn Thư, cười híp mắt với Tuấn Thư nói: "Nhìn đi, giờ tỷ tỷ cũng hôn nhẹ Thư nhi rồi, nhưng tỷ tỷ cười mà!"

Tuấn Thư cái hiểu cái không nhìn Phụng Tĩnh Xu, đáy mắt đột nhiên vọt qua một tia sáng, chỉ là ba người họ vẫn đắm chìm trong lời nói của Tuấn Thư mà xem nhẹ, cho đến rất lâu sau, bọn họ mới phát hiện bí ẩn trong đó, đây là nói sau này, tạm thời không đề cập tới. (Văn Nhi: Tuấn Thư có điều gì bí ẩn sao??? Nếu là thật xem ra từ trước đến giờ vẫn xem nhẹ Tuấn Thư rồi!!)

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phụng Tĩnh Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Đêm trước đại hội

Xe chạy một buổi chiều, lúc sẩm tối đã tới được Đông Bình thành, sau khi đám người Phụng Tĩnh Xu thương lượng liền quyết định chạy thẳng tới phủ đệ của Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Phủ đệ của Quan Vân Nghĩa nằm ở một phía khác của Đông Bình thành, dựa lưng vào núi lớn, cách xa trung tâm Đông Bình thành, tự lập thành một bảo* —— Tuyên Bình bảo. Khi đoàn người Phụng Tĩnh Xu chạy đến, trời đã bắt đầu tối.

*bảo: thôn, trấn, thôn xóm, xóm hoặc những thành trấn hoặc thôn làng có tường đất bao quanh - thường dùng trong địa danh

Dựa vào quan hệ của Hoa Ngọc Dung và tám thiệp mời già kia, đoàn người cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa ở Tuyên Bình bảo. Bởi vì ngày cử hành đại hội võ lâm sắp tới, nên các vị khách cũng lần lượt tới Tuyên Bình bảo, Quan Vân Nghĩa bận bịu đến nỗi không thể phân thân, không rảnh bận tâm tới đoàn người Hoa Ngọc Dung. Dieendaanleequydonn Cũng may Hoa Ngọc Dung giống như thường xuyên tới bảo, vì vậy thu xếp cho đám người Phụng Tĩnh Xu cũng không phải việc khó khăn gì, chỉ là đội nhân mã đi theo Phụng Duy Tĩnh và người phu xe kia, bởi vì số lượng hơi nhiều, nên lúc còn ở trong thành, Tĩnh Anh đã để cho bọn họ ở lại Hào Mộng lâu.

Một đêm này, Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh cửu biệt trọng phùng (xa cách lâu ngày mới gặp lại), hai người ở trong phòng Phụng Tĩnh Xu để nguyên quần áo mà nằm, nói chuyện trăng đêm.

Ngày hôm sau, Phụng Tĩnh Xu dậy sớm, cùng Phụng Duy Tĩnh rửa mặt xong liền ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Tuấn Thư và Tĩnh Anh luyện tập ở trong sân, Tĩnh Anh rèn luyện dựa theo một loạt phương thức huấn luyện mà Phụng Tĩnh Xu cho, còn Tuấn Thư thì lâm bầm đếm để tập thể dục theo bài, hai người vừa thấy Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh, một người gật đầu, một người khác thì cười tươi rói, ngoài miệng chào hỏi, thân thể cũng không

dùng chuyển động. Vẫy gọi một người làm đang đi ngang qua để hỏi thăm Hoa Ngọc Dung. Die nd da nl e q uu ydo n người làm này trả lời nói sáng sớm Hoa Ngọc Dung đã bị Quan Vân Nghĩa kéo đi tiếp khách, tạm thời không có thời gian đến gặp bọn họ. Phụng Tịch Xu nhún nhún vai, lại trở về sân, đây Phụng Duy Tịch cùng rèn luyện với bọn Tuân Thư, Phụng Tịch Xu lại tự mình chui vào trong phòng bếp, "tự tay" nấu một bữa sáng mang ra ngoài.

Mấy người đều không câu nệ tiểu tiết, mà cũng nghe theo lời Phụng Duy Tịch nói, vì vậy bốn người lại giống như lúc ở Tuân phủ, bưng bàn ghế ra sân xong rồi cùng dùng bữa sáng mỹ vị.

Không hổ là thủ nghệ của Hắc Linh Lung, làm một bữa sáng đơn giản làm hương thơm bay khắp bốn phía, không chỉ khiến bốn người động lòng, còn dẫn thêm một vị khách tới. Chỉ thấy bốn người mới vừa dùng không lâu, đường mòn bên ngoài sân liền truyền đến một giọng nữ nói ngọt ngào: "Tiểu Cẩm, mùi gì thế? Thơm quá!"

Một giọng nữ khác trả lời: "Tiểu thư, mùi thơm này hình như là từ trong sân của biểu thiếu gia bay tới."

"Đúng vậy! Tiểu Cẩm, có phải là mấy người Hoàng Vũ tiểu thư mà biểu ca giao cho ta chăm sóc làm ra mùi thơm kia không? Đi, chúng ta đi xem thử đi!"

Giữa hai viện tuy có khoảng cách, nhưng có ba người đang ngồi là cao thủ nhất đẳng, vì vậy liền nghe hết đoạn đối thoại của hai người không sót một chữ. Phụng Tịch Xu liếc mắt ra hiệu cho Tịch Ảnh, Tịch Ảnh hiểu ý đứng dậy đi tới nhà bếp.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy hai bóng dáng yếu diệu xuất hiện ở cửa viện, vừa lúc nhìn thấy hai người. Phụng Tịch Xu nở nụ cười đứng lên, nhìn hai nữ tử đối diện dần dần đến gần, thấy nữ tử đi ở phía trước, bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, một thân trang phục gọn nhẹ, nhìn một cái cũng biết là bộ dáng nữ nhi giang hồ, một đầu tóc đen dùng một dây lụa màu xanh cột lên, trên đầu chỉ có một cây trâm làm trang sức, y phục cũng không phải của thiên kim tiểu thư, đa.nlze.quydo/nn mà là y phục gọn nhẹ, khuôn mặt trắng nõn, lộ ra một cổ anh khí, nhìn nàng cũng khiến người ta cảm thấy người này chính trực có thể tin được. Có thể có được một nữ nhi như vậy, chắc hẳn vị Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa này cũng là người chính trực, còn chưa thấy mặt, Phụng Tịch Xu cũng đã nảy sinh chút thương thức với vị Minh chủ võ lâm này.

Hai người cũng không nhận nhỏ, thấy một bàn người phía trước, lập tức đi nhanh tới, nữ tử đi trước còn vừa đi vừa lớn tiếng kêu lên: "Các người đang ăn cái gì thế, thơm như vậy?"

Nữ tử đi theo phía sau giống như là tỷ nữ nhỏ giọng kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, hình tượng, chú ý đến hình tượng!"

Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch cười một tiếng, nhìn nhau một cái. Phụng Tịch Xu đứng lên, chấp tay, hỏi: "Vị tiểu thư này là....."

Nữ tử kia đứng ở trước mặt Phụng Tịch Xu, cẩn thận quan sát một hồi, rồi hỏi: "Người chính là vị cô nương mà tối ngày hôm qua biểu ca đưa về sao? Không tệ không tệ, ta thích!" Sau đó giống như đại hán vỗ vỗ lên vai Phụng Tịch Xu, cười lớn. Một chương này dùng sức lực không nhỏ, nếu không phải Phụng Tịch Xu có võ công, sợ rằng sẽ bị một chương vỗ của nàng làm cho té xuống, ngay cả Phụng Tịch Xu cũng không hề phòng bị bị vỗ bả vai làm cho tê dại.

Chỉ thấy nữ tử kia nắm hai bờ vai của Phụng Tịch Xu nói: "Ta tên là Quan Nhạc Huyền, hôm nay biểu ca bị cha ta bắt đi 'gặp khách' rồi, không rảnh chăm sóc các người, để cho ta tới chiêu đãi một phen, các vị chờ lát nữa theo ta đi dạo một chút chứ?"

Phụng Tịch Xu cũng không giữ lễ tiết, cười nói: "Vậy thì tốt quá, chúng ta đang muốn đi tham quan thành! Còn xin phiền Quan tiểu thư dẫn đường, " sau đó bắt đầu giới thiệu: "Tiểu muội Hoàng Vũ Tịch Xu, vị này là..... gia đệ Hoàng Vũ Duy Tịch, vị này là bằng hữu của ta, Tuân Thư, " mới vừa nói xong, Tịch Ảnh liền lấy hai cặp bát đĩa tới đây, Phụng Tịch Xu thuận tiện giới thiệu: "Vị này là hộ vệ của ta, Tịch Ảnh. Dinendian.loqidJon " Đào mắt, nhìn thấy ánh mắt của Quan Nhạc Huyền thẳng tắp nhìn chăm chăm bữa ăn sáng trên bàn, vì vậy cười nói: "Không biết Quan tiểu thư đã dùng qua đồ ăn sáng chưa? Nếu như không ghét bỏ, liền cùng nhau dùng đi!"

Dường như Quan Nhạc Huyền chỉ chờ những lời này của Phụng Tịch Xu, vừa dứt lời, chỉ thấy nàng liền lập tức tự giác ngồi xuống, Phụng Tịch Xu thấy thế cũng đề nha đầu sau lưng Quan Nhạc Huyền ngồi xuống, một bàn người bắt đầu bữa ăn sáng.

Cùng nhau dùng bữa ăn sáng ngay lần đầu tiên gặp mặt đã dễ dàng thu mua lòng của đại tiểu thư Quan gia, xưng hô với Phụng Tịch Xu nào muội muội dài muội muội ngắn càng thêm thân mật, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cũng vì vậy mà tại đại hội võ lâm hai ngày sau, vị Quan tiểu thư này đã giúp Phụng Tịch Xu một đại ân, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Đoàn người dùng xong bữa ăn sáng, liền ngồi lên xe ngựa của Quan gia vào Đông Bình thành.

Đông Bình thành coi như là thành trấn ở biên cảnh của Xuyên Vân quốc, về phía đông nó cách Hí Triều quốc không xa, dùng ngựa chạy nhanh thì chỉ cần năm ngày đường. Theo lý thuyết, thành trấn ở biên cảnh cũng không có chỗ gì đẹp mắt, kinh tế phát triển cũng sẽ không quá phồn vinh, nhưng Đông Bình thành lại cực kỳ náo nhiệt, nơi này Tuyên Bình bảo liền chiếm một phần rất lớn, Quan Vân Nghĩa thân là Minh chủ võ lâm, mặc dù Tuyên Bình bảo ở ngoài Đông Bình thành, nhưng cũng tính Đông Bình thành vào phạm vi bảo vệ, vì vậy thương nhân lui tới tương đối an toàn, sẽ không bị cường đạo quấy nhiễu, và lại những chuyện vật võ lâm bình thường cũng sẽ xin Tuyên Bình bảo chỉ giáo, vì vậy nhân sĩ võ lâm lui tới cũng tương đối nhiều, rồi cứ như vậy trở đi, Đông Bình thành cũng trở nên phồn vinh.

Dọc theo đường đi, Quan Nhạc Huyền không ngừng giới thiệu con người phong tục phong thủy của Đông Bình thành cho đám người Phụng Tịch Xu nghe, dfienddn lieqiudoon Phụng Tịch Xu cũng nghe được tí mĩ, còn Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh thì cẩn thận che chở Phụng Tịch Xu và Tuân Thư, dĩ nhiên cũng thuận tiện che chở Quan Nhạc Huyền không bị dòng người chen đến.

Tuân Thư vừa đến trên chợ, vừa bắt đầu thấy nhiều người như vậy, có thể bởi vì bị ám ảnh lưu lại lúc ở Châm Bích thành, trong tiềm thức còn có chút

sợ, nhưng cũng dần dần thả lỏng ra, tựa như con chim sổ lồng, nhìn bên này, sờ bên kia, tò mò không nhìn được, thấy nứt quả liền chảy nước miếng, thấy tượng người bột liền chớp mắt, một đường đi tới, đồ trên tay cũng nhiều.

Đoàn người đi dạo đến buổi trưa, tìm được Bách Tính phường ở Đông Bình thành, mang đồ của Tuấn Thư dặn bọn họ mang đến Tuyên Bình bảo, sau đó tùy ý tìm một chỗ ở trong đại sảnh ngồi dùng cơm trưa.

Trong bữa ăn, nhìn thấy có không ít nhân sĩ vô lâm ra ra vào vào, trong đại sảnh còn có một vài người ba hoa khoe mẽ, không phải nói việc chọn ứng cử viên cho Minh chủ vô lâm thì chính là nói việc Quan Vân Nghĩa cất giữ món trân bảo đó như thế nào, Diên dkdan/leequhydonnn Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía Quan Nhạc Huyền, chỉ thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, liền hỏi: "Chẳng lẽ Huyền tỷ tỷ không thêm đồ ý sao?"

Quan Nhạc Huyền cũng sờ, hỏi: "Đề ý cái gì?"

Ánh mắt của Phụng Tĩnh Xu thoáng nhìn về phía mấy người kia, ý bảo Quan Nhạc Huyền. Quan Nhạc Huyền cũng hiểu được, cười nhạt mà nói: "Triều đại thay đổi đều là trào lưu lịch sử, huống chi là một Minh chủ vô lâm nhỏ nhỏ? Quan gia chúng ta sẽ không để ý những thứ hư danh bên ngoài này, cũng biết thế nào là bo bo giữ mình. Về phần trân bảo này, là cha ta tình cờ lấy được, nếu tìm không được huyền cơ bên trong, vậy nhất định là vô duyên, cần gì cưỡng cầu, huống chi, chúng ta cũng không có vận mệnh đi thừa nhận, sợ cuối cùng rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, củ khoai lang phỏng tay này vẫn nên nhanh chóng quăng đi thì tốt hơn."

Phụng Tĩnh Xu chấn động, cảm thấy kinh ngạc với Quan Nhạc Huyền lại có thể nói ra mấy câu nói như vậy, nữ tử này mới mười bảy tám tuổi, tư tưởng lại thành thực như thế, có thể khám phá thế tục, thật là khiến người kính nể!

Dùng xong bữa trưa, đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, diendaanleequydonnn nói là Quan lão gia rốt cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tĩnh Xu một lần, vì vậy Phụng Tĩnh Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Gặp lại cố nhân

Dùng xong bữa trưa, sau khi đi dạo phố xong, mấy người liền trở về Tuyên Bình bảo. Vừa tới cửa Tuyên Bình bảo, chỉ thấy người giữ cửa bước nhanh về phía trước, diendaanleequydonnn nói là Quan lão gia rốt cuộc cũng rảnh rồi, muốn gặp đám người Phụng Tĩnh Xu một lần, vì vậy Phụng Tĩnh Xu dưới sự hướng dẫn của Quan Nhạc Huyền đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Vừa tiến vào phòng tiếp khách, Hoa Ngọc Dung liền tiến lên đón, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng đến khi thấy Phụng Tĩnh Xu mặt vẫn sáng lên, Dienda n l e q u y d o n n trên mặt hiện lên nụ cười chân thành, "Hoàng Vũ muội muội, thật là xin lỗi, hôm nay bận như vậy, cũng không có thời gian chiều có mọi người....."

Phụng Tĩnh Xu nhìn sự mệt mỏi đằng sau khuôn mặt tươi cười của Hoa Ngọc Dung, lộ ra nụ cười hiểu rõ, nói: "Hiếm thấy Hoa đại ca có 'chính sự', sao tiểu muội có thể trách tội Hoa đại ca đây?"

Sự chế nhạo rõ ràng trong giọng nói khiến người ở chỗ này đều nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, người ở chỗ này đều nhỏ giọng nở nụ cười, Hoa Ngọc Dung cũng bối rối, nét mặt đỏ sạm. Ngay lúc này, một tiếng ho khan vang lên đã cứu vãn Hoa Ngọc Dung suýt nữa bị mất đi tôn nghiêm của đàn ông.

Phụng Tĩnh Xu nhìn về phía chỗ phát ra tiếng, có một vị nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang ngồi trên chủ vị, chỉ thấy nam nhân kia có hai bên tóc mai có chút hoa râm, trên gương mặt cương nghị hiện đầy dấu vết năm tháng, diendaanleequydonnn hai mắt sáng ngời có hồn, trải qua sương gió lắng đọng lại thành sự cơ trí và sắc bén khiến người ta sợ.

Mấy người cũng dừng cười trộm Hoa Ngọc Dung, tất cả đều nhìn về phía chủ vị. Quan Nhạc Huyền dẫn đầu đi tới, kéo tay Phụng Tĩnh Xu giới thiệu: "Phụ thân, nàng chính là nữ nhân mà tối hôm qua biểu ca mang về đó ~!"

Hoa Ngọc Dung vừa nghe, lại đỏ mặt, vội vàng nói: "Cái... cái gì mà nữ nhân mang về chứ, Tiểu Huyền không được nói chuyện lung tung!"

Quan Nhạc Huyền làm mặt quỷ với hắn, sau đó tiếp tục giới thiệu: "Đây là Hoàng Vũ Tĩnh Xu muội muội, mấy vị này là đệ đệ của Hoàng Vũ muội muội, Hoàng Vũ Duy Tĩnh, bằng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tĩnh Anh."

Phụng Tĩnh Xu vừa chấp tay, cười nói: "Quan tiên bối, văn bối Tĩnh Xu, có lễ!"

Hai người đàn ông sau lưng cũng cùng nhau chấp tay làm lễ, chỉ có Tuấn Thư ngẩng ngốc nhìn ba người, thấy ba người họ chấp tay, cũng có phép tắc chấp tay lại.

"Ha ha ha! Mọi người đều ở trong giang hồ, Hoàng Vũ cô nương không cần đa lễ!" Quan Vân Nghĩa cười sang sảng nói, tiến lên đỡ Phụng Tĩnh Xu

đây, da.nlze.qu;ydro/nh sau đó ý cười đầy mặt nói: "Huyền nhi còn chưa từng gần gũi với người nào như thế, Hoàng Vũ cô nương thật có bản lĩnh, lại có thể được Huyền nhi coi trọng!"

Phượng Tình Xu cười khẽ, nói: "Đâu có, là Huyền tỷ tỷ để mắt Tình Xu."

"Ha ha, Tình Xu muội muội, muội đáng giá khiến tỷ tỷ để mắt, dựa vào tay nghề của muội, chứ nói tới để mắt tới muội, dù là đưa muội lên trời cũng không quá đáng đâu!" Quan Nhạc Huyền nói xong, ánh mắt bắt đầu hiện lên tia sáng của sói.

"Hả? Tay nghề gì vậy?" Quan Vân Nghĩa nhìn bộ dạng như sói của nữ nhi, không khỏi tò mò hỏi.

"Phụ thân, là....."

Quan Nhạc Huyền đang muốn nói chuyện, gia đình đã tiến lên bấm báo nói: "Lão gia, thiếu gia của Yến gia bảo Yến Vô Nhai và tiểu thư của Ngọc Tranh trang Khanh Dĩ Yên tới."

"Hả?" Quan Vân Nghĩa đứng lên nói: "Cho mời."

Phượng Tình Xu vô ý nhìn thấy đầy mắt Quan Vân Nghĩa xẹt qua tia sáng tối tăm, thú vị! Trong lòng nàng nghĩ tới, dĩ nhiên lo lắng vị Minh chủ lại có loại phản ứng này đối với hai người họ, là vì sao chứ? Ha ha, có kịch vui để xem rồi.....

Đang suy nghĩ, hai bóng dáng quen thuộc liền đi đi vào.

"Vân bối Vô Nhai bái kiến Quan thế bá." Yến Vô Nhai chấp tay nói, sau đó Khanh Dĩ Yên cũng nhẹ nhàng cúi đầu, nói: "Chất nữ Dĩ Yên bái kiến Quan bá bá."

Lúc này, Phượng Tình Xu nghe thấy Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh nhỏ giọng lầu bầu nói: "Hừ! Nữ tử giang hồ còn học vài lễ của tiểu thư khuê các, thật làm bộ!"

Phượng Tình Xu không khỏi "Xi" cười một tiếng, rước lấy sự chú ý của người bên cạnh, cũng dẫn tới sự chú ý của Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên.

Chỉ thấy Yến Vô Nhai vui mừng tiến lên một bước nói: "Hoàng Vũ cô nương, hóa ra các ngời đã tới đây rồi!"

Tuân Thư nhìn thấy người quen Yến Vô Nhai cũng rất là vui mừng, lớn tiếng kêu lên nói: "Vô Nhai ca ca!"

Ánh mắt Yến Vô Nhai cười cười nhìn Tuân Thư gật đầu một cái, nói: "Thư nhi, các ngời còn tới sớm hơn ca ca mà!"

Lúc này, chỉ nghe thấy Tình Ảnh thường ngày không nói một lời đột nhiên mở miệng trào phúng: "Đúng vậy, không có Vô Nhai công tử chúng ta thiếu chút nữa cũng không vào được!"

Biết Tình Ảnh nói tới chuyện thư mời, kể từ khi biết chuyện này về sau Tình Ảnh vẫn cực kỳ khó chịu. Yến Vô Nhai vừa nghe, dĩ nhiên trên mặt đỏ lên, lúng túng nói: "Thật sự xin lỗi, lúc ấy Vô Nhai quả thật quên chuyện thư mời này, kính xin hai vị tha lỗi!"

Tình Ảnh lạnh lùng tựa đầu quay qua một bên, cũng không để ý tới lời xin lỗi của Yến Vô Nhai, bầu không khí nhất thời lạnh xuống. Phượng Tình Xu thấy thế vội vàng hòa hoãn nói: "Ha ha, cũng không sao, còn may có Vô Nhai công tử, nếu không chúng ta cũng không quen biết Hoa đại ca!"

Quan Vân Nghĩa đột nhiên hỏi: "Nói đến chỗ này, Hoàng Vũ cô nương, ta còn chưa có hỏi làm sao ngời và Ngọc Dung quen biết nhau vậy? Hỏi hần hần cũng ấp úng nói là ở trên đường biết, tiểu tử này, che giấu, nhất định là có chuyện gì không thể cho ai biết gạt chúng ta! Ngời tới nói đi, đến cuối cùng các ngời làm sao quen biết nhau?"

"Ha ha....." Nói đến chỗ này, Phượng Tình Xu không thể nín được cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên liếc nhìn Hoa Ngọc Dung quýnh lên, lập tức nhào tới lấy tay che miệng nàng lại.

Mọi người sững sờ, Quan Vân Nghĩa nói: "Ngọc Dung, ngời đang làm cái gì vậy?"

"Ta..... Ta....." Phát hiện hành động của mình không ổn, Hoa Ngọc Dung lại vội vàng đưa tay ra sau lưng, cười ngây ngô nói: "Không có, không có gì!"

Quan Vân Nghĩa ép sát không thả: "Vậy ngời làm gì mà miệng che con gái ngời ta không để ngời ta nói chuyện nha? Ngời không biết nam nữ thụ bất thân sao? Sách thánh hiền ngời đọc được đi đâu hết rồi?"

Hoa Ngọc Dung quýnh lên, bật thốt lên: "Ta thấy trước miệng nàng có một con muỗi!"

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra, trong nháy mắt Phượng Tình Xu xanh mét sắc mặt, siết chặt quả đấm.

Đang lúc ấy, lại có một gia đình đi lên, cứu vãn mạng nhỏ của Hoa Ngọc Dung: "Lão gia, thiếu chủ Kim thị Kim Bích Đặc đến rồi!"

Quan Vân Nghĩa khoát tay nói: "Cho mời!"

Khanh Di Yên ở một bên trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, kể từ gặp phải Kim Bích Đạc, dọc đoạn đường này bọn họ vẫn đuổi theo hần, nhưng không biết từ lúc nào bắt đầu cho người đi truy tìm, làm hại bọn họ tìm qua tìm lại mấy chuyến ở trên đường, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cũng không tìm được người, nhưng bọn hần chân trước vừa tới Tuyên Bình bảo, Kim Bích Đạc chân sau đã đến, thật đúng là đi mòn giày sắt chả tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu nào!

Phượng Tình Xu và Tình Ảnh ở phía sau cũng liếc với nhau một cái, nhiều kim tệ? Thiên hạ này thật đúng là nhỏ, lại ở chỗ này gặp phải hần, ha ha, nàng còn đang muốn xem thử người thừa kế Kim thị này rốt cuộc trông như thế nào!

Ngay khi tâm tư của mọi người khác nhau, Kim Bích Đạc và biểu muội của hần Tịch Thâm Nhụy đi vào.

Phượng Tình Xu bỗng cảm thấy kim quang lấp lánh trước mắt, không khỏi nhắm lại mắt, trong lòng thở dài nói —— một khối vàng thật to!

"Quan bảo chủ, ngài vẫn khỏe mạnh như vậy, thật là càng già càng dẻo dai đấy!" Kim Bích Đạc mang theo ý cười nói.

"Ha ha ha! Kim đương gia quá khen, lão phu đã già, thiên hạ này, nên để cho những người tuổi trẻ các ngươi thôi!" Quan Vân Nghĩa cười lớn nói.

"Đâu có đâu có, theo Kim mỗ thấy, Quan bảo chủ vẫn rất trẻ tuổi....!" Kim Bích Đạc lắc đầu cười nói.

"Ha ha ha! Vậy Quan mỗ liền nhận lời chúc của ngươi!" Quan Vân Nghĩa nói xong, đôi mắt cũng chuyển về phía sau lưng Kim Bích Đạc, dò hỏi: "Vị này là....."

Kim Bích Đạc giới thiệu: "Vị này là biểu muội của tại hạ, Tịch Thâm Nhụy."

Tịch Thâm Nhụy ở sau lưng Kim Bích Đạc chậm chậm tiến lên nhẹ nhàng cúi đầu, dịu dàng nói: "Tiểu nữ Tịch Thâm Nhụy gặp qua Minh chủ."

Quan Vân Nghĩa thấy Tịch Thâm Nhụy lập tức ha ha cười nói: "Ha ha ha! Tịch cô nương có lễ!" Sau đó chuyển về phía Quan Nhạc Huyền nói: "Huyền nhi, con xem con gái nhà người ta, đây mới là thiên kim tiểu thư chính tông, thực nữ đấy, con xem lại vóc dáng của bản thân đi, chẳng có chút nào giống khí chất thực nữ cả, một dã nha đầu!" Nói là nói như vậy, nhưng kiều ngạo trong mắt Quan Vân Nghĩa không che giấu chút nào, hiển nhiên lời này cũng chỉ trêu chọc thú vị mà thôi, Quan Nhạc Huyền cũng không thêm để ý, Dieenndkan/leequhydonnn đỉnh đặc nói: "Ta muốn thử khí chất thực nữ kia làm gì? Ta là một nữ tử giang hồ, hành tẩu giang hồ chẳng lẽ còn muốn giả bộ thiên kim khuê các hay sao?" Một câu nói làm cho người ở chỗ này theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Khanh Di Yên, Khanh Di Yên đỏ mặt lên, trong lòng tức giận, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể thầm hận trong lòng.

Lúc này Kim Bích Đạc cũng nhìn thấy Hoa Ngọc Dung, vì vậy tiến lên chào hỏi: "Hoa huynh, đã lâu không gặp?"

Hoa Ngọc Dung cười cười, nói: "Nhờ phúc của Kim công tử, cuộc sống của tại hạ còn rất thoải mái." Bởi vì Phượng Tình Xu còn ở đây, hần theo bản năng nuốt về sau "Có ăn có uống có mỹ nữ" xuống.

Thấy nữ nhân bên cạnh Hoa Ngọc Dung, trong lúc nhất thời Kim Bích Đạc cảm thấy nhìn có chút quen mắt, liền hỏi: "Mấy vị này là....."

Hoa Ngọc Dung liền vội vàng giới thiệu: "Bọn họ là bằng hữu ta quen biết tại Khúc thành, vị này là Hoàng Vũ Tình Xu cô nương, vị kia là đệ đệ của nàng Hoàng Vũ Duy Tình, bằng hữu Tuấn Thư và hộ vệ Tình Ảnh."

Khúc thành? Hoàng Vũ?

Lông mày của Kim Bích Đạc trong nháy mắt nháy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Túy Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?"

Kim Bích Đạc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 25: Bắt đầu ra giá

Lông mày của Kim Bích Đạc trong nháy mắt nháy lên, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "Thì ra thiếu niên họ Hoàng Vũ đã đánh bại Hoa huynh ở Túy Đông Tuyết của Khúc thành lại là cô nương sao?"

Kim Bích Đạc vừa nói ra lời này, sắc mặt người ở chỗ này đều khấn trương lên.

Tầm mắt của Quan Vân Nghĩa nhìn về phía Hoa Ngọc Dung và Phượng Tình Xu mang theo ý chế nhạo "thì ra là như vậy" và "ngươi cũng có ngày hôm nay", Hoa Ngọc Dung thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Khanh Di Yên lại nhìn Phượng Tình Xu với vẻ ghen ghét, thầm hận nàng lại hấp dẫn sự chú ý của người khác một lần nữa, đặc biệt là sự chú ý của Kim

Bích Đặc, Die nd da nl e q uu ydo n nàng đã phí sức để đi theo Kim Bích Đặc ra sao, lại vẫn không lấy được vài phần kính trọng của hắn, mà nữ nhân này vừa tới liền hấp dẫn được sự chú ý của hắn, bảo làm sao nàng không hận!

Tịch Thảm Nhụy thì lộ ra vẻ tò mò cùng với dò xét nhìn Phượng Tĩnh Xu, lòng ngạc nhiên nữ tử trước mắt có dung mạo nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú này lại thật sự đánh bại đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung như trong lời đồn sao? Tuổi nhỏ hơn Hoa Ngọc Dung thì coi như xong, khiến người ta giật mình là "hắn" lại là một nữ nhân! Đây thật đúng là tài nữ đó!

Phượng Tĩnh Xu lại bị một câu nói của Kim Bích Đặc làm cho sắc mặt biến hóa, bây giờ nàng đã mặc trang phục nữ nhi, cho dù đêm đó người thân cận đến hiện trường cũng không thể nào nhận ra nàng, mà tên nam nhân trước mắt này chỉ liếc mắt một cái đã liền nhận ra, xem ra tên nam nhân này quả thật không đơn giản!

Lúc này Quan Nhạc Huyền mới hưng phấn kêu lên: "Kim công tử, người nói thật sao? Biểu ca thật bại bởi Tĩnh Xu muội muội?" Nhìn thấy Kim Bích Đặc khẳng định gật đầu một cái, nàng ha ha cười nói: "Biểu ca, người thật kém đó! Thế mà lại thua bởi Hoàng Vũ muội muội! Ha ha ha!" Sau đó lại đưa tay vỗ vai Phượng Tĩnh Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng: "Tĩnh Xu muội muội, muội được lắm đấy! Nhanh nhanh nhanh, mau nói cho tỷ tỷ biết tình huống lúc đó như thế nào đi, biểu ca thua muội như thế nào? Oa, không nhìn ra muội còn là một tài nữ đó!"

Phượng Tĩnh Xu cười một tiếng, nói: "Cái này cũng không phải là chuyện lớn gì, " ánh mắt xoay chuyển, thản nhiên cười với Kim Bích Đặc, dieendaanleequydonn nói: "Đều nói người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, chắc hẳn Kim công tử còn biết rõ hơn muội, không bằng Huyền tỷ tỷ mời hắn nói xem thế nào?"

"Ha ha ha, được, Kim công tử, người nói cho chúng ta biết một chút chứ?" Quan Nhạc Huyền lập tức chuyển sang Kim Bích Đặc.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của những người còn lại, Kim Bích Đặc cười đồng ý, nhưng lại gờ lên bàn tính trước ngực. Quan Nhạc Huyền thấy thế khẩn trương kêu nói: "Ai ai ai, Kim công tử, người đang làm cái gì vậy?"

Kim Bích Đặc lấy ánh mắt vô tội nói: "Kim mỗ đang tính toán các vị nên trả cho ta bao nhiêu tiền!"

"Trả tiền?" Quan Nhạc Huyền tròn to hai mắt, "Chúng ta lại không làm gì, làm chi phải trả tiền cho người?"

Phượng Tĩnh Xu cười khê, đều nói đồng vàng đồng bạc, cũng phải tính qua bàn tính vàng, bắm víu nói chuyện tình cảm với nhau, phải xem bàn tính vàng có công bằng không, xem ra Kim công tử này lại thích vơ vét của cải! dinendian.loqid]on Vì vậy lập tức trong lòng cũng đã ra bàn tính nhỏ, tiến lên một bước nói: "Kim công tử, xin hỏi, ta đưa ra đề mục cho Hoa huynh không biết Kim công tử đã có đáp án chưa?"

Nhìn thấy Kim Bích Đặc lắc đầu, Phượng Tĩnh Xu liền nói: "Không bằng như vậy đi, tiểu nữ tử sẽ dùng đáp án này tới thuê Kim công tử kể chuyện một lần, thế nào?"

Kim Bích Đặc vừa nghe, ở trong lòng tính toán, Phượng Tĩnh Xu thấy thế, lại nói: "Nếu như Kim công tử cảm thấy hôm nay ta công bố đáp án đề mục ra ngoài cũng chưa có giá trị, vậy ta lại dùng ẩn ngữ tới trao đổi đi!"

Ánh mắt Kim Bích Đặc sáng lên, nhìn về phía Phượng Tĩnh Xu, bắt đầu cò kè mặc cả: "Năm!"

Phượng Tĩnh Xu lắc đầu: "Hai."

Kim Bích Đặc nhượng bộ: "Bốn!"

Phượng Tĩnh Xu vẫn lắc đầu, "Hai."

Hai mắt Kim Bích Đặc càng phát ra sáng ngời, đến khi nhìn Phượng Tĩnh Xu, đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mắt lại mơ hồ tản ra ánh sáng vàng mê người, da.nlze.quydo/nh "Ba!"

Phượng Tĩnh Xu vẫn lắc đầu, "Hai."

Lúc này Kim Bích Đặc cũng không nhượng nữa, kiên trì nói: "Liền ba, ta không thể bớt nữa!"

Phượng Tĩnh Xu nhìn về mặt kiên trì của Kim Bích Đặc, suy tính một lát, thở dài nói: "Được rồi, ba thì ba!"

Đám người ở một bên thấy hai người ở trong đại sảnh cò kè mặc cả, đều có chút tròn tròn mắt —— hai người này, cũng không nhìn thấy đang làm việc ở đâu sao! May mà trận cò kè mặc cả này coi như thuận lợi, nhanh chóng kết thúc, sau đó Kim Bích Đặc cất giọng, vừa muốn bắt đầu nói, người hầu báo tin lại đi vào: "Lão gia, trang chủ Ngọc Tranh trang và bảo chủ Yên gia bảo đến!"

"Phụ thân!" Yên Vô Nhai và Khanh Di Yên đồng thời kêu lên.

Lúc này, một người làm khác lại đi lên: "Lão gia, cục trưởng An Toàn cục mang theo phu nhân Phong Thanh, di@en*dyan(lee^qu.donnn) trang chủ Tĩnh trang mang theo phu nhân Hoa Dung, trang chủ Tô Ly trang mang theo phu nhân Tuyết Ảnh, từ chủ Hoa Gian từ mang theo phu nhân Nguyệt Phi tới chơi!"

"Mau mau cho mời!" Thoáng cái liền tới nấy nhân vật quan trọng, Quan Vân Nghĩa cũng cẩn thận lên.

Phượng Tinh Xu vừa nghe, cùng hai người Phượng Duy Tinh, Tinh Ảnh nhìn nhau một cái, Phong Thanh? Hoa Dung? Tuyết Ảnh? Nguyệt Phi? Tứ đại tỷ nữ này, hành động thật là nhất trí!

Những năm gần đây ngoài Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh ra Phượng Tinh Xu chưa từng thấy qua những người khác của vương phủ, nghe nói tứ đại tỷ nữ này tiếp chương tất cả sản nghiệp dưới tay Duy nhi, chia ra thành lập Phong Trạch môn, Tinh trang, Phiêu Tuyết trang và Lạc Nguyệt bảo, hơn nữa chia ra gả cho thủ hạ của Tinh Ảnh chính là tứ đại thủ lĩnh của tổ chức —— cục trưởng An Toàn cục Dự Nhiên Vũ, quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiên, trang chủ Tổ Ly trang Trang Trạch Dung và từ chủ Hoa Gian từ Hoa Song Tư, ban đầu nghe sơ sơ Phượng Tinh Xu còn cười thật lâu, trêu ghẹo nói nàng có sở trường ghép thành đôi đây à! Tứ đại tỷ nữ này cũng không uống ban đầu Phượng Tinh Xu tự mình chọn lựa, trong mười năm đều thay đổi lớn, không còn khúm núm như trước kia nữa, trở nên tự tin, kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau đã khác, triệt để thay đổi cách nhìn, huống chi từ biệt mười năm, có thể có thành tựu như ngày hôm nay Phượng Tinh Xu cũng vì họ cảm thấy vui mừng.

Vì không ảnh hưởng Quan Vân Nghĩa chiêu đãi khách, cũng vì tránh cho lúc bốn tỷ nữ nhìn thấy nàng kích động đến làm người ta sinh nghi, Phượng Tinh Xu đề nghị đoàn người đến hậu viện, không quấy rầy Quan Vân Nghĩa, dĩ nhiên liền được đồng ý vì vậy đoàn người trước khi khách nhân đến đã rời khỏi phòng tiếp khách, nghe Kim Bích Đặc kể chuyện.

Buổi tối hôm đó Phượng Tinh Xu liền gặp mặt bốn tỷ nữ, mấy người tất nhiên kích động một hồi, sau đó cầm đuốc soi bóng đêm, kể rõ mọi việc thay đổi trong mười năm này. Từ bốn tỷ nữ lại nói một lần nữa cho nàng biết, trong đầu Phượng Tinh Xu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ, vì vậy nói với Nguyệt Phi: "Nguyệt, Thiên Hạ thương sao rồi?"

Nguyệt Phi sững sờ, lập tức nói: "Tiểu thư, bây giờ đã dựng xong Thiên Hạ thương rồi, hơn nữa đồ vật bên trong cũng đều đã đến nơi."

Phượng Tinh Xu gật đầu, nói: "Làm tốt lắm, " trăm ngăm một lát, lại phản phó nói: "Hiện giờ ngươi bắt đầu toàn lực chuẩn bị Hạnh Lâm đường, quy mô càng lớn càng tốt!"

Ba người Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh nhìn thấy vẻ mặt Phượng Tinh Xu có hơi nghiêm túc, lòng cũng khẩn trương theo, Tuyết Ảnh là người không nhận được nhất, lập tức hỏi "Tiểu thư, tại sao phải chuẩn bị gấp nhiều được liệu thế?"

Phượng Tinh Xu ưu sầu lo lắng nhìn phương xa, nhỏ giọng mà nói: "Hiện giờ e là sắp có biến, chuẩn bị sớm cũng tốt!"

Mây đen phía chân trời cuộn cuộn bay tới, là thời tiết sắp thay đổi, còn nhanh hơn so với dự liệu của Phượng Tinh Xu.....

Sau hai ngày ở Tuyên Bình bảo làm sâu gạo, sáng sớm, rốt cuộc ở trong tiếng huyền ảo, mở ra đại hội võ lâm mở màn.

Nơi diễn ra đại ở sau lưng Tuyên Bình bảo. Thành Tuyên Bình được xây lên, sau lưng còn có một khối đất trống lớn, là Tuyên Bình bảo đặc biệt mở ra cho môn đồ tập võ tu hành hoặc là mời dự họp như đại hội võ lâm, mà nửa tháng trước khối đất trống đã sớm bố trí xong, ngay giữa một vùng đất không lộ dùng hàng rào gỗ vòng quanh, ước chừng lớn bằng một sân đá bóng tiêu chuẩn, ngay phía trên sân bày bốn bộ bàn ghế lớn bằng gỗ tử đàn, hai bên lại bày chừng hai mươi bộ bàn ghế nhỏ hơn, ở phía sau hơn hai mươi bộ bàn ghế lại cẩn thận đặt nhiều băng ghế dài, tuy người trong giang hồ không quan tâm đứng xem tranh tài như vậy một hai ngày, Dĩ nhiên dĩ nhiên/leequhydomn nhưng một số lễ tiết cần thiết phải suy tính đến, hơn nữa ngày hôm đó trời bắt đầu nóng bức lên, khó đảm bảo những đại hán này đứng xem bởi vì mấy lời nói không tốt mà dấy lên tranh đấu, cuối cùng vung tay, cho mấy chỗ ngồi, mọi người đều rất cao hứng xem chiến một cách hòa thuận, mặc dù khó tránh khỏi có sự phân tranh thắng thua, nhưng ít nhất sẽ không ra chuyện gì lớn.

Sân đấu nằm trên đỉnh một ngọn núi lớn, trên dưới đều phải đi qua con đường đặc biệt, mà trên con đường được rất nhiều người được phái tới từ khắp giang hồ canh giữ, trong đó cũng có không ít quan binh.

Cùng nhau đi tới, Phượng Tinh Xu đã nhìn thấy có không ít quan binh triều đình canh giữ, xem ra đại hội võ lâm còn dẫn tới sự chú ý của triều đình! Có điều suy nghĩ một chút cũng dừng, xưa nay triều đình và giang hồ đều không can thiệp lẫn nhau, giang hồ gần như phân chia đất nước thành hai phần, mà Minh chủ võ lâm cũng được tính là hoàng đế một cõi, hiện tại hoàng đế sẽ phải thay người, hoàng đế chính quý ít nhiều cũng cần phải quan tâm một chút chứ?

Khi đoàn người Phượng Tinh Xu đến, trên đại hội đã đông nghịt người, mỗi người trong các môn phái đều đang lớn tiếng nói chuyện, chỗ nào cũng trò chuyện, mấy hậu bối nhỏ tuổi non nớt chưa từng thấy qua sự kiện lớn dưới sự hướng dẫn của sư huynh sư tỷ tới chào hỏi mấy môn phái quen biết, có mấy sư huynh đệ đồng môn đang thảo luận chiêu thức tỷ võ, một nhóm sư bá đồng môn có bối phận cao hơn cũng dẫn mấy hậu sinh văn bối tới làm quen với những tiền bối đức cao vọng trọng, mà còn lại mấy người chương môn thanh thân ngồi ở hai bên luận võ, thổi trà, hoàn toàn là bộ dáng cao nhân một phái.

Khi người phụ trách sự kiện mang theo đoàn người Phượng Tinh Xu tiến vào, đám người trong chốc lát an tĩnh, cũng tròn to hai mắt nhìn đoàn người đi tới. Trong đám người này, lấy Phượng Tinh Xu cầm đầu, bên cạnh nàng là hai người Phượng Duy Tinh và Tuấn Thư, sau hai người là Tinh Ảnh, phía sau nữa chính là bốn đại tỷ nữ Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt và phu quân của các nàng.

Nhận ra Phong Hoa Tuyết Nguyệt và phu quân của các nàng, mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn đi Phượng Tinh Xu phía trước, dĩ nhiên dĩ nhiên/leequydonn trong lòng khó hiểu vị thiếu nữ này, đều nghĩ nàng thật sự không biết trời cao đất rộng, mấy người sau lưng nàng kia có lai lịch không nhỏ, nhưng nàng lại không có danh tiếng gì mà đi ở trước mặt bọn họ, thật sự to gan rồi!

Lập tức, trong đám người đã có người bắn ánh mắt khinh miệt về phía Phượng Tinh Xu.

Đoàn người Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tinh đi tới bàn ghế phía bên trái vừa thấy lại chỉ có tám bộ bàn ghế là giữ lại cho bọn họ, hiển nhiên là không chuẩn bị cho bốn người Phượng Tinh Xu. Người bên cạnh nhìn thấy, chủ nhân của mình cũng không có vị trí, sao mình dám ngồi đây? Vì vậy cũng

ngoan ngoan đứng ở một bên nhìn Phụng Tình Xu.

Phụng Tình Xu phát tay một cái, nói: "Đều ngồi đi, ngồi đi, đừng đứng, khiến người ta sinh nghi, " nói xong nhìn chung quanh một chút, sau đó phát tay, tiếp tục đi, dừng dừng đi tới chỗ trống phía trước mấy bộ bàn ghế bên trái, sau đó nhìn chung quanh, thoả mãn gật đầu, nói với Tình Ảnh: "Là chỗ tốt để quan sát."

Tình Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Ta là Túc Sa môn

Tình Ảnh vừa nghe, vỗ vỗ tay, sau đó từ cửa đi vào hơn mười người hầu đang ôm đồ trong tay.

Ngay từ khi tay trái Phụng Tình Xu kéo lấy Phụng Duy Tình tay phải kéo lấy Tuân Thư quan sát sân đấu võ, cũng đã có người bắt đầu chú ý đến sự hiện hữu của bọn họ, đợi đến khi hơn mười hạ nhân đi lên, sự chú ý của đám người càng liên tục bắn tới bốn người kia, trong lòng khó hiểu cũng không biết mấy người này đang muốn làm cái gì.

Chỉ thấy trong tay hơn mười hạ nhân hoặc cầm một bao lớn, hoặc bưng mâm điểm tâm, hoặc bưng một bàn trái cây, nối đuôi nhau đi tới trước mặt Phụng Tình Xu. Phụng Tình Xu gật đầu, vì thế mấy hạ nhân mới bắt đầu lấy đồ ra từ trong túi —— một cái bàn gấp bằng gỗ, mấy chiếc ghế xếp, một chiếc ô che nắng làm bằng gỗ, những thứ đồ này đều do Hắc Linh Lung chế tạo ra, vốn muốn làm đồ bằng nhựa, nhưng vì thời đại nhựa quá thật quá mới lạ, dieendaanleequydown vì vậy đành thôi, chế mấy đồ làm bằng gỗ. Người ngoài nhìn mấy hạ nhân này giống như làm ảo thuật, mở ra từng khối cộc gỗ, biến thành một cái bàn và mấy cái ghế, còn một hạ nhân khác còn có vật gì đó bằng gỗ, hình dáng có chút giống dù giấy vẽ, nhưng lại lớn hơn dù giấy vẽ, xòe căng ra đặt ở phía sau ghế, vừa lúc chặn lại ánh nắng mặt trời. Người ngoài đưa mắt nhìn nhau —— thì ra còn có cách che nắng thế này sao? Đợi sau khi dựng bàn ghế xong, còn lại mấy hạ nhân cầm đồ trên tay đều đặt lên bàn, nào là điểm tâm, hoa quả, đồ ăn vặt, lại còn có cả một trong nhưng phát mình vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt —— coca!

Sau đó Phụng Tình Xu lôi kéo ba người nhân hạ ngồi xuống, bắt đầu ăn hoa quả đặt trên bàn.

Người khác vừa nhìn, thèm ăn nuốt nước miếng, nhưng cũng đưa mắt nhìn nhau —— đây đang diễn tuồng gì vậy? Sao mấy người này lại dựng bàn ghế ngồi ở bên kia vậy hả?

Rốt cuộc, có người nhìn không được, đứng trước mặt bốn người Phụng Tình Xu, hung ác kêu lên: "Tiểu mao đầu(da lông ngắn, ý nói khinh thường bốn người Phụng Tình Xu còn trẻ) ở đâu tới, lại có thể quấy rối trên đại hội võ lâm!"

Phụng Tình Xu miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn trắng hán (đàn ông khỏe mạnh) đứng ở trước mặt nàng âm ỉ, không biết. Lại cúi đầu bóc vỏ cho Tuân Thư.

Đại hán kia vừa thấy Phụng Tình Xu khinh thường hấn như thế, tức giận tiến lên một bước, bàn tay nắm được cái bàn mắt thấy sẽ bị ném đi, mọi người thấy thế, trong lòng hồ hởi, cho là lần này bốn tiểu tử mao đầu da mịn thịt mềm gặp họa rồi! Nhưng, trong chốc lát, thấy trắng hán kia vẫn duy trì tư thế lật bàn, nhưng không thấy hấn có hành động, mọi người ngạc nhiên, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là do tay của tên nam tử áo đen trong bốn người kia đặt ngay tại trên mặt bàn.

Bộ dáng kia, giống như chỉ tùy ý đưa tay đặt trên bàn, lại thoải mái ngăn trở trắng hán cậy mạnh, mọi người thầm giật mình, nam tử này, Diệt da nl e q uo ydo n tướng mạo lạnh lùng, trầm mặc không nói, cũng rất khó khiến người ta bỏ qua sự hiện hữu của hắn, khí thế bình tĩnh này, khiến người ta vừa nhìn liền liên tưởng đến bốn chữ "cao thủ võ lâm".

Mọi người âm thầm trao đổi ánh mắt ——

Nam tử này là ai?

Sao lại chưa từng thấy hắn?

Thực lực của hắn thế nào?

Xem ra đại hội võ lâm năm nay lại có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Phía bên này mọi người đang dùng ánh mắt "đưa tình" nhìn nhau giữa không trung, phía bên kia, tên đại hán khiêu khích bởi vì thua trong tay da.nlze.qydo/nn một người trẻ tuổi mà cảm thấy trên mặt không chút ánh sáng, vừa muốn nổi trận lôi đình, một tiếng cười hi hi chen vào: "A! Có chuyện gì sao?"

Mọi người theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu hồng, áo trắng bông bông (thắc mắc sao bóng người màu hồng mà còn áo trắng???),

như hoa hồ điệp bay múa, tóc đen bay lượn, thoáng một cái, bóng dáng này đã đi tới bên trái võ đài.

"Hồng ca ca!" Tuân Thư ngẩng đầu nhìn lên, ngọt ngào kêu một tiếng với Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung run người một cái, nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy Tuân Thư gọi mình là Hồng ca ca, trong lòng lạnh run.....nhưng để cho hắn đi đòi y phục màu khác, hắn lại không quen, màu hồng vẫn là màu hắn thích nhất!

Tự động xem nhẹ xưng hô kì lạ của Tuân Thư, nhìn đại hán đứng ở trước bàn, nở một nụ cười phong lưu phóng khoáng, ôn hòa hỏi: "Vị tráng sĩ này, nhìn mặt ngươi đỏ bừng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vị đại hán kia nhận ra người trước mặt, chính là cháu ngoại của đương kim Minh chủ võ lâm—— đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung, suy nghĩ mình ở nơi này dạy dỗ danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại không chiếm được thứ gì tốt, làm cho mình mất mặt, vẫn nên tranh thủ thời gian ném củ khoai lang phồng tay này cho chủ nhân tới xử lý là được. Vì vậy nói: "Hoa công tử, chuyện này vốn không phải do ta quản, nhưng mấy tiểu tử mao đầu thật quá càn rỡ, lại ở trong sân sắp đặt bàn ghế, đây cũng quá xem thường các người đi!"

Hoa Ngọc Dung quay đầu nhìn, bốn người Phụng Tịch Xu vẫn một bộ dáng việc không liên quan đến mình, Hoa Ngọc Dung âm thầm lắc đầu, may mắn mình vẫn theo chân bọn họ, bằng không nhìn thấy bọn họ coi thường người như vậy, chẳng phải khiến người ta tức giận đến nghiến răng sao. Có điều thấy tình huống, bọn họ hẳn sẽ không xử lý chuyện nhỏ như hạt vừng này, xem ra vẫn phải dựa vào bản thân rồi! Vì vậy Hoa Ngọc Dung lại nở nụ cười chiêu bài, lấy giọng vô cùng thành khẩn và ánh mắt thẳng thắn nhìn về phía đại hán, dùng phạm vi âm thanh đến người trong nhà cũng nghe được, nói: "Vị tráng sĩ này, thật cảm tạ ngươi đã suy nghĩ cho trật tự cho hội trường của chúng ta, chuyện này do chúng ta không xử lý tốt, ở chỗ này ta trước xin lỗi ngươi!"

Đại hán không khỏi nhìn Hoa Ngọc Dung, không biết tại sao Hoa Ngọc Dung muốn nhận tội với mình? Ngay sau đó chỉ nghe thấy Hoa Ngọc Dung nói: "Mấy vị này là khách mới nhận được thư mời, bởi vì nhất thời vội vàng chưa kịp an bài chỗ ngồi cho bọn họ, vì vậy liền tùy bọn họ chọn chỗ bày ghế ngồi, không ngờ tráng sĩ nhiệt tình như thế, vì Tuyên Bình bảo chúng ta nổi lên xung đột với mấy vị này, đây là sai lầm của chúng ta, kính xin tráng sĩ tha lỗi!" Hoa Ngọc Dung vừa ám hiệu hành động kì lạ của đoàn người Phụng Tịch Xu là được quan gia cho phép, lại đội lên cho đại hán kia cái mũ cao, khiến hai bên đều có bậc thang để xuống, dĩ nhiên. loqldjon vì vậy đại hán kia vừa nghe liền cũng không truy cứu nữa, chỉ là nhìn mấy tiểu tử mao đầu này, vẫn không tin được bọn họ lại là một trong những khách lấy được thư mời, phải biết, điều kiện để có được thư mời rất nghiêm khắc, vì thế hắn liền lớn tiếng hỏi: "Này! Các người là người của môn phái nào? Thế mà cũng muốn tới tham gia đại hội võ lâm, chương môn của các người là ai? Sao lại để mấy tên trẻ tuổi như các người tới đây chứ!?"

Hoa Ngọc Dung nhìn bọn họ (đoàn người Phụng Tịch Xu) còn chưa thêm đề ý tới người này, chỉ sợ lại muốn xảy ra xung đột, vì vậy vội vàng nói: "Bọn họ là..... là....." Là cái gì? Dù là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung giờ phút này cũng nghĩ không ra tên môn phái gì, bởi vì tất cả các môn phái nổi danh đều đã ngồi vào vị trí rồi!

Ngay lúc Hoa Ngọc Dung gấp đến độ trán cũng rịn đầy mồ hôi, Phụng Tịch Xu rút cuộc cũng nhân từ, lên tiếng giải cứu Hoa Ngọc Dung: "Chúng ta là Túc Sa môn, môn chủ là cao nhân ẩn sĩ, nay phụng mệnh tới tham gia đại hội võ lâm, cải thiện rèn luyện kinh nghiệm, đồng thời chiêm ngưỡng khí phách của các hào kiệt võ lâm." Tài bịa chuyện nói dối không chớp mắt đối với Phụng Tịch Xu chỉ là một bữa ăn sáng. Nếu không phải là thấy bộ dạng Hoa Ngọc Dung đáng thương, nằng còn lừa phải bịa!

Quả nhiên, vừa nghe đến mấy người tới để rèn luyện, đại hán kia lập tức thay đổi sắc mặt, vui vẻ để mấy người quan sát học tập, tư thái kia, giống như mình chính là hào kiệt võ lâm trong miệng Phụng Tịch Xu vậy.

Sau khi đại hán rời đi, Hoa Ngọc Dung thờ phào, ngồi trên một chiếc ghế trống, oán giận nói: "Hoàng Vũ mười mười, ngươi cũng thật biết gây chuyện đó!"

Phụng Tịch Xu nhìn dáng vẻ toát mồ hôi này của Hoa Ngọc Dung, trong mắt hiện lên nụ cười, đệ nhất tài tử này, mặc dù có phong lưu phóng khoáng một chút, nhưng vẫn rất ngay thẳng, mấy người bọn hắn từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, thế nhưng hắn lại chủ động kéo lấy phiên toái về phía bản thân, tận tâm tận lực vì bọn họ giải quyết vấn đề, từ điểm này mà nói, coi như hắn miễn cưỡng lọt vào mắt Phụng Tịch Xu, vì vậy Phụng Tịch Xu tốt bụng rót một ly coca ướp lạnh đặt ở trước mặt Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung tò mò nhìn cái ly trong suốt trước mặt, bên trong chứa chất lỏng màu đen tỏa ra khí lạnh, hơn nữa còn thỉnh thoảng sủi bọt khí, thoáng nhìn qua, tựa như một ly độc được màu đen! Hắn có chút rụt rè nhìn Phụng Tịch Xu, không dám đưa tay bưng lên cái ly trước mặt, nhìn mấy người còn lại, cũng là mặt không đổi sắc bưng ly lên liền uống, đặc biệt là Tuân Thư, hai mắt càng thêm sáng rỡ nhìn chăm chăm cái bình to đựng "độc dược" trước mặt, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) bộ dáng kia, giống như hắn không thể ôm ấp to vào trong ngực uống cho đủ. Hoa Ngọc Dung lại chuyển ánh mắt sang Phụng Tịch Xu, chỉ thấy mắt nàng chứa nụ cười, gật đầu với hắn một cái, làm như nhìn thấy bản khoán của hắn, cặp mắt trong suốt làm nội tâm của hắn vừa động, vội vàng bưng lên cái ly trước mặt, lại bị cảm xúc lạnh lẽo trên bề mặt cái ly làm kinh sợ nhảy dựng lên! Cẩn cẩn môi, Hoa Ngọc Dung lấy vè mặt bí trắng giống như tráng sĩ chặt tay uống ly "độc dược" vào trong miệng!

Phía bên này, đám người Tinh Ảnh coi như không nhìn về mặt tức cười này của Hoa Ngọc Dung, dù sao chờ hắn uống coca xong về mặt còn có thể càng buồn cười hơn. Mấy người liền dời tiêu điểm đặt ở trên người Phụng Tịch Xu.

"Tĩnh nhi, khi nào thì chúng ta gia nhập Túc Sa môn vậy?" Phụng Duy Tĩnh buồn cười nhìn Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu đương nhiên nói: "Vừa mới nhập."

"Chẳng lẽ Tĩnh nhi cũng muốn tham gia sao?" Phụng Duy Tĩnh nhắc đến là đại hội võ lâm.

"Hết cách rồi, " Phụng Tịch Xu nhún nhún vai, dfienddn lieqiudoon "Quy tắc không phải như vậy sao, chỉ có lên làm Minh chủ võ lâm mới có khả năng lấy được trân bảo."

"Xu nhi thật sự muốn này trân bảo sao?" Tịch Ảnh hỏi.

Phụng Tịch Xu vừa muốn trả lời, bên cạnh lại vang lên một giọng nói trong trẻo: "Thư nhi không muốn trân bảo đâu!"

Ba người Phụng Tịch Xu chợt đưa mắt nhìn Tuân Thư, Tuân Thư vừa thấy mấy người cũng nhìn hẩn chăm chăm, khiếp sợ hỏi: "Thư nhi nói sai gì sao?"

Phụng Tịch Xu đột nhiên phát ra một tiếng cười khê, ngẩng đầu lên nhìn Tịch Ảnh, chế nhạo nói: "Cuối cùng ta cũng biết vì sao biết sao mỗi lần chàng gọi ta đều cảm thấy quái lạ rồi."

(vì theo âm tiếng trung, “xu” với “thư” giống nhau, đều phát âm là [shū] nên mới gây ra hiểu lầm như trên)

Hai người còn lại cũng ý thức được Phụng Tịch Xu đang nói cái gì, Phụng Duy Tịch mím môi mà cười, Dieenndkdan/leeequhydonnn Tịch Ảnh thì lúng túng đỏ mặt. Không đành lòng thấy bộ dạng ngượng ngùng của Tịch Ảnh, Phụng Tịch Xu lên tiếng nói: "Ảnh, chàng đổi cách gọi là được rồi!"

Tịch Ảnh mấp máy đôi môi, một hồi lâu sau, nặn ra một chữ: "Xu."

Thật cổ chấp!

Phụng Tịch Xu nghĩ thầm trong lòng. Đành theo hẩn đi, hiện tại chính sự quan trọng hơn.

"Ảnh, chờ lát nữa chàng đại diện cho Túc Sa môn của chúng ta lên đài tỷ thí đi!" Phụng Tịch Xu cười nói.

Tịch Ảnh gật đầu, quay đầu thấy Hoa Ngọc Dung lại có vẻ mặt tham lam nhìn chăm chăm bình coca kia, nét mặt như thể lại giống hệt Tuân Thư, cũng thêm thường không nhận được, Tịch Ảnh không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ lúc trước mình cũng có bộ dạng ngu xuẩn này!?

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 27: Vòng sơ khảo

Lúc đám người Phụng Tịch Xu đang thì thầm, người trên hội trường cũng đã đến đủ.

Sau khi trải qua việc đại hán khiêu khích được Hoa Ngọc Dung giải vây, mọi người đều không hề cảm thấy kì lạ với cả bàn người đến đột ngột này nữa, cũng bởi vì, đại hội sắp bắt đầu, tất cả sự chú ý đều tập trung vào trên hội trường. Lúc này, hai mươi bộ bàn ghế ở hai bên sân đấu võ đã ngồi đủ người, trong mấy người này, có người tóc bạc râu bạc trắng, có người vóc dáng to lớn, trong đó lại còn có thể thấy được mấy hán tử y phục rách rưới, còn có cả mấy nhân sĩ tay chân tàn tật nữa!

Hoa Ngọc Dung ở một bên thấy Phụng Tịch Xu nhìn người trên đài, trong mắt đều là hứng thú, sợ nàng không biết, vì vậy ở một bên nhỏ giọng giới thiệu: "Hoàng Vũ muội muội, lần này tham gia tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm tông cộng có mười tám môn phái, cộng thêm cái môn phái của các người, à, Túc Sa môn, là tổng cộng có 16 môn phái, mười tám môn phái còn lại theo thứ tự là Ngọc Tranh trang, Yên gia bảo, Cửu Dương phái, Thiên Long môn, Thiên Tàn hội, Cái Bang, Thiếu Lâm phái, Long Hồ môn, Bạch Mã môn, Đường môn, Tây Kiếm phái, Phích Lịch đường, Tuyên Bình bảo, Đạo Ny phái và Thanh Đồng phái, những môn phái này có một số muội cũng đã nghe nói qua rồi chứ?" Thấy Phụng Tịch Xu gật đầu, di@en*dyan(lee^qu.donn) Hoa Ngọc Dung tiếp tục nói: "Muội đã biết Yên Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên, vậy thì Ngọc Tranh trang và Yên gia bảo muội tất nhiên cũng biết đến, trong môn phái còn lại, Thiếu Lâm phái, Cái Bang nổi danh nhất, Thiếu Lâm phái là thiên hạ đại phái, Cái Bang cũng là môn phái không thể khinh thường, còn có Đường môn có sở trường độc được, mấy nhân sĩ tàn tật của Thiên Tàn hội, Kiếm tông Tây Kiếm phái, đạo cô của Đạo Ny phái vân vân, đều là mấy phái lớn trong chốn giang hồ, hơn nữa chương môn đều là tiền bối đức cao vọng trọng, trong này chỉ có một môn phái là tương đối đặc biệt, đó chính là Phích Lịch đường, đây chính là môn phái mới nổi mấy năm gần đây, mặc dù trẻ tuổi, nhưng tác phong rất được võ lâm đồng đạo tán thành."

Phụng Tịch Xu nghe Hoa Ngọc Dung giới thiệu, thầm nghĩ: ha ha, hòa thượng, ăn mày thật là triều đại nào cũng có, coi như đời thời không, cũng không thay đổi được đạo lí này, xem ra tồn tại lâu nhất là hai loại người này rồi.

Đúng lúc ấy, chỉ thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rờ đứng lên sân đấu võ, nhìn kỹ, chính là Minh chủ võ lâm Quan Vân Nghĩa.

Mọi người vừa thấy Quan Vân Nghĩa đứng lên trên, hiểu rõ đại hội sắp bắt đầu, vì vậy tất cả đều yên tĩnh lại. Quan Vân Nghĩa đưa mắt hồ quét nhìn toàn trường, dừng lại một bàn người Phụng Tịch Xu trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: "Các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia đại hội võ lâm năm nay!" Giọng nói của hẩn không lớn, lại dồi dào nội lực, vận chuyển đến bên tai tại chỗ mỗi người, cho dù đặt mình trong một trong góc xa nhất, cũng nghe được không bỏ sót được chút nào. Phụng Tịch Xu vừa nghe, cũng biết thứ hẩn dùng chính là phương thức truyền âm với nội công thượng thừa, truyền âm này, người sử dụng phải có bản lĩnh cao thâm, truyền lại ra tiếng nghe như người nói ở bên tai, mà người có nội công càng cao, phạm vi truyền âm càng rộng lớn, hơn nữa còn có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe thấy Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Đại hội võ lâm lần này, chủ yếu có hai chuyện lớn, một là chọn lựa Minh chủ võ lâm kế tiếp, một chuyện khác chính là đấu võ chọn ra chủ nhân của bảo vật!" Dừng một lát, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Sau đây ta nói trước một chút về quy củ, thứ nhất, tuyển chọn Minh chủ võ lâm từ việc rút thăm quyết định thứ tự tỷ võ với đối thủ, thời gian tuyển chọn là ba ngày, ngày thứ nhất đấu vòng loại, ngày hôm sau đấu bán kết, ngày thứ ba đấu chung kết, ba ngày này dùng để tuyển chọn Minh Chủ; thứ hai, tranh đoạt bảo vật, đầu tiên do Minh chủ võ lâm giữ bảo vật, tiếp đó tới các vị khiêu chiến, mỗi môn phái chỉ ra một người đại diện tranh đoạt bảo vật, người thắng thì có được. Mặt khác, bởi vì mọi người thay nhau khiêu chiến Minh chủ võ lâm, vì vậy Minh chủ võ lâm có quyền lựa chọn một trợ thủ. Diennkdan/leeequhydonnn Trên đây là nội dung quy củ của hai cuộc đấu, không biết các vị có dị nghị gì không?" Quan Vân Nghĩa dừng lại, liếc nhìn một vòng, thấy không có ai phản đối, vì vậy lại nói: "Nếu tất cả mọi người không phản đối, như vậy trước khi bắt đầu Quan nỗ định ra một quy củ nữa: bởi vì bảo vật này rất quý giá, nên Quan nỗ đã bí mật cho người canh giữ nghiêm ngặt, trước khi chưa tuyên ra Minh chủ võ lâm, bất luận kẻ nào không được đến gần bảo vật, nếu như có người muốn trắng trợn cướp đoạt, môn phái này sẽ bị đuổi ra khỏi võ lâm chính đạo, người người thóa mạ, muốn đòi không được nhập vào chính đạo!"

Giọng nói của Quan Vân Nghĩa vang dội thật lâu trong hội trường, chấn động lòng người. Đuổi ra khỏi chính đạo, vĩnh viễn không được trở lại, đây là một trừng phạt nghiêm khắc cỡ nào! Đối với người luôn luôn tự cho mình là danh môn chính phái mà nói, đây là trừng phạt nghiêm trọng nhất! Bởi vì điều này đại biểu sau này mình sẽ bị người người đối xử như chuột chạy qua đường (ngụ ý là bọn xấu đáng căm giận)! Đây chính là cảnh cáo gây chấn động, cộng thêm việc canh giữ nghiêm ngặt, sau này trong vòng mấy ngày cũng không có người còn dám chú ý đến bảo vật, hơn nữa cũng tự giác tới bảo vệ bảo vật, không để cho tà môn ma đạo có được.

Thấy cảnh cáo có tác dụng, Quan Vân Nghĩa bắt đầu tuyên bố yêu cầu tuyển chọn Minh chủ võ lâm. Thứ nhất, rút thăm tỷ thí, hai bên đánh nhau; thứ hai, đến mức tận cùng là dùng, cảm sử dụng ám khí và độc dược. Điều kiện rất đơn giản, nhưng mà đối với một số môn phái mà nói có thể có một chút khó khăn. Trong đó còn có một điều rất đặc biệt, đó chính là ngày tỷ thí thứ nhất toàn bộ đều do tất cả đệ tử của môn phái tiến đến, sau đấu bán kết và trận chung kết mới tới lượt tất cả môn phái sắp xếp, hoặc là do đồ đệ tiếp tục lên, hoặc là đích thân tự mình lên. Phụng Trọng Tinh Xu tính được, sự sắp xếp này có thể là muốn nhìn thử thực lực của tất cả môn phái, dù sao Minh chủ võ lâm không chỉ là chuyện riêng tư, còn có quan hệ đến môn phái sau lưng hẳn, nếu như trong một môn phái chỉ có một người võ công cao cường, còn lại đều là người tay chân mềm yếu, vậy thì xem như là cái gì?

Sau đó Quan Vân Nghĩa Tuyên tuyên bố đại hội lần này mời tới mấy vị trọng tài, một là phượng trọng của Thiếu Lâm phái Viễn Trần đại sư, hai là vương gia Long Phong quốc Phụng Hàm Tiểu, ba là người của thủ phủ Hí Triều quốc Kim Bích Đặc, bốn là chính bản thân hắn. Trong này, Viễn Trần đại sư là cao tăng đắc đạo được võ lâm công nhận, lấy đức hạnh thu phục lòng người; vương gia Long Phong quốc Phụng Hàm Tiểu tới đây là chỉ mở mang kiến thức, hay bởi vì đại diện lực lượng triều đình sau lưng hắn, diendaanleeequydonn vì vậy cũng ngồi lên vị trí ngay chính giữa những người làm chứng; Kim Bích Đặc có lẽ là vì Kim gia ủng hộ lớn cho đại hội võ lâm lần này, lấy được tư cách làm trọng tài, về phần Quan Vân Nghĩa, sắp không còn là Minh chủ võ lâm, trong lúc tại vị vì giải quyết được không ít chuyện võ lâm, phẩm đức cũng khiến người tin phục, vì vậy cũng ngồi lên vị trí bốn chiếc ghế này.

Mặt khác, đại hội còn đặc biệt mời mấy sơn trang nổi danh trên giang hồ tới xem lễ, mà mấy sơn Trang, chính là bốn đại tỷ nữ của Phụng Trọng Tinh Xu và bốn vị hôn phu làm chủ Tinh trang, Phong Trạch môn, Phiêu Tuyết trang, Lạc Nguyệt bảo, An Toàn cục, Tổ Ly trang. dĩ nhiên, mấy điều này đều là ngoài sáng, nếu những người võ lâm nhân sĩ biết được tổ chức sát thủ Quân Cơ xử, tổ chức tình báo Hoa Gian tử và mấy sơn trang này đều có liên quan, không biết bọn họ còn có thể đối xử với mấy sơn trang này giống như bây giờ không.

Khi Phụng Hàm Tiểu xuất hiện, Phụng Trọng Tinh Xu hỏi thăm nhìn Phụng Duy Tinh một cái, đây, không phải là thân thích của chúng ta chứ? Người thân tới?

Phụng Duy Tinh dụng ánh mắt trả lời: đây là cháu của Hoàng đế thúc thúc, mấy năm trước đã sớm được phong làm Tiểu vương, hiện nay đang đi ngao du khắp tứ hải!

Phụng Trọng Tinh Xu đưa mắt tỏ vẻ hiểu rõ, quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy ánh mắt tìm tòi của Phụng Hàm Tiểu, đồ mờ mờ ~ sẽ không phải là nhận ra chứ? Hoặc là nhận ra Duy nhi rồi hả? Lại quay đầu, rồi lại chống lại một ánh mắt khác tràn ngập hứng thú, ánh mắt kia, thế nào cảm giác giống như là càng xem càng tỏ ra kim quang!/? Vui đâu, Phụng Trọng Tinh Xu dứt khoát tiếp tục giúp Tuấn Thư bóc nho, dạo này, ngay cả ánh mắt cũng có vấn đề, tùy tiện cùng người ta dùng mắt trao đổi là sẽ xảy ra chuyện.....

Sau khi bốn vị trọng tài và mấy vị khách ngồi vào ghế, đại hội võ lâm chính thức bắt đầu!

Chỉ thấy một vị nam tử trung niên đi lên sân đấu võ, lớn tiếng nói: "Xin mời các môn phái phái ra người đại diện tham gia tranh chức Minh chủ võ lâm đến phía trước ghi danh!"

Vì thế chỉ thấy "vút vút" mấy cái, mười mấy bóng người đã đứng ở trên sân rồi, sau đó nghe được mười mấy người đó đồng loạt tiến lên ôm quyền ghi danh. Đối với những môn phái lạ này, Phụng Trọng Tinh Xu cũng không để ý, chỉ nghe mấy phái quen thuộc như Ngọc Tranh trang, phái tới đại đệ tử Hàm Tinh lên đài, Yên gia bảo phái Yên Vô Nhai tới, Tuyên Bình bảo thì do Quan Nhạc Huyền ứng chiến, còn lại cũng không có để ý nhiều, người cuối cùng ghi danh là Tinh Ảnh, chỉ thấy hắn đơn giản lưu loát ôm quyền, trầm giọng nói: "Túc Sa môn, Tinh Ảnh." Sau đó liền lui về.

Những người có ở đây bởi vì lúc trước đã nghe Hoa Ngọc Dung nói rồi, nên cũng không để ý nhiều tới Túc Sa môn bỗng nhiên xuất hiện này.

Chờ nam tử trung niên dùng tay ra hiệu, sau đó xuống đài đi tới chỗ ghi chép, lấy ra mười sáu cái thẻ trúc cắm trong ống trúc, rồi lên đài lần nữa, để mười mấy người trên đài bắt đầu rút thăm. Mười mấy người lần lượt rút thăm, lập tức sắp xếp thứ tự luận võ vào ngày thứ nhất, chia ra như sau: Ngọc Tranh trang đối chiến Thiên Long môn, Yên gia bảo đối chiến Long Hồ môn, Cái Bang đối chiến Bạch Mã môn, Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Tây Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Đạo Nỵ phái đối chiến Túc Sa môn.

Tuyên bố xong, lập tức bắt đầu cuộc tỷ thí ngày thứ nhất.

Đầu tiên lên đài chính là Hàm Tĩnh của Ngọc Tranh trang và đại đệ tử của Thiên Long môn. Trước khi gặp lại Khanh Di Yên ở Châm Bích thành, nàng đang đợi sư huynh Hàm Tĩnh của nàng, khi đó Phụng Tĩnh Xu bỏ lỡ việc gặp gỡ Hàm Tĩnh, sau đó thì nào cũng không để ý, hôm nay hắn đại diện Ngọc Tranh trang tới tỷ võ, gọi lên sự hứng thú của Phụng Tĩnh Xu, vì vậy nàng cẩn thận quan sát Hàm Tĩnh. Đầu nói mắt là cửa sổ của tâm hồn, Phụng Tĩnh Xu nhìn người lần đầu cũng là nhìn ánh mắt họ, chỉ thấy Hàm Tĩnh này, có một đôi mắt trong suốt như nước, Die nd da nl e q uu ydo n nhưng lại mang theo một sự cương nghị, một đôi lông mày đen như mực làm tôn lên những đường nét trên khuôn mặt, làm người ta cảm thấy một sự chính trực ngay thẳng, lưng ưỡn thẳng, hai bờ vai rộng và rắn chắc, thân hình cao lớn khỏe mạnh, nhưng lại lộ vẻ khôi ngô, tư thế oai hùng, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác đỉnh thiên lập địa, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất có cảm giác an toàn. Phụng Tĩnh Xu thầm gật đầu, xem ra trang chủ Ngọc Tranh trang lại thu nhận được một đồ đệ tốt!

Chỉ thấy sau khi Hàm Tĩnh và đại đệ tử chấp tay làm lễ, rút ra vũ khí của mình, đúng dịp vũ khí của hai người đều là kiếm, vì vậy đã nhìn thấy ánh sáng kiếm lóe lên trên sân võ, tiếng kiếm chạm nhau vang lên, tỷ thí một hồi, có thể nhìn ra được, võ công của Hàm Tĩnh bỏ xa đại đệ tử của Thiên Long môn, vì vậy trận này Hàm Tĩnh không cần tốn nhiều sức.

Kế tiếp là Yên Vô Nhai của Yên gia bảo và một đại đệ tử của Long Hồ môn, võ công của Yên Vô Nhai Phụng Tĩnh Xu đã từng thấy, vì vậy cũng không chậm trễ thắng được trận này.

Sau đó là Cái Bang đối Bạch Mã môn, Cái Bang thắng.

Cửu Dương phái đối chiến Tuyên Bình bảo, người xuất chiến của Tuyên Bình bảo chính là Quan Nhạc Huyền, trước kia thấy Quan Nhạc Huyền mặc trang phục nữ hiệp giang hồ, Phụng Tĩnh Xu cũng biết nàng hiểu võ, chỉ là không ngờ tới võ công của nàng không yếu! Cuối cùng là Quan Nhạc Huyền thắng.

Tiếp đến là Thiên Tàn hội đối chiến Phích Lịch đường, Phích Lịch đường thắng.

Sau nữa Thiếu Lâm phái đối chiến Đường môn, Đường môn làm lấy dùng độc làm sở trường, nhưng bởi vì đại hội quy định không thể dụng độc, vì vậy bị thua thiệt rất nhiều, cuối cùng bại bởi Thiếu Lâm phái.

Tổ thứ hai đếm ngược là Tây Kiếm phái đối chiến Thanh Đồng phái, Tây Kiếm phái được xưng là môn phái Kiếm tông lớn ở đại lục Sở Ảnh, môn phái nào nhận đồ đệ đều cho tập luyện kiếm từ nhỏ, vì vậy nền tảng vững chắc, cho nên trận này Tây Kiếm phái thắng.

Cuối cùng là Túc Sa môn của Phụng Tĩnh Xu đối chiến Đạo Ny phái.

Trước khi ra sân, Phụng Tĩnh Xu dùng mật ngữ truyền âm trêu chọc Tĩnh Ảnh rằng hắn nên xuống tay lưu tình với hoàng hoa khuê nữ nhà người ta, kết quả Tĩnh Ảnh lạnh lùng, cứ thế lên đài dùng một chiêu liền đánh bại người bên Đạo Ny phái, khiến Đạo Ny phái xấu hổ đến cỡ nào!

Vì vậy Tĩnh Ảnh liền lấy tư thế không lường được thắng được cuộc tỷ thí cuối cùng.

Sau khi Tĩnh Ảnh tỷ thí xong, cuộc tuyển chọn ngày thứ nhất liền kết thúc, tiến vào trận đấu bán kết ngày hôm sau có: Ngọc Tranh trang, Yên gia bảo, Cái Bang, Tuyên Bình bảo, Phích Lịch đường, Thiếu Lâm phái, Tây Kiếm phái và Túc Sa môn.

Sau khi tỷ thí kết thúc, người của tất cả các môn phái đều rời khỏi sân đấu võ, trở lại chân núi Tuyên Bình bảo, dọc theo đường đi vẫn còn cao giọng thảo luận quá trình so tài đặc sắc hôm nay, mà ngày mai, lại phải bắt đầu một vòng tỷ thí mới.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 28: Canh cổ đồng*

*theo như chương này, canh cổ đồng chính là món lẩu, nhưng qt dịch cổ đồng ra thành nghĩa lỗi thời, bảo thủ, nên mình không biết phải dùng từ thế nào nên đành giữ nguyên, mọi người cứ hiểu nó là lẩu là được rồi.

Đêm đó, đến lúc dùng bữa tối, Hoa Ngọc Dung hấp ta hấp tấp đi theo đoàn người Phụng Tĩnh Xu tới trong sân viện của bọn họ, đi theo còn có chủ tử Quan Nhạc Huyền.

Trong lúc đại hội võ lâm, tuy nói hào kiệt võ lâm có cơ hội tốt để giao lưu, nhưng vì để tránh xung đột sinh sự, từ trước đến giờ đều là trước khi tuyển chọn ra Minh chủ võ lâm các môn phái đều không động chạm lẫn nhau, Die nd da nl e q uu ydo n đợi đến khi chọn được Minh chủ võ lâm mới ngồi chung một chỗ giao lưu với nhau, vì vậy bốn người Phụng Tĩnh Xu đã sớm trở lại trong sân viện của mình, cũng không cần người làm giúp đỡ, tự mình làm bữa tối.

Bởi vì một bàn thức ăn kì lạ vào hôm nay mà Hoa Ngọc Dung mới đi theo Phụng Tĩnh Xu, Quan Nhạc Huyền cũng cùng nhau đi theo luôn.

Bởi vì lại tăng thêm ba người, nên Phụng Tĩnh Xu quyết định dứt khoát không làm com, đổi sang ăn lẩu!

Bởi vậy, một nhóm người dưới sự chỉ huy của Phụng Tinh Xu bận rộn một canh giờ, chuẩn bị lò lửa, nồi, đồ ăn thật tốt, sau đó Phụng Tinh Xu tự mình thêm gia vị, đồ tương ớt vào trong nồi lẩu thơm ngát, lò lửa được đun nóng, một luồng hơi cay tê tê bốc lên, xen lẫn một loạt mùi vị thơm lừng, rất là mê người. Chỉ thấy Tuấn Thư, Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền ba người một vẻ mặt, tất cả đều lóe sáng đôi mắt ra sức dùng mũi hít mấy cái tới nỗi nuốt nước miếng, đáng vẽ kia, hận không được lập tức nhào tới ăn ngấu nghiến.

Phụng Tinh Xu nhìn bộ dạng tham ăn của ba người, chỉ sợ sau một khắc ba người sẽ thật sự nhào tới, vì vậy mau để cho bọn họ bày chén đĩa, sau đó bày các loại gia vị ra trên bàn, chờ tất cả sẵn sàng, mới để cho mọi người ngồi xuống.

Mọi người mới vừa ngồi vào, chỉ nghe thấy một giọng nói truyền đến: "Cái gì mà thơm thế?"

Phụng Tinh Xu và Phụng Duy Tinh, Tinh Ảnh đưa mắt nhìn nhau, những lời này thật quen tai! Ba người không khỏi đồng loạt nhìn về phía Quan Nhạc Huyền ở một bên. Buổi sáng hôm đó, chẳng phải Quan Nhạc Huyền cũng nói một câu như vậy bỏ chạy tới đây ăn điểm tâm sao?

Đội mọi người đưa mắt nhìn về phía lối vào cửa viện, đã nhìn thấy hai bóng người một vàng một tím đi vào, sau lưng còn có hai bóng người khác, điendaaanleequydonn bốn người kia, chính là Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên. Chỉ thấy bốn người thẳng tắp đi về phía đám người Phụng Tinh Xu, sau đó Phụng Hàm Tiểu hỏi: "Đây là.....?"

Hoa Ngọc Dung và Quan Nhạc Huyền đứng lên, Quan Nhạc Huyền nói: "Vương gia, chúng ta đang chuẩn bị dùng bữa tối!"

"Hả?" Phụng Hàm Tiểu nhìn một đám người trước mắt, chính giữa đặt một cái nồi nóng hôi hổi, cảm thấy hứng thú hỏi: "Đây là bữa tối gì thế? Sao bốn vương chưa từng thấy?"

Phụng Tinh Xu trầm thờ dài, ý bảo Tinh Ảnh đi lấy thêm bốn bộ bát đĩa tới đây, sau đó mở miệng nói: "Vương gia, đây là do gia sư (sư phụ) phát minh ra một loại món ăn, nếu như vương gia không chê, xin mời thưởng thức!" Sau đó chuyển sang nói với đám người Kim Bích Đặc và Yến Vô Nhai bên cạnh Phụng Hàm Tiểu: "Kim công tử, Yến công tử, Khanh cô nương, nếu các vị không chê, ngồi xuống nếm thử một chút đi!"

Phụng Hàm Tiểu gật đầu, nói: "Bốn vương ngao du khắp tứ hải, chính là vì để biết thêm điều mới, ngày hôm nay bốn vương gặp được, đương nhiên muốn hiểu biết một phen!" Nói xong, tiến lên ngồi xuống.

Kim Bích Đặc nghiêng ngẫm nhìn Phụng Tinh Xu một cái, sau đó cũng ngồi xuống theo. Còn lại Yến Vô Nhai và Khanh Dĩ Yên thấy hai người đều ngồi xuống, vì vậy cũng ngồi xuống luôn.

Lúc này, Phụng Duy Tinh bên cạnh Phụng Tinh Xu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Tinh nhi, nàng làm món gì vậy? Sao lại thơm thế?" da.nlze.qu;ydo/mn Nhìn một đám người vây quanh bàn, lại hỏi: "Cái này làm sao có thể ăn chứ? Nồi nước này sôi ừng ực, món ăn lại còn sống, chuyện này....."

Phụng Tinh Xu nhìn một đám người vây quanh bàn trước mắt, cười cười, cầm đũa lên gắp một miếng thịt bò sống bỏ vào trong nồi, giải thích: "Đây là..... Khụ khụ, đây là một loại món ăn ta và sư phụ lúc còn ở trên núi đã phát minh ra, tên là lẩu, các người cũng có thể gọi là cỗ đồng canh, à, mọi người nghe đi, thức ăn nhúng vào nước sôi có phải phát ra tiếng‘ ực ực ’ hay không?"

Mọi người đều tập trung lắng nghe, đúng thật có tiếng ực ực, canh cổ đồng này thật là thích hợp, chỉ là, cái tên lẩu còn dễ nghe hơn!

Phụng Tinh Xu lại bắt đầu bịa chuyện xưa: "Cái nồi lẩu này do ta và sư phụ trong lúc vô tình phát hiện hương liệu cùng với mấy loại gia vị dung hợp lẫn nhau mà thành, trong đó có cam tùng, cây sả, cây hồi, cây thìa là cùng với tất cả mười mấy loại hương liệu lớn nhỏ, lại còn có nước canh và các loại nguyên liệu, được lò lửa chế biến, mới được nồi lẩu đầy đủ hương vị này." Nói xong, Phụng Tinh Xu liền gắp miếng thịt bò chín ra, đặt ở trong đĩa trước mặt Tuấn Thư, sau đó gắp đến bên miệng Tuấn Thư, Tuấn Thư lập tức hé miệng cắn một miếng, nhai mấy cái, mặt nhăn nhúm, đợi sau khi nuốt thịt bò liền vội vàng lê lưỡi thôi phù phù, cặp mắt đầy nước uất ức nhìn Phụng Tinh Xu: "Tỷ tỷ, hu hu, thật khó chịu....."

Mọi người vừa nhìn, cũng khó hiểu: ngày thường Tuấn Thư thích ăn nhất, thế nào hôm nay ăn đồ thơm như vậy ngược lại lại kêu khó chịu vậy chứ?

Phụng Tinh Xu nhìn vẻ mặt Tuấn Thư oan ức, vội vàng đưa lên một ly cola ướp lạnh, sau đó giải thích: "Nồi lẩu này, có một vị mà mọi người chưa từng nếm qua, đó chính là —— cay. Vị cay này, giống như loại cảm giác khi mọi người ăn gừng sống, vừa ăn sẽ có cảm giác tê đầu lưỡi, nhưng ăn nhiều sẽ cảm thấy nghiện."

Sau đó lại gắp một miếng thịt bò nhúng vào nồi nước luộc, tiếp tục nói: "Bởi vì sợ mọi người lần đầu tiên ăn cay không quen, nên ta mới chuẩn bị một loại vị khác, trong nồi nước luộc thịt này, giống như canh mà bình thường chúng ta hay ăn, dinendian.loqidJon sẽ không làm người ta thấy vị cay. Lẩu này, chia làm ba loại, một loại là lẩu cay, tức là tất cả đều là vị cay, một loại là lẩu thường (dùng nước luộc thịt), còn có một loại là sự kết hợp giữa lẩu vị cay và lẩu thường, còn có một cái tên dễ nghe, gọi là lẩu uyên ương." Nói xong, lại gắp miếng thịt bò đưa đến bên miệng Tuấn Thư, vì trước đó Tuấn Thư đã ăn đồ cay, không dám ăn tiếp, khiếp sợ nhìn Phụng Tinh Xu, thấy nàng khích lệ mỉm cười, mới đánh bạo nuốt vào, nhai mấy cái, cặp mắt sáng lên, gật đầu nói: "Ăn ngon, ăn ngon!"

Lúc này Phụng Tinh Xu mới nhìn về phía đám người đã sớm thòm thèm, nuốt nước miếng ừng ực, nói: "Cách dùng lẩu này chính là dùng đũa gắp thịt sống nhúng vào trong nồi, đợi sau khi chín thì gắp lên phết lên một ít dầu là có thể ăn được. Tất cả mọi người bắt đầu ăn đi!"

Mọi người vừa nghe, đều vội vàng cầm đũa lên bắt đầu gắp thức ăn, trên mặt mọi người đều là vẻ mới lạ và hưng phấn, có người trực tiếp nhúng đồ vào lẩu cay, có người thì gắp thức ăn cho vào nồi lẩu thường, đợi tới khi thức ăn chín lại gắp lên nhúng trong đĩa dầu, bỏ vào trong miệng ăn.

Chỉ thấy những người ăn lẩu cay, tất cả đều lập tức nhăn mặt, vội vàng bụng lên một ly coca ướp lạnh uống ừng ực, dĩ nhiên, những người chưa từng

uống cola như đám người Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Quan Nhạc Huyền đều không dám đụng vào “độc dược đen” này, không thể làm gì khác hơn là bung lên một tách trà nóng, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) rồi lại bị phồng phải trực tiếp phun ra. Hoa Ngọc Dung ở bên cạnh thấy thế tốt bụng đưa một ly cola ướp lạnh cho Quan Nhạc Huyền, Quan Nhạc Huyền nhìn độc dược đen này tỏa ra bọt khí, có chút hơi sợ, Hoa Ngọc Dung liếc mắt xem thường, nói: "Sợ gì?, biểu ca muội cũng đã uống rồi, còn không phải đang sống sờ sờ đây sao, lại không uống chết muội!"

Quan Nhạc Huyền nghe, tay run run nhận lấy cola, vừa nhắm mắt, nuốt một hớp! Hoa Ngọc Dung mở to hai mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ hôm nay lúc ta uống cũng là về mặt này!?

Bên kia, Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh cũng tốt bụng đưa cola cho Phụng Hàm Tiểu và Kim Bích Đặc, hai người cũng không có ra vẻ sợ hãi, dù sao nhìn thấy những người khác uống cũng không có chuyện gì, vì vậy cũng bung lên uống một cách dứt khoát!

Nhìn về mặt mọi người khác nhau, Phụng Tĩnh Xu cười cười, vừa gấp thức ăn cho Tuấn Thư, vừa nói: "Lẩu này, thích hợp nhất là dùng trong trường hợp băng hữu gấp mặt, mọi người ăn đồ nóng, vừa trò chuyện việc nhà, thúc đẩy tình cảm, hơn nữa ăn lẩu cũng phải ăn một cách hào sảng, thế mới đủ thú vị!"

Mọi người ở bên cạnh nghe cũng tán đồng gật đầu, rồi lại bắt đầu động đũa, Phụng Tĩnh Xu vừa nhìn, không thể ngờ được người xưa lại dễ dàng ăn được món cay như vậy, lúc này mới chỉ chốc lát thôi đã ăn đến say sưa ngon lành!

Phụng Tĩnh Xu cũng không quản nữa, ngoại trừ gấp thức ăn cho Phụng Duy Tĩnh và Tuấn Thư ra, cũng chỉ gấp vào trong chén nàng, trong nồi lẩu nước sôi sùng sục, mọi người cũng đều đã ăn được lẩu cay, mới ăn được một nửa,Dieenndkdan/leequhydonnn Phụng Tĩnh Xu đột nhiên nói với Quan Nhạc Huyền: "Huyền tỷ tỷ, trước đó ta từng mời người làm ướp lạnh mấy hũ rượu ngon trong hầm băng, lúc này chắc hẳn rượu cũng đã lạnh rồi, không bằng lấy ra ngoài cho mọi người cùng hưởng đi! Ăn lẩu uống rượu lạnh là đã nghiền nhất."

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, nhanh chóng để tiểu Cầm đi lấy rượu.

Lúc này, một bàn người đã ăn uống hòa hợp với nhau, nói chuyện trời đất, đều rất vui vẻ.

"Hoàng Vũ cô nương, không ngờ tôn sư thông tuệ như thế, lại nghĩ ra được phương pháp - kỳ diệu như vậy, Kim mỗ thật sự rất bội phục!" Kim Bích Đặc đột nhiên mở miệng nói.

"Ha ha, Kim công tử quá khen." Phụng Tĩnh Xu cười cười.

"Phải biết, đây thật sự là một sáng tạo mới khiến người ta phải kinh ngạc đó! Nếu có thể mở một tiệm lẩu....." Ánh mắt Kim Bích Đặc xoay chuyển, lại bắt đầu tính toán.

Đúng là một thương nhân chính hiệu! Phụng Tĩnh Xu thầm liếc mắt xem thường.

"Vậy cũng có thể kiếm tiền rồi!" Quan Nhạc Huyền vừa nghe lời Kim Bích Đặc nói, thẳng thắn tiếp lời.

"Ha ha! Quan cô nương thật nghĩ giống Kim mỗ!" Kim Bích Đặc cười nói, "Chỉ là, phương pháp chế luyện lẩu này hình như chỉ có Hoàng Vũ cô nương và lệnh sư biết, cho dù Kim mỗ có lòng, cũng không có sức đâu!"

Quan Nhạc Huyền vừa nghe, lập tức nói: "Vậy thì có gì chứ, để Tĩnh Xu muội muội dạy người là được!"

Tĩnh Xu? Phụng Hàm Tiểu ở một bên im lặng không lên tiếng trong lòng khẽ động, âm thầm nhìn Phụng Tĩnh Xu.

Nàng cũng tên là Tĩnh Xu? Sao lại giống tên nữ nhi của hoàng thúc.....

Tất cả mọi người đều bị đối thoại giữa Quan Nhạc Huyền và Kim Bích Đặc hấp dẫn, không ai phát hiện Phụng Hàm Tiểu biến đổi sắc mặt trong nháy mắt.

"Ha ha....." Phụng Tĩnh Xu cười cười, trong lòng thầm nghĩ, Kim Bích Đặc này thật đúng là biết cách mở miệng, Quan Nhạc Huyền vốn là nữ nhi giang hồ, là người tất nhiên sẽ không câu nệ tiểu tiết, cách chế lẩu này, thiên hạ hôm nay cũng chỉ có một mình nàng biết, đây chính là một miếng bánh lớn, chỉ cần nắm giữ phương pháp chế biến, dfienddn liequidoon thế thì mỗi ngày lời đầu vàng cũng là chuyện sớm muộn, loại chuyện buôn bán này, một người trong giang hồ như Quan Nhạc Huyền tất nhiên không hiểu, nhưng trong lòng hai người Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh đều rất rõ, không thể không nói, Kim Bích Đặc thật sự là một thương nhân giỏi, nắm chặt được một cơ hội buôn bán tốt.

"Hoàng Vũ cô nương, người xem chuyện này....." Kim Bích Đặc nhìn Phụng Tĩnh Xu, kim quang trong mắt hiện lên.

Thôi, cho hắn thì có làm sao, dù sao thì coi như hắn nắm giữ phương pháp chế biến lẩu này, cũng thắng không nổi đầu óc buôn bán của Phụng Tĩnh Xu nàng! Sao không vì thế mà thuận nước đẩy thuyền lấy được một ân huệ chứ? Phụng Tĩnh Xu suy nghĩ một hồi, nhanh chóng đưa ra kết luận, vì vậy giả bộ suy tính hỏi: "Ta có thể đưa phương pháp nấu lẩu cho Kim công tử, vậy ta được chỗ tốt gì đây?"

Kim Bích Đặc sững sờ, không ngờ Phụng Tĩnh Xu đồng ý nhanh như vậy, hắn còn tưởng rằng sẽ phải tốn rất nhiều công phu mới thuyết phục được nàng! Nhất thời, trong lòng xẹt qua vẻ thất vọng.

Kể từ khi ở Túy Đông Tuyết thấy "hắn" tỷ thí với Hoa Ngọc Dung, dọc đường này hắn đã phái người hỏi dò tư liệu về "hắn", Die nd da nl e q uu ydo n nhưng cũng không có được tình báo cần thiết, mặc dù đã phái Văn Nhân Tĩnh Phong tới săn "hắn", nhưng đến nay Văn Nhân Tĩnh Phong vẫn không có

hành động, ngược lại hẳn lại có duyên gặp "hắn" ở Tuyên Bình bảo, lúc này mới phát hiện thì ra "hắn" là "nàng"!

Mấy ngày nay thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, mỗi lần gặp đều cảm thấy nữ nhân này là một người vô cùng thông minh, dường như từ trên người nàng hẳn nhìn thấy cái loại kim quang lấp lánh mà chỉ vàng mới có, vốn tưởng rằng nàng thật sự là một người có tài năng, nhưng tối nay giao thủ một hồi, hẳn, hình như quá dễ mất đến nàng.....

Thu hồi thất vọng mơ hồ này, Kim Bích Đặc hỏi: "Vậy Hoàng Vũ cô nương cảm thấy Kim mỗ cho chỗ tốt gì mới đáng đây?"

Phượng Tinh Xu suy nghĩ một chút, nói: "Giờ cũng không tiện nói, như vậy đi, trong thời gian ngắn ta cũng không nghĩ ra được vật gì tốt, không bằng Kim công tử lấy ba điều kiện ra làm trao đổi đi!"

"Há? Ba điều kiện? Điều kiện gì?" Kim Bích Đặc lại hỏi.

"Ừm, điều kiện thứ nhất, chính là mỗi tháng Kim công tử lấy năm phần thu nhập được từ việc mở quán lẩu giao cho ta, nhập vào cho ta một cổ phần đi!"

"Nhập cổ phần?" Kim Bích Đặc lặp lại, "Nhập cổ phần này là có ý gì?"

"À, đại khái chính là ta giao kỹ thuật chế biến lẩu cho ngươi, ngươi bỏ tiền mở quán, hai chúng ta hợp tác làm ăn, sau đó nhận được một phần thu nhập." Phượng Tinh Xu giải thích.

Kim Bích Đặc vừa nghe, một chút kim quang yếu ớt trong mắt đột nhiên lại bùng lên, dinendian.loqidJon ánh mắt nhìn Phượng Tinh Xu đều tỏa sáng lấp lánh. "Hoàng Vũ cô nương thật là kỳ tài, kiểu phương pháp cũng nghĩ ra được!"

"Ha ha, à, tạm tạm thôi....." Phượng Tinh Xu khoát khoát tay.

"Nhưng, tướng ăn lẩu này tuyệt không văn nhã (nho nhã lịch sự), sợ rằng mấy thiên kim khuê các kia sẽ không thích?" Khanh Dĩ Yên ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

"Ai nói? Lẩu này cũng có thể ăn một cách văn nhã đó!" Phượng Tinh Xu lắc đầu nói.

"Vậy từ đầu đến giờ ta cũng chưa thấy, Hoàng Vũ cô nương ăn lẩu một cách văn nhã đó....." Khanh Dĩ Yên cố ý nói, ý chỉ Phượng Tinh Xu là người thô lỗ, không có một chút thực nữ.

Phượng Tinh Xu đột nhiên ngồi thẳng, gấp một miếng thịt đưa vào trong nồi, nhẹ nhàng nhúng trong nồi nước lẩu, sau đó gấp ra ngoài chấm gia vị, đưa tay áo lên che giấu mà ăn.

Tất cả các động tác đều nho nhã mà lưu loát, cực kỳ đẹp mắt.

Đề đưa xuống, Phượng Tinh Xu cười nhìn Khanh Dĩ Yên: "Khanh cô nương, lần này ngươi còn cảm thấy ăn lẩu không thể văn nhã sao?" Sau đó nhìn về phía mọi người: "Thật ra, ta cảm thấy được, trong một bầu không khí náo nhiệt nữ tử có thể lộ vẻ ăn uống một cách văn nhã, là bởi vì xung quanh có những người hào sảng làm nên nổi bật, dieendaanleequydomn vì vậy có thể thấy rõ nữ tử khác biệt với người khác. Chỉ là, lấy chuẩn mực này muốn gây khó dễ, ít đi lại không được, nhiều quá lại thành ra khác người, cá nhân ta cảm thấy, ăn uống một cách phóng túng thì tốt hơn!"

Mọi người chột bùng tỉnh, sau đó tán thưởng vỗ tay, chỉ có Khanh Dĩ Yên, âm thầm xoắn chặt khăn lụa, sắc mặt mơ hồ có chút tái mét.

Lúc Kim Bích Đặc đang muốn nói tiếp, một tiếng "rượu tới rồi" của tiểu Cẩm chấm dứt việc đàm phán buồn bán.

Chỉ thấy mấy người làm bùng lên từng vò từng vò rượu ngon ướp lạnh, một nhóm người lại tiến vào tiếp tục với cuộc chiến lẩu.....

Còn về đại hội võ lâm? Đó là chuyện ngày mai, hiện tại ai cũng không thêm suy nghĩ những chuyện đấu đá đánh nhau đó nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 29: Đấu bán kết (thượng)

Rạng sáng ngày hôm sau, đám người lại tụ tập xung quanh sân đấu võ, tất cả hai bên vẫn là hai mươi bộ bàn ghế, chỉ là lần này người ngồi lên, so ngày trước thiếu một nửa.

Đoàn người Phượng Tinh Xu, mặc dù đã tiến vào đấu bán kết, nhưng vẫn ngồi ở vị trí ngày hôm qua, còn lười biếng mở một cái ô lớn để che nắng ăn trái cây. Bởi vì ngày hôm qua Tinh Ảnh chỉ dùng một chiêu đá người của Đạo Ny phái xuống đài, nên một bàn người này rất được chú ý, đặc biệt là đại sư tỷ, tiểu sư muội trẻ tuổi xinh đẹp của những môn phái kia, tất cả đều hữu ý vô tình nghiêng mắt nhìn qua Tinh Ảnh, cũng có người tầm mắt bị Duy nhi một thân áo trắng giống như tiên nhân bên cạnh Phượng Tinh Xu hấp dẫn.

Phượng Tinh Xu cười nhạo một tiếng, dẫn tới sự chú ý của ba nam nhân. "Tĩnh nhi, nàng cười trộm cái gì thế?" Ánh mắt Phượng Duy Tinh chứa ám áp, khẽ cười dịu dàng hỏi, không chút nào để ý bốn phía bởi vì nụ cười của hắn mà vang lên một mảnh hút khí.

"Nhìn hai người các chàng kìa, mang đến vận đào hoa đó, ài, mùa xuân ở, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào....." Phượng Tinh Xu giễu cợt nhẹ hát lên bài ca.

"Hoa đào?" Tĩnh Ảnh và Phượng Duy Tinh hai người nhìn nhau, hai người vẫn đi theo Lục Miếu học võ, nhiều năm qua đều hiểu ngầm nhau, chỉ bằng một ánh mắt giữa hai người cũng biết tâm tư của đối phương, vì vậy hai người đồng thời đưa tay nắm lấy bàn tay mềm của Phượng Tinh Xu, diễndaaneequydonn trong ánh mắt kinh ngạc của Phượng Tinh Xu và đồng đảo tiếng hút khí cúi đầu hôn lấy bàn tay ngọc này, sau đó ngẩng đầu lên, Phượng Duy Tinh cười như không cười nói: "Chúng ta chỉ muốn một cây hoa đào này là nàng thôi, còn lại, mặc kệ là bìm bịp hay hoa loa kèn gì đó, tất cả đều miễn đi!"

Phượng Tinh Xu dở khóc dở cười nhìn hai người, hai tay khẽ rút về có hơi nóng lên, cảm giác được vô số khí lạnh bắn tới từ bốn phương tám hướng. Xem ra hai người này tự biến mình thành kẻ gây họa rồi hả? Có điều, dù là họa thủy, Phượng Tinh Xu nàng cũng muốn thêm mấy tấn mặt đường vào, khuấy đảo họa thủy này cho thành ngọt mới thôi!

Lúc này, những người hiện diện cũng lần lượt đến đủ, bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cùng bốn vị hôn phu ngồi trên ghế ở hai bên trái phải, còn có bảy người dự thi của bảy môn phái tiến vào đấu bán kết: trang chủ Ngọc Tranh trang, bang chủ Cái bang, phượng trượng Thiếu Lâm tự, đại tiểu thư Tuyên Bình bảo, bảo chủ Yên gia bảo, chương môn Tẩy Kiếm phái và đường chủ Phích Lịch đường.

Bốn vị trọng tài đã ngồi vào ghế, vị nam tử trung niên hôm qua lại đứng trên sân đấu võ, trước tuyên bố tám môn phái tiến vào đấu bán kết, sau lại mời tám người tiến lên rút thăm phân tổ, rồi cho ra danh sách tổ đấu bán kết: trận đầu do Phích Lịch đường đối chiến Thiếu Lâm tự, trận thứ hai do Ngọc Tranh trang đối chiến Cái Bang, trận thứ ba do Tuyên Bình bảo đối chiến Yên gia bảo, Tĩnh Ảnh lại một lần bốc thăm được trận thứ tư, đối chiến Tẩy Kiếm phái.

Phích Lịch đường do đường chủ Lôi Chấn Từ tự mình ra tay, Thiếu Lâm tự cũng do phượng trượng Tuệ Năng tự mình ra tay. Lôi Chấn Từ cầm song kích trong tay, kích này là một loại giáo, mâu hợp nhất hoặc mâu, rìu kết hợp thành loại binh khí cán dài, trước cán chuôi đặt một cái lưỡi dao thẳng, một nhánh bên cạnh rẽ cắt ngang lưỡi dao, có bốn loại chức năng móc, mổ, đâm, cắt, lực sát thương mạnh hơn giáo và mâu, có thể tấn công dài, ngắn, rất là lợi hại (đoạn này mình bịa vì đọc convert chả hiểu gì cả, mình có tìm được hình lát nữa để mọi người xem nhá). Mà tay phượng trượng Tuệ Năng cầm thiết côn, Thiếu Lâm tự ngoài việc nổi tiếng vì nội công tuyệt diệu ra, những bản lãnh khác cũng nổi tiếng trong giang hồ, ví dụ như hầu quyền, làm người ta nhìn mà kinh ngạc.

Hai người lên đài hành lễ một hồi, sau đó bắt đầu đánh nhau, chỉ thấy Lôi Chấn Từ tay cầm song kích tìm kiếm chỗ hở để đâm cắt trên người Tuệ Năng, Tuệ Năng lại vùng thiết côn trong tay phòng ngừa Lôi Chấn Từ đến gần, dinendian.loqid]on hơn nữa tận dụng mọi chiêu công kích chỗ yếu của Lôi Chấn Từ, hai người một côn một kích, lách cách leng keng, đánh đến nổi vô cùng náo nhiệt.

Sau khoảng thời gian hai chén trà, Lôi Chấn Từ lộ ra vẻ mệt mỏi, rốt cuộc bại trận dưới một côn của Tuệ Năng.

Tiếp đó, tới trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh và bang chủ Cái Bang Phong Bất Diên tỷ thí.

Ngay khi hai bóng dáng một trắng một xám đứng lên đài, Phượng Tinh Xu bỗng nhiên cười sặc sụa. Chỉ thấy Khanh Ngọc Tranh ở bên phải một thân trường sam trắng tinh, khuôn mặt già nua, mái tóc màu đen ản hiện đầy hoa râm, nhưng cũng được buộc chặt lên rất cẩn thận; ngược lại nhìn Phong Bất Diên, không còn gì để tả ngoài chữ thô tục! Không nói tới y phục rách rưới đã được may vá lại nhiều lần, trên khắp khuôn mặt kia, cả ở trên người đều đen thui, ngay cả tóc cũng rơi xù, còn có thể thấy cả bụi đất trên tóc nữa, đứng ở trên đó giống như mấy loại bọ chết, thế nào cũng không yên được, trái di chuyển phải di chuyển, hai người hoàn toàn tạo nên sự chênh lệch rõ ràng.

Phượng Tinh Xu trầm nghĩ, nếu bàn tay đen thui lù này của Phong Bất Diên vỗ vào tấm áo trắng của Khanh Ngọc Tranh, không biết Khanh Ngọc Tranh sẽ có phản ứng gì đây?

Khanh Ngọc Tranh và Phong Bất Diên cũng quen biết nhau, chỉ thấy hai người điềm đàm chào hỏi, rồi thân hình khẽ động, bắt đầu tỷ võ.

Vũ khí trên tay Khanh Ngọc Tranh là một cây quạt trúc xanh, rất hợp với một thân áo trắng này, lại vô cùng nho nhã, chỉ là giờ phút này trong lúc tỷ võ, cái văn nhã lại không lên nổi. Còn trong tay Phong Bất Diên là một cây gậy, Phượng Tinh Xu nhỏ giọng hỏi: "Cái đó, không phải là Đả Cầu Bồng chứ?"

Tĩnh Ảnh cũng nhỏ giọng trả lời: "Đúng, đó chính là tín vật của bang chủ Cái Bang Đả Cầu Bồng."

Phượng Tinh Xu đen mặt, chuyện này..... Kim Dung tốt à! Ngay cả Đả Cầu Bồng cũng có, còn có cái gì là không thể nữa chứ!?

Đang lúc Phượng Tinh Xu cảm khái, "cách" một tiếng, quạt ngọc trong tay Khanh Ngọc Tranh bị Phong Bất Diên quét ngang bay ra khỏi lòng bàn tay, trận đánh cũng dừng lại. Khanh Ngọc Tranh bình tĩnh đưa mắt nhìn Phong Bất Diên chốc lát, sau đó nở nụ cười lịch sự chấp tay nói: "Bao năm không thấy, võ công của Bất Diên huynh càng cao thâm, tại hạ thua rồi."

Phượng Tinh Xu nhìn ánh mắt của Khanh Ngọc Tranh, cảm thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Phong Bất Diên giống như đã từng thấy qua, suy nghĩ kỹ một chút, cái này không phải giống y như ánh mắt Khanh Dĩ Yên nhìn mình sao! Hóa ra lại là một tên ngụy quân tử!

Phong Bất Diên này giống như không nhìn thấy đen tối trong mắt Khanh Ngọc Tranh, vẫn là bộ dạng tùy tiện tự nhiên không câu nệ tiểu tiết, chỉ thấy hắn tiến lên một bước, một tay bắn thủ —— vỗ vào trên người Khanh Ngọc Tranh! Một thân trường sam trắng tinh của Khanh Ngọc Tranh lập tức hiện lên

mấy vết đen, Khanh Ngọc Tranh âm thầm nắm quyền, thiếu chút nữa vung tới trên mặt Phong Bất Điện.

Ai! Đáng thương trang chủ đại nhân, có lẽ là một người có bệnh thích sạch sẽ rồi ~!

Cuộc đấu kế tiếp do Quan Nhạc Huyền đối chiến bảo chủ Yên gia bảo Yên Phi, hai người đứng thẳng ở trên đài, ánh mắt giao nhau, mơ hồ lóe lên điện quang. "Chất nữ cả gan, kính xin Yên thúc thúc chỉ giáo!" Quan Nhạc Huyền ôm quyền nói.

"Đâu có đâu có, Huyền nhi bậc nữ nhi không thua đáng mầy râu, trong lòng thúc thúc ta rất vui mừng....!" dinendian.loqidJon Yên Phi nói, "Tuy nhiên chất nữ cứ thẳng tay đi, thúc thúc sẽ không nhường đâu!" Nói xong, rút kiếm ra.

Quan Nhạc Huyền cũng đồng thời rút kiếm ra, hai người bày tư thế xong, vọt tới đối phương.

Thuở nhỏ Quan Nhạc Huyền kế thừa phụ thân của mình, Quan Vân Nghĩa cũng không bởi vì Quan Nhạc Huyền là thân nữ nhi mà buông lỏng thúc giục nữ nhi, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân, lúc Quan Nhạc Huyền mười sáu tuổi cũng đã là tiểu hiệp nữ có danh tiếng trên giang hồ, đợi tới ba năm sau ra cửa lịch lãm, bản lĩnh càng lộ vẻ thành thực, càng đạt được tán thành của đồng đạo giang hồ, xõng ra bầu trời của mình, lấy được danh hiệu "Huyền kiếm mỹ nhân", vì vậy tại trận võ, nàng lại càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, người nàng phải đối mặt, là đương kim võ công cao cường trên võ lâm Yên Phi, Yên Phi và Quan Vân Nghĩa có số tuổi tương đương nhau, công lực cũng chỉ vền vẹn kém Quan Vân Nghĩa một chút, hơn nữa bản thân lại có nội lực hùng hậu, kinh nghiệm đối chiến nhiều, vì vậy, sau một nén nhang, trận đấu dừng lại, trán Quan Nhạc Huyền dính đầy mồ hôi, thở hổn hển chấp tay với Yên Phi: "Yên bá bá quả nhiên lợi hại, chất nữ cam bái hạ phong!"

"Ha ha ha! Đa tạ Huyền nhi!" Yên Phi vuốt râu cười lớn.

Dưới đài Phượng Tinh Xu cũng thấy được tình thế rất rõ ràng, Quan gia này, chỉ sợ là thật muốn ném đi củ khoai lang phòng tay này, nếu không cũng sẽ không chỉ phái Quan Nhạc Huyền tới. Ha ha, xem ra, bảo vật thật sự có chút phân lượng rồi!

Một tổ cuối cùng, Tinh Ảnh đối chiến chương môn Tẩy Kiếm phái Hoán Kiếm Huy, trước khi lên đài, Phượng Tinh Xu nhéo tay Tinh Ảnh khuyến khích hân, Tinh Ảnh khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy đi lên đài luận võ, cùng với Hoán Kiếm Huy mặt đối mặt đứng thẳng.

Từ hôm qua Hoán Kiếm Huy đã rất quan tâm đến Tinh Ảnh chỉ dùng một chiêu đã hất đổ đối thủ, vì vậy lúc này cũng không dám khinh thường, Diennkdan/leeecuhydonnn cẩn thận ôm quyền với người trẻ tuổi trước mặt, rồi bày ra tư thế, chờ đợi công kích của đối phương, ai biết, sau khi người trẻ tuổi hành lễ, vừa muốn di động thân hình, một âm thanh non nớt rõ to đột nhiên vang dội trên võ đài:

"Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại....."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Đấu bán kết (hạ)

"Chủ nhân, nghe điện thoại..., chủ nhân, mau tới nghe điện thoại....."

Trên sân đấu võ, bởi vì một âm thanh đột nhiên tới này mà ngưng lại, chỉ nghe thấy giọng trẻ con non nớt tiếp tục không ngừng kêu: "Chủ nhân, chủ nhân, có điện thoại, mau tới nhận....."

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết cái âm thanh này là từ đâu tới, hơn nữa kèm theo giọng trẻ con, còn có một loại âm nhạc kỳ quái reng reng không ngừng vang lên.

Lúc này, chỉ thấy trên đài tỷ võ, gương mặt tuấn tú của Tinh Ảnh đột nhiên đỏ sạm lại.

Kèm theo tiếng kêu càng ngày càng cao, Phượng Tinh Xu ở dưới đài "xi" cười một tiếng, nghe thấy tiếng cười của Phượng Tinh Xu, Tinh Ảnh lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng luống cuống tay chân sờ soạng ở trên người, Diennkdan/leeecuhydonnn n rớt cuộc móc ra chiếc điện thoại màu đen bằng kim loại vừa dây vừa nặng phát ra tiếng "mau tới nhận—————", sau đó nhấn xuống phím gọi.

Trong thoáng chốc giọng trẻ con đáng yêu biến mất, chỉ nghe được Tinh Ảnh "alo" một tiếng, sau đó lại im lặng.

Hoán Kiếm Huy bị tình trạng ngoại dự đoán này làm cho bối rối, nhìn thấy người trẻ tuổi của Túc Sa môn móc ra một hòn đá màu đen rồi nhấn xuống thì âm thanh đứa bé kia biến mất, sau đó người tuổi trẻ kia liền xoay người không để ý đến hân nữa, này, đây là tình huống gì?

Vì vậy hân không thể không lên tiếng hỏi: "Này! Người còn muốn đánh nữa hay không!?"

Nam tử trung niên chủ trì đại hội thấy Hoán Kiếm Huy lên tiếng hỏi thăm, vì vậy cũng đi tới bên cạnh Tinh Ảnh. Nhìn thấy hân cầm một khối hòn đá màu

đen đặt sát bên tai, khó hiểu hỏi: "Vị hiệp sĩ này, xin hỏi người còn muốn tỷ thí không?"

"Tỷ thí? Tỷ thí gì?" Người ở đầu bên kia điện thoại nghe được câu hỏi của nam tử, khó hiểu hỏi.

"Là tiểu thư, nàng đang tham gia đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc!" Tinh Ảnh cung kính trả lời.

"Cái gì, Xu nhi ở Xuyên Vân quốc!?" Người ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên cất cao tiếng, sau một khắc, một giọng nói nữ nhân lập tức vang lên: "Cái gì? Xu nhi xuống núi rồi sao!?"

Tinh Ảnh vừa nghe, trong lòng thầm kêu hồng bét, sao lại lỡ miệng nói rồi! Vì vậy hần thừa dịp người ở đầu bên kia điện thoại cãi nhau quyết liệt, Die nda nl e q u y do n vội vàng quay đầu lại nói với nam tử nói: "Thật sự xin lỗi, ta có thể thỉnh cầu tạm thời dừng một lát được không?"

Nam tử sững sờ, giống như chưa từng gặp qua tình huống như thế này!

Vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe một số người ồn ào ở dưới đài nói: "Tạm dừng gì chứ, như vậy sao được!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Những người khác cũng chưa từng có tiền lệ này!"

"Đúng! Nếu không muốn đánh thì mau lăn xuống, đừng ở trên đó mà mất mặt xấu hổ!"

Tiếng âm ý càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khó nghe.

Trong mắt Phượng Tinh Xu thoáng qua một tia khí lạnh, âm thầm liếc mắt nhìn mấy người nói năng lỗ mãng đó, tay phải nắm chặt, hơn mười cái bóng xanh thoáng qua, áp sát vào sau lưng những người đó, những người này còn đang khoải trá chửi mắng, không biết rằng, sau ngày hôm nay, bọn họ sẽ biến thành phế nhân, giờ vẫn còn đang ngu dốt nhạo báng chửi rủa.

Mặt trầm xuống, Phượng Tinh Xu đứng lên, mơ hồ phát ra khí lạnh, khiến người xung quanh run lên, cũng không nói câu nào nữa. dieendaanleequydonn
Dần dần, bầu không khí yên lặng truyền ra, chỉ chốc lát sau, trên sân đấu không còn người lên tiếng.

Phượng Tinh Xu đi tới trên đài tỷ võ, hỏi: "Thế nào?"

Tinh Ảnh khó xử nói: "Vương gia gọi tới."

"Phụ vương?" Phượng Tinh Xu trầm ngâm vừa nghe, quả thật từ trong điện thoại của Tinh Ảnh truyền ra tiếng của Hiền vương Phượng Vu Dực và Hiền vương phi Giang Sở Nhi, nàng nghi ngờ nhìn Tinh Ảnh, lúc nào thì phụ vương có điện thoại di động? Không phải nàng chưa đưa cho bọn họ sao?

Hiểu rõ bây giờ không phải là thời gian đặt câu hỏi, vì vậy nàng gật đầu, nói với nam tử kia: "Trận này chúng ta đổi người."

Nam tử hồi hồn, vội vàng nói: "Vậy thì tốt, xin hỏi các người phái ai tới tỷ võ đây?"

Phượng Tinh Xu bĩu môi, nói: "Để ta đi!" Tinh Ảnh vừa muốn nói gì đó, Phượng Duy Tinh lập tức lên tiếng: "Để ta đánh đi, Tinh nhi, kể từ sau khi nàng đi cũng chưa từng nói chuyện với phụ vương bọn họ, vì vậy trước khi tới đây ta đặc biệt đưa điện thoại di động cho phụ vương, cũng dạy người cách sử dụng, hiện tại, nàng trò chuyện với bọn họ đi!"

Thì ra là như vậy! Phượng Tinh Xu gật đầu, xoay người trở về vị trí cùng Tinh Ảnh, một thân khí lạnh này cũng tản đi, người xung quanh cũng mở miệng nói chuyện lần nữa.

Bốn người trên đài ngay từ lúc Phượng Tinh Xu phát ra một thân khí lạnh liền kinh sợ, chỉ cảm thấy một luồng khí lưu cường đại ừn ừn kéo đến, giống như có một bàn tay khổng lồ bóp chặt cả người bọn họ, không thể nói chuyện, dĩ@en*dyan(lee^qu.domn) cũng không thể thở, chỉ có cổ họng có thể co cứng lại không nhúc nhích được. Cảm thấy hoảng sợ, cõi đời này lại có người có võ công cao cường như thế, hơn nữa, người này lại là một thiếu nữ mới gần mười lăm tuổi!

Cho đến khi người trên đài bắt đầu đánh nhau bốn người mới hồi thần, trong lòng cũng không ngừng âm thầm chú ý vị thiếu nữ cách mình không xa này, không ngừng suy nghĩ về lai lịch của nàng.

Mặc dù người không thể mở miệng thì không thể nói, nhưng lỗ tai Phượng Hàm Tiểu lại tốt, bằng vào một thân võ công cao cường, cộng thêm âm lượng của ba người kia không thấp, Phượng Hàm Tiểu lại nghe được mấy từ trong lời mà ba người nói: vương gia, phụ vương. Lại liên tưởng đến cái tên mà tối hôm qua nghe được,, trong lòng xét qua ý niệm, một ý nghĩ dần dần hiện lên ở trong đầu hần, lại nhìn sang Phượng Duy Tinh đang đánh nhau trên sân, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen láy, loáng thoáng có thể nhìn ra bóng dáng người nào đó.....

Hoán Kiếm Huy bị mấy chuyện liên tiếp này làm cho choáng váng, một hồi thì tiếng kêu kì lạ của một hải tử, một hồi thì khí lạnh kinh người áp chế, hiện tại lại tạm thời thay đổi người, hơn nữa người được đổi còn là một thiếu niên còn nhỏ hơn cả tên trẻ tuổi được gọi là Tinh Ảnh kia, này, này, đây rõ ràng là coi thường Hoán Kiếm Huy hần mà! Nếu như hôm nay không đánh một trận cho thỏa đáng, hần liền khỏi phải nghĩ đến tiếp tục lăn lộn trong giang hồ nữa!

Trong bụng càng nghĩ càng giận, đợi sau khi người trẻ tuổi kia ôm quyền hành lễ, Hoán Kiếm rút trường kiếm ra, "vèo" một tiếng đâm tới Phượng Duy Tinh.

Đối diện với kiếm khí hung mãnh xông đến, Phụng Duy Tĩnh nghiêng người, tránh khỏi trường kiếm sáng choang này. Ngay sau đó Hoán Kiếm Huy lại cầm kiếm quét ngang, lại bổ tới Duy Tĩnh, Phụng Duy Tĩnh lui nhanh, lại né ra. Bởi vì tránh né mà ông tay áo tung bay trên không mà về ra hình một đóa hoa, bề ngoài Phụng Duy Tĩnh tuấn mỹ, thân thủ nhanh nhẹn, đáng người tuyệt đẹp, lập tức rước lấy tiếng thét chói tai của mấy nữ nhân dưới đài.

Hoán Kiếm Huy vừa nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh lại thoát khỏi công kích của mình, tâm trạng càng vội, lại liên tục tấn công mạnh. Bản lĩnh của Hoán Kiếm Huy vốn rất tốt, nhưng mà, gặp phải Phụng Duy Tĩnh do Lục Miểu chân nhân tự mình dạy dỗ, bản lĩnh tốt hơn nữa cũng như đùa giỡn trẻ con, vì vậy Phụng Duy Tĩnh chỉ né không đánh. Thường thường mà nói, chỉ né không đánh hơn phân nửa là bản lĩnh của mình không bằng kẻ địch chỉ có thể chọn lựa các biện pháp phòng thủ, nhưng trong mắt các cao thủ ở đây đều hiểu rõ, Dieenndkan/leequhydonnn Phụng Duy Tĩnh không phải không địch lại Hoán Kiếm Huy, mà là đang để cho hắn lối thoát, Hoán Kiếm Huy cũng rất rõ ràng điểm này, vì vậy càng thêm ra tay ngoan độc với Phụng Duy Tĩnh. Chỉ là, công kích mơ hồ như vậy cực kỳ tổn lực, huống chi dưới tình huống thi triển công kích cảm xúc của Hoán Kiếm Huy bất ổn, càng thêm hao tổn thể lực. Dần dần, trên trán Hoán Kiếm Huy nhỏ từng giọt mồ hôi, mồ hôi của hắn cũng dần dần rối loạn, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đánh bại Phụng Duy Tĩnh, bản thân nhất định sẽ bởi vì mệt mỏi mà ngã xuống đất!

Hai mắt Hoán Kiếm Huy bạo ngược, hung hăng cắn răng, trường kiếm trong tay lập tức rời khỏi!

"Cách Không Ngự Kiếm!"" Tất cả cao thủ ở đây đều giật mình đứng lên, Quan Nhạc Huyền lại càng thất thanh kêu lên.

Ngay sau đó, hai người trong sân liền bị vô số bóng kiếm bao vây lại!

Cách Không Ngự Kiếm là một trong những tuyệt học của Tây Kiếm phái, điểm đặc biệt chính là kiếm được người sử dụng nội lực rời tay mà múa, hơn nữa trong quá trình ngự kiếm, lại bắn ra vô số kiếm khí bén nhọn, hóa thành từng thanh kiếm sắc bén, bao vây kẻ địch lại, tiến hành giết.

Những người có mặt đều lo lắng nhìn đoàn kiếm trong sân, Viễn Trần đại sư ở trên đài châu mây, quy định luận võ đã nói rằng đến điểm máu chốt thì dùng, chương môn Tây Kiếm phái này lại mù quáng liều mạng, động sát tâm, phải làm sao mới tốt đây? Lúc này lại không thể lên tiếng quấy rầy, phải biết, trong lúc cao thủ so chiêu, kiêng kỵ nhất chính là người ngoài làm phiền, này, ai!

Dưới đài, Phụng Tĩnh Xu mới vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện không khí trên đài không ngừng khẩn trương, một bên Tuấn Thư cũng sợ hãi nắm vạt áo nàng, nàng và Tĩnh Ảnh nhìn nhau, lại nhìn trên đài, da.nlze.quydo/nn khóe môi mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Tuấn Thư, đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa lông mày của hắn.

Trên đài, đoàn kiếm kia càng ngày càng dày đặc, trong không khí mơ hồ có chút lạnh lẽo, hiện ra từng đợt từng đợt hương hoa. Quan Vân Nghĩa khẽ động mũi, hét lớn: "Không hay rồi, là Hoán Hoa Tây Kiếm!""

Mọi người trên trận nghe vậy liền biến sắc, hoảng hốt nhìn về phía đoàn kiếm, Hoán Hoa Tây Kiếm, lại là Hoán Hoa Tây Kiếm!

Tuyệt đỉnh võ học Hoán Hoa Tây Kiếm của Tây Kiếm phái, là một chiêu kiếm pháp do tổ sư của Tây Kiếm phái tạo ra lúc sáng lập ra môn phái, kiếm pháp này cực kỳ bá đạo, lúc thi hành lấy khí lạnh đóng băng kẻ địch, lại lấy hương hoa có hiệu quả gây tê khiến cho kẻ địch hành động trở nên chậm lại, nhờ vào đó mà giết kẻ địch. Chiêu này chỉ có mỗi đời chương môn trước khi lâm chung bí truyền cho chương môn đời tiếp theo, do tân chương môn tự mình nghiền ngẫm học tập, vì vậy thiên hạ ngày nay, chỉ có một người hiểu được Hoán Hoa Tây Kiếm, hơn nữa, chưa từng có người nào có thể sống sót dưới chiêu này!

Tìm mọi người ở đây cũng đã nhảy lên đến cuồng hống, lúc đang tiếc hận lo lắng cho tên thiếu niên kia, một tiếng vang thật lớn truyền đến, đoàn kiếm dày đặc bao vây hai người, đột nhiên nổ ra!

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ đánh tới, cắt tới trên da thịt gây ra đau đớn, mọi người không khỏi vận công ngăn cản, dưới đài Phụng Tĩnh Xu đã sớm ôm Tuấn Thư vào trong ngực, trước mặt hai người, ánh sáng màu tím nhàn nhạt như ẩn như hiện, Tử Linh lung đã bình tĩnh chặn lại kiếm khí tập kích.

Đợi đến khi mọi người mở mắt ra, trên đài chỉ còn lại bóng dáng màu trắng đứng lẳng lặng, dưới chân là Hoán Kiếm Huy đang nằm, dinendian.loqid]on chỉ thấy hắn trợn trừng hai mắt, miệng to thở hồng hển, trên mặt hiện đầy mồ hôi, mái tóc màu đen cũng trong nháy mắt hoa râm.

Mọi người thất kinh, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh, thiếu niên áo trắng tuấn tú đó, hắn, từ trước tới nay, là người đầu tiên còn sống dưới Hoán Hoa Tây Kiếm! Đến cuối cùng hắn đã phá giải chiêu thức Hoán Hoa Tây Kiếm như thế nào vậy!?

Mọi người không hiểu, cũng chỉ có Phụng Tĩnh Xu và Tĩnh Ảnh mới biết đáp án! Chỉ có bọn họ nhìn thấy, bên trong đoàn kiếm xoay như chong chóng kia, Phụng Duy Tĩnh đã phá giải chiêu này ra sao, thật ra thì, nói ra, vừa đơn giản, lại cũng khó khăn, máu chốt là phải có nội lực cường đại. Hơn nữa chiêu này còn có một khuyết điểm mà người đời chưa từng phát hiện ra.

Đều nói chỗ lợi hại của Hoán Hoa Tây Kiếm chính là bao vây người trong đoàn kiếm khiến người không thể chạy trốn, nhưng mọi người không biết là, bên trong đoàn kiếm, đồng thời cũng là điểm yếu của Hoán Hoa Tây Kiếm, muốn phá giải, cũng chỉ có vận dụng nội lực cường đại từ bên trong trực tiếp phá ra. Mà trên đời này, dfienddn liequidoon ngoài ba người Phụng Tĩnh Xu ra, sợ rằng cũng chỉ có Lục Miểu chân nhân mới có thực lực này, vì vậy, Phụng Duy Tĩnh có thể thắng, là không nghi ngờ chút nào.

Đấu bán kết trận thứ tư, Phụng Duy Tĩnh toàn thắng kết thúc.

Phụng Duy Tĩnh cũng lập tức nổi danh trong chốn võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31: Đệ Ngũ Long Quỳ

Tối nay, khách trong viện đặc biệt nhiều, mùi phấn son tràn ngập trong không khí, hun đến người cũng không chịu nổi.

Chỉ thấy trong viện mấy sư tỷ sư muội nổi thành một hàng, y phục đủ màu phát phối, đỏ ửng như gấm, người người then thùng e lệ, đôi mắt như nước ản tình, đào dạt sắc xuân. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, dieendaanleequiydonn Phụng tiểu vương gia vốn không muốn ném một chút tình ý nào cho tỷ muội người ta hết, cứ thế đánh vào sau lưng Phụng Tĩnh Xu, vì vậy Phụng Tĩnh Xu cũng bị không ít sát khí mang theo về xem thường bắn tới, đối với lần này, Phụng Tĩnh Xu coi như không thấy, vẫn bình chân như vại làm chuyện của mình.

Sau khi trận đấu bán kết kết thúc Tĩnh Ảnh đã rời đi, Hiền vương gọi tới, bảo hắn đi điều tra một ít chuyện, phụ thân cho gọi, Phụng Tĩnh Xu không thể làm gì khác hơn để Tĩnh Ảnh đi.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trong viện mới rút cuộc thanh tĩnh lại.

Ba người ra khỏi viện, nhàn nhã cười ngửa đến Đông Bình thành, hôm nay là ngày họp chợ, quan phủ quy định, vì là ngày họp chợ nên sẽ kéo dài thời gian đóng cửa thành đến giờ hội, thế nên lúc này trong thành vẫn náo nhiệt.

Ánh chiều tà dần tắt, đám người nhón nha nhón nháo, thỉnh thoảng nghe tiếng la của người bán hàng rong, khói bếp lượn lờ trong không trung, không ít người đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh tựa như một đôi tình lữ bình thường, mười ngón tay đan xen, tay nắm tay chen lẫn đi trong đám người đông đúc, Tuân Thư đi ở bên cạnh cũng kéo chặt tay Phụng Tĩnh Xu, ba người đi sóng vai, một tổ hợp kì lạ dần tới không ít người chú ý, chỉ thấy một vị thiếu nữ tướng mạo bình thường dưới con mắt mọi người lôi kéo tay của nam nhân, Die nd da nl e q u u ydo n hai người nam nhân này, một tướng mạo tuấn mỹ, toàn thân áo trắng bông bành, giống như tiên, một người khác thì vẻ mặt hồn nhiên, một thân y phục lụa đỏ làm nổi bật lên gương mặt đáng yêu càng thêm đỏ thắm. Trên đường cái, có không ít người âm thầm mắng nữ tử kia không có quy củ, không biết liêm sỉ, cũng không ít phụ nhân ở sau lưng khạc nước bọt.

Chỉ là, Phụng Tĩnh Xu cũng không thêm để ý đến ánh mắt và suy nghĩ của mọi người, dắt Tuân Thư tò mò đi dạo quanh một vòng đường cái, thu hoạch được không ít, nào là mít quả, mật nà, trồng bói, điều giấy, dù sao chỉ cần là đồ chơi của tiểu hài tử, Tuân Thư cũng không bỏ qua, đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh cũng ôm một đồng đồ trong lòng, hai người nhìn nhau cười khổ, Thư nhi đi dạo phố quét hết hàng hóa như vậy, có thể so với nữ nhân kiếp trước, thế nào cũng sẽ mua!

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của Phụng Tĩnh Xu, Tuân Thư mới thỏa mãn đi theo hai người vào Bách Tính phường.

Sau khi ôm mấy thứ đồ trên tay giao cho tiểu nhị ca đưa đến Tuyên Bình bảo, đám người Phụng Tĩnh Xu tìm chỗ tĩnh lặng ngồi xuống gọi thức ăn.

Trong lúc đợi mang thức ăn lên, Phụng Tĩnh Xu phát hiện một đôi tổ hợp thú vị.

Chỉ thấy ở một góc khác của đại sảnh, có hai người ngồi, một người áo lam tuổi còn trẻ và một người phụ nữ trung niên. Da.nlze.quydo/nn Dựa vào thính lực nhạy bén, Phụng Tĩnh Xu nghe được hai người không tính là bình thường nói chuyện với nhau:

"Hi hi, bảo bảo....."

"Đại nương, người đừng có chọc com trong bát nữa."

"Hi hi, bảo bảo ăn com com....."

"Đại nương, com là ăn ở trong miệng, không phải lỗ mũi."

"Bảo bảo ăn com com....."

"Ai, đại nương, người cẩn thận, canh này còn nóng đấy....."

Phụng Tĩnh Xu chuyên chú nhìn chằm chằm người áo lam kia, giọng điệu ôn hòa, không bởi vì người phụ nữ trung niên kia cư xử như người ngu ngốc mà tỏ ra vẻ bức mình, hơn nữa có thể chăm sóc phụ nữ kia rất cẩn thận, từ trong lời người áo lam kia nói, hắn và người phụ nữ trung niên kia cũng không có bất kỳ quan hệ gì, thế thì, tại sao hắn lại tận tâm chăm sóc phụ nữ kia chứ?

"Tĩnh nhi, nhìn cái gì vậy?" Phát hiện Phụng Tĩnh Xu khác thường, Phụng Duy Tĩnh lên tiếng hỏi.

"Duy nhi, chẳng nhìn xem hai người kia đi." Phụng Tĩnh Xu nói.

Men theo tầm mắt Phụng Tĩnh Xu, Phụng Duy Tĩnh nhìn về phía góc bàn kia. Lúc nhìn thấy hai người đó, dinendian.loqid]on trong lòng Phụng Duy

Tĩnh xẹt qua một chút kinh ngạc, đợi sau khi nhìn kỹ, hắn mới quay đầu lại nói với Phụng Tĩnh Xu: "Tĩnh nhi, người áo lam đó giống một người."

"Người nào?" Phụng Tĩnh Xu thu hồi tầm mắt nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh.

"Ta không xác định, " Phụng Duy Tĩnh hơi mím môi, "Hình như hắn là truyền nhân của Y Thánh."

"Y Thánh?" Phụng Tĩnh Xu khó hiểu nói, "Làm sao chàng biết?"

Phụng Duy Tĩnh nhỏ giọng nói: "Tĩnh nhi, nàng nhìn kỹ tóc của người áo lam kia đi."

Phụng Tĩnh Xu nghe vậy lại quay đầu nhìn về phía người áo lam, âm thầm vận khí, lấy tiên lực trong cơ thể tập trung ở mắt, tức khắc, đôi mắt đen nhanh chóng mở rộng, xung quanh đôi mắt đen mờ mờ tỏa ra ánh sáng màu tím, đẹp đẽ khác thường. Cảnh vật trước mắt cũng càng thêm rõ ràng, dưới sự tỉnh táo của đôi mắt, Phụng Tĩnh Xu rốt cuộc thấy được, ẩn ẩn dưới chân tóc có một chút màu trắng bạc, hóa ra là như vậy.

Phụng Tĩnh Xu thu hồi ánh mắt, đôi mắt yêu dị này cũng thay đổi trở về nguyên dạng, nàng gật đầu một cái, khẽ cười nói: "Hóa ra là màu bạc."

Phụng Duy Tĩnh vừa nghe, gật gật đầu nói: "Màu bạc? Vậy thì không sai được, hắn chính là truyền nhân của Y Thánh, Đệ Ngũ Long Quỷ."

Long Quỷ? Phụng Tĩnh Xu nghĩ tới vốn dĩ trong trò chơi kinh điển ở thế giới kia, Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện, trong hàng tiên tam có một quỷ hồn rất xinh đẹp, cũng không phải tên là Long Quỷ sao? Tóc xanh, áo lam, ha ha, không biết Long Quỷ này có thể biến thân giống với Long Quỷ đó hay không đây? Thật là mong đợi.

"Đặc trưng của Đệ Ngũ Long Quỷ này chính là một đầu tóc bạc sao?" Phụng Tĩnh Xu hỏi.

"Không phải." Phụng Duy Tĩnh lắc đầu, "Một đầu tóc bạc cũng không hiếm lạ, có người cũng trong một đêm mà bạc đầu, bởi vậy đó cũng không phải là cách phân biệt Đệ Ngũ Long Quỷ, " Phụng Duy Tĩnh nhìn về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) lại nói: "Người này từ trước đến giờ đều khiêm tốn, không muốn để người chú ý, vì vậy bình thường sẽ dùng thuốc nhuộm đen một đầu tóc bạc, người bình thường vốn sẽ không nhận ra, " hắn lại quay đầu cười nói: "Cũng chỉ có công lực của Tĩnh nhi mới có thể thấy rõ sự huyền bí dưới mái tóc đen này thôi."

Phụng Tĩnh Xu cười cười, lúc này chủ quán cũng sắp đưa rượu và thức ăn lên, vì vậy hai người không hề nói chuyện với nhau về người này nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Ăn no nê, đợi khi ba người rời chỗ, Phụng Tĩnh Xu thính tai nghe thấy Đệ Ngũ Long Quỷ thở dài một tiếng:

"Nếu có thể tìm được Lục Miếu chân nhân trên đại hội võ lâm thì tốt....."

Ha ha! Đệ Ngũ Long Quỷ, ta vốn định bỏ qua ngươi, thế nhưng chính ngươi muốn lọt vào trong tay của ta, vậy thì ta sẽ không khách khí!

Để lại một lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, rồi để tiểu nhị ca giao cho Đệ Ngũ Long Quỷ, cũng nhấn lại để hắn ngày mai đến Tuyên Bình bảo. Ha, Nguyệt Phi á, ta đã tìm được cho Hạnh Lâm đường của ngươi một người làm công rồi đó!

Lúc ba người trở lại Tuyên Bình bảo, bị cảnh tượng náo nhiệt trong viện của mình làm cho sợ hết hồn, chỉ thấy một đồng người quen đứng ở trong viện, Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Quan Nhạc Huyền, dĩendiđn liequidoon bốn phu thê Phong Hoa Tuyết Nguyệt còn chưa nói, giữa không trung còn có bốn bóng dáng đánh nhau đến náo nhiệt.

"Oa, tỷ tỷ, bọn họ đang làm gì vậy? Sao bọn họ bay được trên trời thế?" Tuân Thư thấy bóng người trong không trung, vui mừng lôi kéo tay áo Phụng Tĩnh Xu hỏi.

"Thư nhi ngoan, bọn họ đang chơi đùa đấy!" Phụng Tĩnh Xu nói.

"Chơi?" Tuân Thư nghiêng nghiêng đầu, "Vậy Thư nhi cũng có thể chơi ở trên trời sao?"

"Ha ha, " Phụng Tĩnh Xu cung chiêu sờ sờ đầu Tuân Thư, "Sẽ có cơ hội, hôm nào liền đưa Thư nhi đi bay."

"Được, Thư nhi cũng muốn bay!" Tuân Thư vui mừng vỗ vỗ tay.

Nghe được động tĩnh phía dưới, người ở phía trên nghe thấy giọng nói của Tuân Thư, một bóng dáng trong đó liền nhanh chóng tách ra, vọt tới ba người đứng trên đất, Phụng Duy Tĩnh lắc mình đến chắn trước mặt hai người, đưa tay vận lực vung lên, đánh văng bóng người kia ra, chỉ thấy bóng dáng màu tím kia trở mình, khó khăn lắm mới tránh khỏi chiêu phong của Phụng Duy Tĩnh, rơi vào cách đó không xa.

Đồng thời, một giọng nói kiều mỹ vang lên: "Ai da! Muội tử, người bên cạnh muội là ai vậy, sao lại xuất hiện thêm một người lợi hại nữa thế?"

Phụng Tĩnh Xu nở nụ cười, đi lên trước nói: "Tỷ tỷ tốt, cách mở màn ra sân của tỷ đối mới nhiều lần, thật là khiến muội muội vui mừng đó!"

Tâm Mộng Hồ một thân áo tím yêu kiều thờ hờn hờn, trên gương mặt đỏ thắm chảy xuống vài giọt mồ hôi, hào phóng cười một tiếng, nói: "Ha ha ha, tỷ tỷ ta ở nhà đợi muội hết kiên nhẫn rồi, đặc biệt chạy tới gặp muội muội, Dieenndkan/leeecquhydonnn nào biết vừa lại đây liền nghe thấy một tiểu tiện nhân lắm mồm!" Nói xong, đôi mắt xinh đẹp hung tợn liếc nhìn một bóng dáng uyển chuyển trong đám ba người đầu với nàng kia.

Phượng Tình Xu lập tức nhìn qua, à!

Chẳng phải đệ nhất mỹ nhân đó sao? Chỉ thấy lúc này hai gò má Khanh Dĩ Yên hiện lên đầu năm ngón tay đỏ bừng, bên phải còn mơ hồ lưu lại chút máu, mặt mày hốc hác! Lúc này đệ nhất mỹ nhân đang ác độc nhìn chằm chằm Phượng Tình Xu và Tâm Mộng Hồ, răng thâm nghiến chặt, tức giận đến toàn thân phát run.

Phượng Tình Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: "Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng ti tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muội muội không đứng đắn, tỷ tỷ ta thấy được, thường nàng hai cái bạt tai thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 32: Kết thù

Phượng Tình Xu dò hỏi nhìn Tâm Mộng Hồ, chỉ thấy nàng bĩu môi, nói: "Tiểu tiện nhân ngay cả miệng cũng ti tiện, lại ngấm ngấm hại người nói muội muội không đứng đắn, tỷ tỷ ta thấy được, thường nàng hai cái bạt tai thôi."

"Vị cô nương này, cũng không thể nói như vậy!" Yên Vô Nhai ở bên cạnh lập tức đứng dậy lớn tiếng quát.

"Không thể nói như vậy? Vậy ta phải nói thế nào?" Tâm Mộng Hồ liếc mắt nhìn Yên Vô Nhai: "Chẳng lẽ muốn ta nói đệ nhất mỹ nhân Khanh đại tiểu thư nói chuyện văn nhã, Die nd da nl e q uu ydo n nắng chửi người không thô tục sao? Hay là nói Khanh đại tiểu thư tâm cơ thâm trầm, thích khích bác ly gián?"

"Người! Yên nhi không phải loại người như người nói!" Yên Vô Nhai giận đến phát run chỉ tay vào Tâm Mộng Hồ mắng: "Người yêu nữ này, chớ có nói bậy!"

"Ha...! Yêu nữ?" Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, đưa tay đẩy ra tay Yên Vô Nhai đang chỉ về phía nàng, lắc mình tiến lên chọc chọc vào cái trán của Yên Vô Nhai châm chọc nói: "Ngay cả ta một yêu nữ cũng là yêu nữ quang minh chính đại, không sẽ nói xấu ở sau lưng người ta cái gì mà ‘ba nam một nữ dây dưa không rõ’ cái gì mà ‘không rõ lai lịch’, thế nào, người như một tên tùy tùng đi theo sau mông đít Khanh đại tiểu thư nhà người ta, cũng rất trong sạch sao? Chẳng lẽ sau lưng nàng có một trang chủ phụ thân thì giỏi lắm sao? Tại sao nàng ở chỗ này lại nói người khác như thế?"

"Vị cô nương này, mỗi nói chuyện chú ý một chút, mặc dù sư muội nói chuyện quả thật có chút không thoả đáng, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương không hiểu chuyện, người ít nói hai câu đi!" Hàm Tĩnh ở một bên vẫn im lặng không lên tiếng bước lên hai bước, thành khẩn nói.

"Đúng vậy, tỷ tỷ, chuyện này coi như xong đi, dù sao tỷ cũng động thủ đánh nàng, hôm nay xem mặt muội muội đây dần xếp ổn thỏa một lần đi!" Nhìn người xung quanh bởi vì Tâm Mộng Hồ nói mà về mặt khác nhau, có mặt hứng thú, có mơ hồ nén cười, ngoài Yên Vô Nhai và Hàm Tĩnh ra, người ở chỗ này vốn không muốn nói chuyện vì Khanh Dĩ Yên. Nghĩ kỹ lại, người ở chỗ này đều trải qua gió to sóng lớn, ngay cả bốn tỷ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, trong mười năm nay cũng lăn lộn trong giang hồ, loại trò lừa này của Khanh Dĩ Yên, tất nhiên không gạt được mắt những người ở đây, mọi người cũng chỉ nhìn nàng như nhìn một trò đùa. Hôm nay người tỷ tỷ tính tình nóng nảy này, tính cách hào sảng, là người ngay thẳng, không nghe được người khác nói xấu, cho nên, mới xé rách lớp nguy trang của Khanh Dĩ Yên, động thủ dạy dỗ nàng. Chỉ là, xem tính tình Hàm Tĩnh cũng không tệ, Phượng Tình Xu quyết định tha cho nàng một lần.

Tâm Mộng Hồ nhìn Phượng Tình Xu, lại nhìn Hàm Tĩnh, gật đầu nói: "Vậy cũng được, xem mặt mũi muội muội ngày hôm nay ta liền tha cho người một mạng, bớt tranh cãi một tí, nhưng ba câu cuối cùng vẫn phải nói, dieendaanleequydonn người nói nàng muốn nói xấu người khác thì phải đường đường chính chính mà nói. Ta hận nhất chính là giờ trò ám chiêu ở sau lưng, nói nhiều làm gì? Muốn vu oan cho người ta, lại để cho bản thân mình thanh cao, phi! Thật là nguy nương tử, thật kỹ nữ! Còn nghĩ lập đền thờ trình tiết cho mình sao!?"

Đột nhiên, "vụt" một tiếng, ánh bạc chột lóe, thẳng tắp bay về phía Tâm Mộng Hồ!

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ngay cả Tâm Mộng Hồ cũng chưa kịp phản ứng!

Ngay lúc ngân quang đó sẽ đâm về phía tim Tâm Mộng Hồ, một bóng dáng quỷ dị đến trước mặt Tâm Mộng Hồ, hai ngón tay duỗi ra, lao đến kẹp lấy đạo ngân quang kia.

Theo thân kiếm nhìn lại, trên gương mặt dữ tợn của Khanh Dĩ Yên đều là vẻ căm hận bị vũ nhục và vui mừng ác độc khi trừ khử được người. Một kiếm này là nàng dùng hết toàn lực mà đâm tới, chỉ hy vọng có thể giết chết nữ nhân nói năng lỗ mãng tùy ý vũ nhục nàng này!

Nhưng nàng không ngờ, trong khoảng cách ám sát đánh bất ngờ gần như vậy, thậm chí có người có thể đủ phản ứng kịp thời ngăn cản nàng!

Ánh mắt của nàng thẳng tắp nhìn chằm chằm Phượng Tình Xu chỉ dùng hai ngón tay liền kẹp lấy thân kiếm, giọng căm hận nói: "Hoàng Vũ Tình Xu! Tại sao người luôn làm hỏng chuyện tốt của ta!"

Phượng Tình Xu nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, "Chuyện tốt? Cái gì gọi là chuyện tốt? Chẳng lẽ chuyện tốt người nói chính là giống như

Khanh cô nương ban ngày ban mặt, nhiều người nhìn trừng trừng như vậy lại ám sát bằng hữu của ta sao?"

"Dĩ Yên!" Hàm Tĩnh ở bên cạnh cũng bị động tác này của Khanh Dĩ Yên làm cho sợ hết hồn, đợi nghe khi nghe được đối thoại của hai người liền phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt nghiêm nghị trách mắng Khanh Dĩ Yên, "Tại sao muội lại làm ra chuyện như thế!"

"Sur huynh!" Khanh Dĩ Yên không thể tin quay đầu nhìn sur huynh của mình, mặc dù sur huynh không thân cận nàng lắm, nhưng dù sao cũng là sur huynh của mình mà! Chuyện cho tới bây giờ, sao hắn lại quát ngược đến nàng rồi! da.nlze.qxydo/mn "Sur huynh, sao huynh lại giúp người ngoài khi phụ ta!" Trong mắt Khanh Dĩ Yên lóe lên một tia phẫn hận, hai mắt đột nhiên rung rung, điềm đạm đáng yêu nhìn Hàm Tĩnh.

"Dĩ Yên, chuyện này vốn chính là muội có lỗi trước, người khác nói muội cũng nên thừa nhận, mặc dù vị cô nương này nói quả thật khó nghe, nhưng cũng chỉ là miệng nói thôi, tại sao muội có thể uống mạng người, tùy ý giết như vậy! Mạng người há là muội nói muốn giết thì giết sao!?" Lúc này Hàm Tĩnh rất thất vọng người sur muội tùy hứng làm bậy này, vì vậy cũng nghiêm khắc quát lớn Khanh Dĩ Yên.

"Sur huynh! Rõ ràng là nữ nhân này ra tay đánh ta trước, hiện giờ nàng lại vũ nhục ta, chẳng lẽ ta còn không thể phản kích sao!?" Khanh Dĩ Yên trắng xanh cả mặt, thân thể đơn bạc lao đảo muốn ngã, vẻ mặt bị phẫn nộ nhắm thẳng vào Tâm Mộng Hồ.

"Hừ! Đệ nhất mỹ nhân người đẹp như thiên tiên, thì ra tâm địa lại như rắn rết!" Tâm Mộng Hồ tức giận tiến lên một bước, vừa tát Khanh Dĩ Yên một bạt tai, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, đánh mặt Khanh Dĩ Yên nghiêng về một bên, khóe miệng cũng chảy ra máu đỏ tươi.

"Yên nhi!" Yên Vô Nhai khẽ kêu một tiếng, nhanh chóng tới kiểm tra.

Khanh Dĩ Yên đẩy Yên Vô Nhai ra, quay đầu hung hăng nhìn Tâm Mộng Hồ, "Người! Người được đẩy tiện nhân! Lại tới đánh ta!" Lúc này nàng đã hoàn toàn tức đến đỏ mặt, một cái tay khác nhanh chóng lấy ra mấy cây ngân châm bắn tới Tâm Mộng Hồ!

Lần này Tâm Mộng Hồ sớm có phòng bị, vừa nhìn thấy Khanh Dĩ Yên ra tay không bình thường lập tức lui ra, mà Phụng Tĩnh Xu ở bên lại đưa tay vận lực đẩy, quét toàn bộ mấy cây ngân châm đâm về phía một thân cây khô! Dinendian.loqidJon Chỉ nghe "phập phập phập" mấy tiếng, từng cây ngân châm chọc thẳng trên thân cây, ở dưới ánh trăng còn lóe lên ánh sáng màu đen.

"A! Có độc!" Tâm Mộng Hồ vừa nhìn, lập tức gây khó dễ, "Tiểu tiện nhân, người lại năm lần bảy lượt muốn hại ta!"

"Khanh cô nương, xin người chú ý cử chỉ của người, " Lúc này Phụng Tĩnh Xu cũng không bình tĩnh nữa, nữ nhân này, đầu tiên là mấy phen ngấm ngấm hại người vũ nhục nàng, hiện tại bởi vì chọc thủng lớp nguy trang của mình mà then quá thành giận, muốn xuống tay với bằng hữu của nàng, nàng thật sự không thể nhịn được nữa! "Khanh cô nương, con người cần phải biết làm việc thiện, dù phúc chưa tới, họa đã cách xa; người làm điều ác, dù họa chưa tới, phúc đã hết! Hôm nay người lại lần nữa hạ độc thủ với bằng hữu của ta, người phải nhận hậu quả!"

"Hậu quả!? Hậu quả gì!?" "Bởi vì Khanh Dĩ Yên giết người bằng thuốc độc thất bại lần nữa mà trở nên có chút tâm thần, "Người đã nữ nhân lại lịch bất mình cũng dám gào ta sao!?"

"Chát!" Lại một tiếng tát tay rõ to, Khanh Dĩ Yên bị bạt tai lần nữa, chỉ là lần này, người động thủ là Phụng Duy Tĩnh, mà Khanh Dĩ Yên cũng bị một chương này của hắn mà bị đánh bay ra ngoài, "ầm" một tiếng, cái trán hung hăng đụng vào tường, từng dòng từng dòng máu tươi chảy ra.

"Yên nhi!" Yên Vô Nhai thấy thế lập tức chạy tới lấy tay che vết thương cho Khanh Dĩ Yên, quay đầu phẫn hận nhìn chằm chằm Phụng Duy Tĩnh: "Tại sao người có thể động thủ đánh một cô gái yếu đuối chứ!"

"Bất luận là người nào, chỉ cần lên tiếng vũ nhục Tĩnh nhi, ta Phụng Duy Tĩnh, chắc chắn sẽ róc xương lóc thịt người này!" Phụng Duy Tĩnh âm trầm, trên người tản ra lạnh lùng tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm Khanh Dĩ Yên, nét mặt hung dữ này, khiến Khanh Dĩ Yên rung mình một cái, trong lòng sợ hãi, bất lực dựa vào Yên Vô Nhai.

Cảm thấy Khanh Dĩ Yên đến gần, Yên Vô Nhai tức giận, đồng thời trái tim cũng dâng lên vui sướng, vì vậy dùng sức ôm chặt Khanh Dĩ Yên, lớn tiếng nói: "Yên nhi vốn cũng không nói sai, nữ nhân kia nói năng lỗ mãng, dĩendn liequidoon giết nàng cũng không quá đáng, người giang hồ từ trước đến giờ đánh đánh giết giết, trên tay nhiều thêm một mạng người thì có làm sao!"

"Hả? Theo như cách Yên công tử nói, coi như giờ phút này ta giết hai người cũng không sao chứ?" Một giọng nói trầm nhẹ vang lên, theo tiếng kêu nhìn lại, chính là Quân lệnh Quân Cơ xử Quân Đan Hiến, bốn tỷ nữ Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh, Nguyệt Phi và ba người Dụ Nhiên Vũ, Trang Trạch Dung, Hoa Song Từ ở bên cũng là vẻ mặt giận dữ, tất cả đều hung dữ nhìn chằm chằm hai người.

"Này, này tất nhiên khác biệt!" Yên Vô Nhai áp ứng phản bác.

"Hả? Có gì khác?" Quân Đan Hiến hỏi.

"Ta và Yên nhi là danh môn chính phái giang hồ, nếu như các người tùy tiện giết hại chúng ta, phụ thân chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn người!" Yên Vô Nhai mang ra thân thế của mình.

"Ha ha ha!" Phụng Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ đột nhiên phá lên cười.

"Các người cười cái gì!" Yên Vô Nhai bị hai nữ nhân này châm chọc cười làm cho tức giận.

"Ta cười người ngu ngốc!" Phụng Tĩnh Xu khinh miệt nhìn Yên Vô Nhai, "Người một tên trẻ tuổi, lại bị sắc đẹp mê hoặc, không thấy rõ sắc mặt sau

lưng người khác, hôm nay lại ở trước mặt của chúng ta tự nâng thân thể, ài! Nền nói người ngu ngốc hay là đáng thương hại đây!?" Nói xong, Phụng Tình Xu đưa người vào Tâm Mộng Hồ còn đang cười ở bên cạnh, Dieemdkdan/leequhydomn "Người còn biết người khác giết chết bọn người rồi phụ thân của người sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy các người giết chết người khác xong phụ thân của người khác sẽ không giải quyết được gì sao?"

"Ha ha ha! Muội tử, thật là buồn cười quá, tỷ tỷ ta người còn chưa có gặp qua người nào ngu xuẩn như vậy đâu!" Tâm Mộng Hồ hiểu được nói thẳng ra, chẳng muốn giấu giếm gì nữa.

"Ha ha! Đó là tất nhiên, ai kêu tỷ tỷ là thiên kim thừa tướng bỏ nhà ra đi nhiều năm như vậy! Khó trách người khác cũng không nhận ra tỷ!" Phụng Tình Xu cười nói, giọng điệu nhẹ nhàng lạnh nhạt nói ra thân phận thật của Tâm Mộng Hồ.

Chỉ thấy sắc mặt Yên Vô Nhai và Khanh Di Yên trầm xuống, trở nên trắng bệch.

Lúc này, Hàm Tĩnh thấy thế lập tức đứng dậy, ôm quyền nói: "Su muội còn trẻ nên lỗ mãng, kính xin các vị tha lỗi! Xin các vị xem mặt mũi của Hàm Tĩnh, bỏ qua cho su muội đi!"

"Ha ha, tỷ tỷ, tỷ nói nên làm sao đây?" Phụng Tình Xu nhìn về phía Tâm Mộng Hồ rút cuộc đã ngưng cười hỏi.

Tâm Mộng Hồ "chặc chặc" hai tiếng, đi lên trước quan sát Hàm Tĩnh tỉ mỉ một phen, một ý niệm đùa dai chợt lóe lên. Chỉ thấy nàng nâng lên một nụ cười tà ác nói: "Hôm nay su muội của người trêu chọc bản tiểu thư, lẽ ra, ám sát thiên kim thừa tướng là phải bị bắt, nhưng chuyện này cũng có thể giải quyết riêng." Nói xong, còn cái nhìn Hàm Tĩnh một cái đầy thâm ý.

"Giải quyết riêng thế nào, kính xin cô nương nói rõ." Hàm Tĩnh cũng là người hiểu lý lẽ, lập tức hiểu ý trong lời Tâm Mộng Hồ nói.

"Rất đơn giản, tiểu tiện nhân kia nói hành vi của muội muội không đứng đắn, hừ, tỷ tỷ ta liền cũng không đứng đắn cho nàng xem! Người! Từ hôm nay trở đi, làm nam nô (đầy tớ nam) cho bản tiểu thư một năm!" Tâm Mộng Hồ cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ vào Hàm Tĩnh ra lệnh nói.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Khúc thành

"Giáo chủ tới chưa?" Một người áo đen gấp giọng hỏi.

"Khởi bẩm hộ pháp, giáo chủ còn chưa tới." Thủ hạ canh cửa báo cáo.

"Vậy phải làm sao bây giờ!" Người áo đen nóng nảy đi tới đi lui, không biết có nên đi tìm giáo chủ hay không! Giáo chủ đã từng ra lệnh rằng không thể rời khỏi Khúc thành, muốn ở đây chờ người đến, nhưng mà, đi@en*dyan(lee^qu.donn) chuyện này liên quan đến chuyện mà ngày trước giáo chủ đã ra lệnh, huống chi chuyện này vẫn là chuyện lớn hàng đầu trong tổ chức..... Người áo đen liên tục suy nghĩ, rốt cuộc bất chấp, quyết định lập tức đi tìm giáo chủ trước!

Vừa mới xoay người, người áo đen liền nghe được một giọng nói: "Nghe nói người vội tìm ta."

Người áo đen mừng rỡ, giáo chủ đến rồi!

Vì vậy vội vàng quỳ xuống hồi đáp: "Khởi bẩm giáo chủ! Hơn mười ngày trước thuộc hạ nghe được một cuộc đấu tài ở thanh lâu Túy Đông Tuyết ngay tại thành này, lúc ấy có một thiếu niên tự xưng họ Hoàng Vũ, thuộc hạ đặc biệt tới để bẩm báo!"

"Cái gì?" Người áo xanh vui mừng kêu lên thất thanh, "Người nói thật!?"

"Thuộc hạ không dám lừa giáo chủ!"

"Người thiếu niên kia giờ này đang ở đâu!?" Người áo xanh bắt được cánh tay người áo đen rồi nắm thật chặt gấp giọng hỏi.

"Giáo chủ, lúc ấy thuộc hạ không nghe thấy thiếu niên kia nói muốn đi đâu, chỉ là ngày hôm sau nghe được hắc và mấy người đi về phía Tuyên Bình bảo, có thể là đi tham gia đại hội võ lâm." Người áo đen nói.

"Đại hội võ lâm sao?" Người áo xanh tự lẩm bầm, sau đó cười nói: "Ông trời, người rút cuộc cũng có mắt! Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ! Là nàng, là nàng sao! Hoàng —— Vũ —— Tĩnh ——!"

Chỉ thấy bóng dáng màu xanh chợt lóe, chỉ để lại một câu trong không trung: "Nhanh tới Tuyên Bình bảo!"

Trong đại sảnh, chỉ còn lại một mình người áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Canh hai trăng thanh thưởng trà thơm*

*gốc là trà hương nguyệt nhu canh hai, hơi khó hiểu nên mình dịch ra như trên

Sau khi tiễn Khanh Dĩ Yên và Yến Vô Nhai đi, trên sân chỉ còn lại đám người Phụng Tĩnh Xu, còn có Tâm Mộng Hồ đang dương dương đắc ý. Chỉ thấy nàng duỗi tay, kéo cổ áo Hàm Tĩnh bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa kêu lên: "Nam nô, chủ nhân của người mệt mỏi, tôi đây bóp chân cho ta!" Nói xong, dẫn đầu đi vào trong sân.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, dờ khóc dờ cười đối với hành động này của Tâm Mộng Hồ, cũng đều cùng đi theo vào viện.

Vào viện, Quan Nhạc Huyền trước phen phó người làm dọn dẹp đình viện phía đông, sau đó một nhóm người từ từ tản bộ bước đi thong thả về phía đình.

Tay trái Phụng Tĩnh Xu kéo Phụng Duy Tĩnh, tay phải kéo Tuân Thư, ba người hài lòng mà tự nhiên đi ở phía trước, Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung và tám người còn lại đi theo phía sau, đi dạo dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, dieendaanleequaydonm không có ai phát ra âm thanh, ngay cả Tuân Thư luôn luôn hoạt bát đáng yêu cũng cảm nhận được yên tĩnh lúc này, im lặng mặc cho Phụng Tĩnh Xu dắt mình đi về phía trước.

Đoàn người đi tới trong lương đình, ngoài Hàm Tĩnh vừa mới bị giáng làm nam nô ra, tất cả những người còn lại đều ngồi xuống, người làm vừa lúc dâng trà nóng và điểm tâm lên.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng dịu dàng như nước, Phụng Tĩnh Xu gọi người làm lại, để cho bọn họ đi lấy một ấm nước sôi, mấy gói trà thượng đẳng và một lò lửa nhỏ tới đây.

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng hỏi: "Muội muội, muội muốn làm gì vậy?"

Phụng Tĩnh Xu cười cười: "Tỷ tỷ chờ thì biết."

Thấy bộ dạng Phụng Tĩnh Xu thần bí như vậy, Tâm Mộng Hồ cũng không hỏi nhiều nữa, ngược lại nàng đặt sự chú ý lên Phụng Duy Tĩnh, hơn nữa càng nhìn càng kinh ngạc.

"Oa! Muội muội, tỷ tỷ thật không thể không bội phục số đào hoa của muội đó! Từng đoá từng đoá đều xinh đẹp như vậy, Die nd da nl e q uu ydo n hai mươi mấy năm qua nam nhân mà tỷ gặp cộng lại cũng không bằng mấy vị xuất sắc bên cạnh muội đâu!" Tâm Mộng Hồ thở dài nói.

"Ha ha, tỷ tỷ quá khen!"

Lại liếc về Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc và Hoa Ngọc Dung đối diện Phụng Tĩnh Xu, Tâm Mộng Hồ cười đùa nói: "Muội muội, bên cạnh muội cũng đã có ba nam nhân, cũng không ngại nhiều thêm ba người chứ? Muội cứ thu luôn ba nam nhân này thì thế nào? Bọn họ cũng không tồi đâu!"

Phụng Tĩnh Xu đen mặt, cười ha ha nói: "Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng nhạo báng muội muội ta, coi như muội muội có tâm, người ta cũng chưa chắc nguyện ý đâu!"

Vốn chỉ là nói chơi, ai biết Kim Bích Đặc ở một bên từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào đột nhiên lên tiếng: "Nếu Hoàng Vũ cô nương không ngại, Kim mỡ tất nhiên cũng không đề ý!"

"Đúng vậy! Khó có được một tri kỷ, Hoàng Vũ cô nương có tài hoa như vậy, Hoa mỡ cũng sẽ quý trọng!" Hoa Ngọc Dung cũng mở miệng nói.

"A!?" Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc nhìn về phía Kim Bích Đặc.

"A..... Lời nói và việc làm của cô nương làm cho Hàm Tiểu nhớ tới đường muội to gan kia của ta, chỉ tiếc năm xưa đường muội bá cáo nhân làm sư, đi theo sư phụ lên núi học nghệ, nếu không, Hàm Tiểu có thể dẫn cô nương đi gặp một phen, chắc hẳn hai người sẽ rất hợp nhau đấy?" Phụng Hàm Tiểu ý vị thâm trường nhìn Phụng Tĩnh Xu.

"Ha ha! Vương gia coi trọng rồi!" Phụng Tĩnh Xu ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

"Ha ha! Có duyên thì sẽ gặp nhau!" Quan Nhạc Huyền vui vẻ nói.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, người làm đã bưng lên các món đồ Phụng Tĩnh Xu yêu cầu.

Phụng Tĩnh Xu lập tức để người dọn dẹp bàn đá trong lương đình, sau đó đặt lò lửa nhỏ trên bàn đá, lấy trà ngâm vào trong ấm có chứa nước sôi rồi nấu lên.

Phong Thanh tò mò hỏi: "Tiểu..... Khụ khụ, Hoàng Vũ cô nương, người đây là?"

"Ha ha, tối nay ánh trăng rất đẹp, ta muốn hướng dẫn cho mọi người hiểu được tinh hoa của trà đạo." Phụng Tĩnh Xu nhả nhặn mỉm cười nói.

"Trà đạo?" Mọi người cùng lên tiếng, không hiểu nhìn Phụng Tĩnh Xu.

"Đứng, trà đạo." Về mặt Phụng Tĩnh Xu lập tức nghiêm túc. "Các ngươi phải nắm bắt được cơ hội ngàn năm có một lĩnh hội được loại cảm giác tinh tế này, da.nze.quy.do/mn đợi sau khi lĩnh hội được, thì sẽ biết trà đạo là nghệ thuật tao nhã cao thượng cỡ nào."

"Cơ hội ngàn năm có một?" Tuyết Ảnh không hiểu hỏi: "Có ý gì vậy?"

"Có nghĩa cả đời chỉ có một lần." Phụng Tĩnh Xu nói xong, bắt đầu lấy giọng điệu trầm nhẹ kể:

“Nhất oản hầu vẫn nhuận, nhị oản phá cô muộn.

Tam oản sưu khô trường, duy hữu văn tự ngũ thiên quyền.

Tứ oản phát khinh hân, bình sinh bất bình sự, tấn hướng mao không tán.

Ngũ oản cơ cốt thanh, lục oản thông tiên linh.

Thất oản ngật bất dã, duy giác lưỡng dịch tập tập thanh phong sinh.

Bồng lai sơn, tại hà xử? Ngọc Xuyên Từ thừa thừa thanh phong dục quy khứ.

Sơn thượng quần tiên tư hạ thổ, địa vị thanh cao cách phong vũ.

An đắc tri bách vạn ức thương sinh mệnh, đọa tại điền nhai thụ tân khô.

Tiện vi gián nghị văn thương sinh, đáo đầu hoàn đắc tô tức phú?”

Tạm dịch:

"Chén đầu hầu vị đượm nồng,

Chén hai nhất tảo sạch không muộn phiền.

Chén ba rửa liên thực vị,

Chừa lại chẳng nghìn quyền thi thơ.

Chén tư vừa cạn không chờ,

Mồ hôi theo đấy lững lờ tuôn rơi

Chuyện bất bình trong đời mấy độ

Cũng do dây phát lộ chân lông.

Chén năm kinh mạch đều thông

Chén trà thứ sáu côi lòng khinh an

Chén trà thứ bảy xem đàng chẳng đặng

Nghe bên tai vắng vắng khinh phong

Nào đâu nước Nhược non Bồng

Ngọc Xuyên Từ quyết thừa phong trở về

Trong núi đó bốn bề Tiên ở

Địa vị cao cách trở gió mưa

Hay chẳng nổi nhọc sớm trưa

Vạn dân đợi nắng dầm mưa dãi dầu

Hỏi quan Gián Nghị một câu

Những thương sinh ấy ngộ hầu được ngơi?”

“Đây là một bài thơ rất nổi tiếng, đòi xưng《 Bảy tách trà thơ 》.....”

"Uống trà có sáu quy tắc, theo thứ tự là ảm nhân, ảm địa, ảm hậu, ảm thú, ảm cảm, ảm lan....."

"Thường thức trà có ba điều....."

"Người ta nói ‘ đạo khả đạo, phi thường đạo ’(đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn)....."

Trắng trong như nước, sáng chiếu vào trong lương đình, thời gian giống như bước chân thả chậm, thông thả hưởng thụ hương trà thơm đậm đà trong làn khói nhẹ lượn lờ.

Một chén, tiếp một chén, Phụng Tịch Xu chậm rãi nghiêng người rót trà thơm, hơn nữa thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ điểm nên thưởng thức như thế nào, nên thể nghiệm như thế nào.....

Từ từ, trắng lên đỉnh đầu, trong đình vẫn chỉ có tiếng của Phụng Tịch Xu, vang vọng.....

Cho đến khi uống xong đến một ngụm cuối cùng, người trong lương đình đều lưu luyến không rời lấy tay vuốt nhẹ miệng chén, lại đặt cái chén ở dưới mũi ngửi, tinh tế giữ lấy hương thơm còn lưu lại.

Thật lâu sau, Phụng Hàm Tiểu mới thấp giọng thờ dài một tiếng: "Thật đúng là cơ hội ngàn năm có một....."

Tâm Mộng Hồ ngẩng đầu nhìn Phụng Tịch Xu, kích động nói: "Muội muội, hiện tại tỷ mới phát hiện, những thứ trà ngày trước tỷ uống, dinendian.loqid]on tất cả đều vô ích!"

Phụng Tịch Xu cười thu hồi ly trà, lại nhìn chút ánh trăng, nói: "Sắc trời đã khuya lắm rồi, mọi người muốn về nghỉ ngơi hay là....."

Tâm Mộng Hồ cướp lời nói: "Ta không đi! Thật vất vả mới gặp được muội muội, tối nay nói gì cũng cảm ơn nói chuyện tối, tán gẫu tận hứng mới phải!"

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, sau đó nhẹ giọng cười nói: "Hôm nay nhờ phúc của Hoàng Vũ cô nương, có thể phẩm được trà thơm này, tất nhiên coi cô nương là tri kỷ, hôm nay, chúng ta cũng không đi!"

Người nói là Kim Bích Đặc, Phụng Duy Tịch nhảy cảm nhận thấy được trong ánh mắt hắn nhìn Phụng Tịch Xu chứa đầy tình cảm, tất nhiên, hắn lại rất quen thuộc thứ đó. Cùng lúc đó, bên kia ánh mắt Phụng Hàm Tiểu nhìn Phụng Tịch Xu cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Không có chú ý ba người khác thường, Phụng Tịch Xu ngẩng đầu vỗ vỗ tay, "bốp bốp" mấy tiếng, một bóng dáng trắng như tuyết lập tức rơi vào trong lương đình.

"Oa! Thật đáng yêu!" Tâm Mộng Hồ mừng rỡ kêu lên. "Muội muội, đây là chim ưng sao? Tại sao toàn thân chim ưng có thể trắng như tuyết vậy?"

"Tuyết Ưng là một loại động vật rất có linh tính, mấy năm trước là do muội tìm được, hiện tại nó là con đường qua lại thư từ với người trong nhà." Phụng Tịch Xu sờ sờ đầu Tuyết Ưng nói.

"Oa!" Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên, khao khát nhìn về phía Phụng Tịch Xu: "Muội muội, tỷ tỷ thật thích con Tuyết Ưng này, muội tặng nó cho ta có được không?"

Nhìn bộ dáng Tâm Mộng Hồ khao khát, Phụng Tịch Xu cười khẽ, nói: "Muội đã nói, Tuyết Ưng là động vật rất có linh tính, dfienddn lieqiudoon trong lòng nó khắc sẽ tự chọn ai làm chủ nhân mình. Nếu không thì thế này! Tỷ tỷ tới thuyết phục nó thử đi, xem có được không?"

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, vội vàng gật đầu nói: "Được được được!"

Sau đó vươn tay bế Tuyết Ưng lên.

Nhắc tới cũng kỳ, thường ngày Tuyết Ưng chắc sẽ không tùy tiện để người ta ôm, nhưng hôm nay lại mặc cho Tâm Mộng Hồ ôm, ha ha, xem ra, nó cũng thật thích Tâm Mộng Hồ, ai ~ xem ra Tuyết Ưng muốn đổi chủ rồi!

Mọi người thưởng thức ánh trăng, thỉnh thoảng nhỏ giọng trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng nghe thấy Tâm Mộng Hồ lầm bầm lầu bầu thảo luận gì đó với Tuyết Ưng, lúc này, Diennkdan/leecequhydonnn Tâm Mộng Hồ đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô: "A! Đồng ý!"

Mọi người bèn nhìn nhau cười, xem ra Tâm Mộng Hồ đã thuyết phục được Tuyết Ưng rồi.

Quan Nhạc Huyền đột nhiên nói: "Duy Tịch, hôm nay người thật đúng là để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt đó! Bình thường nhìn người như thư sinh nhu nhu nhược nhược, ai biết vừa động vớ lợi hại như vậy!"

Quan Nhạc Huyền nói một câu khiến đám đông chuyển sự chú ý lên tới trên người Phụng Duy Tịch. Tâm Mộng Hồ nhảy tới nói: "Đúng đúng đúng! Hôm nay lúc ta tới cũng nghe thấy nhiều người ở đây đều nói người, nói người rất lợi hại!"

Nàng nhìn Phụng Duy Tịch, nói: "Không nhìn ra, quả thật không nhìn ra!"

Nghe lời Tâm Mộng Hồ nói, mọi người đều nhất trí gật đầu, lúc này, Hoa Ngọc Dung nói: "Nếu không, thừa dịp trước hoa dưới trăng, Duy Tinh huynh múa kiếm cho chúng ta xem được không?"

"Ý kiến hay!" Mọi người vỗ tay đồng ý.

Thịnh tình khó chối, Phụng Duy Tinh không thể làm gì khác hơn là mỉm cười đi tới bên ngoài đình, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, múa.

Đột nhiên, dưới ánh trăng tĩnh lặng vang lên một hồi tiếng leng keng mạnh mẽ, một khúc 《 ly huyền 》 cùng xuất hiện dưới ánh trăng.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Trận chung kết (1)

Bầu trời trong xanh, sáng sớm, đám người đã bắt đầu tùm năm tùm bảy chạy tới sân đấu võ, dọc theo đường đi mọi người đều đang thảo luận tình hình trong giới đại hội võ lâm.

Trận chung kết đại hội võ lâm ngoài việc ban đầu xem trọng Thiếu Lâm tự và Cái Bang ra, những môn phái còn lại đều bị loại ngoài dự đoán của mọi người, Die nda nl e q u u ydo n thật sự là ngoài ý muốn. Không nói tới Yên gia bảo có địa vị danh dự rất cao trong giang hồ, lần này môn phái ít được biết đến mà thắng lớn lại là một môn phái không biết từ nơi nào xuất hiện, Túc Sa môn.

Nhìn người trong môn phái kia dường như có quan hệ rất tốt với Quan gia, hai ngày nay lại rất thân cận với vương gia Phụng Hàm Tiểu của Lộng Phong quốc, thủ phủ Kim Bích Đặc của Hí Triều quốc, làm cho người ta không thể không tò mò, đến cuối cùng là môn phái đến từ đâu, lại có khả năng như thế!

Dọc theo đường đi ngoài việc thảo luận Túc Sa môn ra, còn có một chuyện có vẻ chấn động, đó chính là trong một đêm tối hôm qua, có không ít đệ tử trong hơn mai mười môn phái tham gia đại hội võ lâm bị người thần bí đánh tới ngất! Những người này vào lúc sáng sớm hôm nay được đồng môn phát hiện trong phòng, bộ dạng thê thảm không nổi nhìn, có người đã bị hủy dung, có người gãy tay gãy chân, thậm chí, còn có mấy người bị cắt đi đầu lưỡi!

Chuyện này một khi phát hiện, dẫn tới sự tức giận của các đại chưởng môn và sự khủng hoảng của người trong giang hồ, quần hùng không ngừng suy đoán, có phải người của Ma giáo trà trộn vào hay không? Mượn hành động lần này hòng gây ra sự khủng hoảng cho các hào kiệt sau đó thừa dịp rối loạn đoạt bảo? Trong lúc nhất thời, người người cảm thấy lo lắng, những môn phái nhỏ hơn, ở tại Đông Bình thành và những môn phái bên ngoài Tuyên Bình bảo trong lúc nhất thời cũng rối rít đi lên núi, ý đồ mượn cao thủ trên võ lâm đại hội tới bảo vệ mình, mà đường lên núi càng thêm đông đúc, việc canh giữ cũng càng thêm nghiêm ngặt.

Mặc dù không khí bên ngoài khẩn trương, đám người Phụng Tinh Xu vẫn không nhanh không chậm dùng xong bữa sáng rồi thông thả bước đi lên đến trên núi. Dọc theo đường đi, mọi người đều không chút nào để ý đến việc đoàn người chỉ chỉ chỗ chỗ, thì thầm không ngừng.

Chờ đến khi mấy người ngồi vào chỗ, Tâm Mộng Hồ lại kinh ngạc một phen, ngồi ở trên ghế mới lấy thêm, ném hoa quả do Hàm Tinh bóc, cực kỳ miễn nguyện.

Mà một bàn này, cũng thành tiêu điểm được mọi người chú ý.

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người tò mò nhìn một bàn Phụng Tinh Xu, lại len lén liếc nhìn sắc mặt tột tể của trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh, dieendaanleequaydonn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đại đệ tử của Ngọc Tranh trang lại chạy đến Túc Sa môn, hơn nữa còn làm công việc của hạ nhân cho người ta, nhìn giống như một nô bộc vậy!?

Trong số mọi người, không thiếu người có cơ hội liếc trộm đệ nhất mỹ nhân võ lâm, nhưng lại khiến bọn hắn thất vọng, giai nhân ngày thường đẹp như thiên tiên, hôm nay lại lấy lụa trắng che mặt, không thấy được dung nhan như ngọc của mỹ nhân.

Chỉ chốc lát sau, bốn trọng tài ngồi vào vị trí, người chủ trì lên đài, tuyên bố quy tắc trận chung kết.

Vẫn rút thăm như trước, hai hai đánh nhau, sau đó còn lại hai người tranh đấu chức vị Minh chủ võ lâm. Vẫn là do Phụng Duy Tinh lên đài, và ba người phương trượng Tuệ Năng, Phong Bất Điện, Yên Phi rút thăm, ra vòng tỷ thí thứ nhất, trận đầu do Tuệ Năng đấu với Yên Phi, trận thứ hai do Phụng Duy Tinh tỷ thí với Phong Bất Điện.

Cuộc tranh tài rất nhanh đã bắt đầu, Yên Phi và Tuệ Năng ôm quyền hành lễ ở trên đài, về mặt hai người đều thoải mái, bắt đầu nhân hạ trò chuyện với nhau, hơn nữa không ngừng âm thầm vận nội lực, khí lưu trên trận từ từ bắt đầu cường đại lên, da.nlze.qu.ydo/nn nội lực của hai người thâm hậu và chạm dẫn tới luồng khí lưu quét dọc theo sân võ, xẹt ngang qua mặt khiến mọi người đều đau đớn, vội vàng vận công hộ thể.

"A! Lão đầu Thiếu Lâm vẫn còn lợi hại như vậy!" Tâm Mộng Hồ khoan thai tự đắc ăn trái cây, hơn nữa còn thỉnh thoảng chỉ điểm Hàm Tinh đi lấy những thứ điểm tâm mới lạ cực kì mỹ vị kia, có lúc còn ác chỉnh Hàm Tinh một phen.

"Tỷ tỷ đã từng tỷ thí với phương trượng Tuệ Năng sao?" Phương Tĩnh Xu cười hỏi.

"Dĩ nhiên! Năm năm trước lúc đêm khuya ta tò mò xông vào Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tự này cũng không phải hư danh, canh giữ quả nhiên rất nghiêm ngặt, nhưng mà ta vẫn xông vào được, cuối cùng lại gặp phải lão đầu này đấu với hần một trận, sau cùng bị thua mấy chiêu, hừ, tỷ tỷ ta chưa từng thua bao giờ, lại thua ở trên tay lão đầu này, không thể không nói người này quả thật vô cùng ghê gớm." Tâm Mộng Hồ có chút không cam lòng nói, dinendian.loqidJon sau đó lại hả hê hừ một tiếng, "Hai năm qua tỷ tỷ chăm chỉ khổ luyện, võ công lại tiến bộ không ít, ngày nào đó lại đấu với lão đầu này!"

"Ha ha!" Phương Tĩnh Xu mỉm cười đối với người tỷ tỷ thỉnh thoảng lại giờ tính trẻ con này.

Hai người nói chuyện với nhau, Yến Phi và Tuệ Năng đã bắt đầu di chuyển.

Chỉ thấy Yến Phi nhanh chóng giơ quyền về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng vận khí vào lòng bàn tay bắt được quyền cước mạnh mẽ của Yến Phi, một tay Yến Phi lập tức biến đổi đưa lực vào ngón tay, chụp về phía Tuệ Năng, Tuệ Năng đưa tay chặn lại ngón tay của Yến Phi, đồng thời đưa chân ra đá Yến Phi, một tay Yến Phi bị nắm, rút ra không được, chỉ có thể toàn lực lùi người về phía sau, nhưng cũng đã trễ, bị nội lực trong người Tuệ Năng đá một cước, miễn cưỡng dừng lại, chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, "phụt" một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi.

"Phụ thân!" Yến Vô Nhai đứng cạnh võ đài khản trương kêu một tiếng, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức chạy tới kiểm tra thương thế của phụ thân.

Giơ tay lên trấn an ý bảo Yến Vô Nhai bình tĩnh chớ nóng, Yến Phi đưa tay lau đi máu tươi bên miệng, nhìn Tuệ Năng đứng yên ở trước mặt hần, cười vang nói: "Phương trượng mấy năm không gặp, võ công lại tiến bộ hơn với trước kia không ít!"

Phương trượng Tuệ Năng chấp tay trước ngực, nói: "A di đà Phật! Yến thí chủ quá khen! Vừa rồi tỷ võ nhất thời thất thủ, đã thương thí chủ, hiện giờ thí chủ vẫn còn trụ được chứ?" Tuệ Năng lo lắng hỏi.

"Không sao cả!" Yến Phi ôm ngực ho hai tiếng nói.

"Như vậy, chúng ta tiếp tục đi!" Tuệ Năng làm ra dấu tay "mời".

"Khụ khụ!" Yến Phi lại ho hai tiếng, trên mặt xẹt qua một tia không cam lòng, một tia bất đắc dĩ, sau đó mặt dứ dứ khoát ôm quyền nói với Tuệ Năng: "Phương trượng võ công cao cường, Yến mỗ cam bái hạ phong!"

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao!

Cuộc so tài vừa mới bắt đầu không lâu, sao Yến Phi lại nhận thua chứ!

Tất cả mọi người đều bất ngờ nhìn Yến Phi trên đài, về mặt Tuệ Năng cũng là quan tâm hỏi: "Yến thí chủ, có phải vừa rồi lão nạp xuống tay quá nặng hay không?"

Yến Phi lắc đầu một cái, nói: "Phương trượng không nên tự trách, đúng là Yến mỗ cảm thấy không bằng, trận này Yến mỗ tự nguyện nhận thua!" Nói xong, chuyển sang nói với người chủ trì dưới đài: "Xin tuyên bố kết quả đi!"

Người chủ trì sững sốt, lại nhìn bốn người trên đài, thấy bốn người đều không nói, chấp nhận hành động của Yến Phi, dfienddn lieqiudoon vì vậy lên đài tuyên bố: "Trận đấu, phương trượng Tuệ Năng Thiếu Lâm tự thắng!"

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Yến Phi chậm rãi đi xuống đài, không ai chú ý tới, bàn tay che giấu bởi ống tay áo nắm chặt thế nào, nổi đầy gân xanh, máu tươi nhuộm đỏ cả ống tay áo.

Thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc!

Lúc này, trong lòng Yến Phi tràn đầy thất vọng, tự oán trách chính mình!

"Hần sao vậy?" Tâm Mộng Hồ tò mò hỏi.

"Ha ha!" Phương Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, mĩa mai nói: "Tự gây nghiệt!"

"Cái gì?" Tâm Mộng Hồ không hiểu nhìn Phương Tĩnh Xu, chỉ thấy nàng cười thần bí, lại không nói. Tâm Mộng Hồ biết, người muội muội này chỉ cần không muốn nói, mặc người lôi kéo thế nào cũng kéo không ra được, vì vậy cũng không hỏi nữa.

Nàng nhìn Phương Duy Tĩnh bên cạnh nói: "Tiểu muội phụ, chờ lát nữa thì tới phiên ngươi, ngươi cần phải dùng hết toàn lực đó! Di@en*dyan(lee^qu.donnm) Tỷ tỷ ta còn chưa thấy thực lực chân chính của ngươi đâu! Tối hôm qua múa kiếm không tính, hôm nay ngươi phải dùng sức đánh cho tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ mở rộng tầm mắt, biết không!"

Phương Duy Tĩnh hòa nhã cười một tiếng, nói: "Tối hôm qua không phải tỷ tỷ tự mình giao thủ với tiểu đệ rồi sao? Sao vẫn còn chưa đủ chứ?"

Tâm Mộng Hồ bĩu môi, nói: "Hừ! Cái đó mà tính là giao thủ hả? Còn không bằng một chiêu ngươi đánh tới hôm qua lúc vừa thấy mặt kia!"

Tối hôm qua hưởng thụ một bữa thịnh yến tai nghe mắt thấy, dưới ánh trăng mờ ảo, áo trắng bay múa, kiếm quang chớp lóe, một khúc đàn tranh của Phụng Đình Xu hợp với một điệu múa kiếm của Phụng Duy Đình, làm cho người ta lọt vào bên trong một cuộc yêu hận tình thù, thỉnh thoảng lại dang dăng sát khí, thỉnh thoảng cảm vận quán tình, một khúc tiếp theo, khiến lòng nàng cũng ngứa ngáy khó nhịn, rút kiếm của Hàm Đình ra liền bay lên trước, Dieemdkdan/leequhydonnn chỉ tiếc này Phụng Duy Đình cũng không có ý muốn đấu, chỉ cùng nàng đấu một phen rồi thu tay, khiến nàng vẫn chưa thỏa mãn.

Hôm nay có cơ hội thấy được Phụng Duy Đình dụng võ, Tâm Mộng Hồ nói gì cũng không để Phụng Duy Đình đánh hai ba lần rồi bỏ đi, vì vậy trước đài cao, trăm phụng ngàn kếp Phụng Duy Đình đồng ý nhất định phải hết sức nghiền chiến.

Chỉ là, lời nói cũng chỉ một mình nàng nói, đến cuối cùng quá trình tỷ thí ra sao, vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Trận chung kết (2)

Ngay lúc Tâm Mộng Hồ đang nói lảm nhảm, Phụng Duy Đình đã đi lên võ đài.

Bộ dáng Phong Bất Điện vẫn là lời thôi lếch thếch, nhưng mà lúc này Phong Bất Điện lại không có sự thoải mái như hôm qua. Về mặt hấn nghiêm túc đối mặt Phụng Duy Đình, ngày hôm qua cái người trẻ tuổi bỗng nhiên nổi tiếng này, có lẽ là một đối thủ mạnh mẽ khác trong cuộc đời của hắn. Nghĩ như thế, trong lòng Phong Bất Điện dâng lên một cảm giác hưng phấn, cao thủ vẫn luôn cô đơn, võ lâm hiện nay, ngoài Lục Miểu chân nhân có hành tung bất định ra, cũng chỉ có mấy hòa thượng đầu trọc của Thiếu Lâm tự và mấy đại cường môn thỉnh thoảng có thể tỷ thí với hắn một phen, nhưng mà, cũng vài chục năm rồi, hàng năm đều nhìn mấy gương mặt cũ này, hắn đã ngấy rồi, hơn nữa còn thường xuyên qua lại, võ công của mấy người hắn cũng đã quen tới mấy phần, tất cả mọi người đều là người quen cũ, mặc dù tỷ thí cũng có phần hứng thú, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, thời gian trước hắn vẫn còn cảm khái võ lâm không có hậu sinh văn bối kiệt xuất, ai biết đi một chuyến đại hội võ lâm lại để cho hắn có được thu hoạch đáng kinh ngạc như vậy!

"Tiền bối, xin chỉ giáo nhiều!" Phụng Duy Đình ôm quyền nói.

"Ha ha! Không dám, không dám! Người trẻ tuổi, hôm nay để Phong Bất Điện ta so chiêu với ngươi một trận, đến đây đi!" Nói xong, Phong Bất Điện nhắc hai tay, làm ra tư thế hình rắn.

"Vẫn vậy rồi liền cung kính không bằng tuân mệnh!" Phụng Duy Đình cao giọng nói, bay người lên trước, chen chân vào quét về phía Phong Bất Điện.

Phong Bất Điện thấy thế lập tức chuyển người về phía đất trống, đợi sau khi chân Phụng Duy Đình lướt qua nửa vòng, mọi người hít một hơi lãnh khí, thì ra chỗ Phong Bất Điện đứng lại lõm xuống một cái rãnh nông sâu bằng nửa ngón tay! Trời ơi, trên sàn võ đài đều lát đá cẩm thạch thượng hạng, thông thường cao thủ coi như dụng hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm nứt, mà Phụng Duy Đình lại chỉ lướt qua lại làm sàn đá cẩm thạch này lõm xuống một đường, việc này cần phải có nội lực cực kỳ thâm hậu!

Phong Bất Điện vừa nhìn, cười ha ha, không ngừng đưa tay tạo hình rắn, tựa như một con linh xà chuẩn bị chiến đấu, tùy thời công kích về phía kẻ địch bất cứ lúc nào, "Đều hứng thú đấy! Người trẻ tuổi, lại đến nào!" Nói xong, chủ động công kích. Chỉ thấy chân hắn đạp một cái, nhảy lên từ mặt đất bằng phẳng, "vèo vèo vèo" mấy tiếng, cong cong queo queo đánh úp về phía Phụng Duy Đình, tay cong cong lúc mở lúc hợp, tựa như một con mãng xà mở miệng to như chậu máu, khạc lưỡi đuổi theo con mồi chạy trốn.

Phụng Duy Đình nghiêng người về phía sau, khó khăn vượt qua đầu tay hình rắn của Phong Bất Điện, Phong Bất Điện nhảy lên phía trên Phụng Duy Đình, một tay đồng thời mãnh liệt tấn công phần bụng mà Phụng Duy Đình nghiêng về phía sau để lộ ra, mới vừa chạm đến bụng Phụng Duy Đình, tay của hắn liền bị một luồng lực bắn ra, Die nd da nl e q u ydo n roi vào trong tay Phụng Duy Đình, Phụng Duy Đình một tay bắt được Phong Bất Điện, một tay kia lui về phía sau chống trên đất, đồng thời lại đưa chân phải ra đá về phía bụng cũng đang bị lộ ra của Phong Bất Điện.

Phong Bất Điện chỉ cảm thấy có một luồng gió mạnh mẽ xông về phía bụng, thềm kêu không tốt, vội vàng xoay người, nguy hiểm tránh khỏi một cú đá của Phụng Duy Đình, vạt áo không kịp thoát ra bị lực đá của Phụng Duy Đình làm cho nát bấy, có thể thấy được sự mạnh mẽ của cú lực này.

Khó khăn tránh khỏi cú đá chân của Phụng Duy Đình, Phong Bất Điện vấp một cái, thuận thế quán lên chân Phụng Duy Đình, tay vừa rồi đánh úp về phía Phụng Duy Đình cũng thu hồi lại rồi hung hăng đâm bàn tay Phụng Duy Đình đã bắt hắn lại, thân người cũng đồng thời lui về phía sau.

Phụng Duy Đình buông ra bàn tay đã bắt được Phong Bất Điện, một tay kia đẩy ra miệng rắn mà Phong Bất Điện đâm về phía mình, một chân khác dùng sức đạp trên mặt đất, nhảy lên.

Người ngoài chỉ nhìn thấy, hai bóng dáng một trắng một xám quán lấy nhau, hai người đồng thời tung bay trên không trung, chỉ thấy hai bóng người kề nhau thật chặt, một lát bóng xám trượt đến phía trước bóng trắng, dieendaaneequydonn một lát bóng trắng lại quý mị lặc mình đến sau lưng bóng xám, tay của hai người đều hồi hải đâm vào, mũi chân thỉnh thoảng điểm nhẹ trên mặt đất, lại lập tức bay lên giữa không trung.

"Muội, muội muội....." Tâm Mộng Hồ tròn to hai mắt, lúng túng hỏi: "Chiêu này của tiểu muội phụ học được từ đâu vậy? Thật là lợi hại!" Cặp mắt nàng

sáng lên nhìn hai người so đấu trên đài, hưng phấn nói: " Phong Bất Diên của Cái Bang là người điên điên khùng khùng, làm việc cũng ngoài dự tính của người khác, tính tình khó lường, bản lĩnh của hắn, là được bang chủ Cái Bang nhiệm kỳ trước truyền lại, sau lại cộng thêm tác phong tùy ý không câu nệ, một thân võ công biến hóa khó lường, làm người ta mặt mờ (không rõ), rất nhiều người cũng thua bởi trong tay hắn!" Nói xong, nhớ lại một lần kinh nghiệm thấy Phong Bất Diên đấu võ với người, vì vậy nàng lại nói: "Có một lần ta thấy được hắn đấu võ với người khác, cũng là dùng bộ công phu xà hình này, lượn trước lượn sau, quần người nọ thật chặt, người nọ vốn không phân thân ra được, cuối cùng bị Phong Bất Diên quần đến điên rồi, vốn ta định tìm cơ hội đi theo đấu với hắn, nhưng kể từ khi nhìn thấy được cảnh đó, ta liền quyết định không trêu chọc hắn!"

Phượng Tinh Xu thú vị hỏi: "Tại sao vậy? Võ công của Phong Bất Diên quả thật không tệ, đáng giá để tỷ tỷ đi khiêu chiến đó!"

"Nghĩ hay nhỉ!" Tâm Mộng Hồ hưng phấn nói, "Muốn ta một nữ nhân xinh đẹp như hoa đây để Phong Bất Diên dẫn người vào lượn trước lượn sau, ta còn lâu mới đánh!"

"Ha ha! Thì ra là như vậy!" Phượng Tinh Xu cười cười.

"Nói đi nói lại, rốt cuộc tiểu muội phu đã dùng chiêu thức gì vậy? Sao hắn không tách mình và Phong Bất Diên ra, ngược lại càng dính chặt vào vậy?" Tâm Mộng Hồ vừa nhìn hai người đánh nhau, vừa tò mò hỏi.

Phượng Tinh Xu nhìn về phía hai người trên đài, chậm rãi nói: "Người bình thường bị rấn quần thân đều hoảng loạn muốn ném rấn đi, như thế ngược lại càng dễ dàng chọc giận rấn, từ đó mệnh tan trong miệng rấn, nếu như lúc này kéo dài khoảng cách với rấn, sẽ cho xà một khe hở để công kích, đây là cách làm không sáng suốt, Dieneedkan/leequhydonnn ngược lại, nếu như quần chặt người với rấn, khiến nó không tìm được thời cơ để công kích, ngược lại là một phương pháp bảo vệ tính mạng." (khụ khụ, cái này, đây chỉ là Tiểu Ân nói đại, mọi người tuyệt đối đừng làm thật đó, thấy xà phải chạy mau.....)

"Thì ra là còn có loại phương pháp này!?" Tâm Mộng Hồ ngạc nhiên kêu lên.

"Ha ha." Phượng Tinh Xu không nói thêm gì nữa, nhìn về phía hai bóng người trên đài dính nhau đã chẳng phân biệt được ta và ngươi, ho hai tiếng, cái này, tình thế này nhìn mờ ám sao sao ấy.....

Đột nhiên, Phong Bất Diên đưa một tay về phía sau lưng, rút ra một cây gậy trúc xanh biếc, xoay chuyển trong tay, đâm về phía Phượng Duy Tinh gần ngay trước mắt!

Phượng Duy Tinh chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một màu xanh lá, sau đó một luồng khí lưu đâm về phía bên hông của mình, hắn vội vàng đưa bàn tay về bên hông, dùng sức, "cách" một cái rút ra nhuyễn kiếm bên hông, vừa lúc chống lại gậy trúc Phong Bất Diên đâm tới!

Hai bóng người nhanh chóng tách ra, hai người đều vận khởi nội lực, từng người bắt đầu ngưng khí, trong lúc nhất thời, vũ khí của hai người cũng bắt đầu phát ra âm thanh "vù vù".

Đột nhiên, Phong Bất Diên phát động thế công, chỉ thấy một cây gậy trúc của hắn hóa thành một đạo bóng xanh vung về phía dưới Phượng Duy Tinh, trên mặt đất phát ra tiếng vang "xoẹt xoẹt xoẹt", Phượng Duy Tinh vốn còn chưa kịp nữa thấy rõ bóng gậy trúc, chỉ có thể dựa vào cảm ứng phương hướng gậy trúc trong không khí, không ngừng thoát ẩn thoát hiện, đồng thời kiếm trong tay cũng đâm về trên người Phong Bất Diên, da.nlze.quydo/mn bởi vì Phượng Duy Tinh công kích vô cùng mãnh liệt, Phong Bất Diên cũng không rảnh bận tâm công kích phía dưới Phượng Duy Tinh, tay rút lại, gậy trúc liền dựng lên, quần với nhuyễn kiếm của Phượng Duy Tinh, cũng hóa thành một vòng bóng xanh, bao vây Phượng Duy Tinh trong đó, tránh thoát không ra.

"Ha ha, Đả Cầu Bồng Pháp!" Phượng Tinh Xu cảm thấy thế giới này thật rất kỳ diệu, mặc dù xuyên đến một thời không khác, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những món đồ quen thuộc ở thế giới đó, hơn nữa, ngay cả một chiêu thức hư ảo trong tiểu thuyết võ hiệp cũng trở thành thực tế.

"Muội muội, hóa ra muội biết bộ võ công này sao?" Tâm Mộng Hồ hỏi, "Bộ võ công này chính là tuyệt chiêu của Cái Bang, do tổ sư gia của Cái Bang sáng chế, một cây gậy trúc màu xanh biếc có thể chỉ đông đánh tây, vô cùng sắc bén. Trên giang hồ có không ít người nghe thấy gậy mà biến sắc!"

Phượng Tinh Xu gật đầu, nhìn về phía hai người chiến đấu kịch liệt trên đài, quả thật rất lợi hại.

Phượng Duy Tinh bị gậy trúc này cuốn lấy, thoát ra không được, gậy trúc và nhuyễn kiếm cũng không phải là thân người, không thể nào gần sát được, trong lòng suy nghĩ chốc lát, lập tức quyết định động tác kế tiếp.

Chỉ thấy sau một khắc, Phượng Duy Tinh liền thoát người ra, cũng trong lúc đó, một luồng nội lực mạnh mẽ xông lên lòng bàn tay, dinendian.loqidJon lúc này, người khác đều kinh ngạc nhìn thấy sau khi Phượng Duy Tinh thoát ra trong tay không có nhuyễn kiếm, mà bên trong đoàn bóng xanh đó, vẫn có một đạo ngân quang thỉnh thoảng lóe lên!

"Cách Không Ngự Kiếm!!!" Tất cả mọi người khiếp sợ đứng lên, thất thanh kêu to!

"Không, không thể nào, không thể nào!" Sắc mặt Hoán Kiếm Huy tái nhợt nhìn thần thái người trẻ tuổi trên đài thần nhiên cách không bắt đầu ra dấu tay, trong đoàn bóng xanh kiếm bạc dưới sự chỉ huy của chủ nhân dao động tán loạn, trong đầu trống rỗng, thân hình bất ổn loạng choạng, không dám tin công phu cao cấp của Tây Kiếm phái giờ phút này lại được một thiên niên gần mười lăm tuổi sử dụng!

Hắn dám khẳng định, bộ công phu này ngoài hắn và năm mươi đệ tử ra, căn bản không có tiết lộ ra ngoài, như vậy người trẻ tuổi này sao lại tập được Cách Không Ngự Kiếm đây!?

Chẳng lẽ, chỉ bằng thời gian đánh nhau ngắn ngủi ngày hôm qua, hần liền học được sao!? Nghĩ tới đây, sắc mặt của hần càng thêm trắng bệch!

"Oa! Muội muội, muội muội! Muội phu thật là lợi hại!" Tâm Mộng Hồ kích động nhảy lên, hưng phấn giờ quyền lớn tiếng kêu lên: "Làm rất khá! Tiểu muội phu, thật là giỏi lắm!"

Phượng Tình Xu vội vàng kéo Tâm Mộng Hồ xuống, mặt đen lại, tỷ tỷ này, cũng quá hưng phấn rồi!?

Trên đài Phong Bất Điện thấy Phượng Duy Tĩnh sử dụng "Cách Không Ngự Kiếm", trong bụng hoảng hốt, thầm nói: người trẻ tuổi này thật sự khó lường! Lại có thể có tu vi này, thật là anh hùng xuất thiếu niên!

Trong lòng mặc dù tán thưởng, trên tay Phong Bất Điện lại càng hung hiểm hơn, bởi vì Phượng Duy Tĩnh đã rời khỏi hiện trường, dĩ nhiên Phong Bất Điện vừa không có năng lực Cách Không Ngự Kiếm, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đấu với một thanh kiếm, hơn nữa còn tìm kiếm cơ hội bẻ thanh kiếm này làm hai đoạn.

Nhưng, không đợi hần đến chém đứt nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm này đột nhiên lóe lên ánh bạc, "cách", đâm vào một chỗ khác của gậy trúc, hơn nữa nhanh chóng làm phá vỡ gậy trúc!

Chỉ nghe "bùng bùng" mấy tiếng, nhuyễn kiếm đã đứng thẳng ở trung tâm đóa hoa do mảnh trúc tạo thành, những mảnh trúc khác, là phần đuôi gậy trúc ở trên tay Phong Bất Điện, xung quanh nhuyễn kiếm còn tràn ngập một lớp bụi nhỏ, hiển nhiên là khói bụi do gậy trúc bị phá vỡ ra.

Trong lúc nhất thời, trên đài tỷ vô chột yên tĩnh, tất cả đều dừng lại, chỉ có mấy hạt bụi còn đang lơ lửng trong không trung.

"Bốp! Bốp! Bốp!" Từng mảnh trúc rớt xuống đất, Phong Bất Điện cúi đầu nhìn đồng bạn đi theo mình nhiều năm, trong lòng xẹt qua một chút không ổn, hần dứt khoát ngừng đầu lên, không câu nệ cười một tiếng, háng giọng nói: "Tiểu huynh đệ, công phu quả nhiên tốt, lão phu nhận thua!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Trận chung kết (3)

Trận tỷ thí thứ hai, dưới một tiếng "nhận thua" của Phong Bất Điện mà kết thúc.

Mặc dù hai người đều đã đi xuống võ đài, mọi người đều vẫn đắm chìm trong cuộc tỷ thí đặc sắc vừa rồi.

Phượng Duy Tĩnh khí định thần nhàn trở lại bên cạnh Phượng Tình Xu, Tuân Thư vỗ vỗ tay "bốp bốp", ngây thơ tán thưởng nói: "Tình ca ca, huynh rất lợi hại đó!"

"Hả? Thư nhi xem hiểu sao?" Phượng Duy Tĩnh dịu dàng cười một tiếng, nhìn về mặt Tuân Thư ngây thơ hỏi.

"Thư nhi đương nhiên nhìn hiểu!" Tuân Thư nghiêm túc gật đầu, hai tay hần bắt được ống tay áo Phượng Duy Tĩnh, Die nd da nl e q uy ydo n lác lác nững nịu nói: "Tình ca ca thật là lợi hại, Tình ca ca cũng biết bay bay!"

"Tình ca ca có thể bay là rất lợi hại sao?" Phượng Tình Xu buồn cười hỏi.

"Đúng vậy!" Tuân Thư đương nhiên gật đầu nói.

"Ha ha!" Phượng Tình Xu điểm nhẹ trên chóp mũi Tuân Thư, vẻ mặt cưng chiều.

"Oa oa oa! Tiểu muội phu, thật không nhìn ra ngươi lại lợi hại như vậy!" Tâm Mộng Hồ phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn động kinh ngạc, lác lác đi tới bên cạnh Phượng Duy Tĩnh, hưng phấn vỗ vỗ bả vai Phượng Duy Tĩnh, nhao nhao muốn tỷ thí nói: "Tiểu muội phu, sao, lúc nào sẽ so với tỷ tỷ đây một trận đi!"

Phượng Duy Tĩnh cười nhạt, lác lác đầu nói: "Vô công tỷ đã rất cao, không cần phải tìm tiểu đệ khoa tay múa chân."

"Hừ! Lời này của ngươi là có ý gì?" Tâm Mộng Hồ dựng mày lên, tròn mắt nhìn Phượng Duy Tĩnh, "Có phải đang châm chọc tỷ tỷ không!?"

"Không phải vậy, " Phượng Duy Tĩnh vẫn ôn hòa nói: "Ta sẽ không giao thủ với bằng hữu của Tình nhi."

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lập tức nhảy lên hét lớn: "Muội muội! Ta muốn tuyệt giao với muội!"

"Xi!" Phượng Tình Xu lập tức bật cười, nàng nhìn Tâm Mộng Hồ trước mặt nói: "Tỷ tỷ, không phải chứ? Dieendaanleequydown Vì tỷ vô mà tỷ lại tuyệt giao với muội? Chẳng lẽ tỷ cũng không muốn ăn đồ ăn ngon nữa sao?"

"Ách! Ách....." Tâm Mộng Hồ vừa nghe, lộ vẻ do dự, một bên là thức ăn ngon, một bên là võ công, rốt cuộc phải làm gì đây?

Nàng khổ não nhủ lại đôi mày thanh tú, thức ăn ngon, võ công, võ công, thức ăn ngon, rốt cuộc chọn cái nào.....

Đúng lúc ấy, trên đài truyền đến tiếng của người chủ trì: "Trận chung kết đợt thứ hai bắt đầu! Xin hai vị trúng cử lên đài!"

Phượng Tinh Xu thân mật nắm chặt tay Phượng Duy Tinh, khích lệ nói: "Cố gắng lên! Cần thận chớ bị thương!"

Phượng Duy Tinh trở tay cầm bàn tay mềm của Phượng Tinh Xu, nở một nụ cười đầy dịu dàng, sau đó đứng dậy đi lên võ đài.

Trên đài tỷ võ, vẻ mặt Tuệ Năng thận trọng, mặt đối mặt với Phượng Duy Tinh.

Người chủ trì đứng ở giữa hai người, cao giọng tuyên bố: "Trận đấu loại cuối cùng giành chức Minh chủ võ lâm, chính thức bắt đầu ——"

"Chờ một chút!!!" Lời còn chưa dứt, một giọng nói hùng hậu cắt đứt người chủ trì.

Mọi người tò mò theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là trang chủ Ngọc Tranh trang, Khanh Ngọc Tranh!

"Khanh trang chủ, sao vậy?" Quan Vân Nghĩa thân là người làm chủ, đứng lên hỏi.

"Quan minh chủ, các vị võ lâm đồng đạo!" Khanh Ngọc Tranh phi người lên đài, trước ôm quyền hành lễ với bốn vị trọng tài, sau đó lại hành lễ với các nhân sĩ võ lâm dưới đài, rồi nói: "Vốn sẽ tiến hành trận đấu cuối cùng, dinendian.loqidJon Khanh mỡ cũng không nên nói nhiều, nhưng trong lòng Khanh mỡ có một nghi vấn, Khanh mỡ cho là rất cần thiết để biết rõ, cái này không chỉ là vì cớ ra nghi vấn trong lòng Khanh mỡ, càng là vì phụ trách cho các vị đang ngồi đây!"

Khanh Ngọc Tranh nói một hồi, dẫn tới mọi người bàn luận xôn xao, là chuyện gì nghiêm trọng như thế? Khiến trang chủ Ngọc Tranh trang cắt đứt việc cử hành đại hội võ lâm, còn nói có liên quan đến bọn họ, mọi người không khỏi tò mò.

Trên đài bốn người nghe vậy như ong mầy, bốn người nghiêng người về phía trước nhỏ giọng thương nghị.

"Muội muội, muội thấy hắn sẽ nói chuyện gì đây?" Tâm Mộng Hồ nhỏ giọng hỏi.

Phượng Tinh Xu vừa bóc quả cho Tuân Thư, vừa liếc Khanh Ngọc Tranh một cái, châm chọc cười nói: "Tôm tép nhãi nhép!"

"Ngươi!" Hàm Tinh nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói: "Hoàng Vũ cô nương, mời tôn trọng một chút!"

Phượng Tinh Xu không để ý Hàm Tinh, tiếp tục dứt Tuân Thư ăn. Ngược lại Tâm Mộng Hồ như ong mầy, châm chọc: "Thế nào, thân làm nam nô ở đây, tâm lại hướng về sự phụ của mình à?"

Hàm Tinh ngẩn ra, cúi đầu không nói.

Tâm Mộng Hồ hừ lạnh một tiếng: "Nếu lại xuất hiện loại chuyện như vậy, đừng trách chủ tử ta làm ra chuyện gì!"

Hàm Tinh phun ra một chữ "vâng", liền không nhiều lời nữa.

Trên đài sau khi bốn người thương nghị một phen, Quan Vân Nghĩa nói: "Khanh trang chủ có nghi vấn gì xin mời hỏi đi!"

Khanh Ngọc Tranh lấy được cho phép, ôm quyền nói tạ ơn, xoay người đối mặt mọi người dưới đài nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, mọi người đều biết, lần đại hội võ lâm này là môn phái có được thứ mời mới có tư cách tới tham gia, hơn nữa điều kiện về môn phái và chương môn được mời rất nghiêm khắc, nhưng mà, dinendian.loqidJon lần này trên đại hội có một môn phái đột nhiên xuất hiện, trước đó trong chốn võ lâm vốn chưa từng nghe qua bất kỳ tin tức liên quan tới bọn họ, vì vậy đối với tư cách dự thi của môn phái này chúng ta có nên hỏi trước hay không?"

Khanh Ngọc Tranh ngấm ngầm hai người nói một hồi, toàn bộ ánh mắt của đám đông chuyển về phía đám người Phượng Tinh Xu tự xưng "Túc Sa môn".

Thấy lực chú ý của mọi người đều chuyển tới trên bọn người Phượng Tinh Xu, Khanh Ngọc Tranh lại nói: "Mọi người đều biết, tối ngày hôm qua có mấy người của môn phái bí công kích, chúng ta và các vị võ lâm đồng đạo ở Tuyên Bình bảo đều là danh môn chính phái trên võ lâm, không biết làm loại hành động đánh lén trong đêm này, Diennndkan/leeequhydonnn càng sẽ không xuống tay tàn nhẫn như vậy, vì vậy bên trong bảo chỉ có duy nhất một môn phái không rõ thân phận thì có hiểm nghi rất lớn!" Khanh Ngọc Tranh vừa dứt lời, liền nhìn thấy sắc mặt người của các môn phái đang ngồi đại diện, đồng thời ánh mắt hoài nghi và nghi kỵ không ngừng quét về phía đám người Phượng Tinh Xu, không ngừng phỏng đoán chuyện tối ngày hôm qua đến cùng có phải bọn họ gây nên hay không.

Khanh Ngọc Tranh tiếp tục nói: "Huống chi tiểu nữ có thể làm chứng, người của Túc Sa môn này trước vốn không biết tham gia đại hội võ lâm phải cần thư mời, bọn họ là ở nửa đường gặp được tiểu nữ và Vô Nhai công tử của Yên gia bảo, liền muốn cùng bọn họ trà trộn vào đấy!" Vừa dứt lời, một bóng dáng nhu nhược chậm rãi lên đài, dịu dàng mà nói: "Đúng, Dĩ Yên có thể chứng minh, Túc Sa môn này vốn là giả, ở Châm Bích thành tiểu nữ gặp phải Vô Nhai công tử, bọn họ đi theo sau lưng Vô Nhai công tử, muốn cùng chúng ta đi đến đại hội võ lâm, sau đó ta và Vô Nhai công tử phát hiện bộ dạng bọn họ khả nghi, vì vậy dọc đường nghĩ biện pháp bỏ rơi bọn họ, đứng không, Vô Nhai công tử!" Khanh Dĩ Yên xoay người ôn nhu hỏi Yên Vô Nhai.

Yến Vô Nhai ngẩn ra, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy Yến Vô Nhai không nói lời nào, Khanh Dĩ Yên lên giọng nói: "Vô Nhai công tử, ngươi còn cố niệm tình cũ gì chứ! Ngươi suy nghĩ xem tối hôm qua bọn họ đối xử thế nào với chúng ta, bọn họ hành động ác độc như vậy, căn bản là người của Ma giáo!"

Yến Vô Nhai vừa nghe, rốt cuộc hạ quyết tâm, áp ứng gật đầu nói phải.

Trong mắt Phượng Tinh Xu xẹt qua một tia tức giận, thật là một con sói mặt trắng, ban đầu không nên cứu hắn!

"Mọi người thấy đi! Vô Nhai công tử đã xác nhận, bọn họ không phải là Túc Sa môn gì đó, bọn họ vốn là Ma Giáo đấy!" Khanh Dĩ Yên lớn tiếng nói, "Nói! Tại sao các ngươi xâm nhập vào đại hội vô lâm? Có phải muốn giết hại vô lâm đồng đạo hay không!? Dfienddn lieqjudoon " Khanh Dĩ Yên đuổi ngón tay ngọc, ngón từ chính nghĩa chỉ về phía đám người Phượng Tinh Xu!

Những nhân sĩ vô lâm vẫn nửa tin nửa ngờ nhìn Khanh Dĩ Yên càng nói càng có đạo lý, mà cũng có Vô Nhai công tử Yến gia bảo làm chứng, hơn nữa đương sự bên kia từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, vì vậy đều tin tưởng lời Khanh Dĩ Yên nói, từng người một đứng lên, rồi rít rút vũ khí ra chỉ vào đám người Phượng Tinh Xu, ác độc kêu lên: "Ngươi được đẩy tà ma ngoại đạo, lại trà trộn vào có ý đồ bất chính!"

Trên đài bốn người không ngờ nhìn sự tiến triển của tình hình, không biết chuyện lại biến thành bộ dáng như vậy!

"Ồ ô..... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Thụ nhi sợ....." Tuấn Thụ nhìn người chung quanh hung dữ, sợ hãi tránh vào trong lòng Phượng Tinh Xu.

"Ngoan, Thụ nhi không sợ, có tỷ tỷ ở đây, đừng sợ đừng sợ!" Phượng Tinh Xu ôm ái vỗ bả vai Tuấn Thụ, trong lòng thoáng qua một tia sát ý, ngẩng đầu nhìn Phượng Duy Tinh trên đài, Phượng Duy Tinh gật đầu, đi xuống đài tới đỡ Tuấn Thụ núp ở trong lòng Phượng Tinh Xu nhẹ giọng an ủi, Phượng Tinh Xu từ từ đứng lên, mới vừa nhảy ra một bước, Dieennkdan/leequhydonnn một tay Phượng Tinh Xu liền kéo lại, nâng cúi đầu nhìn, về mặt Tâm Mộng Hồ kiên quyết nhìn nàng nói: "Muội muội, tỷ tỷ tin tưởng muội!"

Trong lòng Phượng Tinh Xu ảm áp, cười khẽ một tiếng, gật đầu.

Nàng nhảy ra một bước nữa, đột nhiên vang lên tiếng của một nữ nhân: "Các ngươi đều ở đây thái lắm! Tinh Xu muội muội mới không phải người của Ma giáo!"

Phượng Tinh Xu theo tiếng kêu nhìn lại, Quan Nhạc Huyền mặt đầy căm phẫn nhảy dựng lên kêu to, nàng lớn tiếng nói: "Tinh Xu muội muội là do biểu ca ta dẫn vào, chẳng lẽ ý của các ngươi nói ngay cả biểu ca ta cũng là người của Ma giáo sao!? Huống chi, chuyện tối ngày hôm qua vốn cũng không phải do Tinh Xu muội muội làm, cả một buổi tối hôm qua bọn họ đều ở trong sân cùng chúng ta, lúc ấy còn có mấy người ở đó, các ngươi nói đúng đi! Phượng vương gia, Kim công tử, còn có các vị Phong Thanh, Tuyết Ảnh!"

Phượng Tinh Xu nhìn vị bằng hữu mới biết mấy ngày này, vào thời khắc này, nghĩa vô phản cố (làm việc không lùi bước) vươn mình mà ra ủng hộ nàng, trong lòng đều cảm động, bằng hữu này quả nhiên không kết giao ổng phí!

Lúc này, tất cả người tối hôm qua đều đứng lên, rồi rít lên tiếng chứng minh đám người Phượng Tinh Xu trong sạch.

Mọi người vừa nhìn, người chứng minh đều là người có phân lượng, bọn họ cũng không thể nói láo, này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!?

Khanh Dĩ Yên âm thầm cắn môi, không ngờ tối hôm qua sau khi bọn họ đi những người này lại không hề rời khỏi, thật là tính toán không chu đáo rồi!

Trong đầu không ngừng nghĩ tới việc giải thích, mắt cũng không dừng nhìn lướt qua, đột nhiên, ánh mắt của nàng sáng lên, nở một nụ cười đắc ý.

"Mặc dù tối hôm qua bọn họ và chư vị ở chung một chỗ, nhưng xin mọi người nhìn thử, người áo đen lên đài tỷ vũ vào ngày thứ nhất lại không thấy!" di(en*dyan(lee^qu.domn) Khanh Dĩ Yên chỉ về phía Phượng Tinh Xu, lúc này mọi người mới chú ý tới ngày hôm qua người áo đen đột nhiên muốn thay đổi người ở trên đài quả nhiên không thấy!

Khanh Dĩ Yên hả hê nói: "Mặc dù bọn họ có nhân chứng, nhưng người áo đen kia lại không có!" Ánh mắt nàng đầy ác ý nhìn Phượng Tinh Xu: "Hoàng Vũ cô nương, xin hỏi, người tình kia của ngươi đi đâu rồi?"

Lời này vừa nói ra, lại dẫn tới một mảnh xôn xao!

Mọi người nhao nhao thảo luận lời Khanh Dĩ Yên nói, hơn nữa liên hệ tới biểu hiện của Phượng Tinh Xu vào hai ngày này, toàn bộ đều nhìn Phượng Tinh Xu với ánh mắt phê phán!

Trong lòng Phượng Tinh Xu giận dữ, hay cho Khanh Dĩ Yên! Ta nhẫn nhịn ngươi năm lần bảy lượt, ngươi lại vọng tưởng nhờ vào đó bỏ đến trên đầu của ta!

Hôm nay, ta nhất định phải cho ngươi nếm hậu quả khi đắc tội ta!!!

Vì vậy, Phượng Tinh Xu phi thân tới trên đài, tức giận kéo theo gió xuân, trong lúc nhất thời, cuồng phong gào thét, mái tóc Phượng Tinh Xu xoay chuyển, tay áo tung bay, nàng lạnh lùng nhìn thẳng Khanh Dĩ Yên, trong nháy mắt đó tản ra khí tức vương giả ép Khanh Dĩ Yên tới hít thở không thông!

Phượng Tinh Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: "Chuyện tình của bọn chúng, khi nào đến lượt bọn ngươi nghị luận!!!"

Quyển 3 - Chương 37: Thân phận

*đọc xong chương này mà thấy há hê quá đi!!

Phượng Tĩnh Xu vận công truyền âm, lạnh lùng nói: "Chuyện tình của bốn cung, khi nào đến lượt bọn ngươi nghị luận!!!"

Nội lực của Phượng Tĩnh Xu dồi dào, năng truyền âm thanh truyền đến từng góc ngách, âm thanh vang dội làm chấn động mọi người đến ù cả tai, gió thổi ào ào làm lá cây bay xào xạc, bầu trời vừa mới còn quang đãng đã bị đám mây che đi, trở nên âm u.

Bốn cung!? Mọi người dưới đài vừa nghe thấy xưng hô của Phượng Tĩnh Xu, đều lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên!

Thân hình đứng thẳng trên đài tỷ vô, đầu ngẩng cao, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, ép Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên tới không thở nổi!

"Bốn..... bốn cung?" Khanh Dĩ Yên giữ lấy lụa trắng che mặt bị gió thổi lên, nàng vừa luống cuống tay chân đề tám lụa mỏng lại, lắp ba lắp bắp nói, "Ngươi lại tự xưng là bốn cung!?" Nàng đề cao âm lượng, Die nd da nl e q uu ydo n ý đồ dùng âm lượng đề Phượng Tĩnh Xu xuống, "Hoàng Vũ Tĩnh Xu! ‘ Bốn cung ’ là từ chuyện dùng của hoàng gia, ngươi là một nữ nhân không rõ lai lịch lại cũng dám dùng!"

"Hừ!" Phượng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Khanh Dĩ Yên, bốn cung thật không biết nên nói ngươi ngu xuẩn hay còn lừa mình dối người! Nếu bốn cung không có cái thân phận đó, há có thể xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt quần hùng sao!?"

"Ngươi... ngươi...." Khanh Ngọc Tranh run run chỉ tay về phía Phượng Tĩnh Xu, khẳng định nói: "Không thể nào! Ngươi không thể nào là công chúa! Trong thiên hạ, công chúa của hoàng thất bốn nước không ai không biết, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghe nói qua ngươi...ngươi nhất định là đồ giả mạo!"

"Ha ha ha!" Phượng Tĩnh Xu liêu liêu cười lớn tiếng, "Có phải thật vậy hay không, ngươi hỏi thử nam nhân bên cạnh ta chẳng phải sẽ biết sao! Duy nhi!"

"Tĩnh nhi." Phượng Duy Tĩnh không chút nào ảnh hưởng bởi bầu không khí căng thẳng này, khi đối mặt với Phượng Tĩnh Xu, vẫn ôn hòa như ngọc. Hắn một tay lôi kéo Tuấn Thư, đi về phía trên đài, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người quàng lấy ánh mắt đầy hoài nghi và kinh hãi đến bọn họ.

Đi tới bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, Phượng Duy Tĩnh quay mặt nhìn Khanh Ngọc Tranh, cái khí chất dịu dàng dần dần tản đi, khí chất hoàng gia bật ra từ trong xương, vẻ mặt tươi cười cũng được che lên một sự sắc bén, dieendaanleequydonn lạnh lùng nhìn thẳng hai người trước mắt, quát lên: "Điều dân lớn mật, lại vọng tưởng hãm hại công chúa, bọn ngươi có biết hậu quả việc vu oan hoàng thất không!?"

Khanh Ngọc Tranh nhìn ánh mắt sắc bén của Phượng Duy Tĩnh, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, rốt cuộc không còn bình tĩnh nữa, nếu như, nếu như nữ hài trước mắt thật sự là công chúa, vậy thì Ngọc Tranh trang của hắn, chỉ sợ cũng xong rồi!

Bất được một cọng rom cuối cùng, Khanh Ngọc Tranh luống cuống kêu lên: "Ngươi nói nàng là công chúa nàng chính là công chúa sao? Vậy ta đây có thể nói nữ nhi của ta là đương kim hoàng hậu đấy!"

"Khanh trang chủ! Mời ngươi chú ý lời nói!" Trên đài Phượng Hàm Tiểu đột nhiên đứng lên nghiêm nghị lên tiếng nói, "Hoàng gia há là ngươi có thể thuận miệng nói bậy sao!?"

Khanh Ngọc Tranh bị Phượng Hàm Tiểu quát lớn một tiếng, lúc này mới phát hiện sự luống cuống của mình, hoảng loạn ôm quyền bồi tội với Phượng Hàm Tiểu nói: "Thảo dân thất lễ! Kính xin Phượng vương gia thứ tội!"

Phượng Hàm Tiểu đứng ở phía trên, mặt chứa sát khí nói: "Uy nghiêm của hoàng gia không thể bị si nhục, Khanh Ngọc Tranh, nếu như tái phạm, đừng trách bốn vương không lưu tình!"

"Đứng, đứng, đứng!" Khanh Ngọc Tranh đỏ mặt hôi lạnh liên tục nói đứng, sau đó lại chìa mũi dùi về phía Phượng Tĩnh Xu, da.nlze.qy;do/nn kiện cáo nói: "Vương gia! Hai người này giả mạo công chúa hoàng gia, tội này đáng chém, kính xin vương gia minh xét!"

Về mặt Phượng Hàm Tiểu lập tức trở nên khó dò, ý vị thâm trường nhìn hai người trên đài, lớn tiếng hỏi: "Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi có gì muốn nói không?"

Phượng Tĩnh Xu vung tay một cái, hừ nói: "Bốn cung có cái gì phải nói?"

"Bản thân mình xưng ‘ bốn cung ’, có gì có thể chứng minh? Ngươi là công chúa của nước nào? Là cái gì công chúa?" Phượng Hàm Tiểu luôn miệng hỏi.

Phượng Tĩnh Xu neho cặp mắt lại nhìn về phía trên đài, quả nhiên, phát hiện trong mắt Phượng Hàm Tiểu đầy ý cười.

Lúc này, Phụng Duy Tĩnh nói chuyện: "Vương gia xuất ngoại ngao du nhiều năm, ngay cả đường đệ đường muội nhà mình cũng không nhận ra được!"

Phụng Hàm Tiểu cười thầm, thầm nghĩ: tiểu tử thúi, rốt cuộc chịu thừa nhận thân phận rồi sao? Hai ngày trước đã nói tiểu tử này nhìn quen mắt, vốn trong lòng còn nửa tin nửa ngờ, nếu không phải tối ngày hôm qua vì một tiếng "Phụng Duy Tĩnh" kia, hẳn còn không dám xác định đâu!

Giả bộ ngu hỏi: "Đường đệ đường muội? Ta nhớ rõ Vu Tường hoàng thúc chỉ có hai đứa con trai, chỉ có Vu Dực hoàng thúc có một nữ nhi, được phong làm Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc ta, Hoàng Vũ cô nương, chẳng lẽ ngươi muốn nói, ngươi chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc sao!?"

"Không thể nào! Nàng tuyệt đối không thể nào là Phụng Trạch công chúa!" Khanh Dĩ Yên đột nhiên lên tiếng nói, "Mọi người đều biết, Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc năm vừa mới năm tuổi có tướng mạo đẹp khác thường, di@en*dyan(lee^qu.donn) hơn nửa giữa trán có phụng hoàng lửa, thân có hương thơm lạ, đặc biệt nhất là một đôi mắt tím độc nhất vô nhị!" Nàng đưa ngón tay chỉ Phụng Tĩnh Xu nói: "Mọi người xem! Nữ nhân này có tướng mạo thường thường, vừa không có hương thơm lạ không có phụng hoàng lửa, chớ nói chi là đôi mắt tím đặc biệt kia!" Nàng kích động nhìn mọi người dưới đài, lớn tiếng nói: "Nàng là giả, là giả!" Giọng nói điên cuồng dữ dội, đâm vào tai mọi người khiến tất cả đều âm thầm cau mày.

Đột nhiên, Phụng Tĩnh Xu chợt bay lên, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, cũng đã đứng trước mặt Khanh Dĩ Yên, nàng nhẹ nhàng đưa tay cầm bàn tay phải của Khanh Dĩ Yên đang chỉ về phía nàng, từ từ thu lại, cười đến vô cùng dịu dàng, chậm rãi nói: "Bỏn cung, hận nhất người khác, đừng tay chỉ ta!"

"Rắc, rắc!" Tiếng vỡ vụn rõ rệt vang lên trên võ đài, khiến người ta trong nháy mắt rụng cả tóc gáy!

Sau một khắc, tiếng kêu thảm thiết của Khanh Dĩ Yên phá vỡ sự âm trầm này!

"A ——"

"A ——!!!"

"Yên nhi!" Khanh Ngọc Tranh và Yên Vô Nhai bị tiếng kêu của Khanh Dĩ Yên mà giật mình, song song đánh về phía hai người, trước mắt vừa chợt lóe, Phụng Tĩnh Xu đã trở lại tại chỗ, hai người nhào tới không khí, để lộ ra trước mắt mọi người chính là một cánh vô lực rũ xuống!

Đội Khanh Ngọc Tranh tiến lên đỡ lấy thân thể vô lực của nữ nhi, một tay nắm lấy cánh tay rũ xuống kia của Khanh Dĩ Yên, dinendian.loqid]on toàn thân chấn động, hai mắt đỏ lên dữ dội, oán hận quát lớn Phụng Tĩnh Xu: "Hoàng Vũ Tĩnh Xu, ngươi lại bóp nát tay nữ nhi của ta!!!"

Mọi người cả kinh, hoảng sợ nhìn Phụng Tĩnh Xu, lại đồng thời sợ hãi hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Chỉ thấy cặp mắt đen kia dần dần trở nên vẫn đục, một tia sáng màu tím lóe lên trong con ngươi màu đen, rồi dần dần bao trùm lấy con ngươi đen, trong chớp lát, một đôi mắt màu tím tinh khiết bắn ra một tia sáng màu tím bén nhọn! Đồng thời, khuôn mặt vốn trắng nõn, thanh tú lại giống như được nhuộm màu, từ từ trở nên hồng nhuận, không biết vì sao, gương mặt kia đột nhiên càng nhìn càng đẹp, hơn nữa, giữa trán vốn không có gì, cũng từ từ lộ ra một điểm đỏ như lửa, từng đợt mùi thơm lạ lùng tản ra từ trên người nàng, được gió thổi cuốn đi mang theo đến từng góc ngách.

Phụng Tĩnh Xu vung tay áo lên, che khuất khuôn mặt chợt thay đổi khác thường, đến khi thả ống tay áo xuống, tất cả người ở chỗ này đều ngây dại!!!

Làm da trắng ngần mịn nhẵn như mỡ, mày ngài xinh đẹp, tóc búi vân kê, răng trắng mất tím, phụng hoàng lửa bay lên giữa trán, mùi thơm lạ lùng mê người, nữ nhân trước mắt này lấy phụng thức rung động bất ngờ như vậy để lộ ra ngay dung nhan khuynh quốc khuynh thành giống như thiên tiên, làm cho người ta bất ngờ không kịp đề phòng chìm đắm trong sắc đẹp của nàng!(có chỗ mình bịa đấy, đoạn này hơi khó!)

Mặc dù đã nhìn không dưới trăm ngàn lần, nhưng mỗi lần nhìn, cũng sẽ không tự chủ được càng thêm yêu một phần, hai mắt Phụng Duy Tĩnh lưu luyến ở trên người Phụng Tĩnh Xu, không chỉ có vì nàng xinh đẹp kinh người, Diennndkdan/leequhydonnn còn là vì tính tình vừa chính vừa tà của nàng, với người một nhà càng thêm yêu thích, với kẻ địch lại ác độc vô tình, tất cả tất cả, chỉ cần là nàng, hẳn đều không chùn bước mà yêu nàng!

Phụng Duy Tĩnh đắm chìm trong sự thay đổi của Phụng Tĩnh Xu, vì vậy, cũng không phát hiện, người bên cạnh bỗng khác thường.

Cả người Tuân Thư không ngừng run rẩy, chuông bên hông bắt đầu vang lên, cùng với sự biến hóa của Phụng Tĩnh Xu, càng ngày càng rung động kịch liệt, hai mắt vẫn luôn ngây thơ trong sáng cũng dần dần trở nên kinh động khiếp sợ, cho đến khi dung nhan Phụng Tĩnh Xu hoàn toàn hiện ra, hẳn đột nhiên hét lên một tiếng, chớp mắt, ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 38: Mất cánh tay

“Thư nhi!”

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Tuấn Thư Phụng Tĩnh Xu quay đầu vừa lúc thấy một màn Tuấn Thư ngã xuống đất!

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, dùng thuật di chuyển tức thời tiến lên, kịp thời đón lấy thân thể mềm yếu của Tuấn Thư, một tay nhanh chóng sờ lên mạch cổ tay của Tuấn Thư, đợi sau khi xác định Tuấn Thư chỉ bị kích động, nàng thở phào một cái, vội vàng lấy ra một viên thuốc từ trong Thảm Xu Vãn cho hắn uống xuống, sau đó giao hắn cho Phụng Tĩnh đứng bên cạnh.

Đón lấy ánh mắt áy náy của Phụng Tĩnh, nàng lắc đầu, ý bảo đây không phải là lỗi của hắn.

Lúc này, người ở dưới đài cuối cùng phản ứng lại từ trong kinh ngạc, bắt đầu bàn luận xôn xao:

“Mau nhìn kia, mau nhìn kia! Thật sự là mất tím!”

“Đúng vậy, trên trán nàng còn có phụng hoàng lửa! Thật sự là phụng hoàng lửa!”

“Thơm quá! Các người ngửi thấy không? Thật sự có mùi thơm, là từ trên đài bay xuống! Nhất định là mùi thơm trên người nàng, nhất định là vậy!”

“Đúng, không sai, nàng nhất định chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc!”

“Đúng, đúng, chính là vị công chúa muốn hái cỏ thơm khắp thiên hạ kia!”

Thấy được quá trình biến thân của Phụng Tĩnh Xu, tất cả mọi người bắt đầu tin tưởng Phụng Tĩnh Xu chính là vị Phụng Trạch công chúa thể phải “xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném mỹ thảo khắp thiên hạ” trong truyền thuyết!

Lúc này, Khanh Ngọc Tranh ở một bên ôm chặt Khanh Dĩ Yên trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh hãi là nữ tử trước mắt quả thật theo như lời nàng nói, đường đường chính chính là công chúa hoàng gia, hơn nữa lại là Phụng Trạch công chúa mười năm trước đã được hoàng gia hết mực sủng ái! Hậu quả việc vu oan công chúa, rất có thể sẽ phá hủy Ngọc Tranh trang của hắn! Giận chính là, một cái bóp tay của Phụng Tĩnh Xu, liền phá nát bàn tay nữ nhi bảo bối duy nhất của hắn! Xương tay nát bấy, còn đáng sợ hơn gãy xương, gãy xương còn có thể chữa trị, nhưng xương tay vỡ vụn thì sẽ không còn hi vọng nữa rồi!

Bị con đau nhừ từ cánh tay làm cho thức tỉnh, giữa lúc Khanh Dĩ Yên mơ mơ màng màng nghe được âm thanh rít rít ảm ỹ, người xung quanh không ngừng nói cái gì mà “công chúa”, cái gì mà “phụng hoàng lửa”, ai, ai là công chúa? Phụng hoàng lửa? Ai có phụng hoàng lửa? Là ai? Ai vậy?

Trong lòng đột nhiên thoáng qua một cái ý niệm, nàng lập tức lắc đầu phủ nhận, không thể nào! Nàng ta không thể nào là công chúa!

Đau! Tay thật là đau! Khanh Dĩ Yên nhớ tới một màn trước khi hôn mê, trong lòng chợt lạnh, nỗ lực mở hai mắt ra, đập vào mắt lại là một cánh tay quen thuộc nằm trên bàn tay phụ thân! Chỉ là cánh tay này thường ngày linh hoạt, nhưng bây giờ đã mềm yếu không xương rũ xuống! Tại sao lại như vậy? Tại sao!?

Khanh Dĩ Yên hốt hoảng ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt đau lòng của phụ thân, nàng không dám tin, ánh mắt nàng chợt lóe, đột nhiên rơi vào bóng dáng chói mắt phía trước kia, nàng ta nghiêng người, chỉ lộ ra nửa bên mặt, nhưng chỉ nửa gương mặt này của nàng, đã đẹp hơn Khanh Dĩ Yên nàng gặp trăm ngàn lần!

Khanh Dĩ Yên luôn luôn tự tin rằng nàng rất xinh đẹp, giờ phút này cũng không để ý tới cánh tay đã bị hủy, nàng cắn răng chịu đựng đau đớn ngẩng đầu hỏi phụ thân: “Phụ thân, nữ nhân kia là ai? Là ai thế?”

Khanh Ngọc Tranh thấy nữ nhi mình tỉnh táo lại, trong lòng vui vẻ, lại thấy hai mắt nữ nhi rung rung trực tiếp hỏi mình dieendaanleequydonn “nữ nhân kia là ai”, hắn đau buồn, hung hãn nói: “Yên nhi, nữ nhân kia chính là Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Nàng thật là ác độc, lại bóp nát xương tay của con!”

Con người Khanh Dĩ Yên đột nhiên tròn to, nàng không thể tin được tự lẩm bầm, làm như không muốn tiếp nhận sự thật này, Hoàng Vũ Tĩnh Xu luôn bị nàng coi là cái đinh trong mắt, trên trán của nàng có một vết màu đỏ, hai mắt của nàng trong suốt lóe lên màu tím, nàng, nàng.....

“A ——!!!” Khanh Dĩ Yên đột nhiên nổi điên hét ầm lên, nàng dùng một cánh tay khác không bị phế hăng nắm lấy một bên vai của Khanh Ngọc Tranh khó nhọc đứng lên, hai mắt đỏ bừng, giống như dã thú bị chọc giận, cách cái khăn che mặt điên cuồng mà ác độc nhìn chằm chằm Phụng Tĩnh Xu.

Tất cả mọi người bị tiếng thét chói tai của Khanh Dĩ Yên làm giật mình, ánh mắt rít rít nhìn Khanh Dĩ Yên, thấy cánh tay không chút sức lực kia của Khanh Dĩ Yên rũ xuống, lúc này mới nhớ tới nàng đã bị Phụng Tĩnh Xu nói mấy lời mà phế tay.

Mọi người người đổ mồ hôi lạnh, rít rít tỉnh táo lại từ trên gương mặt xinh đẹp của Phụng Tĩnh Xu. Vị Phụng Trạch công chúa này, đẹp thì có đẹp, ra tay lại hung ác, sau này cũng không thể đắc tội nàng!

Khanh Dĩ Yên điên cuồng la một tiếng, dẫn tới sự chú ý của Phụng Tĩnh Xu, nàng quay người lại, thấy nữ nhân đó đã từng đẹp như ngọc lan, giờ phút này thét chói tai như bà điên, không chút nào thấy được bộ dáng đẹp như thiên tiên lúc trước, nàng cười tà một tiếng, chờ diễn kịch hay.

Khanh Dĩ Yên nhìn Phụng Tĩnh Xu xoay người lại, khóe môi cong lên, lộ ra nụ cười, nàng càng thêm kích động dữ dội, thét to: “Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Người thật ngoan độc! Người lại phá hủy tay của ta!!!”

Phụng Tĩnh Xu lạnh lùng mở miệng nói: “Duy nhi, và miệng!”

Phượng Duy Tĩnh ở phía sau vừa nghe, lập tức giao Tuấn Thư cho Tâm Mộng Hồ ở bên cạnh, lại kéo người lên trước, “Chát!” một tiếng, hung hăng tát Khanh Dì Yên một bạt tai!

“Người làm gì đấy!?” Công phu của Khanh Ngọc Tranh không bằng Phượng Duy Tĩnh, vì vậy chưa kịp ngăn cản, đợi sau khi Phượng Duy Tĩnh tát xuống mới phản ứng kịp!

Khanh Dì Yên bị Phượng Duy Tĩnh tát làm cho choáng váng, đồng thời sa mỏng che trên mặt cũng bởi vì lực đạo của Phượng Duy Tĩnh mà bay ra ngoài!

Một đám thiếu hiệp trẻ tuổi dưới đài vừa nhìn thấy mặt Khanh Dì Yên, không có ai mà không trừng lớn cặp mắt, hít vào một ngụm khí lạnh!!!

Mặt Khanh Dì Yên, bởi vì ngày hôm qua bị Tâm Mộng Hồ và Phượng Duy Tĩnh tát mấy bạt tai, mà bầm đen một mảnh, một bên mặt, còn có mấy vết máu vừa mới kết vảy, còn đầu gương mặt như ngọc lúc ban đầu kia, giờ phút này rõ ràng chính là ác nữ có diện mạo xấu xí!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Tại sao ngươi lại đánh ta!?” Khanh Dì Yên bị Phượng Duy Tĩnh đánh làm cho lửa giận càng tăng lên, kêu gào với Phượng Tĩnh Xu.

“Đánh tiếp!” Giọng nói Phượng Tĩnh lạnh lẽo truyền đến.

“Chát!!” Phượng Duy Tĩnh mắt cũng không chớp mạnh mẽ tát một bạt tai.

“Người!!” Khanh Ngọc Tranh gắt gao bảo hộ Khanh Dì Yên ở sau lưng, phần hận trừng mắt nhìn Phượng Tĩnh Xu.

“Sao, Khanh Ngọc Tranh, ngươi cũng muốn bị vả miệng sao!?” Phượng Tĩnh Xu lạnh lùng nói.

“Tại sao ngươi lại muốn vả miệng con gái ta!” Khanh Ngọc Tranh lớn tiếng kêu lên.

“Tại sao!?” Phượng Tĩnh Xu nở nụ cười lạnh như băng, “Tên tuổi của bốn cung há lại để mặc phụ như nàng gọi thẳng!? Bốn cung cái trang vi hành, không muốn làm dân chúng hỗn loạn, vì vậy dùng tên giả là Hoàng Vũ Tĩnh Xu, vốn dĩ gọi bốn cung là Hoàng Vũ Tĩnh Xu coi như không biết thì không có tội, nhưng giờ phút này, bốn cung đã tỏ rõ thân phận, như vậy, nàng không thể nữa gọi thẳng bốn cung như vậy nữa!!”

Phượng Tĩnh Xu đi từng bước tiến lên, “Hôm nay, cha con các người đều xuất khẩu cuồng ngôn, vũ nhục bốn cung, bốn cung còn chưa có tính sổ với các người, ngược lại các người còn kêu gào với bốn cung!” Nàng đi tới trước mặt hai người, nhìn hai mắt Khanh Dì Yên ác độc nhìn nàng chăm chăm, nàng cười tà một tiếng, hỏi: “Thế nào, bốn cung ban cho ngươi lễ vật như vậy ngươi không thích sao!?” Nói xong, nàng vỗ lên cánh tay đã rũ xuống của Khanh Dì Yên, dường như lầm bầm nói: “Ngươi đã không hài lòng, thế thì, không bằng bốn cung thu hồi lại đi!” Vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy ánh bạc lóe lên, một cánh tay dầm dề máu bay theo đường vòng cung giữa không trung, “ầm” một tiếng, rơi vào trên đài!

Khanh Dì Yên ngây ngốc nhìn cánh tay đầy máu tươi ở phía trước, trong lòng nhất thời không chịu nổi, “phụt” một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi, ngã đi!

“Hoàng Vũ Tĩnh Xu! Ngươi khinh người quá đáng!!!” Khanh Ngọc Tranh xanh đỏ mắt, rống to!

“Ha ha ha! Hoàng Vũ, Hoàng Vũ!” Phượng Tĩnh Xu điên cuồng cười nói, “Khanh Ngọc Tranh, vì sao ngươi không gọi bốn cung là ‘Phượng Tĩnh Xu’!? Ngươi vẫn còn trốn tránh cái gì!? Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi vẫn gọi bốn cung là ‘Hoàng Vũ Tĩnh Xu’, thì bốn cung không phải là Phượng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc sao!? Ngươi quá ngây thơ rồi!!”

Phượng Tĩnh Xu tà mị nhìn Khanh Ngọc Tranh, tà khí trong mắt nàng khiến cả người Khanh Ngọc Tranh run lên! “Khanh Ngọc Tranh, ngươi nghe đây! Hôm nay bốn cung tha cho ngươi một mạng, dùng cánh tay nữ nhi của ngươi, để trừng phạt cho việc vũ nhục bốn cung! Ngày khác nếu bọn ngươi tùy ý vu oan người khác như thế, bốn cung nhất định không khoan nhượng đâu!!!”

Khoan nhượng mà Phượng Tĩnh Xu nói là thế nào, lại chỉ có mình nàng biết, thời gian không tới một tháng, Ngọc Tranh trang nhất định sẽ lấy tốc độ thật nhanh mà sụp đổ!

Chỉ bằng thiên hạ tài phú nàng nắm trong tay, hơn nữa ở trên giới hắc bạch đều có thực lực, coi như nàng không xuất khẩu, người dưới tay nàng cũng sẽ trả thù Ngọc Tranh trang! Giờ phút này nói là tha thứ Ngọc Tranh trang, một là vì vừa mới vẫn hồi lại hình tượng, hai là, nàng muốn tác hợp Tâm Mộng Hồ với Hàm Tĩnh, không thể lưu lại hiểm khích cho hai người!

Sau khi xử lý Ngọc Tranh trang, Phượng Tĩnh Xu lại chuyển tới Yên Vô Nhai, hai mắt nàng bắn ra từng đợt khí lạnh, chậm rãi nói: “Yên Vô Nhai, ban đầu bốn cung không nên cứu ngươi!”

Trong lòng Yên Vô Nhai trong lòng vô cùng trống rỗng, hai mắt không dám nhìn thẳng Phượng Tĩnh Xu, chỉ cảm thấy trong tim có một áp lực vô hình ép hẳn tới không thở nổi!

“Không ngờ ngươi lại lòng lang dạ sói như thế, bốn cung tốt bụng cứu ngươi, ngươi lại cắn ngược lại bốn cung một miếng!” Phượng Tĩnh Xu ác liệt nói: “Ban đầu là người nào bỏ lại người nào, tình huống là như thế nào, chắc hẳn ngươi hiểu rõ hơn bất kỳ ai! Vốn là bốn cung và Tĩnh Anh bỏ hai người các người ở nửa đường, chính là vì Khanh Dì Yên bám víu lấy Kim Bích Đặc thuộc Kim gia của Hí Triều quốc! Ngươi chẳng những vong ân phụ nghĩa, đồng ý với cách làm của Khanh Dì Yên, mà còn không nói cho chúng ta biết đến đại hội võ lâm cần thiết mời, khiến bốn cung thiếu chút nữa không vào được, nếu không phải gặp được Hoa Ngọc Dung, hiện tại bốn cung còn không có cơ hội đứng ở chỗ này đâu!”

Người ở dưới đài vừa nghe, xông xao lên, thì ra chuyện là như vậy! Hai người kia thật đúng là vô sỉ! Yến Vô Nhai này lại lấy oán trả ân, cùng Khanh Dĩ Yên nói dối ý đồ hãm hại Phụng Trạch công chúa, thật là một ngụm quân tử!

Yến Vô Nhai nghe người dưới đài không ngừng phê bình hần, trên mặt đỏ lại, trong lòng cũng dâng lên từng trận xấu hổ!

Phụng Tĩnh Xu nói tiếp: “Yến Vô Nhai, hiện giờ bốn cung xem ở phân thượng vì người để cho ta quen biết Thư nhi, sẽ không tiếp tục so đo với người, nhưng người nhớ kỹ, ác giả ác báo!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Bỏ cuộc

Trong sân viện của Phụng Tĩnh Xu, người đứng đông nghịt.

Có đám người Phụng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ, cũng có Quan Vân Nghĩa, Quan Nhạc Huyền, đám người Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt, còn có những người sau khi biết thân phận của Phụng Tĩnh Xu thì chạy tới nịnh bợ, một nhóm người âm ỉ ở trong viện của Phụng Tĩnh Xu, không thể nào yên tĩnh.

Bên trong phòng Phụng Tĩnh Xu cẩn thận kiểm tra cho Tuấn Thư ở trên giường, phát hiện hắn đã ngủ rồi, Die nd da nl e q uu ydo n ngay từ đầu tỉnh thần không ổn cũng đã an tĩnh lại, vì vậy cũng yên tâm, chỉ là, rốt cuộc tại sao Tuấn Thư lại té xỉu, cần phải tìm tòi nghiên cứu một phen, vẫn phải đợi hắn tỉnh lại rồi nói sau!

Bên trong một căn phòng khác, Phụng Duy Tĩnh đang gọi điện cho Tĩnh Ảnh, Phụng Tĩnh Xu biết hắn nhất định sẽ nói rõ chuyện ngày hôm nay cho Tĩnh Ảnh, dù sao, hai người bọn họ bây giờ đều đã là nam nhân của nàng, vì vậy, nàng xảy ra chuyện gì, hai người nam nhân này tự nhiên sẽ báo tin cho nhau biết.

Có thể là hai người đi theo nàng từ nhỏ, mặc dù có ly biệt hơn mười năm, nhưng bởi vì vừa bắt đầu Phụng Tĩnh Xu đã truyền giảng khái niệm đa phu, cho nên hiện tại hai người tiếp nhận cũng rất nhanh, hơn nữa đối với bảo bảo Tuấn Thư sau này sẽ gia nhập, cũng không có bài xích, trái lại chăm sóc mọi nơi. Phụng Tĩnh Xu cảm thấy, hai người này thật đúng là nội trợ hiền! Cười trộm một phen.

"Ừ, đúng, không có việc gì....." Phụng Duy Tĩnh vẫn còn nhỏ giọng nói, "Hai người kia phiền người đi xử lý rồi, đúng....." Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy bóng dáng loang quanh ở ngoài cửa, lại nói: "Bọn họ vẫn còn ở đây, được, ta biết rồi....."

Sau một hồi trò chuyện, Phụng Duy Tĩnh cúp điện thoại, nhìn về phía ngoài cửa, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh, một son trang suy tàn, chính thức bắt đầu.

Tiếng người ngoài cửa tiếng càng lúc càng lớn, Phụng Tĩnh Xu cau mày nhìn Tuấn Thư hơi lộ ra tướng ngủ không yên, dieendaanleequuydonn đứng lên, lắc mình một cái, mở cửa phòng ra. Bên ngoài bởi vì Phụng Tĩnh Xu đột nhiên mở cửa mà trong chốc lát yên tĩnh.

"Quan bá bá, tất cả các người đều ở ngoài này là muốn làm gì? Thư nhi mới vừa ngủ, các người còn tiếp tục ồn ào như vậy, sẽ đánh thức hắn đấy!" Phụng Tĩnh Xu thân nhiên nói. Đối mặt với Quan Vân Nghĩa, nàng vẫn rất khách khí, cũng bởi vì vừa rồi, nữ nhi và chất nhi của hắn cùng ra mặt nói chuyện vì nàng, nàng đưa phần cảm kích chuyển đến trên người Quan Vân Nghĩa, cũng không lấy cái danh công chúa ra.

"Tĩnh..... Công chúa, cái này....." Quan Vân Nghĩa vừa định gọi tên Phụng Tĩnh Xu, rồi lại đột nhiên nghĩ tới kết cục của Khanh Dĩ Yên, hơn nữa có rất nhiều võ lâm đồng đạo ở đây, hắn cũng không thể thất lễ, vì vậy xưng ra miệng liền biến thành công chúa.

"Quan bá bá không cần đa lễ, " Phụng Tĩnh Xu phát tay, "Ta có quan hệ thân thiết với Huyền tỷ tỷ, nếu đã gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, thì đã coi người là trưởng bối của ta, sau này người vẫn gọi ta là Tĩnh Xu là được rồi, huống chi, đường huynh Phụng vương gia của ta cũng ở đây, không phải Quan bá bá cũng không có giữ lễ tiết với hắn đấy sao?"

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi bình dị gần gũi, làm cho người ta không dám tin dụi mắt, hoàn toàn không thể liên hệ được tiên nữ thân thiện trước mắt với nữ nhân tà mị đã giết mất cánh tay của Khanh Dĩ Yên!

Phụng Tĩnh Xu quay đầu nhìn đám người Quan Nhạc Huyền, dịu dàng nói: "Huyền tỷ tỷ, vừa rồi có tỷ lên tiếng tương trợ, da.nlze.qu;ydo/nm muội muội cảm kích trong lòng!" Nàng lại chuyển sang Tâm Mộng Hồ, nói: "Hồ lý tỷ tỷ, tiểu muội cũng cảm tạ tỷ tin tưởng muội đầu tiên!"

Hai nữ tử này, được Phụng Tĩnh Xu xinh đẹp làm người ta hít thở không thông đối xử dịu dàng, được đôi mắt tím của nàng nhìn chăm chú, đều không hèn mà cùng đỏ mặt, rồi rít lắc đầu nói: "Đây là việc nên làm, nên làm!"

Tâm Mộng Hồ nói: "Lúc ấy tỷ tỷ gặp phải muội muội trên đường, rõ ràng thấy Khanh Dĩ Yên vào quán trà trước, nói là một nhóm năm người, sau lại thấy được đoàn người Kim công tử vừa muốn lên lầu, cùng đi lên, hơn nữa còn gọi tiểu nhị nói cho các muội biết để các muội ở phía dưới tự động thu xếp, sau đó muội muội mới rời khỏi hai người đó, nhưng hôm nay Khanh Dĩ Yên lại xem thường bịa đặt, nói là bọn họ bỏ muội muội, tỷ tỷ tất nhiên

không tin!"

"Đúng vậy!" Quan Nhạc Huyền nói tiếp: "Mấy ngày nay muội muội đều ở chung một chỗ với chúng ta, đặc biệt là tối ngày hôm qua, ngoài việc ngay từ đầu đi dạo phố ra, vốn không rời khỏi tầm mắt của chúng ta, vì vậy chúng ta dĩ nhiên biết Khanh Ngọc Tranh nói thật hay nói giả!" Nàng xin lỗi gãi gãi đầu, nói: "Vốn biểu dương chính nghĩa ta là hậu bối đương nhiên phải làm, hướng chi chi là lời nói thật! Muội muội không cần cảm ơn ta như vậy!"

Phượng Tinh Xu khẽ mỉm cười, lại làm say mê một đám người. Chỉ là cặp mắt tím kia thoáng qua một tia châm chọc, không ai nhìn thấy.

Đám người đó, đương nhiên là nàng ra lệnh đánh, Linh Lung ra tay, những người phạm tục vốn không tìm được đầu mối, dĩ nhiên liền liệgiudoon Khanh Ngọc Tranh đã đoán đúng một nửa, đáng tiếc, hẳn không được phần thưởng. Đùa giỡn âm mưu với Phượng Tinh Xu nàng, chỉ có bị âm mưu làm cho mệt, không có khả năng sẽ thành công!

Phục hồi tinh thần lại, Phượng Tinh Xu lại hỏi Quan Vân Nghĩa: "Quan bá bá, các người tới chỗ này của ta là.....?"

Lúc này Quan Vân Nghĩa mới nhớ tới chính sự, vì vậy nghiêm mặt nói: "Cuộc tỷ võ vừa rồi bởi vì Khanh trang chủ quấy rầy mà gián đoạn, chúng ta tới muốn hỏi có tiếp tục nữa hay không?"

Phượng Tinh Xu xem đoàn người trước mắt, suy nghĩ một chút, xưa nay giang hồ vốn không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận của nàng đã lộ, nếu như lại tranh đoạt chức mệnh chủ này, sợ rằng sẽ khiến cho ba nước khác nghi kỵ. Phượng Tinh Xu nàng xưa nay không muốn cuộc sống quá phức tạp, chỉ muốn đơn giản, không cần đeo quá nhiều gánh nặng, sao không vì vậy buông tay, bán cho Thiếu Lâm tự một cái nhân tình đây?

Ngẫm nghĩ lại một phen, trong lòng Phượng Tinh Xu đã có quyết định, vì vậy nàng mời đám người đi tới đại sảnh, tuyên bố.

Thấy đám người dần dần tản đi, trong sân cũng yên tĩnh lại, chỉ để lại mấy bằng hữu quen biết. Tám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt được Phượng Duy Tinh gọi đến chỗ khác để nói chuyện, một mình Phượng Tinh Xu đối mặt với mấy người trước mắt.

Đầu tiên ánh mắt của nàng rơi vào trên người Hàm Tĩnh sau lưng Tâm Mộng Hồ.

"Hàm Tĩnh, chuyện ngày hôm nay, ta muốn biết, ngươi có cách nhìn thế nào." Phượng Tinh Xu hỏi.

Bị Phượng Tinh Xu hỏi, tất cả mọi người đều nhìn Hàm Tĩnh. Đúng vậy, chuyện ngày hôm nay xảy ra ở trên người hắn, sự phụ của hắn bị mất sạch thể diện, sự muội của hắn bị người ném mất cánh tay, hắn thân là đồ đệ, là sư huynh, Dieenndkan/leeequhydonnn nhưng bởi vì vừa mới nhận chủ nhân mới mà không thể lên đài, trong lòng hắn nghĩ thế nào, có sinh ra thù hận với Phượng Tinh Xu hay không, còn có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Tâm Mộng Hồ hay không, dù sao mọi người cũng phải có nói rõ ràng.

Hàm Tĩnh cúi đầu, trầm mặc không nói, không thấy được thái độ của hắn, cũng đoán không ra ý nghĩ trong lòng hắn.

Tâm Mộng Hồ nhìn mắt Hàm Tĩnh, từ từ lộ ra vẻ mặt thất vọng, cuối cùng, nàng vung tay lên, lớn tiếng nói: "Nếu trả lời không được, ngươi cút về đi! Bên cạnh Tâm Mộng Hồ ta sẽ không lưu lại nam nhân như vậy, muốn hận thì hận, không muốn hận thì xong, lại cũng không thể im lặng như vậy! Ngươi, cút! Ta không muốn tên nô lệ này nữa!!!" Về mặt nàng tức giận, cánh tay chỉ thẳng vào bên ngoài sân, không nhìn Hàm Tĩnh một cái nào nữa.

Nghe được một chữ "cút", Hàm Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tâm Mộng Hồ hiện lên một chút hoang mang, một chút giãy giụa, một chút khổ sở, cuối cùng hóa thành kiên quyết, hắn dứt khoát xoay người, theo hướng ngón tay Tâm Mộng Hồ chỉ, bước chân ra ngoài.

"Ngươi đi đi! Ngươi đi rồi sau này cũng không cần trở lại nữa! Ta không muốn gặp ngươi! Mau vĩnh viễn cút khỏi tầm mắt của ta!!!" Tâm Mộng Hồ lớn tiếng kêu về phía bóng lưng cao lớn kia.

Phượng Tinh Xu nghiêng ngẫm nhìn hai người, đặc biệt là ánh mắt phức tạp kia của Hàm Tĩnh, cuối cùng nàng cúi người ở bên tai Tâm Mộng Hồ nói khẽ: "Tỷ tỷ đừng đau lòng, thứ của tỷ cuối cùng sẽ trở lại!"

Tâm Mộng Hồ hừ một tiếng, oán hận nói: "Trở lại? Trở lại làm gì!? Trở lại xem lão nương không ngược chết hắn thì thôi!!!"

Phượng Tinh Xu cười "ha ha" một tiếng, nói: "Vậy thì tốt, đến lúc đó, tiểu muội cần phải bụng mút đến xem tỷ ngược người đấy!"

Lúc này, Phượng Hàm Tiểu ở bên cạnh nói: "Đường muội, bây giờ không phải ngươi nên tới đại sảnh sao?"

Phượng Tinh Xu chột bưng tỉnh, nói: "Đúng vậy! Thiếu chút nữa quên rồi!" Sau đó cười như không cười nhìn Phượng Hàm Tiểu nói: "Đường huynh, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe nhỉ!"

Phượng Hàm Tiểu khẽ mỉm cười, nói: "Đúng vậy, vẫn y thế thôi! Vẫn là đường muội tốt, nữ tử mười tám thay đổi lớn, càng xinh đẹp ra rồi!"

Phượng Tinh Xu cười cười, nói: "Đường ca quá khen rồi! Đợi tiểu muội giải quyết xong chuyện ở đại sảnh, đi@en*dyan(lee^qu.domn) rồi trở lại gặp mặt với mọi người!" Dứt lời, một nhóm người đi về phía đại sảnh.

Đi tới đại sảnh, bên trong đã sớm ngồi đầy người, trên chủ vị giữ lại ba chỗ ngồi, đặc biệt giữ lại vì hai vị vương gia và một vị công chúa là Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tinh Xu và Phượng Duy Tĩnh. Ba người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở phía trên. Phượng Hàm Tiểu mở miệng, để tất cả mọi người đã hành lễ lúc tiến vào đứng dậy.

Thấy người đến đông đủ, Quan Văn Nghĩa đứng dậy ôm quyền hỏi: "Công..... Tình Xu, con đã có quyết định rồi, cuộc luận võ này....."

Phượng Tình Xu gật đầu, đứng lên nói ra: "Ban đầu đến đại hội võ lâm, bản cung chỉ muốn tham gia góp vui, không nghĩ tới đánh bại đánh bại lại ghi danh tham gia tranh tài. Bản cung biết xưa nay giang hồ không qua lại với triều đình, hiện tại thân phận bản cung đã công khai, nên cũng không đi tranh đoạt vị trí Minh chủ võ lâm này nữa! Phượng trượng của Thiếu lâm tự đại sư Tuệ Năng có phẩm hạnh khiến người tin phục, võ công cao cường, da.nlze.quydo/nn bản cung cho là hẳn đủ khả năng để làm Minh chủ, vì vậy, bản cung quyết định bỏ cuộc tranh tài!"

Lời này vừa nói ra, quyết định ra người được chọn làm Minh chủ võ lâm —— Phượng trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!

Đến đây, cuộc tuyển chọn Minh Chủ trong ba ngày, kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Âm mưu đoạt bảo

"A di đà Phật!" Tuệ Năng đứng lên, chấp tay trước ngực làm lễ với Phượng Tình Xu, nói: "Công chúa quả thật là người hào hiệp, có thể bỏ xuống hư danh này, lão nạp tự thẹn không bằng!"

"Đại sư đa lễ! Vị trí minh chủ này vốn nên thuộc về đại sư. Hôm nay coi như không có điều ngoài ý muốn là Khanh Ngọc Tranh, Diendaaanleequydonn rồi rít thở dài, nỡ nữ võ lâm thế hệ này, cứ tàn lụi như vậy, về sau muốn tìm nhà chồng cũng khó rồi!"

Quả nhiên, vừa nhắc tới Khanh Ngọc Tranh, mọi người đang ngồi đều rít rít lắc đầu thờ dài.

"Khanh Ngọc Tranh này, danh tiếng xưa nay không tệ, lần này không biết tại sao lại phạm loại sai lầm như vậy!" Phong Bất Diên lắc đầu nói.

"Ai! Còn có vị nữ nhi kia, sao lại biến thành bộ dáng này! Trước kia còn là một cô nương thật xinh đẹp tâm địa thiện lương!"

Mấy người trẻ tuổi vừa nghe đến thế hệ trước nhắc tới Khanh Di Yên, đều không khỏi nghĩ đến hôm nay mặt nàng bầm đen và cánh tay bị cụt kia, dieendaanleequydonn rồi rít thở dài, nỡ nữ võ lâm thế hệ này, cứ tàn lụi như vậy, về sau muốn tìm nhà chồng cũng khó rồi!

Phượng Tình Xu nhìn mọi người đang ngồi, những người này cũng là người có danh tiếng lớn trên võ lâm, ha ha, sau này, chỉ sợ Ngọc Tranh trang không dễ lẫn lộn trong võ lâm rồi!

Thấy mọi người đắm chìm trong từng tâm sự của bản thân, Phượng Tình Xu nhân cơ hội cáo lui, cũng lấy cớ chăm sóc Tuân Thư, từ chối yến hội quần hùng buổi tối.

Ban đêm lại tới, sau khi Phượng Tình Xu và Phượng Duy Tình chăm sóc Tuân Thư vẫn ngủ say, liền đến lương đình tối hôm qua, nơi đó đã sớm ngồi mấy người quen lén chạy ra ngoài từ trong bữa tiệc. Mấy người Phong Hoa Tuyết Nguyệt vốn cũng cần phải tới, nhưng bởi vì bọn họ rất có địa vị trên giang hồ, người trong võ lâm đều muốn kết giao, da.nlze.quydo/nn vì vậy bị quẩn luyến, trong lương đình này, chỉ có Phượng Hàm Tiểu, Kim Bích Đặc, Hoa Ngọc Dung, Tâm Mộng Hồ và Quan Nhạc Huyền. Ngay cả mấy người này cũng mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chật vật thoát ra ngoài.

Mọi người đã sớm dùng bữa tối, vì vậy liền pha một ấm trà, mang lên mấy thứ ăn vặt, rồi bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau dưới ánh trăng.

Đầu tiên cái mọi người muốn hỏi chính là chuyện của Phượng Tình Xu, bởi vì hôm nay thân thể của nàng quá kinh người, người ở chỗ này ngoài Phượng Duy Tình và Phượng Hàm Tiểu mơ hồ đoán được ra, không ai ngờ tới dưới một dung mạo thanh tú này lại có một gương mặt quốc sắc thiên hương, đặc biệt là hai người Quan Nhạc Huyền và Tâm Mộng Hồ, vẫn đuổi theo Phượng Tình Xu không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia.....

"Chát! Chát!" Trong phòng tối om, một nam nhân lưng trần quỳ trên mặt đất, nắm trong tay một cây roi da nhuộm máu, trên roi hiện lên đầy vết dài đỏ sẫm.

Chỉ thấy nam nhân nắm roi da không ngừng vung lên, mỗi một lần vung đều mang theo sự tàn nhẫn. Roi da không ngừng lay động trong không trung, dinendian.loqid]on lại mang theo tiếng “vù vù” roi vào trên người nam nhân.

"Chát!" Trầy da sứt thịt.

"Chát!" Máu tươi giàn giụa.

"Chát!".....

"Chát!".....

Cho đến khi ngoài cửa sổ hiện lên bóng đen, nam nhân mới dừng vung roi da trong tay. Chỉ là hận ý sâu đậm và dữ tợn trên mặt kia, lại vẫn không ngừng

được!

"Người lại đang giờ trò lừa bịp rồi!" Bóng đen kia giữu cọt nói.

"Chuyện của ta không cần người quan tâm!" Trong giọng nói của nam nhân lộ ra một sự chán ghét.

"Ai muốn quản người!" Bóng đen hừ nhẹ một tiếng, nói: "Chủ nhân đã nhận được tin tức, người rất không hài lòng với biểu hiện của người!"

Trong nháy mắt trên mặt nam nhân thoáng qua một chút tái nhợt. Hắn cố tự trấn định nói: "Ta đã tận lực, nếu mà ta không làm như vậy, sợ rằng hôm nay còn không thể tới được nơi này!"

"Hừ! Chủ nhân không cần nghe giải thích!" Bóng đen cắt đứt lời giải thích của nam nhân, đi@en*dyan(lee^qu.donn) "Cái chủ nhân cần chính là kết quả, là khối ngọc trụ kia!"

Nam nhân cắn răng, biết người trước mắt nói không sai, cái người kia muốn không phải lời giải thích của hắn, mà là.....

"Chủ nhân nói rồi, cho người một cơ hội nữa, ngày mai nhất định phải đoạt được khối ngọc trụ kia, nếu không, thủ đoạn của chủ nhân, người cũng biết rồi đấy!" Bóng đen nói lần nữa.

Nam nhân nắm chặt roi da trong tay, cả người run lên, nín thở nói: "Ta biết rồi, ngày mai ta nhất định sẽ hết sức!"

"Không phải hết sức, là nhất định!" Bóng đen nhấn mạnh nói.

"Dạ, nhất định!" Nam nhân trầm trầm nói.

"Sai các người chuẩn bị mọi thứ đã làm xong chưa?" Trong một xó góc khác của Tuyên Bình bảo, một âm mưu khác đang được lặng lẽ tiến hành.

"Dạ! Bọn thuộc hạ đều chuẩn bị xong!" Một giọng nói cung kính trả lời.

"Ừ, không tệ!" Người nọ thoả mãn gật đầu, giống như thấy được kết quả ngày mai, cười hả hê.

Bảo vật, bảo vật, chỉ cần có khối bảo vật kia, thiên hạ này, tất cả đều là của hắn, ha ha ha, hắn còn muốn bẻ đầu đi tranh giành chức vị Minh chủ võ lâm bỏ đi đó làm gì! Chỉ cần có khối bảo vật kia.....

Trong bóng tối, một đôi mắt tham lam toát ra ánh sáng vô hạn.

Đông Bình thành

"Giáo chủ!" Trong phòng tối om, hai hàng người áo đen rồi rít quỳ xuống hành lễ với người áo xanh vừa bước vào.

"Đều đứng lên đi!" Người áo xanh đi tới trên chủ vị ngồi xuống, hỏi: "Đại hội võ lâm được tiến hành thế nào?"

Một người áo đen đi lên phía trước bẩm báo nói: "Giáo chủ, hôm nay trên đại hội võ lâm rất náo nhiệt!"

"Hả? Thử nói xem?" Người áo xanh cảm thấy hứng thú hỏi.

"Hôm nay là trận chung kết đại hội võ lâm, phân ra tiến hành ba trận, trận đầu, phương trượng Thiếu Lâm tự chỉ dùng một cước đã khiến cho bảo chủ Yên gia bảo Yên Phi nhận thua, tiếp theo là một vị thiếu niên mười tám tuổi đi theo Hoàng Vũ cô nương đại chiến bang chủ Cái Bang Phong Bất Điện, thế nhưng lại khiến cho gãy trúc trên tay Phong Bất Điện tan thành nhiều mảnh!" Người áo đen ngừng một chút, nhìn thấy giáo chủ ngồi nghe đến say sưa, Diemdkdan/leeequlhydomn vì vậy tiếp tục nói: "Đến sau cùng, còn chưa bắt đầu so đấu, vị trang chủ Ngọc Tranh trang Khanh Ngọc Tranh liền nhảy ra nói Hoàng Vũ cô nương không rõ lai lịch, ám chỉ bọn họ là người trong ma giáo, hơn nữa nữ nhi của hắn Khanh Dĩ Yên cũng đồng thời bước ra làm chứng nhằm vào Hoàng Vũ cô nương." Người áo đen nói tới chỗ này, đột nhiên dừng lại. Cũng không phải là hắn không muốn nói nữa, mà là người trước mặt tỏa ra một luồng hơi thở sắc bén khiến cả người hắn đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt hung ác kia, tựa như muốn chém một đao trên người hắn, để cho hắn trong lúc vô hình cảm thấy như bị khoét đến đau đớn.

"Tiếp, tục, nói, đi!" Người áo xanh nghiêng răng, hung hăng ra lệnh.

"Vâng, vâng!" Người áo đen không để ý mồ hôi chảy từ trên trán xuống, vội vàng tiếp tục bẩm báo nói: "Hai người này ngấm ngầm hại người lên án Hoàng Vũ cô nương, sau lại....."

"Sau lại như thế nào!?" Người áo xanh hỏi.

"Sau lại, bị Hoàng Vũ cô nương trừng phạt rồi, Khanh Dĩ Yên này còn bị Hoàng Vũ cô nương phết một cánh tay." Người áo đen ấp úng nói.

"Phết cánh tay?" Người áo xanh nhú mày lại, hỏi: "Nàng phết một cánh tay của tiện nữ nhân này, sao lại không có việc gì?"

"Dạ, giáo chủ, thuộc hạ hoài nghi vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải là vị cô nương mà giáo chủ muốn tìm....." Người áo đen khiếp sợ nói.

"Àm!" Một tiếng động vang lên thật lớn, bên cạnh người áo đen có thêm một cái lỗ, sắc mặt người áo xanh âm trầm nói: "Ngươi, nói, cái, gì?"

"Giáo chủ!" Người áo đen kia té quỵ xuống đất, run giọng nói: "Vị Hoàng Vũ cô nương kia cũng không phải thật sự là họ Hoàng Vũ, dĩ nhiên lieqiudon mà là dùng tên giả, vị cô nương kia thật ra là công chúa Phụng Tĩnh Xu của Long Phong quốc, mà không phải là Hoàng Vũ gì đó!"

"Cái gì?" Sắc mặt người áo xanh đại biến, "vụt" đứng lên!

"Giáo chủ!" Một giọng nói ngoài cửa vang lên cắt đứt bầu không khí căng thẳng bên trong nhà.

"Chuyện gì?" Người áo xanh tức giận quát.

"Khỏi bẩm giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có chuyện khác thường ở bên ngoài Tuyên Bình bảo!"

Người áo xanh nhắm mắt lại, cổ họng xuống tức giận trong lòng, nói: "Vào đi rồi nói!"

Chỉ thấy một người áo đen khác nhanh chóng vào phòng, hai tay ôm quyền nói: "Giáo chủ, bọn thuộc hạ phát hiện có một đám người lén lút ở bên ngoài Tuyên Bình bảo, mấy đoàn người đẩy một chiếc xe không biết là muốn làm gì, dĩ nhiên lieqiudon bọn thuộc hạ âm thầm chặn được một đội nhân mã, hơn nữa mang những đồ vật bọn họ vận chuyển trở lại. Xin giáo chủ chỉ thị!"

"Đồ vật sao?" Người áo xanh nhẹ giọng nói, "Đi, đi xem thử!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Dự đồ Long Quỷ

Sáng sớm, bên ngoài Tuyên Bình bảo có hai người một nam một nữ tới. Nam nhân mặc áo lam, tuấn nhã bất phàm, nữ nhân ăn vận chỉnh tề, tướng mạo ước chừng ba bốn mươi tuổi, cử chỉ ngôn hành có chút khác thường.

Lúc người áo lam nhìn thấy thủ vệ sâm nghiêm bên ngoài Tuyên Bình bảo, liền do dự chân chừ không tiến lên, không biết có nên hay không nên đi về phía trước.

Thủ vệ thấy hai người khả nghi, liền tiến lên phía trước hỏi, người áo lam nhân cơ hội lấy ra một khối lệnh bài.

Thủ vệ nhận ra đây là lệnh bài của Lạc Nguyệt bảo, vì vậy vội vàng phái người đi trước hỏi thăm.

Lúc ấy, đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt đang dùng điểm tâm trong viện của Phụng Tĩnh Xu, nghe thấy người hầu báo, dĩ nhiên lieqiudon Phụng Tĩnh Xu đột nhiên phá lên cười, vẫy tay để người hầu mang hai người tiến vào, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nàng mở miệng thần bí nói với Nguyệt Phi: "Nguyệt, ta tìm cho ngươi một trợ thủ đặc lực nhé!"

Khi người áo lam đỡ phụ nữ trung niên tiến vào viện, Phụng Tĩnh Xu vui mừng đứng lên, nhìn hai người chậm rãi đi tới.

"Xin hỏi..... Ngày hôm qua có người nhắn lại muốn mời kẻ hèn này đến, nói là có tin tức của Lục Miếu chân nhân....." Người áo lam nhìn một đám tuấn nam mỹ nữ ăn mặc chỉnh tề trước mặt, nhất thời không biết nên làm cái gì.

"Nghe danh y thuật xuất thần nhập hóa của Y Thánh đã lâu, hôm nay nhìn thấy đệ tử của Y Thánh, quả thật là vinh hạnh của Tĩnh Xu!" Phụng Tĩnh Xu nở một nụ cười tươi nói.

"Cô nương, ngài, a....." Người áo lam vừa muốn nói chuyện, mắt vừa nhìn thấy thiếu nữ đứng ở trước đám người, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lên, chiếu vào khiến hắn mở mắt không ra, chỉ sợ mở mắt rồi, sẽ trầm luân.

"Đệ Ngũ công tử, Tĩnh Xu không có ý xấu, chỉ là tình cờ biết được công tử đang tìm Lục Miếu chân nhân, dĩ nhiên lieqiudon liền muốn trợ giúp công tử mà thôi!" Phụng Tĩnh Xu nói xong, xoay người giới thiệu Nguyệt Phi đứng bên cạnh: "Nguyệt, vị này chính là đệ tử của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ."

Người phía sau cả kinh, ánh mắt nhìn người áo lam trước mặt này nhiều thêm một phần không thể tưởng tượng được và tò mò, người áo lam trước mặt này hơn hai mươi tuổi lại chính là đệ tử thân truyền của Y Thánh theo như lời đồn đại thần long thấy đầu không thấy đuôi, Đệ Ngũ Long Quỷ?

Vừa nghe đến Lục Miếu chân nhân, Đệ Ngũ Long Quỷ cũng bất chấp cảnh cáo mơ hồ trong lòng này, mở ra cặp mắt trong suốt kia.....

Đội sau khi thấy rõ mặt Phụng Tĩnh Xu mặt, rốt cuộc mới hiểu rõ tại sao lại cảm thấy trước mắt sáng chói lên! Thiếu nữ trước mặt có làn da như mỡ đông, má hồng phấn, môi màu đỏ như anh đào, phụng mây xinh đẹp, hơi thở thơm như hoa lan, đặc biệt nhất là phụng hoàng lửa dường như đang di chuyển trên trán nàng, dĩ nhiên lieqiudon một đôi mắt tím trong veo và một cổ mùi hương thơm kỳ lạ truyền đến từ trên người nàng, cho dù hắn đã nghĩ

thấy trăm loại cỏ, cũng không phân biệt được, đây rốt cuộc là mùi hương gì, khiến người ta ngửi vào như tắm gió xuân, tinh thần sáng khoái.

"Công chúa, đây chính là trợ thủ mà người tìm tới sao?" Nguyệt Phi nhìn về mặt Đệ Ngũ Long Quỷ ngây ngô, không khỏi "xì" cười một tiếng. Tiếng cười gọi hồn Đệ Ngũ Long Quỷ về, phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy người trước mặt đầy vẻ trêu tức nhìn mình, hắn có chút xấu hổ cúi đầu, trên mặt hiện lên một vết đỏ ửng.

Nhìn thấy Đệ Ngũ Long Quỷ xấu hổ, Phụng Tịch Xu cảm thấy thú vị. Nam nhân hai mươi mấy tuổi, bị người nhìn vào liền đỏ mặt, giống như hoàng hoa khuê nữ vậy, ha ha! Nàng còn chưa gặp qua loại nam nhân này! Người ở bên cạnh nàng, không phải là thương nhân lạnh lùng nghiêm nghị như Duy nhi, thì chính là hộ vệ im lặng như Tinh Ảnh, nếu không cũng là ngây thơ giống như Thư nhi, lại nói đến mấy nam nhân mà nàng biết, Phụng Hàm Tiểu, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc vân vân, không ai không phóng khoáng, tiêu sái, nào có ai giống như Đệ Ngũ Long Quỷ này, mới bị nhiều người nhìn mấy lần với ánh mắt đầy trêu tức, liền đỏ mặt? (Xu tỷ phong lưu quá kéo sau này khổ đấy!)

Thấy trời cũng không còn sớm, vẫn nhanh đi vào vấn đề chính, chờ lát nữa còn phải đi tham gia đại hội đoạt bảo nữa!

Phụng Tịch Xu mời hai người đến lương đình rồi ngồi xuống, lên tiếng hỏi: "Đệ Ngũ công tử, hôm qua ngoại nói muốn tìm được Lục Miếu chân nhân, là vì chuyện gì đây?"

Nhắc tới chính sự, Đệ Ngũ Long Quỷ lập tức nghiêm mặt, gật đầu nói: "Hơn mười năm trước, khi ta còn là một hài tử, một ngày lên núi hái thuốc, nhặt được vị đại nương ngồi bên cạnh ta đây, " Ánh mắt Đệ Ngũ Long Quỷ chuyển tới trên người nữ nhân trung niên, tiếp tục nói: "Ta dẫn bà ấy trở về nhà trúc của sư phụ, cùng sư phụ cứu trị cho bà, nhưng mà, mặc dù chữa hết vết thương trên người bà, lại bỏ tay hết cách với chứng si ngốc của bà ấy. dinendian.loqidJon Nhiều năm qua, ta vừa theo sư phụ học tập y thuật, vừa cùng sư phụ thử chữa trị cho đại nương này, nhưng vẫn không có tiến triển." Đệ Ngũ Long Quỷ ngừng một chút, giọng nói bỗng có chút cô đơn, "Ta và sư phụ vẫn không thể chữa khỏi cho đại nương, cho đến khi mấy tháng trước sư phụ đi về cõi tiên, cũng không còn cách nào, đây vẫn là vướng mắc lớn nhất trong lòng ta và sư phụ, trước khi sư phụ lâm chung cũng nhớ mãi không quên."

Đệ Ngũ Long Quỷ thở dài, nói: "Sư phụ vẫn tự hào về y thuật của mình, lại không có cách gì với chứng si ngốc của đại nương, đây cũng là điều người không thể chịu được, hơn nữa, trong ngày thường thỉnh thoảng sẽ nghe thấy sư phụ nói gì mà đuổi kịp và vượt qua, trong lòng ta liền suy đoán, có phải sư phụ muốn so tài y thuật phân cao thấp với người nào đó không, vì vậy nhất định phải chữa khỏi chứng si ngốc cho đại nương, không ngờ, cuối cùng vẫn không thể đạt thành tâm nguyện. Trước khi sư phụ lâm chung, gia sư đã nói với ta, trong thiên hạ chỉ có y thuật của Lục Miếu chân nhân là trên hân, mấy chục năm nay, hân vẫn không chịu thừa nhận sự thật này, cứ phải so tài với Lục Miếu chân nhân, thậm chí nhất định phải chữa khỏi mỗi một bệnh nhân trên tay hân, không ngờ đến cuối cùng, vẫn không thể nào được như ý nguyện."

Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn Phụng Tịch Xu, chân thành nói: "Sư phụ để ta phải tìm được Lục Miếu chân nhân, nói cho hân biết, thiên hạ ngày nay, chỉ có Lục Miếu chân nhân mới thật sự là Y Thánh, thỉnh cầu hân trị hết bệnh cho đại nương. Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Trong lòng sư phụ rất là áy náy, bởi vì hành động theo cảm tính của mình, làm chậm trễ đại nương nhiều năm như vậy."

Phụng Tịch Xu gật đầu, nói với Đệ Ngũ Long Quỷ: "Đệ Ngũ công tử có điều không biết, Tịch Xu chính là Phụng Trạch công chúa của Lộng Phong quốc, Lục Miếu chân nhân chính là gia sư."

"A, nàng là công chúa!?" Đệ Ngũ Long Quỷ giật mình trợn lớn mắt, vội vàng kéo nữ nhân bên cạnh chuẩn bị hành lễ, lại bị Phụng Tịch Xu dùng nội lực đỡ lấy.

"Đệ Ngũ công tử không cần giữ lễ tiết, ngoại là truyền nhân của Y Thánh, ta nghe được sau khi xuống núi ngoại hành nghề y, chăm sóc người bị thương, trong lòng rất là kính nể, chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ giúp."

"Thật sao!?" Đệ Ngũ Long Quỷ vui mừng kêu lên.

"Thật." Nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ kích động đỏ mặt, Phụng Tịch Xu cười cười, sau đó nói: "Chỉ là gia sư ngao du bốn phương, không dễ liên lạc (Phụng Tịch Xu, ngoại cái tên lừa gạt này, rõ ràng chỉ một cú điện thoại là có thể tìm được người, lại dám nói lừa dối người ta! Tiểu An khinh bỉ một chút), có thể còn phải phiền công tử chờ một thời gian."

"Không sao, dù sao ta cũng tìm lâu như vậy, chờ lâu một chút cũng không sao!" Đệ Ngũ Long Quỷ vui mừng nói. Hắn xoay người nhìn nữ nhân bên cạnh nói: "Đại nương, người nghe rồi chứ? Chúng ta tìm được Lục Miếu chân nhân rồi! Bệnh của người có hi vọng rồi!"

Chỉ là, nữ nhân trung niên kia một chút cũng không cảm thấy tâm tình Đệ Ngũ Long Quỷ đang kích động và vui sướng, Dieenndkdan/leequhydonnn đang kéo tay áo Phụng Duy Tịch ở bên cạnh, lại kéo Tuấn Thư mới vừa tỉnh táo không lâu, thì thào kêu: "Bảo bảo ăn cơm", "Bảo bảo ngủ".

Phụng Duy Tịch rất kiên nhẫn với nữ nhân đang lôi kéo mình, không thấy một chút không kiên nhẫn nào, nhưng Tuấn Thư lại gay hơn một chút, mới vừa tỉnh ngủ, lại bị một đại thẩm trung niên lôi kéo muốn hân ngủ, làm cho hân sợ nhào vào trong lòng Phụng Tịch Xu, hu hu nhỏ giọng kêu lên: "Thư nhi không ngủ, Thư nhi ngủ đủ rồi!"

Phụng Tịch Xu thương tiếc sờ sờ đầu Tuấn Thư, trong nháy mắt Tuấn Thư ngẩng đầu nhìn nàng, dường như bắt được một tia sáng kì lạ, đợi khi nàng nhìn rõ, lại vẫn là cặp mắt long lanh ngấn lệ, Phụng Tịch Xu cười thầm nàng nhạy cảm. Nàng ngẩng đầu tiếp tục dẫn dụ Đệ Ngũ Long Quỷ vì nàng bán mạng, nói: "Đệ Ngũ công tử, hôm nay sau đại hội võ lâm, chúng ta sẽ trở lại Lộng Phong quốc, đến lúc đó, gia sư có thể sẽ ở Lộng Phong Quốc chờ chúng ta. Trước khi đi sư phụ luôn luôn vội vàng hấp tấp, ở liền một chỗ sẽ không ở lâu, ta lo lắng khi chúng ta chạy tới, sư phụ đã sớm rời khỏi rồi." Phụng Tịch Xu giả bộ vẻ lo lắng, dienddn liequdoon thấy vẻ nôn nóng trên mặt Đệ Ngũ Long Quỷ, lại nói: "Nếu không thế này đi, nếu như ngoại yên tâm, trước hết để ngoại ta đưa vị đại nương này đến Lộng Phong quốc, ta sẽ nói rõ tình hình của đại nương với gia sư trước, sau đó để gia sư đi chẩn đoán bệnh, đợi chúng ta tham gia đại hội võ lâm xong, lập tức chạy tới Lộng Phong quốc, có lẽ vừa kịp lúc gia sư chẩn đoán bệnh xong rồi đấy?"

"Nhưng....." Đệ Ngũ Long Quỷ có chút do dự, "Sư phụ cần dặn ta là....."

"Xin công tử yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi truyền đạt lại, hơn nữa để đại nương ngăn cản sư phụ, để hắn không thể đi, chờ khi chúng ta chạy đến, nói không chừng ta nói ngọt với sư phụ vài câu, tâm tình của sư phụ khá một chút, sẽ truyền thụ y thuật cao thâm cho công tử đấy?" Phụng Tịch Xu dự đoán.

Đệ Ngũ Long Quỷ vẫn không yên lòng, nói: "Dọc đường không có ai chăm sóc cho đại nương, nếu có náo loạn....."

"Công tử yên tâm, xin công tử chờ." Phụng Tịch Xu đứng dậy đi vào trong nhà, chỉ chốc lát sau, liền lấy ra một búp bê vải lớn bằng đứa trẻ con, búp bê vải này được chế tác tinh xảo, đáng yêu, rất là chọc người yêu thích.

Vừa nhìn thấy thứ đồ trên tay Phụng Tịch Xu, một đám nữ nhân và Tuân Thư hét lên một tiếng, chạy tới đưa tay tranh đoạt, các ngoài miệng đều kêu lên: "Thật đáng yêu, thật đáng yêu!"

Phụng Tịch Xu "xi" cười một tiếng, nói với Tâm Mộng Hồ: "Tỷ tỷ, tỷ cũng không phải là chưa từng thấy búp bê này, trên xe ngựa của muội có kia!"

Hai mắt Tâm Mộng Hồ sáng lên nói: "Nhưng nó thật đáng yêu!"

Phụng Tịch Xu nhìn Quan Nhạc Huyền ở bên cạnh cũng thêm muốn, nói: "Được rồi, các người đừng cãi nữa, chờ một lát rồi tất cả mọi người đều sẽ có, được chưa!"

Rốt cuộc đuổi được một đám nữ nhân mất sới, Phụng Tịch Xu đặt búp bê vải vào trong tay nữ nhân trung niên, Diệp Dạ Nễ cũng yên tâm nữ nhân kia trong nháy mắt sững sờ, sau đó nhanh chóng đưa hai tay ra ôm chặt lấy búp bê vải, trong mắt chảy ra hai hàng nước mắt, lâm lâm nói: "Bảo bảo, bảo bảo của nương....."

Phụng Tịch Xu nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ đang ngăn người, nói: "Lần này công tử có thể yên tâm rồi chứ?"

Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn nữ nhân cứ thế ôm búp bê vải, rốt cuộc gạt đầu một cái, đồng ý để cho nàng đi trước.

"Vây thì tốt quá!" Phụng Tịch Xu xoay người, ra ám hiệu với Nguyệt Phi: "Nguyệt, nhanh phái người đưa đại nương đưa đến Hạnh Lâm đường ở Lộng Phong quốc chăm sóc cho tốt!"

Nguyệt Phi hiểu ý gạt đầu, biết công chúa là muốn điều người ngoài đi, để lại không gian cho lão bản của Hạnh Lâm đường là nàng với một đám thuộc hạ tương lai, hai bên quen thuộc, tương lai có thể hợp tác chặt chẽ. Diendaaneequydonn Nguyệt Phi cảm thấy ngoài ý muốn và vui mừng đối với việc công chúa tìm được trợ thủ đến, thử nghĩ xem, có truyền nhân của Y Thánh trấn giữ, sau này Hạnh Lâm đường phát triển, thì sẽ có được một bảo đảm lớn!

Mới vừa phái người mang đại nương đi, cũng dặn dò người hầu chăm sóc, dọc đường bảo vệ, trong sân lại tới một người hầu khác.

Người hầu kia đứng rất xa, cung kính nói với người trong lương đình: "Công chúa, đại tiểu thư, trang chủ nói đại hội sẽ lập tức bắt đầu, xin chư vị dời đến đài luận võ."

Phụng Tịch Xu gạt đầu, bảo người hầu lui ra, cười nói với mọi người: "Chúng ta đi thôi! Đi xem thử thứ bảo vật thần bí kia đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 42: Mặt thật của bảo vật

Xung quanh sân đấu võ, vẫn vô cùng náo nhiệt, các sư huynh sư tỷ vẫn còn trao đổi thảo luận, những tiểu sư muội kia cũng xuyên qua nhìn ngó trong đám người, giống như là đang tìm lang quân như ý trong lòng mình.

Trên đài tỷ võ lại thêm vài cái ghế, ghế dựa trên đài cũng từ bốn chiếc biến thành một chiếc. diendaaneequydonn Cái ghế kia là chuẩn bị vị Minh chủ võ lâm Tuệ Năng, còn ghế ngồi dưới đài là chuẩn bị cho các đại chưởng môn và các vị khách có thân phận tôn quý tới đại hội lần này, tỷ như Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tịch Xu và Kim Bích Đặc.

Khi đoàn người Phụng Tịch Xu thông thả bước vào, những người có mặt cũng đều ngồi vào rồi. Mặc dù là nhân sĩ võ lâm, làm việc không giữ lễ tiết, nhưng gặp được vương gia và công chúa một nước, mọi người đang ngồi vẫn phải đứng dậy hành lễ, không cần quỳ xuống, ít nhất cũng phải ôm quyền, vì vậy mọi người mới vừa ngồi xuống lại đồng loạt đứng lên, tiếng hỏi thăm ân cần liên tục truyền đến, Phụng Hàm Tiểu đi sóng vai với Phụng Tịch Xu, đi về phía ghế ngồi, Phụng Duy Tĩnh và Tuân Thư đi theo phía sau Phụng Tịch Xu, song song với hai người chính là Kim Bích Đặc và Tâm Mộng Hồ, phía sau nữa chính là đám người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt. Vốn là, theo như bối phận hoàng thất mà nói, Phụng Tịch Xu nên đứng ở sau lưng Phụng Hàm Tiểu, nhưng bởi vì Phụng Tịch Xu là công chúa do đích thân hoàng đế Phụng Nhâm Ngao phong, lại rất được hoàng gia sủng ái, vì vậy

Phượng Hàm Tiểu liền đề Phượng Tinh Xu song hành với hắn, cũng không ra tay làm gì ép Phượng Tinh Xu, miễn cho sau này bị mấy người lớn trong nhà biết chuyện rồi liền hiệp sửa trị hắn. Còn Phượng Duy Tinh, vẫn thành thành thật thật đi theo phía sau hai người.

Một đoàn người chậm rãi tiến vào sân đấu võ, đợi sau khi hai người nhập tọa, Quan Vân Nghĩa đứng lên, đi tới ngay chính giữa đài luận võ, ôm quyền hành lễ với bốn phương, vận dụng nội lực truyền âm nói: "Quan mỗ đa tạ các vị anh hùng tham gia cuộc tuyển chọn Minh chủ võ lâm lần này! Trải qua ba ngày tranh tài kịch liệt, ngày hôm qua đề cử ra được Minh chủ võ lâm mới —— phương trượng Tuệ Năng của Thiếu lâm tự!" Quan Vân Nghĩa nói xong, ôm quyền hành lễ với Tuệ Năng, da.nze.quydo/mn sau khi Tuệ Năng chấp tay trước ngực đáp lễ, Quan Vân Nghĩa tiếp tục nói: "Trước khi đại hội bắt đầu, Quan mỗ đã từng nói qua, Quan mỗ ngẫu nhiên có được bảo vật, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, anh hùng còn lại, nếu muốn đoạt được bảo vật, liền mời lên trước khiêu chiến, đồng thời, đại sư Tuệ Năng cũng có quyền chọn lựa một vị trợ thủ, ứng đối khiêu chiến." Quan Vân Nghĩa nói xong, nhìn khắp bốn phía, mở miệng nói: "Phía dưới, Quan mỗ hỏi một lần cuối cùng, các vị đang ngồi ở đây, có dị nghị gì không!?"

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, không có ai nói lên tiếng phản đối.

"Tốt! Nếu tất cả mọi người đồng ý cách của Quan mỗ, xin mời mọi người tuân thủ quy tắc đang trong ủa trình khiêu chiến, không cần quá sinh lòng ý đồ xấu, mưu toan trắng trợn cướp đoạt!" Quan Vân Nghĩa hét lớn một tiếng: "Người đâu! Trình báo vật lên!"

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều bỗng hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã có tám nam tử đang đứng, những nam tử này, nội lực thâm hậu, võ công cao cường, đặc biệt là khinh công tuyệt đỉnh, xuất hiện một cách im hơi lặng tiếng, giờ phút này, trên vai tất cả đều nâng mang một bàn gỗ lớn, trên đài, một chiếc hộp gỗ từ đàn khắc hoa lẳng lẳng nằm yên, giống như đang đợi chủ nhân của nó vạch trần, lấy được bảo vật bên trong.

Khi ánh mắt Phượng Tinh Xu chạm đến chiếc hộp gỗ kia, tâm chợt giật mình, không tự chủ được nín thở. Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt truyền đến, giống như mùi hương trong trí nhớ, nhịp tim của Phượng Tinh Xu càng mãnh liệt!

Mọi người thấy hộp gỗ do tám cao thủ võ công hộ vệ, lập tức bắt đầu kích động, ríu rít ngẩn cổ nhìn, hi vọng có thể nhìn thấy thứ trong hộp gỗ.

Quan Vân Nghĩa đứng ở trước đài, lớn tiếng nói: "Đây chính là bảo vật mà trước đây Quan mỗ tình cờ lấy được!" Dứt lời, đưa tay kéo lấy, một đạo ánh sáng lóng lánh chói mắt phát ra từ trong hộp!!!

"Oa!" Quần hùng xôn xao!

"Mau nhìn xem, là cái gì, là cái gì!" Có người lớn tiếng la hét.

"Đây là vật gì vậy, còn có thể phát sáng!" Có người hí hửng không thể tưởng tượng nổi hỏi.

"Không biết! Nhưng nhìn cục diện thế này, giống như thật sự là một bảo bối đó!" dinendian.loqidJon Trong đám người nghe được tiếng âm ỹ, cũng đều ríu rít phụ họa, suy đoán đến tột cùng là bảo bối gì!

"Tinh nhi!" Phượng Duy Tinh giật mình nhìn bộ dạng luống cuống khiếp sợ của Phượng Tinh Xu bên cạnh, không biết nàng sao vậy?

Nghe thấy Phượng Duy Tinh kêu lên, Phượng Tinh Xu lập tức phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn kinh, "Không có, không có gì, Duy nhi." Phượng Tinh Xu vỗ ngực ngồi xuống, vẻ mặt có chút hưng phấn, "Duy nhi, ha ha, hôm nay xem như ta vật quen cũ rồi!" Phượng Tinh Xu nói xong, "ha ha" cười nhẹ hai tiếng, sau đó vẻ mặt như tình thế bất buộc, nói với Phượng Duy Tinh: "Duy nhi, bảo vật này, tỷ tỷ định rồi!"

Phượng Duy Tinh chưa từng thấy Phượng Tinh Xu hưng phấn như thế, nhìn hai mắt nàng sáng lên, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, nàng không biết, nàng bây giờ, có nhiều hấp dẫn!

Phượng Duy Tinh nhìn ánh mắt nóng bỏng ở xung quanh bắn tới Phượng Tinh Xu, ánh mắt tối sầm lại, không nói các hiệp sĩ trẻ tuổi ném ánh mắt ái mộ trên người nàng, vẫn là bên cạnh bọn hắn, mấy nam nhân quen biết đó, ánh mắt nhìn về phía Phượng Tinh Xu càng ngày càng nóng, Hoa Ngọc Dung, Kim Bích Đặc, ngay cả Phượng Hàm Tiểu mà Phượng Duy Tinh lo lắng nhất, cũng như vậy!

Phượng Duy Tinh lo lắng trùng trùng nhìn ánh mắt chuyên chú của Phượng Hàm Tiểu ở trên người Phượng Tinh Xu, người khác hẳn cũng không có ý kiến, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nhưng Phượng Hàm Tiểu, tuyệt đối không được! Hai người bọn họ là đường huynh muội! Phượng Duy Tinh ngầm hạ quyết định, thừa dịp tình cảm hai người còn chưa phát triển, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước!

Phượng Tinh Xu cũng không có chú ý tới tâm tư của nam nhân bên cạnh, nàng đắm chìm trong nhịp tim đập mạnh của mình chưa tỉnh lại, trong lòng chỉ có một tên —— Tỷ Huru —— ngọc trụ Tỷ Huru!!

Nàng không có nhìn lầm, đó chính là tín vật của tộc trưởng gia tộc Hoàng Vũ ở thế kỷ hai mươi mốt, ngọc trụ Tỷ Huru!

Nếu không phải vì khối ngọc trụ này, tại sao nàng sẽ bị Ngọc đế chọn trúng mang tới Thiên Đình, sau đó xuyên qua đi tới dị thế này chứ!?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao ngọc trụ Tỷ Huru lại xuất hiện ở nơi này? Ngay cả hộp gỗ từ đàn chứa ngọc trụ Tỷ Huru cũng đi theo nó đến thế giới này, chẳng lẽ có chuyện gì đặc biệt sắp xảy ra sao? Hoặc là, tất cả cũng chỉ là một sự trùng hợp mà thôi?

Không! Phượng Tinh Xu âm thầm lắc đầu, hủy bỏ cách lý giải trùng hợp.

Nếu ngọc trụ Tỷ Huru có thể tuyển định người Ngọc đế cần, đã nói lên này bản thân ngọc trụ này có chút bản lĩnh, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nếu không phải có tiên thuật, ngay cả có cả những thứ nàng không biết, nhưng tuyệt sẽ không chỉ trùng hợp xuất hiện tại nơi này!

Xuyên không —— Ngọc đế —— Phượng Tình Xu hơi chấn động! Đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Ngọc đế ở Thiên đình —— "Oa Nhi, người chính là người trầm lựa chọn!"

Người Ngọc đế lựa chọn, lựa chọn người hạ phạm dục loạn tai họa!

Phượng Tình Xu bị chính ý nghĩ của nàng làm sợ hết hồn, thậm chí khiển trách chính nàng là một tiếng, hiện tại thái bình thịnh thế, loạn từ đâu tới chứ!

"Tỷ tỷ!" Tuân Thư bỗng nhào tới, chui vào trong lòng Phượng Tình Xu, run lấy bầy.

"Thư nhi!" Phượng Tình Xu bị cử động của Tuân Thư làm cho tỉnh lại, "Đệ làm sao vậy?"

"Tỷ tỷ, Thư nhi sợ!" Tuân Thư run giọng nói.

"Sợ? Thư nhi sợ cái gì?" Phượng Tình Xu khó hiểu hỏi, trong lòng đề xuống nghỉ ngơi vừa mới hiện lên kia, không hề nửa nghĩ đến nửa, trước mắt quan trọng nhất là tiểu nhân nhi trong lòng nàng!

"Thư nhi không biết!" Tuân Thư lắc đầu, chui càng sâu vào trong lòng Phượng Tình Xu, "Thư nhi sợ cái hộp kia!"

"Ha ha!" Phượng Tình Xu không để bụng cười cười, nói: "Thư nhi đừng sợ, trong cái hộp kia không có quái vật, chỉ rất là sáng mà thôi!"

Khi Phượng Tình Xu đang nhẹ giọng an ủi Tuân Thư, trên đài Quan Vân Nghĩa đã mở hộp di@en*dyan(lee^qu.donn) gỗ từ đàn ra cho mọi người thấy ngọc trụ Tỷ Hư một lần, sau đó đặt nó ở phía trước đài luận võ, do bát đại hộ vệ và các cao thủ bao vây dày đặc, để ngừa có người nhân cơ hội cướp đoạt.

"Phía dưới, mời người muốn khiêu chiến lên trên đây!"

"Duy nhi!" Phượng Tình Xu khẽ quát một tiếng, Phượng Duy Tình phi người lên đài!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 43: Tiểu Phong Điện hỗn chiến

"Phía dưới, mời người muốn khiêu chiến lên trên đây!"

"Duy nhi!" Phượng Tình Xu khẽ quát một tiếng, Phượng Duy Tình Ý phi người lên đài!

Lên đài vừa thấy, ngoài mấy môn phái không lớn không nhỏ ra, những người còn lại hầu như đều là mấy người mà ngày trước tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm, chỉ là, trong đó thiếu mất Ngọc Tranh trang, nghe nói tối ngày hôm qua hai cha con Khanh Ngọc Tranh và đại đệ tử Hàm Tình đã mật mưu ám sát rồi đi rồi, Die nd da nl e q uu ydo n ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, sợ là lần này mất hết mặt mũi trên đại hội, không dám gặp người, e sợ bị võ lâm đồng đạo cười cho thú ỉ!

Quan Vân Nghĩa đợi trong chốc lát, thấy không có người đi lên nữa, vì vậy tuyên bố quy tắc tranh tài, quy tắc rất đơn giản, chính là hỗn chiến, đầu tiên tất cả mọi người bao gồm Tuệ Năng rút thăm, chia đều làm ba tổ, tiến hành hỗn chiến duy nhất một lần, người cuối cùng thắng được trực tiếp tiến vào trận khiêu chiến cuối cùng, ba người từ ba tổ, vẫn chọn lựa phương thức hỗn chiến, tiến hành tranh tài. Chỉ là, Minh chủ võ lâm phải có quyền ưu tiên, ở vòng khiêu chiến thứ hai, nếu Minh Chủ đã thua bởi hai người khiêu chiến, còn có thể có một cơ hội nữa, tỷ thí với người chiến thắng trong hai vị còn lại, đây chính là cái gọi là quyền ưu tiên.

Sau khi công bố quy tắc xong, tất cả mọi người bắt đầu rút thăm, Phượng Tình Xu thấy có một bóng dáng nhìn có chút quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, a! Đây không phải là tên đại hán mà ngày đầu tiên muốn lật bàn của các nàng sao! Hình như hẳn là người của Phích Lịch đường, kỳ lạ, Phích Lịch đường này muốn tranh đoạt bảo vật, sao chường môn không đích thân ra tay, ngược lại chỉ phái đồ đệ đi lên?

Trong lòng Phượng Tình Xu thâm khó hiểu, nhưng cũng không có nói gì, chỉ là trong lòng có kỳ lạ, rồi lại rất nhanh bị trận tranh đấu trên đài làm cho quên lãng.

Vẫn là một võ đài có kích cỡ bằng sân đá bóng ngày hôm qua, được lựa đồ phân ra thành ba chỗ bằng nhau, tất cả mọi người so đấu trong chỗ đã quy định, Phượng Tình Xu nhìn thấy, bên trái có Tuệ Năng, Hoán Kiếm Huy, đám người đại hán của Phích Lịch đường, chính giữa là Yên Phi, môn chủ Thiên Long môn và mấy gương mặt không quen lắm, còn lại bên phải là Phượng Duy Tình, đạo cô nào đó của Đạo Nỳ phái, và còn mấy vị dường như là chường môn, mấy chục người ở chung một chỗ hỗn chiến, vì bảo vật hiếm có trong truyền thuyết, cũng không bắt chấp hình tượng của mình, liên công (liên hợp tấn công), đánh lên, thủ đoạn gì cũng đều sử dụng, không thể không nói, những người ở đây khi có chuyện liên quan đến lợi ích bản thân, dieendaanleequydownn vẫn rất nhanh trí, hiểu được trước phải liên thủ xử lý kẻ mạnh rồi từ từ giải quyết những người khác sau, như hiện giờ đây, phía bên trái Tuệ Năng bị Tây Kiếm phái, Thiên Long môn, Bạch Mã môn, Phích Lịch đường cùng với mấy đại bang phái và mấy môn phái nhỏ lẻ vây công,

lại không nói tới đại hán của Phích Lịch đường, riêng Tây Kiếm phái, Bạch Mã môn và các bang phái khác đều do đích thân chương môn ra tay, không kiêng nể gì cùng những người khác liên thủ vây đánh, cũng không sợ bị người gièm pha, bị người nhạo báng. Phụng Đình Xu khinh miệt hừ một tiếng, đây chính là cái gọi là danh môn chính phái đây!

Thực lực ở phía chính giữa có vẻ cân đối, không có người có võ công đặc biệt xuất chúng, muốn nói có, cũng chính là Yến Phi được vào trận chung kết ngày thứ ba, chỉ là, giờ phút này, Yến Phi đang liên hợp với chương môn Thanh Đổng phái thanh lý mấy người có lực còn yếu hơn bọn họ, đoán chừng hai người muốn đá bay mấy "con tôm nhỏ" không đủ gây sợ này trước, sau đó hai người trở lại dùng toàn lực so đấu đi!

Lại nhìn Phụng Đình Xu ở bên phải, bên này cũng nghiêng về một thế cục, tất cả mọi người liên hiệp công kích Phụng Đình Xu, trong đó có vị đạo cô của Đạo Nỵ phái công kích mạnh nhất, còn lại dưới sự che chở của vị đạo cô này mấy bang phái trái một kiếm, phải một đao, đánh lên khắp nơi! Chỉ là, những công kích này đối với Phụng Đình Xu mà nói, da.nlze.qu;yd0/m chỉ là một bữa ăn sáng, dưới sự vây công của nhiều người như vậy, về mặt hán không đổi sắc, võ công điêu luyện, trong lúc này lại vẫn có thể tìm chút thời gian rảnh rỗi nở một nụ cười với Phụng Đình Xu!

Phụng Đình Xu buồn cười liếc mắt, khỏe mắt đồng thời liếc thấy một bóng dáng xám xịt len lén đến gần nàng, ha ha! Trong đại hội võ lâm này, có thể mặc bộ y phục đầy tro bụi đặc sắc như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Phong Bất Diên của Cái Bang thôi!

Chỉ thấy Phong Bất Diên này thừa dịp sự chú ý của mọi người đều ở trên đài, nhanh như mèo len lén chạy tới đây, sau lại phát hiện ánh mắt trêu tức của Phụng Đình Xu, lại ngưng ngừng đứng lên, đến gần bên cạnh Phụng Đình Xu.

"Tiền bối đây là muốn làm gì vậy?" Phụng Đình Xu buồn cười hỏi.

"Ha ha! Cũng không có gì!" Phong Bất Diên xấu hổ dùng tay áo phất tro bụi trên thanh tay cầm của cái ghế mà Phụng Đình Xu ngồi.

Phụng Đình Xu nhìn về mặt đỏ của Phong Bất Diên, một ý niệm nảy ra: vị Phong khát cái này, sẽ không phải là xấu hổ chứ!?

Ngay sau đó, nàng lại phủ định ý nghĩ của mình, Phong Bất Diên luôn làm việc cực kỳ quái gỡ, nếu hắn biết xấu hổ, vậy heo mẹ cũng có thể bay lên trời rồi!

"Tiền bối?" Phụng Đình Xu kêu một tiếng. Thấy Phong Bất Diên giống như bị hoảng sợ nhảy dựng lên, Phụng Đình Xu có chút không biết làm sao, dinendian.loqidJon trực tiếp nói: "Tiền bối có chuyện không ngại nói thẳng, nếu ta có thể làm được, ta nhất định hết sức!"

"Ha ha! Công chúa khách khí!" Phong Bất Diên cười gượng nói.

"Cái gì mà công chúa! Tiền bối, nếu mọi người đang ở giang hồ, cũng đừng để ý những thứ quy định cứng nhắc kia! Lại nói, Đình Xu vẫn là văn bối của người!" Phụng Đình Xu cười híp mắt nói. "Tiền bối gọi ta là Đình Xu được rồi, nếu không, nếu tiền bối cảm thấy có thể, gọi ta là tiểu Phong Diên cũng được, ha ha!"

Phong Bất Diên thấy Phụng Đình Xu mặc dù là công chúa cao quý, nhưng khi nói chuyện với người khác, đặc biệt là nói chuyện với tên ăn mày như hắn, cũng đều bình dị gần gũi, trong lúc nhất thời có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng mà lo sợ). Mặc dù hắn cho rằng làm tên ăn mày có gì không tốt, nhưng đám người quan lại quyền quý đến từ tầng cao của xã hội, luôn luôn cao ngạo tự đại, đột nhiên vui vẻ hòa nhã với bọn họ, sẽ khiến người cảm thấy rất kỳ lạ, đặc biệt là vị công chúa này, vẫn luôn được hoàng gia nâng ở lòng bàn tay, lúc nói chuyện chẳng những không có giọng điệu ngạo mạn, cũng không có một chút biểu hiện khinh bỉ với một thân y phục lôi thôi này của hắn, lại càng tôn xưng hắn là tiền bối, điều này ngay cả một thiên kim tiểu thư nhà bình thường cũng không làm được, thế nhưng vị công chúa cao cao tại thượng này lại làm được! di@en^dyan(lee^qu.donn) Cách nhìn của Phong Bất Diên đối với Phụng Đình Xu lập tức có thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, trong lòng cũng bắt đầu quý trọng nàng.

"Tiểu Phong Diên? Tại sao?" Phong Bất Diên tò mò hỏi.

Phụng Đình Xu thấy Phong Bất Diên đã không còn gò bó quy tắc nữa, vì vậy nói tiếp: "Người đời đều nói tam thế tứ thiếp, ta lại nhất định phải muốn ba phu tứ thi, ở trong mắt người đời, ta chẳng phải là kẻ điên đại nghịch bất đạo sao? Ha ha, hôm nay có tiền bối là lão Phong Diên ở đây, Đình Xu tự phong là tiểu Phong Diên, cùng tiền bối điên khùng khắp giang hồ, điên toàn thế giới, chẳng phải sẽ vui lắm sao!"

"Điên khùng khắp giang hồ, điên toàn thế giới, ha ha ha! Được! Được! Thật là sáng khoái!" Phong Bất Diên vui mừng vỗ vai Phụng Đình Xu, để lại một dấu tay đầy bụi. Phong Bất Diên cũng không để ý tới tầm mắt bốn phía bị tiếng cười của hắn hấp dẫn tới, cười sang sảng nói: "Tiểu Phong Diên, cả đời lão Phong Diên ta đây, cuối cùng cũng gặp được tri kỷ rồi! Tiểu Phong Diên ngươi, ta định rồi!"

Mọi người vừa nghe thấy lời Phong Bất Diên nói, nhất thời nhỏ giọng rồi rít, cảm thấy ngạc nhiên với bản lĩnh của Phụng Trạch công chúa, không ngờ, Dieerndkdan/leeequhydonnn chỉ ngăn ngừa mấy câu nói, nàng liền thu phục được tên Phong Bất Diên có tính tình cổ quái này, còn được tôn xưng là tri kỷ nữa! Bản lĩnh này của Phụng Đình Xu thật đáng sợ!

Hai người trong cuộc vốn không để ý tới mọi người thì thầm cái gì, Phụng Đình Xu một tay ôm lấy Tuấn Thư, để cho hắn ngồi ở trên đùi nàng, nhường vị trí của Tuấn Thư cho Phong Bất Diên, Phong Bất Diên cũng không chút khách khí ngồi xuống!

Lúc này, một tiếng chiêng lớn vang lên trên đài, hai người nhìn về phía trên đài, chỉ thấy lúc này trên đài có một đồng người đã nằm la liệt, còn có bốn bóng dáng đang đứng, theo thứ tự là: Tuệ Năng và sư đệ của hắn Tuệ Tĩnh, Yến Phi, và Phụng Đình Xu với bản lĩnh cao cường, tư thế tiêu sái bất phàm.

Vòng hỗn chiến thứ nhất, kết thúc!

Một bóng dáng nhếch nhác lên lút chạy vào trong một gian phòng ở Tuyên Bình bảo, ôm quyền quỳ xuống nói: "Chưởng môn!"

Nam nhân vừa nhìn thấy bộ dạng người nọ nhếch nhác, cũng biết hắn thất bại, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đúng là làm chuyện chẳng được gì!"

Nam tử nhếch nhác ngẩng đầu vô tội nói: "Chưởng môn! Vận may của thuộc hạ không tốt, vừa lúc rút vào tổ của Tuệ Năng, dĩ nhiên liền bị đánh không lại, cùng liên thủ với mấy người của môn phái khác, cũng đều bị Tuệ Năng và sư đệ của hắn đánh bại!"

"Hừ!" Nam nhân nắm chặt hai quả đấm, sau đó lại buông ra, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: "Bảo người bên dưới chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó thấy tín hiệu thì làm việc!"

"Dạ!"

Cửa mở ra, bên ngoài, là bầu trời u ám, hay là ánh mặt trời rực rỡ? Vẫn không thể đoán được!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 44: Đường lang* đoạt bảo

*đường lang là bộ ngựa, có câu đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu, ý là bộ ngựa bắt ve chim sẽ rình sau

Sau vòng hỗn chiến thứ nhất, trên trận chỉ còn lại bốn người, đợi sau khi tất cả những người còn lại đều lui ra, lựa đồ trên đài tỷ võ cũng nhanh chóng thu vào, diện tích lại biến thành sân đá bóng lớn.

Giống như hôm qua, cách một ngày, vẫn là ba người kia, lần nữa đứng ở trên đài tỷ võ.

"Cheng!" Sau một tiếng chiêng vang lên, bốn đạo bóng dáng rất nhanh đã giao đấu với nhau.

Phượng Tinh Xu cũng không xem trong bọn họ rốt cuộc ai sẽ thắng, cuộc tỷ thí này, hoàn toàn không thể so sánh.

Coi như mấy người cao thủ trở lại, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh ngang hàng với Phượng Duy Tinh, căn bản không thể thắng được Phượng Duy Tinh. Die nd da nl e q uu ydo n Huống chi, bên cạnh Phượng Duy Tinh có Tử Linh lung bảo vệ, an toàn của hắn không cần lo lắng.

Phượng Tinh Xu quay đầu thấy Phong Bất Diên nhìn đến say sưa, giống như mình cũng tham gia vào trận luận võ trước mắt này, nhìn đến nỗi còn kích động đưa tay ra sau lưng lấy gậy trúc! Có điều, khi cái tay kia đưa ra sau lưng bắt hụt thì Phong Bất Diên chợt hồi hồn lại, vẻ mặt ngưng ngưng, nhìn thấy không có gì trên tay, lắc đầu một cái, tiếp tục xem trận tranh tài trước mắt.

Phượng Tinh Xu thu động tác của Phong Bất Diên vào đáy mắt, nhớ tới hôm qua, khi cây gậy trúc này dưới một kiếm của Phượng Duy Tinh đã vỡ nát, trong mắt Phong Bất Diên xẹt qua một chút không ổn, trong lòng vừa động, ngón trỏ chợt nhấc lên, trong Thâm Xu Văn vụt qua một tia sáng.

Sau một nén nhang, trên đài vẫn diễn ra trận đánh, kể từ sau khi Phượng Duy Tinh theo Lục Miếu chân nhân còn chưa bao giờ đánh thỏa thích như vậy, mặc dù thường ngày từng tỷ võ với Tinh Ảnh, nhưng hai bên xuống tay cũng rất có chừng mực, chưa từng dùng hết toàn lực, vì vậy lúc này một lần đối mặt với ba đại cao thủ, Phượng Duy Tinh càng đánh càng hưng phấn, xuống tay cũng càng ngày càng ác liệt!

Phong Bất Diên giật mình nhìn Phượng Duy Tinh trên đài, hắn đã giao thủ với hắn (Duy Tinh), biết thiếu niên này có võ công lợi hại phi phàm, nhưng mà, hắn lại không biết hắn (Duy Tinh) lợi hại như vậy! Dựa vào tình huống trước mắt này, xem ra, ngày hôm qua Phượng Duy Tinh cũng chưa dùng hết toàn lực đánh nhau với hắn. Phong Bất Diên thờ dài, dĩ nhiên liền xem ra, thật sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước rồi! Mới gần ngàn trong mười năm, trong chốn giang hồ lại xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy, hơn nữa còn là tiểu vương gia Hiền vương phủ của Lộng Phong quốc! Ai, "lão nhân gia" hắn có phải nên thoái ẩn rồi hay không?

Trong lúc nhất thời Phong Bất Diên bị sự cường đại của Phượng Duy Tinh đã kích, sinh lòng nản chí.

Đột nhiên, Phong Bất Diên cảm thấy được bên cạnh có một đồ vật đang lặng lẽ đâm mình, hắn tò mò nhìn qua, bị một vật dài màu xanh lam cho kinh ngạc —— một cây gậy trúc màu ngọc bích!

Phong Bất Diên dọc theo cây gậy ngẩng đầu nhìn Phượng Tinh Xu bên cạnh cười tủm tỉm, trong ánh mắt của Phượng Tinh Xu đột nhiên hiểu ý của nàng, hốc mắt hắn đỏ lên, chợt cảm thấy mũi chua xót, tay run run đưa về phía cây gậy trúc xanh biếc này. Cầm cây gậy lên, Phong Bất Diên liền có một cảm giác kỳ lạ vọt qua, hắn không tiếp tục nhìn về phía đài luận võ nữa, mà cặp mắt sáng lên quan sát đồ vật trước mắt.

Cây gậy này gần tương tự với cái gậy trúc kia của hắn, bất luận là từ hình dáng hay là những phương diện khác, ngay cả bởi vì mấy chỗ lõm xuống mà do mấy chục năm nay Phong Bất Diên cầm cũng giống nhau đúc, có thể thấy được người tặng lễ dụng tâm thế nào!

Cây gậy này lại còn tốt hơn so với cái gậy trúc trước kia, cảm giác cũng rất mượt mà, sẽ không gai tay, dựa vào cảm giác, lại có thể đoán được cây gậy

này cứng cỏi thế nào, vũ khí sắc bén bình thường vốn không thể phá hỏng! Thân thể Phong Bất Điên hơi rung động, nhìn về phía Phụng Tịch Xu vẫn bình tĩnh, da.nze.quydo/nm cảm kích nhỏ giọng nói: "Tiểu Phong Điên, hôm nay lão Phong Điên ta cảm tạ tình cảm tri kỷ và ân tặng gậy của ngươi, ngày khác nếu có khó khăn, cứ việc tìm đến huynh đệ Cái Bang nhờ truyền lời, Phong Bất Điên ta nhất định hoàn thành toàn lực!"

Phụng Tịch Xu cười cười, nói: "Lão Phong Điên, tiểu Phong Điên có chuyện gì cần người giúp một tay chứ? Ta chỉ là bởi vì gậy trúc của người bị Duy nhi làm hỏng cho nên mới bồi thường cho người một cây, ngươi nhận lấy được rồi, cần gì nói nhảm nhiều như vậy!"

Phong Bất Điên vui mừng gật đầu, lại cúi đầu nhẹ ve vuốt cây gậy.

"Cheng!" Lại một tiếng chiêng vang lên, trong đám người bộc phát ra một hồi hoan hô và tiếng thét chói tai, Phụng Tịch Xu không nghe cũng biết, nhất định là Duy nhi thắng rồi.

Quả nhiên, chỉ nghe người chủ trì lớn tiếng tuyên bố: "Vòng hỗn chiến thứ hai, Phụng tiểu vương gia thắng!"

Nơi này có hai Phụng vương gia, vì dễ phân biệt, liền gọi theo bối phận, Phụng Duy Tịch ở vai về thấp được gọi là "Phụng tiểu vương gia", trải qua cuộc tuyên bố này, bảo vật rốt cuộc có chủ nhân!

Trên đài tỷ võ, Tuệ Năng được Tuệ Tịch đỡ lấy, thoát nhìn là bị nội thương, có điều cũng đáng ngại, mà đối thành Yến Phi ở bên cạnh, thì bị trọng thương, thương thế nghiêm trọng! Phụng Duy Tịch đứng ở trên đài, dinendian.loqidJon đáng người đỉnh đạc, cặp mắt vẫn thiêu đốt lửa mạnh hùng hực, trên mặt tràn đầy cảm giác hưng phấn, còn đắm chìm trong khoái cảm mà cuộc tỷ võ vừa rồi mang đến.

Sau khi tuyên bố người thắng, Tuệ Năng tiến lên, thi lễ chúc mừng, sau đó xuống đài luận võ; còn lại Yến Phi được Yến Vô Nhai lo lắng chạy tới đỡ lấy, nhưng hẳn cũng không bày tỏ bất kỳ hành động gì với Phụng Duy Tịch, về quật cường thoáng qua trong mắt hắn, đột nhiên chuyển thành ác độc!

Đợi sau khi ba người xuống đài, đài luận võ lập tức được dọn sạch sẽ, Phụng Duy Tịch đứng ở trên đài tiếp nhận hoan hô chúc phúc của mọi người, tình cảnh kia, càng oai phong hơn Tuệ Năng trở thành Minh chủ vô lâm lúc hôm qua, dù sao một hòa thượng làm minh chủ, cũng không phải là soái ca, những nữ đệ tử kia dĩ nhiên cũng sẽ hết lớn lên.

Quan Vân Nghĩa đi lên đài, lớn tiếng tuyên bố với người dưới đài: "Trải qua cuộc cạnh tranh công khai, công bằng, hôm nay, ở dưới sự chứng kiến của mọi người, bảo vật đã có chủ nhân mới——vương gia Phụng Duy Tịch của Lộng Phong quốc!!!"

Dưới đài vang lên một mảnh tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mặc dù nơi này bao hàm nhiều tâm tư khác nhau, nhưng mà, bản lĩnh của Phụng Duy Tịch, trong ba ngày qua mọi người đều rõ như ban ngày, hơn nữa danh tiếng của Hiên vương phủ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) dù sao những người giang hồ này cũng hơi kiêng kỵ, coi như trong lòng có tính toán gì, vào lúc này cũng không dám trắng trợn gây ra việc gì.

Quan Vân Nghĩa xoay người, tám đại cao thủ lập tức mang hộp gỗ tới đây. Quan Vân Nghĩa đưa tay về phía hộp gỗ, khóe môi mỉm cười, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, rốt cuộc, ném được củ khoai lang phồng tay này ra ngoài rồi!

Chỉ là, sắc mặt thoáng qua nụ cười này, lại đột nhiên cứng lại, hai mắt Quan Vân Nghĩa trừng lớn, đôi môi run rẩy, hay tay cũng run lên kịch liệt, sau một khắc, "phụt!" một tiếng, phun ra một ngụm máu!

Người xung quanh, bị tình cảnh này làm kinh ngạc đến ngây người, không đợi phản ứng kịp, từng người một cũng trước sau ôm lấy ngực, một hồi đau nhức kịch liệt dâng lên, máu, cứ như vậy từ trong miệng mỗi người phun ra!

Quan Vân Nghĩa nhiễm đỏ máu tươi, nhân sĩ vô lâm dưới đài cũng nhiễm đỏ máu, trong lúc nhất thời, khắp trời đất, toàn màu đỏ tươi tràn ngập khắp nơi!

Phụng Tịch Xu trừng lớn mắt, đối với một màn đột nhiên tới này cảm thấy kinh ngạc, xung quanh đầy mùi máu tươi, làm người hãi hùng khiếp vía! Phụng Tịch Xu nhanh chóng lướt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều phun máu tươi, Phụng Tịch Xu nhanh chóng thâm hạ xuống mệnh lệnh, chỉ thấy sau một khắc, Phụng Duy Tịch, Dieennkdan/leeequhydonnn Tuần Thư và mấy người có quan hệ thân mật với Phụng Tịch Xu cũng đều không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu tươi!

Thời khắc mấu chốt, thương bắn chim đầu đàn, bên trong tràn ngập đầy máu, nếu như chỉ có mấy người bọn hắn không có việc gì, nhất định sẽ bị người ta nghi ngờ, nói không chừng sẽ vu cho bọn họ hạ độc, vì vậy, Phụng Tịch Xu đặc biệt ra lệnh cho Linh Lung, để đoàn người bọn họ phun ra máu giả, ngay cả Đệ Ngũ Long Quỷ hôm nay mới đi theo nàng cũng không ngoại lệ cống hiến một ngụm máu tươi!

"Xảy ra chuyện gì vậy!?" Quan Vân Nghĩa che ngực quặn đau, không thể tin được kêu lên.

"Quan bảo chủ! Chúng ta cũng muốn hỏi người đây? Xảy ra chuyện gì vậy!?" Một tên nam nhân thờ hớn hèn tức giận hỏi.

"Này, ta cũng không biết!" Giờ phút này Quan Vân Nghĩa cũng chợt hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết tại sao lại biến thành như vậy?

"Bọn họ trúng độc!" Một giọng nói vang lên, mọi người men theo tầm mắt nhìn lại, thấy một người áo lam lau đi một ít máu trên khóe miệng, sau đó nắm lấy cổ tay một người bên cạnh hắn, dường như đang chẩn mạch, rất nhanh, hắn đưa ra kết luận, nhanh chóng nói: "Mọi người đừng vận công bức độc! Loại độc này rất bá đạo, là Lư Phụng Bách Thệ thất truyền đã lâu!"

"Lư Phụng Bách Thệ!?" Người ở chỗ này vừa nghe thấy, sắc mặt kịch biến, vội vàng áp xuống chân khí vừa mới nổi lên, trong miệng lại "phụt" phun ra một ngụm máu, hơn nữa, màu sắc ngụm máu này còn đỏ hơn vài phần so với ngụm lúc nãy nhô ra, dfiendn liequidoon mơ hồ còn có một mùi thơm chui vào trong mũi, sắc mặt mọi người tái mét, quả nhiên là Lư Phụng Bách Thệ!

Loại độc này, hơn hai mươi năm trước được giáo chủ tà giáo luyện chế, độc tính rất là ác độc, loại độc này vô sắc vô vị, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, phàm là kẻ trúng độc, bình thường bụng sẽ không ngừng co thắt, đau đớn không chịu nổi, một khi vận công bức độc, độc tính sẽ càng ngấm sâu một phần, hơn nữa sẽ theo chân khí vận hành bám vào kinh mạch, ăn mòn lục phủ ngũ tạng. Mỗi lần hộc máu, chỉ cần mùi thơm trong máu càng nồng, cũng có nghĩa là trúng độc càng sâu, hơn nữa, loại độc này không có thuốc giải, chỉ có thuốc làm giảm, nhưng mỗi một lần dùng, sẽ càng lệ thuộc vào thuốc này hơn. Loại độc được này, cao thủ có nội lực càng thâm hậu, sau hiệu quả trúng độc càng rõ ràng. Lúc ấy, giáo chủ tà giáo dùng loại độc được này hại phần lớn người trong võ lâm, ý đồ khống chế võ lâm, dẫn tới nhân sĩ võ lâm khủng hoảng sợ hãi, cuối cùng liên hiệp lại tiến hành dẹp loạn, cuối cùng giết được tên có lòng dạ ác độc gây hại cho võ lâm này! Chỉ là, những đồng đạo võ lâm bị hấn hạ độc, cuối cùng bởi vì không có thuốc giải, hoặc khổ sở tự sát, hoặc chết thảm ở thời điểm phát độc.

Chuyện này cách hiện tại chục năm không dài, ký ức của rất nhiều người ở đây vẫn còn mới mẽ, vì vậy, vừa nghe đến là "Lư Phương Bách Thệ", sắc mặt mọi người đại biến!

"Ha ha ha! Người trẻ tuổi, có kiến thức!" Một tiếng cười cuồng vọng đột nhiên vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một người mặc y phục màu xanh thẫm đạp gió mà xuống, đứng ở trên đài tỷ võ, nhìn kỹ, người tới chính là chương môn Phích Lịch đường Lôi Chấn Từ!

"Tại sao ngươi không trúng độc!?" Chương môn Đạo Nỵ phái trừng mắt kêu lên.

Phượng Tinh Xu liếc mắt, kẻ ngu ngốc này, tình huống bình thường như thế đều là người tốt trúng độc trước sau đó người xấu cười lớn ra ngoài, nhìn tình hình này, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được chuyện trúng độc hôm nay là do Lôi Chấn Từ gây nên, Die nd da nl e q uu ydo n lão đạo cô này lại còn hỏi hấn tại sao không trúng độc!? Đại nương, làm phiền ngươi có chút thường thức giang hồ được không? Ngươi đã qua tuổi ngây thơ rồi! (người như thế mà cũng không biết tại sao lại làm được chương môn mới hay chứ!!)

"Ha ha ha! Ngươi hỏi ta tại sao không trúng độc hả?" Lôi Chấn Từ cười khẩy!

"Ngươi!" Quan Vân Nghĩa đưa tay chỉ Lôi Chấn Từ, tức giận nói: "Là ngươi hạ độc!?"

"Ha ha ha! Nói hay lắm!" Trên mặt Lôi Chấn Từ hiện lên một nụ cười đắc ý, nói: "Thế nào? Tư vị của Lư Phương Bách Thệ không tệ chứ!?"

"Làm sao ngươi lại có Lư Phương Bách Thệ!?" Tuệ Năng khó nhọc hỏi.

"Hừ, ngươi đây muốn xen vào rồi!" Lôi Chấn Từ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn dùng loại thủ đoạn này, nhưng các ngươi cứ nhất định phải tranh với ta, tranh chức Minh chủ võ lâm lại tới tranh bảo vật, mỗi một người các ngươi đều chán sống rồi!" Lôi Chấn Từ một cước đá văng các cao thủ canh giữ ngọc trụ Tỷ Hư ra, tám đại cao thủ này, đã sớm bởi vì ra sức bảo vệ ngọc trụ mà trúng độc quá sâu, một cước đá tới này của Lôi Chấn Từ, đá bọn hấn bay ra, đồng thời còn phun ra một ngụm máu!

"Ngươi!" Quan Vân Nghĩa chỉ vào Lôi Chấn Từ tức giận nói: "Đại hội võ lâm vốn là một trận quyết đấu công bằng, ngươi lại sử dụng thủ đoạn dè hèn như vậy, ngươi căn bản không xứng xưng là chính phái!"

"Haaaa...! Chính phái?" Lôi Chấn Từ bay người lên trước, một cước dẫm ở trên ngực Quan Vân Nghĩa, cười tà nói: "Ta muốn cái hư danh chính phái làm gì? Chỉ cần ta được khối ngọc trụ này, lấy được bảo tàng và bí tịch võ công bên trong, dieendaaneequaydonn đừng nói một hư danh, coi như toàn bộ thiên hạ, tất cả đều là của ta!" Lôi Chấn Từ giang hai cánh tay, giống như thấy được mọi người khắp thiên hạ quỳ trước mặt hấn, hã hê cười như điên!

"Này! Dám cả gan phá hỏng chuyện tốt của chương môn!" Quát to một tiếng, một bóng dáng màu xanh bị đá lên đài luận võ, Phượng Tinh Xu vừa nhìn, đây không phải là Đệ Ngũ thân y sao!

Sắc mặt Lôi Chấn Từ trầm xuống, tiến lên dùng bàn tay "Chát! Chát!" mấy tiếng.

Hấn nghiêm mặt, ác độc nhìn chằm chằm Đệ Ngũ Long Quỷ nói: "Ngươi là người nào? Lại dám tới phá hỏng chuyện tốt của ta!"

Bản thân Đệ Ngũ Long Quỷ không có công phu, bị tay Lôi Chấn Từ đánh cho đầu óc choáng váng, khóe miệng đã chảy ra máu tươi. Nhưng hấn vừa nghe đến Lôi Chấn Từ hỏi, chịu đựng đau đớn nói: "Ta là truyền nhân của Y Thánh Đệ Ngũ Long Quỷ! Tên ác nhân ngươi, hôm nay lại dùng vật ác như thế tới giết hại đồng đạo võ lâm, thật sự quá ghê tởm! Ta nhất định sẽ không để ngươi thực hiện được!"

"Truyền nhân của Y Thánh!?" Lôi Chấn Từ chấn động, trong mắt lóe lên một chút khăn trương.

Trong truyền thuyết y thuật của Y Thánh xuất thần nhập hóa, có thể cải tử hồi sinh, nhưng còn chưa nghe nói qua thành tựu của hấn đối với phương diện độc được thế nào, da.nlze.qydo/nn nếu hôm nay người trẻ tuổi này giải được Lư Phương Bách Thệ, như vậy mọi cố gắng của hấn đều uổng phí!

"Đi xem thử người mà hấn vừa mới tiếp xúc thế nào!" Lôi Chấn Từ ra lệnh.

"Chương môn! Thuộc hạ mới vừa tra xét rồi, triệu chứng của những người đó tốt hơn người khác một chút!" Một tên đại hán trả lời. Phượng Tinh Xu vừa nhìn, a! Không phải oan gia không đụng đầu, đại hán này, chính là vị đại hán muốn lật bàn đây mà!

Lôi Chấn Từ vừa nghe thấy đại hán bẩm báo, hai mắt dựng lên, ác độc nói: "Xem ra, ngươi phải xuống hoàng tuyền một chuyến rồi!"

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Quyển 3 - Chương 45

Lôi Chấn Từ đưa tay, ác độc đưa về phía Đệ Ngũ Long Quỷ, đột nhiên, một tia sáng chợt lóe, đâm về phía tay Lôi Chấn Từ!

Tia sáng kia mang theo sấm chớp hung hăng đâm thủng bàn tay Lôi Chấn Từ, "cạch!" một tiếng, vũng vàng cắm vào trong tảng đá cẩm thạch bóng loáng!

"A ——" Lôi Chấn Từ bị ấn đau rút lại bàn tay đầm đìa máu, kinh hãi quay đầu lại liếc mắt nhìn vật đâm thủng bàn tay hắn, Die nd da nl e q uu ydo n hóa ra lại là một cây trâm cài tóc của nữ tử! Trâm cài tóc này vẫn còn rung động vang lên tiếng leng keng, trên cây trâm từng giọt từng giọt máu tươi theo cây trâm rung động mà văng tung tóe.

"Ai!?" Lôi Chấn Từ bị cây trâm ấn chứa nội lực đâm thủng từ phía sau làm cho sợ hãi, cũng không kịp đau đớn, lập tức một cước giẫm Đệ Ngũ Long Quỷ ở dưới chân, nắm chặt tay bị thương, lớn tiếng quát, "Là ai dùng ám khí đánh lên bốn chương môn!"

"Hừ! Đánh lên?" Một giọng nói êm tai vang lên, giọng điệu có thêm chút lạnh lùng và khinh miệt, "Dùng cây trâm ngăn cản người giết người là đánh lên, vậy hạ độc làm hại đồng đạo chính là cao thượng rồi?"

Lôi Chấn Từ bỗng nhiên xoay người, khắc sâu vào bên trong đôi mắt hổ chính là một bóng dáng màu vàng nhạt, đội nhìn kỹ, là vị công chúa Lộng Phong quốc!

"Hừ! Một tên đàn bà thì biết cái gì!" Lôi Chấn Từ ngạo nghễ, trong giọng nói tràn đầy miệt thị, "Kể thành chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết!"

"Ha ha, ta không biết? Ta đúng là không biết, nhưng lại biết ‘ vô độc bất trượng phu ’ (không độc sao thành trượng phu)!" Phượng Tình Xu khẽ cười một tiếng, chỉ là, ý cười trong đó lại hoàn toàn không có. Đôi mắt tím của nàng khẽ chuyển, nhìn về phía Đệ Ngũ Long Quỷ bị Lôi Chấn Từ giẫm lên, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, nói: "Hôm nay nếu Duy nhi đoạt được bảo vật này cho ta, thì người không thể lấy được!"

"Ha ha ha!" Lôi Chấn Từ cuồng vọng, nói: "Không thể lấy được? Hiện giờ lão phu liền lấy cho người xem!" Dứt lời, một cước đá cho văng Đệ Ngũ Long Quỷ ra, sai bước một bước, đưa một cái tay khác về phía ngọc trụ Tỷ Hưu.

"Cạch!" Vừa một vệt sáng thoáng qua, nhất thời trên đất có thêm một cây cây trâm dính máu!

Lần này, không đợi Lôi Chấn Từ phản ứng kịp, Phượng Tình Xu quý mị lắc mình tới sau lưng Lôi Chấn Từ, một cái tay đã khoắc lên trên cổ Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, toàn thân nhất thời không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

"Vật của bốn cung, người cũng dám mơ ước sao!?" Phượng Tình Xu vừa hiện sát khí, lập tức gia tăng sức lực trong tay, bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Từ.

Lôi Chấn Từ chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, càng ngày càng khó khăn, trên mặt dần dần tím bầm một mảnh.

"Thả chương môn ra!" Người Phích Lịch đường ở bên cạnh nhìn thấy chương môn của mình bị Phượng Tình Xu nắm ở trong tay, từng người một cảm dao tiến lên lớn tiếng quát.

"Đồ chó đẻ! Mau thả chương môn ra!" Vị đại hán lật bàn giận đến mặt đỏ bừng, nhảy lên tới liền lớn tiếng nói tục.

Sát khí của Phượng Tình Xu càng đậm, một tay kia mạnh mẽ vung lên, một chương cách không, đánh bay đại hán ra ngoài, mất mạng tại chỗ!

"Dám cả gan nói xấu mẫu thân của bốn cung, chán sống rồi!" Trên mặt Phượng Tình Xu là một mảnh mưa gió sắp tới, cánh tay bóp chặt cổ họng Lôi Chấn Từ cũng gia tăng sức lực.

"Dừng tay!" Người Phích Lịch đường rồi rít vọt kêu lên, "Nếu như người giết chết chương môn, không có thuốc giải, hôm nay người nơi này không một kẻ nào có thể sống sót!"

Phượng Tình Xu cười lạnh một tiếng, nói: "Thuốc giải? Là thuốc giải hay là độc được, trong lòng mọi người biết rất rõ! Thay vì về sau bị lão thất phu này khống chế, làm chuyện thương thiên hại lý, còn không bằng hiện tại liền giết hắn, giết trừ hậu hoạn!"

Phượng Tình Xu vừa dứt lời, dưới sân lập tức vang lên tiếng kêu rên chửi rủa.

"Không cần! Không thể giết, không thể giết!"

"Ta còn muốn sống nữa, ta không muốn chết, ta muốn thuốc giải!"

"Yêu nữ nguoi! Dựa vào cái gì mà muốn phá hủy thuốc giải của chúng ta! Không cho phép nguoi giết hân!"

"Chúng ta tình nguyện bị khổng chế cũng không muốn bị độc chết, đây là chuyện của chúng ta, không tới phiên nguoi quản!"

"Đứng! Đứng! Mau thả Lôi chương môn, rút đi!"

"Thả Lôi chương môn ra, rút đi!"

Những người này, thường ngày tự cho mình là danh môn chính phái, một khi đến thời điểm sống còn, một đám đều trở nên rất sợ chết, vì vậy cũng liền quên mất thân phận của Phượng Tinh Xu, nói chuyện với nàng cũng không cung kính như ngày hôm qua, giọng điệu oán độc này, tựa như ước gì nàng đi tìm chết vậy!

Phượng Tinh Xu hít mắt lại, lớn tiếng nói: "Ý các nguoi nói là, các nguoi tình nguyện gia nhập Phích Lịch đường, làm một đồ đệ của tà giáo cũng không nguyện ý làm nguoi chính phái thả chết chứ không chịu khuất phục?"

"Hừ! Đường chủ Phích Lịch đường võ công cái thế, là người phúc hậu, sao Phích Lịch đường lại là tà giáo! Bọn ta đều ngưỡng mộ Lôi chương môn, đã sớm sinh lòng đầu nhập vào mà thôi, yêu nữ đừng vội miệng nói vậy!" Những người đó vì sống sót, giờ phút này đã sớm khúm núm, đổi trắng thay đen. Rõ ràng là Phích Lịch đường hạ độc mọi người, giờ phút này tính mạng còn bị nàng nắm trong tay, bọn họ còn dám nói gì võ công cái thế, là người phúc hậu!

Phượng Tinh Xu không để ý tới bọn họ nữa, ngược lại nhìn về phía Tuệ Năng trên đài, hắng giọng nói: "Phượng trượng Tuệ Năng, chuyện võ lâm, bốn cung không tiện nhúng tay, hôm nay coi như là bốn cung đưa một món lễ lớn cho người, chúc mừng người được vị trí minh chủ!"

"A đi đã Phật! Lão nạp đa tạ công chúa!" Chẳng biết lúc nào, Tuệ Năng đã đứng lên, mọi người vừa nhìn, sắc mặt hân hồng hào, lại không có chút dấu hiệu trúng độc nào!

Tuệ Năng vô cùng đau đớn nói: "Bọn nguoi thân là danh môn chính phái võ lâm, thế nhưng lại sợ chết, đổi trắng thay đen! Người đâu! Đuổi hạng nguoi vô sỉ này ra khỏi võ lâm chính đạo!"

Đồ đệ Phích Lịch đường vừa thấy, mấy vị võ công cao cường ở đây trong lúc vô tình được người áo lam kia lặng lẽ dứt thuốc, giờ phút này đang vận công khôi phục! Thấy việc không hay, vì vậy vội vàng bắn đạn tin hiệu lên bầu trời.

Chỉ nghe thấy sau một tiếng "vút —— bùm!" "Ầm! Ầm!" Dưới chân núi đột nhiên phát ra tiếng nổ rung trời, trong lúc nhất thời núi rung như động đất, mọi người hoảng sợ ngã nhào trên đất, tiếng vang không lồ này làm cho bọn họ sợ đến ngây người như phỗng, tay chân như nhũn ra!

Phượng Tinh Xu cũng bị âm thanh đột nhiên tới làm sợ hết hồn, nhất thời sợ ý, buông lỏng tay đang bóp cổ Lôi Chấn Từ ra.

Phượng Duy Tinh và Tuân Thư ở bên cạnh bất ngờ không kịp chuẩn bị, cũng bị ngã trên mặt đất, Tuân Thư bị sợ đến khóc thét lên!

"Địa Long vùng dậy! Địa Long vùng dậy!"

Không biết là ai nói một câu như vậy, những người khác lập tức khủng hoảng theo, từng người một sợ đến tè ra quần, tay chân mềm nhũn bò ra phía ngoài.

Phượng Tinh Xu trước hết bình tĩnh lại, nàng đã gặp qua các loại tình huống thế kỷ hai mươi mốt, lập tức nghĩ tới một tiếng nổ lớn này là cái gì —— thuốc nổ!

Trong bụng nhanh chóng suy nghĩ nói: thuốc nổ chưa bao giờ xuất hiện ở nơi dị thể này, phái này được đặt tên là Phích Lịch đường, có giống như Phích Lịch đường cổ đại kiếp trước, lấy việc nghiên cứu chế tạo thuốc nổ làm chủ không? Huống nữa ở thời đại vũ khí lạnh có uy lực quá mức mãnh liệt, giờ phút này Phích Lịch đường cho kích nổ, nhất định là làm đòn sát thủ đe dọa mọi người, xem ra, lúc này đây ở đỉnh núi, nhất định vẫn còn thuốc nổ!

Sau khi nghĩ thông suốt, Phượng Tinh Xu lập tức thả ra mấy chục Hắc Linh Lung, lặc mình tìm kiếm đám thuốc nổ còn lại!

Nàng dùng nội lực truyền âm nói: "Mọi người yên lặng một chút, đây không phải là Địa Long vùng dậy!"

Nhưng mà, trong lúc khủng hoảng mọi người đâu còn tinh thần nghe được gì, tất cả đều sợ hãi chạy về phía chân núi, kêu gào không ngừng, tình hình hỗn loạn không chịu nổi!

Ngay lúc Phượng Tinh Xu hết sức kêu mọi người bình tĩnh lại, trên bầu trời đột nhiên có mấy chục người áo đen bay xuống, gặp người liền giết, những nhân sĩ võ lâm này thân trúng kịch độc, lại bị vụ nổ hù dọa mất hồn, đối với một kích đột nhiên tới này không hề có sức chống cự, rồi rít biến thành vong hồn dưới đao!

Phượng Tinh Xu thấy thế, lập tức bay người lên trước, đánh nhau với những người áo đen kia! Phượng Duy Tinh và mấy cao thủ có chút khôi phục cũng gia nhập vào hàng ngũ phản kích, nhưng mà, bởi vì đang lúc đánh nhau lại có một số người chạy trốn chết, vì vậy hành động của bọn họ cực kỳ bất tiện!

Đúng lúc ấy, một bóng người áo xanh từ trên trời giáng xuống, chạy thẳng tới ngọc trụ Tỳ Hưu!

Không được, trúng kế! Phụng Tịnh Xu thầm kêu một tiếng, nhanh chóng rút khỏi đám người áo đen, tâm vừa niệm, mười bóng dáng màu lam đột nhiên xuất hiện ở không trung, công kích những người áo đen!

Người áo xanh này cũng không ham chiến, thừa dịp loạn lấy ngọc trụ Tỳ Hưu rồi cất bước đi, lại bị Phụng Tịnh Xu chặn lại giữa không trung!

Trước mắt người áo xanh thoáng qua một bóng vàng nhạt, theo phản xạ phóng ra một chưởng, lại bị một cổ nội lực thâm hậu bắn trở về!

Hai bóng người một vàng một xanh bay xuống phía dưới, Phụng Tịnh Xu quát hỏi: "Người là ai! Dám cả gan thừa dịp loạn lấy trộm ngọc trụ!"

Thiếu niên áo xanh kia cau mày nhìn Phụng Tịnh Xu, ánh mắt phức tạp, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm được cái gì, nhưng cũng không tin cái gì, bị Phụng Tịnh Xu quát hỏi gọi hồn về, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Bồn tôn là giáo chủ Mộ Ngâm giáo Lý Long Tinh, hôm nay đặc biệt tới đây đoạt bảo!"

Lý Long Tinh! Trong đầu Phụng Tịnh Xu thoáng qua một tia sáng lạ, rất nhanh đến nỗi nàng không thể bắt kịp.

"Giáo chủ Ma giáo!" Phụng Tịnh Xu quát lên: "Người với ta nước giếng không phạm nước sông, hôm nay người trả ngọc trụ lại cho ta...ta liền tha cho người một mạng!"

"Ha ha ha! Trả lại? Nói chuyện viễn vông!" Lý Long Tinh ha ha cười, khinh miệt nói: "Lôi Chấn Tử vô cùng ngu xuẩn, rõ ràng có nhiều thời gian lấy được bảo vật như vậy, lại muốn ở này nói nhảm, cho người thời gian thừa lúc vắng mà vào, bồn tôn cũng không ngu như vậy!" Vừa dứt lời, phi thân lên công kích Phụng Tịnh Xu.

Phụng Tịnh Xu thấy Lý Long Tinh không nghe khuyên bảo, vì vậy cũng không lo ngại nữa, đánh nhau với hắn! Hai người đấu với nhau mấy chục hiệp, Lý Long Tinh rút người ra, không thể tưởng tượng nổi nói: "Từ trước đến nay bồn tôn tự học võ, Die nd da nl e q uu ydo n không người nào có thể địch, hôm nay lại ở trên tay của người không chiếm được một chút tiện nghi, người là ai! Sao lại hiểu rõ võ công của bồn tôn như thế!"

Phụng Tịnh Xu cũng lòng đầy nghi hoặc, nói: "Một tiểu tử mao đầu như người, xem ra còn nhỏ hơn ta, sao lòng dạ độc ác như thế! Hơn nữa, sao người tập được võ công của ta?"

Lý Long Tinh vừa muốn nói chuyện, một tiếng kêu cứu cắt đứt hắn: "Tỷ tỷ — tỷ tỷ — oa oa oa —"

Phụng Tịnh Xu vừa nghe thấy tiếng khóc của Tuấn Thư, quay đầu nhìn lại, Lôi Chấn Tử lại thừa dịp loạn bắt hắn!

Lý Long Tinh thấy lực chú ý của Phụng Tịnh Xu bị Lôi Chấn Tử phân tán, nhân cơ hội vận khởi khinh công chạy đi! Hôm nay tạm thời trước đoạt bảo vật này đến tay, còn lại sau này hãy nói! Hơn nữa, tối hôm qua chờ về một xe chứa vật đen thùi lù hình như có tác dụng lớn, xem ra trước phải biết rõ! Nói không chừng..... trong đầu Lý Long Tinh nhanh chóng xoay chuyển các loại ý nghĩ, thuận tay bắt đi một người của Phích Lịch đường!

Lôi Chấn Tử thấy Phụng Tịnh Xu và một đám người đột nhiên toát ra tới đánh nhau, vì vậy thừa dịp loạn xuống tay với Tuấn Thư tay trái gà không chặt này, sử dụng hắn tới uy hiếp Phụng Tịnh Xu. Hai ngày nay hắn có lưu ý đến, Phụng Tịnh Xu rất cưng chiều thiếu niên này, hơn nữa hắn lại không biết võ công, bởi thế là người được lựa chọn thích hợp nhất!

Lôi Chấn Tử vừa nghĩ, lập tức bước nhanh về phía trước bắt được Tuấn Thư, Tuấn Thư bị giật mình, cầu cứu Phụng Tịnh Xu, kinh động đến Phụng Tịnh Xu đang trong lúc nói chuyện, khiến cho Lý Long Tinh thoát thân.

Lôi Chấn Tử thấy lực chú ý của Phụng Tịnh Xu lại chuyển tới bên này, lập tức bóp chặt cổ Tuấn Thư, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên trước mắt lóe lên tia sáng màu tím, cánh tay phải của Lôi Chấn Tử đau nhức kịch liệt một hồi, bị một cổ lực lượng không biết tên đánh bay ra ngoài!

Phụng Tịnh Xu thấy Từ Linh Lung đánh văng Lôi Chấn Tử, vội vàng tiến lên ôm lấy Tuấn Thư khóc suốt mướt, lại nhìn dưới trận, mười mấy người áo đen bị Lý Long Tinh lúc chạy đã gọi đi một nửa, để lại một nửa thì thế, da.nlze.quydo/nn ngọc trụ Tỳ Hưu cũng bị Lý Long Tinh mang đi. Trên trận vẫn là một mảnh kêu gào, những người đó vốn không dừng lại được.

Trong lòng Phụng Tịnh Xu tức giận, buông Tuấn Thư ra, thu hồi Linh Lung, trong tay kết ấn thật nhanh, lần đầu tiên vận dụng tiên lực với đám người, chỉ thấy nàng hét lớn một tiếng "định!", những người có mặt đều giống bị ấn nút tạm ngừng, lập tức ngưng chuyển động, âm thanh cũng biến mất.

Phụng Tịnh Xu gọi ra một Lục Linh Lung, ra lệnh nó trước đi tìm kiếm ngọc trụ Tỳ Hưu, sau đó cời bỏ định thân thuật cho mấy nhóm người Tuệ Năng, nói với hắn: "Đại sư Tuệ Năng, vừa rồi Ma giáo thừa dịp loạn trộm mất ngọc trụ Tỳ Hưu, hiện tại nếu ngọc trụ đã là vật của vương phủ, ta cũng phải nhanh chóng tìm lại, hôm nay chuyện này khiến trường hợp trở nên hỗn loạn như thế, ta cũng không kịp nói lời từ biệt với các vị," nói xong, nhìn về phía Lôi Chấn Tử bị Từ Linh Lung chặt đứt tay chết ngất ở một bên, nói: "Người này liền giao cho đại sư, mọi người trên trận, bị vụ nổ làm kinh sợ, bị ta dùng võ công độc môn làm cho dừng lại, cũng không đáng lo gì, chỉ cần qua hai ngày hai đêm, thì sẽ khôi phục, phiền đại sư và các vị!"

"A di đà Phật!" Tuệ Năng cảm kích hành lễ với Phụng Tịnh Xu nói: "Hôm nay làm phiền thí chủ ra tay cứu giúp, xóa bỏ được một tai họa lớn cho võ lâm, lão nạp vô cùng cảm kích! Sau này nếu thí chủ có khó khăn, cứ việc nói với lão nạp, lão nạp nhất định toàn lực ứng phó! Sau này lão nạp tuyên bố với đồng đạo võ lâm, phàm là chuyện của thí chủ, võ lâm nhất định sẽ tương trợ!"

Phụng Tịnh Xu cũng không từ chối, được một sự trợ giúp không lỗi như vậy, nàng cũng vui mừng, lập tức gọi Phụng Duy Tinh, ba người không hề cáo từ với những người khác nữa, rồi khỏi hiện trường.

Sau lưng, mấy ánh mắt chăm chú đi theo, cho đến khi bóng dáng của ba người dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 1

Đồng Bình thành, trong một khuôn viên độc lập ở Hào Mộng lâu, Phụng Duy Tĩnh ôm Phụng Tĩnh Xu ngồi ở trên ghế đá, hai người cùng nhau nhìn lên trăng tròn trên bầu trời, yên lặng không nói gì.

Phụng Duy Tĩnh ngửi hương thơm đặc biệt trên người hân yêu thích, gia tăng sức lực trong tay, giữ nàng chặt chẽ ở trong lòng, Die nda nl e q uu ydo n chỉ sợ tinh thần thả lỏng một chút, nàng liền biến mất vô tung. Phụng Tĩnh Xu cảm nhận được tâm trạng Phụng Duy Tĩnh bất ổn, quay đầu thân mật mặt kề mặt, dịu dàng nói: "Duy nhi, nghĩ gì thế?"

Phụng Duy Tĩnh nhỏ giọng nói: "Sợ đây chỉ là giấc mộng." Đúng vậy! Nhiều năm qua, mỗi ngày đều mơ thấy Tĩnh nhi, mơ thấy mỗi cái nhăn mày nụ cười của nàng, dịu dàng gọi hân là "Duy nhi", giang hai cánh tay muốn ôm hân, nhưng mà, mỗi khi hân mừng rỡ như điên chạy tới muốn ôm chặt nàng, lại thức tỉnh, mới biết là một hồi mộng đẹp. Sau khi tỉnh lại, liền càng cảm thấy trống rỗng, trong lòng càng nhớ nhung nàng hơn, không có cách nào, đành phải dồn toàn bộ tinh lực vào việc buôn bán, hoàn thành tốt mọi việc Phụng Tĩnh Xu giao phó, đạt được thành tựu đề quốc thương nghiệp trong tối như bây giờ.

Người ngoài thấy là hân làm ăn thịnh vượng như ý, cực kỳ hâm mộ, nhưng nào ai biết, từng mảng buôn bán hưng thịnh này, đại biểu cho sự nhớ nhung, cô đơn khổ sở mà hân phải chịu đến đứt gan xé ruột mỗi đêm. Vì vậy, Phụng Duy Tĩnh cũng không tự hào về thành tựu buôn bán của mình, loại thái độ này của hân, lại bị người ngoài cho rằng là biểu hiện khiêm tốn, đạt được không ít khen ngợi.

Một trái tim nhạy bén như của Phụng Tĩnh Xu, sao lại không hiểu ý định của Phụng Duy Tĩnh, ngăn ngừa mấy chữ, liền nói hết khổ sở những năm này của hân! dieendaanleequydonn Trong lòng cảm động một hồi, Phụng Tĩnh Xu đứng dậy chống lại cặp mắt Phụng Duy Tĩnh, dưới ánh trăng, đối diện với đôi mắt đen láy chứa đầy bóng hình Phụng Tĩnh Xu, tất cả đều là nàng, chỉ có nàng!

Phụng Tĩnh Xu động tình càng đến gần Phụng Duy Tĩnh, đôi tay ôm lấy mặt của hân, dưới ánh mắt mong chờ của Phụng Duy Tĩnh ẩn môi lên.

Bởi vì đại hội võ lâm mà hai người đã lâu rồi chưa thể gần gũi, một nụ hôn này rơi xuống, là đã xảy ra không thể ngăn cản. Phụng Duy Tĩnh một tay ôm chặt Phụng Tĩnh Xu, một tay ghi chặt đầu của nàng, tham lam chiếm đoạt hương thơm vô tận giữa răng môi Phụng Tĩnh Xu, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Phụng Tĩnh Xu, sau một hồi yêu thương ngọt ngào nồng thắm, đầu lưỡi Phụng Duy Tĩnh chui vào trong nơi ngọt ngào khát vọng đã lâu, cuồng mãnh tùy ý chiếm đoạt hương vị ngọt ngào bên trong.

Hai người hôn nóng bỏng cuồng nhiệt một hồi, hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh, cho đến một tiếng ho sặc sụa truyền đến, cắt đứt uyên ương triền miên, khiến hai người nhanh chóng tách ra. Làm người ta cảm thấy buồn cười là, chuyện tốt bị người cắt ngang, người đỏ mặt lại là Phụng Duy Tĩnh, mà còn Phụng Tĩnh Xu lại là một bộ dạng ung dung bình tĩnh, căn bản không nhìn thấy một chút xấu hổ nào.

"Chắc chắc chắc, không hổ là công chúa hái cỏ thơm nổi tiếng thiên hạ, muội muội đi tới chỗ nào cũng đều có không ít điểm phúc đó!" Một giọng nói hài hước vang lên.

"Ha ha ha! Tỷ tỷ quá khen!" Phụng Tĩnh Xu thân nhiên xoay người, tựa vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh, cười híp mắt nhìn mấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt. Tâm Mộng Hồ, Phong Thanh, Hoa Dung, Tuyết Ảnh và phu quân của các nàng, mấy người này đối với hành động kinh người của Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh đều một chữ cũng không nói, da.nze.q;:ydo/nn mấy tỷ nữ đều biết thân thể Phụng Duy Tĩnh, phu quân của các nàng khẳng định cũng biết đến, về phần Tâm Mộng Hồ, chắc hẳn cho dù không biết cũng sẽ không nói gì, vị tỷ tỷ này, mới quen không lâu, đã đối xử chân thành với nàng, tin cậy có thừa, khiến nàng rất cảm động.

Phụng Tĩnh Xu xem đoàn người trước mắt, ít đi mấy người, hỏi: "Những người khác đâu? Nguyệt và lão công của nàng chạy đi đâu rồi?"

"Lão công?" Tâm Mộng Hồ nhủ mảy, hỏi: "Lão công gì? Nguyệt Phi lại không có ở chung với lão công công (có hai nghĩa là thái giám hoặc bố chồng)."

"Phốc!" Phụng Tĩnh Xu phụt cười một tiếng, giải thích: "Lão công chính là tướng công, ý nghĩa là phu quân, sao lại biến thành lão công công rồi."

Một câu nói của Phụng Tĩnh Xu, làm trong đầu Tâm Mộng Hồ thoáng qua một bóng người, bóng dáng cao lớn đó, bờ vai chắc nịch, ánh mắt trong như nước.....

Phi phi phi! Nhớ hân làm gì chứ! Trong lòng Tâm Mộng Hồ thầm mắng bản thân, không phải chỉ là một nam nhân thôi sao, cũng không phải chưa từng thấy qua!

Phụng Tĩnh Xu thu từng nét mặt của Tâm Mộng Hồ vào trong mắt, trong lòng cười thầm, vị tỷ tỷ này, xem ra cũng không phải là không thú vị đâu! Hai người này, vẫn có hi vọng đấy!

"Lão công?" Mắt Tuyết Ảnh xoay chuyển, suy một ra ba kêu lên: "Vây nương tử chính là lão bà rồi!"

Phượng Tinh Xu mỉm cười gật đầu, lúc này, bốn người Tuyết Ảnh, Hoa Dung và Trang Trạch Dung, Quân Đan Hiền bắt đầu gọi "lão công", "lão bà" nghe mà thấy buồn nôn.

Tinh tình Phong Thanh dịu dàng, sẽ không nháo theo bọn họ, Dụ Nhiên Vũ là một người có dáng vẻ khí thế lớn, hai người tinh tình tương tự, phối hợp rất hoàn mỹ. Phong Thanh cẩn thận trả lời Phượng Tinh Xu vấn đề bị người xem nhẹ, dinendian.loqidJon nói: "Nguyệt vẫn còn ở Tuyên Bình bảo giúp Đệ Ngũ Long Quỷ chữa trị cho những người bị trúng độc kia!"

Phượng Tinh Xu gật đầu, biết bản tính Đệ Ngũ Long Quỷ chính là trách trời thương dân, từ lúc xuống núi tới nay dọc đường chăm sóc người bị thương, thân là thầy thuốc, tất nhiên chắc chắn sẽ quan tâm đến người bệnh, hôm nay gặp được nhiều người trúng độc như vậy, không cứu sống bọn họ, chắc chắn sẽ không an tâm. Mới gặp mặt hai lần, thông qua đại thẩm si ngốc và hành động hôm nay của Đệ Ngũ Long Quỷ, Phượng Tinh Xu đã hiểu hẳn được bảy tám phần, đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc ấy Lôi Chân Tử muốn giết Đệ Ngũ Long Quỷ. Phượng Tinh Xu ra tay cứu giúp, một là vì y quán Hạnh Lâm đường của Nguyệt Phi cần hắn tới trấn giữ, hai là Phượng Tinh Xu tán thưởng bản tính của hắn.

Về phần Nguyệt Phi, Phượng Tinh Xu không thể không nói, nàng đúng là một nhân tài. Bốn tỷ nữ này đều là lúc trước tự nàng chọn lựa, trải qua vài chục năm giáo dục, đã sớm thay da đổi thịt, tất cả đều có thể gánh vác bầu trời. Lần này Nguyệt Phi ở lại, một là có thể giúp Đệ Ngũ Long Quỷ, hai người trước có thời gian cạ sát, sau này dễ dàng nói lên việc hợp tác với Đệ Ngũ Long có thể đạt thành mục đích, hai là nhân cơ hội truyền ra tên tuổi Hạnh Lâm đường trong võ lâm, kiếp nạn của võ lâm, Hạnh Lâm đường ra tay tương trợ, bán cho võ lâm đồng đạo một cái nhân tình, về sau ở trên đường thì sẽ có cơ hội giúp đỡ.

"Người không biết đâu, lúc khi người đi, mất mấy người ở đó cũng sắp lỗi ra rồi." Tuyết Ảnh nghe được lời Phong Thanh nói, nhảy qua tới cười hi hi.

"Đúng vậy đúng vậy!" Nghe thấy Tuyết Ảnh nói, Tâm Mộng Hồ cũng bỏ rơi phiền não trong lòng, lại gần cười nói: "Mấy người kia, nhìn thấy muội đi rồi, về mặt thất vọng, nét mặt kia, giống như con chó bị chủ nhân từ bỏ vậy! Ha ha ha! Không ngờ tài tử phong lưu Hoa Ngọc Dung và Kim chủ Kim Bích Đạc trong lòng nữ tử lại có thể có loại vẻ mặt này, làm ta cười chết rồi!" Tâm Mộng Hồ khoa trương ôm bụng cười ha ha, Dieenndkdan/leequhydonnn sau đó lại nói: "Lúc muội đi, Đệ Ngũ Long Quỷ đó vẫn còn trị độc cho người ta, sau lại không thấy bóng dáng của muội nữa, vừa hỏi người phía dưới mới biết muội đi rồi, về mặt lúc ấy, gấp đến độ muốn khóc! Nếu không phải Nguyệt Phi an ủi hắn nói muội vẫn còn chờ ở chân núi, đoán chừng sau đó hắn cũng không có tâm tình chữa bệnh nữa!" Nói xong, Tâm Mộng Hồ lấy cùi chỏ chọc học Phượng Tinh Xu, mập mờ cười hỏi: "Muội muội, chừng nào thì muội lại câu một đại phu về nhà nữa đi!"

Phượng Tinh Xu dở khóc dở cười, nói: "Tỷ tỷ, muội có câu người nào đâu, hắn là vì tìm sư phụ của muội mới đi theo muội đấy!"

Vừa nói đến sư phụ Phượng Tinh Xu, hai mắt Tâm Mộng Hồ lóe sáng, hỏi: "Đều nói Phượng Trạch công chúa đi theo Lục Miêu chân nhân học nghệ, có phải thật hay không?"

Phượng Tinh Xu gật đầu. Tâm Mộng Hồ vui mừng nhảy lên kêu: "Muội muội! So chiêu với tỷ đi!"

Bản thân Tâm Mộng Hồ là cao thủ giang hồ, nhìn chung khắp võ lâm hiện này, lấy bài danh mà nói, không tính cả bốn sư đồ Phượng Tinh Xu, Tâm Mộng Hồ có thể tiến vào hàng ngũ năm người có võ công cao nhất, trong đó có Viễn Trần đại sư, Phong Bất Diên v.v. đều là cao thủ trong cao thủ, mấy người cao thủ đều so đấu với nhau đã lâu, liên cảm thấy vô vị, một khi gặp phải đối thủ mạnh hơn, sẽ ngửa tay, nghĩ đến so chiêu một phen, Tâm Mộng Hồ cũng không ngoại lệ, đều là người mê võ nghệ.

Nhưng bây giờ Phượng Tinh Xu không có tâm tình đấu với Tâm Mộng Hồ, nàng còn đang chờ tin tức của Lục Linh Lung, vì vậy sẽ để Phượng Duy Tinh so chiêu với nàng. Phượng Duy Tinh đối với Phượng Tinh Xu nói gì nghe nấy, vì vậy liền đánh nhau với Tâm Mộng Hồ ở bên kia.

"Công chúa, xin hỏi tiếp theo người đi sao đây? Thuộc hạ an bài tốt mọi chuyện trước!" Phong Thanh nhỏ giọng xin chỉ thị.

"Không vội, chờ một chút đi, " Phượng Tinh Xu nhắm mắt khoát tay, nói: "Đội điều tra rõ hướng đi của ngọc trụ Tỳ Hưu rồi lại nói."

"Công chúa, lão vương gia và vương phi rất nhớ công chúa, người xem....." Hoa Dung xen vào nói, những năm này, nhìn lão vương gia và vương phi ngày ngày cầm món đồ chơi của công chúa, sờ lại sờ, thỉnh thoảng than thở, di@en*dyan(lee^qu.donnn) thỉnh thoảng mỉm cười, bọn họ đều biết, hai vị rất nhớ công chúa ở ngoài, vì vậy rất muốn để Phượng Tinh Xu về Lộng Phong quốc trước thăm phụ thể Hiền vương.

Trong đầu Phượng Tinh Xu vang lên giọng nói nghẹn ngào của phụ thân và mẫu thân lúc điện thoại hai ngày trước, trong lòng cũng dâng lên một hồi sóng nhiệt.

Mấy người thấy Phượng Tinh Xu lâm vào trầm tư, cũng không dám quấy rầy, đều cúi đầu chờ Phượng Tinh Xu ra lệnh, vì vậy không thấy một tia sáng xanh lóe vào ngón trỏ Phượng Tinh Xu.

Lục Linh Lung mang đến tin tức ngọc trụ Tỳ Hưu, hướng đông, một đường thông suốt, đến Hí Triều quốc.

Lúc này Phượng Tinh Xu bị Hoa Dung nói mấy câu gọi lên tình cảm nhớ nhung phụ mẫu, Lục Linh Lung mang về tin tức, hướng đông, ngược lại lộ trình đi Lộng Phong quốc, trong lòng nàng giãy giụa, còn phải rời xa nhà nữa sao?

Sau một phen giãy giụa cân nhắc, Phượng Tinh Xu có quyết định, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, một tia sáng màu tím bay ra, đi về hướng đông.

Nàng mở mắt ra, cô đơn nhìn về phía tây, Lộng Phong quốc à..... Còn có thật lắm chuyện chưa làm, không phải sao? Dfienddn liequidoon Đại nương si

ngốc của Đệ Ngũ Long Quỷ, cầu hôn Tuấn Thư, quan trọng nhất là, song thân trong nhà đang đợi nàng về.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 2

Ngày buổi chiều hôm sau, mọi người rốt cuộc chờ được Nguyệt Phi và Đệ Ngũ Long Quỷ đến, khi Đệ Ngũ Long Quỷ nhìn thấy Phụng Tình Xu, cả người kích động, cả một buổi chiều đều nắm ống tay áo Phụng Tình Xu, chỉ sợ nàng lại không nói cho hắn một tiếng liền chạy, về sau vẫn là Hoa Dung đưa nói hắn như tiểu tức phụ bị ném bỏ, hắn mới ý thức được nam nữ thụ thụ bất thân, lại vội vàng đổi đối tượng, đổi kéo ống tay áo Tuấn Thư.

Trong nhóm người này, Tuấn Thư khả ái nhất, dễ gần gũi, còn lại, không nói Phụng Tình Xu, trừ Phụng Duy Tình bên cạnh nàng khi ở trước mặt Phụng Tình Xu sẽ hóa thành một vũng nước ra, ngay cả người bên cạnh bọn họ đều có bộ dáng lạnh băng, cũng đừng nói tới bốn lão bản lớn (Long Quỷ chỉ biết Phong Hoa Tuyết Nguyệt là lão bản làm buôn bán lớn, cũng không biết thân phận thật sự của mấy người bọn họ), Die nd da nl e q u u ydo n bọn họ rất bận rộn, bên cạnh còn có vị hôn phu làm bạn, hắn càng không thể nào gần gũi, chọn tới chọn lui, chỉ còn có Tuấn Thư một thân áo đỏ là đáng yêu nhất! Vì vậy Đệ Ngũ Long Quỷ liền đi theo phía sau Tuấn Thư, dù sao Phụng Tình Xu rất thương Tuấn Thư, thời điểm trốn chạy nhất định sẽ mang theo hắn!

Đối với hành động của Đệ Ngũ Long Quỷ, Phụng Tình Xu nhắm mắt nhắm cho phép, vừa lúc Duy nhi đến đây, nàng không giống lúc trước có đủ thời gian bồi Thư nhi, có Đệ Ngũ Long Quỷ ở đây, không những có thể không khiến Thư nhi cảm thấy cô đơn, hơn nữa, nói không chừng Đệ Ngũ Long Quỷ có cách xem chừng si ngốc của Thư nhi, dù sao bên cạnh hắn có vị đại nương si ngốc đã nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có chút tâm đắc chứ? Tạm thời để hắn thử xem, nhưng Phụng Tình Xu cũng sẽ không ôm hi vọng quá lớn.

Người đến đông đủ, Phụng Tình Xu cáo từ với Tâm Mộng Hồ, đồng ý với nàng có cơ hội nhất định đến Hí Triều quốc đi làm khách, đại đội nhân mã chờ xuất phát, Phụng Tình Xu ra lệnh một tiếng, roi ngựa giương lên, chạy về phía Lộng Phong quốc.....

"Một bầu rượu dưới hoa, không bạn, uống mình ta. Nâng chén mời trăng sáng, thêm bóng nữa là ba....." Tiếng nam tử trầm thấp thì thào dưới ánh trăng, trong giọng nói tràn đầy mê hoặc và rối rắm.

"Bốp bốp!" Một hồi vỗ tay cắt đứt lời nam tử thì thào, một giọng nữ vang lên tán thưởng nói: "Thơ hay, thật là thơ hay! Biểu ca, lúc nào thì trình độ của huynh lại lên một bậc vậy?"

Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu, nhìn thấy biểu muội Quan Nhạc Huyền đứng ở phía sau, hai mắt cười híp, trên mặt đều là vẻ tán thưởng.

Hắn lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Biểu muội quá coi trọng ta rồi, đây không phải do ta làm."

"Hả? Thơ hay như vậy, là ai làm thế? Theo cái nhìn của muội mà nói, hắc hắc, mấy câu này, người làm thơ nhất định không thể kém hơn biểu ca!" Quan Nhạc Huyền tò mò hỏi.

Vừa nhắc tới người làm thơ, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên một chút buồn rầu.

Thấy mặt Hoa Ngọc Dung như trái mướp đắng, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Quan Nhạc Huyền, bật thốt lên: "Không phải là Tình Xu muội từ chứ!"

Hoa Ngọc Dung thờ dãi gật đầu.

"Trời ạ!" Quan Nhạc Huyền vỗ đầu, "Chính là lần trong thanh lâu?"

"Đúng." Nói đến lần đầu tiên gặp mặt, trên mặt Hoa Ngọc Dung hiện lên ý cười ngọt ngào, "Ngày đó ở Túy Đông Tuyết, vốn tưởng rằng chỉ tham gia náo nhiệt, nhìn nàng nữ giả nam trang, lừa gạt mọi người, dieendaanleequydown ngay cả ta cũng không phân biệt được, nàng lấy một bài 《một mình uống rượu dưới trăng》, dẫn tới hứng thú của ta, sau ta đi xuống tỷ thí với nàng....."

Trước mắt giống như lại thấy được cặp mắt trong veo kia, bộc lộ tài hoa, linh khí bức người, đứng ở trên đài, lấy tư thế bề ngễ nhìn mọi người dưới đài, sau đó về mặt thành thật đối thơ, đối câu... với hắn. Đến nay, câu đối mà nàng ra, hắn còn chưa giải được!

Quan Nhạc Huyền nhìn biểu ca lâm vào hồi ức, cũng biết biểu ca đã hãm vào, đáng tiếc hắn tự cho là phong lưu, trên thực tế cũng là một người si tình —— ngu ngốc trong tình cảm!

Vì vậy nàng thờ dãi, vẻ mặt thương hại vỗ vỗ Hoa Ngọc Dung, lấy một vẻ mặt "biểu ca, huynh không cứu được rồi" nói: "Biểu ca, huynh biết bây giờ huynh giống gì không?"

"Cái... cái gì?" Hoa Ngọc Dung bị sắc mặt ngưng trọng của Nhạc Huyền làm cho sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp hỏi.

"Như oán phu bị thê từ vứt bỏ!" Quan Nhạc Huyền trợn trắng mắt lên, bỏ lại một câu có tính bạo nộ vô cùng lớn.

"Nói bậy! Oán phụ gì chứ!" Hoa Ngọc Dung nhảy dựng lên, lớn tiếng phản bác.

Ồ! Không thừa nhận? Quan Nhạc Huyền chau mày, nói: "Là ai lúc ở nhà mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm người ta? Là ai cả ngày lẫn đêm ở chỗ này thì thăm cái gì mà ‘trưng tư’ tới ‘trưng tư’ đi? Là ai vừa nhắc tới người nào đồ liền cười đến mặt ngu ngốc? Biểu ca, huynh vẫn không thừa nhận sao?"

"Thừa nhận cái gì?" Mỗi một câu nói của Quan Nhạc Huyền, Hoa Ngọc Dung liền co rúm người lại, lòng cũng trống rỗng.

"Thừa nhận huynh thích người ta!" Về mặt Quan Nhạc Huyền hả hê, nhìn biểu ca bị lời nói của nàng dọa sợ giống như là bị sét đánh trúng, ngây ngô đứng ở nơi đó.

Thích? Ta thích nàng rồi sao? Trái tim Hoa Ngọc Dung đập mạnh "Thình thịch! Thình thịch!", hốt hoảng mở miệng nói: "Ta...ta không có....." Giọng nói run rẩy ngay cả hắn cũng không chối được. "Ta...ta chỉ muốn lại so tài với nàng, tỷ thí thơ..... Còn có! Lần đó nàng nói ra câu đối ta còn chưa giải được, dinendian.loqidJon còn phải hỏi nàng đấy..... Còn có....." Lời Hoa Ngọc Dung nói dần dần hạ xuống dưới ánh mắt cười nhạo của Quan Nhạc Huyền, không nói thêm gì nữa.

Quan Nhạc Huyền thở dài nói: "Biểu ca, thích thì phải nhanh theo đuổi! Huynh cũng không phải không thấy, bên người nàng đã có ba nam nhân rồi, còn đề ý nữa sao! Huynh phải nhanh lên, bỏ lỡ sẽ tiếc nuối cả đời!"

Bỏ lỡ..... Sẽ tiếc nuối cả đời!

Trên đường lớn, một đội kỵ mã chạy băng băng, lưu lại từng làn bụi bay mù mịt. Phía trước đội kỵ mã là năm con ngựa hoa nhanh nhẹn dừng hẳn, trên con ngựa trắng dẫn đầu là một nam tử, toàn thân áo trắng, ở nơi này bụi đất tung bay, lại không dính một hạt cát, làm người ta không dời được tầm mắt.

Phía sau đội kỵ mã, là một chiếc xe ngựa cực lớn, xe ngựa kia những năm gần đây rất phổ biến, được phát minh ra ở Lộng Phong quốc, kết cấu hợp lý, lợi dụng được tất cả không gian bên trong xe, hơn nữa còn kiên cố hơn loại xe ngựa trước kia, sẽ không khiến người cảm thấy xe quá lắc lư, ngồi ở bên trong, vừa thoải mái lại thuận tiện, rất được các quý tộc thương nhân yêu thích.

Bên trong xe ngựa, đám người Phụng Tịch Xu ngồi một cách nhàn hạ, Nguyệt Phi ở bên cạnh đang thương lượng chuyện của Hạnh Lâm đường với Đệ Ngũ Long Quy, những người còn lại hoặc nhìn những cuốn truyện tranh bên trong xe, hoặc là đang ăn đồ gì đó, nhìn thật rất tự do tự tại. Tuần Thư ở trên xe quấy một hồi, rồi nằm ngủ ở trong lòng Phụng Tịch Xu. Hành trình hơn nửa tháng, khiến gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của hắn cũng xuất hiện sự uest, Phụng Tịch Xu thấy cũng đau lòng, hận không thể lấy chiếc máy bay trực thăng tới bay mấy giờ liền trở về, không thì, chuẩn bị một chiếc xe hơi cũng tốt! di@en*dyan(lee^qu.donnn) Bất đắc dĩ, bất luận là xe hơi hay là máy bay, cũng quá kinh hãi thế tục, vì vậy Phụng Tịch Xu không thể làm gì khác hơn là nhìn gương mặt Tuần Thư từng ngày một mới, thật may là, trong quá trình đi Phụng Tịch Xu cũng bổ sung dinh dưỡng cho hắn, nếu không, theo thân hình hắn yếu ớt như vậy, có thể sẽ không chịu nổi.

"Công chúa, chúng ta sắp tiến vào biên giới nước ta rồi, sau khi vào biên giới sẽ đi nhanh hơn." Phong Thanh nhẹ giọng nói.

Một tháng này, bọn họ từ Đông Bình thành xuyên qua hơn nửa Xuyên Vân quốc chạy về Lộng Phong quốc, vốn muốn chọn đi từ tuyến đường xuôi nam, nhưng ở phương nam mưa liên miên, sẽ có khả năng gặp phải lũ lụt, cho nên mới đi đường tắt từ con đường mới mở từ Tuyệt Lăng sơn, tính toán thời gian, lúc trở lại Hiền vương phủ, hẳn là vẫn còn kịp thọ yến của lão vương gia!

Vừa nhắc tới nhập cảnh, Phụng Tịch Xu nhớ lại vùng rừng rậm Tuyệt Lăng sơn kia, hỏi: "Con đường mới khai phá thế nào rồi?"

"Hồi công chúa, sau khi tiểu vương gia bẩm rõ bộ hạ đã phái binh canh giữ, bên kia bọn thuộc hạ cũng sắp quy hoạch xong đường sá thành trấn, tin rằng không tới mấy năm, bên kia sẽ phồn vinh!" Phong Thanh trả lời.

Phụng Tịch Xu vừa muốn nói nữa, phía ngoài xe ngựa đột nhiên ngừng lại, mấy nữ nhân bên trong xe vênh tai lên nghe, không cần báo cáo, cũng biết bên ngoài có người đánh nhau, hơn nữa còn là mấy người đánh một.

Chỉ nghe một giọng nói vô cùng yêu mị vang lên: "Đại gia! Không được! Van ngài bỏ qua cho nô gia (còn có nghĩa là thiếp)!"

Mấy nữ nhân hai mặt nhìn nhau, "nô gia"? Rõ ràng là tiếng một nam tử, sao lại tự xưng là "nô gia"? Chẳng lẽ là "tiểu quan" trong truyền thuyết!?

Phụng Tịch Xu đi tới thế giới này, mặc dù mở ra thanh lâu "Mỹ nhân hương", cũng từng đến thanh lâu khác, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng thấy tiểu quan, vừa nghe, thấy phản khởi, đưa tay vén rèm xe.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Trên đường cứu Tĩnh Phong

"Đại gia! Nô gia đã hoàn lương, van cầu ngài không được làm thế!"

"Các vị đại lão gia! Công tử nhà ta đã chuộc thân rồi, xin các ngài giờ cao đánh khẽ, không nên làm khó công tử! Ô ô ô....."

Mới vừa vén rèm xe lên, một tiếng kêu gào truyền đến, bốn nữ nhân bên trong xe nhìn nhau một cái, nhao nhao chui ra xe ngựa, Die nd da nl e q uu ydo n kéo màn xe xuống, ngăn cách với hai nam nhân bên trong xe.

Nghe dị động sau lưng, Phụng Duy Tĩnh quay đầu ngựa lại "lộc cộc" đi tới.

"Tĩnh nhi, " Phụng Duy Tĩnh đi tới bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, "Quấy nhiễu đến nàng rồi."

Phụng Tĩnh Xu lắc đầu một cái cười nói: "Ra ngoài xem nào nhiệt." Nói xong, liền nhảy xuống xe ngựa. Phụng Duy Tĩnh thấy thế, cũng xuống ngựa, một tay kéo Phụng Tĩnh Xu, một tay dắt dây cương lại đi tới phía trước đội kỵ mã, bốn người còn lại cũng rồi rít nhảy xuống xe ngựa, dưới sự hướng dẫn của phu quân đi theo qua.

P phía trước cách đội kỵ mã mấy trăm thước, đang trình diễn võ bá nam cướp đoạt người đẹp, chỉ thấy mấy tên đại hán cường tráng diện mạo thô lỗ vây thành một vòng, không ngừng phát ra tiếng cười dâm tà, thỉnh thoảng đưa tay sờ soạng trên người hai nam nhân ở chính giữa, còn dùng chân đá vào trên hai người họ, làm hết phần sự lưu manh nên làm!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Phụng Tĩnh Xu cũng không có cảm giận quá lớn, người đáng thương phải có chỗ đáng hận, hai nam nhân này có ngày hôm nay, cũng là do bọn họ tự tạo thành! Nếu như không phải bọn họ đã làm tiểu quan, dieendaaneequydonn hôm nay sao lại bị một đám nam nhân vây đánh đùa giỡn! Phụng Tĩnh Xu nâng cho tới bây giờ không phải là con người thiện lương, cũng sẽ không làm việc gì khi gặp chuyện bất bình, vì vậy nàng chỉ đứng ở một chỗ xem nào nhiệt.

Người phía sau thấy chủ nhân không hề hành động, cũng không có chỉ thị, vì vậy cũng yên tĩnh đứng ở phía sau, không nói một lời.

Lúc này, hai người phía trước giống như thấy được đội kỵ mã phía sau, một bóng người màu xanh trong đó đột nhiên tăng sức, đẩy ngã một hán tử đang cười như điên, bóng dáng nhỏ gầy nhanh chóng từ chỗ tên hán tử kia chạy ra khỏi vòng vây, lao đảo nghiêng ngã chạy về phía đám người Phụng Tĩnh Xu. Thân thể nhỏ nhỏ đó, giống như tích chứa sức bật kinh người, trong lúc nhất thời, đại hán phía sau lại đuổi theo không kịp!

"Phù phù!" Nằm rạp xuống, thân thể nhỏ bé đó ngã xuống dưới chân Phụng Tĩnh Xu, lại giãy giụa bò lên trước hai bước, một đôi tay nhỏ bé gầy trơ xương bắt được mép váy Phụng Tĩnh Xu, khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ vết máu khóc cầu nói: "Tiểu thư! Tiểu thư tốt bụng! Van cầu người cứu công tử nhà ta! Van cầu người!"

Trên gương mặt đầy máu me kia, lại vẫn có thể thấy vết tím bầm, hiển nhiên là do bị hành hung để lại, trừ cái này ra, ấn tượng duy nhất của Phụng Tĩnh Xu đối với đứa nhỏ dưới chân này, chính là cặp mắt đầm nước kia.

Không đợi Phụng Tĩnh Xu mở miệng, đại hán đuổi theo tới phía sau đã tới một cước, đá bay đứa nhỏ ra ngoài!

Một tiếng cũng không thốt ra, đứa bé kia gắt gao níu lấy mép váy Phụng Tĩnh Xu, nhìn thẳng vào Phụng Tĩnh Xu, da.nlze.qy:dydo/mn trong mắt là nỗi đậm cầu xin, phía trước là tiếng nam tử hét chói tai cùng với tiếng y phục bị xé rách, theo đó mấy tiếng cười thô bỉ vang lên!

"A! Mỹ nhân từ đâu tới thế!" Đại hán đuổi theo sau vừa mới bắt đầu còn chưa chú ý tới người trước mắt, đợi đến khi men theo ánh mắt của tiểu Tiệp bại hoại dưới chân, thấy được thiếu nữ trước mắt, vừa nhìn, lập tức giật nảy mình! Mỹ nhân trước mặt, đại hán bất chấp không để ý đã hài tử nhỏ nhỏ, đưa toàn bộ chú ý qua trên người Phụng Tĩnh Xu, hoàn toàn không thấy một đám người sau lưng nàng!

"Mỹ nhân! Bồi đại gia ta vui đùa một chút đi!" Đại hán nâng lên nụ cười dâm si, lộ ra hàm răng vàng khè, hai mắt xéch ném một cái nhìn tới Phụng Tĩnh Xu tự cho là mỹ nhân.

Phụng Tĩnh Xu chán ghét nhũn mảy, không nhìn gương mặt đại hán làm người ta chán ngán nữa, cúi đầu lại nhìn người trên đất, người nọ bởi vì Phụng Tĩnh Xu im lặng mà dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Mỹ nhân! Nàng nhìn cái tiểu tử thú kia làm gì! Hắn không đẹp mắt đâu! Nàng nhìn ta đây này" Đại hán thấy Phụng Tĩnh Xu một cái cũng không nhìn mình, dinendian.loqidJon vì vậy bất mãn lại đá tới thân thể gầy đét trên đất, đưa tay thềm thường về phía Phụng Tĩnh Xu.....

"Xoẹt!" Một tiếng kiếm xẹt qua vang lên, một cái đầu người mang theo máu tanh bay xuống phía trước.

Đại hán lỗ mãng này, trong lúc hồ đồ cứ thế lại bị mất mạng.

Phụng Tĩnh Xu khoát tay, kỵ vệ sau lưng đưa tay đặt lợi kiếm bên hông, "xoẹt!" Đồng loạt rút kiếm xông về đám người phía trước còn chưa kịp phản ứng, giờ tay chém xuống, thời gian không tới một nén nhang, phía trước nằm đầy thi thể không đầu.

Được Phụng Tĩnh Xu ngầm cho phép, Nguyệt Phi đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé đã hôn mê trên đất, Quân Đan Hiên bế lấy thân hình màu xanh phía trước này, hai người đều nhảy mất với Phụng Tĩnh Xu, tỏ rõ hai người này không có võ công, Phụng Tĩnh Xu gật đầu, hai người đưa hai nam nhân lâm vào hôn mê vào bên trong xe ngựa, đám kỵ vệ phía trước đang dọn dẹp con đường, ném mười mấy bộ thi thể vào trong bụi cỏ ven đường.

Phụng Duy Tĩnh mang theo Phụng Tĩnh Xu xoay người lên ngựa, dán chặt lỗ tai Phụng Tĩnh Xu nhỏ giọng hỏi: "Làm sao lại đổi ý cứu bọn họ?"

Phụng Tĩnh Xu liếc Phụng Duy Tĩnh một cái, nhạo báng nói: "Không biết là người nào, ghen tức quá trốn, một kiếm liền chặt đầu người khác xuống!"

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, ghen tức không giảm, sát ý vẫn còn tồn tại, "Dám can đảm khinh nhờn nàng, vạn lần chết không đủ để tạ tội!"

Phượng Tĩnh Xu mỉm cười, sau khi đám kỵ vệ dọn dẹp xong, nhanh chóng quay trở về tới trước mặt Phượng Tĩnh Xu, một kỵ vệ báo cáo: "Khởi bẩm công chúa!"

"Nói!" lúc Phượng Tĩnh Xu đối mặt với người ngoài, thần thái uy nghiêm, một cỗ khí thế hoàng gia từ trên xuống dưới khiến người ta không tự chủ được thần phục.

"Lúc bọn thuộc hạ đang dọn dẹp phát hiện trong đám người này có nhiều con cái của quan lại thế gia, trong đó dẫn đầu là cháu ngoại trai của tể tướng Vu Lam, Vu Thiên Hô!"

Tể tướng? Phượng Tĩnh Xu hí mắt, tràn ra từng luồng khí lạnh.

"Lên đường!" Phượng Tĩnh Xu ra lệnh một tiếng, hai chân kẹp lấy, cùng Phượng Duy Tĩnh cưỡi ngựa chạy, kỵ vệ sau lưng cũng nhanh chóng lên ngựa chạy theo.

"Duy nhi, chàng nói, ta đây vừa trở lại liền giết cháu ngoại tể tướng, kinh đô này, có thể quây đến lật trời hay không đây?" Phượng Tĩnh Xu cười lạnh hỏi.

"Tĩnh nhi, yên tâm, tất cả đã có ta!" Phượng Duy Tĩnh ôm chặt Phượng Tĩnh Xu, trong lòng thề vì nàng ngăn cản tất cả mưa gió.

"Hừ! Ta không phải đang sợ, ta chỉ cảm thấy khinh thường kẻ cậy thế lực khi dễ người yếu thôi!" Phượng Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, nói: "Hắn không đến truy cứu ta, ngược lại ta cũng muốn hỏi hắn một chút! Một tể tướng đương triều, lại có thể làm như vậy sao!?"

Đội kỵ mã chạy về tòa thành phía trước, mở ra mới một đợt sóng ngầm.

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Dưới ánh trăng, một ngón tay như bạch ngọc nhanh chóng viết một hàng chữ trên mặt bàn cạnh cửa sổ: tất cả đều chết hết?

Một con ngón tay gầy đét khác chấm nước trong ly trà trên bàn, cũng yên lặng viết: không ai sống sót.

Tay ngọc phát một cái, lau đi hai hàng chữ, lại lần nữa viết: có thân phận gì?

Ngón tay gầy kia viết xuống bốn chữ: Phượng Trạch công chúa.

Tay ngọc dừng lại, sau cùng viết: theo, sẵn.

Vung ống tay áo lên, mặt bàn lại trở nên sạch sẽ như mới.

Rạng sáng ngày hôm sau, khi bọn người Phượng Tĩnh Xu ở đại sảnh khách điểm dừng điểm tâm, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, một bóng dáng màu xanh nhu nhược không chỗ nương tựa hiện ra ở cửa cầu thang.

Tình huống hỗn loạn ngày hôm qua, Phượng Tĩnh Xu cũng không nhìn kỹ người được cứu về có bộ dạng gì, hôm nay vừa nhìn, không khỏi nổi lên một chút hứng thú.

Thật không hổ là đã ở thanh lâu, nam tử trước mắt này, mái tóc đen dày, gọn gàng sạch sẽ, hiển nhiên rất được bảo dưỡng cẩn thận, từng sợi tóc tự nhiên rủ xuống trên khuôn trán đầy đặn, hàng lông mày cong cong, mắt phượng hiem thấy đầm lệ như có như không quét về phía đại sảnh, lông mi cong vênh lên ở trên mí mắt, sắc mặt như hoa hồng, hồng hào như chứa mùa xuân, cái mũi tinh xảo hít một hơi thở, dường như là tỏa ra hương thơm mê người.

Quét mắt một vòng, nhẹ giọng rỉ tai bóng dáng gầy nhỏ ở bên cạnh, người nọ đưa mắt nhìn thẳng một bàn Phượng Tĩnh Xu, thần nhiên cười, trong phút chốc hoa quang bắn ra bốn phía.

Nụ cười này, khiến nam nam nữ nữ trong khách điểm nhìn cũng phải sửng sốt, nhìn chăm chăm nam nhân, trong miệng nuốt xuống một ngụm nước miếng, theo bước chân nhẹ nhàng của nam nhân, hai mắt chăm chú theo sát chuyển động, đi tới trước bàn Phượng Tĩnh Xu.

"Nô gia Tĩnh Phong, đa tạ ân cứu mạng hôm qua của tiểu thư." Nam tử đưa tay đặt ở bên hông, dịu dàng cúi đầu, giọng điệu mềm mại bật ra từ trong môi, khúc miệng kia, hơi cong lên, cộng thêm sóng mắt lưu chuyển, trông rất yêu mị.

"Công tử." Phượng Tĩnh Xu lễ phép cười một tiếng, nói: "Hôm qua nghe nói công tử đã chuộc thân, sao lại vẫn xưng ‘ nô gia’? Nếu muốn người kính, trước phải tự ái mới đúng!"

Tĩnh Phong nghe vậy dừng lại, nụ cười quyến rũ trên gương mặt chợt cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Quyển rũ như thế nào

Mùi phấn son nhàn nhạt, hơi thở như lan từ phía sau tai, cánh tay trắng như tuyết, chân ngọc nhẹ nhàng liên tục bước, mùi hương ẩn chỗ đuôi ngậm lan tỏa.

Tĩnh Phong đứng ở trước mặt Phụngơng Tĩnh Xu, thật sự làm đúng kiểu mẫu hoa khôi cao nhất: hương thơm ngậm lộ, trong lúc vô hình đạt được mục đích quyến rũ.

Mê hồn hương phát phơ, thiên hạ ngày nay anh hùng nào ai có thể qua ải mỹ nhân? Nhìn một một đám nam nữ si mê trong khách điểm, thấy cũng biết tên Tĩnh Phong này lợi hại thế nào. Nhưng mà, chiều này lại không lọt được vào mắt Phụngơng Tĩnh Xu, trong lòng nàng, Tĩnh Phong đã là một tiểu quan, vậy thì mỗi lời nói hành động của hắn, Die nd da nl e q u ydo n hoặc yêu hoặc mị, cũng chỉ là bình thường, Phụngơng Tĩnh Xu cũng không nghĩ tới hành động đặc biệt này của Tĩnh Phong lại có hàm nghĩa khác, thí dụ như —— quyến rũ nàng. Vì vậy, lúc này mới nhắc nhở Tĩnh Phong, để cho hắn đừng nữa coi mình là tiểu quan.

Tĩnh Phong bị Phụngơng Tĩnh Xu nói thế, trong lòng có chút xấu hổ, thầm nghĩ: thật là không hiểu phong tình!

Nhưng vì không để Phụngơng Tĩnh Xu phát hiện sự khác thường của mình, Tĩnh Phong cũng đành phải giả bộ thụ giáo thu liễm một thân quyến rũ, ngồi ở bên cạnh Đệ Ngũ Long Quý.

Đệ Ngũ Long Quý này là một người mê y học, rất nhạy cảm với mùi hương trên người người khác, Tĩnh Phong ngồi xuống, mũi của hắn liền bắt đầu chuyển động, sau đó không chút che giấu nào nói: "Vị công tử này, mùi hương trên người ngươi, chứa rất nhiều thói tình phần, dùng nhiều đối với người cũng không tốt đâu! Chỗ của ta có một bao thuốc....." Nói xong, Đệ Ngũ Long Quý xoay người lục lục trong hòm thuốc ở bên cạnh.

Tĩnh Phong bị người nói toạc chuyện dùng thói tình phần ở trước mặt mọi người, trên mặt chợt xấu hổ đỏ bừng, hắn mím môi, trong mắt phụngơng đắm lệ dâng lên một lớp sương mù thật mỏng, sóng mắt chuyển một cái, tựa như cầu cứu nhìn Phụngơng Tĩnh Xu. Bộ dạng điềm đạm đáng yêu này, lập tức dẫn tới ý muốn bảo hộ của mọi người trong khách điểm, hận không thể xông lên ôm hắn thật chặt an ủi một phen.

Phát hiện không khí không đúng, Phụngơng Tĩnh Xu vội cản Đệ Ngũ Long Quý, nói: "Long Quý, đừng bừa trước đi! Chuyện này để lát nữa lại nói!"

"Ồ!" Đệ Ngũ Long Quý nghe lời nâng lên chén cơm bắt đầu dùng bữa, Tĩnh Phong cũng thoát khỏi được tình trạng xấu hổ.

Sau khi một bữa người dùng bữa xong, Phụngơng Tĩnh Xu hỏi cận kề thân thể và hướng đi sau này của Tĩnh Phong, Tĩnh Phong nói ngắn gọn kiếp sống thanh lâu và chuyện xảy ra ở ngoài thành rồi bày tỏ nói với Phụngơng Tĩnh Xu rằng nói không biết sau này nên đi nơi nào, nói xong, liền khóc lén.

Đoàn người thấy Tĩnh Phong nói xong đáng thương, đều không khỏi lau nước mắt, trong đó khóc nhiều nhất chính là Đệ Ngũ Long Quý. Hắn là một thầy thuốc, không thể nhìn được người khác có chút ốm đau khó khăn gì, vì vậy vừa nghe thấy thân thể bị thảm của Tĩnh Phong, nước mắt liền "ào ào" rơi xuống, đôi mắt đắm lệ nhẹ nhàng nhìn Phụngơng Tĩnh Xu, dieendaaneequydonn dường như nếu Phụngơng Tĩnh Xu không mang theo Tĩnh Phong nhất định chính là người tội ác tày trời, làm hại Phụngơng Tĩnh Xu cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đắm lệ kia nữa. Lại nhìn phản ứng của những người khác, cũng không khác Đệ Ngũ Long Quý lắm, đều là vẻ phải mang theo hắn, Phụngơng Tĩnh Xu bắt đầu đi, giữa sự vây công ánh mắt của mọi người, chỉ có thể đồng ý mang theo chủ tớ Tĩnh Phong.

Tĩnh Phong cùng tiểu bộc của Thu Nhi vừa nghe thấy muốn dẫn bọn họ đến Thành Sở Ương, vui mừng ôm nhau vừa khóc vừa la, vừa cười lại nhảy, rất náo nhiệt.

Rốt cuộc, thông qua chính sách quần chúng vây công, thợ săn Văn Nhân Tĩnh Phong thành công đến gần con mồi Phụngơng Tĩnh Xu.

Con ngựa chạy "lộc lộc", đội kỵ mã lại tiến về Thành Sở Ương.

Bên trong xe ngựa, phân biệt rõ hai nhóm người ra ai làm chuyện này, một bên là Phụngơng Tĩnh Xu và Tuân Thư, hai người thân mật nào nhiệt âm ỉ, còn lại bên kia là Phong Hoa Tuyết Nguyệt và mấy người Long Quý, vây quanh ân cần hỏi han Tĩnh Phong và Thu Nhi.

Mấy tiểu nữ nhân này, lớn nhất chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mặc dù ở trên thương trường như cá gặp nước, khôn khéo lão luyện, nhưng lại không địch lại thợ săn Văn Nhân Tĩnh Phong hai mươi tám hai mươi chín tuổi này. Kể từ khi Văn Nhân Tĩnh Phong làm nghề thợ săn đặc biệt tới nay, tiếp xúc qua mấy vạn người, mỗi ngày đối mặt với nhiều loại người khác nhau, đã sớm luyện thành bản lĩnh đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, da.nlze.quydo/nn chỉ cần hắn đầu tư diễn vào một kiểu người, không còn những cảm xúc khác, người khác cũng sẽ không có cách nào từ trong ánh mắt hay một cử chỉ mà đoán ra tâm tư của hắn, vì vậy, mấy tiểu nữ nhân này mới có thể thua dưới tay của hắn, bị hắn lừa, ngay cả Phụngơng Tĩnh Xu cũng không nhận ra được sự khác thường của hắn.

Thợ săn, nghề nghiệp này ở trên thế giới này là độc nhất vô nhị, chỉ có một mình hắn làm. Hắn là do Kim gia đặc biệt mời tới, đặc biệt vì Kim gia khai thác sở trường của nhân tài, hoặc là có thiên phú với phương diện quản lý, hoặc là có cách nhìn độc đáo với lĩnh vực buôn bán, hoặc là đặc biệt rành nói chuyện đàm phán..... Chỉ cần là người có sở trường, đều sẽ bị hắn khóa chặt, trở thành con mồi của hắn, tìm cách dẫn người vào Kim gia. Lần này, hắn và Kim Bích Đặc nhìn trúng, chính là thiếu nữ có đầu óc nhạy bén và tu dưỡng phi phạm này, mặc dù thân phận của nàng không đơn giản, nhưng mà đối với hắn mà nói thì không khác gì, chỉ là quá trình trở nên có tính khiêu chiến mà thôi, mà hắn, thích nhất chính là khiêu chiến!

Ở trong kế hoạch của Văn Nhân Tĩnh Phong, hắn định dùng khổ nhục kế, tức là thân thể làm người thương tiếc và mỹ nam kế tới săn đuổi con mồi trẻ

tuổi ngây thơ này, hắn cũng không tin, dưới sự quyến rũ của hắn, nữ hài vừa mới cập kê này sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

Làm một tiểu quan lâu năm chịu hết mọi khổ sở cuối cùng dốc hết tất cả mới thoát khỏi kiếp khổ, khi Tĩnh Phong đối mặt với người tốt bụng quan tâm trước mắt, là cảm kích, vì vậy giờ phút này hắn vừa cảm kích lại kích động, đối với chiếc xe ngựa kỳ lạ này cũng tràn ngập tò mò. Sau khi hắn lau khô nước mắt, liền bắt đầu dùng cặp mắt phượng đầm lệ liếc chỗ này, nhìn chỗ đó, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục!

Chiếc xe ngựa này của Phượng Tĩnh Xu đã được cải tạo toàn diện, bề ngoài mặc dù không khác xe ngựa bình thường, nhưng so với bên trong xe ngựa cùng loại lại có rất nhiều thứ, tỷ như cơ quan chống rung, cơ quan chống rung là dùng lò xo để nén hấp thu chấn rung từ mặt đường rồi bắn ngược trở lại giống cơ quan giảm xóc vậy, trên toàn bộ đại lục xe ngựa có cơ quan chống rung có thể đếm trên đầu ngón tay, trong hoàng cung hai chiếc, Phủ Hiền vương và Đức vương phủ mỗi bên một chiếc, còn một chiếc này của Phượng Tĩnh Xu, dinendian.loqidJon tổng cộng năm chiếc. Năm chiếc xe này, vững vàng thoải mái hơn những chiếc xe ngựa khác xe, chỉ có người thân cận bên cạnh Phượng Tĩnh Xu được sử dụng, những người khác không thể có được, vì vậy rất trân quý. Lại nói trở lại, trong xe còn có rất nhiều búp bê vải đáng yêu, điểm tâm hoa quả đồ uống nhìn rất ngon miệng, còn có một ít sách giải trí và phương tiện chơi đùa, càng nhìn kỹ, Tĩnh Phong càng sợ hãi than, xe ngựa này, đều có được trang bị hạng nhất trên thế gian, từ thân xe đến thiết bị, quả thực chính là hưởng thụ nơi thiên đường (so với những chiếc xe ngựa cùng thời đại)!

Chỉ là, xe ngựa quá tốt đối với Tĩnh Phong mà nói có lẽ cũng không phải chuyện tốt gì, bởi vì, xe ngựa quá yên ổn, hắn nghĩ muốn mượn xe ngựa lắc lư đến ôm ấp yêu thương, lại không thể làm được rồi, lại nói, dưới sàn xe ngựa là một lớp nệm mềm, ở nơi này đầu hạ vừa tới, vừa mát mẻ lại thoải mái, hắn nghĩ đến thân y phục mỏng lãnh, cũng không thể! Lần nữa, hắn muốn dùng thân thể của mình đã động Phượng Tĩnh Xu, muốn gọi ra lòng trắc ẩn của nàng, ôm hắn an ủi một phen, sau đó hai người tình ý liên tục thâm tình nhìn thẳng vào mắt..... Càng không thể nào! Xe ngựa này quá lớn, chứa gần mười người, nhiều người ở đây như vậy, muốn tình ý căn bản không được, chớ nói chỉ là hắn vừa chỉ nhắc tới thân thể của mình, năm người không liên quan này sẽ chen chúc vây quanh hắn an ủi một phen, để cho hắn cách Phượng Tĩnh Xu càng xa hơn!

Nên dùng biện pháp gì cho tốt nhỉ? Tĩnh Phong khổ cực suy nghĩ.

Bên trong cung điện to như vậy, lặng yên không một tiếng động.

Một người mặc hoàng bào đứng trước bàn múa bút thành văn, trên bàn bày đầy các loại bộ sách, từ nông nghiệp đến quân sự, không chỗ nào không đầy đủ.

Phía dưới các hạ nhân đều ngừng thở, đứng yên một bên, ngay cả châm trà rót nước cũng rón rén, rất sợ quấy rầy người trước mặt.

Sau một khắc, một tiếng kêu hưng phấn vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong điện.

"Hoàng huynh! Hoàng huynh!" Một bóng người màu xanh lục như gió giật tiến vào, chạy thẳng tới trước bàn.

Một đám thái giám cung nữ nhìn thấy người tới, sau khi rời rít hành lễ thức thối lui xuống.

"Ứng Tinh." Nghe người tới kêu lên, Long Ứng Thiên để bút trong tay xuống, cung chiêu nhìn đệ đệ ruột duy nhất của hắn Long Ứng Tinh. Di@en*dyan(lee^qu.donnm) "Lâu rồi không gặp, đệ lại chạy đi chơi chỗ nào vậy?"

"Hoàng huynh! Đệ mới không đi chơi! Đệ đi làm chính sự đấy!" Long Ứng Tinh kháng nghị nói.

"Ha ha! Làm chính sự?" Long Ứng Thiên cười khê hỏi: "Như vậy, hoàng tử Ứng Tinh của chúng ta đi làm chính sự gì vậy?"

Nói đến chỗ này, cặp mắt Long Ứng Tinh lập tức sáng lên, kích động nói: "Hoàng huynh! Lần này đệ tìm được một thứ tốt, có thể mở ra một cửa đi ở Tuyệt Tích sâm lâm thông tới Lộng Phong quốc!"

"Cái gì?!" Long Ứng Thiên khiếp sợ đứng lên, động tác lớn đến bất giác làm đổ nghiên mực trên bàn!

"Đệ nói thật!?" Long Ứng Thiên khẩn trương nắm chặt cánh tay Long Ứng Tinh hỏi.

"Đó là đương nhiên!" Long Ứng Tinh hả hê gật đầu nói, "Đây chính là thứ mà đệ đã bỏ ra rất nhiều sức lực mới cảm được về từ Xuyên Vân quốc đấy!"

"Đi, đi xem một chút!" Long Ứng Thiên kích động chạy ra khỏi bàn.

Vừa động, hai tấm thiệp từ trên bàn bay xuống, Long Ứng Tinh nhặt lên vừa nhìn, là thiệp mời đại thọ Hiền vương gia Lộng Phong quốc, một cái khác là thiệp mời của Hí Triều quốc. Lộng Phong quốc..... trước mắt Long Ứng Tinh hiện lên bóng dáng chói mắt đó, hắn theo bản năng gọi Long Ứng Thiên lại hỏi: "Hoàng huynh, hai tấm thiệp này?"

Long Ứng Thiên thoáng nhìn, nói: "A, đó là thư mời của Lộng Phong quốc và Hí Triều quốc, chỉ là vì huynh không có ý định đi."

"Tại sao?" Long Ứng Tinh hỏi, "Vậy hoàng huynh tính phái người nào đi?"

Long Ứng Thiên suy nghĩ một chút, nói: "Hắn là tướng quân Viêm Vũ Thụy và Sa Y Hân đi! Hai người bọn họ một văn một võ, vừa văn."

"Vậy đệ cũng đi!" Long Ứng nóng lòng vội vàng nói. Nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của Long Ứng Thiên, dfienddn lieqiudoon Long Ứng Tinh giải thích: "Yêu cầu của hai tấm mời cũng rất cao, nếu nước ta chỉ phái hai quan viên đi, sẽ bị coi rẻ, vẫn là vương tử là đệ đây tự mình đi một chuyến, tránh lại bị người bên kia bắt được thóp."

Vừa nhắc tới "người bên kia", về mặt Long Ứng Thiên trầm xuống, gật đầu đồng ý.

"Ha ha!" Vui vẻ cười một tiếng, Long Ứng Tinh tốt bụng tiến lên khoác tay Long Ứng Thiên nói: "Hoàng huynh, đi! Đi xem thử đệ mang theo bảo bối tốt gì trở lại!"

Hai người thân mật bước ra cửa, để lại hai tờ thư mời lẳng lặng nằm ở trên bàn.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 5

Dọc đường vang lên tiếng ngựa đi “lộc cộc”, đội kỵ mã vượt qua núi non trùng điệp, vượt qua đồng bằng, xuyên qua thành trấn, rốt cuộc tới được thành trấn lớn thứ hai ở Lộng Phong quốc —— Tô Thanh thành, cách Thành Sở Ương không tới mười hai ngày đi đường.

Hai mươi tám ngày, từ biên cảnh đến trung tâm đất nước, nếu ở quốc gia khác, nhất định sẽ không đi nhanh được như vậy, từ biên cảnh đến thủ phủ ít nhất phải tới hai ba tháng, nhưng ở Lộng Phong quốc, chỉ cần hơn một tháng là được, điều này không thể không nói là một kỳ tích. Mà người tạo kỳ tích này, chính là Phụng Tinh Xu.

Kể từ khi nàng sáng lập đế quốc buôn bán tới nay, để tiện cho việc vận hành buôn bán, bao gồm vận chuyển hàng, bảo tiêu vận vãn, nên Phụng Tinh Xu nảy sinh ra ý tưởng cải tạo đường. Đường phố cổ đại có lẽ sẽ được trải phiên đá, nhưng mà ở ngoại thành và giữa thành sẽ không đặc biệt tu sửa một con đường để xe đi lại, Die nd da nl e q uu ydo n quốc gia cũng không có kinh phí lớn như vậy để sửa đường, vì vậy ngoại thành và giữa thành chỉ có một con đường rộng lớn đầy bùn. Trời quang thì tốt, nếu gặp phải trời mưa, đất đầy bùn lầy, vốn là nửa bước khó đi, nếu như gặp phải cái hố to, vậy lộ trình hôm nay coi như xong.

Dựa vào tình hình trong Lộng Phong quốc, vào mấy năm trước, Phụng Tinh Xu liền phái người lấy thân phận thương nhân ký kết một hợp đồng với hoàng đế Phụng Nhâm Ngạo, theo cách làm đường hiện đại để làm, hai bên bỏ tiền cùng nhau sửa đường, sau đó giống như hiện đại thu phí qua đường, rồi phân chia lợi ích. Dĩ nhiên, lợi ích cho triều đình vẫn nhiều hơn chút, nhưng mà, Phụng Tinh Xu cũng không hiềm chút lợi ích đó, nàng muốn chính là một con đường bằng phẳng thông suốt.

Mặc dù không thể làm ra đường xi-măng, đường nhựa kinh hãi thế tục, nhưng ít nhất vẫn có thể làm đường đá. Vì vậy, trong phạm vi cả Lộng Phong quốc đều có đường hai chiều có thể chứa cả bốn chiếc xe ngựa lớn chạy song song, dù là mấy thành trấn nhỏ cũng phải có. Hành động này, ngay lúc ấy dẫn tới sự chú ý của các quốc gia, dieendaanleequydonn thể nhưng bốn quốc gia không có nhiều tài lực như vậy, chỉ còn cách ngấm đường than thôi! Cho dù là Hí Triều quốc có Kim gia chống đỡ ở sau lưng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm một con đường như vậy thôi.

Xe ngựa tiến vào Tô Thanh thành, dừng ở trước Bách Tinh phường. Vào lúc đêm tối, mặt trời lặn xuống phía tây, những đám mây ở chân trời nhuộm bởi nhiều màu sắc, từng áng mây hồng tụ lại ở trên không trung, vô cùng đẹp đẽ. Đầu mùa hè vào lúc chập tối, gió mát phát phơ, những áng mây hồng trên bầu trời xuất hiện nhiều hơn, những áng mây đó có sự biến hóa rất lớn, đỏ ửng, vàng rực, nho than, lê vàng, cà tím, đủ mọi màu sắc, người xem hoa cả mắt, gần như sắp bị lạc ở trong đám mây nhiều màu này.

"Mấy vị khách quan mời vào bên trong!" Tiểu nhị lanh lợi thấy một nhóm người lớn như vậy, vội vàng cười ha hả tiến lên đón chào.

Phụng Duy Tinh xoay người xuống ngựa, đi tới bên cạnh xe đỡ tay Phụng Tinh Xu để nàng nhảy xuống, Phụng Tinh Xu xoay người lại giúp Tuân Thư xuống. Bên kia xe ngựa, Tinh Phong đang đỡ Thu Nhi nhảy xuống xe ngựa. Đoàn người xuống xe, muốn một phòng lớn, dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị đi lên lầu, còn một đám kỵ vệ ở dưới lầu dùng cơm.

Dọc đường đi tới, Phụng Tinh Xu dẫn đường ở phía trước, đi ở cuối cùng là đám người Quân Đan Hiên, Tinh Phong khiêm tốn đi theo sau lưng Đệ Ngũ Long Quy. Hơn mười ngày chung sống với nhau, hẳn rốt cuộc đã thăm dò được tính tình Phụng Tinh Xu. Da.nlze.qu;ydo/nn Nữ nhân này, vốn không phải cái gì mà trẻ tuổi ngây thơ, mới biết yêu gì! Nàng rất lão luyện với loại tình cảm đó, để cho hẳn từng làm tiểu quan ở thanh lâu cũng cảm thấy không bằng!

Lại nói tới nam nhân bên người nàng, nghe nói đã xác định quan hệ thì có ba, còn những người khác vẫn trong tình trạng mập mờ!

Chung sống càng lâu, Tinh Phong càng hiểu rõ Phụng Tinh Xu, nàng vốn chẳng có yêu cầu gì về thân phận danh xưng của người khác phái, chỉ cần có cá tính, là có thể lọt vào mắt của nàng! Nhưng mà, điều kiện này nhìn như đơn giản lại khó khăn hơn so với bất kỳ yêu cầu gì, bởi vì người cũng không biết nàng rốt cuộc thích cái gì!

Trải qua tính toán, Tinh Phong rút ra được tâm đắc đầu tiên, đó chính là: nam nhân, người có thể không thông minh, vụng về như Tuân Thư; người có thể không có dáng vẻ nam tử hán, tuấn mỹ như Phụng Duy Tinh; người có thể không hiểu tình cảm, đần độn như Tinh Ảnh —— tư liệu đến từ bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt (hứ! Thật ra thì mọi người đều bị lừa, Tinh Ảnh rất thâm trầm!); nhưng mà, nam nhân tuyệt đối không thể mất đi khí phách nam nhân, trở nên như nữ nhân bình thường chỉ hy vọng phụ thuộc người khác, tựa như vừa mới bắt đầu Tinh Phong đã gây ấn tượng cho Phụng Tinh Xu.

Vì vậy, trong khi Tĩnh Phong chung sống ở nơi này hơn hai mươi ngày, từ từ thay đổi hình tượng của mình, hắn không hề lộ ra vẻ hấp dẫn, giả trang ra vẻ đáng thương nữa, hắn cũng sẽ không kỳ vọng Phụng Tĩnh Xu có thể bộc phát mẫu tính diendian.loqidJon (bản năng của người nương) chủ động quan tâm tới nam tử yếu ớt là hắn, loại mẫu tính này, vốn không tồn tại ở trên người Phụng Tĩnh Xu.

Hắn bắt đầu quan tâm người chung quanh, đặc biệt là đối với Tuân Thư, càng thêm yêu thương có thừa, hết sức chăm sóc đứa bé có tâm tính thiếu niên này, nhờ vào đó chiếm được hảo cảm của Phụng Tĩnh Xu; lúc nhàn hạ, hắn cũng sẽ học tập một chút kiến thức y học với Đệ Ngũ Long Quy, khiến hắn nhìn như càng thêm độc lập. Quả nhiên, sau khi thay đổi hình tượng, Phụng Tĩnh Xu càng nhìn hắn với ánh mắt càng phát ra tán thưởng.

Sau khi dùng xong bữa tối, đám người Phụng Tĩnh Xu đi ra khỏi phòng, trên hành lang, trong một căn phòng riêng truyền ra đoạn đối thoại hấp dẫn sự chú ý của đám người Phụng Tĩnh Xu.

"Lần này lên Thành Sở Ương nhất định phải gặp Lam đệ!" Một giọng nói khàn đục mang theo ưu sầu lo lắng nói.

"Hừ! Bất luận trước kia như thế nào, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn là tể tướng đương triều có thể nào khoanh tay đứng nhìn!" Một giọng khác đầy xảo trá nói.

"Lão Nhị!" Một tiếng quát khê ngăn cản lời nam nhân kia nói, "Chuyện lúc trước là chúng ta có lỗi với Lam đệ, hắn oán trách chúng ta cũng đúng thôi!"

"Phi!" Nam nhân được gọi là lão Nhị xuy một tiếng, chanh chua nói: "Cái gì mà có lỗi! Ban đầu nếu không có chúng ta, hắn cũng không có hôm nay!" Dùng một chút, giọng xảo trá này mang theo một chút tham lam: di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Muốn ta nói, hắn nên cảm tạ chúng ta mới phải! Lần này lên Thành Sở Ương, nếu không thì để hắn....."

Một nhóm người từ từ đi qua, tiếng của ba người kia càng thấy như có như không, cuối cùng còn dư lại mấy tiếng khiển trách không thể nghe thấy.

Phụng Tĩnh Xu nhanh chóng liếc mắt nhìn Phụng Duy Tĩnh, trong lòng biết người nhà mấy tên nam nhân bị giết chết ở biên giới đã tìm tới, xem ra bọn họ tính toán xin Vu Lam vì bọn họ làm chủ.

Vu Lam, tể tướng đương triều, hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào? Thật đúng là làm cho người ta mong đợi!

Tuyệt Ảnh sau lưng đột nhiên lên tiếng nói: "Nhắc tới thừa tướng, hắc hắc! Tiểu vương gia, thiên kim nhà thừa tướng dường như còn đang đợi người đây!"

Thiên kim? Lần đầu tiên Phụng Tĩnh Xu nghe được chuyện này, nàng hơi nhíu mày hỏi, nhìn về phía Phụng Duy Tĩnh bên cạnh.

"Tuyệt Ảnh, chớ nói nhảm!" Phụng Duy Tĩnh vội vàng quát một tiếng, chống lại ánh mắt của Phụng Tĩnh Xu, Dieenndkan/leeequhydonnn hắn khàn khàn giải thích: "Tĩnh nhi, cái đó, chuyện này không liên quan đến ta, là nàng đơn phương đấy!"

"Ha ha!" Tiếng cười lạnh lạnh của Hoa Dung lên, ngay sau đó nói: "Thiên kim nhà thừa tướng người ta thế mà ngày ngày đều đến phủ đấy!"

"Đúng vậy!" Phong Thanh khó có dịp chơi đùa một lần, nửa thật nửa giả nói: "Ngay cả tiểu vương gia rời đi cũng không ngừng chạy qua, lão vương gia và vương phi lại rất hài lòng về nàng!"

"Cái gì mà hài lòng!" Phụng Duy Tĩnh bắt được tay Phụng Tĩnh Xu, hết sức giải thích nói: "Các người cũng đừng vu oan cho ta! Ta là đồng đường tể của Tĩnh nhi, về sau phải gả cho nàng, chuyện những người khác không liên quan đến ta!"

"Xi!" Khó có dịp thấy được bộ dáng khàn trương của Phụng Duy Tĩnh, Phụng Tĩnh Xu không khỏi phì cười ra tiếng, những người còn lại thấy thế cũng cười theo.

Đoàn người tản bộ đi tới trước Hào Mộng lâu, sắc trời đã tối xuống, cửa quán bên đường đều rớt rít treo đèn lồng, dfienddn lieqiudoon trong lúc nhất thời, từng ánh đèn nhỏ, mờng lung mà tĩnh mịch.

Người trên đường phố cũng đi dần, chỉ còn lại lẻ tẻ mấy gian hàng đang dọn dẹp.

Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, từ xa đến gần, "lộc cộc, lộc cộc!"

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phụng Tĩnh Xu lên!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 6

Một trận gió thổi qua, một lồng ngực ấm áp bế Phượng Tinh Xu lên!

Bị cuốn vào trong lồng ngực quen thuộc, Phượng Tinh Xu để tay ở trạng thái móng vuốt sói trong nháy mắt thả lỏng ra, cả thân thể cũng mềm nhũn, hoàn toàn giao phó chính mình cho nam nhân phía sau.

Nam nhân ôm chặt Phượng Tinh Xu, bay vọt vào Hào Mộng lâu, chạy thẳng tới tận cùng bên trong viện, cũng không để ý tiếng hô quát sau lưng.

"Àm!" Theo chân đá mở cửa một gian phòng, Phượng Tinh Xu bị đè nặng trên ván cửa, Die nd da nl e q uu ydo n chờ đón chính là cơn mưa hôn như cuồng phong bạo vũ!

Nụ hôn có vẻ hơi thô bạo không ngừng rơi xuống, kèm theo hơi thở nóng rực, không ngừng phun lên gò má và cổ Phượng Tinh Xu, cũng có khuynh hướng đi xuống. Phượng Tinh Xu cũng bị hơi thở nóng rực này cuốn hút, tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hai tay nam nhân rồi ôm chặt đầu nam nhân nâng lên, nhắm ngay đôi môi nam nhân hung hăng hôn lên!

Nhiệt độ không ngừng lên cao, kích tình hết sức căng thẳng!

"Ảnh..... Ảnh....." Phượng Tinh Xu run rẩy gọi nam nhân trước mắt, vẻ mặt từ từ cuồng loạn.

Tinh Ảnh vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu gọi, thân thể đột nhiên cứng đờ, đưa tay ôm Phượng Tinh Xu ở trước ngực, ngăn cản động tác của Phượng Tinh Xu, thở hồng hển từng ngum từng ngum.

"Ảnh!" Phượng Tinh Xu bắt mất ườn ẹo thân thể, thân mật ma sát khiến nhiệt độ vừa hạ xuống lại tăng lên.

"Ồ! Tinh! Đừng động! Xin nàg!" Tinh Ảnh chịu nhin lửa dầy vò người, khàn giọng nói trấn an nữ nhân trước mặt.

Nghe giọng Tinh Ảnh khàn hơn thường ngày, cảm thấy vật chống ở hạ thân mập mờ nóng rực, trên mặt Phượng Tinh Xu đột nhiên đỏ rực.

Mặc dù không thấy được, nhưng bàn tay đặt ở trên mặt Phượng Tinh Xu cảm giác được nhiệt độ, Tinh Ảnh cong lên một nụ cười.

Đợi đến khi hai người đều tỉnh táo, Tinh Ảnh dặt tay Phượng Tinh Xu ngồi trên ghế giữa phòng, cũng không quản cái cửa bị hấn đá thế nào rồi, dù sao đi nữa bọn hấn cũng sẽ đi vào.

Tinh Ảnh ôm Phượng Tinh Xu tí mỉ kể lại tình cảnh đại hội võ lâm, chuyện này, mặc dù Phượng Duy Tinh đã sớm nói tường tận mọi việc qua điện thoại di động cho hấn, nhưng mà, hấn vẫn muốn nghe Phượng Tinh Xu lặp lại lần nữa, dieendaanleequuydonn hấn muốn nghe thấy giọng của nàng, hấn muốn nàng đến điên rồi! Trời mới biết chia lia nhiều tháng hấn làm sao mới sống được! Ngay cả hiện tại, cho dù nàng đang ở trước mặt của hấn, được hấn ôm vào trong ngực, hấn vẫn không kiềm chế được mà nhớ nhung nàng!

Sau khi nghe giọng Phượng Tinh Xu ngọt ngào lái nhai nửa ngày trời, Tinh Ảnh cũng khai báo chi tiết với nàng về nhiệm vụ mà Hiền vương gia giao cho hấn—— đến điều tra đất phong của Phượng Tinh Xu.

Vừa nghe đến đất phong, Phượng Tinh Xu thẳng người lên, kinh ngạc hỏi: "Đất phong sao rồi? Nơi đó không phải do phụ thân quản lý sao? Xảy ra vấn đề gì?"

Tinh Ảnh vỗ vỗ tay Phượng Tinh Xu nói: "Không có vấn đề gì, chỉ là, " hấn dừng một chút, ním môi nói: "Gần đây dường như triều đình có chút không yên ổn....."

"Không yên ổn?" Phượng Tinh Xu chau mày, "Hoàng thúc thúc quản lý triều đình lại có thể không yên ổn?"

"Ha ha!" Tinh Ảnh cười nhẹ lắc đầu nói: "Cũng không phải thật không yên ổn, chỉ là cảm giác của vương gia mà thôi, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng mà lại là nói không ra kỳ lạ ở đâu."

"Xi!" Phượng Tinh Xu che miệng mà cười, "Có phải phụ thân lớn tuổi rồi, bắt đầu nghi thần nghi quỷ hay không?"

Lời đại nghịch bất đạo như vậy, cũng chỉ có Phượng Tinh Xu dám nói ra, nếu đổi lại là những người khác, da.nlze.quydo/nn sớm đã bị Tinh Ảnh cắt đầu lười rồi. Nhưng giờ phút này, trong lòng trong mắt Tinh Ảnh đều tràn đầy hình bóng Phượng Tinh Xu, mặc kệ nàng nói cái gì, cũng chỉ biết xum vâng thôi.

"Trên triều đình không yên ổn có liên quan gì đến đất phong của ta?" Phượng Tinh Xu khó hiểu hỏi, "Đất phong luôn luôn do phụ thân quản lý, người nắm chuyện trong tay còn có thể phạm sai lầm?"

"Vương gia sợ mấy thế lực trên triều đình xâm nhập vào đất phong, " Tinh Ảnh giải thích, "Nàng cũng biết, cả Lộng Phong quốc, chỉ có ba khối đất phong của nàng là khối thịt béo, những người khác hận không thể tới chia một chén súp, vì vậy vương gia vấn đề phòng rất nghiêm, không để cho thế lực khắp nơi nhập vào. Lần này cũng là vương gia cảm thấy trong triều không yên, sợ có người thừa dịp loạn chui vào, cho nên mới để ta đi điều tra một chút."

"Ồ!" Phượng Tinh Xu gật đầu một cái, hỏi: "Vậy chàng có tra được cái gì không?"

"Không có." Tinh Ảnh lắc đầu, "Tất cả đều rất tốt. Gần đây phía nam tiến vào mùa mưa, lượng mưa lớn, ta thấy đất phong bên kia đều đã chuẩn bị tốt!"

"Ha ha! Thật may là lúc chúng ta trở lại không có đi phía nam, nếu không đã bị xối cho ướt sũng rồi!" Phụng Tình Xu cười hả hê nói.

"Ha ha! Chỉ có nàng thông minh nhất!" Tình Ảnh cũng chịu nhẹ nhéo mũi Phụng Tình Xu, trong mắt tràn đầy yêu say đắm.

"Đúng rồi, nam nhân bên cạnh nàng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại nhiều hơn mấy người?" Nói xong chính sự, Tình Ảnh lập tức nhớ lại bên cạnh Phụng Tình Xu xuất hiện nam nhân, có chút khác thường hỏi.

"Ừm!" Phụng Tình Xu cố ý nhử nhử lỗ mũi, khoa trương nói: "Mùi chua nồng quá nhỉ!"

"Đâu, nào có....." Tình Ảnh vội vàng phủ nhận, chỉ là trong giọng điệu kia có chút chột dạ ngay cả hắn cũng không giấu được.

Được rồi, hắn thừa nhận, kể từ khi tình cảm với Tình có tiến triển, hắn càng ngày càng trở nên thích ghen, đối với nam nhân xuất hiện bên cạnh nàng cũng càng ngày càng nhạy cảm, nhưng mà, điều này cũng không thể trách hắn! Tâm nguyện trông mong mười năm trong một buổi sáng trở thành sự thật, trong lòng hắn lo được lo mất cũng có thể lý giải. Hắn lại không giống Phụng Duy Tình, từ nhỏ đã là đồng đường tể (chồng nuôi từ nhỏ) do nàng quyết định, không cần lo lắng nàng không thích mình, hắn chỉ là một người hâm mộ đứng xem, ngày ngày van xin ông trời có thể thành toàn, để cho nàng có thể tiếp nhận mình.

Hiện tại, khẩn cầu mười năm thành sự thật, hắn đương nhiên phải cố gắng bảo vệ.

Phụng Tình Xu cũng không phá bỏ che giấu nhỏ nhen của Tình Ảnh, cười hi hi nói chuyện của Đế Ngũ Long Quỷ và Tình Phong với hắn. Nghe xong Phụng Tình Xu kể, mặc dù nghi ngờ trong lòng Tình Ảnh giảm bớt, nhưng vẫn tồn tại cảnh giác với hai nam nhân này, dù thế nào, chỉ cần là nam nhân xuất hiện ở bên cạnh Phụng Tình Xu, hắn sẽ không yên tâm!

Hai người đang ôn tình trò chuyện với nhau, bên ngoài sân liền truyền đến tiếng của Tuấn Thư, một đường oa oa xông vào. Phụng Tình Xu và Tình Ảnh cầm tay nhau đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Tuấn Thư lo lắng chạy khắp nơi, Diennkdan/leequhydonnn vừa chạy vừa kêu lên: "Tỷ tỷ! Tỷ đang ở đâu vậy? Tỷ tỷ!" Sau lưng Tuấn Thư, là Tình Phong mặc bộ áo xanh, chỉ thấy tay hắn cầm khăn gấp đuổi theo ở sau Tuấn Thư, miệng còn không ngừng dặn dò: "Thư nhi, chậm một chút, coi chừng té!"

Lúc này, Văn Nhân Tình Phong đã biến thành nửa nữ mẫu rồi!

Rốt cuộc, thấy hai người dắt tay đi ra, cặp mắt Tuấn Thư sáng lên, như pháo nổ bắn ra xông thẳng về phía Phụng Tình Xu, nhào qua ôm lấy hông của nàng, làm nũng nói: "Tỷ tỷ! Vừa rồi tỷ chạy đi nơi nào! Thư nhi lại không tìm được tỷ!"

Phụng Tình Xu cười lau đi mồ hôi trên trán Tuấn Thư, nói: "Ảnh ca ca trở lại, tỷ tỷ đang nói chuyện với hắn!"

Tuấn Thư nghe nói thế mới quay đầu sang, nở một nụ cười tươi, dùng giọng nói trong trẻo kêu lên: "Ảnh ca ca!"

Tình Ảnh thương yêu xoa gò má Tuấn Thư, lộ ra một nụ cười mỉm.

Tuấn Thư lại quay đầu, thấy môi Phụng Tình Xu đỏ mọng gần trong gang tấc, khó hiểu nói: "Tỷ tỷ, sao miệng tỷ lại đỏ thế? Có phải bị con muỗi cắn hay không?"

Một nhóm người mới vừa vào trong sân vừa vắn nghe được câu nói sau cùng của Tuấn Thư, đều ồn ào nở nụ cười.

Tuyết Ảnh chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: "Thư nhi! Miệng tỷ tỷ của đệ bị một con muỗi thật to chích rồi, nếu không dùng nước miếng thanh độc cho nàng thì mới khỏi được!"

Phụng Tình Xu vừa nghe đến lời Tuyết Ảnh nói, vừa định đề cho nàng im miệng, thiên hạ trước mặt lại tin là thật, di@en*dyan(lee^qu.donnn) nóng nảy, hai tay nắm bả vai Phụng Tình Xu, môi đỏ hồng liền in lên!

Người phía sau vừa thấy Tuấn Thư cho là thật, cũng không ngăn cản, rối rít thức thối rồi đi, ngay cả Tình Ảnh bên cạnh Phụng Tình Xu, cũng cùng Phụng Duy Tình lặng lẽ rời khỏi, cho thiếu niên chọc người yêu miễn một chút thời gian thân mật. Nếu Tuấn Thư vẫn không hiểu tình thú như vậy, tương lai cực khổ vẫn là Phụng Tình Xu, chẳng bằng cho hắn một ít thời gian học tập!

Phụng Tình Xu bị động tác đột ngột của Tuấn Thư làm sợ hết hồn, sững sờ nhìn thiếu niên thuần khiết trước mặt này, trên mặt của hắn, là một mảnh hoảng loạn, trong mắt tràn đầy khẩn trương, cái lưỡi mềm mại sợ hãi vươn ra, tựa như con chó nhỏ nhẹ nhàng liếm láp môi Phụng Tình Xu, từng giọt trong veo tràn vào phần môi hai người, thấm ướt đôi môi Phụng Tình Xu.

Liếm một lúc lâu, Tuấn Thư rời khỏi môi Phụng Tình Xu, cẩn thận tra xét, sau đó về mặt phản nản mà hỏi: "Tỷ tỷ, sao vẫn còn đỏ như vậy? Chẳng lẽ nước miếng của Thư nhi không thể trừ độc sao?"

Nghe tiếng Tuấn Thư giống như sắp khóc, ánh mắt Phụng Tình Xu dần dần dịu dàng, vẻ mặt bình thường cũng từ từ mà trở nên sáng rỡ bắn ra bốn phía, cặp mắt đen nhánh kia lộ ra tia màu tím, phụng hoàng lửa trên trán cũng từ từ lộ ra.

Tuấn Thư ngơ ngác nhìn mặt Phụng Tình Xu, bàn tay trắng nõn run rẩy xoa trán Phụng Tình Xu, cả người run lên.

Không có phát hiện Tuấn Thư khác thường, Phụng Tình Xu nắm đôi tay trắng nõn kia, nhẹ giọng hỏi: "Thư nhi, dĩenddn liequidoon muốn biết tại sao

môi tỷ lại đỏ như vậy không?" Giọng nói kia, dẫn theo một chút mỉa mai, một chút hấp dẫn, làm cho người ta không tự chủ được trầm luân.

Tuân Thư ngơ ngác gật đầu.

Phượng Tình Xu cong lên một nụ cười quyến rũ, một tay ôm hông Tuân Thư, một tay để phía sau ót của hắn, môi đẹp mang theo hương thơm dán lên miệng Tuân Thư, nhẹ nhàng vuốt ve, há mồm ngậm vào trêu, sau khi cái lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng thiếu niên, không ngừng chơi đùa trêu chọc, khiến nhũ hương dẫn hắn cùng nhau nhảy múa.....

Tuân Thư bị Phượng Tình Xu ôm chặt lấy, trái tim "thình thịch" đập kịch liệt, trong đầu xuất hiện một âm thanh, kích động kêu gào khiến Tuân Thư đưa tay ôm lấy nàng, ôm lấy, ôm lấy thật chặt!

Đột nhiên, một tia sáng vụt qua trong mắt Tuân Thư, trên gương mặt non nớt của Tuân Thư từ từ nhiễm lên một chút động tình, diễm lệ, quydon cả người cũng biến thành thành thực. Hắn ôm sát Phượng Tình Xu, chuyển bị động thành chủ động, khiến nụ hôn càng thêm sâu hơn.....

Có một âm thanh thờ dài ở bên tai Tuân Thư, Tình Xu, Tình Xu.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Có Tình Ảnh gia nhập, trên đường chạy tới Thành Sở Ương càng thêm thông suốt.

Tuân Thư bắt đầu nhìn Phượng Tình Xu ngẩn ngơ, thỉnh thoảng còn cười trộm hai tiếng, bộ dáng kia của hắn, ở trong mắt mọi người, đều sáng tỏ. Chẳng thiếu niên, vội tư xuân. Tình yêu đầu tiên, nhớ mãi không quên.

Phượng Duy Tình cùng Tình Ảnh liếc nhau một cái, trong lòng cảm thấy trăm ngàn tư vị, không nói được, không hiểu rõ. Nhưng nhiều hơn, hay là yên lặng ủng hộ Phượng Tình Xu.

Tình Phong nhìn về mặt hạnh phúc của Tuân Thư, trong lòng cũng mê hoặc. Tình yêu rốt cuộc là gì? Lúc hắn làm thợ săn nhiều năm như vậy, người bên cạnh đến rồi lại đi, hắn chưa từng dừng lại tiến độ săn thú, dùng hết thủ đoạn, lừa gạt bịp bợm, ngay cả tình cảm cũng lợi dụng, lừa vô số tài nữ tiến vào Kim gia, nhưng mà, d0dylq.d thể nhưng hắn lại không thật sự để lòng đi ném thử một đoạn tình cảm. Nói tới kỹ thuật tán tỉnh quyến rũ, hắn nhắm mắt lại cũng có thể diễn đạo chứng sinh, nhưng nói tới tình cảm, sợ rằng..... ngay cả thiếu niên ở trước mắt còn có thể lĩnh hội được hơn hắn?

Ánh mắt Tình Phong rơi vào gương mặt Phượng Tình Xu tươi cười như gió xuân, trong lòng hoảng hốt một hồi. Một tâm mắt lạnh lùng đưa tới, thức tỉnh Tình Phong, hắn biết, đây là tâm mắt của Tình Ảnh, hai ngày nay, thỉnh thoảng hắn phát ra tâm mắt cảnh cáo với hắn (Tình Phong)! Hắn không muốn để cho hắn dính dáng tới Phượng Tình Xu đi! Nhưng mà, hắn là thợ săn, nhìn trúng con mồi, há có thể buông tay?

Văn Nhân Tình Phong cúi đầu, giấu đi tâm tư thâm sâu.

"Công chúa, thấy thành Sở Ương rồi!" Đội trưởng đội kỵ vệ bẩm báo nói.

Đến rồi!?

Trong lòng Phượng Tình Xu khẽ động, vén rèm xe lên, thành Sở Ương trang nghiêm ở dưới ánh nắng tản ra khí thế xa hoa, Die nd da nl e q uu ydo n mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt bên trong thành, không khí sống động, dòng xe chạy lui tới, thành Sở Ương nghiêm nghị là một tòa thành đại đô tập hợp chính trị, văn hóa, tài chính quốc tế!

Xa cách mười năm, Sở Ương, ta lại trở về rồi!

Phượng Tình Xu tóm chặt lấy màn xe, trở nên kích động, trái tim đập "thình thịch" không ngừng.

Đến gần quê hương, Phượng Tình Xu luôn luôn mặt không đổi sắc mà cũng không nhận được rung động.

Phía trước đội kỵ mã hai chân Tình Ảnh kẹp lấy, cỡi ngựa gia tăng tốc độ chạy vội, xông thẳng cửa thành, vì Phượng Tình Xu mở đường về nhà.

Quan binh thủ thành thấy lệnh bài Phủ Hiền vương, lập tức tổ chức đội ngũ điều dòng người tương đối ít ra ngoài, nối thẳng tới Phủ Hiền vương.

Tình Ảnh cỡi ngựa chạy như bay tới Phủ Hiền vương, để chuẩn bị nghênh đón công chúa về nhà.....

"Àm! Âm!" Đội kỵ mã tự động bao quanh một chiếc cực lớn xe ngựa chạy vào thành Sở Ương. Die nd da nl e q uu ydo n phía trước có người lấy nội lực truyền thanh nói: "Phượng Trạch công chúa hồi triều —— Phượng Trạch công chúa hồi triều ——!"

Bách tính vây xem vừa nghe, là Phượng Trạch công chúa xuất môn học nghệ mười năm đã trở lại, rồi rít quỳ xuống hoan hô nói:

"Hoan nghênh công chúa về nhà!"

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Tiếng hoan hô liên miên dập chùng, thật lâu không dứt!

Đội kỵ mã một đường chạy thẳng tới Phủ Hiền vương, xa xa, một hồi tiếng hoan hô vang trời xen lẫn tiếng pháo truyền tới!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 7

Hôm nay ở phủ Hiền vương tràn đầy bầu không khí vui mừng, dường như phủ Hiền vương ngủ say mười năm, rốt cuộc ở thời điểm tiểu chủ nhân trở về liền bắt đầu sinh động hẳn lên!

Trái tím tím đỏ lớn dài ba mươi trượng, từ cửa vương phủ thẳng một đường về phía trước, hơn hai trăm nô bộc phủ Hiền vương mặc quần áo mới tinh, Die nd da nl e q u ydo n trên mặt đều lộ ra vẻ vui sướng và mong đợi, rồi rít chỉnh tề đứng ở hai bên thềm, cứ cách mười mét, ở hai bên trái phải đều treo hai chuỗi pháo đỏ đặc biệt lớn, cửa vương phủ treo đầy lụa đỏ, đèn lồng màu đỏ, ngay cả hai thạch sư trước cửa cũng đeo hai đóa hoa cầu màu đỏ.

"Lộc cộc lộc cộc!"

Tiếng vó ngựa nhịp đều vang lên ở đầu đường, kèm theo từng đợt tiếng hoan hô vang dội:

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Vừa nghe thấy tiếng hoan hô, quân gia Tiễn bá quay đầu, bàn tay dùng sức vung lên, người phía sau vừa nhìn, vội vàng đốt miếng hương, thả vào dây dẫn lửa dưới chuỗi pháo.

"Lộc cộc lộc cộc", "Lộc cộc lộc cộc!" Đội kỵ mã tiến đến càng lúc càng gần, tiếng hoan hô cũng càng ngày càng lớn.

Vừa mới thấy người mặc áo đen cưỡi ngựa đen của đội kỵ vệ xuất hiện, chiếc xe ngựa to kia cũng nhanh chóng chạy tới, "bụp bụp!" Hai mươi chuỗi pháo đột nhiên cùng nổ vang lên!

"Công chúa!" Hai mắt Tiễn bá đỏ bừng, trong mắt già nua dâng lên nước mắt, là người đầu tiên quỳ xuống, dieendaanleequydonn lớn tiếng kêu lên: "Hoan nghênh công chúa về nhà!"

Bọn người hầu sau lưng cũng rồi rít quỳ theo Tiễn bá, miệng đồng thanh reo hò nói:

"Các nô tài hoan nghênh công chúa về nhà!!!"

Tiếng hô rung trời kia, so với kia tiếng pháo nổ của hai mươi chuỗi "pháo kia càng thêm vang dội chấn kinh lòng người!

Phượng Tinh Xu lắng lặng ngồi trong xe ngựa, hai tay nắm chặt đến trắng bệch, trong mắt cũng hiện lên nước mắt, bờ môi tràn ra một nụ cười run rẩy, xinh đẹp động lòng người, khiến lòng người say mê.

Nàng nhắm hai mắt lại, một vệt sáng đỏ bắn ra từ trên trán nàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong xe, dần dần còi ra nguy trang trên mặt. Phượng hoàng lửa đỏ rực, da trắng nõn như tuyết, lông mi yêu kiều vênh lên, da.nlze.qu:ydo/nn mũi đẹp tinh xảo, môi mềm đỏ thắm, lỗ tai hồng thuận, một Phượng Tinh Xu chân thật nhất, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người.

Không còn kịp cảm thán một phen thay đổi dung mạo của nàng, cũng không kịp phục hồi tinh thần lại từ trong dung nhan tuyệt sắc kia, ngựa của Phượng Duy Tinh đã tới bên cạnh xe ngựa.

Hắn gõ nhẹ sườn xe, giọng nói dịu dàng lộ ra vẻ yêu say đắm, đưa tay về phía màn xe nói: "Công chúa của ta, chúng ta rốt cuộc cũng về nhà rồi!"

Bên ngoài màn xe, tiếng hoan hô vẫn không ngừng vang lên, trước mặt, là Phượng Duy Tinh dịu dàng kêu gọi, Phượng Tinh Xu rốt cuộc mở ra đôi mắt tím ma mị, từ từ đưa bàn tay ra khỏi màn xe, lập tức được một bàn tay ấm áp cầm thật chặt.

Ở trong tiếng hoan hô rung trời, Phượng Tinh Xu bước ra ngoài.

Những người hầu kia chăm chú nhìn xe ngựa, nhìn thấy bóng dáng mong đợi đã lâu, tất cả đều phát ra tiếng kêu lớn vui mừng, khi Phượng Tinh Xu ngẩng cao đầu, ngạo nghễ đứng trên xe ngựa, trong nháy mắt đó, khí thế ngất trời lập tức đè lại bầu không khí, đám người không tự chủ được yên tĩnh lại, cung kính quỳ gối ở hai bên, không phát ra một chút tiếng động nào.

"Bụp bụp —— ầm! Ầm!" Hai mươi chuỗi pháo phát ra tiếng nổ vang nhiệt liệt hoan nghênh chào đón chủ nhân.

Đội kỵ vệ cùng nhau xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói: "Cung nghênh công chúa!"

Hai nhóm người hầu đồng thời nói: "Cung nghênh công chúa!!!"

Phượng Duy Tinh tung người xuống ngựa, nắm tay Phượng Tinh Xu, để cho nàng đạp lên băng ghế đi xuống, đứng ở trên thảm đỏ lớn.

Nhìn con đường thẳng lớn trước mắt, Phượng Tinh Xu dùng nội lực truyền âm thanh đến từng góc ngách: "Bỏ cung —— trở lại rồi!!!"

"Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!" Tất cả mọi người kích động kẻ trăn sát đất, thành khăn lạy xuống.

Cuối thảm đỏ, một đôi nam nữ đang đứng, hai người ôm chặt nhau không rời, về mặt kích động, nam tử trung niên kia, tóc đẹp dung nhan tuấn tú, một đôi mắt hồ ửng hồng đã trải qua gian nan vất vả, trong mắt là vô tận thương yêu cưng chiều, dinendian.loqidJon nhìn về phía đầu thảm bên này. Thiếu phụ bên cạnh nam tử, chừng ba mươi tuổi, tóc vẫn vẫn hoàn, một đôi mắt hạnh đỏ bừng, trong mắt đầm lệ, thút tha thút thít, nhìn về phía này, về mặt cũng tràn đầy mong đợi và kích động!

Năm tháng rất là ưu đãi hai người, cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên gương mặt bọn họ, đôi phu thê già ba bốn mươi tuổi, lại nhìn giống như đôi phu thê trẻ hai mươi ba mươi tuổi!

Phượng Tinh Xu buông tay Phượng Duy Tinh ra, từng bước từng bước đi về phía hai người, một trượng, hai trượng..... mười trượng, hai mươi trượng.....

Trong chớp nhoáng này, Phượng Tinh Xu chợt cảm thấy, thời gian thật trùng hợp. Tại nơi xa xôi ngàn năm trước, trong đình viện cổ kính đó, cũng là mấy người như vậy, ánh mắt mang theo nóng lòng và kích động nhìn nàng bước ra cửa xe, từng bước một đi về phía bọn họ, sau đó đưa hai tay ra nghênh đón nàng trở về.....

Khi khoảng cách chỉ còn lại năm trượng, nàng vén váy lên, "phốc!" một tiếng, quỳ xuống!

Đập đầu một cái, Phượng Tinh Xu rung rung nói: "Phụ thân, nương! Hai nhi đã trở lại!" Cái quỳ này, Phượng Tinh Xu không chỉ quỳ phụ mẫu trước mắt, Dieemldkan/leeecuhydonnn mà càng thông qua một tiếng trở lại này, biểu đạt nỗi nhớ nhung sâu sắc của nàng đối với phụ mẫu và gia gia ở kiếp trước!

"Xu nhi!" Giang Sở Nhi cũng không nhịn được kích động trong lòng nữa, buông cánh tay Phượng Vũ Dực ra, chạy vội tới, giang hai cánh tay ra, ôm thật chặt bóng dáng nhỏ nhắn trên mặt đất vào trong ngực! Nước mắt trên gương mặt nàng không ngừng chảy xuống, từng giọt nước mắt trong suốt đều là vô tận nhớ nhung đối với nữ nhi, giọt nước mắt nóng bỏng thấm vào cổ áo Phượng Tinh Xu, làm nóng bỏng da thịt nàng.

"Nương! Xu nhi đã trở lại!" Phượng Tinh Xu đưa tay trở về ôm lấy Giang Sở Nhi, lớn tiếng nói: "Xu nhi đã trở lại!"

"Tốt! Nữ nhi ngoan! Để nương xem con, nữ nhi ngoan của nương!" Giang Sở Nhi ngẩng đầu lên lau khô nước mắt trên mặt, lại đưa tay sửa sang tóc của Phượng Tinh Xu tóc, lộ ra dung nhan làm người ta nín thở của Phượng Tinh Xu, ngay cả Giang Sở Nhi được người gọi là mỹ nhân cũng bị hấp dẫn, trong mắt nàng trừ kinh ngạc, còn là kiêu ngạo! Làm một nữ nhân, năng không xa cầu nữ nhi của mình có thể có được bản lĩnh gì lớn bằng trời, ở trong quan niệm của nàng, chỉ cần có thể tìm được một lang quân như ý thấu hiểu thương yêu mình, tựa như chính nàng như vậy, lúc nào cũng được vị hôn phu nâng ở trong lòng bàn tay, hạnh phúc vui vẻ sống hết một đời, như vậy đủ rồi! Hôm nay thấy dung nhan nữ nhi y hệt tiên trên trời, nàng biết, điều tâm nguyện này của nàng sẽ rất nhanh được thực hiện!

"Được rồi, được rồi! Sở Nhi, Xu nhi, các người cũng mau đứng lên đi!" Phượng Vũ Dực bình thần nhưng trong lòng kích động mãnh liệt, cúi người ôm lấy hai nữ nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, di@en*dyan(lee^qu.donnn) một tay thương tiếc lau đi nước mắt trên má Giang Sở Nhi, sau đó lôi kéo Phượng Tinh Xu, gọi Phượng Duy Tinh, một nhà bốn người đi vào cánh cửa lớn mở rộng đã lâu.....

Bên trong đại sảnh, Phượng Tinh Xu ngồi ở bên cạnh Giang Sở Nhi, hai người động tác thân mật, vẻ mặt vui mừng. Ở trước mặt phụ mẫu, dù là Phượng Tinh Xu cường hãn, cũng thu lại tâm tính bá đạo, nhiều thêm tính trẻ con.

Phượng Tinh Xu ngắn gọn kể cho phụ thân và mẫu thân về việc đi theo Lục Miếu học nghệ, Giang Sở Nhi thỉnh thoảng đau lòng lôi kéo tay của nàng cẩn thận tra xét, chỉ sợ trên người nữ nhi nhiều thêm vết sẹo thô kệch, bộ dáng kia, quả thực là hận không thể ôm Phượng Tinh Xu vào trong ngực che chở, không để cho nàng bị gió thổi ngày phơi.

Đối với Giang Sở Nhi nhất mực che chở Phượng Tinh Xu, Phượng Vũ Dực cũng quan tâm nhiều. Hắn là một vương gia, tâm tư sâu xa, vì vậy yêu cầu đối với Phượng Tinh Xu cũng tương đối nghiêm khắc.

Vừa vào đại sảnh, đầu tiên là tiến hành khảo nghiệm một phen những năm học nghệ của Phượng Tinh Xu, cho đến hài lòng, mới xuất hiện bộ dáng nam nhân yên thê thương nữ nhi đó.

Đối với dung mạo Phượng Tinh Xu, hai người đều cảm thấy kiêu ngạo, Giang Sở Nhi còn không ngừng thì thầm: "Xu nhi trưởng thành, là cô nương xinh đẹp rồi! Sau này cần phải lập gia đình..!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe, cũng biết nương của nàng có ý đồ gì, vội vàng nói: "Phụ thân, nương, cái gì mà lập gia đình?"

Giang Sở Nhi cười híp mắt nói: "Xu nhi xinh đẹp như vậy, đương nhiên là muốn tìm một nam nhân tốt nhất để gả, thế nào, Xu nhi xấu hổ?"

"Cái gì xấu hổ chứ!" Phượng Tinh Xu giả bộ hoang mang hỏi: "Nương, dienddn liequidoon chẳng lẽ người quên Xu nhi muốn thú phu sao?"

"Thú, thú phu!?" Hai chữ này khiến phu thê Phượng Vũ Dực và Giang Sở Nhi sùng sốt tại chỗ.

"Đúng vậy!" Phượng Tinh Xu gật đầu, "Ban đầu chẳng phải Xu nhi nói muốn xem mỹ nam khắp thiên hạ, ném cỏ thơm khắp thiên hạ sao, đương nhiên là

muốn thú phũ rồi!"

"Nhưng, nhưng, vậy, đó không phải chỉ là con thuận miệng nói thôi sao?" Giang Sở Nhi vừa nghe đến lời nữ nhi nói, thấy hoa mắt, giọng run run không yên nói.

"Dĩ nhiên không phải!" Phụng Tịch Xu lắc đầu, nhìn bộ dạng lão nương nằng sắp ngất đi nói: "Nương, ban đầu hoàng thúc thúc và thái hậu đều đồng ý, quân vô hí ngôn, sẽ không để cho bọn họ lật lọng chứ?" Lại nhìn phụ thân giống như muốn phản bác, diẽnndnle,qu.y don Phụng Tịch Xu mãnh liệt hạ xuống một liều thuốc độc, đưa tay lôi kéo Phụng Duy Tịch ngồi ở một bên, ngẩng đầu lên lần nữa nhìn song thân trước mặt đang khiếp sợ nói: "Duy nhi đã sớm là đồng đường tể do con quyết định! Còn có Tịch Ảnh!"

Đang nói, Tịch Ảnh liền xuất hiện ở cửa đại sảnh, sau lưng còn đi theo Tuân Thư một thân đồ rực và Tịch Phong áo xanh, nằng chạy tới, một tay níu cổ áo Tịch Ảnh kéo đầu hấn xuống, lớn tiếng nói: "Tịch Ảnh cũng là nam nhân con định ra!" Nói xong, đẩy ra Tịch Ảnh với vẻ mặt khiếp sợ, đưa mắt nhìn Tuân Thư, nói với phụ thân Phụng Vu Dực đã hóa đá nói: "Đây là Tuân Thư, là vị hôn phu lúc con xuống núi đã quyết định!"

Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi từng trải qua sóng to gió lớn, gặp qua đại nạn, rốt cuộc không chịu nổi kích thích đột nhiên tới này, con mắt đảo một vòng, "rầm" hai tiếng, ngất đi!

"Phụ thân! Nương!" Nhìn thấy hai vị lão nhân gia bất tỉnh, Phụng Tịch Xu giật mình trong lòng, vội vàng chạy tới. Thật may là Phụng Duy Tịch và Tịch Ảnh kịp thời tiếp nhận bọn họ, d,0dylq.d nếu không nữ nhi như nằng thật bất hiếu rồi! Mới về nhà ngày thứ nhất liền dọa ngất phụ mẫu mình, nằng thật đúng là "hiếu thuận"!

"Tịch nhi!" Phụng Duy Tịch cung chịu quả nhẹ Phụng Tịch Xu một tiếng, nói: "Sao nằng lại vội vã như vậy! Chuyện này vẫn phải từ từ mà nói! Xem đi, làm hai vị giận rồi!"

"Này, ta cũng bị buộc bắt đắc dĩ mà, chẳng cũng không phải không thấy tình hình vừa nãy." Phụng Tịch Xu vô tội vuốt tay, "Ta mà không lên tiếng, ngày khác sẽ bị gả đi đấy!"

"Nàng đó!" Phụng Duy Tịch cũng biết Phụng Tịch Xu thực sự nói thật, nên cũng không nói gì nữa.

"Tỷ tỷ!" Tuân Thư đi theo sau Phụng Tịch Xu, nhìn hai người trước mắt, hỏi: "Bọn họ là ai vậy?"

"Bọn họ là phụ thân và nương của tỷ, về sau cũng là phụ thân và nương của Thư nhi nhé!" Phụng Tịch Xu cười ha hả giới thiệu cho Tuân Thư.

"Ồ!" Tuân Thư ngoan ngoãn gật đầu, sau đó gọi một tiếng vang dội với Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi đang ngủ mê man: "Phụ thân! Nương!"

Ba người Phụng Tịch Xu nhất thời cười ồm lên, lúc này, một giọng nói chói tai truyền đến: "Thánh chỉ đến ——"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 8

Hoàng cung vẫn huy hoàng như cũ vậy, sừng sững ở trung tâm thành Sở Ương, lấy tư thái bề ngễ thiên hạ, nhìn xuống các con dân của nó.

Tiếng vỗ ngựa ở trên con đường rộng lớn có cực kỳ rõ to, một tiếng tiếp một tiếng, tiếng vang chồng lên tiếng vang, làm cho người ta hoảng hốt như đang ở trong ảo giác xa xưa, đối với tường đồ ngói xanh, ngoài nghiêm trang tôn kính, trong lòng cũng không cảm được dâng lên lòng yêu nước.

Phụng Tịch Xu ngồi ở trong xe phụng, trở về chỗ hoàng cung xa cách đã lâu. Khi còn bé, ngoài phủ Hiền vương, hoàng cung là nơi nằng quen thuộc nhất, bây đủ thứ trò, con đường này dẫn đến đâu, cung đó có một lỗ chó, nằng đều nhớ, nơi này chính là khu vui chơi tuổi thơ của nằng.

Dĩ nhiên, khó quên nhất, còn là người trong hoàng cung này. Đầu nói nhà đế vương vô cùng vô tình, nhưng mà, Phụng Tịch Xu ở cảm nhận được phần ầm áp thứ hai ở cái thế giới này, chính là do nhà đế vương cao cao tại thượng này dành cho, Die nd da nl e q uu ydo n vì vậy, ngoài phụ mẫu của nằng ra, người trong hoàng cung này, là người thứ hai mà nằng thể muốn bảo vệ.

Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước một cửa cung, tiểu thái giám lái xe chạy tới đặt một bọc gỗ bên cạnh xe ngựa phủ Hiền vương, lão thái giám trước đó đã tuyên chỉ mang về mặt tươi cười đỡ Phụng Tịch Xu xuống, dưới sự ra hiệu của Phụng Tịch Xu đi theo phía sau nằng, đi vào cung điện trước mắt —— Phụng Tường cung!

Dọc theo đường đi thái giám gặp được Phụng Tịch Xu, đều khéo léo quỳ xuống thỉnh an, mấy thái giám nhỏ tuổi nhỏ chưa từng thấy qua Phụng Tịch Xu, vì vậy đối với nằng rất tò mò, thỉnh thoảng len lén liếc một cái, rồi lại bị dung nhan xinh đẹp của Phụng Tịch Xu hấp dẫn, không ngừng than thở; mấy thái giám lớn tuổi, lúc Phụng Tịch Xu còn nhỏ đã từng thấy nằng, giờ phút này nhìn thấy Phụng Tịch Xu, mỗi một người đều kích động đỏ mặt, không thể kiềm chế được.

Bước lên bậc thang Phượng Tường cung, lão thái giám sau lưng cất cao giọng báo: "Phượng Trạch công chúa kiến giá ——!"

Thái giám canh giữ ở cửa vội vàng đi theo báo: "Phượng Trạch công chúa kiến giá ——"

Tiếng nói vừa dứt, thái giám này chỉ cảm thấy hoa mắt, một trận gió thổi qua, đợi khi định thần nhìn lại, mắt cũng trừng ra ngoài! Dieendaanleequydonn Thái hậu bình thường duyên dáng sang trọng, thế nhưng giờ lại như cô nương mười bảy mười tám tuổi nhắc phượng bào chạy trong cung! Tổ tông ơi! Hắn là không phải đang nằm mơ chứ!?

Phượng Tĩnh Xu nhìn thái hậu chạy về phía nàng, nở một nụ cười, cũng chạy, nhào vào trong lòng thái hậu!

"Xu nhi? Ta không có nằm mơ chứ? Thật đúng là tiểu Xu nhi của ta?" Thái hậu vuốt ve tóc Phượng Tĩnh Xu, không dám tin hỏi.

Phượng Tĩnh Xu ngẩng mặt lên, cười nói: "Nãi nãi, là Xu nhi, tiểu Xu nhi trở lại!"

Thái hậu vui mừng cười, "Là Xu nhi, là tiểu Xu nhi của ta! Chỉ có tiểu Xu nhi mới có thể gọi ta là nãi nãi! Còn có lòng này, mắt này, hỏa phượng trên trán này (vì lúc đầu mình edit là phượng hoàng lửa, nhưng để hỏa phượng mình thấy hay hơn), còn có một thân mùi thơm lạ lùng này, ngoại trừ tiểu Xu nhi của ta ra, thiên hạ ngày nay còn có ai có thể có đây?" Nói xong, xoay người kéo Phượng Tĩnh Xu đi vào Phượng Tường cung, vừa đi vừa lầm bầm: "Mau cho nãi nãi xem một chút, mười năm không gặp, tiểu Xu nhi lớn lên thành hình dáng ra sao rồi!"

Hai người mới vừa vào phòng, bên ngoài liên tiếp truyền đến tiếng thông báo, thái thượng hoàng tới, hoàng hậu tới, ngay cả hoàng đế và Đức vương gia đang xử lý chính sự ở Ngự Thư phòng cũng chạy đến!

Người có thể khiến hoàng gia nhớ thương như thế, trừ Phượng Tĩnh Xu, thì không còn ai nữa.

Mọi người gặp nhau, lại không thiếu được một phen bộc trực hàn huyên, đợi sau khi tâm tình mọi người bình phục lại, mọi người lại hỏi kỹ cuộc sống trong mười năm này của Phượng Tĩnh Xu, thời gian dường như chưa từng xoay chuyển, da.nlze.quydo/nn mọi người đều vẫn thương yêu Phượng Tĩnh Xu mười năm như một ngày, căn bản không có cách trở, nói chuyện cũng thân mật hòa hợp, tựa như gia đình bình thường nói việc nhà vậy.

Phượng Tĩnh Xu kể cho mọi người nói mình ở Tuyệt Lăng sơn học nghệ nhiều năm, từ chỗ Lục Miếu học được chút công phu và y học..., sau đó lại trong sự tò mò của thái hậu và hoàng hậu, giữ chức người kể chuyện một lần, kể những việc nàng từng trải khi tham gia đại hội võ lâm. Cái miệng nhỏ thường ngày lừa gạt nói ra khiến hai nữ nhân thân ở trong thâm cung nghe được liền có vẻ mặt hào hứng, giống như mình đang ở hiện trường vậy, nói đến Duy nhi anh dũng đấu với Hoán Kiếm Huy, tư thế oai hùng đơn độc đấu với Phong Bất Điện, khiến hai nữ nhân cộng số tuổi lại cũng vượt qua một trăm hai mươi hưng phấn thét lên, còn lúc nói đến Khanh Ngọc Tranh và Khanh Dĩ Yên vụ oan Phượng Tĩnh Xu bị nàng ném đi một cánh tay, hai nữ nhân lại lớn tiếng kêu sáng khoái, còn nói tiện nghi cho hai cha con này.

Ba nam nhân bên cạnh, vốn đối với những chuyện này không có hứng thú, nhưng do Phượng Tĩnh Xu kể ra kinh nghiệm, trong đó xen lẫn rất nhiều phân tích và tự thuật mạch lạc rõ ràng, dinendian.loqidJon còn giảng giải sâu sắc trên phương diện võ học đối với trên các môn phái đại hội võ lâm, võ công đối với nam nhân mà nói, cũng rất có lực hấp dẫn, vì vậy ba người cũng đi nghe theo đến say sưa.

Cũng bỏ vì đoạn giảng giải này của Phượng Tĩnh Xu, được thái giám lúc ấy phục vụ ở bên ghi chép cẩn kẽ, rồi sau đó lưu truyền ra cung đình, dân gian cũng dần dần tạo thành hình thức kể chuyện cổ tích giải trí, các người kể chuyện, đều đưa đoạn tự thuật này của Phượng Tĩnh Xu trở thành kinh điển, lưu truyền rộng rãi. Đây là nói sau, không đề cập tới.

Chờ sau khi Phượng Tĩnh Xu nói xong, uống một hớp nước lớn, thở ra một hơi, vì vậy, nàng không chú ý tới ba nam nhân đang ngồi trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Nói hồi lâu, thái hậu rốt cuộc nhớ tới hỏi: "Xu nhi, sao không thấy phụ thân và nương con đâu?"

Thái hậu vừa nhắc tới hai người, Phượng Tĩnh Xu ngưng ngừng nói: "Phụ thân và nương còn đang hôn mê nằm trong nhà!"

"Cái gì? Hôn mê? Chuyện gì xảy ra? Có nặng lắm không? Người đâu! Mau truyền thái y!" Vừa nghe thấy hai người té bất tỉnh, thái thượng hoàng và thái hậu lập tức nóng nảy!

Phượng Tĩnh Xu thấy thế, mau gọi hai người, miệng nhỏ cong lên, nói ra ngọn nguồn.

Phù Hiến vương

Phượng Vu Dục và Giang Sở Nhi hôn mê đã lâu rốt cuộc tỉnh lại, thấy Phượng Duy Tĩnh ở bên cạnh bảo vệ, hai người vội vàng nói: "Duy nhi! Ta mới vừa nằm mơ thấy tỷ tỷ của con trở lại!"

Hai người cả kinh, đồng thời quay đầu miệng đồng thanh nói: "Nàng/ chàng cũng nằm mơ thấy!?"

Dừng lại, lại đồng thời hỏi: "Nàng/ chàng nằm mơ thấy cái gì?"

Phượng Duy Tĩnh vốn lo lắng, sau khi chứng kiến phụ mẫu làm người ta bật cười, rốt cuộc cũng hơi thoải mái chút, dfienddn lieqiudoon nụ cười cũng hiện lên ở trong mắt của hắn.

"Phụ thân! Nương! Các người tỉnh rồi!" Một bóng dáng màu đỏ mở cửa, vừa nhìn thấy hai người ngồi trên giường, lập tức vui vẻ vọt vào.

"Phụ thân!?"

"Nương!?"

Phượng Vũ Dực và Giang Sở Nhi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, lại liếc mắt nhìn đối phương, đồng thời hỏi: "Nàng/ chàng lúc nào lại có một nhi tử thế!?"

Cuối cùng, Phượng Duy Tĩnh nhìn không được, "xi" một tiếng nở nụ cười. Trời ạ! Hắn lại không biết phụ thân và mẫu thân lại đáng yêu như thế! Ha ha ha.....

Tuân Thư vừa nhìn hai người trước mặt vẻ mặt quái dị, uất ức vuốt đầu ngón tay, ấp úng nói: "Tỷ tỷ nói, về sau Thư nhi gả tới đây, các người chính là phụ thân và nương của Thư nhi!"

Phượng Vũ Dực và Giang Sở Nhi hai mắt nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi: "Hắn vừa mới nói gì? Ta nghe nhầm phải không?"

"Hắn muốn thú Xu nhi nhà ta sao?"

Tuân Thư thấy hai người lại không để ý tới mình, vội vàng tiến lên nửa quỳ xuống nói: "Phụ thân, nương, là gả, gả á!" Trên mặt hiện lên chút ngượng ngùng, "Thư nhi muốn gả cho tỷ tỷ!"

Hai người vừa nghe, đồng thời hét lớn: "Ta không có nghe lầm!!!"

Phượng Duy Tĩnh thấy thế vội vàng kéo Tuân Thư ra, tránh cho hắn càng nói càng làm cho người ta hồ đồ, vừa đúng lúc Tĩnh Ảnh cũng đi vào, vì vậy Phượng Duy Tĩnh vội vàng giao Tuân Thư cho Tĩnh Ảnh, hít sâu một hơi, xoay người đối mặt với hai người.

"Phật " một tiếng, Phượng Duy Tĩnh quỳ xuống.

"Duy nhi, con làm cái gì thế!?" Phu thê Phượng Vũ Dực giật mình nhìn nhi tử, không biết hắn đang làm gì?

"Phụ thân, nương! Đây tất cả đều là thật!" Phượng Duy Tĩnh trầm giọng nói, "Tĩnh nhi đã quay trở về, giờ phút này được tuyên vào cung, Tĩnh nhi nói cũng là thật, nàng quyết tâm muốn thú phu. Hải nhi, hải nhi và Tĩnh Ảnh, Diển Nhi còn có vị công tử vừa rồi kia, đều đã nhận định Tĩnh nhi, cuộc đời này không phải là Tĩnh nhi không cưới, chỉ cần gả cho Tĩnh nhi! Xin phụ mẫu thứ tội, không nên trách Tĩnh nhi, muốn trách thì trách chúng con đi!" Nói xong, Phượng Duy Tĩnh nặng nề dập đầu một cái.

Bên trong phòng lập tức trầm mặc, không khí vô cùng ngột ngạt. Lúc này, Tuân Thư bị Tĩnh Ảnh kéo tới một bên đường như cũng đã nhận ra khác thường, lôi kéo tay Tĩnh Ảnh đi theo khéo léo quỳ gối bên cạnh Phượng Duy Tĩnh, không nói một câu.

Hồi lâu, Phượng Vũ Dực phát ra một tiếng thở dài, hắn và Giang Sở Nhi nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được bất đắc dĩ.

"Duy nhi, thời đại này, chắc sẽ không cho phép nữ tử tam phu tứ thĩ, đừng nói ba người các con gả cho Xu nhi, chính là Xu nhi thú một người trong các con, đã đủ kinh thế hãi tục, việc này, không thể so với ở rê!" Phượng Vũ Dực từ từ nói.

"Nam nhi các con, chỉ ở bốn phương, nếu như hôm nay các con bởi vì Xu nhi, ngày sau ảnh hưởng tiền đồ của các con, đó chính là tội của Xu nhi đó!" Giang Sở Nhi lo lắng nói.

"Chúng con tự nguyện!" Phượng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh đồng thời nói.

"Phụ thân, năm đó nếu không phải là Tĩnh nhi, căn bản sẽ không có con ngày hôm nay. Tất cả của con đều do Tĩnh nhi cho, đừng nói vì nàng đền tiền đồ của mình, coi như mất mạng, con cũng không oán không hối!" Về mặt Phượng Duy Tĩnh tràn đầy nhu tình nói, "Từ nhỏ Tĩnh nhi đã nói cho con biết, con là đồng đường tể của nàng, ta cũng vẫn lấy danh xưng vị hôn phu tương lai của Tĩnh nhi, chưa bao giờ cảm thấy mình là tiểu vương gia của vương phủ, vì vậy, muốn gả cho Tĩnh nhi, con cầu còn không được, coi như cùng nam nhân khác chia sẻ nàng, con cũng cam nguyện!"

Phu thê Phượng Vũ Dực khiếp sợ nhìn thiếu niên trước mắt, người mà bọn họ vẫn coi là nhi tử, cho tới nay, hắn đều tận tâm tận lực chăm sóc bọn họ, trong mấy năm Xu nhi không ở đây, đều phí hết tâm tư để cho bọn họ vui mừng, chỉ là ở phương diện nam nữ, vẫn không chạm nữ sắc, bọn họ còn tưởng rằng hắn còn trẻ nên xấu hổ, hoặc có tật xấu gì khó nói, cho nên ở trong quan trường lúc mấy thiên kim tiểu thư đến viếng thăm bọn họ cũng tận lực tạo cơ hội cho các nàng, trong đó, thiên kim thừa tướng thiên kim Vũ Phó Oánh chấp nhất nhất, dĩ nhiên (lee^qu.donnn) bọn họ vẫn rất xem trọng nàng, lòng dạt dào cho là nàng có thể làm nhi tử động lòng. Nhưng kết quả vốn không phải chuyện như vậy! Duy nhi của bọn họ, không phải xấu hổ, không phải không động lòng, càng không phải có tật xấu gì, mà là đã sớm mất lòng, mà người lấy mất tim của hắn, lại là nữ nhi ngoan của bọn họ! Nay, sự thật này, quá làm cho bọn họ kinh hãi, vì vậy nhất thời cũng không thể nói rõ được. Nhưng thật ra từ đáy lòng của bọn họ, là cảm động với nhi tử si tình này.

Hai người lại nhìn Tĩnh Ảnh, về mặt Tĩnh Ảnh nghiêm nghị, chăm chú nhìn hai người, thâm tình nói: "Cả đời Tĩnh Ảnh là của nàng!"

Hai người vừa chấn động, bọn họ chưa bao giờ biết, vị hộ vệ trầm ổn ít nói này, lại cũng thâm tình như vậy. Xu nhi à, con có biết con may mắn thế nào không? Có thể được một phần tình cảm sâu đậm như thế!

Hai người lại hướng nhìn Tuân Thư một thân đồ rực, Tuân Thư chớp mắt ngây thơ, không biết tại sao hai người nhìn mình.

Phượng Duy Tĩnh thấy thế, đơn giản kể lại tình huống của Tuấn Thư một phen.

Phượng Vu Dực vừa nghe, chân mày cau lại.

"Đứa nhỏ này, tâm tính đơn thuần, chỉ sợ ngay cả mình thích cái gì cũng không biết! Chỉ sợ....." Giang Sở Nhi lo lắng nhìn Phượng Vu Dực.

"Thư nhi thích tỷ tỷ! Thư nhi biết!" Vừa nghe đến lời Giang Sở Nhi nói, Tuấn Thư lập tức lớn tiếng phản bác.

"Đứa bé, con còn nhỏ, con ngay cả thích là gì cũng không biết!" Phượng Vu Dực dịu dàng khuyên nhủ.

Mắt Tuấn Thư đột nhiên xẹt qua một tia sáng, trầm giọng nói: "Ta vì nàng, cái gì cũng không muốn, nếu nói ta không hiểu ái tình, thế gian này, chỉ sợ sẽ không người nào hiểu!"

Bốn người tại chỗ bị Tuấn Thư đột nhiên thay đổi nói làm sợ hết hồn, vừa muốn cẩn thận tra xét, Tuấn Thư lại nháy mắt, khiếp sợ nhìn mọi người, hỏi: "Các người sao thế? Tại sao nhìn người ta như vậy?"

Mọi người vừa thấy bộ dáng ngây thơ kia của Tuấn Thư, cũng có chút kinh nghi, không biết câu nói vừa rồi kia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng ghi tạc một phen khác thường này của Tuấn Thư vào trong lòng.

Phượng Duy Tĩnh thấy hai người có dấu hiệu dao động, vội vàng cúi đầu, thỉnh cầu nói: "Xin phụ mẫu thành toàn!"

Tĩnh Ảnh cũng yên lặng cúi xuống.

Tuấn Thư vừa thấy, cũng học hai người dập đầu.

Hai người một hồi do dự, không biết nên làm cái gì.

Đang lúc ấy, một người làm lên trước gõ cửa nói: "Lão gia, phu nhân, người trong cung tới!"

Khi Phượng Vu Dực và Giang Sở Nhi đến Phượng Tường cung, đám người đã sớm nghe xong lời Phượng Tĩnh Xu kể, trong lòng cũng rõ ngọn nguồn.

Mặc dù chuyện Phượng Tĩnh Xu muốn làm kinh thế hãi tục chút, nhưng là.....

Phượng Nhâm Ngao và Phượng Vu Tường thừa dịp Phượng Tĩnh Xu không chú ý, kéo Phượng Vu Dực kéo đến Thiên điện, huynh đệ ba người nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

"Vu Dực, ta đã nghe Xu nhi kể." Phượng Nhâm Ngao vỗ vỗ vai Phượng Vu Dực, d,0dylq,d nhỏ giọng nói: "Ban đầu ta và mẫu hậu đã đồng ý yêu cầu của nàng, hôm nay, quân vô hí ngôn.....!"

"Nhưng, nàng làm như vậy chỉ sợ không hợp lý..... Sau này sẽ phải chịu dân chúng phỉ nhổ!" Phượng Vu Dực lo lắng nói.

"Nhị ca! Có chúng ta ở đây, không người nào dám nói gì!" Phượng Vu Tường khuyên nhủ, "Huống chi, một câu nói ban đầu của Xu nhi, hiện nay đã sớm truyền khắp bốn nước, người nào không biết Lộng Phong quốc ta có công chúa hái cỏ chứ! Nàng không có việc gì đâu!"

"Nhưng....." Phượng Vu Dực vẫn có chút không yên lòng.

"Vu Dực!" Phượng Nhâm Ngao nhắc nhở: "Chẳng lẽ để quên ban đầu năm người chúng ta mơ giấc mộng kia rồi!? Kiếp này của Xu nhi nhất định sẽ không bình thường!"

Phượng Nhâm Ngao nói một câu, đưa Phượng Vu Dực về giấc mộng thần kỳ mười mấy năm trước, tâm tình nhất thời sáng tỏ thông suốt. Đúng vậy! diemdnle,qu,y don Xu nhi của hắn là thần nữ hạ phàm, tất nhiên có thiên định, nếu giờ phút này Xu nhi cố chấp như thế, nói không chừng chính là ý trời!?

Nghĩ như vậy, tâm tình Phượng Vu Dực cũng thoải mái hơn, mỉm cười nhìn hai vị huynh đệ, đồng ý gật đầu.

Từ đó, Phượng Tĩnh Xu hoàn toàn nắm giữ quyền tự chủ hôn nhân của mình, sau này bất luận nàng nói muốn thú người nào, sau lưng đều có hoàng gia kiên định ủng hộ.

"Nói xong chuyện này, Vu Dực, sau đó phải tiến hành hai đại sự, ta cũng đã tìm được người thích hợp." Huynh đệ ba người dời đi đề tài.

"Đại sự? Huynh nói là....." Phượng Vu Dực nghi ngờ nhìn Phượng Nhâm Ngao.

"Chính là hai việc!" Phượng Nhâm Ngao thả lỏng cười nói, sau đó về mặt thần bí tới gần Phượng Vu Dực, "Đệ đoán, người ta tìm là ai?"

"Người nào..... Trời! Không phải là Xu nhi chứ!" Phượng Vu Dực nhìn nụ cười của Phượng Nhâm Ngao và Phượng Vu Tường khiếp sợ kêu lên.

"Ha ha! Không sai, chính là Xu nhi!" Phượng Nhâm Ngao vui mừng gật đầu.

"Hoàng huynh! Huynh điên ư? Xu nhi mới bao tuổi, nàng sao có thể đảm đương được?" Phụng Vũ Dực không thể tin kêu lên.

"Việc đệ cứ yên tâm đi! Xu nhi là do phụ hoàng, ta và Vu Tường đồng thời nhìn trúng, nàng nhất định có thể đảm nhiệm!" Phụng Nhâm Ngao trái ngược với Phụng Vũ Dực tin tưởng Phụng Tĩnh Xu hơn, về mặt tự tin vỗ ngực một cái bảo đảm nói.

"Đúng vậy! Nhị ca, huynh vừa trở về chưa kịp trao đổi với Xu nhi phải không? Vừa rồi nàng kể cho chúng ta tình cảnh nàng tham gia đại hội võ lâm, khi đó phụ hoàng, đại ca và ta cũng quan sát cẩn thận rồi, ta dám khẳng định, Di nương da nỉ e q u y d o n Xu nhi tuyệt đối là người được chọn tốt nhất!" Về mặt Phụng Vũ Tường cũng khẳng định, tiếp đó, hắn ghen tỵ nhìn Phụng Vũ Dực, chua chát nói: "Nhị ca có phúc lớn, có được nữ nhi bảo bối như Xu nhi, ai..... tại sao ta lại không có vận may như huynh chứ!" Vừa nói vừa tỏ vẻ đau lòng.

"Đi!" Phụng Vũ Dực vừa nghe có người khen nữ nhi bảo bối, trong lòng cũng vui mừng đến nở hoa, không còn cô kỵ, hả hê nói: "Xu nhi của ta là độc nhất vô nhị, đệ cứ đồ kị đi! Ha ha ha! Ta chỉ vừa nghĩ tới tương lai không lâu, Xu nhi sẽ cưới vào phủ Hiền vương của ta nhiều nam tử muôn hình muôn vẻ, ta liền vui vẻ! Ha ha ha! Ta sinh một nữ nhi, lại mang về mấy nhi tử, giá trị, thật giá trị!"

"Ba người ở trong thiên điện nói thầm cái gì thế? Cũng không nói cho người ta nghe!" Tiếng Phụng Tĩnh Xu đột nhiên truyền từ bên ngoài vào, ba người Phụng Nhâm Ngao nhìn nhau một cái, thu lại đùa giỡn, rồi rút giả trang ra một người cha hiền phúc tốt, xem ra, bản lĩnh mở mắt nói mò của Phụng Tĩnh Xu cũng di truyền từ trong hoàng gia này!

"Xu nhi sao rồi?" Phụng Nhâm Ngao bày ra gương mặt hiền lành nhất, nhìn Phụng Tĩnh Xu từ bên ngoài đi vào hỏi.

"Nãi nãi nói muốn dùng bữa tối, tối gọi các người!" Phụng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn ba người trước mặt, "Các người vừa nói cái gì vậy?"

"Ha ha! Tất nhiên quốc gia chính sự." Phụng Nhâm Ngao nở một nụ cười bí ẩn.

Phụng Tĩnh Xu nhún nhún vai, không hỏi thêm nữa, dù sao hỏi bọn họ cũng sẽ không nói.

"Đúng rồi, hôm nay Xu nhi trở lại, chúng ta cũng nên ăn mừng một chút đi?" Phụng Vũ Tường cao hứng đề nghị.

"Ừ, không tệ! Là nên cho mở tiệc đón tiếp tầy trần cho Xu nhi!" Phụng Nhâm Ngao đồng ý nói.

"Đón tiếp? Không cần chứ?" Phụng Tĩnh Xu nháy mắt mấy cái.

"A! Xu nhi, con cũng biết tình hình khi con trở về đó, rất oanh liệt! Làm chấn động nửa thành đô Sở Ương rồi!" Phụng Vũ Tường cười to nói.

"Đúng vậy! Xu nhi, con cho rằng tại sao con lại được truyền vào cung nhanh như vậy? Đó là lúc con trở lại gây ra động tĩnh quá lớn, diendaaanleequydonn lại cũng truyền đến chỗ mẫu hậu, mẫu hậu lại vội vàng phái người đi thúc hạ chỉ, bằng không, hắn là ngày mai chúng ta mới thấy được con đó!" Phụng Nhâm Ngao hài hước nói.

"Ừ, ừm!" Phụng Vũ Dực nghiêm túc gật đầu, "Nói như vậy, hai ngày nay phủ Hiền vương sẽ bị những quan viên kia đập phá bậc cửa nát!"

Phụng Tĩnh Xu nhìn ba người xúng hụp trước mắt, rốt cuộc thỏa hiệp nói: "Đón tiếp! Đón tiếp thì đón tiếp!"

Ba người lập tức lộ ra nụ cười xảo quyệt.

Lập tức sắp xếp tiệc đón tiếp, Phụng Tĩnh Xu liền thấy nghẹn ở cổ họng.

Trước không nói tới mấy phi tần quyền rũ nịnh hót trong hậu cung của hoàng thúc thúc Phụng Nhâm Ngao, ít nhất mấy vị công chúa mang theo từng đạo tâm mắt như có như không, cũng đủ để bắn thủng Phụng Tĩnh Xu, lại còn chưa nói tới mấy tâm mắt kinh diễm của nhóm hoàng tử.

Trở lại, chính là ba nam nhân bên cạnh Phụng Tĩnh Xu, Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư.

Ba người được tuyên vào cung, bị mấy người thái hậu bình luận toàn bộ từ đầu tới chân, đáng vẻ kia, không giống như đang nhìn tôn tử (cháu rể), ngược lại có mấy phần giống như chọn thịt heo vậy!

Thức ăn trong hoàng cung, đại khái là tuyệt mỹ nhất trên đời này đi? Nhưng Phụng Tĩnh Xu nhìn thức ăn trên bàn, da.nlze.quydo/mn kiểu cách như vậy, cảm thấy được, nhìn rất quen mắt!

Tuân Thư là người duy nhất không chịu ảnh hưởng, tướng ăn của hắn cũng không đẹp mắt như mọi người, nhìn trúng cái gì liền đưa đũa gấp, gấp không tới còn có tiểu thái giám bên cạnh giúp hắn, cực kì vừa lòng. Ăn được một nửa, Tuân Thư thấy được một đĩa trắng sáng, tay nhỏ bé duỗi ra, gấp tới, nghiêng người nhìn một chút, đặt ở trong miệng khẽ cắn, đột nhiên kêu lên một tiếng: "Tỷ tỷ! Đây là ngân ti cuốn (như ở quyền trước, thật sự không biết đây là món gì!)?"

Cái gì? Ngân ti cuốn? Phụng Tĩnh Xu sững sờ, thứ trắng trắng tròn tròn này là ngân ti cuốn? Không thể nào!?

Lúc này, thái hậu cười híp mắt nhìn Tuân Thư, có lẽ lão nhân gia cũng vô cùng yêu thích đứa bé này, cộng thêm tính tình Tuân Thư đơn thuần, người cũng khéo léo, vì vậy cũng đặc biệt thích hắn.

"Thư nhi à, con thật thông minh! Cái này chính là ngân ti cuốn!"

"Ha ha! Ngân ti cuốn này là món ăn mà gần đây rất thịnh hành trong hoàng thân quốc thích, nghe nói món ăn này được lưu truyền từ trong nhà một thành chủ ở Xuyên Vân quốc tới đây!" Hoàng hậu ngồi ở một bên giới thiệu.

"Ừm, ừm....." Tuân Thư vừa nghe vừa cắn hai cái, chờ sau khi hần ăn xong một ngân ti cuốn, chân mày nhỏ nhỏ nhíu lại.

"Thư nhi, thế nào?" Thái thượng hoàng thấy Tuân Thư dường như không thích lắm, lên tiếng hỏi.

"Ăn không ngon." Tuân Thư lắc đầu một cái.

Nhất thời giữa bàn vang lên một mảnh tiếng hút khí, tất cả mọi người đều ở trong lòng toát mồ hôi vì thiếu niên không biết trời cao đất rộng này! Thiếu niên này thật không biết phân biệt tốt xấu! Có thể ở dùng bữa trong hoàng gia đã là tổ tiên tích đức, dinendian.loqidJon thức ăn hoàng cung rất ngon đó! Hần lại còn bới đồng mớ tây ghét bỏ! Một số người buông đĩa xuống, mang theo vẻ mặt hả hê chờ nhìn kết cục của Tuân Thư!

Mấy người thái thượng hoàng mấy người cũng sững sờ, hoàng hậu lo lắng nói: "Thư nhi! Không được nói lung tung! Ngân ti cuốn này là do các ngự trù đặc biệt học làm đây! Tại sao lại ăn không ngon chứ?"

Phượng Tinh Xu không nói, lặng lẽ nhìn Tuân Thư, trong mắt đều là trấn an và khích lệ.

Ánh mắt Tuân Thư quét về phía Phượng Tinh Xu, nhìn thấy ánh mắt làm người ta an tâm của Phượng Tinh Xu, lấy dũng khí nói: "Cái này quả thật ăn không ngon! Chính con đã ở trong nhà ăn ngân ti cuốn rồi, là tỷ tỷ tự mình làm, so với cái này ăn ngon gấp trăm ngàn lần!" Nói xong, kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên.

"Ồ!?" Thái hậu vừa nghe, chuyển sang Phượng Tinh Xu hỏi: "Xu nhi, con còn có thể nấu nướng?"

Phượng Tinh Xu cười cười, nói: "Trên núi học nghệ mấy năm, đối với bếp núc có chút nghiên cứu."

"Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn rất ngon đây!" Tuân Thư xen vào nói, hần để đĩa xuống, khoa tay múa chân nói với mọi người: "Tỷ tỷ làm ngân ti cuốn này, đặt dưới ánh mặt trời nhìn xuống, đều là trong suốt! Còn nhìn thấy từng sợi nhỏ bên trong! Dieenndkdan/leequhydonnn Còn nữa, tỷ tỷ biết làm vịt nướng mật ong, chắc —— vừa thơm vừa ngọt, da giòn thịt mềm, ăn thật ngon!" Nói xong, Tuân Thư nuốt một ngụm nước miếng, nháy mắt nhìn Phượng Tinh Xu, "Tỷ tỷ, Thư nhi muốn ăn vịt nướng."

Phượng Tinh Xu cười khẽ, đứa nhỏ này, rất thích ăn. Gật đầu, cung chiêu nói: "Được, ngày mai làm cho đệ."

Vừa thấy Phượng Tinh Xu đồng ý, Tuân Thư nhân cơ hội đưa ngón tay thêm vào nói: "Còn có cá phi thụy, gà ngâm rượu, cua hoàng kim, thịt kho tàu....."

Mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, thậm chí nuốt nước miếng, cũng không biết Tuân Thư nói rốt cuộc là cái gì? Nhưng nghe những cái tên kia, cảm giác ăn rất ngon!

Hai người Phượng Nhâm Ngao và thái thượng hoàng nhìn một cái, một chủ ý đồng thời hiện lên ở trong đầu bọn họ, hai người ăn ý gật đầu.

Phượng Nhâm Ngao cười nói: "Nghe Tuân Thư nói vậy, Xu nhi đúng là rất biết nấu ăn đó!"

"Ha ha! Hứng thú thôi." Phượng Tinh Xu cười hai tiếng.

"Như vậy đi!" Phượng Nhâm Ngao nói, "Xu nhi cũng biết, mười ngày sau chính là sinh nhật của phụ thân con rồi, sinh nhật năm nay chúng ta cử hành một đại yến, nhân cơ hội mời người ba nước đến, tiến hành giao lưu, di@en*dyan(lee^qu.domnn) đến lúc đó chính là một quốc yến! Ta thấy đến lúc đó Ngự Thiện phòng có thể sẽ không giúp được, hơn nữa chỉ sợ bọn họ không làm được thức ăn tốt, Xu nhi, không bằng thức ăn trên bữa tiệc này, để con tự mình an bài, con thấy thế nào?"

Phượng Tinh Xu sững sờ, không biết sinh nhật phụ thân còn có những việc này, còn phải làm tiệc mời khách các quốc gia?

Không đợi Phượng Tinh Xu phản ứng kịp, thái thượng hoàng nhanh chóng nói: "Chỉ phụ trách Ngự Thiện phòng thì có là gì? Xu nhi, con cứ dứt khoát phụ trách cả bữa tiệc luôn đi!"

Một câu nói, khiến Phượng Tinh Xu choáng váng đầu!

"Phụ hoàng nói đúng! Phương pháp này rất hay! Xu nhi, bữa tiệc của Vu Dực liền giao cho con! Còn mười ngày, trên cơ bản bữa tiệc đã được chuẩn bị khá tốt, con nhìn một chút xem có cái gì cần điều chỉnh không là được rồi!" Phượng Nhâm Ngao thuận tiện nói, hai ba câu liền quyết định xong chuyện này.

"Ha ha! Rất tốt!" Thái hậu vỗ tay mà cười, nói: "Xu nhi, không bằng mấy ngày nay con ở lại trong cung đi! Cũng theo bồi lão nhân gia ta, dfienddn lieqiudoon chuyện yến hội cũng kịp thời an bài tốt, ừ, cứ quyết định như vậy! Người tới, nhanh đi chuẩn bị phòng cho công chúa!"

Cứ như vậy, Phượng Tinh Xu ở giữa ba bên, trái một lời, phải một lời, giữa một lời, hoảng hoảng hốt hốt tiếp nhận trọng trách yến hội, ở lại hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 9

Thời gian rất gấp gáp, mười ngày sau sẽ phải cử hành yến hội, nhưng qua một loạt các qui trình chuẩn bị yến hội, đối với sự nhận biết của Phụng Tịch Xu, "quốc yến" này còn kém xa yến tiệc thật sự trong lòng nàng!

Thật ra, không phải yến hội được chuẩn bị theo quy cách thấp kém, mà là ánh mắt Phụng Tịch Xu quá bắt bẻ, cái gì cũng lấy ra so sánh với mọi thứ ở thế kỷ hai mươi mốt, những đồ vật cổ đại gì đó tất nhiên phải không dễ nhìn như đồ hiện đại.

Sau buổi tối hôm Phụng Tịch Xu biết được quá trình, liền phát ra một phong thơ, trong một buổi tối, tất cả thể lực dưới tay của Phụng Tịch Xu đều được điều động! Lại tới một buổi tối, Hắc Linh Lung xuất ra bản thiết kế mà Phụng Tịch Xu muốn, chính là một kiểu hội trường kết hợp được nét cổ đại đặc sắc cổ điển.

Phụng Tịch Xu cần những vật liệu gì đều nói điện thoại giao phó cho Phụng Duy Tĩnh và Tĩnh Ảnh, đám thợ thủ công của Xảo Tượng lâu lập tức hành động, chẳng phân biệt ngày đêm nhanh chóng chế tạo những thứ đồ vật khiến người ta xem cảm thấy ngạc nhiên kia. Những đồ vật mà thời đại này không thể làm được đều là do toàn bộ Hắc Linh Lung của Phụng Tịch Xu nhận thầu. Phụng Tịch Xu tính toán qua rồi, chỉ cần làm xong trước bữa tiệc bốn ngày, là có thể kịp thời trang trí.

Việc trang trí hội trường xong xuôi, biểu diễn ca múa trên bữa tiệc lại trở thành một cửa ải lớn, những tiết mục ca múa cổ đại, đơn giản chỉ là đánh đàn nhảy múa, đôi tới đôi lui đều là mấy thứ này, nếu như muốn đột phá, hầu như không có khả năng. Nhớ năm đó lập ra Mỹ Nhân hương, theo tin tức Phụng Duy Tĩnh truyền đến nói, Phong Thanh và các cô nương của Mỹ Nhân hương đều bị những phương thức to gan, dieendaaneequydonn những bộ y phục lộ liễu kia của Phụng Tịch Xu làm cho sợ hết hồn, chết sống không đồng ý, xấu hổ giống như những hoàng hoa khuê nữ, mà mấy khúc ca mới mẻ độc đáo cũng đều dọa các nàng sững sờ. Sau lại Phụng Duy Tĩnh và Phụng Tịch Xu nói, mấy ngày thành lập Mỹ Nhân hương kia là đoạn thời gian hấn hao tổn tinh thần nhất. Từ đó có thể biết được trình độ bảo thủ của cổ nhân rồi.

Phụng Tịch Xu vắt óc suy tính, vô đầu nghĩ nên sắp xếp tiết mục gì, nên tạo vũ đài thế nào, bối cảnh? Ánh đèn? Âm nhạc? Phục sức?

Từ lớn tới nhỏ, ngay cả màu sắc lông mi của diễn viên cũng không bỏ qua, cực kỳ tỉ mỉ.

Khó khăn nhất còn không phải những thứ này, mà là bố trí và diễn luyện tiết mục, mấy nhóm vũ nương kia, mặc dù ở trên phương diện vũ đạo đều là người nổi bật, nhưng vẫn không nhớ được những động tác và trận hình biến hóa của Phụng Tịch Xu. Trước kia điệu múa họ nhảy đều là uyển chuyển hàm súc thanh nhã vung tay áo, điệu múa hôm nay, vừa phải đi cả nhấc, vừa phải rung ngực, họ không nhận nổi những thứ này, hai ngày trước bắt đầu huấn luyện, mà vẫn làm không xong, Phụng Tịch Xu tức giận, trực tiếp đề mấy hồng bài từ Mỹ Nhân hương của thành Sở Ương đến làm mẫu cho họ. Vừa bắt đầu, những vũ nương kia còn ý vào thân phận của mình, khinh thường học những vũ khúc phong trần này, kết quả từng người một đều bị Phụng Tịch Xu mắng xối xả, da.nze.quydo/nn lại cùng với mấy vị hồng bài nhảy một khúc, khiến mấy nữ nhân có chút tự cao tự đại thẹn đến muốn chui xuống đất, sau cũng ngoan ngoãn nghe Phụng Tịch Xu điều khiển, Phụng Tịch Xu nói giọng chân tuyệt đối sẽ không che mặt xấu hổ, ngay cả mấy hồng bài ở Mỹ Nhân hương tạm thời ở lại trong cung cũng nhận được trọng đãi của các vũ nương, khiến mấy hồng bài trực tiếp hô quá đã, sau khi trở về mấy cô nương Mỹ Nhân hương tới trước khách nhân cổ động tán dương Phụng Tịch Xu, mỹ danh của Phụng Tịch Xu càng thêm lưu truyền rộng rãi, thiên hạ ai không biết công chúa hái cỏ ngoại trừ có chút háo sắc ra thì bản tính vừa lại thông tuệ, đối đãi người khác đều ngang hàng, rất là hiền hoà!

Phần vũ đạo đã xong, Phụng Tịch Xu lại không ngừng kiểm tra phần âm nhạc, nhạc khí thời cổ vẫn rất có hạn, hơn nữa tiếng khảy đàn rất nhỏ, suy tính đến diện tích của hội trường, Phụng Tịch Xu lại vội vàng làm ra rất nhiều các biện pháp khiến âm thanh có thể lớn hơn chút.

Về phần nhạc khí, Phụng Tịch Xu cũng không lo lắng nhiều, chỉ là giao các khúc nhạc dùng lúc biểu diễn cho người phụ trách, muốn các nhạc sư dưới tay của hắn phải luyện tập tốt, những bản nhạc phổ này nhất định phải được đàn ra một cách hoàn mỹ, coi như ăn cơm ngủ nghỉ, cũng phải mang theo luyện cho tốt!

Phần lớn các nhạc sư đều là nam nhân, những nam nhân này dễ xử lý hơn nhiều so với đám nữ nhân kia, từng người một đều rất thích bản nhạc phổ hiếm có này, vì vậy vừa nhìn thấy Phụng Tịch Xu đưa nhạc phổ, tất cả đều sáng mắt lên ôm không rời, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, những bản nhạc phổ này mới nghe thấy lần đầu, chỉ cần học xong, coi như về sau không làm người hầu trong hoàng cung nữa, đến dân gian, tùy tiện làm gì cũng có thể sống tốt, vì vậy Phụng Tịch Xu đỡ lo nhất chính là đám nhạc sư này. Sau tới phần luận công ban thưởng, một đám nhạc sĩ cũng bởi vì được Phụng Tịch Xu khen ngợi mà khiến hoàng đế phong thưởng, từng người một đều cảm tạ ân đức của Phụng Tịch Xu, đây là nói sau, không đề cập tới.

Mười ngày này, Phụng Tịch Xu đều luôn khẩn trương bận rộn, ngay cả ăn cơm cũng thoái thác lời mời của thái hậu chỉ dùng bữa với một đám cung nhân, hôm nay ở Vũ ti, ngày mai ở Cầm uyển, hôm sau lại chạy tới Ngự Thiện phòng, mười ngày như vậy, cả người đều gầy đi trông thấy, khiến thái hậu đau lòng trực tiếp mắng mấy người thái thượng hoàng và hoàng đế, dinendian.loqjdJon trách bọn họ đã giao việc phiền phức như vậy cho Phụng Tịch Xu làm, hoàn toàn quên ban đầu chính bà cũng vô tay bảo hay, khiến Phụng Tịch Xu trực tiếp ở lại trong cung!

Vốn là, dựa theo tính tình của Phụng Tịch Xu, những chuyện này nàng không cần tự mình làm vất vả như thế, nhưng mà, đây là tiệc sinh nhật của phụ thân nàng, Phụng Tịch Xu lại rất coi trọng người thân, vì vậy toàn tâm vui đầu vào chuẩn bị, khiến những người xung quanh nhìn đau lòng không thôi, duy nhất có thể làm chính là dùng toàn lực của mình đến giúp đỡ nàng.

Mười ngày trôi qua rất nhanh, người của ba nước lần lượt đến Lộng Phong quốc, Phụng Nhâm Ngao đón tiếp, rồi an bài bọn họ tiến vào ở trong trạm dịch, chờ đợi yến hội tới.

Mặc dù Phụng Tĩnh Xu rất bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, nhưng vẫn luôn luôn chú ý tới tin tức bên ngoài, tỷ như Hí Triều quốc phái ai tới? Khách của Xuyên Vân quốc ra sao? Người của Việt Sa quốc thì như thế nào? Tất cả đều không trốn thoát khỏi tầm mắt của nàng, vấn đề an toàn của yến hội, từ khi các đội ngũ bước vào thành Sở Ương, liền bị Phụng Tĩnh Xu phái người âm thầm bảo vệ. Dĩ nhiên, nói là bảo vệ, thật ra thì cũng có thành phần giám thị ở trong đó, để ngừa trong đó có người sinh sự, khơi lên chiến tranh ba nước.

Theo báo cáo của những ám vệ kia, Phụng Tĩnh Xu biết được đại khái những người tới lần này, Hí Triều quốc phái tới hoàng tử đương triều Từ Nguyệt Hi, hoàng đế Hí Triều quốc Từ Diệp có thể nói là hoàng đế si tình nhất bốn nước, nghe nói năm đó hoàng đế và hoàng hậu Lục Tinh La vô cùng ân ái, hai người có một vị công chúa, sau lại vì kéo dài huyết mạch hoàng thất, mới để Từ Diệp phong bằng hữu tốt của nàng là Mộ Dung Huyền làm Huyền phi, Lục Tinh La và Mộ Dung Huyền trước sau có thai, bất ngờ lúc chuyển dạ thì hai vị hoàng phi lên núi thấp hương, gặp phải cướp, trước thời gian sinh hạ hai hoàng tử, mà Lục Tinh La và đứa bé của Mộ Dung Huyền bị cướp hãm hại tới chết, Mộ Dung Huyền ôm đứa bé của Lục Tinh La liệu chết mới trốn thoát được, Từ Diệp đau đớn, từ này về sau không nạp phi nữa, hoàng thất Hí Triều quốc cũng chỉ có một vị hoàng tử, chỉ đợi sau khi Từ Diệp qua đời thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Hộ tống Từ Nguyệt Hi tới, là quốc cữu của Hí Triều quốc, huynh trưởng của Mộ Dung Huyền Mộ Dung Vũ, còn có hai người mà Phụng Tĩnh Xu không thể tưởng tượng được —— Hoa Ngọc Dung và Kim Bích Đặc!

Hoa Ngọc Dung thân là đệ nhất tài tử, ở Hí Triều quốc cũng có chức quan văn nhàn tản, chỉ là hắn vẫn không coi trọng chức quan đó, lần này đi theo, có chút ngoài dự đoán của mọi người, chỉ là, hai người cũng quen biết đã lâu, đối với việc Hoa Ngọc Dung đến, Diemndkan/leequhydonnn Phụng Tĩnh Xu cũng cảm thấy vui mừng. Có điều, nàng không biết, Hoa Ngọc Dung tới không chỉ muốn chúc thọ đơn giản như vậy, vị tài tử phong lưu này là hoàn toàn vì Phụng Tĩnh Xu mà đến!

Kim Bích Đặc hình như là làm quý tộc mà tới, trên danh nghĩa còn là vì trao đổi buôn bán giữa hai nước, phía sau hắn còn đi theo một cái đuôi xinh đẹp —— vị biểu tiểu thư Kim gia chưa từng che mặt ở trên đại hội võ lâm Tịch Thẩm Nhụy, Phụng Tĩnh Xu thầm nghĩ, sẽ không phải là tới để làm thân chứ?

Người từ Xuyên Vân quốc tới là một vị vương gia, vị vương gia này là hoàng đệ của quốc vương Xuyên Vân quốc, bên ngoài truyền ra hoàng đế Đông Phụng Tĩnh Húc và vương gia Đông Phụng Bản của Xuyên Vân quốc tình như thủ túc, không thể kém hơn hoàng đế và hai vương gia của Lộng Phong quốc, Phụng Tĩnh Xu lại khó hiểu, sao cái thế giới này tình nghĩa hoàng thất lại âm áp như vậy, một chút sát khí ám toán cũng không có, chẳng lẽ thế giới thay đổi? Tình người cũng tốt đẹp hơn?

Khách từ Việt Sa quốc là nhị hoàng tử đương triều Long Ứng Tinh, đi cùng còn có Việt Sa quốc văn thần Sa Y Hân và võ tướng Viêm Vũ Thụy, mới nhìn tên này, Phụng Tĩnh Xu còn thăm hỏi người của Việt Sa quốc tới có khí thế lớn, sau lại hỏi thuộc hạ, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) mới biết ba người này ngoài việc tham gia tiệc mời của Lộng Phong quốc ra còn phải đi tới Hí Triều quốc tham gia một bữa tiệc khác, về phần là bữa tiệc gì, hai ngày nay Phụng Tĩnh Xu luôn hồ đồ, cũng không còn thời gian đi quán, dù sao cũng không liên quan, nên bỏ quên luôn.

Trong lúc Phụng Tĩnh Xu chuẩn bị, còn gặp được một người, đó chính là Phụng Hàm Tiểu lên đường chậm hơn Phụng Tĩnh Xu hai ngày. Lúc Phụng Hàm Tiểu ở đại hội võ lâm bị Phụng Tĩnh Xu dùng Định Thân thuật suốt cả hai ngày, lúc Phụng Tĩnh Xu đi cũng chỉ giải Định Thân thuật cho mấy chương môn các phái, Phụng Hàm Tiểu bị nàng hoa lệ lệ quên lãng, vì vậy làm người gõ suốt cả hai ngày, sau lại nghe nói Phụng Tĩnh Xu về Lộng Phong quốc rồi, hắn mới không ngừng vó ngựa chạy về.

Khi Phụng Hàm Tiểu trở về gặp Phụng Tĩnh Xu, ánh mắt kỳ quái này, khiến Phụng Tĩnh Xu rất không thoải mái, có loại cảm giác quái dị, nhưng Phụng Tĩnh Xu cũng không nghĩ nhiều, mặc hắn nhìn, cứ như vậy Phụng Hàm Tiểu vẫn dùng ánh mắt quái dị nhìn Phụng Tĩnh Xu, cho đến cuối cùng, chuyện đã xảy ra không thể ngăn cản, khi đó Phụng Tĩnh Xu hối hận cũng đã chậm.

Ở hoàng cung hai ngày nay, Phụng Tĩnh Xu còn gặp được không ít người, trong đó khiến Phụng Tĩnh Xu chú ý nhất, chính là thừa tướng Vu Lam, đám người bọn họ, ở biên thành giết cháu ngoại trai của Vu Lam, hôm đó ở thành Tô Thanh, nàng cũng đã nghe rõ, người của Vu gia đã tìm tới thành Sở Ương, đoán chừng vào lúc này đã gặp Vu Lam rồi? dĩenddn liequidoon Chỉ là, Phụng Tĩnh Xu rất tò mò sắc mặt của Vu Lam ra sao, cái dáng vẻ kia, không giống như là cháu ngoại trai của mình bị giết, không có một chút bi thương và tức giận, ngược lại cả ngày mặt đầy buồn rầu, giống như là mỗi ngày ra cửa đều giẫm phải phân vậy!

Lại không nói vì sao Vu Lam lại có loại phản ứng này, chỉ là nhìn sắc mặt của hắn, đã đủ Phụng Tĩnh Xu cười trộm cả ngày rồi. Vu Lam ở trong triều rất có nhân duyên, diện mạo của hắn cũng trợ giúp rất lớn cho hắn, gương mặt tuấn tú hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các thiên kim khuê tú, coi như hắn đã thành gia cũng có một nhi nữ, tuổi cũng hơn bốn mươi rồi, nhưng mỗi ngày vẫn có rất nhiều thiên kim tiểu thư viết thư tình cho hắn, thậm chí còn có nữ tử thanh lâu lớn mật tìm leo lên giường của hắn, chỉ là cũng không được như ý, ngược lại làm đồ bình dấm chua của thừa tướng phu nhân, ngày ngày bận rộn đuổi những đóa hoa đại kia, như vậy có thể thấy được tướng mạo của Vu Lam được ưa thích thế nào. Nhưng hai ngày nay Vu Lam vừa hạ triều liền mặt đen lại, khiến rất nhiều quan viên cũng không dám đến gần hắn, tình cảnh kia, thật đúng là thú vị!

Mỗi ngày lúc Phụng Tĩnh Xu đi Ngự Thiện phòng, sẽ đặc biệt chạy tới xem một chút, vì vậy cũng tương đối để ý đến Vu Lam này, ít nhất hắn có thể là cảnh tượng giải trí mà trong lúc Phụng Tĩnh Xu khẩn trương chuẩn bị, để cho nàng có thể thả lỏng cả người, theo lời Phụng Tĩnh Xu mà nói, không thể không có công đó!

Đám người Phụng Nhâm Ngao tùy thời đều chú ý sự chuẩn bị của Phụng Tĩnh Xu, cũng toàn lực hỗ trợ, nhưng mà điều bọn họ ủng hộ nhất, chính là chuyện Ngự Thiện phòng nghiên cứu món ăn mới. Phụng Tĩnh Xu điều mấy vị đầu bếp xuất sắc từ Bách Tinh phường tới thảo luận trao đổi với người của Ngự Thiện phòng, người của Bách Tinh phường đều giống như mấy cô nương Mỹ Nhân hương, cũng lấy ra bản lĩnh xuất chúng khiến những vị ngự trù kia tâm phục khẩu phục, cuối cùng mấy đầu bếp biểu hiện xuất sắc còn được khen thưởng và phong hào, khiến những vị đầu bếp dân gian kia được

nở mặt một lần.

Mười ngày này, có thể nói là mười ngày khai vị của đám người Phụng Nhâm Ngao, Ngự Thiện phòng ngày ngày bung tới những món ăn khác nhau, vừa đẹp lại ngon miệng, làm cho người ta ăn no thỏa mãn, lại càng thêm mong đợi đối với bữa tiệc này.

Bốn ngày cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu đã dựng xong hội trường và còn phải trọng binh canh giữ, Phụng Tĩnh Xu còn phái ra ba trăm Lam Linh Lung thủ vệ, chỉ sợ có người lọt khe hở vào hội trường quấy rối, đặc biệt nhất, dĩ nhiên Phụng Tĩnh Xu còn sai một trăm Hắc Linh Lung đi tìm thuốc nổ, vì đề phòng ngừa trận nổ kinh thiên trên đại hội võ lâm lại xuất hiện trên bữa tiệc, yến hội này không thể so với đại hội võ lâm, một chút không may cũng không thể có.

Rốt cuộc, đếm ngược thời gian một ngày cuối cùng, tất cả mọi người hoàn thành công việc trong tay, vì muốn thưởng cho nhóm công nhân này, Phụng Tĩnh Xu đặc biệt ngoại lệ, lúc chuẩn bị một ngày cuối cùng này, để cho mọi người tiến vào hội trường chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể vào, những dân chúng bình thường, có thể được tiến vào nơi long trọng như vậy, từng người đều vô cùng kích động, phải biết rằng, bốn ngày cuối cùng hội trường này mới được bắt đầu bố trí và diễn tập, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào, ngay cả hoàng đế cũng bị Phụng Tĩnh Xu ngăn cản ở bên ngoài, mà những dân chúng bình thường như bọn họ lại có thể được tới xem, có thể thấy có bao nhiêu vinh hạnh!

Lúc ấy, ngoài việc trang trí hội trường ra, vẫn còn đang tiến hành tập tiết mục, tất cả mọi người đều bị này cảnh tượng lộng lẫy làm cho sợ ngây người, dưới sự yêu cầu của Phụng Tĩnh Xu, mọi người đều giữ bí mật, không tiết lộ một chút xíu nội dung nào ra bên ngoài, cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Sau một ca khúc kinh điển khác lạ, toàn bộ diễn xuất đều kết thúc, năm nghìn quần chúng tham dự đồng thời phát ra tiếng hoan hô rung trời, giống như đang ủng hộ vì bữa tiệc ngày mai.

Hù dọa một đám chim bay trên trời, mọi người ở ngoài hội trường tò mò nhìn về phía nơi phát ra tiếng hoan hô, chỉ đang mong đợi yến tiệc ngày mai, một yến tiệc sắp được lưu truyền lưu danh thiên cổ!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 10

Trước bữa tiệc ba ngày, trong một gian phòng sáng rực, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười lớn vui vẻ, hình như người trong phòng đang trò chuyện với nhau rất vui, nhưng nếu như đang ở trong phòng, nhất định sẽ bị âm mưu bại lộ dưới ánh mặt trời dọa cho giật mình.

Hai người nam nhân đang không ngừng thảo luận về những hứng thú và kỳ văn dị chí, ngón tay cũng chấm nước không ngừng xoa tay múa chân ở trên bàn gỗ.

"Quý quốc tới đây có vẻ căng thẳng nhỉ?"

"Không nhọc ngại lo lắng."

"Ta đây cũng nghĩ vì lợi ích chung của hai nước chúng ta!"

"Lợi ích gì?"

"Người thấy Lộng Phong quốc này có đất đai rộng lớn, tài nguyên phong phú, đợi một thời gian nữa, chỉ sợ sẽ càng lớn mạnh hơn, Die nd da nl e q u u ydo n đến lúc đó, binh hùng tướng mạnh, vậy hai nước chúng ta chẳng phải là....."

"Chuyện này chỉ do một mình ngươi suy đoán mà thôi."

"Cứ cho là suy đoán của ta đi! Vậy thì ngươi thấy vật tư của Lộng Phong quốc....."

"Chúng ta muốn vật tư gì, sẽ tự mua ở chỗ bọn họ."

"Tất nhiên có thể mua, nhưng dù sao cũng không thể tùy tiện lấy vật gì đó giống như ở trong nhà mình vậy..... Lần này các ngươi tới mua, mua được cái gì? Người ta còn không phải tự mình tích trữ sao, đến lúc đó dân chúng các ngươi muốn còn không lấy ra được, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, này ngăn chặn người chết đói vạn hải cốt, nhưng lại do một tay ngươi tạo thành!"

"Chuyện này....."

"Nếu không, trên yến hội lần này ngươi thử ngụ ý cho bọn họ biết, đến lúc đó ngươi sẽ biết rõ nên làm như thế nào!"

"Được rồi! Ta sẽ thử trước, thực sự không được, mới quyết định!"

Hai người nam nhân này nhìn nhau, lại cười vang lên. Ánh mặt trời chiếu vào, cái bàn gỗ tản ra mùi hương nhàn nhạt, không thấy một chút bụi nào.

Phủ Hiền vương

Một nam tử áo trắng cứ chần chừ ở trước cửa lớn vương phủ, khăn trương mà mong đợi, đi tới lui mấy chục hồi, dieendaaneequuydonn khiến những người bán hàng rong ở gần đó cũng phải hoa mắt, mới lấy dũng khí gõ cửa.

"Ken két ——" Cánh cửa chậm rãi mở ra, lộ ra một gương mặt, "Công tử, người tìm ai vậy?"

"Xin hỏi, Tĩnh Xu —— à, không, là công chúa ở trong phủ sao?"

"Tĩnh nhi không có ở đây." Người giữ cửa còn chưa trả lời, giọng của một người trẻ tuổi vang lên ở phía sau nam tử áo trắng.

"A! Thì ra là tiểu vương gia, đã lâu không gặp!" Nam tử kia xoay người nhìn về phía người lên tiếng trả lời, vẻ mặt trấn định, lúc vừa nhìn thấy hai người đứng ở phía sau, bỗng trở nên có chút khăn trương, "Ách, này, vị này là....."

"Phụ vương, vị này là đệ nhất tài tử Hoa Ngọc Dung của Hí Triều quốc, "Phượng Duy Tĩnh giới thiệu Hoa Ngọc Dung với Phượng Vu Dực, da.nlze.qrydo/nn rồi mới giới thiệu với Hoa Ngọc Dung: "Đây là phụ vương của ta, Hiền vương gia."

Hiền vương!? Đó không phải là phụ phụ phụ phụ —— thân của Tĩnh Xu sao? Hoa Ngọc Dung sững sờ, lập tức khăn trương lên! Cà lăm thăm hỏi: "Phụ, phụ, phụ vương, không đúng! Hiền vương! Xin chào Hiền vương gia!"

Hiền vương gia khó hiểu nhìn người trẻ tuổi trước mặt, lại nhìn Phượng Duy Tĩnh, đây chính là đệ nhất tài tử trong truyền thuyết? Sao lại khăn trương như vậy? Một chút khí phách cũng không có.

Cho đến khi thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Phượng Duy Tĩnh, mới chợt hiểu ra, ha ha cười nói: "Tốt! Tốt! Chúng ta vào trong rồi hẵng nói!" Nói xong, dẫn đầu đi vào, Phượng Duy Tĩnh và Hoa Ngọc Dung đi theo phía sau.

Người làm giữ cửa nhìn ba người đi vào, cho đến khi đóng cửa mới nhớ tới chuyện có người tới thăm, vội vàng chạy đến sau lưng Phượng Duy Tĩnh nhẹ giọng báo cáo, Phượng Duy Tĩnh ngừng bước chân lại một chút, phân phó nói: "Đi Hạnh Lâm đường tìm Nguyệt Phi, nói Lục Miêu chân nhân đã tới, để cho nàng dẫn người theo."

Người làm tuân lệnh vội vàng chạy đi.

Phượng Duy Tĩnh nhìn về bóng dáng màu hồng nhắm mắt theo đuôi phía trước, lắc đầu cười nói: Tĩnh nhi này, dinendian.loqidJon hoa đào cũng đuổi tới đây rồi, thôi vậy, hiện tại nàng đang bận, không nên làm phiền nàng, trước hết để phụ thân xem thử con rể này đã rồi hãy nói! Nghĩ tới, bước chân đi theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời tối, đèn đuốc trong Hoàng thành sáng trưng, tất cả dân chúng đều vây tụ ở trên bãi cỏ hoàng cung rộng hơn một nghìn hai trăm mẫu (mẫu: đơn vị đo diện tích đất, mười sào là một mẫu, 3600 thước vuông tây là một mẫu), chờ đợi tiến hành thọ yến Hiền vương gia mà cả nước chú ý. Dân chúng được phê chuẩn đến chỗ cách hoàng cung trăm trượng, nghe nói bữa tiệc lần này sẽ có rất khúc nhạc rất êm tai, quan phủ đã sớm dán bố cáo mời dân chúng có hứng thú tới nghe, vì vậy tạo thành hiện tượng ngàn người đều đổ xô ra đường như hiện giờ, tất cả mọi người đều chạy đi xem náo nhiệt, đến bên ngoài hoàng cung, dân chúng đi tới ngồi trên những băng ghế dài đã đặt sẵn, tới muộn thì đứng ở vị trí đã quy định, người người đều cầm một cái đèn lồng trong tay, trong đêm đen sáng lên rực rỡ, trên vẻ mặt mỗi người đều treo nụ cười vui sướng, bắt đầu trò chuyện với nhau, tạo thành một biển người rộn rã.

Bữa tiệc lần này, điều động Ngự Lâm quân Hoàng thành và đội quân năm vạn người để phòng bị, trong đó ba vạn người dùng để duy trì an toàn trong bữa tiệc, hai vạn còn lại duy trì trật tự bên ngoài hoàng cung, đội hình tương đối lớn.

Giờ Tuất bắt đầu, từng chiếc xe ngựa lần lượt tiến vào, người trên xe vừa xuống lập tức rời đi, để tránh ngăn cản xe phía sau, tạo thành hỗn loạn.

Người tham gia yến hội, ngoài khách ba nước ra, văn võ bá quan trong triều, các quý tộc thương nhân nổi danh cùng với người nhà của bọn họ, đều được mời đến, người tham dự gần một ngàn người, số lượng nhiều hiếm có từ trước đến nay.

Bách quan ở ngoài cửa đợi hoàng đế và khách ba nước đến, nhân vật chính còn chưa đến, không ai dám vào bên trong trước.

Rốt cuộc, Kim Long liền đại biểu hoàng gia xuất hiện, nhất thời, xôn xao một mảnh quỳ xuống, hô to "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Phượng Nhâm Ngao đứng lên, dùng nội lực truyền âm nói: "Bình thân ——" Cho đến khi tất cả mọi người đứng dậy, Dieenndkdan/leeequhydonnn nói lần nữa: "Tối nay là sinh nhật bốn mươi tuổi của hoàng đệ Hiền vương của trẫm, mọi người không cần gò bó, cả nước cứ cùng vui vẻ đi ——"

Nói xong, phía dưới lại quỳ lạy lần nữa.

Sau, do Phượng Nhâm Ngao dẫn đầu, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu đi theo ở đằng sau, phía sau nữa chính là Phượng Vu Dực và vương phi Giang Sở, Phượng Tĩnh Xu dắt Tuần Thư đi theo sau hai người với Phượng Duy Tĩnh, Tĩnh Anh đi song song, dung nhan tuyệt mỹ của nàng khiến người ở chỗ này đều nín thở, tầm mắt ái mộ và ghen tỵ tầm mắt không ngừng bắn tới trên người nàng, hai lớp lửa và băng, vô tri vô giác kẹp Phượng Tĩnh Xu ở giữa.

Sau đó là Phụng Vũ Tường và người nhà, sau nữa chính là khách ba nước, theo địa vị cao thấp sắp xếp thứ tự mà vào, đi theo phía sau chính là tùy tùng của bọn họ, cuối cùng là bách quan và các quý tộc thương nhân.

Chỗ lối vào dùng rất nhiều hoa tươi tạo thành một cánh cửa hình vòm khổng lồ, còn dùng mấy lớp sa mỏng tới để ngăn cách ánh mắt tò mò ở bên ngoài, khiến cho mọi người ở bên ngoài không thấy được cảnh tượng bên trong, chỉ có xuyên qua cánh cửa bằng hoa, mới có thể nhìn thấy được ở bên trong, vì vậy, vừa mới bước vào cánh cửa bằng hoa, mọi người liền bị cảnh ở trước mắt làm cho sợ ngây người.

Không ngờ phía sau cánh cửa bằng hoa, còn có một bức tường hoa rất lớn, tường này cao hơn mười mét, dùng rất nhiều đóa hoa màu sắc khác nhau ghép thành một phiên bản Hiền vương gia nhỏ, chỉ thấy Hiền vương gia mặc cẩm bào màu tím tó lên chút màu bạc, vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền, bên cạnh bức tường còn có một câu chào đón ngắn gọn: đừng khách sáo!

Mọi người thấy này phiên bản Hiền vương gia cùng với câu chào mừng kia, đều không khỏi mỉm cười trộm, xưa nay Hiền vương tuần lã, lại bởi vì địa vị ở trong triều của hắn địa vị, nên đa số người đều có ấn tượng về hắn ấn tượng là vẻ nghiêm khắc, nhưng giờ phút này thấy được phiên bản thu nhỏ của Hiền vương gia, đi@en*dyan(lee^qu.domn) đôi mắt sáng ngời có thần, hai gò má mỗ mỗ, hai tay béo ụt ịt ôm quyền, giống như là tiểu oa nhi, thật sự là khiến người ta buồn cười, không ngờ Hiền vương gia bình thường nghiêm túc lại cũng có lúc đáng yêu như vậy!

Các gia quyến lại càng thêm yêu thích bức họa này, rồi rít nhỏ giọng thét lên, cảm giác kia, giống như muốn trao trái tim ra ngoài, vô cùng yêu thích bức họa chưa bao giờ thấy này.

"Ha ha ha! Vũ Dực, không ngờ đệ lại có lúc đáng yêu như vậy đó!" Phụng Nhâm Ngao không như các quan viên khác chỉ có thể len lén nín cười, lập tức lớn giọng cười sang sảng, mấy người thái thượng hoàng sau lưng đều là vẻ mặt không cười mới lạ, cười đến Phụng Vũ Dực cũng đen mặt rồi. Nhưng vừa nhìn thấy ái thể bên cạnh cũng cười thờ không nổi, khóe mắt cũng cười chảy ra nước mắt, Phụng Vũ Dực lại thả lỏng sắc mặt, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng nhìn ái thể của mình, thoáng nhìn Phụng Tĩnh Xu với ánh mắt dờ khóc dờ cười, bị Phụng Tĩnh Xu tặng một cái mặt quỷ trở lại.

Phụng Nhâm Ngao cười một tiếng, tất cả người phía dưới đều không nhìn được, rồi rít phá lên cười, có mấy người gan lớn còn muốn lại gần đùa giỡn, đáng tiếc khoảng cách quá xa, bỏ lỡ cơ hội gần năm một thuở này.

Mọi người cười được một trận rồi theo Phụng Nhâm Ngao vòng qua tường hoa, lúc này mới nhìn thấy hội trường thật sự, tất cả đều bị cảnh sắc ở đây làm cho mê hoặc.

Chỉ thấy cả hội trường được một mảnh màu vàng kim và màu tím bao lại, màu vàng tơi tưa, màu tím màn sa, bao bọc tất cả chỗ ngồi lại, bất luận là chủ vị ngay phía trên hay là chỗ ngồi hai bên, ngay cả chỗ ngồi phía dưới cũng được bọc lại, hiện ra vẻ đẹp hoàn toàn mộng lung. Kỳ lạ nhất là ngàn vạn con đom đóm nhẹ nhàng bay lượn dưới ánh đèn lơ lửng, dường như không e ngại người đến, chậm rãi bay ở giữa không trung. Những con đom đóm này, ở trên bầu trời lóe lên thành những đốm sáng nhỏ, chọt lóe chọt tắt, khiến cả hội trường thành một biển sao sáng, trông rất trữ tình.

Một đám cung nữ mặc xiêm áo hồng tiến lên, dẫn đám đông vào chỗ ngồi của mình, ngay sau đó âm nhạc du dương bắt đầu nổi lên.

Cả hội trường là một cái hình chữ nhật, chính giữa là một vũ đài khổng lồ, ngay phía trước vũ đài là chủ vị, phía trên sắp xếp vị trí của Phụng Nhâm Ngao, thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu và phu thê Hiền vương, phu thê Đức vương, bên trái là khách mời ngoại quốc, còn lại phía bên phải là một đám hoàng tử, công chúa và các quan viên triều đình nhất phẩm trở lên, đối diện chủ vị chính là tất cả mấy ngàn chỗ ngồi lớn nhỏ, hay nhất chính là vừa bắt đầu đi vào thấy bức tường hoa kia, quay đầu mới nhìn lại thật ra thì là một cái đài xem hình bậc thang, dĩendn lieqiudon chủ yếu là dùng để quan sát buổi biểu diễn, nếu như người nào không thấy được biểu diễn ở trên đài, cũng không cần ở dưới lo lắng, có thể tùy ý đứng dậy đi lên để ngắm nhìn, chỉ là do đài quan sát đối diện với đám người hoàng đế, vì để an toàn, phải đi quan đám vệ binh trùng trùng kia.

Phụng Tĩnh Xu dùng kỹ thuật tân tiến nhất, trang trí cả hội trường rất hợp lý, vừa giống như trung quốc cổ đại, lại có thể có hiệu quả về tiếng vang, dĩ nhiên, muốn để tiếng nhạc hoàn toàn truyền đi dựa trên phương thức tự nhiên ở hội trường, nhất định là không làm được, vì vậy Phụng Tĩnh Xu lại dùng một chút mảnh khố, đặt nẩy chục tảng đá ở góc sân cỏ.

Âm tương (mình không hiểu cái này là gì nhưng nguyên bản convert của từ này là textbox nên để y luôn), thông qua âm tương truyền đi, dẫn chúng phía ngoài mới có thể nghe rõ âm nhạc bên trong.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, một đám nhạc sĩ đi lên vũ đài, sau khi sắp xếp nhạc cụ xong, bắt đầu mở màn tiệc tối.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 10-2

Dưới một khúc âm nhạc êm dịu, thức ăn dạ tiệc được từng thái giám cung nữ bưng lên.

“Cung đáng hi ngênh thọ, sơ hạ hà sơ bích, tiên sáng khẩu khẩu kim, kim ngọc quá môn hương, hương phiêu sơn hải trần, trần vị nông gia bảo, bảo bối

thái hồ mỹ.” Từng mâm đồ ăn lạnh được bung lên, màu sắc tươi ngon này, hương thơm bay phảng phất, chọc cho mọi người động lòng, sau khi Phụng Nhâm Ngao nói chuyện một phen, ra lệnh một tiếng, mọi người ríu rít cầm đĩa lên liếc nhìn mục tiêu, đặt ở trong miệng thường thức, vô cùng kinh ngạc. Sau món lạnh, chính là một loạt món ăn nóng ra sân, cả nhà đều vui sướng, cảm tử phụng hoàn hảo, minh nguyệt chiếu song huy (tên món ăn, cụ thể là gì thì mình không biết, mong mọi người thông cảm). Nhìn từng món một nóng hổi, mọi người đều không ngừng nuốt nước miếng, ríu rít mở to cặp mắt tham lam nhìn những món ăn đầy màu sắc này, chờ cái mâm vừa đặt xuống, mọi người lại nhào lên, vừa ăn vừa trầm trồ khen ngợi.

Lúc này, một đám cung nữ mặc y phục màu đỏ rượu nâng bầu rượu, từng người rót rượu cho mọi người, từng đợt hương rượu bay ra, mùi thơm thấm vào ruột gan, dẫn đến đông đảo người thích rượu đều nâng chén thưởng thức, không ngừng tán thưởng khen ngợi, diênndnle,qu.y don yêu cầu rót thêm lần nữa, thật may là Phụng Tĩnh Xu chuẩn bị rất nhiều, nếu không, bị một bầy tửu quý này có thể uống cạn sạch rượu.

Phụng Tĩnh Xu ngồi ở chỗ đã sắp xếp ở phía dưới, cách đám người Phụng Nhâm Ngao rất gần, dễ dàng có thể nói chuyện với nhau, ngay lúc Phụng Tĩnh Xu đang kiểm tra dưới đài thì Phụng Nhâm Ngao nghiêng người hỏi: “Xu nhi này, sao lại sắp xếp bữa ăn ngay khi bắt đầu tiệc vậy?”

Phụng Tĩnh Xu cười trả lời: "Hoàng thúc thúc, không phải thúc cảm thấy bụng đói nhìn người trên đài biểu diễn rất mệt sao? Ít nhất cũng phải com nước no nê mới có hứng thú làm những chuyện khác chứ!"

Phụng Nhâm Ngao sững sờ, bị Phụng Tĩnh Xu ngụy biện chặn miệng.

"Hoàng thúc thúc, thúc cũng không cần lo lắng, giao cho Xu nhi đi! Hiện giờ cứ hưởng thụ thức ăn ngon, nếu không đợi lát nữa sẽ không còn thời gian để ăn đâu!"

Phụng Nhâm Ngao vừa nghe, không biết Phụng Tĩnh Xu đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì nhưng mặc kệ thế nào, hiện tại quan trọng nhất vẫn là thức ăn ngon trước mắt, vì vậy cũng không hỏi nhiều nữa, vội vàng vui đầu ăn.

Rượu quả nhiên là đồ tốt, trong cốc lát, quan viên phía dưới liền thả lỏng, rất nhanh đã tụ tập lại tán gẫu. Ngay cả khách ba nước cũng đều nở nụ cười, d,0dylq,d ăn được ăn ngon cũng cùng nhau nói chuyện tâm đắc, xem ra rất vui vẻ hòa thuận.

Từng mâm món ăn không ngừng bung lên, bụng mọi người cũng dần dần căng lên, cho đến cuối cùng khi hoa quả được đưa lên, mọi người đã ăn no lắm rồi.

Lúc này, ánh đèn trên đài tối xuống, một giọng trẻ con non nớt nhẹ nhàng phiêu tán trên không trung, giọng nói lanh lảnh của đứa bé lập tức liền hấp dẫn đám đông.

"Chúc người nhật nguyệt vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ, chúc người sinh nhật vui vẻ....." Giọng hát non nớt mà giòn tan từ một thành hai, từ hai thành ba, cho đến hợp thành một mảnh tiếng hát vang dội, lại có hơn ba mươi vệ đây một cái xe, ở trên là một vật thể hình tháp khổng lồ màu trắng sữa, trên đỉnh vật kia có thứ gì đó lóe sáng viết lên hai chữ "Bốn mươi", từ từ tiến vào vũ đài. Chỗ xe đi qua đều để lại một mùi thơm ngọt ngào, khiến người ta có một loại cảm giác hạnh phúc, không biết là thứ gì lại có tác dụng thần kỳ như vậy.

Xe dừng ở phía dưới chủ vị, một đứa bé bảy tám tuổi mặc cẩm y đỏ thắm đứa bé đi lên phía trước, cũng không quỳ xuống, chỉ là cúi mặt bái mọi người một cái, sau đó đứa bé dùng giọng ngọt ngào đặc biệt nói: "Chúc vương gia sinh nhật vui vẻ, Diē nd da nl e q uū ydo n năm nào cũng vui như hôm nay, tuổi nào cũng hạnh phúc như hôm nay!" Nói xong, lại bắt đầu hát lên khúc ca sinh nhật, dàn hợp ca ở sau lưng cũng bắt đầu hát lên.

Phụng Tĩnh Xu đứng dậy, đi tới bên cạnh đứa bé kia, dắt nàng, dùng nội lực truyền lời của nàng ra ngoài, vượt qua tường cung, truyền đến tai dân chúng bên ngoài cung, "Phụ vương! Bài hát này có tên ‘ sinh nhật vui vẻ’, nhi thần chúc phụ vương sinh nhật vui vẻ!"

Phụng Vu Dực nhìn nữ nhi đứng phía trước, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra, mỉm cười gật đầu.

Phụng Tĩnh Xu lại nói tiếp: "Phụ vương, nhi thần học nghệ ở bên ngoài nhiều năm, biết được một chỗ có tập tục, bọn họ biết làm một loại bánh ngọt rất đặc biệt, gọi là bánh sinh nhật, chính là vật này!" Phụng Tĩnh Xu chỉ về phía tháp cao màu trắng sữa sau lưng, "Nghe nói ăn bánh sinh nhật, sẽ khiến người cảm thấy rất hạnh phúc! Phụ vương, đây là bánh sinh nhật mà nhi thần chuẩn bị cho người, phía trên là một cây nến, chữ ‘ bốn mươi ’ này đại biểu số tuổi của người, nhìn về phía cây nến này ước nguyện, sau đó thổi tắt nến, vậy thì thần linh sẽ phù hộ cho người, để cho nguyện vọng của người trở thành sự thật đấy! Phụ vương, thổi nến đi!"

Phụng Tĩnh Xu vừa dứt lời, mọi người ca hát ở phía sau nàng lập tức lên tiếng phụ họa: "Thổi nến, thổi nến!"

Bị lây bởi không khí phía trước, mọi người dưới đài cũng bắt đầu kêu lên: "Thổi nến, thổi nến!"

Dân chúng bên ngoài hoàng cung, nghe được tiếng kêu bên trong cung, tất cả cũng đều hưng phấn đứng lên, lớn tiếng kêu: "Thổi nến, thổi nến!"

Ngay cả năm vạn Ngự Lâm quân cũng gia nhập vào, âm thanh hùng hậu này, làm chấn động cả thành Sở Ương!

Đột nhiên, một giọng nói hơi từ tính vang lên: "Nguyện làm cho Long Phong quốc của ta trọn đời thịnh vượng!" Ngay sau đó, bên trong thành cung bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô kịch liệt! Dân chúng bên ngoài thành cung cũng hoan hô theo! Không ít người cảm động đến rơi nước mắt, diēdaanleequydonn cho đến rất nhiều năm sau nhớ lại, đều có chút xúc động nói: "Khi đó, ta thật cảm thấy ta và tổ quốc như gắn liền một chỗ vậy!"

Sau khi Phụng Vu Dực thổi tắt nến, bánh ngọt được đẩy xuống, để các ngự trù phân chia ra.

Ngay sau đó, Phụng Tĩnh Xu đứng ở trên vũ đài, nhìn đám người dưới đài, lớn tiếng nói: "Tiết mục biểu diễn tối nay sẽ bắt đầu, xin các vị tận tình hưởng

thụ đi!"

Nói xong, liền phi thân trở về vị trí, chỉ để lại vô số ánh mắt kinh điển.

Tiết mục biểu diễn trong yến hội được sắp xếp cực kỳ xảo diệu, phân chia đoạn thời gian về cuộc đời Phụng Vũ Dục, từ khi ra đời, lớn lên, yêu, con đường làm quan.

Phần đầu tiên, là do một đám hài tử đáng yêu hợp xướng bài ca dao, biểu hiện tuổi thơ trong sáng. Một con ung nhỏ vừa được ấp ra, ở trong vỏ trứng ngó đầu ra nhìn đảo đảo, tràn ngập tò mò về thế giới mới xa lạ này, ở trong thế giới thỏa thích tìm tòi chơi đùa. Khi thái thượng hoàng và thái hậu thấy được đám nhỏ đáng yêu kia, dường như thấy được Phụng Vũ Dục lúc nhỏ vậy, đáng vẻ ngây thơ chạy nhảy trong hoàng cung, cảm động đến đỏ mắt.

Phần thứ hai, là thời kì thiếu niên kỳ trưởng thành. Thiếu niên luôn luôn kích động, lòng mang chí lớn, dũng cảm xông xáo, một khúc 《thủy thủ》này, đối với thời kỳ thanh xuân mà nói, lại rất thích hợp. Chim ung nhỏ từ từ trưởng thành, muốn rời khỏi nhà, bay đến bên kia đại dương, đi lang bạc tìm thế giới mới của mình, vì vậy, không sợ trời không sợ đất chim ung nhỏ bay ra khỏi mái nhà ấm áp. Dĩ nhiên, có khiêu chiến sẽ có thất bại, khi bóng dáng chim ung nhỏ non nớt đó chịu hết khó khăn ở trong mưa to gió lớn mà kiệt sức, người ở chỗ này đều vì nó mà xao lòng. Sau một khắc, một tia ánh mặt trời chiếu sáng bóng tối trên vũ đài, một tràn giọng nói đầy hy vọng vang lên: "Sau cơn mưa trời lại sáng, hãy tin tưởng sẽ có điều may mắn ——"

Theo tiếng hát vang lên, chim ung rút cuộc cố lấy dũng khí, lần nữa mở rộng hai cánh, bay lượn về phía không trung!

Rốt cuộc, không ngừng tôi luyện trong gian khổ, chim ung đã trưởng thành, nó đã trở thành kẻ gan dạ giữa không trung. Lúc này, da.nlze.qu.ydo/nn nó gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời nó —— bóng dáng màu trắng xinh đẹp, dẫn tới tầm mắt của nó, cũng để ý đến ai khác nữa.

Lúc này, một âm thanh đẹp đẽ vang lên, Phụng Tĩnh Xu yên tĩnh đứng ở góc vũ đài, kéo vang vĩ cầm (violin) trong tay, một bản 《ánh trăng》， khiến không khí càng thêm trở nên trầm tĩnh.

Hai con ung trải qua truy đuổi, rốt cuộc, ở trong một bài 《không có nếu như》，bọn nó đến được với nhau!

Lúc này, một bó hoa cao nửa người được nâng đến trước mắt mọi người, có điều, bó hoa này rất là quái dị, dùng một mảnh gấm màu tím buộc lại, bên ngoài dùng loại giấy gì đó rất đẹp bao lại nhiều lớp (nhưng thật ra là giấy nylon). Lúc mọi người thấy rõ "bó hoa" này, tất cả đều kêu lên —— ở trong đó vốn không phải là hoa gì, dinendian.loqidJon mà là vô số búp bê gỗ! Những búp bê này chỉ có hai hình dáng, một con có dáng vẻ Hiền vương gia mà mọi người thấy ở trên tường hoa, con còn lại nhìn một cái cũng biết là ái thiếp của Hiền vương gia —— Hiền vương phi! Chỉ thấy này trong bó hoa này hai người hoặc dặt tay hoặc nhìn nhau, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, rất là đáng yêu!

Phụng Tĩnh Xu từ trên đài xuống, cầm bó hoa tượng người đáng yêu đi tới chủ vị, cười nói: "Phụ vương và mẫu phi vô cùng đắm say, khiến người ta thật hâm mộ, bó hoa tượng người tình lữ này, là quà tặng thứ hai Xu nhi đưa cho phụ vương, nguyện tình cảm giữa người mẫu phi kéo dài mãi mãi, càng ngày càng hạnh phúc!"

Phụng Vũ Dục cười lớn nhận lấy bó hoa, ánh mắt nhìn về phía Giang Sở Nhi khiến nàng không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt!

Trên đài tiếp tục tiến hành biểu diễn, sau thành gia, chính là con đường làm quan, mặc dù thiên hạ thái bình, nhưng vì tổ quốc thịnh vượng, nam nhân gánh vác trách nhiệm của mình, bảo vệ quốc gia.

Một hồi tiếng trống vang lên, giữa lúc tràn ngập không khí nghiêm trang, chợt dường như thấy được trận chiến giằng co quyết liệt trên chiến trường kia! "Khởi lửa bốc lên, giang sơn nhìn về phía bắc, gió cuốn kéo ngựa hí dài ——" Một giọng nói phóng khoáng vang lên, theo đó là tiếng gọi cao thấp, một bài 《Tinh Trung Báo Quốc》，hát lên khiến mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, luôn miệng khen hay!

Một khúc kết thúc, một tia sáng vàng thoáng qua, một quyền màu vàng dường như đang trôi lơ lửng ở trước mặt Phụng Vũ Dục, mọi người đều kinh ngạc!

Vật kia lại có thể lơ lửng ở giữa không trung lâu như vậy, điều này cần rất nhiều nội lực hùng hậu đó! Là ai? Là ai có thực lực kinh người như vậy?

"Phụ vương, bảo vệ quốc gia là tâm nguyện của nam nhi, Xu nhi biết tầm quan trọng của quốc gia trong lòng người, Dieemdkdan/leequhydonnn quyền 《ba mươi sáu kế》 này chính là binh gia chí bảo, hôm nay đưa cho phụ vương, hi vọng phụ vương thích!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy bên cạnh Phụng Tĩnh Xu có một vị lão giả tóc bạc về mặt hồng hào đang đứng, trong bụng suy đoán lai lịch của người này, rồi rít thâm nghĩ, người này hẳn là ân sư Lục Miếu chân nhân của Phụng Trạch công chúa? Nếu như là hắn, vậy thì cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn có thể giải thích, Lục Miếu chân nhân là đệ nhất cao thủ Sở Ảnh, khiến một quyền sách lơ lửng giữa không trung là hoàn toàn bình thường.

Phụng Vũ Dục kích động nhận lấy bản binh thư lấp lánh kim quang kia, chỉ mở ra tờ thứ nhất, liền vui mừng đến mặt mày hơn hờ kêu tốt!

Một buổi dạ tiệc, dưới những buổi biểu diễn đa dạng và tặng quà của Phụng Tĩnh Xu đã sắp đến hồi kết thúc, cho đến cuối cùng, Phụng Tĩnh Xu đi lên đài lần nữa, nói: "Phụ vương, mẫu phi, tối nay Xu nhi tặng hai lễ vật cuối cùng, kính xin phụ vương và mẫu phi theo Tĩnh Ảnh đi trước!"

Phụng Vũ Dục và Giang Sở Nhi nghi ngờ đứng dậy, theo Tĩnh Ảnh rời đi.

Phụng Tĩnh Xu xoay người nói với mọi người: "Cảm tạ các vị đã tham gia, kế tiếp là tiết mục cuối cùng, xin thưởng thức!"

Nói xong, từng ca cơ đứng lên vũ đài, các nhạc sĩ cũng chuẩn bị ổn thỏa xong, tiếng nhạc du dương cùng vang lên với tiếng hát của các ca cơ: "Khó quên

đêm nay, khó quên đêm nay ——"

Lúc này, một người lớn tiếng kêu lên: "Trên trời là cái gì thế!?"

Mọi người rối rít ngẩng đầu, về mặt kinh ngạc nhìn một vật hình cầu lớn có lửa đốt chậm rãi phiêu dạt giữa không trung, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) có người kích động hét lớn: "Bọn họ bay lên trời! Bọn họ bay lên trời rồi!"

"Hừ —— ầm! Ầm! Ầm!" Pháo hoa đủ mọi màu sắc, được bắn lên trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người!

Mọi người chưa từng gặp qua cảnh tượng đẹp như vậy, tất cả đều bị đám pháo hoa xinh đẹp này mê hoặc!

Bên ngoài thành cung, khi dân chúng nhìn thấy Phượng Vũ Dực và Giang Sở Nhi bay ở trên trời, cũng đều kêu lên, ở trong lửa khói sáng ngời, kích động và hoan hô!

Đứng ở trong khí cầu, Phượng Vũ Dực và Giang Sở Nhi khẩn trương nắm tay của đối phương, đến khi hiểu rõ được, hai người cảm động đến ôm nhau thật chặt.

Phượng Tinh Xu để đèn lồng mà dân chúng thành Sở Ương cầm trên tay, ghép thành mấy chữ lớn: phụ thân sinh nhật vui vẻ!

Phượng Vũ Dực xúc động nói: "Đây là thời khắc hạnh phúc trong cuộc đời này của ta!"

Sau đêm ấy, Phượng Tinh Xu hoàn toàn nổi danh trên đại lục Sở Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11

Hôm nay vừa lâm triều, Phượng Nhâm Ngao liền ban bố xuống mấy mệnh lệnh. Trong đó có một điều khiến quần thần xôn xao —— khi Phượng Trạch công chúa bắt đầu cập kê sẽ chính thức tiếp quản ba thành Bạch Vũ, Trương Lý, Quách Duy, về sau tất cả mọi chuyện của ba thành đều do Phượng Trạch công chúa toàn quyền an bài, không cần báo cáo lên.

Ý chỉ này, khiến chúng thần nhất thời suy nghĩ đủ điều, đều ở đây tính toán sau này nên làm như thế nào.

Ba khối đất phong này kể từ sau khi mười năm trước được ban cho Phượng Tinh Xu, trong triều có một số người cũng chỉ có thể nhìn ba khối thịt béo này mà chảy nước miếng, cộng thêm mười năm này Hiền vương gia nghiêm khắc trông coi đất phong, vì vậy đừng nói là béo bở, Die nd da nl e q uu ydo n ngay cả chút dầu mỡ gì bọn họ cũng chưa được thấy qua! Hiện tại phải giao đất phong cho Phượng Tinh Xu, những người này đều đánh tính toán, trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận không ngừng trên triều đình, tán thành có, phản đối cũng có.

Với tâm tư này, Phượng Nhâm Ngao ngồi trên long ý thấy rõ ràng, vì vậy ý vị sâu xa nói một câu: "Có năng lực thì ở trong vòng mười ngày chuẩn bị được bữa tiệc tuyệt nhất thiên cổ như tối hôm qua đi, chẳng lẽ các khanh còn cảm thấy Phượng Trạch công chúa không thể đảm nhiệm sao?" Ý là Phượng Tinh Xu có năng lực, mặc kệ các người đang nghĩ cái mưu ma chước quỷ gì cũng sẽ không thực hiện được ở dưới mí mắt của nàng.

Sau khi tuyên bố chuyện quan trọng xong, Phượng Nhâm Ngao tiến hành ban thưởng đối với những người đã đóng góp chuẩn bị trên các phương diện ở yến hội, sau đó mới tiến hành báo cáo chính sự theo thường lệ.

Sáng sớm, cửa chính phủ Hiền vương bị gõ vô số lần, mỗi lần mở cửa, Trương Quý giữ cửa đều sẽ nhìn thấy những công tử nhà đại thần mặc cẩm y có làm ra vẻ tiêu sái nào đó, hoặc nho nhã hoặc bá đạo muốn gặp công chúa, dieendaanleequydonn chỉ tiếc tối hôm qua sau khi tiểu vương gia trở về phủ liền phân phó, không tiếp khách! Vì vậy Trương Quý cũng mời mọi người trở về.

Dĩ nhiên, không phải mỗi người đều dễ dàng bị đuổi đi như vậy, vẫn còn có mấy người không thấy rõ tình thế, vừa nghe nói không gặp, liền hung thần ác sát kêu la, lại không nhìn rõ ràng nơi này là địa phương nào, hiện tại toàn bộ hoàng đô tính ra thì người hầu phủ Hiền vương là quý giá nhất, sau bữa tiệc chấn động hoàng đô tối hôm qua, hôm nay những hạ nhân đi bộ ở bên ngoài cũng thấy xuân phong đắc ý, vì vậy cũng không ngại những công tử quan gia, thiếu gia nhà giàu ỷ vào thân phận của mình. Có người náo, hai tay thị vệ nhắc tới, ném ra!

Như thế này đây, có một vị tự xưng là công tử nhà Trương thị lang, nam nhân đó ở cửa kêu la: "Cha ta là Lễ bộ thị lang, tiện nô người dám cản ta!? Nếu không tránh ra, xem ta sau này thành phò mã công chúa rồi thế nào thu thập người!"

Trời ạ! Trương Quý tròn mắt một cái, cha người cũng họ Trương? Quả thực là vũ nhục họ "Trương" này! Lại còn vọng tưởng lên làm phò mã công chúa? Phi! Quả thực là nói chuyện viển vông! Cũng không nhìn lại xem dung mạo hán thế nào! Ngay cả vị công tử Tuân Thư đó còn tốt hơn hán ngàn vạn lần! Phò mã? Phủ Hiền vương ta không có phò mã, chỉ có cô gia được gả tới!

Trương Quý phát tay, hai thị vệ canh giữ ở trước cửa vương phủ đi tới, mỗi người một bên, lôi Trương công tử đi.

"Các ngươi làm cái gì thế! Tại sao các ngươi có thể đối với ta như vậy!?" Về mặt Trương công tử hung ác, chân lại không tự chủ được run lên.

"Trương Quý, đây là thế nào?" Một giọng nói ôn hòa vang lên, Trương Quý vừa nghe, lập tức về mặt tươi cười, "Đệ Ngũ công tử, da.nlze.quydo/mn ngài đã tới, chân nhân đã ở trong rừng trúc rồi, tiểu vương gia phân phó, chỉ cần ngài tới thì trực tiếp đi qua."

Đệ Ngũ Long Quy đeo một cái hòm thuốc, một tay đỡ vị đại thẩm bị điên, nghi hoặc nhìn nam nhân gào thét bị bắt đi, Trương Quý thấy thế nói: "Những vị công tử này, tối hôm qua thấy được dung mạo của công chúa, sáng sớm hôm nay liền tới gõ cửa, cửa vương phủ chúng ta đều bị bọn họ gõ hư mất rồi!" Đang nói, lại một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa vương phủ, hai tay Trương Quý vừa vuốt, làm ra biểu cảm "xem đi".

Phu xe trên xe ngựa lưu loát nhảy xuống, đi tới trước cửa, giọng điệu cao ngạo nói: "Đi! Thông báo cho công chúa của các ngươi, nói hoàng tử Hí Triều quốc đến, để cho nàng ra nghênh tiếp!"

Trương Quý vừa nghe, ô! Hoàng tử? Chuyện này..... Suy nghĩ một chút, vẫn quyết định tuân thủ phân phó của chủ nhân, hần cười xòa nói: "Vị huynh đệ này, thật sự xin lỗi, chủ nhân nhà ta phân phó, hai ngày nay không tiếp khách....."

"Chát!" Một cái tát vang dội vang lên, phu xe giương cặp mắt phách lối lên mắng: "Phi! Cái gì mà không tiếp khách! Cậu nô tài! Ngươi không nghe thấy ta mới vừa nói gì sao!? Chủ tử nhà ta là hoàng tử, dinendian.loqid]on tương lai chính là hoàng thượng Hí Triều quốc! Một công chúa nhỏ nhỏ của các ngươi, tương lai thấy chủ tử nhà ta còn phải hành lễ, giả bộ thanh cao gì chứ!"

Lời phu xe nhục nhã người khơi dậy sự bảo vệ trong lòng Trương Quý, hét lớn một tiếng rồi rít tiến lên tức giận mở miệng mắng phu xe, tiếng vang kinh động người trong vương phủ, bọn hạ nhân vừa thấy xảy ra tranh cãi, bầm báo quản gia, Tiền bá vội vã báo lại với tiểu vương gia. Lúc này vương gia không ở trong phủ, phu nhân lại không quản chuyện, công chúa một mình cả đêm đoán chừng còn chưa tỉnh lại, vào lúc này chỉ có tiểu vương gia có thể ra mặt!

Người bên trong xe ngựa, nghe tiếng huyên náo phía ngoài, vén rèm lên, vừa nhìn thấy phu xe của mình bị người phủ Hiền vương vây lại, một tia tức giận xông lên đầu, Mộ Dung Vũ tức giận nói: "Phù Hiền vương này thật không có lễ phép! Chúng ta đến viếng thăm, bọn họ lại còn bao vây người của chúng ta lại, thật không để chúng ta vào ở trong mắt rồi!"

Trong mắt Tử Nguyệt Hi lóe lên tia tức giận, vén rèm lên đi xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi nghe quản gia hồi báo, Phụng Duy Tĩnh lập tức thi triển khinh công đi tới cửa, thấy ở cửa nhao nhao âm ỉ, không khỏi nhíu mày mà hỏi: "Lại vây ở một chỗ làm gì?"

"Tiểu vương gia!" Vừa thấy Phụng Duy Tĩnh tới, bọn thị vệ rồi rít đứng ra thành an, lúc này, Tử Nguyệt Hi vừa lúc đi tới cửa, "A Nhất, xảy ra chuyện gì?"

Vừa thấy chủ nhân, phu xe được kêu là A Nhất lập tức đi tới, thêm mắm thêm muối nói: "Điện hạ, ta đi cầu kiến, nhưng không ngờ đầy tớ này hung ác lười biếng không muốn thông báo, nói công chúa không tiếp khách, Dieenndkan/leeequhydonnn ta nhất thời giận nói mấy câu, ai biết những người này mở miệng liền mắng, bọn họ chẳng những mắng ta, còn mắng điện hạ!"

"Ngươi nói vậy! Không phải như vậy, rõ ràng chính ngươi mở miệng chửi công chúa chúng ta, ngươi lại bóp méo sự thật!" Trương Quý nhảy dựng lên nói, "Tiểu vương gia, người cần phải minh xét, người ở nơi này đều nghe rất rõ ràng!"

"Hừ! Các ngươi là một phe, dĩ nhiên giúp mình nói chuyện!" A Nhất hừ lạnh nói.

"Ngươi....."

"Được rồi, không nên ồn ào!" Phụng Duy Tĩnh cắt đứt hai người, tiến lên một bước chấp tay nói: "Hoàng tử, gia giáo không nghiêm, đã đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi!" Nói xong, nháy mắt với quản gia, lạnh lùng nói: "Quản gia, mang Lý Phúc đã đắc tội khách quý xuống đánh mười đại bản, nhốt ở phòng chứa củi ba ngày!"

Mọi người sững sờ, Lý Phúc? Không phải Lý Phúc vẫn còn ở phòng bếp sao!

Tiền bá hiểu ý nín cổ áo Trương Quý đi vào trong, mọi người chợt hiểu, hóa ra đây là "Lý Phúc"! Rồi rít lên nén cười, tiểu vương gia cũng thật biết dọa dẫm, vẫn bao che như thế, xem ra chính mình thật sự đi theo chủ tử tốt!

Phụng Duy Tĩnh đưa mắt nhìn, thấy được Đệ Ngũ Long Quy đứng ở một bên, tiến lên một bước mỉm cười nói rằng: "Long Quy vào đi, di@en*dyan(lee^qu.donn) sư phụ đang ở trong rừng trúc chờ các ngươi!" Vừa nhìn về phía đại thẩm bên cạnh, dịu dàng nói: "Đại nương đi thông thả."

Vị đại thẩm si ngốc ngơ ngác đưa mắt đi qua Phụng Duy Tĩnh, nói: "Bảo bảo hẹn gặp lại....."

Một người ở bên cạnh nhìn thấy ba người, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong mắt tràn đầy không thể tin, chấn kinh đến không thể nào nói được! (có chuyện gì xảy ra nhỉ???)

Đợi sau khi hai người vào phủ, Phụng Duy Tĩnh xoay người lại ôm quyền với Tử Nguyệt Hi nói: "Xin hỏi Tử hoàng tử tới là vì....."

"Bản điện hạ đến viếng thăm Phụng Trạch công chúa." Tử Nguyệt Hi cũng không hồi lễ, cầm cây quạt trong tay phất qua phất lại, một bộ dáng tao nhã.

Phượng Duy Tĩnh đứng mực giờ tay ôm quyền lần nữa, xin lỗi nói: "Hôm qua sau khi gia ty về nhà liền phân phó, đienddn lieqiudoon mấy ngày nay không tiếp khách. Mười ngày trước nàng vẫn bận rộn chuẩn bị bữa tiệc, vì vậy cực kì mệt mỏi, tối hôm qua trở lại nhưc đầu ngủ gục, thật sự xin lỗi!"

Từ Nguyệt Hi là người có chút tài hoa, nhưng tâm tính cao ngạo đồ kị, coi trọng sĩ diện, không chấp nhận được người khác nói với mình chữ "không", giờ phút này ở trước mặt nhiều người như vậy Phượng Duy Tĩnh bác bỏ lời của mình, để cho hấn nhất thời không xuống đài được, trong mắt lóe lên một tia giận.

"Tiểu vương gia, điện hạ nhà ta chính là khách quý của quý quốc, phủ Hiền vương các người lại ở chỗ này đối đãi khách quý sao!?" Mộ Dung Vũ vừa thấy Từ Nguyệt Hi cam chịu, lập tức lên tiếng chất vấn.

Phượng Duy Tĩnh nhìn Mộ Dung Vũ, thân nhiên nói: "Quốc cữu, mệnh lệnh này không chỉ là một mình gia ty hạ xuống, d,0dy1q,d tối hôm qua sau khi gia ty nghỉ ngơi, trong cung liền truyền đến ý chỉ của hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy gia ty nghỉ ngơi, vì vậy kính xin hai vị tha lỗi!"

"Người!"

"Ah, tất cả mọi người đều ở đây à?" Một giọng nói phong lưu truyền đến, một bóng dáng màu hồng bước về phía Từ Nguyệt Hi và Mộ Dung Vũ vái chào, "Hạ quan Hoa Ngọc Dung tham kiến hoàng tử, quốc cữu."

"Sao Hoa đại nhân cũng tới?" Từ Nguyệt Hi liếc Hoa Ngọc Dung một cái, lạnh nhạt hỏi.

"Hạ quan đến viếng thăm." Hoa Ngọc Dung thấy hai người không muốn gặp mình, cũng thu hồi lễ.

Dọc theo con đường này, hai người hoàn toàn coi mình như không khí không để ý tới, nếu không phải nghĩ tới dựa vào quan hệ của hai người dẫn mình đến bữa tiệc, được nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu, hấn đã sớm nghênh ngang rồi đi rồi! Đề nhất tài tử hấn từ trước đến giờ đều là cho người khác sắc mặt để nhìn, chưa từng xem qua sắc mặt của người khác? Ngay cả phụ hoàng của hấn, hoàng thượng Hi Triều quốc Tử Diệp cũng phải cho mình ba phần thể diện, diennnle,qu,y don vị hoàng tử này lại chèn ép mình khắp nơi, Hoa Ngọc Dung đột nhiên cảm thấy, hấn chịu đủ rồi! Hôm nay coi như đã gặp được phụ vương của Phượng Tĩnh Xu còn lấy được công nhận của hấn, như vậy hấn còn cần kiêng kỵ hai người kia sao?

Nghĩ như vậy, Hoa Ngọc Dung cũng trở nên lạnh nhạt. Không phải hấn qua sông rút cầu, thật sự là hai người kia khiến hấn không thể nhịn được nữa!

Quả nhiên, vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung đến viếng thăm, sắc mặt của Từ Nguyệt Hi lập tức trầm xuống, cười nhạt nói: "Hoa đại nhân tới thật không đúng lúc, hôm nay công chúa không tiếp khách!"

Hoa Ngọc Dung không để ý tới Từ Nguyệt Hi giễu cợt, nhìn về phía Phượng Duy Tĩnh, Phượng Duy Tĩnh gật đầu, "Tĩnh nhi quá mệt mỏi."

Hoa Ngọc Dung hiểu cười cười, nói: "Vậy ngày khác ta....."

"Mẫu thân ta ngược lại muốn gặp người một lần!" Phượng Duy Tĩnh cắt đứt lời Hoa Ngọc Dung, hài hước nói. Mấy ngày kia mẫu thân hầu ở trong hoàng cung, không thấy được Hoa Ngọc Dung, hôm qua trở lại nghe phụ thân nói đến, Diennnle q u ydo n la hết muốn nhìn thử con rể đã ngàn dặm xa xôi chạy tới đuổi theo nữ nhi là có hình dáng gì, vì vậy hôm nay Phượng Duy Tĩnh vừa thấy được Hoa Ngọc Dung, liền làm chủ giữ lại hấn.

"A! Vương phi muốn gặp ta?" Hoa Ngọc Dung vừa nghe, mặt đỏ lên ba phần. Nhớ tới dáng vẻ vụng về mấy ngày trước khi nhìn thấy Hiền vương gia, có chút ngượng ngùng. Mặc dù cuối cùng Hiền vương gia rất là hài lòng về hấn, nhưng hấn vẫn còn cảm thấy lo lắng về hình tượng của mình ở trong lòng Hiền vương gia, chỉ sợ vương gia cảm thấy mình vụng về, hôm nay vương phi muốn gặp mình, nhất định phải biểu hiện tốt một chút! Hoa Ngọc Dung ở trong lòng cho mình động viên nói.

Hai người bên cạnh nghe lời Phượng Duy Tĩnh nói, kinh ngạc nhìn Hoa Ngọc Dung, "Hoa đại nhân, tại sao vương phi phải gặp người?" Ánh mắt Từ Nguyệt Hi bén nhọn nhìn về phía Hoa Ngọc Dung, giọng điệu gây sự này lại khiến trong lòng Ngọc Dung dâng lên một tia chán ghét.

"Hạ quan may mắn được kết làm bằng hữu với công chúa ở trên đại hội võ lâm, vì vậy lần này đến viếng thăm, thuận tiện thỉnh an hai vị trưởng bối của công chúa." Hoa Ngọc Dung nói.

"Hà? Hoa đại nhân và công chúa là bằng hữu?" Trong mắt Từ Nguyệt Hi xẹt qua một tia tính toán, "Vậy thì thật là tốt! Vậy thì mời Hoa đại nhân....." Tiến cử cho chúng ta.

Một câu nói chưa nói xong, Phượng Duy Tĩnh khéo léo ngắt lời nói: "Ngọc Dung, vào đi, mẫu thân ở trong hoa viên đấy."

Hoa Ngọc Dung cũng sẽ không cho Từ Nguyệt Hi cơ hội nói chuyện, ôm quyền với hai người nói: "Hạ quan cáo từ!" Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào cửa chính.

Từ Nguyệt Hi trong con giận dữ, ác độc nhìn bóng dáng màu hồng này, Hoa Ngọc Dung! Ở Hi Triều người tranh danh tiếng với ta ở khắp nơi, diennnle.loqjdJon đến Lộng Phong người cũng muốn đối nghịch với ta, hừ, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Hừ lạnh một tiếng, Từ Nguyệt Hi cũng không nói lời nào, quay đầu rồi đi, Mộ Dung Vũ cũng qua loa nói đôi câu, đi theo.

Ở khúc quẹo trước cửa vương phủ, có hai bóng dáng đang đứng, thu hết một màn vừa rồi vào mắt, hai người nhìn nhau một cái, đi tới vương phủ.

Quyển 4 - Chương 12

Sau khi Phụng Duy Tĩnh phân phó thủ vệ chú ý trông chừng, vừa xoay người muốn đi vào, một âm thanh vang lên gọi hắn lại, "Tiểu vương gia xin dừng bước!"

Phụng Duy Tĩnh trầm nghĩ, công việc giữ cửa này thật đúng là mệt mỏi, mình mới đứng ở đây thời gian không tới một chén trà, đã tới ba nhóm người, cũng khổ cho Trương Quý, ừ, chờ lát nữa gọi Tiền bá cho hắn thêm bạc.

Trong lòng mặc dù không ngừng oán thầm, Phụng Duy Tĩnh vẫn mang theo nụ cười xoay người lại.

Người tới một cao một thấp, một xanh lá một xám, một gầy yếu một cường tráng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Phụng Duy Tĩnh đưa mắt đặt ở trên người thiếu niên áo xanh, Die nd da nl e q u ydo n khách khí thăm hỏi: "Duy nhi bái kiến hoàng tử, xin hỏi hoàng tử gọi Duy Tĩnh lại là vì chuyện gì?"

Hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Tĩnh quan sát thiếu niên ở trước mắt, tuổi của hắn chỉ lớn hơn so với mình một tuổi, nhưng lại trưởng thành sớm, dựa theo tài liệu do thủ hạ truyền tới, vị tiểu vương gia này, ở trên thương trường là bá chủ một phương, so với ca ca của hắn, chỉ có hơn không kém, lại nói võ công của hắn, mặc dù chưa được thấy qua công phu của hắn trên đại hội võ lâm, nhưng vào cái ngày đoạt bảo ấy, ba mươi cao thủ dưới tay mình do thúc thúc khổ cực bồi dưỡng ra đều bị chém giết, như vậy có thể thấy được sự lợi hại của hắn. Nếu như không cần thiết, Long Ứng Tĩnh hi vọng không đối địch với hắn, nhưng mà, nếu như.....

Nghĩ đến khả năng đó, hai mắt Long Ứng Tĩnh lại thêm một phần thâm trầm.

"Nghe nói Lục Miếu chân nhân chính là ân sư của Phụng Trạch công chúa, Ứng Tĩnh vẫn luôn sùng bái chân nhân, đêm qua vốn nghe nói chân nhân muốn tham dự tiệc, vốn muốn làm quen chân nhân, không biết làm sao lại quên mất chuyện này, hôm nay đến đây với Viêm tướng quân, thành tâm bái kiến." Nói xong, Long Ứng Tĩnh bái lễ với Phụng Duy Tĩnh.

Lời này rất có bản lĩnh, vừa nói rõ ý đến là vì Lục Miếu, lại không để lại dấu vết nâng Phụng Tĩnh Xu một phen, ý tứ trong đó chính là tối hôm qua bữa tiệc quá mức xuất sắc, dieendaanleequydonn quên mất người hắn sùng bái, loại tán dương trong lúc vô tình này, làm cho người ta nghe rất thoải mái, so với việc cố ý ca ngợi còn có tác dụng hơn.

Quả nhiên, Phụng Duy Tĩnh mới đầu còn chưa đủ tin tưởng, sau khi nghe được ý trong đó, không nói hai lời để cho hai người vào phủ.

Vị trí rừng trúc ở phủ Hiền vương rất vắng vẻ, chính là nơi ở gần chỗ hốc cây mà năm đó Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh chơi đùa, dọc đường đi tới, rất là thanh tịnh và đẹp đẽ.

Lúc Phụng Duy Tĩnh đưa hai người tiến vào rừng trúc, đã có mấy người ngồi ở trong rừng trúc rồi.

Lục Miếu vẫn một thân áo xanh như cũ, mái tóc bạc trắng dùng một sợi dây xanh ngọc bích cột lên, mặt mày hồng hào không nhìn ra dấu vết năm tháng lưu lại, người vừa nhìn, còn tưởng rằng là một nữ nam tử trung niên!

Giờ phút này hắn đang trầm ngâm chần chạch cho vị đại nương si ngốc của Đệ Ngũ Long Quý, Đệ Ngũ Long Quý khẩn trương ngồi ở một bên quan sát học tập, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư cũng ngồi ở bàn đá bên kia, Tĩnh Ảnh chuyên chú nhìn, nghe ba người phát ra tiếng vang, ngẩng đầu liếc nhìn, lại cúi đầu, ngược lại Tuân Thư, thoát nhìn rất nhàm chán, một thân áo đỏ nổi bật lên má hồng da trắng của hắn, một đôi con ngươi nhìn trái, nhìn phải, khi thấy ba người Phụng Duy Tĩnh, liền nở nụ cười tươi rói, vội vàng chạy tới, kéo tay Phụng Duy Tĩnh nũng nịu nói, "Tĩnh ca ca, tỷ tỷ đâu? Sao Thư nhi không thấy tỷ tỷ?"

Phụng Duy Tĩnh cười xoa xoa hai gò má béo của Tuân Thư nói: "Tối hôm qua tỷ tỷ quá mệt mỏi, còn đang ngủ đây."

"A! Tỷ tỷ lại muốn làm con heo nhỏ rồi hả?" Tuân Thư tròn to cặp mắt, giật mình hỏi.

"Ha ha! Đúng vậy!" Phụng Duy Tĩnh cười lớn trả lời.

"Ừm!" Tuân Thư hơi nhú mày, "Con heo nhỏ khó coi, vẫn là tỷ tỷ đẹp mắt một chút, không được, ta phải đi đánh thức tỷ tỷ, da.nlze.qydo/nh không để cho tỷ làm con heo nhỏ!" Tuân Thư chạy vụt đi như một làn khói, Phụng Duy Tĩnh không kịp gọi hắn, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu.

Xoay người lại đến bên cạnh bàn đá, hồi thẩm nhìn Tĩnh Ảnh một cái, Tĩnh Ảnh nhẹ nhàng gật đầu, Phụng Duy Tĩnh làm một động tác chó lên tiếng, mời Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy ngồi xuống.

Sau một nén nhang, Lục Miếu buông tay nữ tử kia ra, Đệ Ngũ Long Quý vội vàng tiến lên trước hỏi: "Chân nhân, tình huống sao rồi?"

Lục Miếu vuốt vuốt râu trắng như tuyết, nhìn Đệ Ngũ Long Quỷ, nói: "Mười mấy năm qua đều là người chẩn bệnh cho nàng, tình huống của nàng thế nào người rõ nhất rồi, không phải sao?"

Đệ Ngũ Long Quỷ cứng lại, vội la lên: "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Chân nhân, hai ngày trước người vẫn còn châm cứu chế thuốc cho nàng mà, sao hôm nay....."

"Hai ngày trước là ta đang nhìn tình trạng cụ thể của nàng, dù sao nghe thấy lời của người cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được thông tin ta muốn, hiện tại đã sáng tỏ, ta mới nói cho người biết, những phương pháp trị liệu mấy năm gần đây của người cũng không sai, vấn đề duy nhất là ở trên người nàng, là nàng phong tỏa ý thức của bản thân, không muốn tỉnh lại, vì vậy bất luận làm gì dùng thuốc hay dùng châm, cũng sẽ không hữu dụng, thuốc và kim châm chỉ có thể cứu trị phần ngọn, cũng không thể chạm đến gốc, muốn nàng thực sự tỉnh lại, chỉ có tìm được điểm mấu chốt khiến nàng phong bế bản thân, hiện tại những gì chúng ta làm đều vô dụng!" Lục Miếu cau mày nói.

"Vô dụng à..... Chẳng lẽ tâm huyết mấy chục năm nay của ta và sự phụ cứu như vậy uổng phí? Ngay cả người ta cũng không trị khỏi, sau này còn dựa vào cái gì để chữa trị cho người trong thiên hạ đây?" Đệ Ngũ Long Quỷ xụ vai xuống, ủ rũ lầm bầm nói.

Nhìn bộ dáng Đệ Ngũ Long Quỷ như đưa đám, Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh cũng không biết phải an ủi như nam tử tốt bụng cổ chấp này thế nào, chỉ có thể nhủ thầm lo lắng suông.

Long Ứng Tinh và Viêm Vũ Thụy ở bên cạnh nhìn đáng vẻ mấy người rồi hai mặt nhìn nhau, cũng đều yên lặng không nói được lời nào.

Lục Miếu nhìn ba người, lạ nhìn nữ nhân kia, đột nhiên nói nói: "Có lẽ Xu nhi sẽ có biện pháp không chừng!"

Một câu nói giống như xé tan màn đêm nhìn thấy được ánh sáng, Đệ Ngũ Long Quỷ lập tức ngẩng đầu lên vẻ mặt mong đợi nhìn Lục Miếu, "Công chúa có biện pháp?" Tiếp đó sắc mặt lại âm trầm, "Chân nhân, người không cần an ủi ta, ta biết rõ người không đành lòng nhìn ta khổ sở, ta biết rõ công chúa là đồ đệ của người, người là sư phụ cũng không có cách nào, công chúa còn có biện pháp gì được?"

"Cũng không phải, cũng không phải!" Lục Miếu gật gù hả hê một hồi, nói: "Mặc dù Xu nhi là đồ đệ của ta, nhưng trên các phương diện nàng đã sớm là trò giỏi hơn thầy, đặc biệt là y thuật của nàng, ngay cả ta cũng theo không kịp."

Mấy tiếng rút khí vang lên, Đệ Ngũ Long Quỷ, Long Ứng Tinh và Viêm Vũ Thụy không thể tin được trợn to hai mắt!

Trên đại lục Sở Ảnh, ngay cả Lục Miếu chân nhân có bản lĩnh cao nhất, y thuật cũng là tốt nhất, ba mươi mấy năm trước vẫn còn ngang hàng với Y Thánh, bây giờ qua nhiều năm như vậy, y thuật của hắn chắc chắn càng thêm thông thạo, một cao nhân như vậy, dám nói đồ đệ của mình, một nữ tử còn chưa cập kê, đã vượt xa hắn, lời này thật giống như đâm rỗng hang hổ, vốn không thể là thật!

Nhưng vì chữa bệnh cho đại thẩm, Đệ Ngũ Long Quỷ cũng không có kỵ gì nữa, trực tiếp hỏi: "Tiền bối nói thật? Y thuật của công chúa còn lợi hại hơn người sao?"

Lục Miếu không cam lòng gật đầu, trong lòng vừa kiêu ngạo lại càng không cam lòng, kiêu ngạo là mình có mắt nhìn người, thu được một đồ đệ kỳ tài như vậy, không chỉ chuyên lạ kỳ của bản thân, ngay cả cái đầu cũng rất thông minh thần kỳ. Ban đầu hắn giao sách thuốc bí tịch cho nàng, nàng chỉ tốn một tháng thì lĩnh hội được tầng bảy tầng tám, sau đó liền đuổi hắn xuống núi dạy hai tên đồ đệ khác, đợi khi nàng xuống núi vào ngày sinh nhật của đồ đệ Duy nhi, hắn liền phát hiện nàng tiến bộ rất nhanh, cho đến mấy năm trước, thậm chí không cần hắn dạy, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) trực tiếp đuổi hắn xuống núi, rõ ràng Tuyệt Lăng sơn là địa bàn của mình, đến cuối cùng lại bị cái nha đầu kia đuổi, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Lục Miếu hắn cũng không cần bày ra nữa! Thật là dạy cho đệ tử đôi chết sư phụ, Lục Miếu nghĩ đến, có chút không cam lòng, cũng chỉ có thể chấp nhận than thở, ai bảo hắn không có cách gì với nàng chứ?

"Người tìm cơ hội để Xu nhi xem thử, nói không chừng nàng có thể chữa được." Lục Miếu chậm rãi nói.

"Nhưng, nếu như công chúa có thể trị hết, tại sao nàng không giúp ta chữa trị từ sớm chứ?" Đệ Ngũ Long Quỷ không hiểu hỏi.

"Khụ khụ! Có thể là, Xu nhi cảm thấy để cho sư phụ ta đây tới thì tốt hơn, dù sao ta vừa lúc muốn tham gia sinh nhật Hiền vương, huống chi, không phải người nói có di ngôn của sư phụ phải giao cho ta sao?" Lục Miếu vội vàng tìm cơ cho Phượng Tinh Xu, thuận tiện dời đi sự chú ý của Đệ Ngũ Long Quỷ, thăm than một hồi, nghĩ thầm: cũng không thể để hắn biết nha đầu kia là lừa trị, huống chi thấy đáng vẻ nha đầu Nguyệt Phi hai ngày nay, rõ ràng hai người có quyết định muốn kéo người ta đến Hạnh Lâm đường, người này có giá trị, dĩ nhiên không thể để người ta chạy, hừ hừ, ý đồ của nha đầu kia, lão đầu ta còn không biết sao!? Ừm, dùng việc này để lừa nàng lấy chút lợi đi? Muốn cái gì đây? Ừ, tối hôm qua món ăn rất ngon, hắn còn chưa ăn đã nghiện, còn có rượu không tồi, còn có..... A! Đúng rồi, còn có một vật trọng yếu nhất, hắc hắc, hắn cũng muốn bay một vòng trên bầu trời, tối hôm qua thấy phu thê Hiền vương bay lên trời, hắn rất hâm mộ đó! Mặc dù có thể dùng khinh công để bay lên trời không, nhưng mà, vẫn là vật tối hôm qua thoải mái hơn, không lao lực, thời gian dừng lại cũng dài, ừ, hắn nhất định phải để nha đầu cho hắn ngồi lên một lần, không, hai lần, không, ách, đứt khoát đưa món đồ kia đưa cho hắn, chú ý này không tệ.....

Lục Miếu không nhìn người quanh mình, bắt đầu tiến vào giai đoạn mơ mộng kia. Cái tật xấu này của hắn, kể từ thấy được đủ loại đồ vật kỳ cổ quái của Phượng Tinh Xu đã xuất hiện, vẫn không sửa được, khiến người xung quanh hắn thờ dài không dứt.

Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh quá quen thuộc với cặp mắt tỏa sáng kia của Lục Miếu, hai người nhìn nhau một cái, dĩenddn liequidoon thờ dài một tiếng, Phượng Duy Tinh bắt đầu đi đi tới sau lưng Lục Miếu, lật bàn tay một cái, một tia sáng màu bạc mang theo sát khí thoáng qua, thẳng tắp đâm tới gáy Lục Miếu!

Cảm giác một hồi gió lạnh đánh tới, thân thể Lục Miếu theo bản năng nghiêng người tránh thoát, đồng thời phục hồi tinh thần lại, nhìn ngân châm trên tay

Phượng Duy Tĩnh hét lên: "Tiểu tử nguoi, muốn mưu sát sư phụ à!"

Phượng Duy Tĩnh cười cười, nói: "Sư phụ, còn có khách kìa!"

"Khách? Khách nào? Sao sư phụ nguoi phải đi ra ngoài gặp khách!?" Lục Miểu vẫn nhất quyết không tha, đưa ngón tay chỉ vào mình tròn to hai mắt kêu lên. "Nguoi được đẩy tiểu tử thúi, nguoi coi sư phụ nguoi là cái gì? Cô nương trong thanh lâu sao! Còn gặp khách! Hừ! Còn nữa, xem xem nguoi cầm trên tay là cái gì? Tú Hoa Châm? Một đại nam nhân như nguoi cầm Tú Hoa Châm làm gì? Thật là ẻo lả! Về sau ra cửa đừng nói là đồ đệ của Lục Miểu chân nhân ta, thật mất thể diện!"

Phượng Duy Tĩnh buồn cười nhìn bộ dáng Lục Miểu che mặt chep miệng, vô tội nhìn ngân châm trong tay, châm này rõ ràng ở trên bàn, hơn nữa theo hần biết, hần là ngân châm của sư phụ mình? Hần làm sao lại nói là của mình? Ai! Đúng là không thể nói lý với nguoi được mà!

"Sư phụ, đừng náo loạn. " Phượng Duy Tĩnh dùng một giọng điệu dỗ đưa bé nói, "Hai vị này là hoàng tử Long Ứng Tĩnh và tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc, diemndle,qu.y don bọn họ ngưỡng mộ nguoi, ngăn dậm xa xôi tới đây để chiêm ngưỡng thánh nhan, nguoi nên chú ý hình tượng một chút đi!"

"Tiểu tử thúi sao không nói sớm!" Vừa nghe có nguoi hâm mộ tới bái kiến mình, Lục Miểu vừa thu tay lại, mặt nghiêm, khôi phục lại bộ dáng tiên phong đạo cốt kia, nhìn về phía hai vị khách bị hần từ đầu bỏ rơi, không để ý tới dáng vẻ hai nguoi tròn mắt hốc mồm, rất giả dối nói: "Lão phu chính là Lục Miểu, xin hỏi hai vị là....."

Trời! Sư phụ, nguoi có thể đừng giả dối như vậy được không! Phượng Duy Tĩnh liếc mắt xem thường, trong lòng gào khóc nói, ngay cả Tĩnh Ảnh bên cạnh cũng âm thầm bước xa hai bước, rất muốn làm bộ lão đầu trước mặt này không phải là sư phụ của mình.

"Tại hạ Long Ứng Tĩnh, vị này là đại tướng quân Viêm Vũ Thụy của Việt Sa quốc ta, chúng ta kính ngưỡng chân nhân đã lâu, hôm nay vừa thấy, thật là tam sinh hữu hạnh!" Vẫn là Long Ứng Tĩnh phản ứng nhanh, sùng bái, d,0dylq.d ngưỡng mộ Lục Miểu đã lâu nên tán dương không dứt, làm cho lão đầu tóc trắng này cũng thấy phới phới trong lòng rồi.

"Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘ bản lĩnh ’ của sư phụ ta?" Một giọng nói hài hước truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 13

Mặt trời lên cao, Phượng Tĩnh Xu thỏa mãn mở hai mắt ra, ngáp một cái thật đã, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, có lẽ cũng hơn mười giờ rồi! Đã lâu rồi còn chưa được ngủ thư thái như vậy, vẫn là trong nhà tốt!

Ngón trỏ Phượng Tĩnh Xu vừa động, mấy cái bóng xanh vọt ra, Lục Linh Lung yên lặng xếp chắn, thay y phục, rửa mặt cho Phượng Tĩnh Xu, sau khi xong lại phân phó nguoi làm đưa điểm tâm tới.

"Tiểu Nha, hôm nay trong phủ có chuyện gì không?" Phượng Tĩnh Xu vừa ăn vừa lười biếng hỏi nha đầu của mình.

Tỳ nữ được gọi là tiểu Nha tên là Miêu Nha, là nha đầu mấy năm trước lúc Giang Sở Nhi đi ra ngoài mua về, được an bài ở trong viện của Phượng Tĩnh Xu. Từ nhỏ Phượng Tĩnh Xu đã độc lập, không cần bất luận kẻ nào tới hầu hạ, Diemndle,q.u ydo n vì vậy trong sân chỉ có tứ tỷ Phong Hoa Tuyết Nguyệt do nàng tự mình chọn lựa, ngay cả Duy nhi cũng cùng theo chăm sóc, hiện tại từ tỷ đã lập gia đình, Giang Sở Nhi nghĩ tới sắp xếp cho nữ nhi thêm mấy nô tỳ tới hầu hạ, vì vậy thừa dịp Phượng Tĩnh Xu không ở nhà liền xếp nguoi vào, Phượng Tĩnh Xu trở lại cũng không tiện nói gì.

"Hồi công chúa, hôm nay trong phủ của chính cũng sắp bị mấy vị công tử đến viếng thăm đập phá rồi!" Về mặt tiểu Nha sùng bái nhìn công chúa, ra sức bẩm báo nói, "Bọn họ đều nói muốn bái kiến công chúa, đều bị Trương Quý ca giữ cửa ngăn cản, ngay cả hoàng tử Hí Triều quốc vừa tới chơi cũng bị tiểu vương gia đuổi!"

"Hả?" Phượng Tĩnh Xu nhú mày, "Đuổi cũng tốt, bớt việc." Tiếp đó lại hỏi: "Vậy là không có nguoi nào thành công bước vào cửa hả?"

Tiểu Nha lắc đầu, "Có hai vị công tử tiến vào, còn có vị hoàng tử và tướng quân Việt Sa quốc cũng tiến vào rồi."

"Hả? Không phải nói không cho phép vào sao?"

"Muốn bái phỏng công chúa không được phép vào, còn lại vẫn có thể." Tiểu Nha giải thích: "Bốn vị công tử này, có một nguoi là Đệ Ngũ công tử, mang theo vị đại thẩm ngọc đến tìm chân nhân xem bệnh, còn có một vị Hoa công tử, được phu nhân gọi đi, còn lại hai vị khác là đến chỗ rừng trúc, có thể là đi tìm chân nhân."

"Họ Hoa? Được mẫu thân gọi đi? Nguoi nào?" Phượng Tĩnh Xu sững sờ, không biết là ai có thể khiến mẫu thân triệu kiến.

"Không biết, nghe nói là người Hí Triều quốc, thích mặc một thân xiêm áo màu hồng, mấy ngày trước hần đã tới rồi, lúc ấy là lão vương gia và tiểu vương gia gặp hần." Tiểu Nha nghe được tin tức bên ngoài nên cái gì cũng biết.

Hoa? Hí Triều quốc? Áo hồng?

Một bóng người hiện lên trong đầu Phụng Tinh Xu, không phải là hần chứ? Hần tới làm gì? Sao mẫu thân lại muốn gặp hần?

Hai ba miếng đã dùng xong bữa sáng, sau khi phân phó nếu có người đến tìm, chỉ cần không có liên quan đến triều đình, dieendaanleequydonn rồi tới thông báo một tiếng, Phụng Tinh Xu liền đứng dậy đi tới viện của Giang Sở Nhi.

Dọc theo đường đi có mấy hạ nhân qua lại thấy Phụng Tinh Xu đều mang về mặt sùng kính thính an, Phụng Tinh Xu cười đáp lại, cười đến mặt cũng cứng ngắc, mới đến được ngoài cửa phòng của Giang Sở Nhi. Vừa muốn gõ cửa, liền nghe được giọng nói từ bên trong truyền tới.

"Sao Hoa công tử lại phải như thế chứ?" Giọng Giang Sở Nhi dịu dàng tinh tế, nghe qua làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái.

"Ta cũng không biết, chỉ biết khi ta cách nàng rất gần, sẽ cảm thấy thật thỏa mãn, nhưng vừa rời khỏi nàng, càng xa lại càng nhớ nhưng, càng nhớ lại càng đau lòng," Giọng nói khàn khàn mang theo vẻ khổ sở, "Vừa mới bắt đầu, ta còn không muốn thừa nhận, ta vẫn cảm thấy mình là một người phong lưu, không thể nào cứ bị buộc tâm lại như vậy, cho đến khi nàng rời đi, ta mới ngày ngày ngồi ở trong lương đình nàng đã từng ngồi, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của nàng, một cái nhún mày một nụ cười của nàng, nàng tuyệt đại phong hoa, da.nze.quydo/nn những bài thơ nàng đã từng viết, ta đều sẽ xem lại, chỉ cần nghĩ tới ngày đó nàng mang theo Phụng Duy Tinh và Tuân Thư rời đi, mà ta chỉ có thể nóng ruột trông mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi, ta liền sẽ cảm thấy đau lòng! Biểu muội của ta nói cho ta biết, ta yêu nàng, ta không tin, nhưng mà nàng nói, bỏ lỡ, sẽ tiếc nuối cả đời, nếu ta không đuổi theo được, từ nay về sau, bên cạnh nàng sẽ không còn vị trí của ta, ngay cả cơ hội đứng nhìn nàng từ xa cũng không có, ta liền cảm thấy thế giới của ta gần như sụp đổ rồi!"

Thao thao bất tuyệt, người ở bên trong lại nói rất nhiều, Phụng Tinh Xu rù mí mắt xuống, đứng lẳng lặng ở ngoài cửa. Nàng chưa bao giờ biết rằng, chỉ chung đụng mấy ngày ngắn ngủi, thế nhưng lại khiến một người yêu một người khác, dùng tất cả tình cảm đến tận đây. Ba nam nhân bên người nàng, Duy nhi cùng nàng sống từ nhỏ bồi dưỡng ra được tình cảm, ngay cả Tinh Ảnh, cũng trải qua thời gian dài chung đụng, mới bị tình cảm sâu đậm của hần làm cho động lòng, tiến tới đón nhận hần, mà Tuân Thư, nhân nhi nho nhỏ, đáng yêu đó, mặc dù vừa bắt đầu chỉ thương tiếc hần, sợ một nam tử ngây thơ như hần sau này sẽ bị người khi dễ, sẽ ô nhiễm khối ngọc thô thuần khiết chưa được mài dũa này, mới có thể dưới tình hình kích động cầu thân với phu thê Tuân Nhữ Dương, mà bây giờ, trong lòng lại càng tràn đầy tình cảm với hần, ở trong thế giới của hần, cũng chỉ có Phụng Tinh Xu nàng.

Mặc dù nàng được có danh muốn mĩ nam khắp thiên hạ, thế nhưng cũng chỉ ngoài miệng nói thế thôi, dọc theo đoạn đường này, nàng thật sự chưa thấy thích người nào, hôm nay, lại bị nam nhân đuổi tới cửa nhà, ngay cả phụ mẫu cũng đã gặp, nam nhân như vậy, đột nhiên khiến Phụng Tinh Xu cảm thấy hoảng hốt, tim của nàng không ngừng đập phồng theo giọng nói ở bên trong kia, "Thích! Thích thích!....."

Một cái tay đột nhiên khoác lên vai Phụng Tinh Xu, thân thể Phụng Tinh Xu nhạy bén theo phản xạ xoay người đâm về phía sau, lúc nhìn thấy người tới, kinh hãi thu hồi nội lực, bàn tay cứng ngắc dừng ở bên cổ người tới, tay kia, chỉ kém một chút nữa, sẽ phải đâm rách cổ người tới!

Cả đời này của Phụng Vu Dực, đánh qua một trận, chịu thương đau, đi lên chiến trường, gặp phải qua sống chết, nhưng lại chưa có một lần cảm giác cái chết cách mình gần như vậy, nhìn tay nữ nhi dừng ở bên cổ bản thân, hơi thở lạnh lẽo đầy tràn vào đáy lòng hần, chỉ trong nháy mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đây chính là công phu của Lục Miếu sao? Bá đạo lợi hại như vậy, dinendian.loqidJon xem ra, mười năm này, quả thật không phí công nữ nhi rời đi! Sau khi Phụng Vu Dực sợ hãi xong, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào. Nhìn về mặt nữ nhi ấy nấy, lắc đầu ý bảo không có gì. Tất cả đều xảy ra trong yên lặng, rồi lặng lẽ qua đi. Truyền tới bên tai chính là giọng nói dịu dàng của thê tử, an ủi trái tim của hần.

"Người phải biết, bây giờ nàng đã có ba trượng phu."

Phụng Vu Dực và Phụng Tinh Xu nhìn nhau, Phụng Tinh Xu nhún mày, trong mắt tràn đầy hoài nghi: người đã sớm biết?

Phụng Vu Dực mỉm cười gật đầu: là phụ thân đã giúp con giám định!

Phụng Tinh Xu liếc mắt xem thường, giám định gì chứ? Bây giờ nói còn sớm mà! Nhận hần đâu có đơn giản như mua một con mèo, con chó về đâu?

"Ta biết, ta cũng từng đấu tranh một hồi, nhưng chính ta không bỏ được! Nếu quả thật có lúc ta buông tay ra, ta nghĩ, đó chính là lúc tận cùng của đời người!" Âm thanh kiên định truyền đến, Phụng Vu Dực nhướng mày nhìn Phụng Tinh Xu: thế nào, không tệ chứ? Rất cố chấp đó!

Phụng Tinh Xu lại trừng lớn mắt, Hoa Ngọc Dung chính là một quý phong lưu, tạm thời không nói đến hần có ý định gì với nàng, những lời tâm tình ngọt ngào này, nàng tin tưởng hần tuyệt đối tận tay nghĩ tới, vì vậy, chỉ dựa vào miệng nói, Dieenndkdan/leequhydonnn nàng chỉ có thể tin tưởng ba phần, còn lại, phải nhờ vào biểu hiện của hần rồi, dù sao, không phải cứ đến một người là nàng phải thu một người, nói như vậy, hậu viện của nàng chẳng phải còn nhiều hơn hậu cung của hoàng thúc thúc rồi sao?

Bên trong truyền đến tiếng khóc thút thít của Giang Sở Nhi, vừa khóc vừa nói "thật đáng thương", Phụng Tinh Xu đột nhiên có loại ảo giác, nương của nàng sao lại giống như người bạn tốt Lưu Tiểu Đồng của nàng ở hiện đại khi xem những bộ phim tình cảm Đài Loan và Hàn Quốc vậy? Vừa nhìn chuyện tình yêu bị thảm của người khác vừa lau nước mắt nói "thật đáng thương", đồ mờ hồ, chẳng lẽ mẫu thân có loại yêu thích này sao?

Khó nói, vẫn nên tranh thủ thời gian đẩy người xuất hiện, mẫu thân khóc, nhất định phụ thân muốn đi "an ủi" một phen.

Nghe tới, Phụng Tinh Xu cố ý ho hai tiếng, đưa tay gõ cửa. Tiếng khóc bên trong lập tức ngừng lại, Giang Sở Nhi dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc hỏi: "Ai vậy?"

"Nương, hài nhi vội tới thỉnh an người." Phụng Tĩnh Xu lớn tiếng nói.

"Vào đi!"

Cửa vừa mở ra, Phụng Tĩnh Xu không tự chủ dùng mắt tìm kiếm bóng dáng màu hồng này, nhìn thấy hân cũng đang ở đây nhìn mình, nhịp tim không khỏi lại tăng nhanh một chút.

Phụng Vu Dục đau lòng tiến lên ôm lấy Giang Sở Nhi hỏi này hỏi nọ, rồi mượn cớ đuổi hai người ra, tạo cơ hội cho con rết chuẩn của mình, mà chính hân cũng vội vàng tạo người, thân thiết với nương tử một phen.

Hai người bị đuổi ra ngoài im lặng đi, để Phụng Tĩnh Xu dần tới rùng rúc.

Hoa Ngọc Dung đi theo sau lưng Phụng Tĩnh Xu, nhìn bóng dáng cứng ngắc ở phía trước, lấy dũng khí hỏi: "Có phải nàng đã nghe thấy không?"

"Ách, nghe, nghe cái gì? Ta chưa nghe thấy gì cả!" Phụng Tĩnh Xu dừng lại, ánh mắt nhìn loạn xạ, nhanh chóng trả lời.

"Ta biết nàng đã nghe!" Mặc dù không thấy được vẻ mặt Phụng Tĩnh Xu, nhưng từ giọng điệu nói chuyện cũng biết nàng không bình thường, thường ngày Phụng Tĩnh Xu nói chuyện luôn mang theo sự thờ ơ, nhưng lại có một loại tư thái bề nghệ rằng "tất cả đều ở trong tay", thế nhưng lúc này nàng lại nói chuyện lại mang theo một chút lo âu, không được bình tĩnh giống như lúc bình thường. Hoa Ngọc Dung khẳng định, nàng nhất định đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hân và vương phi, về phần nghe được bao nhiêu hân không biết, dĩ@en*dyan(lee^qu.donn) nhưng hân dám khẳng định câu nói sau cùng nàng đã nghe được. Hoa Ngọc Dung có chút xấu hổ, nhưng lại có chút may mắn, nàng nghe thấy lời của mình, như vậy hân cũng không cần nghĩ làm cách gì để bày tỏ tình ý? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ mặt bình tĩnh lúc này của nàng, chắc hân cũng có cảm giác với hân chứ? Hân, vẫn còn có cơ hội chứ?

Nghĩ như vậy, lòng hân vốn có chút bất an giờ lại thêm một chút tự tin, hân đi đến trước mặt Phụng Tĩnh Xu, chăm chú nhìn vào hai mắt của nàng, "Nàng biết rõ ràng tâm ý của ta, tại sao còn muốn giả bộ như không biết?"

Phụng Tĩnh Xu bị Hoa Ngọc Dung nhìn chăm chăm, bỗng cảm thấy mình giống như không chỗ để trốn, chỉ có thể bị vây ở trong tầm mắt của hân, một luồng khí nóng dâng lên, nhất thời hai gò má nóng ran!

"Xu Xu, ta ngàn dặm xa xăm đuổi tới đây, vì có thể danh chính ngôn thuận nhìn thấy nàng, ta không tiếc trở lại Hí Triều quốc, tiến vào quan trường mà bản thân không muốn đặt chân vào kia, đón nhận lấy quan hàm mà bản thân ta đã khước từ, bồi theo hai người quyền quý mà ta không thích lên đường bốn ba đi tìm nàng, ta không dám ở trước mặt nàng khoe ta vì nàng mà chịu đựng nhiều thứ (ngươi đã sớm khoe xong rồi.....), ta chỉ muốn cho nàng hiểu tâm ý của ta! Ta chỉ muốn nàng cho ta một câu trả lời rõ ràng! Chẳng lẽ ngay cả thừa nhận việc nàng đã biết ta thích nàng cũng không làm được sao? Cũng khó khăn như vậy sao? Hay là, nàng đã biết rồi, nhưng lại làm bộ như không biết, là vì cự tuyệt ta?" Hoa Ngọc Dung nhỏ nhẹ nói, mang theo thương tâm, nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, dung mạo của nàng khắc thật sâu vào đáy lòng hân, mỗi hành động cử chỉ của nàng càng thêm khắc vào trong xương tủy của hân! Hôm nay, muốn hân làm sao có thể đổi mặt với sự cự tuyệt của nàng? Làm sao sau này có thể vượt qua mỗi ngày mà không có nàng? Nếu như nàng cự tuyệt hân, hân phải làm thế nào đây?

Phụng Tĩnh Xu cúi đầu, nàng không biết trả lời như thế nào. Có thể tin tưởng hân sao? Là một bằng hữu, một lam nhan tri kỷ, không thể nghi ngờ Hoa Ngọc Dung là người thân thiết nhất, bởi vì hân là người phong lưu, hiểu rõ tâm tư của nữ nhân nhất, chưa nói ra khỏi miệng, là hân có thể tính toán tâm tư của nữ nhân đến bảy tám phần; nhưng nếu như làm người yêu, tính phong lưu của hân lại làm cho người ta cảm thấy không an lòng, người phong lưu thường vô tình, nếu cảm giác mới mẻ trôi qua rồi, sẽ nhẫn tâm quay người đi, người như vậy, nàng không dám đánh cược, nàng không có nắm chắc.....

Sau một lúc yên lặng, Hoa Ngọc Dung đau lòng cúi đầu, "Nàng chính là không muốn tiếp nhận ta."

Nghe một câu nói nhẹ nhàng này, Phụng Tĩnh Xu cảm thấy lòng mình đau giống như bị xé nát, ngẩng đầu nhìn người trước mắt bi thương, nàng biết mình không muốn cứ tổn thương hân như vậy!

Nàng bắt được tay Hoa Ngọc Dung, nói từng chữ từng câu: "Hoa Ngọc Dung, trước kia ngươi phong lưu, tự cho mình tài giỏi, đều nói người đa tình là vô tình nhất, vì vậy ta không tin lời của ngươi. Ta biết rõ dung mạo của ta rất động lòng người, dĩendn liequidoon nhưng mà, sắc đẹp thì suy mà tình yêu thì mỏng manh, ngươi có thể nào bảo đảm đến lúc ta già đi, sẽ không xoay người bỏ lại ta? Duy nhi, Tĩnh Anh, Thư nhi, ta đều có thể bảo đảm bọn họ sẽ cùng với ta đến cuối đời, nhưng còn ngươi, ta không nắm chắc."

Nhìn Hoa Ngọc Dung vội vã muốn nói chuyện, Phụng Tĩnh Xu cắt đứt hân: "Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, nhưng, tất cả cũng chỉ do ngươi tiện miệng nói ra mà thôi, cái ta muốn chính là hành động thực tế, nếu như ngươi muốn chứng minh lòng của ngươi, thì hãy hành động cho ta xem, bên cạnh Phụng Tĩnh Xu ra, không giữ nam nhân chỉ biết khua môi múa mép! Nếu biểu hiện của ngươi có thể khiến ta cảm nhận được thành ý, như vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi thỏa mãn, nếu không, xin mời ngươi rời đi đi!"

Hoa Ngọc Dung vui mừng cầm tay Phụng Tĩnh Xu lên tiếng hỏi: "Ý của nàng là, ta có thể ở lại bên cạnh nàng rồi? Chỉ cần ta biểu hiện ra thành ý của mình, nàng sẽ tiếp nhận ta? Có phải ý này hay không? Phải hay không? Phải hay không?"

Nhìn tia sáng trong mắt Hoa Ngọc Dung, lòng Phụng Tĩnh Xu lập tức thoải mái hơn, nàng cười gật đầu một cái.

Hoa Ngọc Dung cười vui vẻ, hân thâm tình nhìn Phụng Tĩnh Xu, lời thề son sắt nói: "Ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng thấy!"

Phụng Tĩnh Xu yên tâm, suy nghĩ tự nhiên cũng thoải mái hơn, đột nhiên nàng cảm thấy bản thân rất ngốc, tại sao lại có tư tưởng nản chí như vậy chứ?

Nghĩ Phượng Tình Xu nàng là ai chứ? Nếu như thu Hoa Ngọc Dung, chẳng lẽ còn sẽ để hấn ra ngoài sao? Đừng nói nàng, ngay cả Duy nhi và Tình Ảnh cũng sẽ không cho phép, huống chi, nghe nói người phong lưu một khi động chân tình, thì sẽ cố thủ một người, dài đằng đẳng, diẽnndnle,qu.y don tạm thời cho hấn một cơ hội, đôi lấy một người si tình cũng không tệ, coi như về sau hấn không cần nàng nữa, cùng lắm thì đá hấn là được, dù sao nàng còn nhiều mỹ nam, không thiếu một người như hấn! Lúc nào thì Phượng Tình Xu cầm được mà buông cũng được lại vì chút động lòng mà sợ chứ? Quả thật không còn là chính mình rồi!

Phượng Tình Xu ở trong lòng âm thầm phi nhỏ bản thân.

Một bóng dáng màu xanh chạy tới, là Văn Nhân Tĩnh Phong.

"Công chúa! Thì ra người ở nơi này!" Văn Nhân Tĩnh Phong xoa một chút mồ hôi trên trán.

"Thế nào?" Phượng Tình Xu hỏi.

"Vừa rồi Thư nhi đi tìm người, kết quả người không có ở trong phòng, hấn đang lục tung phủ tìm người đấy!"

Phượng Tình Xu cười cười, bé cưng đáng yêu này, "Người đi dẫn hấn vào rừng trúc đi!"

"Được!" Văn Nhân Tĩnh Phong đồng ý, nhìn Hoa Ngọc Dung bên cạnh Phượng Tình Xu, trên mặt hấn nở nụ cười ngọt ngào rực rỡ, dường như đang kể gí đó, đáy mắt Văn Nhân Tĩnh Phong lóe qua một chút tinh quang, quay người đi.

Văn Nhân Tĩnh Phong mới vừa đi, một đứa nha hoàn lại tới, "Công chúa, ngoài cửa có ba nam một nữ, một nam nhân trong đó xưng là người quen cũ của tiểu thư, muốn bái phỏng công chúa."

Người quen cũ? Phượng Tình Xu chau chau mày, ba nam một nữ? Hình như nàng chưa bao giờ gặp qua tổ hợp như vậy? "Tên hấn là gì?"

"Hỏi công chúa, người kia nói hấn là Kim Bích Đạc."

Thì ra là hấn! Phượng Tình Xu gật đầu, nói: "Mời hấn đến rừng trúc đi!"

Nha hoàn được lệnh, quay người đi.

"Xu Xu" Hoa Ngọc Dung thấy người rời đi, lập tức cười hi hi sắp đến.

Xu Xu? Toàn thân Phượng Tình Xu run lên, cảm thấy có chút tê dại. Tên này lưu manh, cợt nhả, nào còn bộ dáng đau lòng đến đứt gan xé ruột vừa rồi. Phượng Tình Xu liếc mắt xem thường, "Làm chi?"

"Ha ha! Không có việc gì, chỉ là muốn gọi nàng." Hoa Ngọc Dung cười khúc khích nói.

Nhàm chán! Phượng Tình Xu lập tức xoay người đi về phía rừng trúc.

Chờ lúc Hoa Ngọc Dung tỉnh hồn lại, cũng chỉ thấy bóng lưng Phượng Tình Xu đã đi xa, tâm hoảng hốt, lớn tiếng kêu lên: "Xu Xu! Nàng đợi ta với!" Nhanh chân vội vàng đuổi theo, d,0dy!q,d mới vừa đuổi kịp tới rừng trúc, liền nghe được giọng điệu Phượng Tình Xu hài hước vang lên: "Là ai có tuệ nhãn như vậy, có thể thấy biết được ‘ bản lĩnh ’ của sự phụ ta?"

Hoa Ngọc Dung đi tới trước vừa thấy, ô! Có rất nhiều người quen cũ!

Lúc này, sau lưng cũng vang lên hai tiếng:

"Công chúa, Kim công tử tới."

"Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, cháu tới thật đúng lúc!"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 14-1

"Công chúa, Kim công tử tới."

"Ha ha! Hôm nay trong rừng trúc thật nhiều người đó! Hàm Tiểu, người tới thật đúng lúc!"

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn về phía lối vào rừng trúc, chỉ thấy ở đó có sáu người đang đứng, tư thái khác nhau.

Dẫn đầu là Phụng Vu Dực mang theo vẻ mặt tươi cười, bên cạnh hắn là Phụng Hàm Tiểu mặc một bộ áo tím, lúc này hắn đang nở nụ cười nhìn người trong rừng trúc, bên cạnh Phụng Hàm Tiểu chính là Kim Bích Đặc vẫn luôn lấp lánh kim quang, bên cạnh hắn lại có một bóng dáng nhu nhược, xem ra chính là vị biểu muội theo hắn mà đến! Die nd da nl e q u ydo n Phía sau hai người đứng hai gã sai vặt, y phục hai người cầu kỳ, chia ra lấy tơ vàng sợi bạc thêu hoa trên áo bào, cũng chỉ có Kim gia xa xỉ như vậy, một bộ y phục của gã sai vặt cũng gần bằng chi tiêu một năm rưỡi của người bình thường rồi.

"Phụ vương." Phụng Tĩnh Xu đi lên phía trước, lúc có người ngoài ở đây, Phụng Tĩnh Xu vẫn xưng Phụng Vu Dực là phụ vương.

"Tham kiến Vương gia." Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

"Ha ha! Đều đứng lên đi! Mọi người không cần giữ lễ tiết." Phụng Vu Dực cười ha hả đi tới, làm lễ với Long Ứng Tĩnh, rồi ngồi ở trên ghế đá.

Hạ nhân lạnh lợi đã sớm bung ghế ra, không đến nỗi khiến khách không có chỗ ngồi.

"Kim công tử, từ biệt ở Đông Bình, hôm nay gặp mặt, đã lâu không thấy!" Đầu tiên Phụng Tĩnh Xu chào hỏi Kim Bích Đặc.

"Đâu có! Kim mỗ đây vẫn luôn nhớ mong công chúa sâu đậm!" Kim Bích Đặc cười trả lời, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt.

"Ha ha ha! Có thể dễ cho Kim công tử nhớ, lại là vinh hạnh của Tĩnh Xu đây!" Phụng Tĩnh Xu cười đáp, dieendaaneequuydonn ngược lại nhìn về phía nữ tử ở một bên, "Chắc hẳn vị này chính là mỹ nhân nổi tiếng Hí Triều quốc Tịch Thâm Nhụy Tịch cô nương đi!"

Tịch Thâm Nhụy cũng không ngại ngừng, thoải mái tiến lên thi lễ, nói: "Tiểu nữ từ chính là Tịch Thâm Nhụy, danh mỹ nhân không dám nhận, ở trước mặt công chúa, còn ai dám tự xưng mỹ nhân chứ!"

"Ha ha! Tịch cô nương quá khen." Phụng Tĩnh Xu cười cười, mời hai người nhập tọa, lại nhìn Phụng Hàm Tiểu, "Hàm Tiểu đường ca, hôm nay huynh tới là vì có chuyện gì vậy?"

"Không có việc chẳng lẽ không thể tới xem một chút?" Phụng Hàm Tiểu trừng hai mắt, cố làm vẻ tức giận.

"Đâu có, đâu có!" Phụng Tĩnh Xu nghịch ngợm cười một tiếng, "Chỉ là đường ca rời nhà lâu như vậy, thật vất vả mới trở về hoàng cung, chẳng lẽ Thực phi nương nương không giữ huynh lại?" Tiểu Thực phi là thân mẫu của Phụng Hàm Tiểu, là một nữ nhân dịu dàng trầm tĩnh, ở trong hậu cung cũng không tranh thủ tình cảm, rất được yêu thích Phụng Nhâm Ngao.

"Ha ha! Trở lại mấy ngày nay, chuyện gì cần làm cũng đã, ta còn có chính sự khác phải làm!" Phụng Hàm Tiểu cười đùa nói.

"Đúng vậy, đúng vậy! Huynh có thật nhiều chính sự đó!" Phụng Tĩnh Xu nhún nhún mũi, vẻ mặt chính là "huynh cứ ba hoa đi". Quay đầu, nhìn về phía hai người Long Ứng Tĩnh và Viêm Vũ Thụy bên cạnh, "Hoàng tử điện hạ, Dieenmdkdan/leeequlhydonn là ngọn gió nào thổi ngài tới vậy?" Nói xong, vẫn không quên hải hước nhìn Lục Miểu một cái, mới vừa rồi Long Ứng Tĩnh nói câu kia khiến nàng ghi nhớ ở trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Lục Miểu giống như đang nói, lão già, ngươi được đấy, thế mà lại người hâm mộ đuổi tới đây này!

Lục Miểu theo bản năng ưỡn thẳng ngực, nâng cằm, vẻ mặt hả hê dùng ánh mắt trả lời: sư phụ ngươi là người bình thường sao? Nhớ năm đó, sư phụ ngươi phong quang vô hạn, hào hùng vạn trượng, bao nhiêu hiệp nữ thiên kim coi ta như người tình trong mộng, không phải ta không lấy..... Này này! Cái ánh mắt kia của ngươi là sao!?

Phụng Tĩnh Xu khinh thường liếc mắt quay đầu.

Mấy nam nhân bên cạnh vẫn nhìn Phụng Tĩnh Xu chăm chú, đều lộ ra nụ cười thoải mái, quả nhiên, ở bên cạnh của nàng, mới là chuyện hạnh phúc nhất.

"Công chúa đa lễ, đã sớm nghe nói công chúa chính là đệ tử của chân nhân, Ứng Tĩnh vô cùng hâm mộ, hôm nay được nhìn thấy hai vị, thật sự chuyến đi này quả nhiên không tệ!" Long Ứng Tĩnh nở nụ cười, "Nếu công chúa không ngại, cứ gọi ta là Ứng Tĩnh đi!"

Hả? Trong mắt Phụng Tĩnh Xu lóe lên vẻ nghi hoặc, lúc nào thì nhị hoàng tử Việt Sa quốc này lại trở nên hữu lễ như vậy? Nghe nói hắn tuổi còn nhỏ, lại điều ngoa tùy hứng, quanh năm suốt tháng chạy ra ngoài cung, ai cũng không quản được, ngay cả Hoàng đế Long Doanh Việt Sa quốc cũng hết cách với hắn. Vị hoàng tử này luôn luôn mất cao hơn đầu, di@en*dyan(lee^qu.donn từ trước đến giờ đều chẳng thèm ngó tới những thiên kim tiểu thư trong nước kia, sao lần này khi đến Lộng Phong quốc lại biến thành cừ non ngoan ngoãn rồi? Chẳng lẽ là do phong thủy? Khí hậu ở Việt Sa quốc quá nóng khiến con người ta trở nên nóng nảy, tới đây nhiệt độ hạ xuống liền ôn hòa?

"Công chúa? Chẳng lẽ công chúa không muốn sao!?" Một giọng nói không vui kéo Phụng Tĩnh Xu hồi hồn, vì để tránh cho vị hoàng tử điều ngoa này phát giận, vội vàng nói: "Đâu có! Tĩnh Xu chỉ cảm thấy ngoài ý muốn thôi! Nếu hoàng tử nói như vậy, Tĩnh Xu liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

"Vậy ta gọi nàng là Tĩnh Tĩnh có được không?" Long Ứng Tĩnh lập tức nở nụ cười tươi rói, được đằng chân lân đằng đầu, lập tức đưa ra yêu cầu này.

"Ách, nhưng....." Ngươi còn nhỏ hơn ta một tuổi đó.....

Phụng Tĩnh Xu còn chưa nói hết, Long Ứng Tĩnh đã lập tức kêu "Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh".

Việc thế này, đám người bên cạnh nhìn đều hiểu, Long Ứng Tĩnh này, đâu phải vì Lục Miểu mà đến, hoàn toàn là vì Phụng Tĩnh Xu mà tới đấy!

Lúc này, Viêm Vũ Thụy vẫn đứng ở sau lưng Long Ứng Tinh liền nói chuyện: "Dọc đường, Viêm mỗ nghe nhân sĩ võ lâm Xuyên Vân quốc tranh nhau thảo luận trước đây không lâu trên đại hội võ lâm công chúa xuất thủ bất phàm, da.nlze.qu.ydo/nn cả đời này của Viêm mỗ kính nể nhất là người có võ công cao cường, còn muốn lãnh giáo với công chúa một phen!"

Vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy nhắc tới đại hội võ lâm, cặp mắt Long Ứng Tinh lập tức chăm chú nhìn chăm chăm Phụng Tinh Xu, không bỏ sót một chút biểu hiện nào trên mặt nàng, chỉ sợ nàng nhớ tới điều gì, nhưng mà, trên mặt Phụng Tinh Xu không hề có chút khác thường, điều này khiến Long Ứng Tinh thờ phào nhẹ nhõm, nàng hẳn không nhớ rõ rồi? Lúc ấy tình huống hỗn loạn như vậy, cộng thêm hắn cũng lấy vải che mặt, nàng hẳn sẽ không nhận ra hắn. Long Ứng Tinh rũ mắt, mặc kệ nói thế nào, hiện tại chỉ có nàng luyện cùng một bộ sách võ công với hắn.....

Phụng Tinh Xu nhìn vẻ mặt nam nhân thành thật trước mắt, vị đại tướng quân ba mươi ba tuổi này, cả đời chinh chiến, luyện thành tính tình nghiêm túc của hắn, lưng ngay thẳng, làn da nâu răn rọi, vóc người tam giác bền chắc, toàn thân cao thấp tán mát ra hương vị nam nhân nồng đậm, một loại sức quyến rũ của phái nam, nam nhân hoàn mỹ hấp dẫn như vậy tuyệt đối làm cho người ta trào máu. Phụng Tinh Xu còn chưa gặp qua loại nam nhân này, dĩnendian.loqidJon vì vậy không khỏi chăm chú nhìn thêm. Cho đến khi bên cạnh vang lên mấy tiếng tiếng ho khan không lớn không nhỏ, Phụng Tinh Xu mới hơi đỏ mặt thu hồi ánh mắt, nói: "Nếu tướng quân đã mời, vậy thì xin tướng quân chỉ giáo nhiều hơn rồi!"

"Được! Công chúa xin mời!" Viêm Vũ Thụy nói xong, phi thân vọt ra ngoài, Phụng Tinh Xu thấy thế cũng lập tức thi triển khinh công bay ra theo, hai người lập tức khoa tay múa chân trong rừng trúc.

Mấy người bên cạnh bàn đá nhìn hai người lẫn lộn, suy nghĩ không đồng nhất.

Hoa Ngọc Dung nhìn Viêm Vũ Thụy một thân xám bạc này, nhìn lại mình một chút, gơ cánh tay lên ngắt thịt trên cánh tay, tự lẩm bẩm: "Thì ra nàng thích loại nam nhân này?"

Phụng Duy Tinh và Phụng Vu Dực nhìn bộ dáng Hoa Ngọc Dung khổ não, buồn cười lắc đầu, Phụng Duy Tinh vỗ vỗ bả vai Hoa Ngọc Dung, ý vị sâu xa nói: "Nàng chỉ ưa thích nam nhân có tính cách, dĩnendian.loqidJon người cũng rất có tính cách! Đừng vì lựa ý hùa theo nàng mà thay đổi bản thân, tình huống như thế nàng không thích thấy đâu."

Về mặt Phụng Hàm Tiểu phúc tạp nhìn hai người trong rừng, lại nhìn Phụng Duy Tinh và Hoa Ngọc Dung, trong lòng rất không bình tĩnh.

Còn Kim Bích Đặc không nhìn ra về gì chỉ cười cười, Tịch Thẩm Nhụy bên cạnh nhìn bóng dáng hoa lệ kia của Phụng Tinh Xu, trong mắt đều là sùng bái, hai gã sai vặt phía sau bọn họ, về mặt tiểu Kim tử trông rất hưng phấn, nhìn hai người phía trước, liên tục trầm trồ khen ngợi, mà tiểu Ngân tử chừng chặc bên cạnh lại chăm chú nhìn cao thủ so chiêu, vẻ mặt nghiêm túc.

Long Ứng Tinh khăn trương nhìn hai người khoa tay múa chân phía trước, cặp mắt mê muội tựa như chăm chú nhìn từng chiêu thức của Phụng Tinh Xu, càng xem, dĩnendian.loqidJon trong lòng càng không bình tĩnh, quá nhiều, quá nhiều! Rất nhiều chiêu thức đều tương tự như trong quyển bí tịch mà hắn học, hắn dám khẳng định, coi như nàng không phải tiểu thư kia, ít nhất cũng sẽ có thiên ty vạn lữ liên hệ với nàng!

Long Ứng Tinh kiềm chế tâm tình khăn trương, giống như lơ đãng hỏi: "Chân nhân, ta thấy chiêu thức võ công này của Tinh Tinh võ đường như chưa bao giờ gặp qua!"

"Hả? Người cũng đã nhìn ra?" Lục Miểu nhìn Long Ứng Tinh.

"Đúng vậy! Điều nói chân nhân có võ công cái thế, chính là thế ngoại cao nhân, gần đây lại thấy được võ công của Tinh Tinh, quả nhiên bất phàm, ngay cả đồ đệ cũng lợi hại như vậy, chắc hẳn cao nhân càng khiến văn bối theo không kịp rồi!"

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 14-2

Lục Miểu lắc đầu, thần nhiên nói: "Mặc dù ta truyền thụ võ công cho Xu nhi, nhưng cũng không dạy cho nàng loại công phu này, đây là chính tự nàng suy nghĩ ra, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa không địch lại."

"Cái gì, là do Tinh Tinh tự nghĩ ra?" Về mặt Long Ứng Tinh kinh ngạc nhìn Lục Miểu, trái tim trong lòng đã sớm đập "thình thịch".

"Đúng vậy!" Lục Miểu tự hào nói: "Là tự nàng sáng tạo ra, thật đúng là trò giỏi hơn thầy!"

Tự nghĩ ra..... Thì không phải là người khác dạy đúng không? Long Ứng Tinh cảm giác bản thân càng lúc càng đến gần chân tướng đó, Dĩnendian.loqidJon người mình truy tìm nhiều năm dần dần kéo gần khoảng cách lại với mình, còn kém một lớp mỏng nữa, là có thể thấy được kết quả rồi.....

"Vậy chân nhân là thế ngoại cao nhân, nơi ẩn cư chắc hẳn cũng là thế ngoại tiên cảnh chứ?" Long Ứng Tinh có chút cấp bách hỏi.

"Ha ha! Phật viết, không thể nói, không thể nói!" Lục Miếu nhìn về cấp bách của Long Ứng Tinh, đáy mắt lóe qua một chút tinh quang.

"A..... Chân nhân hiểu lắm, vẫn bối không phải muốn thăm dò nơi ngài ẩn cư, chỉ là tò mò Tinh Tinh có bản lĩnh cao cường như vậy là luyện thành ở nơi nào mà thôi, ngài cũng biết, người học võ đều có thói hư tật xấu này." Long Ứng Tinh cho Lục Miếu một vẻ mặt "ngài biết mà".

"Ha ha, nhưng mà cũng chỉ là một ngọn núi bình thường thôi....." Lục Miếu bắt đầu đã ra động tác Thái Cực.

Long Ứng Tinh thấy vừa rồi bản thân nóng lòng đã để Lục Miếu nổi lên lòng cảnh giác, tiếp tục hỏi vòng vèo nữa cũng không hỏi được gì, vì vậy cũng liền thu liễm lại, tránh lại gây ác cảm.

Phượng Vũ Dực thần nhiên ở một bên nhìn Phượng Tinh Xu và Viêm Vũ Thụy bay tới bay lui, bên tai nghe cuộc đối thoại giữa Lục Miếu và Long Ứng Tinh, trong lòng cũng có tính toán của mình. Nhìn bộ dạng Long Ứng Tinh, hình như là có ý với Xu nhi, nếu Xu nhi cũng có ý đó, thì việc vui sắp thành, hai người kết hợp nhất định có thể xúc tiến mối quan hệ bang giao giữa Lộng Phong và Việt Sa quốc, dieendaanleequydonn tin tưởng hoàng huynh cũng sẽ tán thành việc hôn sự này? Chi là..... Hoàng thất Việt Sa quốc có thể sẽ không tiếp nhận quan niệm hôn nhân của Xu nhi..... Nếu Xu nhi không có ý gì với Long Ứng Tinh, cũng dễ làm hơn nhiều.....

Ánh mắt Phượng Vũ Dực chuyển tới trên người nam tử áo lam bên cạnh Lục Miếu, vị đó chính là đồ đệ Y Thánh đồ đệ chứ? Nghe nói đến phủ chữa bệnh cho một nữ nhân, ngược lại hôm nay hẳn mới nhìn thấy người trẻ tuổi này, vừa thấy, thật đúng là không tệ, ừ, khí chất cũng tốt, nếu sánh đôi với Xu nhi, cũng là một đôi trai tài gái sắc, huống chi, hẳn còn có một thân y thuật, đối với Xu nhi mà nói là quá tốt rồi, ừ, trong đám tướng công của Xu nhi còn thiếu một người có y thuật, nếu có vị truyền nhân của Y Thánh, sau này nếu bị sốt gió rét gì, cũng dễ dàng hơn, không cần dùng tiền.....

Kể từ khi đón nhận ý niệm tìm nhiều hôn phu cho nữ nhi, Phượng Vũ Dực liền bắt đầu dùng ánh mắt lóe sáng quét nhìn những thanh niên tuấn tài xung quanh, tìm kiếm người có thể "gả" cho Phượng Tinh Xu, ai thể nào ra sao, còn đối với những người lần này đều vui không dứt.

Phượng Vũ Dực dùng ánh mắt nhìn con rể xem xét Đệ Ngũ Long Quý, bộ dạng nhìn càng cảm thấy hài lòng, khiến Đệ Ngũ Long Quý không khỏi rét lạnh nửa ngày.

Nhìn hồi lâu, Phượng Vũ Dực rốt cuộc dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn về phía nữ nhân đi cùng Đệ Ngũ Long Quý, vị thẩm ngọc đó. Đột nhiên, Phượng Vũ Dực hơi nhíu mày, trong lòng thoáng qua vẻ nghi hoặc. Nữ nhân này..... sao lại quen vậy? Nhưng mà, trong ký ức của hắn, dường như chưa từng thấy qua nữ nhân này..... Kỳ lạ, rốt cuộc giống ai đây.....

Còn đang nghi hoặc, lổ vào rừng trúc truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Tuân Thư, "Tỷ tỷ! Hóa ra tỷ ở nơi này! Thư nhi tìm tỷ vất vả lắm đó! Da.nlze.qy;do/nn Tỷ lại đang bay ở trên trời à?" Một bóng dáng màu đỏ từ lổ vào chạy đi vào, sau lưng đi theo một bóng dáng màu xanh.

Nghe thấy giọng nói, hai người đang đấu đồng thời ngừng lại, phi thân tới đây.

"Thư nhi, cực khổ cho đệ!" Phượng Tinh Xu thở nhẹ nhéo mũi Tuân Thư cười nói.

Viêm Vũ Thụy đi theo phi thân tới thờ gấp như trâu, từng giọt từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, toàn thân càng thêm nhiệt huyết sôi trào, cặp mắt bắn ra tia sáng, gương mặt không thể tin. Không thể nào! Một tiểu nữ oa mười mấy tuổi lại để hắn dùng sức tám phần công lực cũng không thắng được, hơn nữa hẳn thờ mạnh lợi hại như vậy, nàng cũng chỉ là hơi rối loạn hơi thở! Viêm Vũ Thụy hẳn chinh chiến cả đời, hào hùng vạn trượng, cho tới bây giờ liền khát vọng có thể đấu với cường giả, hiện tại thua trong tay tiểu nữ nhân này, khiến hắn nhất thời không thể tiếp nhận!

"Chúng ta lại tới một lần!" Vào lúc này, ngay cả nói chuyện hắn cũng quên dùng kính ngữ, vừa đi tới liền trực tiếp yêu cầu nói.

Nhưng Phượng Tinh Xu vốn không quan tâm hắn, cười yếu ớt lắc đầu, xoay người tiếp tục cười đùa với Tuân Thư.

"Oa! Công chúa, người rất lợi hại đói!" Lúc này, Tịch Thắm Nhụy tươi cười đứng lên, đi tới Phượng bên cạnh Tinh Xu, dùng ánh mắt mang theo khát vọng nhìn Phượng Tinh Xu nói: "Từ nhỏ Thắm Nhụy đã sùng bái hiệp nữ, Dieendkdan/leequhydonn đáng tiếc yêu cầu trong nhà nghiêm khắc, không cho Thắm Nhụy động võ dùng đao thương, khiến Thắm Nhụy rất tiếc nuối."

Phượng Tinh Xu nhìn nữ tử trước mắt lộ ra phong độ trí thức, tuổi của nàng hẳn cũng lớn hơn mình hai ba tuổi nhỉ? Nhưng cũng bởi vì hai người sinh trưởng trong hoàn cảnh gia đình bất đồng mà tạo cho hai người tính cách khác nhau, ở trong xã hội phong kiến này, là nàng có vận khí tốt mới có thể rời nhà vạn dặm, du đăng giang hồ, tùy tính làm việc, còn tiểu thư khuê các như nàng, đừng nói tiêu dao giang hồ, ngay cả tứ hợp viện nho nhỏ kia, chỉ sợ cũng không thể bước chân ra ngoài. Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc nàng.

Từ trong mắt của nàng, Phượng Tinh Xu thấy được khát vọng thật sâu, nghĩ lại, chuyện này, chắc cũng không khó chứ?

Vì vậy cười nói: "Tịch tỷ tỷ lo gì không thể tập võ chứ? Chỗ của muội có một bộ công phu tự chế, đơn giản dễ học, đánh đấm cũng rất nho nhã, nếu tỷ tỷ cảm thấy hứng thú, muội liền dạy tỷ hai chiêu xem thế nào?"

Một tiếng "Tịch tỷ tỷ", kéo gần khoảng cách giữa hai nữ nhân. Nghe thấy Phượng Tinh Xu muốn dạy công phu cho nàng, Tịch Thắm Nhụy sững đến phát rồ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) vội vàng lôi kéo tay Phượng Tinh Xu luôn miệng nói: "Cảm thấy hứng thú, cảm thấy hứng thú! Muội muội tốt, muội nhanh dạy tỷ đi!" Cũng không ngại ngừng, trực tiếp kêu "muội muội" luôn.

"Được!" Phượng Tinh Xu đảo mắt, nhìn về phía Tuân Thư, ngoắc ngoắc tay với hắn, "Thư nhi, tới đây, tỷ tỷ dạy đệ đánh quyền!"

Lập tức, ba người đánh nhau ở trong rừng trúc.

"Ta dạy cho các người một bộ công phu tên là Thái Cực, có câu nói là 'Vô Cực phân Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi phân Tam Tài, Tam Tài hiển Tứ Tượng, Tứ Tượng diễn bát quái'....."

Về mặt mọi người hứng thú nhìn ba người Phụng Tình Xu, nghe khẩu quyết trong miệng Phụng Tình Xu, đều cảm thấy bộ công phu này chăm rì rì, tuyệt không giống như võ công, nhưng mà, thấy Phụng Tình Xu nói ti mi như vậy, sẽ ở trong đầu diễn luyện vài chiêu, lại càng ngày càng phát hiện bộ công phu này bác đại tinh thâm, không khỏi chuyên tâm nghe. Trong đó, Long Ứng Tình nghe nghiêm túc nhất, trong bụng cũng càng ngày càng kích động.

Qua nhiều năm như vậy, năm đó hẳn và ca ca tu luyện theo bí tịch võ công mà Hoàng Vũ Tĩnh lưu lại, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng trong đó có vài chỗ vẫn không nghĩ ra, vì vậy cho tới bây giờ, võ công cũng không có tiến triển, dĩ nhiên là không có tiến triển, nhưng hôm nay nghe Phụng Tĩnh Xu giảng giải một phen, mặc dù là căn bản nhất, lại làm hắn có cảm giác hiểu ra, trong lòng càng cảm thấy, vị Phụng Trạch công chúa này, chính là Hoàng Vũ Tĩnh năm đó!

Nói nói, Phượng Tình Xu đột nhiên nở nụ cười, nói với mọi người đang cảm thấy nghi ngờ: "Thật ra thì Thái Cực này vô cùng, vô cùng dễ hiểu, nói tới mấy phần đầu, chúng ta có thể tưởng tượng một cảnh tượng rất đơn giản, lại thú vị." Nói xong, hai chân bước qua, giơ tay lên vừa niệm "Một dưa hấu, cắt thành hai nửa, một nửa cho người, một nửa cho ta ——" Đợi lúc nàng đọc xong, Tuân Thư đã cười ngã xuống đất rồi, mọi người cũng đều không nhìn cười nổi.

Lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên: "Xuê nhi, các người đang làm gì vậy? Tối đây ăn điểm tâm đi."

Chỉ thấy Giang Sở Nhi đi ở phía trước, bưng một bàn bánh ngọt, sau lưng là mấy nữ tỳ, một đường đi tới. Tất cả mọi người nhích lại gần ngồi xong, Giang Sở Nhi mang theo nụ cười nhẹ nhàng đặt mâm bánh ngọt trên tay trên bàn, nói: "Đây là phù dung túy hoa cao mà phòng bếp mới vừa làm —— a!!!"

"Loảng xoảng——!" Cái mâm lập tức từ rớt xuống từ trên tay Giang Sở Nhi.

"Sở Nhi! Sao vậy!?" Phương Vu Dực vội vàng đứng dậy ôm lấy Giang Sở mặt trắng bệch.

Chỉ thấy toàn thân Giang Sở Nhi lạnh cả người, run rẩy duỗi ngón tay ra chỉ nữ nhân ngồi đối diện—"Tình..... Tình tử tử.....!"

Phượng Vũ Dực theo tay Giang Sở Nhi nhìn qua, trong đầu nhất thời cũng đã hiện lên một tia sáng —— hẳn nhớ tới ra rồi, *dinendian.logid|on* hẳn quả thật đã gặp qua nữ nhân kia, nàng chính là người làm mai cho hai người năm đó, sau lại trở thành hoàng hậu Hí Triều quốc —— Lục Tinh La! (chợt có suy đoán rằng Phượng Duy Tinh là hoàng tử Hí Triều quốc!)

te]

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Quyển 4 - Chương 15

Phượng Vũ Dực không hổ là vương gia đã gặp qua nhiều gió to sóng lớn, mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ nhưng chỉ trong nháy mắt, trực giác biết chuyện này không nên để lộ ra.

Hoàng hậu nước khác vốn đã chết đi, tại sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là bộ dáng si ngốc này?

Lúc này, Phụng Vu Dục âm thầm nắm tay Giang Sở Nhi, sau đó buông tay nàng ra, dáng vẻ kích động đi lên phía trước, giống như bùng tình hiểu ra nói: "Tình tỷ? Thì ra là thật sự là Tình tỷ!" Nhìn về mặt mọi người xung quanh đầy nghi hoặc, Diên Đà liền quay đầu nói với Phụng Vu Dục: "Xuê nhi, con không nhớ sao? Đây chính là nhũ mẫu của con đó! Năm đó còn cứu con một mạng!"

Phượng Tình Xu không biết phụ vương muốn làm cái quỷ gì, nhưng cũng kịp thời phối hợp nói: "Thì ra là nhũ mẫu!" Sau đó lên bước trước thân thiết bắt được tay Lục Tinh La nói: "Trời ơi! Thật sự là người? Năm đó gặp phải cướp, là nhũ mẫu xả thân cứu giúp, Xu nhi còn tưởng rằng người đã....." Nói xong, giọng nói đã kèm theo chút nheo nhào.

"Cuóp..... cuóp....." Trong mắt Lục Tinh La lóe lên một tia hoảng hốt, sau đó hét lớn: "Cuóp tới..... Cuóp tới..... Bảo bảo, bảo bảo!"

"Tình tử tử!" Nhìn về sợ hãi trên mặt Lục Tinh La, Giang Sở Nhi rút cuộc không nhìn được nữa, vội vã rời đi, tiến lên một bước ôm lấy Lục Tinh La.

Lục Tinh La giống như chop được cây cỏ cứu mạng, gất gao kéo y phục Giang Sở Nhi con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm lạnh lùng nói: "Muội muội! Mau! Mau đưa bảo bảo mang đi, mau!"

Phượng Vũ Dực thấy Lục Tinh La khác thường, vội vàng mời người tại chỗ đi, ngay cả Tuấn Thư cũng bị Văn Nhân Tinh Phong mang đi, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại mấy người. Lục Tinh La vẫn còn điên cuồng kêu lên: "Bảo bảo! Mang bảo bảo đi! Không..... Không! Ngươi muốn làm gì?" Phượng Tinh Xu thấy thế, liền nắm lấy tay, điểm huyệt ngũ của nàng, Lục Tinh La nhất thời giống như con rối gỗ bị cắt đứt sợi tơ điều khiển, gục xuống. Phượng Tinh Xu để Tinh Ảnh dẫn nàng đến trong phòng nghỉ ngơi, sau đó xoay người hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Giang Sở Nhi gục ở trong lòng Phượng Vũ Dực khóc suốt suốt, Phượng Vũ Dực vừa đưa tay vỗ lưng Giang Sở Nhi, rồi chậm rãi nhìn mọi người có mặt ở đây, nhỏ giọng nói: "Nữ nhân này, là ân nhân năm đó để cho ta và Sở Nhi kết duyên phu thê, sau này nàng lại có một thân phận, đó chính là —— hoàng hậu Hí Triều quốc Lục Tinh La!"

Một câu nói, khiến mấy người ở đây đều trừng lớn mắt, đầu vang lên mấy tiếng ong ong, chưa tỉnh hồn lại.

"Lục Tinh La? Người nói nàng là hoàng hậu nương nương đã qua đời của nước ta?" Hoa Ngọc Dung không có bị mời ra ngoài lúc này cũng bị tin tức này dọa cho quỳnh lên. "Nhưng không phải nói hoàng hậu nương nương đã....."

"Đây cũng là điều chúng ta nghĩ mãi không ra." Phượng Vũ Dực cau mày nói.

"Có thể..... nghĩ sai rồi hay không?" Đệ Ngũ Long Quý chần chờ hỏi.

"Không thể nào! Ta sẽ không nhận lầm! Coi như Tinh tỷ tỷ thay đổi đáng về, ta cũng sẽ nhận ra nàng!" Giang Sở Nhi đứng lên từ trong lòng Phượng Vũ Dực lớn tiếng phản bác.

"Nương, người đừng kích động, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi..... Long Quý, người nói năm đó lúc người lên núi hái thuốc gặp phải vị thẩm ngọc....."

"Thẩm ngọc gì chứ! Nàng là ân nhân của chúng ta, là hoàng hậu Hí Triều quốc! Không phải là thẩm ngọc!" Giang Sở Nhi vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu miêu tả, lập tức khề nói một tiếng, hoàn toàn không có bộ dáng thương yêu thường ngày, da.n.lze.quydo/nn thì hiểu rõ ngay cả nữ nhi mình cưng chiều nhất cũng không được phép vũ nhục Lục Tinh La, có thể thấy được địa vị của Lục Tinh La ở trong lòng quan trọng bao nhiêu.

"Được! Được! Nương, con sai rồi." Phượng Tinh Xu thấy mẫu thân phát uy, cũng đành phải vội vàng nói xin lỗi, mẫu thân khó có được một lần phát cáu, vẫn là hiền dịu tốt hơn. Phượng Tinh Xu tiếp tục hỏi: "Long Quý, người nói năm đó lúc người lên núi hái thuốc gặp phải..... Ách, Tinh di, vậy người gặp phải nàng ở ngọn núi nào? Lúc ấy nàng đang ở tình trạng gì?"

Đệ Ngũ Long Quý cẩn thận hồi tưởng lại nói: "Ta đi núi Vân Hải hái thuốc, lúc ấy mới vừa có một trận mưa lớn rơi xuống, chờ đến lúc tạnh ta đi về dọc theo con đường nhỏ ngày thường dưới núi phát hiện si..... Ách, đại nương, khi đó y phục trên người nàng rách nát, vốn không nhìn ra đáng về, hơn nữa nhìn giống như là bị mưa to cọ rửa rất lâu, trên người đều là vết đao, dưới..... hạ thể cũng máu chảy không ngừng, lúc ấy ta cũng cho là không cứu được nữa, dưới tình huống này, sớm nên bôi vì mất máu quá nhiều mà....." Bây giờ Đệ Ngũ Long Quý nhớ lại tình huống lúc đó mà vẫn cảm thấy nhịp tim đập không ngừng, khi đó, nếu xử lý không tốt, sợ rằng đại nương kia sẽ rơi nhân thế ngay chứ?

"May nhờ lúc ấy tìm được một sơn động ẩn núp, trên người ta lại có được thảo tốt mới vừa được hái, khó khăn lắm mới kéo đại nương về từ quỷ môn quan, sau lại nghĩ biện pháp dẫn nàng trở về phòng trúc của sư phụ, để sư phụ cứu nàng, nhưng mà, bởi vì nàng bị thương quá nặng, mới vừa sinh sản xong liền gặp được chuyện như vậy, hơn nữa ngâm nước mưa lâu như vậy, khí lạnh thấm vào cơ thể, vì vậy bệnh căn không dứt, chỉ cần thời tiết hơi lạnh một chút, sẽ đau đớn không chịu nổi, hơn nữa, sau này chỉ sợ cũng..... không thể sinh dục được nữa....." Qua nhiều năm như vậy, Đệ Ngũ Long Quý và sư phụ của hắn vẫn dốc sức trị lạnh cho Lục Tinh La, Dieenndkan/leequhydonnn mặc dù cố hết sức điều dưỡng thân thể cho nàng, nhưng vẫn không có cách nào khôi phục hoàn toàn, cộng thêm chứng ngực của nàng, vì vậy cũng khiến sư phụ của Đệ Ngũ Long Quý có việc tích trữ trong lòng, cuối cùng cũng tiếc nuối mà chết. Bây giờ nói, Đệ Ngũ Long Quý nói cũng là về mặt chán nản, vì Lục Tinh La, là sư phụ, cũng vì bản thân.

Giang Sở Nhi bên cạnh đã sớm khóc đến thở không ra hơi lúc Đệ Ngũ Long Quý kể lại, đứt quãng nói: "Núi Vân Hải, không sai, năm đó Tinh tỷ tỷ chính là xảy ra chuyện ở nơi đó! Lúc ấy nàng đang muốn đi dâng hương ở Vân Hải tự, kết quả bị một nhóm sơn tặc không rõ lai lịch làm..... Nàng nhất định chính là Tinh tỷ tỷ!" Nàng nhớ tới mái tóc đen mượt của Lục Tinh La mà nàng hâm mộ, chưa bao lâu, đã dính vài đốm trắng nhỏ, cặp mắt như nước mùa thu kia, cũng biến thành vẫn đục như mắt cá chết, làn da trắng mịn màng như tuyết cũng trở nên khô quắt khô queo như bị rút đi dưỡng khí, gương mặt đẹp khuyên thành khuyên quốc năm đó bị năm tháng và ốm đau cho hành hạ chỉ còn lại một bộ thân xác khô héo! Di@en*dyan(lee^qu.donnn) (mình đang có suy đoán hoàng tử Hí Triều quốc bây giờ mới là con ruột bà Huyền phi, Mộ Dung Huyền, chính bà ta bày ra vụ cướp trộm long tráo phụng để con trai mình và mình được độc sủng, còn hoàng tử thật là ai chưa rõ, mình đoán là Phượng Duy Tĩnh, tất cả chỉ là suy đoán thôi, cùng chờ xem diễn biến thế nào nhé!)

"Phải nói là, lúc Tinh di dâng hương xảy ra chuyện ngoài ý muốn..... Sau đó rơi xuống núi, lại bị ngộ nhận là đã chết?" Phượng Tinh Xu hỏi, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng cụ thể là cái gì, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được.

"Đúng!" Giang Sở Nhi gật đầu.

"A! Nói như vậy, nếu hoàng hậu nương nương biết con mình còn sống, nếu nàng nhìn thấy được hoàng tử, hẳn nàng sẽ tốt hơn?" Ánh mắt Hoa Ngọc Dung sáng lên, vui vẻ đề nghị.

"Đây cũng là một biện pháp không tệ....." Lục Miểu gật đầu, nữ nhân này, mở miệng ngâm miệng đều là "bảo bảo", nếu có thể để cho nàng nhìn đến đứa bé của bản thân, có thể hay không đột nhiên tốt hơn?

"Vậy các người còn chờ cái gì, nhanh đi đi!" Lúc này, Giang Sở Nhi hoàn toàn không có tính tình ôn hòa thường ngày, lo lắng không ngừng thúc giục.

"Nương, chờ một chút!" Phụng Tịch Xu lên tiếng ngăn cản, "Chúng ta tùy tiện chạy đi như vậy, nhất định sẽ bị hoài nghi."

"Vây..... Vây làm sao bây giờ?" Giang Sở Nhi nhất thời không có chủ ý.

"Nếu không như vậy đi, chúng ta trước xác định rõ quan hệ giữa Tịch di và Nguyệt Hi hoàng tử, sau đó sẽ để cho bọn họ quen biết nhau, dinendian.loqidJon đến lúc đó cũng có thể cho hoàng thượng Hí Triều một kinh hi rồi, không phải sao?" Phụng Tịch Xu nghĩ kể nói

"Vây..... Vây cũng tốt!" Về mặt đại sự, Giang Sở Nhi đều luôn luôn nghe Phụng Vu Dục, hiện tại lại thêm một người—— nữ nhi bảo bối Phụng Tịch Xu của nàng

"Muốn xác định quan hệ biện pháp tốt nhất chính là nhỏ máu nghiệm thân, ngày mai chúng ta đi tìm hoàng tử đi!" Hoa Ngọc Dung vui mừng nói.

Nhỏ máu nghiệm thân? Phụng Tịch Xu cau mày, cái đó vốn không có căn cứ khoa học, rất nhiều loại máu cũng có thể tan vào nhau, muốn thật sự biết quan hệ chính xác của hai người, chỉ có thể áp dụng phương pháp giám định DNA, thông qua các chính xác nhất để nghiệm chứng..... Xem ra, chỉ có dùng biện pháp này. Chủ ý xác định, hai bóng dáng màu đen nhanh chóng ló ra từ Thâm Xu Vãn, bay về hai phương hướng.

"Hoàng thúc, lần này xem ra, Tiểu Tịch ắt phải đi theo con một lần nữa rồi." Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh đột nhiên nói.

"Ừ, không sai!" Phụng Vu Dục gật đầu, "Ít nhất phải bảo đảm an toàn giao Tịch tỷ vào trong tay Từ Diệp."

"Các người đang nói cái gì?" Phụng Tịch Xu nhìn hai nam nhân đánh đố, không hiểu hỏi.

"Ta không phải đã nói với muội, có chính sự phải làm sao?" Phụng Hàm Tiểu thu hồi cây quạt gỗ đầu Phụng Tịch Xu, "Phụ hoàng giao nhiệm vụ cho ta, hai tháng sau Hí Triều quốc cử hành nghi thức sắc phong thái tử, dfienddn lieqiudoon bởi vì hoàng huynh đang bế quan tiếp nhận huấn luyện, vì vậy phụ hoàng để cho ta đi trước, " Nói xong, còn rất xấu bụng nhìn về phía Phụng Tịch Xu, cười gian nói: "Phụ hoàng nói rồi, có thể chọn mấy người nữa cùng đi, còn ám hiệu cho ta, muội là ứng cử viên đáng tin cậy nhất đấy....."

"Cái gì?" Phụng Tịch Xu sửng sốt, không thể nào, nàng mới về nhà không bao lâu, lại phải đi? Ánh mắt hỏi thăm bay tới chỗ Phụng Vu Dục, Phụng Vu Dục quay mặt đi, gật đầu. Lại nhìn Giang Sở, nếu như vừa bắt đầu nói chuyện này, Giang Sở Nhi vạn vạn không muốn, nhưng xảy ra chuyện của Lục Tịch La, vì vậy Giang Sở Nhi cũng liền nước mắt lưng tròng nhìn Phụng Tịch Xu, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 16

Mặc dù trong lòng Phụng Tịch Xu dấy lên nghi vấn lớn, nhưng vào giờ phút này, nàng hiểu, tin tức này còn chưa thích hợp để mọi người biết, nếu không, nhất định sẽ nhắc lên một phen sóng to gió lớn.

Xem ra, chuyện này có điểm kỳ lạ, rốt cuộc là hoàng tử thật hoàng hậu giả..... Hay là hoàng hậu thật hoàng tử giả?

Năm đó gặp chuyện không may, hình như là, đứa bé của Huyền phi bị giết, mà Huyền phi ôm đứa bé của Lục Tịch La trốn thoát Die nda nl e q u ydo n..... Nếu như, chuyện không phải như vậy.....

A! Thú vị rồi đây, bây giờ, có thể chứng minh thân phận thật sự của vị thẩm ngọc này, chỉ có một người..... Đó chính là trưởng công chúa Hí Triều quốc Từ Mộng Cơ.

Xem ra, về công về tư, chuyến đi lần này đến Hí Triều quốc, nàng nhất định phải đi.

Đang suy nghĩ, giọng của Lục Miểu truyền tới: "Nha đầu, người xem si..... Ách, bệnh của hoàng hậu nương nương, người có thể nắm chắc điều trị thật tốt sao?"

Phụng Tịch Xu phục hồi thần lại, nhìn về phía Lục Miểu và Đế Ngũ Long Quý bên cạnh với vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Trị liệu sao..... Nếu như có thể chữa khỏi cho nàng, có lẽ chuyện cũng sẽ không phức tạp như thế chứ?

Suy nghĩ trong chốc lát, Phụng Tịch Xu gật đầu, "Ta thử xem." Mặc dù nói thử, nhưng Phụng Tịch Xu vừa ra tay, tin tưởng trong thiên hạ không có bệnh nào nàng không biết.

Lục Miểu vừa nghe Phụng Tịch Xu đồng ý, cặp mắt sáng lên nhìn Phụng Tịch Xu: "Vây, nha đầu, người định dùng biện pháp gì để chữa trị đây?"

Phụng Tịch Xu liếc Lục Miểu, lão đầu này, chỉ thích tham gia náo nhiệt, chút tâm tư kia nàng lại không biết sao? Dieendaanleequydonn Còn không phải muốn xem xem nàng có cách gì mới mẽ! Cũng sắp thành tiểu tán tiên rồi, còn già như vậy mà vẫn không đứng đắn!

Vào lúc này, Phụng Tĩnh Xu cũng đau lòng viên tiên đan đó, đây chính là một trong những gia bảo của Thái Thượng Lão Quân đó! Ăn vào có thể đi tiêu trừ khí bẩn trên thân người phạm, kéo dài tuổi thọ dưỡng nhan, nếu tu luyện, còn bỏ đi xương cốt người phạm, đợi một thời gian nữa là có thể tu tiên đắc đạo! Cứ như vậy cho Lục Miếu, thật tiện nghi cho hẳn!

"Không vội chữa trị, trước hết để Tĩnh đi được điều trị tốt đã, không phải chúng ta còn phải cùng nhau lên đường sao, dọc đường sẽ từ từ trị liệu! Tính toán thời gian, không nhanh không chậm, đại khái đến lúc tới thủ đô Hí Triều quốc là được rồi." Phụng Tĩnh Xu kéo dài nói cần có thời gian trị liệu, sau đó nói với phu thê Phụng Vu Dực: "Chuyện này chúng ta trước đừng nói ra ngoài, ai cũng không được nói, các người cũng biết tình trạng bây giờ của Tĩnh đi, bộ dạng này của nàng, bây giờ lại không ứng phó được với những chuyện cung đình kia, chẳng bằng chúng ta chữa khỏi cho nàng rồi lại nói tiếp."

Phụng Vu Dực thấy Phụng Tĩnh Xu nói rất có lý, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Phụng Tĩnh Xu chuyển sang nói với Phụng Hàm Tiểu: "Vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường, dọc đường chậm rãi đi, huynh trước trở về hoàng cung nói cho hoàng thúc thúc một tiếng đi!"

Nói tới hoàng thượng, Phụng Hàm Tiểu đột nhiên nghĩ tới việc phụ hoàng giao phó, vì vậy hỏi Phụng Tĩnh Xu muốn mấy đồ vật lúc ở yến hội, da.nlze.quydo/nn Phụng Tĩnh Xu tức giận nói: "Được rồi, được rồi! Muội đã sớm phái người đưa tất cả cho hoàng thúc thúc rồi, bao gồm cả cái khi cầu đó! Chỉ là, không có muội đi cùng, tuyệt đối không thể tự tiện sử dụng, để tránh có gì ngoài ý muốn!"

Phụng Hàm Tiểu đến câu trả lời chắc chắn, cũng không ở lâu, lập tức đứng dậy hồi cung bẩm báo.

Phụng Tĩnh Xu lại nói với Phụng Vu Dực và Giang Sở Nhi chuyện cầu hôn, hai người liền cùng Hoa Ngọc Dung rời khỏi rừng trúc, Lục Miếu đã sớm lôi kéo Đế Ngũ Long Quý đi xem Lục Tĩnh La, trong lúc nhất thời, trong rừng trúc chỉ còn lại hai người Phụng Tĩnh Xu và Phụng Duy Tĩnh.

Phụng Tĩnh Xu thở ra một hơi, ngã vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh. Phụng Duy Tĩnh xoay người, ôm Phụng Tĩnh Xu đi tới nơi tràn đầy kỷ niệm tuổi thơ của hai người —— hốc cây.

Chỉ là, tuổi đã lớn, hai người cũng không còn nhỏ như năm đó, lúc ấy thoát nhìn hốc cây vẫn còn rất lớn, lúc này đã không chứa nổi hai người. Phụng Duy Tĩnh phi thân, ngồi ở phía trên cành cây khô.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ là yên lặng lắng nghe chim hót đầu mùa hè, hưởng thụ một khắc yên tĩnh này.

Thật lâu sau, Phụng Tĩnh Xu mới thở dài một tiếng, ngón tay ngọc trắng nõn chạm vào dung nhan của Phụng Duy Tĩnh, cúi đầu hỏi: "Duy nhi, trách tỷ tỷ sao? Không có cầu hôn với đệ....." dinendian.loqidjon (vì lúc trước mình nghĩ hai người đã thay đổi quan hệ nên đôi xưng hô ta-chàng, giờ mới thấy vẫn xưng hô tỷ- đệ nên giờ không xưng chàng nữa, nhưng mình nghĩ Duy Tĩnh sẽ không xưng đệ mà là xưng ta-nàng nhé!)

Phụng Duy Tĩnh khẽ mỉm cười, trong ý cười nhiều thêm một chút thần nhiên: "Tĩnh nhi nói đùa, Duy nhi là đứa bé do Tĩnh nhi nhặt về, nàng phải cầu hôn với ai đây?"

"Ai....." Phụng Tĩnh Xu yếu say đắm nhìn quét qua gương mặt của Phụng Duy Tĩnh, thương tiếc nói: "Tỷ chỉ sợ, sợ đệ thấy Thư nhi..... trong lòng không dễ chịu....."

"Nào có." Phụng Duy Tĩnh lắc đầu, "Thư nhi không thể tốt hơn so với Duy nhi được, mặc dù hẳn có phụ mẫu cưng chiều hẳn thương hẳn, nhưng đáng về đó....." Nói xong, Phụng Duy Tĩnh đột nhiên nghĩ tới ngày đó Tuấn Thư khác thường, mi tâm nhăn lại, không biết đang nghĩ cái gì.

Nhìn thấu Phụng Duy Tĩnh khác thường, Phụng Tĩnh Xu vùng dậy hỏi: "Thế nào?"

Phụng Duy Tĩnh kể chuyện ngày đó cho Phụng Tĩnh Xu nghe, Phụng Tĩnh Xu nghe xong cũng là bộ dáng không hiểu, suy nghĩ nói: "Thường ngày Thư nhi đều là bộ dáng khéo léo, làm sao sẽ....."

Phụng Duy Tĩnh nhìn đáng vẻ Phụng Tĩnh Xu nghĩ mãi không xong, cũng không đành lòng để nàng tốn hao tinh lực vào chuyện này, khuyên nhủ: "Ta nghĩ hẳn là không sao đi? Cho dù Thư nhi có khác thường, cũng không biểu hiện gì với chúng ta, nhưng ta thấy, hẳn thật tâm thích nàng, thích nàng sẽ vì nàng suy nghĩ, sẽ không làm gì xấu với chúng ta, mấy ngày nay nàng đã quá mệt nhọc, vào lúc này, đừng có suy nghĩ nhiều, về sau chúng ta lại tìm cơ hội thăm dò là được."

Phụng Tĩnh Xu nghe lời Phụng Duy Tĩnh nói, dừng lại suy tư, lại lười biếng nhào vào trong lòng Phụng Duy Tĩnh, thoải mái nheo mắt lại.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

"Tên thợ săn nguoi, cũng sắp thành nhũ mẫu rồi!" Giọng nói đùa cợt phun ra từ trong môi mỏng, mang theo giễu cợt.

"Ha ha! Vì đạt được mục đích, làm bảo mẫu thì tính là gì?" Giọng mềm mại nhẹ nhàng, Văn Nhân Tĩnh Phong liêu lĩnh nằm ở trên giường, Dieemndkdan/leeequlydnonnn tư thái mê người, vẻ mặt quyến rũ. "Thế nào, hôm nay tới tìm ta, chỉ là vì nói câu này?" Cặp mắt phượng tràn đầy vô hạn hấp dẫn, liếc về phía nam tử mặc áo vàng bên cạnh bàn trà.

"Đừng có chọc ta." Vẻ mặt Kim Bích Đặc bình tĩnh ngời trà thơm trên tay.

"A! Lúc nào thì Kim Bích Đặc cũng học uống trà vậy? Văn nhả như thế, sẽ không phải là giả bộ chứ?" Văn Nhân Tĩnh Phong cười nhạo nói.

Kim Bích Đặc liếc Văn Nhân Tĩnh Phong, trong mắt là một tia cười nhạo, "Chi sợ ngươi uống trà văn nhả mới ầu ầu!" Nói xong, ánh mắt chợt dịu dàng, về mặt tràn đầy ý cười khẽ nhấp trà trong tay.

Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không so đo với hắn, trực tiếp nói: "Có chuyện gì mau nói đi." Xong rồi còn phải chạy về!

Kim Bích Đặc cũng thả chén trà xuống, nghiêm trang nói: "Lần săn thú này từ bỏ, không cần tiếp tục nữa."

"Hả? Ngươi muốn buông tha?" Văn Nhân Tĩnh Phong giật mình hỏi, sau đó cười ha hả, "Không ngờ lại có lúc ngươi cũng buông tha con mồi? Thật sự hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi! Xem ra, vị công chúa này quả thật có sức quyến rũ vô biên! Thế nào, thích người ta?"

"Chú ý lời nói của ngươi đi!" Kim Bích Đặc trầm giọng nói, chợt chuyển giọng nói, giễu cợt đáp lại: "Ta có thích hay không không quan trọng, đi@en*dyan(lee^qu.domn) chỉ là, tên thợ săn ngươi, có phải cũng yêu con mồi xinh đẹp của mình rồi hay không? Nếu không tại sao lại chậm chạp không động thủ?"

"Ha ha! Quả thật so với trước kia càng cảm thấy hứng thú hơn!" Văn Nhân Tĩnh Phong cũng không tránh, hào phóng thừa nhận nói: "Nàng là nữ nhân đầu tiên khiến ta không có cách nào thi triển sức quyến rũ, mỗi lần đến trước mặt nàng, cảm giác bị nàng ăn rất gắt gao, cũng không biết nàng là vô tình hay có tình đấy!"

Ánh mắt Kim Bích Đặc phức tạp nhìn Văn Nhân Tĩnh Phong, "Ngươi thật sự thích nàng? Ngươi đừng quên, bên Hí Triều....."

"Ta tự có tính toán! Không nhọc ngươi đa tâm, chuyện bên kia ta sớm muộn sẽ đi giải quyết, chỉ là..... Ta muốn trước đó phải săn nữ nhân này vào tay....." Văn Nhân Tĩnh Phong chậm rãi nói ra.

"Săn!? Không phải ta đã hủy bỏ sao?" Kim Bích Đặc hỏi.

"Ha ha ha..... Đó là ngươi hủy bỏ giao dịch săn thú, bây giờ bắt đầu, ta muốn thực sự vì mình, săn thú một lần....." Văn Nhân Tĩnh Phong cười đến cuồng dã, hoàn toàn không có bộ dáng yêu mị kia.

Kim Bích Đặc hừ lạnh một tiếng, bước ra cửa phòng, tiểu Kim Tử và tiểu Ngân tử canh giữ ở cửa lập tức đuổi theo kịp.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Vẫn là gian phòng đó, vẫn là hai giọng nam nhân cười nói, vẫn là cái bàn yên lặng, trải lên một tấm màn âm mưu.....

"Ha ha! Bữa tiệc tối hôm qua thật đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt....!" Nam nhân lớn tiếng nói, ngón tay thon dài viết ở trên mặt bàn: sao, ngươi có quyết định chưa?

"Không phải sao! Cả đời ta đây cũng chưa từng thấy qua màn biểu diễn xuất sắc như vậy....!" Một người khác phụ họa trả lời, dñiendn lieqiudoon đồng thời nhanh chóng viết xuống hàng chữ: chuyện trọng đại, ta không thể qua loa được.

"Ai, ngươi nói xem, sao đám đom đóm này lại có thể bay vòng quanh vũ đài chứ? Cũng không thấy người chỉ huy, cứ tự động bay ở phía trên vậy!" Ngón tay dài viết: còn suy tính cái gì nữa? Tối hôm qua trên bữa tiệc không phải ngươi đã thấy rất rõ rồi sao? Một khúc 《Tĩnh Trung Báo Quốc》, bản bình thư vàng..... Ngươi cho rằng, tiểu cô nương kia lấy ra để làm cái gì? Nếu như, bài hát này truyền vào trong tai chiến sĩ ở biên cương, sẽ có hiệu quả gì? Biên cương sớm đã có tướng quân Hùng Thao lợi hại, người đó, luôn luôn biết người khéo dùng, đối với bất kỳ cơ hội đề cao sức chiến đấu của quân đội cũng sẽ không buông qua, đến lúc đó, người người tán dương, như vậy, một khi lên chiến trường, thì đó chính là một lực lượng đáng sợ! Lại nói Điều Ninh Hàm (anh nam 9 cuối cùng đã lên sân!) bên cạnh tên Hùng Thao đó, ngươi cho là hắn ngồi không sao!? Một khi hắn lấy được bản bình thư kia, đến lúc đó, lực lượng quân sự của Lộng Phong quốc sẽ trở nên như thế nào, chính ngươi cũng biết!

"Ha ha, Đúng vậy, đúng vậy!" Giọng điệu trả lời có chút khó khăn, không yên viết: bây giờ nói những điều này còn quá sớm..... Ai biết này trên bình thư này viết cái gì? Ngộ nhớ.....

Nam nhân kia cũng không có lòng dạ nói chuyện, ngưng viết hạ thấp giọng hấp tấp nói: "Ngươi tự lừa mình dối người đi! Bản lĩnh của Phượng Trạch công chúa ngươi cũng nghe nói rồi đấy, thấy được, đồ nàng đưa chẳng lẽ sẽ là nước sao!? Diennnle,qu.y don Ngay cả mọi người nàng cũng có thể làm cho bay lên trời, ngươi cứ tiếp tục do dự, ngày nào đó binh sĩ Lộng Phong quốc từ trên trời nhảy xuống, các ngươi khỏi phải phản kháng, trực tiếp suy tính nên thần phục như thế nào đi!"

"Chuyện này....." Bị nam nhân hung ác nói một hồi như vậy, người khác không nhịn được việc mất thể diện, nhưng trong lòng vừa nghĩ tới một màn như vậy, cũng không cảm được run rẩy đứng lên!

Nam nhân thấy uy hiếp có tác dụng, lại lập tức đề giọng điệu nhẹ nói: "Ta hiểu rõ lo lắng của ngươi, nhưng mà, ngươi cũng thấy đấy, hôm nay lúc ngươi nói lên tình cầu với Phượng Nhâm Ngạo, hắn trả lời ngươi thế nào! Ngươi nói, làm sao hắn sẽ giúp đỡ bọn ngươi chứ? Bây giờ đối với các ngươi thấy chết mà không cứu, không bảo vệ, ngày nào đó sẽ đưa binh đánh các ngươi! Nói không chừng..... Hắn chính là đang đợi cơ hội này! Chờ khi các ngươi bởi vì nội loạn, nhân cơ hội....." Ý trong lời không rõ, nhưng người thông minh đều nghe hiểu. Thấy thần sắc của người kia dao động, thêm một liều thuốc độc nữa: "Chuyện này chỉ cần hoàn thành, đến lúc đó, ngươi sẽ thành công thần của đất nước! Suy nghĩ thử những quyền lực sắp tới tay kia..... Tài phú..... Mỹ nhân..... Còn có dân chúng sùng kính..... Những thứ này, đều sẽ là của ngươi, chỉ cần ngươi quyết định....."

Dường như bị nam nhân kia đả động bởi cảnh giàu sang phú quý, người nọ không do dự nữa, nói: "Được! Sau khi ta về nước sẽ bẩm rõ tất cả với hoàng thượng!"

"Không!" Nam nhân lên tiếng ngăn cản, "Người trực tiếp bẩm báo với hoàng thượng là vô ích, hiện tại chuyện kia cũng là do hoàng tử của các người đang quản, giờ người đi nói, chắc chắn sẽ không được phép làm!"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Người đi tìm một người..... Một người có thể khiến hoàng thượng ra quyết định....."

"Người nói là..... Quân quý phi?"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Giờ Ty, Phụng Nhâm Ngao và bách quan tới cửa cung tiễn khách ba nước, tất cả hai bên nói một chút lời xã giao, sau đó liền rời đi.

Chỉ là, trước khi hoàng tử Tử Nguyệt Hi của Hí Triều quốc từ giả, đưa ra lời mời Phụng Trạch công chúa tới tham gia buổi lễ sắc phong thái tử của hân vào hai tháng sau, dĩ nhiên Phụng Nhâm Ngao cũng liền thuận nước đẩy thuyền ra mệnh lệnh này cho Phụng Tĩnh Xu.

Trước khi Tử Nguyệt Hi rời đi, còn nhìn Phụng Tĩnh Xu một cái đầy thâm ý, liền quay người bỏ đi. Bởi vì Hoa Ngọc Dung còn là sứ thần Hí Triều quốc, vì vậy cũng đi theo đội ngũ Hí Triều quốc rời khỏi, có điều hân và Phụng Tĩnh Xu hẹn ước nửa đường trốn ra, vì vậy rời đi cũng rất tiêu sái.

Còn lại Long Ứng Tĩnh cười đến như tiểu hồ ly, cùng Viêm Vũ Thụy mang theo đại đội nhân mã đi về phía Hí Triều quốc, chỉ để lại quan văn Sa Y Hân một mình trở về Việt Sa quốc.

Vương gia Xuyên Vân quốc cũng đại biểu Xuyên Vân quốc đi sứ Hí Triều quốc, vì vậy ba đội nhân mã một trước một sau, lờ mờ hùng dũng đi tới Hí Triều quốc.

Trở lại Phủ Hiền vương, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Phụng Tĩnh Xu cũng dẫn theo một đám người đi tới hoàng cung, trực tiếp ngồi xe ngựa siêu cấp mà Phụng Nhâm Ngao ban cho, chậm rãi đi về phía Hí Triều quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 17

Mặc dù bốn đội ngũ đều rời khỏi thành Sở Ương cùng một ngày, nhưng bởi vì tốc độ của mỗi bên khác nhau, vì vậy khoảng cách giữa các bên rất nhanh được kéo dài.

Ngày thứ hai ra khỏi thành, Hoa Ngọc Dung liền một thân một mình, cười khanh khách chờ ở trên đường.

Tất cả giống như đều thuận theo tự nhiên, "lộc cộc lộc cộc" mấy tiếng, ngựa của Hoa Ngọc Dung liền gia nhập đội ngũ.

Đoàn người lại lác lác đi mấy ngày, một con tuần mã lại gia nhập vào đội, khiến người ta kinh ngạc chính là, Diêm da da n e q u u y d o n người này lại không phải Long Ứng Tĩnh luôn muốn lôi kéo làm quen, mà là vị đại tướng quân trầm tĩnh Viêm Vũ Thụy!

Đối với người nam nhân này, Phụng Duy Tĩnh cũng tương đối yên tâm, bởi vì bọn họ biết, ánh mắt Viêm Vũ Thụy nhìn Phụng Tĩnh Xu, không có ái mộ, chỉ có dày đặc ý chí chiến đấu, đây là cách mà người khiêu chiến truy đuổi đối thủ, mà không phải nam nhân truy đuổi nữ nhân, vì vậy, bọn họ rất yên tâm đưa Viêm Vũ Thụy vào trong đội ngũ.

Thông qua việc hiểu biết và tiếp xúc với Lục Tĩnh La, lại sau khi thảo luận với Lục Miêu, Đế Ngũ Long Quỷ, Phụng Tĩnh Xu quyết định trị liệu cho Lục Tĩnh La, áp dụng song song hai phương pháp thôi miên và trị liệu tâm lý, mở lòng cho Lục Tĩnh La, rồi từng bước từng bước tới tiến hành giai đoạn khôi phục.

Thôi miên là tiến hành kích thích thị giác, thính giác hoặc xúc giác với người hoặc động vật dẫn tới trạng thái ngủ, đối với người còn có thể dùng ngôn ngữ ám hiệu gọi ra. Loại trạng thái ngủ này khác với giấc ngủ bình thường, vô đại não không hoàn toàn bị ức chế. Mà trị liệu tâm lý lại gọi là chữa bệnh tâm thần, lấy hệ thống lý luận tâm lý học để chỉ đạo, lấy quan hệ bệnh tốt làm cầu nối, vận dụng kỹ thuật tâm lý học và phương pháp trị liệu vào quá trình bệnh tâm lý của bệnh nhân. (có mấy ý không hiểu lắm nên chưa chắc mình edit đúng nhé!)

Mặc dù lúc nói điều này với hai người, mất một thời gian rất lớn để giải thích thế nào là "thôi miên", "trị liệu tâm lý", thật ra thì, ở cổ đại cũng có rất nhiều kiểu tương tự như thôi miên, tại Trung Quốc, có thể nói lịch sử của "thôi miên" đã rất lâu, có lại lịch từ xa xưa. "Chúc do thuật" (đây là thuật thôi miên của Trung Quốc cổ đại, ai xem phim Nữ y Minh phi truyện là biết nhé!) của cổ đại, nghi lễ trong tông giáo, như "Khiêu đại thần" đều có chứa yếu tố thôi miên, chỉ là lúc ấy phần lớn đều dùng để đi lừa gạt, hoặc là một loại hoạt động mê tín. Dĩ nhiên, trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp cũng có công phu

tương tự thôi miên, tỷ như công phu tà phái Nhiếp Hồn Đại Pháp, dieendaaneequaydonn những thứ này đều có cách làm khác nhau nhưng công hiệu lại giống nhau đến kì diệu, vì vậy, càng giải thích về sau, Phụng Tịch Xu dứt khoát ném xuống một câu: "Đó là phương pháp có thể khiến bất tri bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng!" Hai người kinh ngạc vội vàng che kín miệng tò mò lại.

Hiện tại theo tình hình như Lục Tĩnh La, muốn dùng trị liệu tâm lý là không thể nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiến hành thôi miên với nàng.

Chạng vạng mấy ngày sau, ba người mang theo Lục Tĩnh La "ầm" một tiếng đóng cửa lại, hạ lệnh ai cũng không được tới quấy rầy, lại bắt đầu sắp dầy lên sóng to gió lớn ở Hí Triều quốc.....

Đệ Ngũ Long Quý trấn an lời kéo Lục Tĩnh La ngồi ở trên ghế trong phòng, không để cho nàng cảm thấy khẩn trương mà ảnh hưởng đến hiệu quả thôi miên, Phụng Tịch Xu lấy ra một xâu chuỗi vòng treo lủng lẳng, mang theo nụ cười dịu dàng ngồi ở đối diện Lục Tĩnh La. Để vòng tròn treo lủng lẳng ở trước mặt Lục Tĩnh La, dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Tĩnh đi, người xem, đây là cái gì....."

Lục Tĩnh La hoang mang nhìn vật trước mắt, nó ở chỗ đó không nhúc nhích, nàng cũng nhìn theo chăm chú không nhúc nhích. Từ từ, vật treo lủng lẳng đung đưa trái phải, trái dao động..... phải dao động.....

Đồng thời, giọng điệu Phụng Tịch Xu cũng mang theo sự dụ hoặc cực mạnh vang lên: "Người chuyên tâm nhìn..... mắt nhìn chăm chăm..... càng nhìn mí mắt càng híp lại..... mí mắt híp lại không mở ra được..... da.nlee.quy.do/n Toàn thân cũng càng ngày càng thả lỏng..... Càng ngày càng không có chút sức lực nào..... càng lúc càng muốn ngủ." Giọng thong thả, đơn điệu nói, rồi cuộc khiến cho Lục Tĩnh La từ từ khép mắt lại.

Lục Miêu và Đệ Ngũ Long Quý ở bên cạnh, mặc dù trước đó đã biết Phụng Tịch Xu phải làm gì, nhưng vào lúc này vẫn kiềm chế được kinh ngạc há to miệng.

Phụng Tịch Xu cho hai người một ánh mắt chớ lên tiếng, sau đó từ từ hỏi: "Nói cho ta biết..... Người tên là gì....."

"Si..... Si nương....."

"Như vậy người vốn gọi là gì....."

"Lục Tĩnh La....." Mí mắt nàng nhú lại, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói ra ba chữ.

Quả nhiên là Lục Tĩnh La..... ba người bên trong phòng nhìn nhau một cái, lúc này mới thật sự tin tưởng lời Giang Sở Nhi nói.

"Người có thân phận gì....." Phụng Tịch Xu tiếp tục thôi miên nói.

"Là..... hoàng hậu Hí Triều quốc....." Lục Tĩnh La dứt quãng trả lời.

Sau đó, Phụng Tịch Xu lại liên tục hỏi nàng mấy vấn đề về nàng, nàng đều trả lời rất khó khăn, nhưng một khi chạm đến vấn đề hoàng cung Hí Triều quốc và chuyện không may ngày đó, nàng sẽ trở nên cực kỳ khổ sở, cuối cùng, dinendian.loqidJon Phụng Tịch Xu không thể không kết thúc câu hỏi, lại tiến hành thêm một chút ám hiệu tâm lý, khiến nàng có thể chậm rãi thay đổi hiện trạng bây giờ của nàng.

Sau khi kết thúc thôi miên lần đầu tiên, Phụng Tịch Xu được Lục Miêu và Đệ Ngũ Long Quý sùng bái, ngày nào cũng vây quanh nàng hỏi cái này cái kia, đến cuối cùng, Phụng Tịch Xu quả thật không nhớ được nhiều, ném một quyển về phương diện thôi miên cho hai người, kết quả sau một ngày hai người tiến đến cùng một chỗ nghiên cứu, liền càng quán nàng mảnh liệt, khiến nàng than vãn biết vậy chẳng làm!

So với nhau, nàng ngược lại càng nguyện ý bị tên nam nhân Viêm Vũ Thụy kia tới dây dưa, dù sao Viêm Vũ Thụy dây dưa với nàng thế nào, cũng sẽ xem nàng là công chúa của một nước mà thủ lễ (tuân thủ lễ tiết) một chút, không giống Lục Miêu, không nói tiếng nào liên phá cửa xông vào, sư phụ! Ngay cũng không suy nghĩ một chút, nếu đồ nhi của ngài đang tắm thay quần áo, vậy danh tiếng của ngài có thể khó giữ được đó!

Trưa hôm nay, đại đội nghị ở một mảnh rừng cây rậm rạp, lúc Phụng Tịch Xu vì đã bỏ rơi được hai người nam nhân này mà lau mồ hôi một phen, vị tướng quân "thủ lễ" đó lại đến rồi!

Mấy ngày nay, mỗi ngày hấn đều khiêu chiến với Phụng Tịch Xu, không phải võ nghệ thì chính là võ nghệ, cái gì cũng không có. Hiện tại ngay cả công phu của hấn Phụng Tịch Xu đều hiểu hết rõ ràng, thế nhưng vị tướng quân này lại dường như không hề phát hiện ra, vẫn cứ khiêu chiến, không sợ tất cả mọi thứ của bản thân bị đào móc, cái này phải gọi là tinh thần nhiệt tình!

"Mao nha đầu! Người đang ở đâu? Mau ra đây!" Viêm Vũ Thụy một thân áo bào màu xám bạc đi qua lại trong đội ngũ, bọn lính sớm thành thói quen khi thấy vị tướng quân nước khác tới khiêu chiến với công chúa, Dieenndkan/leequhydonnn vì đã sớm thấy nên cũng không lạ gì. Chỉ có Hoa Ngọc Dung lại thấy ác cảm với Viêm Vũ Thụy, một khi hấn tới gần Phụng Tịch Xu, Hoa Ngọc Dung sẽ trăm phương ngàn kế ngăn cản.

Quả nhiên, Viêm Vũ Thụy vừa dứt lời, Hoa Ngọc Dung liền đi tới đây, nhún mày cười nhạt nói: "Thế nào, đại tướng quân lại muốn tới mất mặt xấu hổ?" (đứng là tình địch gặp nhau đồ mắt)

Viêm Vũ Thụy lệ trừng mắt, lớn tiếng nói: "Êo là, ngươi đừng có chặn đường, ta còn phải đi tìm mao nha đầu!"

Hoa Ngọc Dung vừa nghe thấy Viêm Vũ Thụy gọi hấn là eo là, lập tức ưỡn thẳng sống lưng the the giọng nói kêu lên: "Ngươi nói ai eo là!?"

"Nói ngươi đấy, sao!?" Viêm Vũ Thụy cũng không lùi bước, ưỡn ngực khỏe mạnh trả lời. (hai anh này như trẻ con)

"Người...người! Người....." Hoa Ngọc Dung đưa ngón tay chỉ Viêm Vũ Thụy, "người" nửa ngày, vẫn không thể suy nghĩ ra câu gì thô tục có thể mắng người, đột nhiên nhớ lại một câu: "Đồ thái giám!"

"Cái gì?!" Viêm Vũ Thụy giật mình nhìn Hoa Ngọc Dung một thân áo trắng, ngay sau đó cặp mắt toát ra nòng đậm lửa giận, lớn tiếng quát hỏi: "Người nói ai là thái giám?"

Mắt Hoa Ngọc Dung chuyển động, lớn tiếng nói: "Người xem ngày nào người cũng mặc đồ màu xám thế kia, di@en*dyan(lee^qu.donnn) giống như cuộc sống không dễ chịu, không phải thái giám thì là cái gì!? Hừ! Người có ưỡn ngực cao đi nữa thì vẫn là một thái giám thôi!"

Người xung quanh nghe lời Hoa Ngọc Dung nói, cũng không nhịn được che miệng cười trộm. Viêm Vũ Thụy thính tai nghe mấy tiếng cười, lại mắt thấy nhìn mấy người không ngừng run run khoe miệng, trong lòng càng tức giận, một đại tướng quân như, ở trong quân đội từ trước đến giờ vô cùng uy nghiêm, lúc nào thì chịu được sự tức giận này!

Vì vậy, vị đại tướng quân ở trong quân đội Việt Sa quốc có địa vị vô cùng cao quý, ở trong đội ngũ nơi nước lạ này, bị đâm chọc mất đi lý trí, làm ra một chuyện mà đời này hẳn hối hận nhất ——

Hắn lắc mình tiến lên, bắt tay Hoa Ngọc Dung rồi đưa vào giữa hai chân mình tìm kiếm (eo ôi ~, hèn chi hối hận là phải rồi, vì thế mà con đường truy thê không phải càng khó hơn sao), còn đồ bưng mặt (đừng hiểu lầm, là bị tức giận) kêu lên: "Người sò! Người sò xem ta có thái giám hay không! Ta tuyệt đối còn lớn hơn cái tú hoa châm của tên ẻo là người đấy!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại, nhìn thấy một bóng người màu phấn hồng giống như nhu nhược không xương tựa sát vào một người bóng dáng cao lớn màu xám bạc, bàn tay thon dài xinh đẹp tuyệt trần còn rất mập mờ che ở chỗ nhạy cảm.....

"Bịch!" Một cái chén trên tay thị vệ rơi xuống mặt đất.

"Àm!" Hai gã làm việc vật dụng vào nhau, quần áo trong tay nhất thời văng lên rơi ở trên mặt của hai người, nhưng mà hai người vẫn không biết.

"Đùng!" Tĩnh Ảnh mới ra khỏi lều vải cứ như vậy không hề báo động đánh rơi kiếm mà trước nay chưa từng xảy ra, lập tức sầm mặt.

Phượng Tĩnh Xu không nghe thấy động tĩnh của hai người, nghi ngờ đi ra khỏi lều, lúc nhìn thấy hai người phía trước đã cứng ngắc, liên tưởng đến cuộc gây gỗ vừa rồi, rốt cuộc không nhịn được "ha ha" phá lên cười!

Tiếng cười của Phượng Tĩnh Xu giống như cái chột mớ, lập tức gọi hồn mọi người về, tất cả cũng đều bắt đầu phá lên cười, dffiendn lieqiudoon tiếng cười vang ngất trời, kinh động đám chim trong rừng!

Phượng Tĩnh Xu cười đến mức đau cả bụng, tay nhỏ bé không ngừng vỗ Tĩnh Ảnh bên cạnh, vừa cười vừa rơi lệ, cuối cùng nhìn hai người phía trước vẫn còn cứng ngắc, khoát khoát tay, để Tĩnh Ảnh đỡ nàng bước đi thông thả đến bên cạnh hai người, hài hước nói: "Ta còn không biết hai vị sắp diễn ra một đoạn nam nam chi luyện oanh liệt đấy! Sao, sò còn chưa đủ?"

Một câu nói, rốt cuộc lại khiến hai người đang dính vào nhau lấy tốc độ giống như ánh sáng tách ra, Trên gương mặt ngăm đen của Viêm Vũ Thụy hiện lên vệt đỏ ửng, thái độ tuyệt đối là muốn cắt đầu của mình chôn xuống che giấu xấu hổ! diemdnle,qu.y don Mà Hoa Ngọc Dung thì đưa tay dùng sức chà xát trên mặt đất, dường như muốn tẩy rửa sạch sẽ đi mọi thứ trên tay, xoa một hồi, gương mặt hân uất ức đưa bàn tay đỏ nhìn về phía Phượng Tĩnh Xu, trong mắt còn hàm chứa nước!

Phượng Tĩnh Xu cũng nghiêm chỉnh không cười nữa, đi lên lôi kéo tay Hoa Ngọc Dung đi rửa, đi hai bước, nàng lại đột nhiên xoay người lại, cười như không cười truyền âm nói với Viêm Vũ Thụy: "Tướng quân, lớn hơn tú hoa châm? Không phải là chiếc đũa chứ?"

"Rầm!" Vệt đỏ ửng trên mặt Viêm Vũ Thụy càng đậm, bị lời Phượng Tĩnh Xu nói nín một hồi lâu cũng nói không ra lời!

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 18

"Tiểu Tĩnh, nàng phải tin ta, ta tuyệt đối không muốn cùng hắn..... cái đó....." Hoa Ngọc Dung nghĩ đến hiện giờ cũng không giữ nổi vẻ phong lưu nhã nhặn nữa, hắn đứng ở bên dòng suối, mặc cho Phượng Tĩnh Xu cẩn thận rửa sạch tay cho hắn, một bộ áo trắng, tiểu sai, ánh nắng sáng chói giữa trưa chiếu xuống, non xanh, nước biếc, ve kêu, bướm lượn, áo trắng, áo hồng, mỹ nhân, công tử, thật là một bức tranh suối mùa hè nên thơ.

"Cái nào?" Phượng Tĩnh Xu cúi đầu không nhìn rõ về mặt, chỉ là chuyên chú vào công việc trong tay.

"Chính là việc đó đó!" Hoa Ngọc Dung kéo dài giọng, mang theo một chút lảm nhẽ, một cái tay khác lạng lẽ tiếp cận lên bộ áo trắng trên người Phượng Tĩnh Xu. Hắn phát hiện, mặc dù y phục màu gì Phượng Tĩnh Xu cũng đều mặc, nhưng nhiều nhất chính là màu trắng, màu đen và màu đỏ, mà ba loại màu

sắc này, vừa lúc chính là màu sắc y phục của ba nam nhân đó, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp màu trắng, Diên Đà da nỉe q u u ydo n hoặc là đôi tình lữ áo đen, ngay cả một thân y phục màu đỏ, cũng tựa như một đôi bướm lửa bay lượn ở trong đám người. Hơn nữa, mỗi lần mặc y phục màu gì, ngày đó Phụng Tịch Xu phải bồi người có màu sắc đó nhiều nhất, để cho hắn mỗi lần không ngừng ghen tỵ, âm thầm căm rắng, không biết lúc nào nàng mới có thể mặc vào váy áo màu hồng.....

"A!" Phụng Tịch Xu khẽ cười, buông bàn tay trong lòng bàn tay ra, quay đầu nhìn về phía Hoa Ngọc Dung còn đang lưu luyến nhìn tay của mình, "Có phải hay không không quan trọng, nhưng mà, Hoa Ngọc Dung, ta chỉ hi vọng ngươi hiểu rõ một điều."

Nghe ra sự nghiêm túc trong giọng điệu của Phụng Tịch Xu, Hoa Ngọc Dung ngẩng đầu nhìn vào con ngươi bên trong cặp mắt kia, "Ta chỉ thích người chân thật nhất, tức là phải làm chính bản thân người."

Nói xong, để lại Hoa Ngọc Dung ngốc lảng, xoay người rời đi.

Nàng không phủ nhận mấy ngày nay Hoa Ngọc Dung quả thật rất chăm chỉ, nhưng, không biết quan tâm sẽ bị loạn hay là thế nào, cái người này đã từng là tài tử phong lưu một thời, lại có thể biết ngốc đến nỗi đi bắt chước nam nhân bên người nàng, hoặc là ý lại như Duy Nhi, hoặc là thuận theo như Tịch Ảnh thuận theo, thậm chí ngay cả ngớ ngẩn như Thư Nhi cũng học theo, khiến Phụng Tịch Xu cảm thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười, Hoa Ngọc Dung như vậy, không phải như nàng muốn thấy. Vì vậy thừa dịp cơ hội hôm nay, nàng khuyên hắn vài câu, một người thông minh, chắc hẳn sẽ rõ.

Lúc trở lại nơi đóng quân, đã không thấy bóng dáng của Viêm Vũ Thụy đâu, vị đại tướng quân này, chỉ sợ bị chuyện xấu hôm nay làm cho sự uy nghiêm hoàn toàn biến mất, dieendaanleequydomn người ta cũng hơn ba mươi tuổi rồi, lại còn so sánh với một thanh niên hai mươi mấy, vào lúc này, có thể còn đứng ở cái xó nào đó mà hối hận!

Phụng Duy Tịch xông tới, khoe miệng còn treo một nụ cười yếu ớt, nghĩ đến vừa nghe nói một màn náo nhiệt kia, Phụng Tịch Xu đi tới, đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp đó.

"Sao lại ra làm gì?"

"Vừa rồi nghe được bên ngoài có chuyện, cho nên ra ngoài nhìn một chút." Phụng Duy Tịch cúi đầu nhìn Phụng Tịch Xu đáp.

"Ha ha!" Phụng Tịch Xu nghiêng đầu cười, nói: "Viêm tướng quân cũng là bị Hoa Ngọc Dung làm cho giận điên lên, lại làm ra chuyện như vậy, rõ là....."

"Hai người bọn họ, giống như trời sinh không hợp nhau vậy, " Phụng Duy Tịch cũng cười theo nói: " Vừa mới bắt đầu còn chưa có cái gì, nhưng càng chung đụng, lại càng có thể cảm giác ra được."

Phụng Tịch Xu gật đầu, "Đúng vậy, hai người bọn họ, một văn một võ, tiếp nhận quan niệm cũng không giống nhau, ít nhiều cũng có chút bài xích đối phương chứ?"

Nàng nhớ tới Viêm Vũ Thụy mới vừa gia nhập đội ngũ chưa tới hai ngày, đã có xích mích với Hoa Ngọc Dung, khi đó, cả ngày Viêm Vũ Thụy đều tìm Phụng Tịch Xu tỷ võ, Phụng Tịch Xu cũng muốn nhờ vào đó thoát khỏi dây dưa với Đệ Ngũ Long Quý, cho nên đã rất sáng khoái đồng ý, không ngờ Hoa Ngọc Dung ở một bên lại dò mắt, da.nlze.q u ydo /m bình thường Viêm Vũ Thụy tìm Phụng Tịch Xu tỷ võ, cũng sẽ chiếm dụng thời gian rất dài, hơn nữa Hoa Ngọc Dung luôn là thư sinh, một lòng có chế độ sách thánh hiền, vốn không biết võ, vì vậy chỉ có thể giương mắt nhìn hai người thân thiết với nhau.

Có một lần, sau khi Viêm Vũ Thụy bại trận yêu cầu đánh một trận nữa, một bên Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý chờ vô ích, vội vàng nói: "Được rồi, được rồi! Hôm nay người đã khiêu chiến rồi, đừng đến nữa!"

Nhưng Viêm Vũ Thụy thích thú đánh đấm không chịu dừng tay, không muốn về, nói hắn không tin không thắng được, Đệ Ngũ Long Quý đã nói: "Người ta là Hoa công tử Hoa Ngọc Dung còn không phải thua dưới tay công chúa đây! Mà hắn lại là thiên hạ đệ nhất tài tử nữa!"

Viêm Vũ Thụy đâu để ý cái gì mà tài tử hay không tài tử, vung tay lên, không nhận được nói: "Đệ nhất tài tử cũng thua? Hừ! Những thứ người kia chỉ biết cầm cán bút éo lá, có lợi hại hơn ta sao!/? Tiếp tục, tiếp tục!"

Cứ một câu nói như vậy, đã sớm khiến oán hận chất chứa trong lòng Hoa Ngọc Dung với Viêm Vũ Thụy bộc phát, từ đó liền nhằm vào hắn khắp nơi, không phải chê cười chính là đối chọi gay gắt, hai người tùy thời cũng có thể xảy ra xô xát, dinendian.logid]on vì vậy một màn hôm nay mặc dù có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng cũng hợp tình lý. Phụng Tịch Xu tính toán, chờ lát nữa dặn dò xuống, bảo tất cả mọi người không nên nhắc lại chuyện này, ít nhất không cần nói ở trước mặt hai người, tránh tổn thương tự ái của bọn họ.....

Trong khi đang suy nghĩ, hai người đã tiến vào trong lều trại của Phụng Tịch Xu, Tuấn Thư đã sớm ở trong chờ lập tức chạy tới ôm lấy Phụng Tịch Xu, trong mắt tràn đầy ý cười, ngọt ngọt ngào ngào kêu "Tỷ tỷ".

Phụng Tịch Xu yêu thương sờ sờ trán đầy mồ hôi của hắn, cười tủm tỉm hỏi: "Thư Nhi đi nơi đâu vậy? Sao lại không nhìn thấy đệ đâu?"

Tuân Thư ngoe đầu cọ tới cọ lui ở trên bả vai Phụng Tịch Xu làm nũng nói: "Thư Nhi và Tịch ca ca đi xem đại thẩm, hôm nay đại thẩm cười đó! Cười trông thật là xinh đẹp nhé!" Dừng lại, ngẩng đầu lên bổ sung: "Chỉ là Thư Nhi cảm thấy vẫn là tỷ tỷ cười xinh đẹp nhất!"

Phụng Tịch Xu có chút hưởng thụ hưng hăng hôn ở trên môi Tuấn Thư, ngẩng đầu nhìn về phía Phụng Duy Tịch nói: " Hai ngày nay Tịch đi luôn quần lấy đệ và Thư Nhi, nhưng từ hành động và ngôn từ mà nói, cũng đã gần như người bình thường, xem ra, qua tháng nữa là có thể khôi phục."

Lúc nói lời này, nàng cũng không kiêng dè Văn Nhân Tĩnh Phong, người trong đội ngũ này trên căn bản cũng biết bọn họ đang chữa trị cho một nữ nhân diện tên là "Tĩnh di", đây là chủ ý của Phụng Tĩnh Xu, có câu nói, đại ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu lâm Dieenndkan/leequhydonnn (Tạm hiểu là ẩn thân nơi rừng núi hoang vu là chuyện nhỏ, ẩn thân nơi phố chợ huyên náo mới là chuyện lớn), thay vì che giấu Lục Tĩnh La khiến người hoài nghi, chẳng bằng đặt nàng quang minh chính ở dưới ánh mắt của mọi người, ngược lại không để cho mọi người chú ý.

Đang lúc nói chuyện, mấy người ngồi xuống, vừa muốn nói gì đó, bên ngoài đột nhiên ồn ào, chỉ nghe giữa lúc hoảng loạn có người kêu to "Có thích khách", sắc mặt Phụng Duy Tĩnh nghiêm trọng, phi thân vọt ra ngoài. Trong trường phòng chỉ để lại ba người, Phụng Tĩnh Xu đưa tay ôm Tuấn Thư, ngưng tai lắng nghe, trong lòng cũng nhanh chóng tự hỏi, bây giờ là tình trạng gì?

Có người muốn tới ám sát? Giết ai? Tại sao? Người nào phái tới?

Bây giờ không phải là thời kì chiến tranh, không có thù lĩnh ám sát gì..., hơn nữa đối phương lại còn ngu xuẩn ban ngày tới đánh lén như vậy, hiển nhiên đầu óc không đủ dùng, là nhà nào tổ chức ám sát như vậy, không có trình độ..... Ách, lạc đề rồi..... Thích khách này sao đàn như vậy, một đại đội nhân mã như bọn họ, trận địa cũng lớn như thế, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là đội ngũ hoàng gia, sao bọn họ.....

Còn chưa có nghĩ xong, một bóng người màu xanh nhạt xông vào lều, chạy thẳng tới Phụng Tĩnh Xu!

Phụng Tĩnh Xu nhìn cũng không nhìn, vì để tránh cho Tuấn Thư bị kinh sợ, dùng nội lực vung lên, trực tiếp đánh người ra khỏi bên ngoài trường phòng, di@en*dyan(lee^qu.donn) bị đoàn người chạy tới bên ngoài lều bao vây giữ chặt, lúc này, Phụng Tĩnh Xu nghe được giọng Phụng Duy Tĩnh kinh ngạc: "Là người?"

Phụng Tĩnh Xu cau mày, Duy nhi biết? Chẳng lẽ là người quen cũ?

Cũng trong lúc đó, một giọng nói đáng yêu khác vang lên: "Duy Tĩnh ca ca!"

Duy Tĩnh ca ca? Phụng Tĩnh Xu nhíu mày, kêu còn rất..... thân thiết sao! Là ai?

Ngay sau đó Phụng Duy Tĩnh lập tức cho nàng đáp án: "Vu cô nương."

Vu, Vu cô nương..... Không phải là thiên kim thừa tướng Vu Phó Oánh thường chạy đến vương phủ làm khách mà Tiễn bá bọn họ nói sao? Hừ..... Thật là rất tốt, lại lặn lội xa xăm theo tới nơi này!

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu đột nhiên dâng lên một cảm giác chua xót, khiến nàng rất không thoải mái, sắc mặt cũng ngay sau đó trở nên âm trầm, nghe phía ngoài lều tiếng kêu giòn giã "Duy Tĩnh ca ca" dài "Duy Tĩnh ca ca" ngắn, khiến nàng càng thêm không thoải mái, "vụt" đứng lên, thả Tuấn Thư ra rồi bước nhanh ra ngoài, nàng thật muốn xem, vị thiên kim thừa tướng được nuông chiều này, đến cuối cùng là có bộ dáng gì, lại dám quân quít ở bên cạnh Duy nhi của nàng!

Ba hai bước đi tới cửa, vén rèm lên, ánh mặt trời bên ngoài lều trở nên chói mắt, Phụng Tĩnh Xu khẽ nheo mắt lại, dò tìm mắt đến hai bóng dáng màu trắng cách đó không xa, không khỏi cảm thấy, ánh mặt trời hôm nay thật sự là..... quá chói mắt.

Nữ nhân kia, mặc một thân sa y trắng như tuyết, thoát nhìn uyển chuyển hoạt bát, dưới chân một đôi giày lụa trắng, chậm chậm đi tới, giống như Lăng Ba tiên tử, làm cho người ta không khỏi ngắm nhìn. Áo trắng, giày trắng, dienddn liequidoon kết hợp với một thân da thịt trắng như tuyết, gương mặt cười nhẹ nhàng, đôi mắt sáng rực như sao, lúc cười yếu ớt lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một thân khí thế tiểu thư quan gia không gian tự uy, quả thật là kiểu nữ thiên kim nhà tể tướng.

Nhìn lại Phụng Duy Tĩnh, mặc dù gương mặt hần vẫn lạnh lẽo, nhưng mà đối với vị Vu thiên kim này đến gần, hiển nhiên..... không bài xích.

Phụng Tĩnh Xu rừ mí mắt xuống, che lại ý định, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nện bước chân đi tới, thị vệ xung quanh vừa thấy được Phụng Tĩnh Xu, tự động nhường ra một con đường, cung kính hành lễ, từng tiếng "công chúa" vang lên liên tiếp.

Phụng Duy Tĩnh quay đầu, nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu cười đi tới, khi ánh mắt của hần chống lại ánh mắt của Phụng Tĩnh Xu, cả người không khỏi khẽ run, lập tức đẩy nữ nhân bên cạnh ra.

Cặp mắt tìm kia từ trước đến giờ trong veo, hôm nay lại sâu xa không thể nhìn rõ, khi nhìn vào ánh mắt hần, so với thường ngày thiếu một chút nhiệt tình.....

Phụng Duy Tĩnh đột nhiên có loại cảm giác khủng hoảng, giống như vừa rồi nếu trễ một bước nữa, hần cũng sẽ bị trục xuất khỏi trái tim nàng.....

Hần khẩn trương đi nhanh lên trước, đi tới Xu bên người Phụng Tĩnh, áp úng nhỏ giọng kêu lên: "Tĩnh nhi....." Bộ dáng thận trọng này, diennndle,quy donn rất cuộc khiến trong mắt Phụng Tĩnh Xu nhiều thêm chút âm áp, nàng ngẩng đầu về phía Phụng Duy Tĩnh nhoeo miệng cười, trong nháy mắt lộ ra vẻ như hoa.

Thật lâu về sau, Phụng Tĩnh Xu mới hơi đỏ mặt thừa nhận với Phụng Duy Tĩnh lúc ấy cũng không phải thật muốn vạch rõ giới hạn với hần, mà là ghen Phụng Duy Tĩnh quá thân mật với vị Vu Phó Oánh đó, khiến lòng Phụng Duy Tĩnh vẫn lo lắng rất cuộc để xuống, đồng thời cũng cười cái người này bình thường tự tin bá đạo giống như một nữ vương, lại còn ghen, chọc cho hần lo lắng một hồi, chỉ sợ Phụng Tĩnh Xu tùy thời rời khỏi hần.

Phụng Tĩnh Xu lướt qua Phụng Duy Tĩnh, đi tới vị thích khách bị đám người vây quanh trước mặt, trước liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Vu Phó Oánh

này cũng từng trải việc đời, vì vậy không nhanh không chậm khấu kiến Phượng Tĩnh Xu, giọng nói du dương cất lên: "Tiểu nữ Vu Phó Oánh tham kiến công chúa."

"Ừ." Phượng Tĩnh Xu nhàn nhạt gật đầu, sau đó dời tầm mắt về phía người trên đất, vị thích khách kia, toàn thân áo đen dính đầy đất cát, kiếm trong tay bị đẩy ra, vãi che trên mặt cũng bị kéo xuống, vì vậy đầu tiên Phượng Tĩnh Xu nhìn thấy được mặt thích khách —— một đôi mắt trong suốt như nước rồi lại mang theo cương nghị, d,0dylq.d mày kiếm như mực, hiện rõ khuôn mặt, môi mím chặt, thì ra là hắn, không trách được vừa rồi Duy nhi sẽ có vẻ kinh ngạc như vậy ——

"Hàm Tĩnh, người tới nơi này làm cái gì?"

Phượng Tĩnh Xu phát tay, thị vệ xung quanh rút lui, từ trên cao nhìn xuống nam nhân trên đất hơi có vẻ nhếch nhác.

Đôi mắt Hàm Tĩnh vẫn tĩnh lặng, cũng không có bởi vì địa vị Phượng Tĩnh Xu cao thượng mà trở nên nịnh hót, ánh mắt nhìn nàng như lúc trước, tựa như một người bạn bình thường, vì đôi mắt này, Phượng Tĩnh Xu càng thương thức Hàm Tĩnh hơn.

"Nàng ở nơi nào?" Thở hổn hển, Hàm Tĩnh hơi có vẻ nhếch nhác mở miệng hỏi.

"Nàng?" Phượng Tĩnh Xu nhướn mày, giả bộ không hiểu hỏi: "Người nào?"

Cặp mắt Hàm Tĩnh tỏa ra ánh sáng nóng rực, thẳng tắp nhìn về phía Phượng Tĩnh Xu: "Người biết ta nói là ai."

"Ồ! Người nói hồ ly sao?" Phượng Tĩnh Xu làm bộ như chợt hiểu hỏi, nhìn lên trời, lại hỏi: "Người tìm nàng làm gì? Không phải nàng đã đuổi người đi sao?"

Lúc này, một bóng dáng màu đỏ sau lưng chạy đến như bay, Diệc nd da nl e q uu ydo n nắm chặt tay Phượng Tĩnh Xu tay, phía sau còn đi theo bóng dáng màu xanh, "Thư nhi, đệ chậm một chút, đệ ——"

Văn Nhân Tĩnh Phong đi theo Tuân Thư chạy ra, vọt tới bên người Tuân Thư, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt nhìn người trên đất, tiếng chợt ngưng lại.

Đồng thời, một tiếng thét chói tai vang lên ở một đầu khác, mặt Phượng Tĩnh Xu liền biến sắc, "Hoa Ngọc Dung!"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 19

Phượng Tĩnh Xu không quản Hàm Tĩnh nữa, quay đầu lao về phía nơi Hoa Ngọc Dung thét chói tai, Văn Nhân Tĩnh Phong ở sau lưng phức tạp nhìn Hàm Tĩnh một cái, quay đầu đi ra giữ chặt Tuân Thư, bảo hộ ở bên cạnh rồi chạy theo, ngoài mấy người công phu hơi kém ra, tất cả mọi người đều chạy về phía nơi Hoa Ngọc Dung phát ra âm thanh.

Dọc đường Phượng Tĩnh Xu chạy tới trong lòng càng thấy kinh hãi hơn, hướng đó, lại là chỗ lều của Lục Tĩnh La!

Đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã xảy ra chuyện? Hoa Ngọc Dung? Hay là..... Lục Tĩnh La!?

Xa xa thấy một bóng dáng màu xám tro đang đấu với mấy chục người áo đen, trên đất đã sớm ngã xuống hai ba mươi cỗ thi thể, chỗ trận địa này đã sớm máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập một cỗ máu tanh nồng đậm, Diệc nd da nl e q uu ydo n Phượng Tĩnh Xu vội vàng nhìn thị vệ trên đất, một đao mất mạng, thủ pháp gọn gàng, hiển nhiên là sát thủ cấp bậc chuyên nghiệp, là ai đưa nhóm sát thủ này tới?

Trong lều lại vang lên một tiếng kêu sợ hãi, Phượng Tĩnh Xu không chậm trễ nữa, trực tiếp chạy vào trong lều, trong lều một nhóm thị vệ ngã xuống hơn phân nửa, mấy người áo đen đang tiến hành vây công ba người chính là Hoa Ngọc Dung, Lục Tĩnh La và Đệ Ngũ Long Quỷ đang được thị vệ vây quanh. Hai người nam nhân này vừa bảo hộ Lục Tĩnh La ở chính giữa để cho nàng không bị công kích, vừa phải luống cuống tay chân đề phòng mấy tên sát thủ đưa kiếm tới, cuống quýt đến nỗi khiến trên người cũng chảy máu, trong đó có Hoa Ngọc Dung lấy tay trái gài không chặt là nặng nhất. Đệ Ngũ Long Quỷ còn có thể tung bột thuốc gì đó, nhưng Hoa Ngọc Dung cũng không có cái gì để phòng thân, chỉ có thể vừa thét chói tai vừa tránh né, cực kì nhếch nhác.

Phượng Tĩnh Xu vận khí, bắn vào mấy cục đá trên đất, lại đẩy tay, mấy cục đá tựa như mọc ánh mắt mang theo khí thế bén nhọn đánh về phía mấy tên sát thủ, mấy người thân là sát thủ mặc dù bản năng đã nhận ra nguy hiểm, nhưng lại chưa kịp né tránh, hoặc là không thể nào né tránh, bởi vì Phượng Tĩnh Xu ngay cả động tác né tránh của mấy người cũng dự liệu được, hai sát thủ miễn cưỡng lách mình còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị cục đá thẳng tắp đánh tới chân trụ không thể động đậy!

Sát thủ đột nhiên dừng lại khiến một đám thị vệ đều không rõ nguyên do, nhưng vừa nhìn thấy Phượng Tĩnh Xu ở lối vào tất cả đều hiểu, hóa ra công chúa của bọn họ ra tay chế phục được mấy tên thích khách này! Trong lúc nhất thời, người người đều thần không biết quỷ không hay bản lĩnh bội phục Phượng Tĩnh Xu sát đất.

Phượng Tinh Xu hạ lệnh trói mấy người lại, bảo thị vệ kiểm tra hàm răng mỗi người, lấy tất cả độc được bên trong ra, để phòng những người này uống thuốc độc tự vẫn. Vừa mới dặn dò xong, đánh nhau bên ngoài cũng kết thúc, dieendaanleequydomn đám người Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh vọt vào, mấy người vây quanh Phượng Tinh Xu kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, xác định nàng không có bị thương gì rồi mới hỗn hển thở một ngụm lớn.

Phượng Tinh Xu xoay người đi về phía Lục Tinh La, giờ phút này vẻ mặt nàng có chút hoảng hốt, lại có chút sợ, được Hoa Ngọc Dung bảo hộ thật chặt ở trong ngực.

"Tinh di, người không sao chứ?" Nàng quan tâm hỏi.

Ánh mắt Lục Tinh La tan rã lắc đầu, không nói lời nào. Phượng Tinh Xu biết, trận chém giết lần này có thể gọi lên kí ức sâu trong nội tâm nàng, vì vậy trở nên có chút thất thường, phải nhanh chóng ổn định tâm tình của nàng, ngẩng đầu nhìn lên, chuyển sang Đệ Ngũ Long Quỷ hỏi: "Sư phụ đâu?"

Đệ Ngũ Long Quỷ chưa tỉnh hồn, giọng mang theo chút run rẩy trả lời: "Hắn nói muốn đi ra ngoài tìm thảo dược gì đó đi."

Đúng lúc ấy, tiếng Lục Miểu truyền tới: "Làm sao rồi, làm sao rồi, có người đến tập kích rồi hả?"

Phượng Tinh Xu xoay người, nhìn thấy hắc nhệ nhàng đi vào, vì vậy oán giận nói: "Cò đại đến đây, tìm thảo dược làm gì! Không canh giữ ở bên cạnh Tinh di, xảy ra chuyện cũng không có người bảo vệ nàng và Long Quỷ!"

Lục Miểu xin lỗi cười cười, nhỏ giọng nói: "Đây không phải cảm thấy hứng thú với quyền sách của ngươi, cho nên đi tìm một ít thảo dược tương ứng chứ sao....."

"Được rồi, được rồi, trước không nói, tình hình bây giờ của Tinh di rất không ổn định, người trước xử lý một chút, ta đi xem tình hình bên ngoài bây giờ thế nào." Phượng Tinh Xu trước giao Lục Tinh La cho Lục Miểu, da.nlze.quydo/mn xoay người nói với mọi người: "Đường ca, Duy nhi, Ảnh, các người đi trước xem tình hình các binh lính, bị thương nhẹ để cho đại phu xem, về phần những người bị trọng thương liền..... tạm thời dọn một cái lều, đưa bọn họ vào, chờ lát nữa ta lại tới....."

"Hoa công tử!" Phượng Tinh Xu còn chưa nói hết lời liền bị một tiếng hét kinh hãi của Đệ Ngũ Long Quỷ cắt đứt.

Phượng Tinh Xu bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy bóng dáng màu hồng mềm nhũn té xuống, sau lưng, đã sớm máu đỏ một mảnh.....

Đáng chết! Tại sao có thể như vậy!?

Trong lòng Phượng Tinh Xu chấn động, lập tức phân phó nói: "Mau! Nâng hắn đến trên giường nằm sắp xuống, đi lấy ít băng gạc tới đây, còn có nước nóng, nhanh đi! Những người còn lại đều đi ra ngoài, nên làm gì thì làm đi, đừng vây ở nơi này! Duy nhi và Thư nhi chăm sóc tốt cho Tinh di, sư phụ và Long Quỷ ở lại trợ thủ, mau!"

Sau khi nhanh chóng phát ra chỉ thị, Phượng Tinh Xu thừa dịp tất cả mọi người rời ren thả một cái bóng đen ra, Hắc Linh Lung không tiếng động tới gần mấy người, mấy giây sau lại lẩn mình trở lại bên trong Thảm Xu Văn, dinendkan.loqidjon trước khi ở mọi người thối lui khỏi lều liền kêu lên: "Đường ca! Viêm tướng quân! Tinh Phong, Hàm Tinh, bốn người các người lưu lại!"

Mặc dù mọi người không biết mục đích Phượng Tinh Xu kêu mấy người kia ở lại, nhưng cũng vâng theo theo lui ra khỏi lều, chỉ để lại tám người trong lều trại.

Lúc này Phượng Tinh Xu nóng lòng cứu người, cũng bất chấp mọi thứ, trong tay nhanh chóng biến đổi mười cái thủ quyết, ánh sáng chói lóa trong lều trại chợt hiện ra, khiến mấy người kia phải nheo mắt lại, đợi sau khi mở mắt, kinh ngạc phát hiện trong lều bỗng nhiên xuất hiện một đồng vật kỳ lạ. Phượng Tinh Xu làm như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy người, trực tiếp cầm lên một bộ đồng phục giải phẫu màu xanh lá cây mặc vào, ngón tay khác vừa động, vài cái bóng xanh từ trong Thảm Xu Văn ra ngoài, Dieendkan/leequydomn nhanh chóng mặc hai bộ đồng phục giải phẫu còn lại cho Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ, đặt Hoa Ngọc Dung lên trên bàn mổ trong lều trại, một Hắc Linh Lung dẫn máu của Hoa Ngọc Dung vào trong Thảm Xu Văn tiến hành phân tích hoá học, mà bốn người còn lại đã sớm giương mắt mà nhìn bị Lục Linh Lung nghiêm chỉnh huấn luyện vỗ vỗ cánh tay, khử trùng, rồi từng cây châm liền đâm vào dưới da mấy người, chỉ chốc lát sau, từng dòng máu tươi liền chảy ra theo ống nhựa cao su.

Cảm giác đau nhói nhói khiến hồn mấy người trở về, vừa nhìn thấy yêu quái màu xanh lá cây trước mắt đang "hút" máu của mình, mặt mấy người không khỏi biến sắc, đưa tay chuẩn bị tập kích.

"Đừng động! Bọn họ là trợ thủ của ta, chỉ muốn một ít máu của các người, không cần liều mạng! Ngoan ngoan ngồi xuống!" Dường như Phượng Tinh Xu mọc mắt sau lưng, cũng không quay đầu lại quát bốn người.

Nghe lời Phượng Tinh Xu nói, bốn người dừng tay lại, lại nhìn lần nữa, quả nhiên yêu quái màu xanh lá cây trước mắt chỉ lẳng lặng rút máu, một động tác dư thừa cũng không có, ngay cả khi vừa rồi bọn họ muốn tập kích, bọn họ cũng không nhúc nhích. Yên tâm, bốn người bắt đầu tò mò nhìn động tác của Phượng Tinh Xu, còn nhìn chăm chú mấy thứ kì lạ trước mắt này. Người đưa nước nóng và vài bóng đèn bị đuổi đi, trong lều trại một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy được âm thanh của nhịp tim.

Mang tới cái bao tay trừ độc, Phượng Tinh Xu nhanh chóng nói với Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ mới vừa tỉnh hồn lại: "Hắn bị tập kích, di@en*dyan(lee^qu.domn) vết thương quá lớn, mất máu quá nhiều, hơn nữa còn trúng độc, vì vậy lập tức tiến hành giải phẫu, và lại vết thương, tẩy trừ độc tố, hiện tại ta cần phải làm nhanh, các người bình tĩnh lại nhìn cho kỹ, không được lên tiếng, biết không!"

Không đợi hai người trả lời, Phụng Tình Xu xoay người, ra lệnh với mấy Lục Linh Lung bên cạnh: "Bắt đầu! Cây kéo!"

Một tiếng ra lệnh, Lục Linh Lung mở đèn lớn trên bàn mổ ra, trong lúc nhất thời, trong lều trại còn sáng hơn ban ngày.

Phụng Tình Xu nhận lấy cây kéo Lục Linh Lung đưa tới, cắt bỏ y phục dọc theo vết thương của Hoa Ngọc Dung, lại cẩn thận đẩy mảnh y phục dính máu đã bắt đầu khô trên vết thương, mặc dù quá trình tiến hành rất cẩn thận, nhưng vẫn khiến vết thương vừa ngừng chảy máu bị tác động, máu tươi lại chảy xiết tràn ra, Hoa Ngọc Dung cũng bị kích thích đau đến nổi rên rỉ ra ngoài.

"Đáng chết! Vài bông! Thuốc tê!" Phụng Tình Xu thò tay tiếp nhận kim thuốc tê Lục Linh Lung đưa tới, vững vàng đẩy kim tiêm vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, khiến hắn không hề cảm thấy đau đớn nữa, Lục Linh Lung ở một bên dùng vải bông nhanh chóng hút máu Hoa Ngọc Dung chảy ra.

Đợi vết thương hoàn toàn lộ ra thì trên trán Phụng Tình Xu chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn, nằng âm thầm mắng bản thân sợ ý, làm sao lại không sớm phát hiện Hoa Ngọc Dung khác thường một chút, để cho hắn bị khổ sở lâu như vậy! Trước mắt trên tấm lưng trắng nõn, một đạo vết thương đứt tợn gần như đã chiếm hết hai phần ba lưng, vết thương này, nếu chậm trễ một lát, có thể đã sớm.....

Phụng Tình Xu không nghĩ nhiều nữa, vội vàng lấy Hắc Linh Lung mới vừa phối thuốc xong ra, liên tục châm ba kim lớn có thuốc giải, lại dùng nước sát trùng rửa sạch vết thương, đồng thời bên kia Lục Linh Lung cũng thu gom được từng túi máu treo lên, châm một đầu khác vào trong cơ thể Hoa Ngọc Dung, sau đó lại xoay người tiếp tục thu thập.....

Sau khoảng thời gian ba chén trà, rốt cuộc hoàn thành công việc tẩy độc, Phụng Tình Xu vội vàng tiến hành vá vết thương lại, bên kia, sắc mặt bốn người đã sớm trắng bệch, ngoài nguyên nhân rút máu quá nhiều ra, dĩ nhiên liệqiudoon còn bị cảnh tượng dẫm dề máu trước mắt làm cho kinh sợ, chưa bao giờ biết rằng cứu người còn có loại phương pháp này, mà lại đáng sợ như thế, mà càng làm cho người ta đáng sợ hơn là cái người thực hiện, vị nữ tử chưa tới mười lăm tuổi đó, từ đầu tới cuối thái độ đều chưa từng thay đổi.....

Một châm, hai châm, ba châm..... năm mươi bốn châm.

Một châm cuối cùng rơi xuống, Phụng Tình Xu rốt cuộc hoàn thành giải phẫu.

Thở một hơi thật lớn, vô lực phát tay một cái, Lục Linh Lung lại đưa Hoa Ngọc Dung trở về trên giường, Phụng Tình Xu ở dưới sự giúp đỡ của Lục Linh Lung cởi áo giải phẫu ra, lại thu tất cả mọi thứ vào trong Thảm Xu Văn, ngẩng đầu nhìn sắc mặt khác nhau của mấy người trong lều trại, trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn cắn răng, gọi mấy Hắc Linh Lung nhanh chóng thôi miên với mấy người, xóa sạch những chuyện vừa rồi mà mấy người đã thấy đi, bóp méo trí nhớ của bọn họ.

Bây giờ còn chưa phải là lúc để cho bọn họ biết, vừa rồi tình thế cấp bách không có thời gian trông nom, hiện tại, nói gì cũng không thể để bọn họ nhớ chuyện này, ngoài Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có ký ức của chuyện này ra, tất cả bốn người còn lại đều phải xóa trí nhớ đi, những người này, có hoàng tử đương triều, dĩ nhiênle,qu,y don lại có tướng quân nước khác, nàng không muốn rắc thêm nhiều phiền toái, vì vậy, chỉ có thể xuống tay với bọn họ. Về phần Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quý có hỏi, nàng trực tiếp ngầm thừa nhận chuyện này, để cho hai người cho loại phương pháp cứu người thuận lý thành chương, như vậy, cũng có thể thuận tiện truyền bá cách giải phẫu này ra.

Sau khi bố trí Hoa Ngọc Dung thật tốt, để những người còn lại đều ngủ, Phụng Tình Xu nghỉ ngơi một chút rồi đi ra khỏi lều, bước nhanh về phía lều của Phụng Duy Tĩnh, hiện tại, nên là thời điểm tính sổ rồi, là ai phải thích khách tới, nàng muốn cẩn thận thăm vấn một phen, dĩ nhiên, cần phải trừng phạt, là việc không thể thiếu.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 20

Phụng Duy Tĩnh ở trong lều trại, năm nam tử áo đen quỳ trên mặt đất không động đậy, một đôi con ngươi đầy tơ máu trừng thật lớn, trừng đến nỗi gần như lòi ra khỏi mắt.

Bên trong lều ngoài mấy quân lính đứng bảo vệ ra, Phụng Duy Tĩnh, Tĩnh Ảnh và Tuân Thư đều ngồi ở chính vị, Dĩ nhiênle q uu ydo n trước mặt hai người như che phủ một lớp băng sương, ánh mắt tựa như đao, từng đao như muốn lăng trì mấy người trước mặt, khiến nhiệt độ trong lều trại trong lúc vô hình giảm xuống vài lần.

Vừa thấy Phụng Tình Xu đi vào, mấy quân lính vội rít hành lễ, ba người Phụng Duy Tĩnh cũng từ trên chỗ ngồi đứng dậy chào đón.

Phụng Tình Xu trực tiếp lướt qua năm người đang quỳ, ngồi vào thượng vị, một đôi mắt màu tím mang theo gian manh nhìn về phía người trên đất, ánh mắt âm lãnh kia, giống như một con rắn độc khắc lưỡi đỏ máu, đang lo lắng làm sao trên con mồi tới tay, đưa bọn họ từng bước từng bước dần vật đến chết. Giương mặt tuyệt mỹ hợp với đôi mắt như vậy, hiện ra tương phản cực lớn, làm cho trong đầu người ta không khỏi hiện ra một câu nói: khuôn mặt tiên nữ tâm ma quỷ.

Phụng Tình Xu nhìn ba nam nhân bên cạnh, cuối cùng nhìn về phía Tuân Thư nói: "Thư nhi, chờ lát nữa tỷ tỷ chuyện cần làm, có thể sẽ rất đáng sợ, để

có muốn đi ra ngoài trước, thăm Tinh đi một lát được không? Tỷ tỷ xử lý xong sẽ tới tìm đệ."

Tuân Thư cái hiểu cái không lắng đầu, giọng mang theo ngây thơ nói: "Mặc kệ tỷ tỷ muốn làm cái gì, Thư nhi cũng sẽ ủng hộ đến cùng, Thư nhi không sợ tỷ tỷ làm chuyện dọa người, Thư nhi chỉ sợ tỷ tỷ không quan tâm đệ."

Phượng Tinh Xu an ủi cười một tiếng, mặc dù cảm thấy Tuân Thư nói lời này có hơi sớm, nhưng hắn có thể làm ra quyết định này, khiến cho nàng thật vui mừng, ít nhất điều này nói rõ ở trong lòng Tuân Thư, nàng mới là quan trọng nhất, mặc dù..... lát nữa chuyện nàng cần làm có thể sẽ khiến hắn từ đây sinh ra cảm giác sợ hãi với nàng, nhưng, làm nam nhân của Phượng Tinh Xu nàng, bọn họ có quyền biết một Phượng Tinh Xu chân thật, dieendaanleequydonn mà không chỉ là một Phượng Tinh Xu hư ảo mà hoàn mỹ, nàng không phải cửu thiên huyền nữ trên trời, là người lo nghĩ tâm địa thiện lương, nàng tới từ địa ngục hoa bỉ ngạn, có vẻ xinh đẹp chói mắt và lòng dạ ác độc. Nàng muốn hoàn toàn hiện bản thân ra bọn họ trước mặt, khiến hai bên lẫn nhau không tồn tại giấu giếm và hiểu lầm.

Hỏi Tuân Thư xong, Phượng Tinh Xu lại nhìn hai người kia, thấy hai người đều là vẻ mặt kiên định, vì vậy quyết định, lười biếng dựa vào thành ghế, một tay ôm Tuân Thư vào trong ngực, tùy thời an ủi hắn có thể sinh ra sợ hãi.

Lại đưa mắt nhìn năm người kia, cặp mắt màu tím càng thêm thâm trầm, tựa như con rắn lớn mở miệng to như chậu máu, chuẩn bị bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc đẫm máu.

"Tất cả thủ hạ của các ngươi đều bị giam giữ, hiện tại chỉ có các ngươi thành thật trả lời vấn đề của ta, bọn họ mới có cơ hội sống sót." Phượng Tinh Xu chậm rãi nói ra.

Không ngoài ý muốn, nghe lời Phượng Tinh Xu nói, mấy người kia đều có vẻ mặt hồ hững, trong mắt không thấy chút gợn sóng nào.

"A! Ta ngược lại đã quên, dựa vào thân thủ của các ngươi, có lẽ nhất định là sát thủ chuyên nghiệp? A..... Tím, có phải đã sớm nguội lạnh rồi phải không?" Phượng Tinh Xu nhẹ giọng hỏi, giọng điệu vui vẻ kia, tựa như một xấp tơ lụa thượng hạng mát lạnh, da.nlze.quydo/mn chậm rãi xẹt qua không khí, cuốn lấy cổ họng mấy người, khiến bọn họ trong nháy mắt có cảm giác hít thở không thông, lòng cũng không khỏi tự chủ run rẩy.

"Nếu là như vậy, thì ba mươi mấy mạng người các ngươi sẽ không để ý chứ?" Phượng Tinh Xu giống như đang hỏi thăm, khẽ nghiêng người về phía trước. Thấy mấy người vẫn không có phản ứng, nàng giống như rất buồn phiền nhăn mày, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nhiều người như vậy, mang theo lại rất lãng phí lương thực, nếu thả ra thì sẽ quay lại tìm phiền toái, nên xử trí thế nào đây....."

Ngón tay gõ gõ cái cằm xinh xắn, cặp mắt sáng lên, vui mừng nói: "Haaa...! Ta nghĩ ra rồi, nếu không như vậy đi! Ta liền mang các ngươi theo, lương thực của các ngươi cũng làm cho bọn họ là được rồi!"

Nói xong, còn không đợi những người khác phản ứng kịp, Phượng Tinh Xu cao giọng phân phó nói: "Người đâu! Mang năm thùng gỗ lên, cho năm vị khách tắm rửa một phen! Chuẩn bị khung sắt, bốn cung nên chuẩn bị cơm trưa cho khách!"

Chỉ chớp lát sau, mười binh lính liền mang năm thùng gỗ và một khung sắt được đốt đỏ bùng vào, sau khi để xuống, Phượng Tinh Xu lại ra lệnh: "Cởi áo cho khách, rồi đưa vào trong thùng gỗ!"

Mấy người lính lập tức cởi hết sạch y phục của năm tên thích khách, từng người một bị ném vào trong thùng gỗ.

Phượng Tinh Xu vỗ tay lần nữa, ba mươi mấy thích khách bị ép đi vào, Phượng Tinh Xu đứng lên, ôm lấy Tuân Thư đi về phía bọn họ nói: "Ta cho các ngươi thời gian một nén nhang để suy nghĩ, nếu nguyện ý trả lời vấn đề của ta, dinendian.loqidJon ta có thể bỏ qua cho hắn, nếu không, vậy thì, qua thời gian, coi như ngươi đồng ý, cũng không có cơ hội." Nói xong, trên bàn ở chủ vị lập tức đốt một cây hương.

Phượng Tinh Xu kiên nhẫn đợi một nén nhang trôi qua, vẫn không có ai muốn trả lời vấn đề của Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu đáng tiếc thở dài mà nói: "Các ngươi đến địa phủ, cũng đừng nói là ta đưa các ngươi đi, là bản thân các ngươi không nắm chắc cơ hội của mình." Nói xong, xoay người nói: "Chúc mừng các ngươi, bây giờ các ngươi có thể tắm rửa dùng bữa rồi!"

Nàng giơ tay lên vỗ ba tiếng nữa, năm Lam Linh Lung lập tức xuất hiện im hơi lặng tiếng ở trước mặt mọi người, bởi vì Lam Linh Lung là Linh Lung chuyên võ, vì vậy tu vi vô cùng cực cao, bây giờ đã đạt tới cảnh giới người bình thường không thể thấy rõ hình dáng, vì vậy người bên trong lều đều cho năm bóng người màu xanh lam này chỉ là nhân sĩ võ lam có tu vi cực cao, sẽ không chú ý tới vẻ quái dị của bọn họ.

Phượng Tinh Xu ôm lấy Tuân Thư trở về chỗ, nhắc tay, bày một kết giới, dùng giọng nói vô cùng lười biếng: "Cho năm vị khách quý tắm rửa."

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay năm Lam Linh Lung bàn tay vung lên, bay lên trước mặt năm người áo đen, bóng xanh nhanh chóng chọt lóe mà lên, không nhìn thấy động tác của bọn họ như thế nào, chỉ thấy được máu bắn tung tóe đầy trời lưu loát từ không trung bay xuống, máu bắn tung tóe bay tán loạn, thoát nhìn lãng mạn mà xinh đẹp, chỉ như vậy lại làm cho người ta mê muội, mấy binh lính thủ vệ phía dưới rồi rít lờ ra về mặt khen ngợi. Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đẹp đẽ này, là do máu người tạo ra, liền không khỏi giật mình, cả người tóc gáy dựng đứng, trong lòng khiếp sợ.

Thủ pháp của Lam Linh Lung cực kỳ hoàn mỹ, năm người, năm thùng gỗ, tất cả đều theo đúng chỗ ngồi, một giọt máu cũng không có tràn ra bên ngoài thùng, cũng không có bay vào trong thùng khác.

Trong lều trại vang lên tiếng năm người gào thê thảm, xuyên thấu màng nhĩ của người ta đến thẳng tinh thần, Dieenndkdan/leeequhydonnn rung động đến cực điểm. Mỗi người đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ mà kinh khủng, không biết Phượng Tinh Xu lại đối đãi với những người này như vậy!

Khi Lam Linh Lung dùng tay, năm người trên đất đã không còn hình người, chỉ có thể gọi là..... thịt vụn.

Lam Linh Lung dừng lại, yên lặng đợi Phụng Tịch Xu ra lệnh, Phụng Tịch Xu cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tuấn Thư, lơ đãng nói: "Năm mươi bốn, chính ta đã châm năm mươi bốn châm trên người tiểu Hoa nhi, các ngươi đã muốn gánh chịu lửa giận của ta như vậy, thế thì, các ngươi cứ tới chịu đựng đi! Năm ngàn bốn trăm đao, mỗi người các ngươi đều phải gánh chịu trừng phạt! Tiếp tục!!!"

Lam Linh Lung nhận được mệnh lệnh, lập tức lại vung lên năm người áo đen, bắt đầu một cuộc lăng trì mới.....

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, tiếng kêu thảm thiết chưa từng dừng lại, sắc mặt của mọi người cũng càng ngày càng tái nhợt, ngay cả Tịch Ảnh thân là thủ lĩnh tổ chức sát thủ cũng không chịu được lạnh lẽo. Cảm thấy Tuấn Thư trong ngực hơi run rẩy, Phụng Tịch Xu nhỏ giọng hỏi bên tai hắn: "Thư nhi, sợ sao?"

Tuấn Thư gật đầu, "Tỷ tỷ, bọn họ kêu quá lớn tiếng, lỗ tai Thư nhi đau, hơn nữa bộ dạng đó của bọn họ, " Tuấn Thư chỉ hai mươi mấy thịt vụn nhăn nhoe đỏ máu, tiếp tục nói: "Thật là khó nhìn, Thư nhi cũng không muốn ăn thịt nữa."

Phụng Tịch Xu nâng cầm Tuấn Thư lên, cẩn thận quan sát, sau khi xác định trong mắt hắn cũng không có vẻ sợ hãi nào, lại ngẩng đầu nhìn về phía hai nam nhân ở hai bên, mặt hai người trắng bệch, cảm thấy tầm mắt của Phụng Tịch Xu, rớt rớt nhìn lại, ánh mắt kia, không có sợ hãi hoặc là xa cách, chỉ có đầy quan tâm và tình ý, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) khiến tâm tình Phụng Tịch Xu thật tốt, rốt cuộc lòng từ bi, ngưng trừng phạt đối với năm người quần áo đen. Lam Linh Lung lặng lẽ đứng ở phía sau năm thùng gỗ, giờ phút này, năm nam nhân trong thùng gỗ đã sớm không lạnh nhạt ngay từ đầu, trong mắt chỉ còn lại sợ hãi và sợ hãi, hồn bay phách tán. Máu tươi ảm áp trong thùng gỗ, cùng với lòng lạnh băng của bọn họ, thành sự chênh lệch rõ ràng, không ngừng giày vò thân thể và tinh thần của bọn họ.

Phụng Tịch Xu nhàn nhạt nhìn về phía hai mươi mấy đồng thịt vụn không ngừng co giật trên đất, Lam Linh Lung xuống tay cực kỳ tỉ mỉ, vừa có thể hoàn mỹ cắt hết năm ngàn bốn trăm đao, lại khiến người ta không bị hôn mê, không tử vong, duy trì tinh thần tỉnh táo, biết tình trạng bây giờ của mình, chính là điều mà Phụng Tịch Xu muốn.

"Bọn chó săn đi theo hắn là rất đông bụng, dắt bọn họ vào dùng cơm trưa đi!" Nàng tùy ý nói với một binh lính nhìn qua rất vạm vỡ nói.

"Dạ..... vâng, vâng!" Tên binh lính bị sợ đến toàn thân phát run, dưới ánh mắt hâm mộ của các đồng僚 rồi đi giống như bay thoát khỏi địa ngục thế gian này, quá đáng sợ, vị công chúa thật quá đáng sợ! Cả đời hắn chưa sợ qua bao nhiêu người, nhưng vị công chúa, cho dù là nằm mơ, hắn cũng muốn cắt thật xa quỳ lạy khấu đầu với nàng, không dám có một chút dị nghị và phản kháng với nàng!

Rất nhanh, một tên lính hộ dất mười con chó săn vào, những con chó săn này, cung kính khác thường với Phụng Tịch Xu, dĩendiđđ lieqiudoon người khác không biết nguyên do trong đó, nhưng trong lòng Phụng Tịch Xu biết rất rõ, trong lòng nàng ra lệnh cho bọn chó săn, mười con chó săn lập tức giống như nổi điên, xông về đồng thịt vụn kia, nhả tâm can xé.....

Đến đây, lưỡi hái của tử thần đã thu hoạch được ba mươi sinh mạng.

Cuối cùng khoe mắt Phụng Tịch Xu liếc thấy tia may mắn trong mắt năm người, cười lạnh, may mắn? Sợ rằng chờ lát nữa, các ngươi còn ước gì trở thành một trong số bọn họ đây.....

Vỗ tay, lại có năm Lục Linh Lung xuất hiện, Lục Linh Lung không có tu vi võ công như Lam Linh Lung, vì vậy đều lấy tấm khăn xanh che mặt, người ngoài nhìn thấy, năm người này không giống như bọn người lúc này.

Phụng Tịch Xu nói: "Làm vài món thức ăn cho khách đi!"

Lục Linh Lung được lệnh, lập tức đi về phía năm người còn lại.

Xem qua con mồi bị buộc đến góc chết chưa? Cái loại tuyệt vọng và sợ hãi vô cùng đó, chính là vẻ mặt lúc này trên mặt năm người đó.

Khung sắt đỏ bừng, ly rượu chân cao trong suốt óng ánh, tiếng thịt nướng vang lên, mùi thơm tỏa là.....

Tất cả đều được tiến hành vô cùng lưu loát, tựa như một bữa tiệc vui mừng vậy, chỉ là, chủ nhân của buổi tiệc này, chỉ có năm người.....

Miệng bị cạy ra, trút vào cổ họng chính là máu của đồng bạn, lại bị khép lại, nuốt vào là thịt của đồng bạn.....

Dù là sát thủ máu lạnh nhất, cũng không thể không ở dưới sự tra tấn vô này mà không điên, cuối cùng, cũng bởi vì năm người không chịu nổi kích thích, toàn bộ đều đã hôn mê.....

"Tịch nhi, đừng tiếp tục nữa, chúng ta vẫn nên đi vào vấn đề chính đi?" Phụng Duy Tịch hít sâu một hơi, dĩenniđđ,qu.y don mùi máu tanh nồng đậm khiến không khí cũng ô nhiễm, hít vào miệng, chỉ có tràn đầy chết chóc.

"Duy nhi, không chịu nổi sao?" Phụng Tịch Xu nghiêng người hỏi.

Phụng Duy Tịch lắc đầu, nói: "Đây cũng không sao, nhưng mà, Tịch nhi, ta lo lắng nàng cứ gây sức ép như vậy, ngộ nhớ về sau..... nếu như có báo ứng, ta sợ....."

Tịch Ảnh ở bên phải Phụng Tịch Xu lập tức đưa tay nắm tay nàng, không tiếng động truyền đạt ý kiến của mình.

"Người cũng lo lắng?" Phụng Tình Xu quay đầu hỏi.

Sầu lo trong mắt Tình Ảnh lộ ra không bỏ sót.

Trong lòng Phụng Tình Xu ám áp, bọn họ không phải vì sợ, mà là vì lo lắng an nguy của nàng..... có phu như thế, phụ còn cầu gì?

Xem ở mặt mũi của ba người, Phụng Tình Xu rút cuộc ngưng trừng phạt, nàng tháo huyết đạo của một người trong đó thoát nhìn giống như là người cầm đầu ra, người nọ chậm rãi tỉnh lại, khi ánh mắt của hắn chống lại Phụng Tình Xu, d,0dylq.d thời khắc sợ hãi kia lại điên cuồng dâng lên, trong đầu tất cả huấn luyện của sát thủ, tất cả lực ý chí đều bị mài đi, thậm chí, còn mài ra một hang lớn không đáy, bên trong lấp đầy sự sợ hãi đối với Phụng Tình Xu.

"Hiện tại, người nguyện ý trả lời ta rồi chứ?" Phụng Tình Xu ngừng đầu lên, tựa như nữ vương cao ngạo hỏi.

Người áo đen ngay cả dừng khí gạt đầu liên tục cũng không có, chỉ có thể xẹt qua một tia sáng ở trong mắt, cầu xin Phụng Tình Xu có thể hiểu ý tứ của hắn.....

Phụng Tình Xu hừ lạnh, mắng: "Vô dụng!" Hỏi tiếp: "Các người là người nào? Tại sao phải đến đội ngũ của ta tiến hành ám sát? Chủ của các người là ai?"

Người áo đen cố gắng khống chế hàm răng run lên, run giọng trả lời: "Ta...chúng ta..... Là sát thủ của..... của Phi Tuyết lâu..... Phía trên muốn..... chúng ta tới, tới ám sát một nữ nhân ngọc..... tên Lục, Lục Tinh La....., về phần chủ chủ đã thuê, chúng ta..... cũng không biết, biết..... Chuyện như vậy, là..... là cơ mật, chỉ có..... chỉ có lâu chủ mới, mới biết..... Ta chỉ có thể mơ, mơ hồ biết..... tin tức đến từ..... Hí, Hí Triều quốc....."

Phi Tuyết lâu, Lục Tinh La, Hí Triều quốc.

Trong đầu Phụng Tình Xu thoáng qua một ý niệm, nhanh đến nỗi không kịp bắt lấy, vì vậy tiếp tục hỏi: "Như vậy đương gia của các người là ai? Tổng bộ của các người ở nơi nào?"

Tình Ảnh ở một bên xen vào nói: "Xu, ta biết rõ Phi Tuyết lâu, bọn họ và Mộ Ngâm giáo đều là..... Khụ khụ! Đầu là đối thủ một mắt một con của tổ chức sát thủ có tiếng Quân Cơ xử, ở trong giang hồ, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử luôn áp chế Phi Tuyết lâu gắt gao, Die nd da nl e q u u ydo n bọn họ nghĩ hết biện pháp cũng không có thể vượt qua trước hai tổ chức, nghe nói gần đây Phi Tuyết lâu đã đổi lâu chủ mới, cũng không biết lâu chủ này sẽ có hành động gì."

"Há? Luôn luôn bị áp chế?" Phụng Tình Xu cảm thấy hứng thú với lời này, hỏi: "Tại sao?"

Tình Ảnh suy nghĩ một chút, trả lời: "Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn đãi, ba bên có thực lực cách xa có thể là một nguyên nhân, mà một điều khác, hình như là mười năm trước Phi Tuyết lâu nhận được một vụ, nhưng không hoàn thành được, không chỉ đắc tội khách hàng, còn phá tan thần thoại cũng phá tan chưa bao giờ thất thủ của bọn hắn, từ đó địa vị danh dự của Phi Tuyết lâu bắt đầu tuột dốc, thêm đến mấy năm gần đây, Mộ Ngâm giáo và Quân Cơ xử xuất hiện, tình cảnh của bọn họ càng không tốt, vẫn luôn bị áp chế."

Phụng Tình Xu cười thầm, nói: cái này chẳng lẽ chính là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát? Xem ra tuy rằng Phi Tuyết lâu có chút tài mọn, nhưng cũng không đủ gây sợ.

Hiện tại, quan trọng nhất là phải nhanh chóng chạy tới Hí Triều quốc, nếu chủ mưu ám sát đến từ Hí Triều quốc, như vậy, chỉ có sớm ngày tới đó, mới có thể làm rõ ngọn nguồn chuyện này.

Nghĩ tới đây, Phụng Tình Xu không chậm trễ nữa, đứng dậy ra lệnh: "Thu thập mọi thứ nhanh chóng xuất phát, giờ Thân lên đường!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 21

Đại đội rất nhanh sẽ bắt đầu tập hợp, Phụng Tình Xu đi tới xem tình hình của Lục Tinh La, sau khi xác định tương đối ổn định, đã đến trong lều Hoa Ngọc Dung nằm. Mấy nam nhân bên trong đều còn đang hôn mê, Phụng Tình Xu nhân cơ hội đi tới trước mặt của Hoa Ngọc Dung, hít sâu một hơi, bắt đầu kết thủ ấn, sau một nén nhang, Die nd da nl e q u u ydo n một tia sáng màu vàng chói mắt thoáng hiện, theo Phụng Tình Xu ra dẫu tay càng lúc càng nhanh, tia sáng màu vàng cũng càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, tia sáng kia lại còn chói mắt hơn ánh mặt trời phía ngoài, thật may là lúc vừa vào Phụng Tình Xu thuận tay bày kết giới ra, nếu không không chừng sẽ khiến mọi người càn kinh động.

Dần dần, ánh sáng từ sắc bén trở nên êm dịu, chậm rãi bao vây Hoa Ngọc Dung, một bóng màu đỏ bay ra từ trong Thâm Xu Vãn, đó là Linh Lung có cấp bậc cao nhất trong Thâm Xu Vãn mà Phụng Tình Xu dùng thời gian mấy năm mới chế tạo ra —— Hồng Linh Lung. Bình thường Hồng Linh Lung không cần thi hành nhiệm vụ, địa vị của nó ở trong Thâm Xu Vãn tương đương với người lãnh đạo tối cao, thống lĩnh tất cả Linh Lung.

Thẩm Xu Văn có một chức năng đặc biệt, đó chính là có thể chứa cơ thể sống, những động vật trong Tử Vong sâm lâm chính là một ví dụ. Nhưng mà, dù sao đó cũng là động vật, nếu như muốn chứa người sống, ở trên số lượng thì có hạn chế nhất định, hơn nữa trong vòng mười ngày chỉ có thể vận dụng một lần, một lần nhiều nhất chỉ chứa một vạn người, mỗi lần vận hành, nhất định phải có Hồng Linh Lung tương trợ, là một pháp thuật tương đối hao phí linh lực, vì vậy không tới lúc khẩn cấp, Phượng Tình Xu sẽ không vận dụng chức năng này.

Lần này Phượng Tình Xu nóng lòng chạy tới hoàng đô Hí Triều quốc, cộng thêm tình huống đặc biệt của Hoa Ngọc Dung, vì vậy mới bắt đầu dĩ vận dụng, lại nói, Hoa Ngọc Dung còn là vị khách đầu tiên của Thẩm Xu Văn! Trong Thẩm Xu Văn phân bố các khu vực chằng chịt, đều dựa vào tiên khí Phượng Tình Xu tu luyện triển khai, Hoa Ngọc Dung đến bên trong năm bảy tám ngày, không chỉ có ích cho việc thân thể hần hồi phục, hơn nữa, tiên khí thông qua vết thương thấm vào trong cơ thể sẽ cải thiện thể chất của hần, để cho hần càng khỏe mạnh hơn người thường, cho dù không biết võ, trong cơ thể cũng sẽ có một cỗ tiên khí như có như không, để cho hần tương đương với cao thủ võ lâm trung đẳng, chỉ cần học sử dụng, sẽ tùy tâm mà động, từ đó không hề lo lắng người khác tập kích nữa.

Lần này có thể coi Hoa Ngọc Dung là nhân họa đặc phúc.

Hồng Linh Lung ôm lấy Hoa Ngọc Dung, sau khi cung kính chào Phượng Tình Xu một cái, Hồng Quang chợt lóe, liền biến mất ở trong lều.

Phượng Tình Xu thả tay xuống, thờ phào, hiện tại vấn đề của Hoa Ngọc Dung đã được giải quyết, nhưng còn có hai người..... Phượng Tình Xu đưa ánh mắt về phía nam nhân áo đen trong đám người hôn mê nằm trên giường kia, dieendaaneequaydonn suy nghĩ một chút, vẫn nên quyết định giải quyết vấn đề thay con hồ ly kia trước lúc xuất phát trước. Vì vậy nàng tiến lên điểm mấy chỗ huyết trên người Hàm Tinh, Hàm Tinh chậm rãi mở mắt.

Mặc dù khó hiểu tại sao mình nằm ở trên giường, nhưng Hàm Tinh cũng không có hỏi, chỉ là lẳng lặng đứng lên đối mặt với Phượng Tình Xu.

"Người nói người muốn tìm được hồ ly, người tìm nàng làm gì?" Phượng Tình Xu cũng không giải thích cái gì với hần, mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

Hàm Tinh cúi đầu, mím chặt cánh môi, giống như không muốn nhiều lời.

"Hừ! Không nói thì người đi đi! Ta sẽ không mang theo người đi quấy rầy nàng!" Phượng Tình Xu hừ lạnh nói.

Suy tính chốc lát, Hàm Tinh hiểu, hiện tại sợ rằng chỉ có Phượng Tình Xu có thể giúp mình, không nói dựa vào năng lực của bản thân tìm được Tâm Mộng Hồ là chuyện sớm muộn, nhưng sau khi tìm được nàng nên làm thế nào để được nàng tha thứ, để cho nàng có thể khiến hần tiếp tục sống ở bên cạnh nàng, đối với lần này hần lại không có biện pháp gì! Hần còn nhớ rõ ngày đó sự quyết tuyệt trong lời của nàng, người quật cường như vậy, chỉ sợ là sẽ không tiếp nhận mình quay đầu.....

Giờ phút này hy vọng duy nhất của hần, có lẽ đang ở trên người vị công chúa trước mắt này.

Sau khi nghĩ thông suốt, giọng Hàm Tinh trầm thấp không chút do dự vang lên: "Ta đi hoàn thành ước định của ta với nàng."

"Ước định!?" Phượng Tình Xu cười nhạo một tiếng nói:"Người quên rồi sao? Không phải nàng để cho người vĩnh viễn rút ra khỏi tầm mắt của nàng sao? Không phải người đã lựa chọn sự phụ của người? Lúc này người tới tìm nàng làm gì? Người cũng không quản sự phụ của người nữa hả?"

Bị một câu của Phượng Tình Xu đâm trúng chỗ đau, cặp mắt trong suốt của Hàm Tinh chợt co rút lại, trong mắt lóe lên vẻ khổ sở, ngay sau đó hóa thành kiên định, "Lúc ấy là bắt đầu dĩ, sự phụ đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, ta không thể vong ân phụ nghĩa, khi hần cần giúp đỡ liền chẳng thêm quan tâm! Sau đó Ngọc Tranh trang từ từ suy tàn, da.nlze.quydo/nn đến bây giờ đã hoàn toàn phá hủy, mặc dù ta không có năng lực bảo vệ được Ngọc Tranh trang, nhưng mà ta lại muốn thu xếp xong cho sự phụ và sự muội, coi như trả lại ân nghĩa nhiều năm sự phụ đã nuôi dạy ta, hôm nay đã thu xếp ổn thỏa cho hai người bọn họ, ta cũng yên tâm, cho nên....."

"Cho nên người liền nhớ lại đến muốn trở lại tiếp tục làm nô lệ của nàng?" Phượng Tình Xu nói tiếp.

Hàm Tinh trầm mặc không nói.

"Người bình thường gặp phải tình huống như thế không phải vì cảm thấy bản thân may mắn mới có thể thoát khỏi loại quan hệ này sao? Sao người còn không ngừng chui vào? Người có mục đích gì?" Phượng Tình Xu hỏi.

"Ta....." Hàm Tinh do dự một chút, trên gương mặt cương nghị hiện lên một chút đỏ ửng, khẽ cắn răng, rốt cuộc vẫn phải khai báo nói: "Ta không biết tại sao lại như vậy, mặc dù chỉ tiếp xúc với nàng ba ngày, nhưng mà ta lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, bất luận bóng dáng tiêu sái của nàng, hay là cái miệng vừa mở ra nói đến mức không buông tha, ngay cả bộ dáng ngang ngược của nàng ta đều nhớ khắc sâu..... Ta không biết tại sao lại như vậy, nhưng vừa nghe thấy nàng để cho ta biến, để cho ta không xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, dinendian.loqidJon ta liền cảm thấy trong lòng rất sợ, ta không muốn từ nay cùng nàng trở thành người dung, ta..... ta vẫn muốn đợi ở bên cạnh nàng, ta muốn thời thời khắc khắc đều nhìn thấy nàng, nghe nàng vui vẻ cười to, tức giận mắng to, dù là mắng ta ta cũng..... vui vẻ chịu đựng!"

Phượng Tình Xu không thể tưởng tượng nổi mở lớn mắt, dùng nhìn ánh mắt ngu ngốc nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng không ngừng nghĩ tới: còn có phải là nam nhân không? Phân tích nội tâm lòng mình thấu đáo như vậy, nhưng ngay cả cơ bản nhất cái gì cũng không biết! Hần chẳng lẽ không biết mình yêu hồ ly rồi hả? Rõ là..... Ngu ngốc!

Trong lòng không ngừng trợn trắng mắt với Hàm Tinh, nhưng nghĩ đến vẻ mặt và những lời nói cực kỳ tức giận lúc ấy của Tâm Mộng Hồ, lại không nhịn được trừng mắt lần nữa với Tâm Mộng Hồ, hồ ly đó, cũng là chủ nhân hồ đồ, khẳng định ngay cả mình có cảm tình với Hàm Tinh cũng không biết, hừ, hai người này tiến đến cùng một chỗ, cũng xứng đôi! Nghĩ tới, Phượng Tình Xu không khỏi nở một nụ cười, tiếp tục hỏi: "Vậy sao người không đến tìm nàng, ngược lại tới tìm ta?"

Bởi vì Hàm Tĩnh vừa nói một phen, cảm thấy lòng mình cũng bị Phụng Tĩnh Xu nhìn thấu đáo, vì vậy có chút ngượng ngùng, luống cuống trả lời: "Ta..... Ta không biết nàng ở nơi nào, ta chỉ nghe các người nói qua một lần, Dieenndkdan/leequhydonnn nói nàng là thiên kim tể tướng bỏ nhà ra đi, người lại là..... công chúa Lộng Phong quốc, vì vậy ta liền đến Lộng Phong quốc tìm đến phủ tể tướng....."

Trời! Thì ra là có chuyện như vậy! Lần này Phụng Tĩnh Xu đã hiểu, Hàm Tĩnh cho hồ ly là thiên kim tể tướng Lộng Phong quốc, vì vậy tìm tới phủ đệ của Vu Lam, kết quả có thể nghĩ tới, không tìm được hồ ly, khi đó khẳng định bị Vu Phó Oánh phát hiện ra, Vu Phó Oánh ái mộ Phụng Duy Tĩnh, vẫn mượn cơ hội muốn đến gần Phụng Duy Tĩnh, thế nhưng mấy ngày nay Phụng Tĩnh Xu trở lại, nàng vẫn không có biện pháp đến gần hắn, hơn nữa lần này trở về Hiền vương phủ cũng đợi một đoạn thời gian liền vội vã rời đi, vì vậy nàng thừa cơ hội này, bắt được Hàm Tĩnh là người ngay thẳng, để cho hắn mang nàng cùng đuổi theo. Bởi vì Hàm Tĩnh không tìm được hồ ly ở Lộng Phong Quốc, hơn nữa Phụng Tĩnh Xu cũng vừa rời đi, vì vậy liền muốn đuổi theo hỏi thăm hành tung của hồ ly, vì vậy liền dẫn Vu Phó Oánh theo tới đây.....

Lần này rốt cuộc có thể giải thích tại sao Vu Phó Oánh đột nhiên xuất hiện rồi!

Phụng Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, nói: "Hàm Tĩnh à Hàm Tĩnh, thua thiệt người còn từng là đại đệ tử của Ngọc Tranh trang, chẳng lẽ ngay cả kinh nghiệm giang hồ cơ bản người cũng không có sao? Trước đó người cũng không đi hỏi thăm một chút, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) người đòi đều biết thiên kim tể tướng Lộng Phong quốc vẫn một mực ở trong Lộng Phong quốc, nghe nói còn ngày ngày đuổi theo Duy nhi! Tại sao có thể là hồ ly bỏ nhà nhiều năm chứ?"

Hàm Tĩnh bị Phụng Tĩnh Xu nói đến quần bách, cúi đầu dứt quãng nói: "Cái đó..... quan tâm sẽ bị loạn chứ sao....."

"Ha ha! Hay cho quan tâm sẽ bị loạn, được rồi! Thấy cái cổ chấp của người, người liền theo ta đi đi!" Phụng Tĩnh Xu gạt đầu nói.

"Đi?" Hàm Tĩnh không hiểu ngừng đầu, "Nhưng....." Ta chỉ tới hỏi người tung tích của nàng.....

Phụng Tĩnh Xu cho Hàm Tĩnh một cái liếc mắt, nói: "Không đi sao người gặp được hồ ly? Nàng chính là thiên kim tể tướng Hí Triều quốc!"

"A!" Hàm Tĩnh chợt hiểu.

Lúc này, những người khác trong lều trại cũng rồi rít tỉnh lại, trừ Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ có chút ấn tượng với một cuộc giải phẫu kỳ dị ra, những người khác đều có vẻ mờ mịt.

Văn Nhân Tĩnh Phong vừa ngừng đầu liền thấy Hàm Tĩnh, mới vừa bị ám sát sự kiện đánh loạn, suy nghĩ lại chợt nâng lên, hắn nghi hoặc nhìn Hàm Tĩnh suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ một ý niệm trong đầu càng xuất hiện rõ ràng, dfienddn liequidoon Hàm Tĩnh thật sự rất giống một người..... một người mà hắn rất quen thuộc..... Mặc dù hắn rời nhà nhiều năm, nhưng cũng sẽ không nhớ lắm, hình dáng khuôn mặt này, rõ ràng rất giống đại ca.....

Phụng Tĩnh Xu cũng không quan sát mặt khác biệt của những người này, trực tiếp giao phó cho Phụng Hàm Tiểu nói: "Chúng ta phải nhanh lên đường một chút, đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, về chuyện thích khách trên đường đi muội sẽ nói tỉ mỉ với huynh, hiện tại trước tiên chia đội ngũ làm hai, những người bị trọng thương từ từ đuổi theo ở phía sau, do sự phụ muội và Long Quỷ ở phía sau chữa trị giúp một tay, tin tưởng bọn họ sẽ khôi phục rất nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 21-2: (Tiếp)

Phụng Hàm Tiểu hoàn toàn không có dị nghị với sự an bài của Phụng Tĩnh Xu, thật ra thì dọc con đường này, đều là Phụng Tĩnh Xu phát hiệu lệnh, hắn cái gì cũng không để ý, chỉ là..... vẫn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu cũng tùy hắn, dù sao mặc kệ thế nào, giữa nàng và Phụng Hàm Tiểu là không thể, bọn họ là đường huynh muội, không phải sao?

Giao phó xong, cũng không đợi Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ kháng nghị, Phụng Tĩnh Xu vung rèm lên chuẩn bị phải rời khỏi, lúc này, một con chim bồ câu trắng như tuyết “phập phập” vỗ cánh chỗ rèm Phụng Tĩnh Xu vền lên bay đi vào, rơi vào trên tay Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy tháo một cuộn giấy nhỏ trên bồ câu đưa tin xuống, mở ra nhìn, sau đó ngược mắt lên nhìn Phụng Tĩnh Xu nói: “Quấy rầy công chúa nhiều ngày, hiện có việc gấp, Viêm mỗ cũng nên cáo từ!”

Phụng Tĩnh Xu hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Tướng quân có chuyện nên đi trước, chúng ta gặp lại ở Hí Triều quốc!”

Viêm Vũ Thụy liền ôm quyền, cất cao giọng nói: “Cáo từ!” Dứt lời, sải bước bước ra lều, chỉ là hai người này không biết, lần gặp mặt sau, không phải ở hoàng đô phồn hoa của Hí Triều quốc, mà là trên chiến trường xơ xác tiêu điều ở đại mạc hoang vu của Việt Sa quốc.....

Phụng Tĩnh Xu đưa mắt nhìn Viêm Vũ Thụy cỡi một con tuần mã nghênh ngang rời đi, sau đó xoay người lại tới một lều vải khác, giờ phút này Phụng Duy Tĩnh đang phân phó nhiệm vụ cho các hộ quân, làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, Vu Phó Oánh cũng ở bên trong.

Phượng Tinh Xu dừng lại, tiếp tục đi vào trong, như vậy cũng tốt, tất cả mọi chuyện đều phải giải quyết.

Sau khi mấy hộ quân vừa trải qua thủ đoạn tra hỏi máu tanh của Phượng Tinh Xu, đối với Phượng Tinh Xu vừa kính vừa sợ, nhìn thấy Phượng Tinh Xu đi vào, rồi rít đứng dậy hành lễ, thần thái cung kính.

Phượng Tinh Xu gật đầu, sau khi nói vài ba lời phân phó cho mấy người mà vừa rồi Phượng Hàm Tiểu nói, mấy người liền thôi lui ra khỏi bên ngoài trưởng làm nhiệm vụ, chỉ để lại bốn người Phượng Duy Tinh, Tinh Anh, Tuân Thư và Vu Phó Oánh.

Tuân Thư nhào tới, chạy nhanh vào trong lòng Phượng Tinh Xu, Phượng Tinh Xu cẩn thận lau mồ hôi thấm ra trên trán hắn, ôm lấy hắn ngồi xuống, lại siết chặt tay của Phượng Duy Tinh và Tinh Anh, biết màn máu tanh hôm nay vẫn dọa đến hai nam nhân này, chỉ là, trong lòng Phượng Tinh Xu hiện lên nghi hoặc, ngay cả Phượng Duy Tinh và Tinh Anh cũng cảm thấy run lạnh với thủ đoạn của nàng, sao đứa bé Tuân Thư này lại như giống như không có việc gì, trong mắt cũng không thấy ghê tởm, cũng không thấy sợ chứ? Chẳng lẽ hắn cũng không cảm thấy làm như vậy rất tàn nhẫn sao? Nếu như là một đứa bé tám tuổi thấy được trường hợp vừa rồi, hắn sẽ cảm thấy hoảng sợ chứ, nhưng mà hắn lại.....

Phượng Tinh Xu không khỏi có suy đoán: Tuân Thư hoặc là ngây thơ thật cái gì cũng không để vào mắt, hoặc..... chính là thâm trầm nguy trang.

Nàng hi vọng hắn là người trước, như vậy, tất cả dơ bẩn trên đời đều không thể làm bẩn hắn; nhưng lại hi vọng hắn là người sau, như vậy, hắn có thể bảo vệ tốt bản thân..... Phượng Tinh Xu lâm vào bên trong giằng co không cần thiết, không biết rốt cuộc Tuân Thư là loại tính tình nào mới là tốt nhất, cuối cùng khi liếc về luồng ánh sáng tím nhàn nhạt cách đó không xa sau liên bình thường trở lại, bất kể hắn là dạng gì, dù sao có Từ Linh Lung bảo vệ, nàng cũng không lo lắng cho sự an toàn của hắn, chỉ cần là chính bản thân hắn thì tốt rồi, coi như..... về hôn nhân là nguy trang đi chăng nữa, nàng thích chính là thích, cũng sẽ không truy cứu nữa.

Ngẩng đầu, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Vu Phó Oánh, lúc này Phượng Tinh Xu mới nhớ tới mới vừa hành vi của nàng, nhưng không e ngại ánh mắt ngoại nhân, liền thần nhiên cười một tiếng.

Trái với Phượng Tinh Xu thần nhiên, Vu Phó Oánh cũng có ảo giác trong nháy mắt, cảm giác mình vừa kinh ngạc là chuyện bé xé to rồi. Nhưng mà, ánh mắt của nàng rơi vào trên tay của hai người Phượng Duy Tinh và Phượng Tinh Xu, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tin đồn Phượng Trạch công chúa muốn tuyển phu, mặc dù làm người ta xôn xao, nhưng hoàng thượng sớm có thánh chỉ, vì vậy ngược lại cũng không dẫn tới bao nhiêu nghị luận, hơn nữa mọi người nghị luận Phượng Trạch công chúa đảm nhận việc yến hội vô cùng đặc sắc, vì vậy đối với việc nàng tuyển phu cũng không có bao nhiêu dị nghị, vốn nàng cũng sẽ không có ý kiến gì với chuyện này, nhưng mà, nếu như đối tượng là hắn, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép (editor: con này ảo tưởng kinh, làm như người của mình không bằng).....

Đang suy nghĩ, tiếng của Phượng Tinh Xu truyền tới: “Không biết tại sao Vu cô nương lại tới chỗ này, chỗ này là biên cảnh, sợ rằng có chút không an toàn, bốn cung vẫn nên phái người đưa người trở về đi thôi!”

Vu Phó Oánh vừa nghe, lập tức nói: “Phó Oánh không dám làm chậm hành trình của công chúa, Phó Oánh..... Ách, ra cửa giải sầu, lạc đường đến chỗ này, may mắn đụng phải đội ngũ của vương gia, Phó Oánh biết vương gia có chuyện quan trọng phải làm, cũng không nhọc đến công chúa phải người đưa tiễn.”

A! Hay cho việc giải sầu lạc đường! Thả lỏng tâm là có thể từ lạc một đường từ thành Sở Ương đến biên cảnh Lộng Phong quốc, Phượng Tinh Xu không thể không nói, Vu Phó Oánh vẫn rất ngây thơ. Cũng không chọc phá lời nói dối ngây thơ của nàng, chỉ là, trong bụng có chút không thoải mái.

Nữ nhân này khiến nàng nhớ tới Khanh Dĩ Yên, vị thủy tiên thích chỉ trích ngấm ngầm hại người kia.

Mở miệng một tiếng đội ngũ của vương gia, vương gia có chuyện phải làm, dường như nói, đội ngũ này là của Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tinh Xu nàng không có quyền quyết định vậy, ý vị thâm trường cười nhạo nàng (Phượng Tinh Xu).

Không đợi Phượng Tinh Xu giận tái mặt, Phượng Duy Tinh làm khó dễ: “Vu cô nương nói rất đúng, đã như vậy, chúng ta cũng không giữ người lại! Mọi người đi tới chỗ vương gia xin người phái người tiễn người trở về!”

Vu Phó Oánh vừa nghe Phượng Duy Tinh không lưu tình đuổi người, trong lòng khổ sở một hồi, nhưng vẫn không buông tha nói: “Tiểu vương gia hiểu lầm, Phó Oánh không có.....” Không có gì? Không có ý tứ giễu cợt Phượng Tinh Xu? Hay là không muốn nói như thế? Chống lại ánh mắt xa cách của Phượng Duy Tinh, Vu Phó Oánh cũng không nói nổi nữa, trong lòng lại khó chịu, đối với Phượng Tinh Xu, cũng có oán hận. Trước khi nàng chưa xuất hiện, mặc dù Phượng Duy Tinh đối với nàng cũng là một bộ dáng lạnh băng, nhưng còn không đến mức xa cách như vậy, dựa vào mặt mũi của Hiền vương gia và Hiền vương phi, thỉnh thoảng cũng sẽ theo nàng trò chuyện, du hò, mặc dù không thể gọi là thân thiết, nhưng so với các thiên kim khác giới hơn nhiều, vì thế, nàng còn được không ít thiên kim tiểu thư hâm mộ; nhưng kể từ khi Phượng Tinh Xu xuất hiện, trong mắt Phượng Duy Tinh cũng chứa nổi những người khác, ngay cả phu thê Hiền vương gia cũng hữu ý vô tình ngăn nàng không để cho nàng gặp Phượng Duy Tinh, lần này nếu không phải nàng gạt phụ thân ép nam nhân đi nhằm vào phủ tể tướng dẫn nàng ra, nàng muốn gặp được Phượng Duy Tinh cũng không biết phải đợi đến bao giờ!

Hiện tại, thật vất vả gặp được hắn, rồi lại vì Phượng Tinh Xu, để cho hắn trở nên lạnh lùng xa lánh nàng như vậy, đây không phải là kết quả nàng muốn thấy! Vu Phó Oánh cúi đầu, che lại khổ sở và hận ý, ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt đều là vô tận đáng thương. Nàng không phải nữ nhân ngu xuẩn như Khanh Dĩ Yên chỉ biết dựa vào vẻ xinh đẹp của bản thân, phụ thân của nàng là tể tướng Lộng Phong quốc, từ nhỏ nàng được dạy bảo, muốn đạt được mục đích phải học được cách vận dụng thủ đoạn, vì vậy, nàng quyết định vô luận thế nào cũng muốn lưu lại, từ từ đạt được Phượng Duy Tinh, mặc kệ là cách gì.....

Đầu tiên là Vu Phó Oánh khiếp khiếp nhìn Phượng Tinh Xu một cái sau đó dùng giọng điệu mang theo tiếng khóc nói: “Công chúa, vừa rồi là Phó Oánh nói sai, kính xin công chúa đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân.”

Phượng Tinh Xu nhìn nữ nhân trước mặt, tựa như đang xem kịch vậy, trong mắt sáng tỏ, nhưng ngoài miệng vẫn nhận lời nói: “Nào có, Vu cô nương nói rất hợp lý, bổn cung sẽ không trách người, đúng là bổn cung đi đâu, làm những gì, quả thật nên nghe đường ca an bài.” Nói là nói như vậy, nhưng Phượng Duy Tinh và Tinh Ảnh đều nghe ra châm chọc trong đó, đội ngũ này, đã sớm do Phượng Tinh Xu định đoạt, Vu Phó Oánh mới đến, không hiểu tình huống bên trong, cứ không hề chuẩn bị nói ra những lời này với Phượng Tinh Xu, không chỉ có không được tác dụng gì, ngược lại khiến bọn họ sinh ra cảnh giác và bài xích với nàng, thật là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Vu Phó Oánh ngừng lại, bao nhiêu bài xích cũng nghe ra được từ trong lời Phượng Tinh Xu nói nghe được nàng đối với mình một tia, vì vậy lại nói: “Phó Oánh kính ngưỡng công chúa đã lâu, lại được biết công chúa muốn đến Hí Triều quốc tham gia buổi lễ sắc phong của Hí Triều quốc, trong lòng rất mong chờ, không làm gì được để có thể cùng đi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ra ngoài giải sầu, không ngờ lại gặp được công chúa, chuyện này..... cũng coi như trời cao cho Phó Oánh một cơ hội, Phó Oánh mạo muội xin công chúa đồng ý, để Phó Oánh cùng đi! Phó Oánh lớn như vậy, còn chưa đến được các quốc gia khác.....” Vu Phó Oánh nói xong, làm bộ đáng thương cúi đầu.

Muốn đi? Có ý định gì?

Phượng Tinh Xu chau chau mày, nhìn về phía Phượng Duy Tinh, trong mắt có chút hài hước, lại có chút ghen tuông, thì ra người ta vì đuổi theo người, cũng có thể không kiêng nể như vậy, cảm động không?

Phượng Duy Tinh vội vàng năn nỉ liệt lặc đầu, nắm tay Phượng Tinh Xu thật chặt, tỏ rõ mình vô tội.

Phượng Tinh Xu cười nhạt, nhìn lên nữ nhân cúi đầu trước mặt. Cũng được! Cứ đặt nàng ở bên cạnh nhìn cũng tốt, dù sao còn hơn là để cho nàng hóa sáng thành tối núp trong bóng đêm phá hư lắm chứ?

Vì vậy gật đầu đồng ý.

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ thông báo: “Khởi bẩm công chúa, đã tập hợp đội ngũ xong, có thể lên đường rồi!”

Phượng Tinh Xu gật đầu, đứng dậy ôm lấy Tuấn Thư đi ra ngoài, vừa đi vừa giao phó với Tinh Ảnh nói: “Cái lều đó, người ở lại xử lý, mấy người kia, không cần giết, thả, để cho người Phi Tuyết lâu tìm được bọn họ, gián tiếp cho một cảnh cáo cũng tốt, cẩn thận xử lý.”

Tinh Ảnh gật đầu, đột nhiên thấy đáng thương cho năm tên thích khách này, có lúc, chết cũng là loại giải thoát, đáng tiếc Xu không để cho bọn họ chết, đời này của bọn họ cũng chỉ có thể điên cuồng vượt qua trong thống khổ và hành hạ.

Phượng Tinh Xu để lại cái lều với nền đất thâm đỏ máu tươi đó, đi lên chiếc xe ngựa lớn, hộ quân phía trước hô một tiếng “lên đường”, chạy thẳng tới Hí Triều quốc!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 22

Ánh mặt trời nóng bỏng vô tình nướng cả vùng đất, ở nơi này lúc mùa hè tới, khí trời nóng bức tiến hành khảo nghiệm khắc nghiệt với quốc gia này, mà một năm nay, lại càng thêm tàn khốc chưa từng có.

"Khởi tẩu bệ hạ, vào hạ tới nay hai phần ba lãnh thổ cả nước dần dần khô cạn, thu hoạch hoa màu chưa được ba phần năm mùa năm ngoái....." Trong đại điện rộng lớn, nam tử trung niên mặc quan bào lam nhạt bước ra khỏi hàng báo cáo, trong giọng nói chứa đầy lo âu.

"Khởi tẩu bệ hạ, lượng hoa màu thu hoạch giảm nhanh, năm nay trữ lượng kho lúa cũng giảm nhiều hơn trước, không tới ba phần tư năm ngoái, Die nd da nl e q uu ydo n cứ theo tình hình này, ngộ nhờ bộc phát hạn hán, có thể quốc khố sẽ không có cách nào chống đỡ được nhu cầu của quốc gia....." Một nam tử khác mặc quan bào xanh thẫm cũng bước ra khỏi hàng ngay sau đó.

"Khởi tẩu bệ hạ, căn cứ vào việc quan sát và đo đạc của Thiên Giám tư, mùa hè năm nay nóng như thiêu đốt kích, thời gian và độ nhiệt không chỉ gấp hai năm trước, nước ta rất có thể bộc phát cả nước tính nạn hạn hán....." Người mặc mực lam quan bào nam tử cũng lập tức bước ra khỏi hàng bẩm báo.

"Khởi tẩu bệ hạ, ba huyện Tây Bắc đã xuất hiện hiện tượng hạn hán, cứ theo đà này, sợ rằng sẽ không chịu được hạn hán năm nay, đến lúc đó rất có thể kéo đến việc Tây Bắc hỗn loạn, đã có không ít dấu hiệu dân chúng đi nơi khác, quan viên địa phương không biết nên áp dụng phương pháp gì, kính xin bệ hạ chỉ rõ....." Có một nam tử bước ra khỏi hàng xin chỉ thị.

"Khởi tẩu bệ hạ....."

"Bệ hạ....."

Từng tiếng thay phiên nhau vang lên, làm đế vương cao cao tại thượng cảm thấy phiền não, tâm lực mệt mỏi!

Nạn hạn hán, lại nạn hạn hán!

Quốc gia này, chưa từng thoát khỏi nạn hạn hán hành hạ khắc nghiệt, năm nay, lại càng tàn khốc hơn so với năm trước? Hân nên làm cái gì đây!?

Làm đế vương, đầu tiên đứng là phải có phong thái lâm nguy không loạn, nhưng mà, giờ phút này, hân thật sự bị những vấn đề khó giải quyết này vây khốn! Nhiều năm hạn hán liên tục, năm ngoái bởi vì hạn hán lớn mà dẫn đến quốc khố thu vào chột giảm, dieendaanleequydonn còn chưa bổ sung, năm nay thời tiết vừa khô hạn, hơn nữa càng nghiêm trọng hơn năm trước, tiếp tục như vậy, đừng nói cái gì mà quốc khố dồi dào, dân chúng của hân đầu tiên sẽ bị hạn hán làm cho nóng chết, chết khát, đói chết!

Trong đôi mắt sắc bén của đế vương xuất hiện một tia mờ mịt, nhưng mà ở trước mặt văn võ cả triều lại không thể lộ ra tí nào, lúc này, hân bắt đầu hoài niệm tới một bóng hình xinh đẹp trong hậu cung.....

"Kính xin hoàng thượng định đoạt!" Một giọng nói già nua cất dứt suy nghĩ của hân, hân chột hồi hồn. Người lên tiếng là nguyên lão tam triều Việt Sa quốc Trát Ba, thuở nhỏ Trát Ba vào cung làm thư đồng cho hoàng đế đời trước trước, lâu dài liền thuận nước đẩy thuyền vào triều làm quan, thời kì tại chức trợ giúp Việt Sa quốc vượt qua vô số cửa ải khó khăn, còn là thái phó của hoàng đế đời trước và hoàng đế thế hệ này, vì vậy địa vị ở trong triều khá cao, ngay cả Long Doanh thân là hoàng đế cũng phải nhường hân ba phần. Vì vậy, Long Doanh cảm thấy xấu hổ một chút vì mình nhất thời mất hồn, vị cựu thần tóc bạc này, ánh mắt sắc bén, giống như nhìn một cái là có thể nhìn thấu người ta, Long Doanh biết, tâm tư vừa rồi của hân nhất định không thể lừa gạt được thái phó của mình.

"Khụ khụ! Thái tử đâu rồi?" Long Doanh lúng túng nhìn về phía dưới hỏi.

"Nhi thần ở đây!" Một bóng dáng màu vàng lên tiếng bước ra khỏi hàng.

"Hoàng nhi, nghiên cứu trên tay con tiến hành thế nào rồi? Có thể có tìm được cách hóa giải không?"

"Bẩm phụ hoàng, mặc dù nhi thần cùng với các vị đại nhân Nông Giám tư tiến hành nghiên cứu mấy tháng, nhưng trước mắt vẫn không tìm ra cách giải quyết việc giảm sản lượng lương thực, xin phụ hoàng giáng tội!" Thái tử Việt Sa quốc —— Long Ứng Thiên tự trách, hai đầu gối quỳ xuống đất xin tội nói.

"Thật sự một chút đột phá cũng không có sao!?" Long Doanh không nhịn được xác nhận nói.

Long Ứng Thiên thất bại cúi đầu, cắn răng nói: "Quả thật không có!"

Lúc này, bên kia nam tử mặc quan bào màu lam bước ra khỏi hàng gây khó dễ nói: "Bệ hạ! Mắt thấy sắp vào hạ rồi, nhiệt độ liên tục lên cao, bách tính cũng sắp không chịu đựng được nữa, nhưng mấy tháng này nghiên cứu của thái tử cũng không có chút tiến triển nào, da.nlze.quydo/nn điều này làm cho triều đình nên giao phó thế nào với dân chúng thiên hạ! Hành vi lơ là nhiệm vụ này của thái tử sợ rằng sẽ làm dân chúng bất mãn! Kính xin bệ hạ làm chủ, cho bách tính một câu trả lời hợp lý!"

Vừa dứt lời, một nam tử khác lập tức bước ra khỏi hàng nói: "Đúng vậy, bệ hạ, tam hoàng tử vì xoay sở lương thực cho quốc khố, hai tháng trước liền một mình xuất phát đến yết kiến quốc quân Xuyên Vân quốc, đến nay không về, từ nhỏ tam hoàng tử ở trong cung, chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung một bước, hôm nay lại vì xoay sở lương thực, dứt khoát xa cách Việt Sa quốc ta, hành động vì nước vì dân này thực làm người ta cảm động, xem xét lại hành vi của thái tử điện hạ, chỉ sợ bách tính so sánh, làm người ta sự hãi! Xin hoàng thượng định đoạt!"

Sau đó, bốn, năm quan viên cũng rồi rít bước ra khỏi hàng thỉnh cầu giáng tội thái tử, sắc mặt Long Doanh càng nghe càng trầm, trong mắt lóe lên vài tia sáng.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh cất dứt lời vài tên quan viên nói, một nam tử vóc người trung đẳng đứng ra nói: "Các vị đại nhân, đều nói mắt thấy mới là thật, mấy vị không tự mắt thấy được, làm sao biết thái tử điện hạ bỏ rơi nhiệm vụ? Mọi người làm quan trong triều, mỗi tiếng nói cử động đều phải vì thiên hạ dân chúng làm tấm gương mới đứng, đừng có ăn không nói bậy, chọc người chỉ trích!"

Quan viên bên kia cũng không vừa, trợn to hai mắt phản bác: "Nguyên Khả, cái gì gọi là ăn không nói bậy? Người nói thái tử điện hạ làm mấy tháng như thế, nhưng mà một chút tin tức cũng không có, cái này còn không gọi là bỏ quên nhiệm vụ thì là cái gì?"

Nam tử tên Nguyên Khả vãi lạy hoàng đế nói: "Hoàng thượng thánh minh! Vấn đề lương thực nước ta thiếu thốn cho tới nay đều là tâm bệnh của các vị tiên hoàng, vấn đề khó khăn này vẫn chưa được giải quyết, qua mấy trăm năm vẫn không có, tương lai tạm thời không nói đến, nhưng muốn thái tử điện hạ giải quyết vấn đề khó khăn này chỉ trong ngắn ngủn mấy tháng thì gần như là không thể nào, vì vậy chỉ dựa vào kết quả, dinendian.loqid]on cũng không thể nói rõ thái tử thất trách, lời chư vị đại nhân nói không khỏi không xác thực, huống chi, thái tử là hoàng tộc, bọn họ tùy ý bình luận chuyện hoàng gia như vậy, chính là phạm thượng, xin hoàng thượng giáng tội!"

"Người!" Bốn, năm quan viên vừa rồi nghe vậy sắc mặt không khỏi trắng bệch, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đặc biệt là khi cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới tầm mắt sắc bén kia, cả trái tim cứ ào ào như muốn vọt lên tới cổ họng, cảm giác cổ lạnh lẽo, đều là sợ hãi không thôi.

"Nguyên đại nhân, nói thế quá lời rồi, mấy vị đại nhân cũng chỉ quan tâm dân chúng, nhất thời tình thế cấp bách mà thôi, xin bệ hạ minh giám, nể tình mấy vị đại thần lo lắng vì nước mà tha thứ bọn họ một lần!" Một nam tử mang trên mặt nụ cười ấm áp kịp thời bước ra khỏi hàng nói, một câu nói trong lúc vô hình hóa giải không khí khẩn trương trong điện.

Sắc mặt Long Doanh cũng không tốt, một lát thì bị thần tử chỉ trích con trai của mình, một lát lại muốn giáng tội, nhao nhao ầm ĩ khiến lòng người càng

thêm phiền não, vì vậy chỉ không nhận được hừ một tiếng.

Suy đoán thánh ý không chắc, vì vậy cho dù đám người muốn đấu, cũng không dám trắng trợn chửi mắng lẫn nhau nữa, chỉ có thể cảm thương mang còn hỏi han người tới ta đi.

"Nguyên đại nhân cũng nói mắt thấy mới là thật, nhưng mà hiện tại chúng ta lại cũng không nhìn thấy thái tử điện hạ có tiến triển gì trên chuyện này, vậy làm sao có thể chứng minh....." Một quan viên có ánh mắt hẹp dài nhỏ giọng hỏi.

"Cái này đơn giản thôi, thật ra thì, mọi người quan sát cẩn thận là có thể biết mấy tháng này rốt cuộc thái tử đang làm gì rồi." Một nam tử bước ra khỏi hàng nói.

"Há? Cáp Nhĩ Mạn, chẳng lẽ ngươi có thể chứng minh sao?" Long Doanh đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Hồi hoàng thượng, thần thần là tư thừa Nông Giám tư, trong tay quản lý việc có liên quan đến phương diện nông nghiệp, mấy tháng này thái tử vẫn cùng cấp dưới của thần ở chung một chỗ, dù thần chưa thấy qua, Dieemdkdan/leeeqhydonnn nhưng thuộc hạ của thần luôn đi chung với thái tử, nếu các vị không tin, không ngại truyền vị quan viên kia lên điện hỏi là được rồi." Cáp Nhĩ Mạn lớn tiếng trả lời.

"Nghe nói Cáp Nhĩ Mạn có quan hệ rất tốt với thái tử....." Một nam tử khác lập tức ám chỉ nói.

Sắc mặt chư thần trong điện nhất thời không đồng nhất, có người hiểu được, có người xem trò vui, có người oán giận, có người lo lắng.....

Cáp Nhĩ Mạn ngừng lại, sắc mặt cũng trắng xanh, nhìn về phía nam tử ra tiếng, nói: "Lâu đại nhân, ngươi đã hoài nghi bản tư sẽ vì thái tử ả nguy tạo, như vậy các vị đại nhân không ngại trực tiếp nhìn xem thái tử điện hạ đi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhao nhao thảo luận, liên quan gì đến thái tử? Nhìn hán cũng biết mấy tháng này hán đã làm gì sao?

Cáp Nhĩ Mạn cúi người vái Long Doanh nói: "Bệ hạ, dù sao cuối cùng cũng biết, thái tử điện hạ địa vị cao quý, từ nhỏ cảm y ngọc thực, vì vậy so với nam tử tầm thường càng thêm phần quý khí và bề ngoài xuất sắc, nhưng mỗi ngày nhìn, bây giờ màu da điện hạ rõ ràng đen hơn so với mấy tháng trước, tin tưởng mọi người cũng nhìn ra được, di@en*dyan(lee^qu.donnn) mọi người cũng biết, biến thành như vậy, nhất định là kết quả phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang, "Nói xong, Cáp Nhĩ Mạn cung kính đi hai bước về phía Long Ứng Thiên, khom người nói: "Thái tử điện hạ, hạ quan cả gan, xin ngài đưa hai tay ra."

Long Ứng Thiên thờ dài, chậm rãi giơ cao hai tay của mình, Cáp Nhĩ Mạn lập tức nói: "Mọi người xem rõ ràng, hoàng tử công chúa trong hoàng cung, tay của người nào không phải trắng nõn như ngọc? Nhưng nhìn đôi tay điện hạ này, không chỉ trở nên thô ráp, hơn nữa trên tay còn có rất nhiều vết nứt, hiển nhiên bởi vì thiếu nước và lao động mà tạo thành, bộ dáng này của thái tử điện hạ, có thể khiến mọi người tin tưởng thái tử không bỏ quên nhiệm vụ hay không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không nhớ đến một thái tử, lại có thể làm được đến tình cảnh như thế này.

Cáp Nhĩ Mạn không cho mọi người cơ hội cãi lại, nói tiếp: "Vừa rồi Lâu đại nhân không để Đạo Điền sử Phong Dịch đi lên, nhưng có hạ quan ở bên trong mấy tháng này, luôn có thể nghe được mấy vị đại nhân Đạo Điền tư thảo luận chuyện nghiên cứu ruộng lúa, trong lời nói cũng đề lộ ra thái tử, chẳng những thái tử tự mình đi tra xét tình hình ruộng lúa, còn đích thân xuống ruộng trồng trọt lúa, đợi đúng lúc khom người thu gặt lương thực, sau đó sẽ cẩn thận thảo luận với các vị đại nhân Đạo Điền tư, sau đó trở lại trong cung còn có thể lật xem một số lớn sách liên quan, so sánh với người trước để tổng kết kinh nghiệm tiến hành cải tạo lại ruộng lúa. Xin hỏi, thái tử phải tự làm việc như vậy, mọi người có thể nói chơi người bỏ quên nhiệm vụ sao?"

Cáp Nhĩ Mạn dừng lại, sắc mặt mọi người lại có một phen khác nhau, nhưng lúc đại đa số nhìn về phía Long Ứng Thiên, đều không hèn mà cùng mang theo chút kính nể. Mấy vị quan viên nói chuyện trước đó cũng đều ngưng ngừng ngâm miệng lại.

Lúc này Long Doanh cũng lên tiếng: "Thiên nhi, đứng lên đi! Cũng là vì phụ quá nóng nảy, " Hán thờ dài, nói: "Đúng vậy! Các đời trước trải qua dùng tình lực cả đời cũng không hoàn thành được nhiệm vụ, một mình hài tử như con, tại sao có thể hoàn thành chứ?"

"Nhi thần vô năng, không thể thay phụ hoàng giải ưu, nhi thần xấu hổ!" Long Ứng Thiên cúi người xuống.

"Được rồi, đứng lên đi! Bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Long Doanh hòa khí nói.

Long Ứng Thiên ứng tiếng lên. Long Doanh đưa mắt nhìn về phía khác, "Nói về lương thực, Sa Y Hãn, lần này ngươi đi Lộng Phong quốc, sau khi yết kiến hoàng đế Lộng Phong quốc, kết quả thế nào?"

Về mặt Sa Y Hãn nặng nề, khom người bước ra khỏi hàng nói: "Hồi bệ hạ, thần đã nói rõ với hoàng đế Lộng Phong quốc tình hình nước ta, kính xin bọn họ xoay sở thêm chút lương thực trợ giúp chúng ta, thế nhưng xem ra hoàng đế Lộng Phong quốc không nguyện, trong lúc nói chuyện, dường như nói bốn quốc bọn họ cũng khan hiếm lương thực, dfiendn lieqiudoon vì vậy không thể mượn lương, " Sa Y Hãn dừng một chút, sau đó về mặt oán giận nói: "Nhưng dựa theo vị thần quan sát, Lộng Phong quốc này làm gì có vấn đề khan hiếm lương thực! Hoàng đô thành Sở Ương phồn hoa cực kì, thương buôn lui tới không dứt, cần bản không giống như đáng về cần lương thực, ngay cả vị thần dọc đường trở lại, thành trấn ở dọc đường cũng là một mảnh quốc thái dân an, lương thực của bọn hán đầy đủ đến có thể cho chó hoang trên đường ăn!"

Trên điện quan viên vừa nghe Sa Y Hãn lời nói, nhất thời mặt tức giận, Sa Y Hãn vội vàng nói tiếp: "Còn nữa, chắc hẳn chư vị cũng nghe nói lần này Hiền vương gia Lộng Phong quốc cử hành thọ yến, Phượng Trạch công chúa chuẩn bị mở thọ yến rất xa hoa, rượu ngon, cảm y ngọc thực, nhiều không kể xiết! Quốc gia như vậy, nào giống như là một quốc gia khan hiếm lương thực! Đây rõ ràng là khi dễ chúng ta, không chịu ra tay cứu viện!"

"Buồn cười! Lộng Phong quốc này thật là quá đáng!"

"Đúng! Quả thực là ý thể hiếp người! Thật là quá đáng!"

"Bọn họ rõ ràng muốn chê cười chúng ta! Đợi đến khi chúng ta bởi vì hạn hán, khi thực lực của một nước không tốt tới tấn công chúng ta, ý đồ coi nước ta làm của riêng!"

"Hoàng thượng! Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ!"

"Đúng! Không thể bỏ qua cho bọn họ!"

Trong lúc nhất thời, tiếng chửi rủa không ngừng trên triều, đại đa số quan viên cũng lòng đầy căm phẫn yêu cầu xuất binh Lộng Phong quốc, đòi một lời giải thích.

Trong lòng Long Ứng Thiên âm thầm nóng nảy, thầm mắng những quan viên não không dài này, bây giờ đang là lúc bắt đầu hạn hán, tình hình toàn nước đã rất xấu rồi, những người này không nghĩ làm sao để vượt qua cửa ải khó khăn, ngược lại muốn đi tấn công nước khác, đừng nói Lộng Phong quốc nước giàu binh mạnh, bọn họ có đánh thắng được hay không là một vấn đề, đến lúc đó bọn họ nào hạn hán không chịu nổi, còn không phải nhờ người ta giúp đỡ sao, hiện tại hấp tấp chạy đi đánh người ta, đến lúc đó nếu bị thua, đừng nói trợ giúp, ngược lại có thể sẽ bị yêu cầu bỏ ra khoản tiền bồi thường kén xù, đây không thể nghĩ ngờ là họa vô đơn chí!

Nghĩ đến đây, Long Ứng Thiên lập tức bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Phụ hoàng! Bây giờ quốc nạn đang rơi xuống, chúng ta có thể vượt qua ải này hay không vẫn còn chưa biết, thật không nên nháo với Lộng Phong quốc, nếu không, diennnle,qu.y don đến lúc đó nếu không chống đỡ được, sợ rằng còn phải xin bọn họ giúp đỡ, lúc này thật sự không thích hợp đi tuyên chiến!"

Một đại thần lập tức phản đối nói: "Thái tử điện hạ, ngài nói lời này chẳng phải đề cao chí khí người khác diệt uy phong mình sao? Chúng ta chưa chắc phải nhờ vào Lộng Phong quốc bọn họ để vượt qua cửa ải khó!"

"Đúng vậy!" Lập tức có người phụ họa nói: "Tam hoàng tử không phải đang xin lương ở Xuyên Vân quốc sao, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì!"

"Đúng vậy! Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên quan tâm nhiều hơn đến công việc ruộng lúa đi!" Một quan viên châm chọc nói.

Trong lòng Long Ứng Thiên cứng lại, âm thầm cắn răng, người của bọn họ lại cũng có thể không kiêng kỵ như vậy rồi sao? Lại dám trước mặt mọi người chọc hân!

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng Long Ứng Thiên vẫn khuyên nhủ: "Phụ hoàng! Chúng ta cũng không phải mượn lương nước khác một hai lần, nhưng mà, hai nước láng giềng của chúng ta, Lộng Phong và Xuyên Vân, ngài cũng biết, hai bên ai tốt hơn! Mỗi lần mượn lương, Lộng Phong quốc đều sẽ đúng lúc vận chuyển lương thực đến, hơn nữa số lượng thực còn hơn xa số chúng ta mượn, mà Xuyên Vân quốc không chỉ có kéo dài thời gian chuyển lương, số lượng thực đi mượn cũng sẽ rút đi rất nhiều, tin tưởng so sánh giữa hai bên, tất cả mọi người sẽ chọn bên trước đi!"

"Thái tử điện hạ, lúc này không giống ngày xưa, hai bên không thể so sánh được!"

"Nhưng là....."

"Được rồi! Đừng tranh cãi nữa! Chuyện này chờ trầm suy tính rồi mới định đoạt! Bãi triều!" Long Doanh không nhìn được vung tay áo, đứng dậy liền đi, truyền đến tiếng bách quan cung tiễn từ sau lưng.....

Đợi sau khi hoàng đế đi, mọi người lần lượt rời đi, Trát Ba nện bước kiên cố, đi tới bên cạnh Sa Y Hân, liếc hân một cái, d,0dylq.d trào phúng nói: "Sa đại nhân thật cực khổ!"

Sa Y Hân dừng lại, đối với Trát Ba lộ ra nụ cười giả dối nói: "Đâu có! Vì Việt Sa quốc ta, hạ quan không màng sống chết không chối từ!"

"Hừ!" Trát Ba vung ống tay áo lên, cũng không quay đầu lại đi, Sa Y Hân nhìn chằm chằm bóng dáng của Trát Ba càng lúc càng xa, xoay người chạy về phía hậu cung, người kia nói đúng, chuyện này, quả nhiên nhất định phải tìm nàng mới được.....

Cũng trong lúc đó, đang lúc trên đại điện tranh chấp không ngừng nghỉ, một tiểu thái giám quét dọn, lén lút đi ra từ tẩm cung thái tử, vội vã chạy tới một tòa cung điện hoa lệ.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 23

"Khởi bản nưong nưong, tiểu thái giám Triều Lam cung cầu kiến." Gió mát phất phơ trong cung điện, một thị nữ áo xanh lá nhẹ giọng bản báo.

"Triều Lam cung?" Một giọng nói kiều mỹ vang lên, ánh mắt lúng liếng đưa tình, tiếng nói dịu dàng như nước, da trắng như tuyết, Die nd da nl e q uo ydo n thân thể nữ nhân đầy đặn lười biếng nằm ngang ở trên sạp hóng mát, ngón tay ngọc thon dài chậm rãi gõ, lảm bảm hỏi: "Người của Triều Lam cung tới làm gì? Người tới là ai?"

"Hồi nưong nưong, người tới là một thái giám tạp dịch cấp thấp, nếu không, nô tỳ đi đuổi hẩn?" Thị nữ áo xanh lá xin chỉ thị.

"Không." Nữ nhân giơ tay lên ngăn cản nói: "Một tiện nô tạp dịch, dám can đảm đến tìm bôn cung, nhất định sẽ có chỗ cạy, Hà Nhi, cho hẩn đi vào nói chuyện."

Thị nữ tên Hà Nhi lĩnh mệnh đi.

Bên trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh ban đầu, nữ nhân hưởng thụ nhắm mắt lại.

Nơi này là cung điện của Quân quý phi, phi tử mà hoàng đế Việt Sa quốc thích nhất, cũng là cung điện thoái mái xa hoa nhất Việt Sa quốc. Giờ phút này trong điện, không chút nào cảm thấy chói chang khốc liệt, ngược lại có từng luồng khí lạnh đập vào mặt, làm cho toàn thân người ta không khỏi thả lỏng, khí lạnh kích mở từng lỗ chân lông trên làn da, tham lam hấp thu mát mẻ khó có được này. Nói là xa hoa nhất tuyệt không quá, cả tòa cung điện, không chỉ được trải lụa khắp nơi, trên xà ngang còn được khảm mấy chục viên dạ minh châu lớn nhỏ, dieendaanleequydonnn khiến cho nơi này dù ban đêm tới cũng giống như có ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, điều này còn chưa tính, khắp nơi bên trong cung điện trang trí vô số kỳ trân dị bảo, không phải san hô ngọc thạch tới từ Hí Triều quốc, thì chính là thủy tinh bảy màu đến từ Xuyên Vân quốc, mỗi một loại lấy ra cũng đều có giá trị liên thành, như vậy có thể thấy được Quân quý phi được cung chiều đến trình độ thế nào.

Quân quý phi không phải nữ nhi vương công đại thần bốn quốc, nàng vốn là một nữ nhân không có danh tiếng gì của Lộng Phong quốc, được sắc phong làm Chiêu Hòa quận chúa, đưa tới hòa thân. Nữ nhân này bụng dạ thâm hiểm, nàng có thể từ một quận chúa hòa thân từng bước một leo lên đến địa vị quý phi kế dưới hoàng hậu trong hậu cung hiện nay, thủ đoạn hiển nhiên có thể thấy rõ.

"Nưong nưong, người tới rồi." Hà Nhi bước lạo xạo tiến lên, nghiêng người bản báo nói.

Quân quý phi miễn cưỡng nâng mắt hoa đào lên, dùng giọng điệu nhu nhược hỏi: "Người là người phương nào? Tìm bôn cung có chuyện gì?"

Tiểu thái giám ở phía dưới nào có gặp qua loại cục diện này, từ nhỏ đến lớn, nữ nhân xinh đẹp nhất mà hẩn đã gặp cũng chỉ là thị nữ Tư Hoàng bên cạnh thái tử, gặp qua việc phô trương nhất cũng chỉ là thời điểm thái tử điện hạ đi qua toàn bộ tới tử đều quý xuống, mà cục diện trước mắt hiển nhiên làm cho hẩn sợ đến nỗi chân nhũn ra, hơn nữa quý phi nưong nưong trước mắt có gương mặt đẹp tựa thiên tiên, càng làm cho hẩn không tự chủ được mềm nhũn chân, vì vậy toàn thân tiểu thái giám nhũn như con chi chi ngã trên mặt đất, da.nlze.qy;do/nl lắp ba lắp bắp trả lời: "Hồi..... Hồi quý phi nưong nưong, tiểu nhân là thái giám tạp dịch của Triều Lam cung Lâm Phúc, hôm nay tiểu, tiểu nhân đến, là, là muốn hiến tặng vật này cho nưong nưong." Nói xong, thận trọng lấy một chiếc ngọc trụ màu tím ra từ trong ngực.

Quân quý phi không chút để ý lướt qua, lười biếng giơ tay lên, thị nữ khéo léo tiến lên nhận lấy ngọc trụ, nâng đến trước mặt của Quân quý phi.

"Cũng chỉ là một chiếc ngọc trụ thông thường mà thôi, có gì hiếm lạ chứ, " Quân quý phi không hứng thú lắm nói, "Trong cung của ta, tùy tiện lấy một thứ ra cũng quý hơn mảnh ngọc trụ này gấp trăm ngàn lần, Hà Nhi, tùy tiện cầm một món đồ thường cho hẩn đi!" Quân quý phi đuổi nói.

Đây chính là cách giải quyết của Quân quý phi, dù là một người làm hèn mọn, nàng cũng sẽ gặp, ở trong cung này, thường thường những người nhỏ bé không đáng nói đến là biết nhiều nhất, muốn lật đổ một kẻ địch, đặt công sức trên thân những người này không thua gì những hầu tì cố nỗ lực để được sủng ái. Quân Phái Oánh nàng chính là dựa vào những người này, từng bước trừ tính loại trừ, mới có địa vị như hôm nay, đến nay, nàng ngồi vào vị trí này, phải càng nắm chặt tất cả người dưới tay, để phòng nơi nơi, vừa muốn có được tin tức có ích từ người khác, lại có thể phòng ngừa người khác biết bí mật của mình.

Lâm Phúc vừa nghe, vội vàng nói: "Quý phi nưong nưong, mặc dù tiểu nhân chưa từng thấy qua bao nhiêu châu báu ngọc thạch, dinendian.loqid]on cũng không nhận biết được gì, nhưng tiểu nhân cũng biết, đồ vật có thể đặt ở trong ám cách của thái tử điện hạ....." Đột nhiên Lâm Phúc nghẹn họng, tỉnh táo nhìn người ở bốn phía.

Quân Phái Oánh vừa nghe, ám cách? Có cửa! Vì vậy nháy mắt, tới tử hai bên thức thời lui xuống, trong điện chỉ còn lại Quân Phái Oánh và tiểu thái giám.

"Người nói ám cách? Ám cách gì?" Quân Phái Oánh hơi chỉnh thân thể hỏi.

"Hồi nưong nưong, khối ngọc trụ này, là do khi dọn dẹp tiểu nhân phát hiện được ở trong ám cách của thái tử điện hạ, tiểu nhân phỏng đoán, có thể để ở nơi bị che khuất như vậy, nhất định có dụng ý gì đặc biệt dụng ý, vì vậy liền..... lên lên lấy ra hiến kính cho nưong nưong."

Đôi mắt Quân Phái Oánh xinh đẹp vừa chuyển, hỏi "Người phát hiện ám cách này thế nào? Ở chỗ nào?"

"Hồi nưong nưong, tiểu nhân đặc biệt quét dọn tấm cung của thái tử, hôm qua thái tử thức trắng đêm chưa ngủ, ngày hôm nay lại vội vàng vào triều, tiểu nhân phỏng đoán, có thể trong lúc thái tử vội vàng đã quên đóng ám cách lại, lúc tiểu nhân quét dọn trong lúc vô tình liền phát hiện ám cách này."

"Hả? Vậy sao người lại nghĩ tới đưa món đồ này cho ta?" Quân Phái Oánh vuốt vuốt ngọc trụ trong tay, mảnh ngọc trụ này, chợt nhìn đúng là kém hơn nhiều món trong cung của nàng, nhưng nhìn kỹ, cũng rất khiến người chú ý, Dieennkdan/leeequhydonnn không nhìn ra chất liệu là từ thứ gì, mà cách

chạm trở càng thêm vô cùng tinh xảo, ngay cả thợ điêu khắc lợi hại nhất trong Việt Sa quốc cũng không làm ra được loại điêu khắc trông rất sống động này.

"Tiểu nhân nghe người trong cung nói, quý phi nương nương luôn luôn đối xử tử tế với người làm, chăm sóc người làm, chỉ cần..... Ách, liền....." Lâm Phúc nói cũng không nói nên lời, loại giao dịch bí mật này, coi như lòng dạ hai người biết rõ, cũng không thể để lộ ra, nếu không, chờ đợi hấn không phải là thẳng chức rất nhanh, mà là phơi thây hoang dã.

Quân Phái Oánh khẽ cười, nói: "Bồn cung biết, về người sau có khó khăn gì, cứ tìm Hà Nhi nói là được, người đi xuống đi."

Lâm Phúc mừng rỡ, cuống quýt dập đầu nói tạ ơn, cuối cùng khom người thối lui ra khỏi trong điện.

Quân Phái Oánh không chút để ý đùa bốn ngọc trụ, trong đầu cũng không ngừng xoay chuyển một ý niệm.

Đương kim hoàng đế chỉ từng lập một vị hoàng hậu, đó chính là thân mẫu của thái tử Long Ứng Thiên. Mộ Nguyệt Hàm, thân thể Mộ Nguyệt Hàm rất phức tạp, phụ thân của nàng là quan lớn của Việt Sa quốc, cùng với Trái Ba hiện tại là công thần đặc lực của Việt Sa quốc, nhưng mẫu thân của nàng lại là một nữ tử giang hồ, hơn nữa làm người ta kinh ngạc chính là, bà là nữ nhi của giáo chủ Mộ Ngâm giáo tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, lúc ấy giáo chủ Mộ Ngâm giáo chỉ có một đứa con gái, vì vậy hai nhà nhiều lần ngăn cản tình cảm của hai người, lại vẫn không chống lại được sự cố chấp của hai người, cuối cùng mẫu thân Mộ Nguyệt Hàm lấy việc rời khỏi Ma Giáo để trả giá và thành thân với phụ thân nàng, nhưng lúc đó có hiệp nghị, một khi hai người có nhi tử, liền cho đứa con thừa tự đến Mộ Ngâm giáo, làm giáo chủ đời kế tiếp, vì vậy giáo chủ tiền nhiệm của Mộ Ngâm giáo chính là đệ đệ của Mộ Nguyệt Hàm, cho đến gần mười năm trước, giáo chủ Mộ Ngâm giáo mới đổi người. Mộ Nguyệt Hàm có loại bối cảnh này vốn không thể được sắc phong làm hoàng hậu, nhưng chuyện xưa đời trước lại một lần nữa được tái diễn, hai người Mộ Nguyệt Hàm và Long Doanh làm quen trong giang hồ, tư định cả đời, sau lại thân phận hai người bị vạch trần, đã trải qua không ngừng đấu tranh, Mộ Nguyệt Hàm mới dùng việc thoát khỏi quan hệ gia tộc, bỏ một thân vô nghề làm trả giá, tiến vào hoàng gia.

Đều nói bước vào hào môn sâu như biển, chứ nói chỉ là bức tường cung điện cao cao, vì vậy, khi tiến vào hoàng gia, mặc dù Mộ Nguyệt Hàm có được vô tận sủng ái của Long Doanh, nhưng sau lưng vẫn nhận hết khó dễ và áp lực, hơn nữa bản thân nàng bị phế vô công, thân thể không được như trước, vì vậy gầy yếu đi từng ngày, sau khi sinh hạ hoàng tử thứ hai Long Ứng Tinh, càng thêm yếu đuối nằm trên giường không dậy nổi.

Sắc đẹp thì giảm mà tình yêu lại càng mong manh, bởi vì Mộ Nguyệt Hàm nằm trên giường quanh năm, trên người nàng cũng không còn vẻ anh khí lúc Long Doanh mới gặp, cuộc sống cung đình càng phai mờ tính tình cứng cỏi của nàng, vì vậy Long Doanh cũng dần dần không hề bước vào cung điện kia nữa, mà từ sau khi Quân Phái Oánh đến, Long Doanh liền không hề qua nữa, một đời của hiệp nữ giang hồ, cuối cùng cũng ngọc nát hương tan trong thâm cung nội uyển. Cho đến khi Mộ Nguyệt Hàm qua đời, Long Doanh mới quay đầu lại nhớ lại mọi chuyện giữa hai người, biết vậy chẳng làm, vì vậy lúc này đã sắc phong Long Ứng Thiên làm thái tử, hơn nữa hạ chỉ sinh thời không hề lập hậu nữa, vị trí hoàng hậu này vĩnh viễn giữ không vì Mộ Nguyệt Hàm. Sau khi trải qua chuyện của Mộ Nguyệt Hàm, Long Doanh đối với Quân Phái Oánh lúc ấy được yêu thích càng thêm sủng ái có thừa, chỉ sợ bị kịch Mộ Nguyệt Hàm xảy ra lần nữa, vì vậy Quân Phái Oánh cũng mới có thể ngồi vào vị trí quý phi nhanh như vậy.

Phải nói sau khi Quân Phái Oánh đến không động tay chân gì đó là không thể nào, mặc dù người khác có thể không tra được, nhưng đệ đệ Mộ Nguyệt Hàm thân là giáo chủ Mộ Ngâm giáo, nhất định sẽ biết một hai phần, mà Long Ứng Thiên lại là chất nhi của hấn, giữa hai người nếu thật không có gì liên lạc, nói ra sẽ không ai tin tưởng, như vậy ngọc trụ này, giữa hai người, sẽ sắm vai nhân vật sao đây.....

Quân Phái Oánh gọi lên một nụ cười ý vị sâu xa, có lẽ có thể đi hỏi người trên giang hồ một chút, nói không chừng sẽ có người biết đấy, dfienddn lieqjudoon hỏi ai nhỉ..... vậy đi hỏi đối thủ một mắt một còn của bọn họ là Phi Tuyết lâu đi.....

"Nương nương, đại nhân Sa Y Hân cầu kiến." Giọng Hà Nhi vang lên ở ngoài cửa.

Sa Y Hân? Quân Phái Oánh ngừng lại, thu hồi ngọc trụ, truyền tới: "Cho mời."

Cánh cửa im ắng không tiếng động mở ra, một nam tử quan bào màu lam khom người đi vào.

"Hạ quan Sa Y Hân thỉnh an nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

"Sa đại nhân đa lễ, mời ngồi, Liễu Nhi, pha trà." Quân Phái Oánh lộ ra nụ cười ung dung phản phó nói.

"Tạ nương nương!" Sa Y Hân lại cung kính rồi mới ngồi vào chỗ ngồi.

"Sa đại nhân tới tìm công tử, có gì muốn làm?" Quân Phái Oánh hỏi.

"Hạ quan tiến đến, là muốn hỏi nương nương một câu: nương nương có thể đại nghĩa diệt thân 9vif nước quên tình nhà) hay không?"

*

"Duy tình ca ca, Oánh nhi sợ!" Một tiếng kêu mềm mại vang lên trong đội ngũ, tất cả ánh mắt mọi người nhìn thẳng về phía trước, không nhìn tới nữ tử bên cạnh phát ra tiếng kêu lớn nũng nịu này, trò hề này, đã diễn gần một tháng rồi, diendnle,qu,y don từ biên cảnh Lộng Phong quốc tới quốc đô Hi Triều quốc, dọc theo đường đi cũng sẽ thỉnh thoảng vang lên tiếng tương tự, vì vậy mọi người cũng đều thấy nhưng không thể trách.

Phượng Duy Tinh cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói: "Người sợ thì vào xe ngựa đi!"

"Không sao!" Một hồi tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, bóng dáng nhỏ nhắn mặc áo trắng bên cạnh đã tới Phượng Duy Tinh, nũng nịu nói: "Duy tình ca ca

thật là! Oánh nhi học cười ngửa thật vất vả, thừa cơ hội này luyện tập thật giỏi, thuận tiện thoải mái, ngay cả điều này huynh cũng không hiểu, đúng là đầu gối!" Nói xong, hờn dỗi hừ một tiếng.

"Vậy người đừng nói là sợ." Phụng Duy Tĩnh lại cứng nhắc trả lời một câu.

"Hừ! Duy tĩnh ca ca thật là nói chuyện không biết suy nghĩ, Oánh nhi mới học một tháng, cũng chưa quen thuộc, đương nhiên có thể cảm thấy sợ hãi!"

Phụng Duy Tĩnh không nhịn được, quát to một tiếng: "Trương Liêm!"

"Ồ đây!" Một con ngựa đáp tiếng bước ra khỏi hàng, chính là đội trưởng đội kỵ mã hộ tống Phụng Tĩnh Xu trở về Lộng Phong quốc, Trương Liêm.

"Trông coi Vu tiểu thư, có vấn đề hỏi tội người!" Nói xong, lập tức giục ngựa chạy về xe ngựa phía sau, tốc độ kia, tựa như chạy chậm sẽ dính vào bệnh độc gì đó, chỉ để lại Trương Liêm cười khò và Vu Phó Oánh với vẻ mặt bất mãn.

Nghe tiếng vó ngựa đến gần, Phụng Tĩnh Xu mở mắt ra, Tĩnh Ảnh đưa tay đẩy ra màn xe, mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy Phụng Duy Tĩnh như chạy trốn chạy vội tới, mọi người nhìn nhau cười một tiếng.

Thấy người bên trong xe lộ ra nụ cười, Phụng Duy Tĩnh bất mãn phi thân tiến vào buồng xe, nhào về phía Phụng Tĩnh Xu, tựa đầu đặt trên cổ của nàng tỏ cáo nói: "Tĩnh nhi, nàng cũng không đau lòng cho ta, cũng chỉ biết giễu cợt ta!"

Phụng Tĩnh Xu trêu chọc nói: "Đau lòng đệ cái gì nha? Tiểu vương gia của chúng ta lại được mỹ nhân ưu ái, có cái gì mà đau lòng?"

Phụng Duy Tĩnh không tuân theo lắc đầu, nói lầm bầm: "Cái gì ưu ái? Rõ ràng là khối kẹo mè xừng, bỏ cũng không xong, phiền chết người!"

Bên trong xe, mọi người vừa nghe, cũng len lén nở nụ cười.

Lần này Phụng Duy Tĩnh cũng không mắng, lớn tiếng nói: "Các người chỉ biết cười ta! Ta không đi ra ngoài, hừ!"

Phụng Tĩnh Xu sờ sờ tóc Phụng Duy Tĩnh, cười nói: "Không ra cũng được, dù sao cũng đã đến thành Long Hải, chắc hẳn nàng muốn dây dưa cũng không dây dưa được." Nói xong, ánh mắt nghiêng nhìn đến trên bóng người màu đen ngoài kia, d Phụng Tĩnh Xu hỏi: "Ảnh, người đã báo cho hồ ly rồi hả? Ta đã đồng ý với nàng, vừa đến thành Long Hải liền thông báo nàng, chắc hẳn vào lúc này nàng đã đợi đến nóng ruột rồi?"

Tĩnh Ảnh ngậm cười lớn tiếng trả lời nói: "Đã báo cho Tâm Mộng Hồ cô nương, chắc hẳn vừa tiến vào trong thành là có thể thấy nàng người."

Bóng đen bên ngoài xe ngựa dừng lại, tiếng vó ngựa bất giác tăng nhanh....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 24

Bởi vì là đoàn sứ giả đi sứ, nên lúc đoàn người Phụng Tĩnh Xu đi tới thành Long Hải, tình cảnh nghênh tiếp cũng rất đồ sộ, hai bên đường có dân chúng hoan nghênh, Hí Triều quốc càng phái ra quan viên nhất phẩm trong triều tới nghênh đón, làm người ta cảm thấy ngoài ý là, Từ Nguyệt Hí cũng tới.

Chuyện đàm phán giao cho Phụng Hàm Tiểu đi làm, Phụng Tĩnh Xu và Tuấn Thư, Tĩnh Ảnh vui ở trong xe ngựa, nghe Tuấn Thư khoe khoang nhỏ giọng nói Hí Triều quốc phô trương không bằng Lộng Phong quốc, Die nd da nl e q u u ydo n Phụng Tĩnh Xu chỉ cười một tiếng cho qua, Hí Triều quốc phô trương như thế nào nàng không biết, nàng cũng không quan tâm, chỉ ở trong biển người tìm kiếm bóng dáng kia, mong đợi diễn ra một vở kịch hay.

Phụng Duy Tĩnh bồi Lục Tĩnh La tiến vào một chiếc xe ngựa khác. Trải qua hai tháng trị liệu, Lục Tĩnh La vốn đã khôi phục, thân thể trên các phương diện cũng được ba người Phụng Tĩnh Xu, Lục Miểu và Đệ Ngũ Long Quỷ điều trị đến trạng thái thật tốt, nhưng Phụng Tĩnh Xu vận dụng thói niên niệm phong phần lớn kí ức của nàng, chủ yếu là sợ bị ảnh hưởng trong quá trình trị liệu, vì vậy bây giờ cái gì Lục Tĩnh La cũng không nhớ, chỉ biết mình mắc một con bệnh, thậm chí cái gì cũng quên sạch. Nhưng sau khi bình phục, Lục Tĩnh La lại cực kỳ thân cận với Phụng Duy Tĩnh, nàng luôn nói nhìn Phụng Duy Tĩnh có cảm giác rất quen thuộc, vì vậy cả ngày lẫn đêm lôi kéo tay Phụng Duy Tĩnh muốn hắn chăm sóc.

Phụng Tĩnh Xu suy tính đến Lục Tĩnh La là hoàng hậu Hí Triều quốc, quan viên Hí Triều quốc nhất định sẽ nhận ra nàng, vì vậy từ sau khi vào thành đã phân phó Phụng Duy Tĩnh cùng với Lục Tĩnh La thừa dịp mọi người không để ý dẫn nàng đến cứ điểm buôn bán của bọn họ ở thành Long Hải thu xếp xong rồi lại tính tiếp. Dựa theo tình huống bây giờ, Lục Tĩnh La không thích hợp xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Dọc theo con đường đi tới đây, bọn họ không ngừng gặp phải ám sát, đều là vì phía Lục Tĩnh La mà đến, mặc dù khiếp sợ thủ đoạn tàn nhẫn của Phụng Tĩnh Xu, nhưng lại vẫn cứ có một nhóm lại một nhóm sát thủ đến chịu chết, mà Phụng Tĩnh Xu suy xét xong, sau đó cũng không có hành hạ bao nhiêu đối với bọn sát thủ, căn bản đều là một đao mất mạng, vì vậy cũng dẫn tới nhiều sát thủ không chút kiêng kỵ hơn.

Phi Tuyết lâu chỉ là một tổ chức sát thủ, rốt cuộc là ai ở sau lưng thuê tổ chức này tới ám sát Lục Tĩnh La, tại sao lại muốn ám sát nàng? Có ai biết thân phận của Lục Tĩnh La? Những điều này đều phải cần điều tra rõ, vì vậy Phụng Tĩnh Xu cũng chỉ mất nhăm nhăm mở với tình huống trước mắt, mặc cho

bọn họ tới giết, dù sao tới thì cái mạng nhỏ cũng phải giao ra, nàng cũng không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu không phải hiện tại Hoa Ngọc Dung đang nằm ở trong Thẩm Xu Văn, tiêu hao một lượng tiền lực lớn của Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu chỉ cần động ngón tay, Linh Lung sẽ vì nàng điều tra rõ ràng, còn bây giờ sao, cứ để cho thủ hạ của Tĩnh Ảnh là Quân Cơ xử và Hoa Gian từ bận việc đi! Tin tưởng Phi Tuyết lâu dưới sự chen ép của Quân Cơ xử, cũng sẽ không lật lên sóng gió gì nữa.

Trong khi đang suy nghĩ, Phụng Tĩnh Xu nghe thấy bên ngoài xe có người kêu tên của mình, đầu hơi nghiêng sang một bên, Tĩnh Ảnh lại gần nhỏ giọng nói: "Là hoàng tử Hí Triều quốc, Từ Nguyệt Hi."

Từ Nguyệt Hi? Phụng Tĩnh Xu chau mày, cái tên này ngược lại nàng đã nghe qua, dường như hắn đã từng tới cửa thăm hỏi, dieendaanleequydonn chỉ là bị Duy nhi ngăn cản ở ngoài cửa, theo lý thuyết, Từ Nguyệt Hi thân hoàng tử là sắp được sắc phong thái tử, giờ phút này nên đợi ở trong cung, sao lại chạy ra ngoài đón khách rồi?

Dường như biết rõ nghi vấn của Phụng Tĩnh Xu, Tĩnh Ảnh cười nhẹ trả lời: "Kể từ sau khi thấy được dung mạo của nàng trong bữa tiệc, cho tới bây giờ vị hoàng tử này chưa hề từ bỏ cơ hội đến gần nàng đó."

Trong lòng Phụng Tĩnh Xu sáng tỏ, lại sinh ra mấy phần khinh thường với vị hoàng tử này. Nhưng đang ở nước của hắn, lễ tiết cần thiết cũng phải có, vì vậy Phụng Tĩnh Xu vén rèm xe lên đi ra ngoài, chỉ là trước khi xuất hiện, lấy một tấm sa mỏng che trên mặt, không để người ngoài nhìn lên.

Từ Nguyệt Hi vốn cực kỳ nóng bỏng mong đợi Phụng Tĩnh Xu ra ngoài, nhưng vừa nhìn thấy Phụng Tĩnh Xu mang khăn che mặt, bỗng cảm thấy mất hứng vài phần, nhưng cũng không biểu hiện trên mặt, sau khi đoàn người hàn huyên thăm hỏi tại chỗ, Từ Nguyệt Hi muốn an bài bọn họ ngủ lại dịch quán, vốn Phụng Tĩnh Xu muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, ngay trước nhiều người cự tuyệt như vậy cũng không tiện, vì vậy im lặng cùng đoàn hộ tống đi đến dịch quán.

Đến chỗ này, đại đa số quan viên đều rời đi, bởi vì buổi tối còn phải cử hành yến tiệc tẩy trần, vì vậy Từ Nguyệt Hi cũng rất lưu luyến không rời khỏi dịch quán.

Phụng Tĩnh Xu nhân cơ hội yêu cầu Phụng Hàm Tiểu chuyển khỏi dịch quán, mặc dù Phụng Hàm Tiểu không tình nguyện, da.nze.quydo/nn nhưng sau khi hỏi rõ nơi Phụng Tĩnh Xu đến rồi vẫn đồng ý, dù sao nhân vật đi sứ chủ yếu vẫn là Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tĩnh Xu chỉ đi theo mà thôi, ở hay không ở lại dịch quán cũng không có quan hệ.

Phụng Tĩnh Xu lôi kéo Tuân Thư và Tĩnh Ảnh, ba người đi ra khỏi dịch quán trước, một bóng dáng màu tím nhạt đã sớm canh giữ ở bên ngoài dịch quán, vừa nhìn thấy ba người ra ngoài, lập tức mừng rỡ tiến lên đón, vui mừng hét lớn: "Muội tử tốt! Rốt cuộc muội đã tới rồi! Tỷ tỷ đây đợi muội lâu muốn chết!"

Phụng Tĩnh Xu biết Tâm Mộng Hồ nói từ lần trước sau khi tách ra, vì vậy cũng cười xin lỗi: "Tỷ tỷ, đây không phải đang vội đó sao, bằng không, muội muội đã sớm phi ngựa sang đây thăm tỷ rồi!"

Những lời này giống như nhắc nhở Tâm Mộng Hồ, nàng trừng to mắt mà nhìn Phụng Tĩnh Xu nói: "Muội muội rất lợi hại! Một yến tiệc tuyệt vời đáng được lưu danh nghìn đời xuất hiện dưới tay muội muội, được truyền tụng khiến tất cả mọi người đều biết, một tháng trước tỷ tỷ đã nghe được, nghe được khiến lòng tỷ phát ngửa, thật hận không thể bay tới hiện trường quan sát một phen, nghe nói trang trí, nhạc, biểu diễn trong bữa tiệc đều là hàng đầu, còn có những món ăn ngon càng khiến người ta thêm thưởng, ngon đến nỗi hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi vào đây! Có phải vậy hay không?"

Phụng Tĩnh Xu buồn cười nhìn vẻ mặt tham ăn của Tâm Mộng Hồ, gật đầu nói: "Tỷ tỷ, mặc dù lời đồn đãi có hơi quá, nhưng cũng không kém xa, ha ha! Nếu tỷ tỷ muốn ăn, chờ muội đến phủ của tỷ tỷ, còn sợ không ăn được sao?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tâm Mộng Hồ vội vàng nuốt nước miếng xuống, lôi kéo Phụng Tĩnh Xu muốn đi, dinendian.loqid]on còn la hét để nàng lập tức đến phủ tể tướng. Phụng Tĩnh Xu kéo Tâm Mộng Hồ nóng lòng đi phía trước, lộ ra một nụ cười giả hoạt nói: "Tỷ tỷ, chúng ta cũng còn chưa tới đủ đâu, tỷ gấp cái gì?"

Tâm Mộng Hồ không rõ chân tướng quay đầu hỏi: "Ài? Còn có ai chưa tới?" Đang nói, mắt đụng phải bóng dáng màu đen đi ra khỏi dịch quán.

Tâm Mộng Hồ sững sờ, gương mặt thanh tú xinh xắn lập tức lạnh xuống, trầm giọng quát lên: "Tại sao lại là ngươi!? Ngươi tới làm gì?"

Trong lòng Hàm Tĩnh khẽ động, bước nhanh tiến lên, rồi lại bị tầm mắt mang theo phòng bị cự tuyệt của Tâm Mộng Hồ làm cho dừng lại, mặc dù vẻ mặt rất bình thản, nhưng trong lòng đã sớm không có chủ trương, chỉ lúng túng trả lời: "Ta...ta tới thực hiện ước định của chúng ta....."

"Ước định!?" Tâm Mộng Hồ cười lạnh một tiếng, "Ước định gì? Ta không biết! Sợ là ngươi tìm nhầm người rồi?" Ngoài miệng mặc dù nói lời lạnh nhạt, nhưng dưới chân cũng đã lui hai bước, đợi khi nhìn thấy Hàm Tĩnh còn muốn tiến lên, Dieenndkan/leeequhydonnn lập tức quát lên: "Cút! Không phải ta đã bảo ngươi đừng xuất hiện ở trước mặt ta rồi sao!? Ngươi mau cút đi cho ta!" Vừa bảo cho người ta biến, mình lại trốn đi còn nhanh hơn, ngay cả Phụng Tĩnh Xu ở bên cạnh cũng bị nàng quên mất.

Vừa nhìn thấy bóng người màu tím bay ra ngoài, Hàm Tĩnh đứng ngây tại chỗ, Phụng Tĩnh Xu thật sự không nhìn nổi, chân đạp đạp một cái, đạp bay Hàm Tĩnh ra ngoài, miệng còn dạy dỗ: "Không đuổi theo được thì không còn tìm lại được nữa đâu!"

Hàm Tĩnh chợt hiểu, cảm kích ôm quyền với Phụng Tĩnh Xu, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Nhìn hai oan gia lần lượt rời đi, Tĩnh Ảnh cũng chịu nhìn Phụng Tĩnh Xu, cười trừ nói: "Xu, nàng đúng là có dáng vẻ bà mai đó, rồi sao chúng ta đến phủ tể tướng được đây?"

Phượng Tinh Xu đưa tay ghẹo má Tinh Ảnh, kiên ngạo nói: "Chỉ là phủ tử tướng, cũng sẽ không chạy mất, chúng ta đi dạo một chút rồi từ từ tìm, còn sợ không tìm được sao? Nói không chừng khi chúng ta tìm được hai người bọn họ đã đợi ở cửa ra vào rồi!"

Tinh Ảnh buồn cười nói: "Ngược lại nàng rất có lòng tin với bọn họ."

Phượng Tinh Xu ngẩng cao đầu, nói: "Tất nhiên, ta rất coi trọng bọn họ, chuyện tình cảm, ta luôn luôn nhìn chuẩn."

Nhìn chuẩn? Tinh Ảnh cười khò, chỉ sợ nàng cũng không tự nhận nàng chuẩn như vậy chứ? Nếu không, nhiều người vây quanh nàng như vậy, làm sao nàng lại không nhìn ra?

Phượng Tinh Xu nhìn thấy nụ cười khò trên mặt Tinh Ảnh, lập tức sức lực gia tăng trong tay, bóp捏 da thịt trên mặt Tinh Ảnh, "Thế nào, chàng còn chưa tin sao? Hừ hừ ~ là ai nhìn thấu tâm tư của tên ngu ngốc nào nhỉ? Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Tên ngu ngốc nào đó bây giờ có thể quang minh chánh đại nắm tay mỹ nữ, là công lao của người nào đó đây ~"

"Dạ dạ dạ! Đây là công lao của Phượng Trạch công chúa xinh đẹp vô song của chúng ta đấy! Người lợi hại nhất!" Tinh Ảnh cung chiêu trả lời, thuận tiện giải cứu da mặt của mình.

"Hừ! Coi như chàng thức thời!" Phượng Tinh Xu thả tay ra, kéo Tinh Ảnh cười nói: "Đi thôi, đi dạo phố chứ?"

Tinh Ảnh cầm tay của nàng, cũng cười: "Đi, đi dạo phố."

Đi được hai bước, Phượng Tinh Xu dừng lại, xoay người không thấy bóng dáng của Tuấn Thư đâu, còn đang nghi hoặc, đã nhìn đến một bóng dáng màu đỏ tươi đập vào trong mắt.

"Thư nhi, đệ đã đi đâu?" Phượng Tinh Xu đưa tay kéo qua hán, cười hỏi.

Tuân Thư ngẩng gương mặt sáng rỡ lên, cười sáng lạn nói: "Đệ vừa mới thấy một tên ăn xin thật đáng thương, khi hán đang ăn xin bị tên ăn xin khác đánh, nhưng không có năng lực phản kháng, cho nên đệ đi giúp hán đuổi người xấu đi!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe, biết Tuấn Thư nhớ tới tình cảnh lúc trước lần đầu tiên hán xuất phủ, lần đó ra cửa, hán cũng bị người vây đánh mà không có năng lực đánh lại, vì vậy có lòng thương hại với những người yếu thế, dienddn liequidoon vừa nhìn thấy người nào bị khi dễ không có năng lực phản kháng, hán sẽ xông tới trợ giúp hán đầu tiên. Dọc con đường này, những chuyện tương tự xảy ra không chỉ một lần, Phượng Tinh Xu cũng không để chuyện lần này ở trong lòng, lôi kéo Tuấn Thư bước đi.

Bọn họ lại không thấy được, ở chỗ rẽ của trạm dịch, mấy người áo đen lách mình ra khỏi từ trong trạm dịch, vừa muốn rời đi, một người áo đen trong đó thấy được tên ăn xin, mấy người dò xét cẩn thận một phen, tiến lên một bước đánh bất tỉnh tên ăn xin mang đi.

Trên đường phố Hí Triều quốc ngoài một ít sản phẩm đặc sắc của bản quốc, không có gì khác biệt với đường phố những quốc gia khác, hai bên là những hàng người bán người mua lớn tiếng thét trả giá, tương đối ít thấy nữ tử trẻ tuổi, đa số là đại thẩm trung niên ra ngoài chọn mua, thỉnh thoảng có một số thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp đi qua, đều sẽ đưa tới sự chú ý của mọi người, tỷ như Phượng Tinh Xu đã trong lúc vô hình hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Mặc dù đã đeo một cái khăn che mặt lên, nhưng thân hình yếu diệu kia và quý khí tản ra từ trên người một cách tự nhiên làm cho người ta chú ý tới lại không dám mạo phạm, hơn nữa tay trái Phượng Tinh Xu dắt Tinh Ảnh, tay phải lôi kéo Tuấn Thư, hai người kia đều cực kỳ hấp dẫn ánh mắt xung quanh, dọc đường đi, ba người họ nhận được không ít ánh mắt.

Ba người dừng một chút, tùy ý xem đặc sản Hí Triều quốc, đi thăm phong cảnh ở khắp Hí Triều quốc, tựa như ba vị khách vậy, chậm rãi đi, cho đến khi đi mệt, mới tìm quán trà dừng chân nghỉ lại.

Ở trong sản nghiệp của Phượng Tinh Xu không có trà lâu, nàng cũng không có ý tranh khởi thị trường này, vì vậy khu trà lâu lớn nhất phố chính là Minh Hương lâu của Kim gia.

Đi vào Minh Hương lâu, từng đợt hương trà bay vào mũi, thấm lòng người, rất hợp lòng người. Nhìn kỹ lại một lần, Phượng Tinh Xu không khỏi âm thầm khen đầu óc của Kim Bích Đặc.

Nàng mới vừa biểu diễn trà nghệ một lần ở Tuyên Bình bảo, lại bị hán chuyển những bàn luận và trình tự làm trà đến Minh Hương lâu, diennndnle.qu.y don khiến Minh Hương lâu và những quán trà khác đồng loạt được mở ra trên thị trường, khiến Minh Hương lâu lấy được ưu ái của các thương nhân quý tộc, cũng đề cao bậc của Minh Hương lâu.

Theo lý trí mà nói, Phượng Tinh Xu rất bội phục đầu óc kinh tế của Kim Bích Đặc, về phần tình cảm, tạm thời còn chưa có cảm giác. Đây là kết luận lấy được khi Tinh Ảnh nói bóng nói gió với nàng, Tinh Ảnh không khỏi tội nghiệp vị thương nhân thông minh đó ở trong lòng, xem ra phải lấy được ưu ái của Phượng Tinh Xu, nỗ lực của hán còn chưa đủ đâu!

Ba người ở kêu gọi tiểu nhị chọn nơi yên tĩnh ở lâu một ngồi xuống, gọi một bình trà Bích Loa Xuân và một chút điểm tâm, Phượng Tinh Xu lại bắt đầu theo thói quen đánh giá người bên trong đại sảnh.

Vừa thấy, lại để cho nàng nhìn thấy một người, có dung mạo tuấn tú nhưng lại đang rất kiềm chế

Quyển 4 - Chương 25

Đó là một nữ nhân giả trang nam trang, có điều thú vị là, khuôn mặt của nàng lại có tám phần tương tự Lục Tinh La.

Vận số tốt như vậy?

Trong lòng Phụng Tình Xu thầm vỗ tay vì mình may mắn, vừa mới nghĩ biện pháp để làm quen với vị hoàng nữ trong lời đồn kia, Die nd da nl e q uu ydo n nàng đã tự xuất hiện ở trước mặt nàng rồi, cái này gọi là cái gì? Đến cũng không uống thời gian!

Ngón tay khẽ động, một cái bóng màu đen lặng lẽ lóe ra, bay về phía Tử Mộng Cơ, chỉ chốc lát sau đã đem theo mẫu DNA của nàng, lại lóe người lên tiến vào Thẩm Xu Văn.

Phụng Tình Xu lộ ra nụ cười yên tâm, hiện tại, chờ Hắc Linh Lung kiểm nghiệm kết quả!

Vừa uống Bích Loa Xuân trong tay, trong đầu Phụng Tình Xu vừa tìm kiếm tất cả tư liệu của Tử Mộng Cơ.

Tử Mộng Cơ là đứa bé đầu tiên của hoàng đế Tử Diệp và hoàng hậu Lục Tinh La Hí Triều quốc, cũng là vị công chúa duy nhất trong huyết mạch thừa thốt của hoàng gia Hí Triều quốc. Theo lý thuyết, vị công chúa này phải tụ tập ngàn vạn sủng ái tại một thân, nhưng sự thật lại ngược lại, không biết từ nguyên nhân gì, Tử Diệp rất lạnh nhạt với nữ nhi này. Có lẽ khi nàng còn bé, Lục Tinh La vẫn còn bên cạnh, nàng rất được cưng chiều, nhưng kể từ sau khi Lục Tinh La "chết", nàng liền từ từ bị lạnh nhạt, Tử Diệp đặt nhiều sự chú ý lên đứa bé mà vị Huyền phi liễu chết mới bảo vệ được, bởi vì đó là đứa bé Lục Tinh La liễu chết mới lưu lại.

Lục Tinh La lưu lại đứa bé được Tử Diệp nhớ nhung, mà theo năm tháng phát triển bởi vì dáng dấp của Tử Mộng Cơ càng lúc càng giống Lục Tinh La mà bị Tử Diệp chỗ lạnh nhạt, bởi vì hắn không muốn đối diện với gương mặt giống người thương đã chết đi, vì vậy sẽ khiến cho hắn cảm thấy đau lòng.

Cứ như vậy, dưới sự lạnh nhạt có ý vô tình của hoàng thất, Tử Mộng Cơ bị cô lập, ngay cả nàng có ngàn vạn tài hoa, cũng không được hoàng gia coi trọng. Đối mặt với loại cục diện này, Tử Mộng Cơ dần dần cảm thấy thất vọng, dieendaanleequiydonn mất hết ý chí nàng cũng bắt đầu buông thả bản thân, bỏ qua tài hoa của nàng, cả ngày dạo chơi ở trong hoàng cung và trên đường phố, không biết vì sao phải sống, cũng không biết tương lai muốn làm gì, ngày mai ở nơi nào?

Năm nay Tử Mộng Cơ hai mươi tuổi, ở cổ đại mà nói, nữ hài tử hai mươi tuổi đã sớm là mẫu thân của mấy đứa bé, thế nhưng lẽ ra là công chúa tôn quý nhất, lại không có người hỏi thăm, cũng không có ai nhắc qua hôn sự của công chúa, có thể thấy được vị công chúa này bị xem nhẹ ở hoàng gia rồi.

Thẩm Xu Văn phát ra hơi nóng, Phụng Tình Xu biết đã có kết quả, trầm ngâm nhìn Hắc Linh Lung báo cáo cuộc kiểm nghiệm, Tử Mộng Cơ..... Tử Nguyệt Hi..... Xác nhận quan hệ thân thuộc, Tử Mộng Cơ..... Lục Tinh La..... Xác nhận quan hệ thân thuộc!

Tử Mộng Cơ và Tử Nguyệt Hi có liên hệ máu mủ, nói rõ bọn họ là quan hệ tỷ đệ; Tử Mộng Cơ và Lục Tinh La có liên hệ máu mủ, hai người chính là quan hệ mẫu nữ (mẹ con gái); điều này xác nhận vị thân tộc là Lục Tinh La, nhưng mà trên báo cáo cuộc kiểm nghiệm, đã phủ nhận quan hệ thân thuộc của Tử Nguyệt Hi và Lục Tinh La, như vậy kết luận chỉ có một, đó chính là Tử Mộng Cơ và Tử Nguyệt Hi là tỷ đệ cùng phụ khác mẫu.

Tử Mộng Cơ là nữ nhi của Lục Tinh La, như vậy, Tử Nguyệt Hi là đứa bé của người nào? Là ai để cho hắn thay thế đứa bé của Lục Tinh La? Da.nlze.qu.ydo/nn Người nào lấy được lợi ích lớn nhất trong vở kịch âm mưu được diễn ra mười lăm năm trước?

Tất cả đầu mối, đều chỉ về phía nữ nhân có tư thế khoan thai, ở trong nơi cung điện nguy nga lộng lẫy đó —— vị phi tử duy nhất trong hậu cung của hoàng đế Hí Triều quốc, Huyền phi.

Trong đầu Phụng Tình Xu nhanh chóng suy nghĩ cả nguyên nhân hậu quả của chuyện này, không ngừng phỏng đoán từng giả thiết, tất cả mọi thứ hiện tại cũng chỉ là giả thiết của nàng, mà giả thiết cần phải chứng thực, hiện tại đầu tiên có thể được chứng thực chỉ có một việc, đó chính là quan hệ thân thuộc giữa Tử Nguyệt Hi và Huyền phi, về phần những thứ khác, cứ bắt đầu từ cục diện ngoài ý muốn mười lăm năm trước kia đi.....

Bây giờ nghĩ lại, dọc theo con đường này không ngừng bị đuổi giết, cũng có tra được một mục tiêu, đó chính là quốc cữu ngày đó đã đi cùng với Tử Nguyệt Hi tới Hiền vương phủ, Mộ Dung Vũ.

Trong lòng có kết luận, Phụng Tình Xu gảy nhẹ ngón tay, Hắc Linh Lung lập tức bay ra ngoài, Phụng Tình Xu nghiêng người nhỏ giọng nói với Tinh Ảnh một phen, Tinh Ảnh gật đầu, đứng dậy rời đi.

Phụng Tình Xu nhìn về phía Tử Mộng Cơ bên cửa sổ nhìn đường phố ngẩn người, lộ ra một nụ cười.

Kéo Tuân Thư, Phụng Tình Xu giả bộ hoang mang đi về phía Tử Mộng Cơ, ở cách đó không xa rồi dừng lại hỏi thăm tiểu nhị: dinendian.loqidJon "Tiểu nhị, người biết đi đến phủ tể tướng thế nào không?"

Âm thanh không lớn, lại vừa lúc có thể làm cho Tử Mộ Dung Cơ chú ý tới. Quả nhiên, Tử Mộ Dung Cơ quăng ánh mắt tò mò tới bên này.

Tiểu nhị sững sờ, nói: "Vị khách quan này, ngài tới từ vùng khác sao?" Thấy vẻ mặt Phượng Tĩnh Xu hoang mang, hắn lại nói: "Trong hoàng thành người nào không biết đi đến phủ tể tướng thế nào chứ? Chỉ là người bình thường không thể nào đến gần, nơi đó cũng không phải ai cũng có thể đi! Tiểu nhân khuyên ngài vẫn không nên xông vào, miễn cho bị thị vệ canh cửa bắt lại."

Phượng Tĩnh Xu cười cười, tên Kim Bích Đặc thật đúng là không tệ, tiểu nhị trong tay cũng xuất sắc thế này, vừa lạnh lợi lại biết suy nghĩ cho khách, thực không tồi! Trong lòng nghĩ khác, đồng thời ngoài miệng trả lời: "Tiểu nhị ca, cảm ơn người đã nhắc nhở, có điều ta nghĩ bọn họ sẽ không bắt ta đâu? Ta chính là bằng hữu tốt của thiên kim tể tướng đấy!" Mang danh hiệu của Tâm Mộ Dung Hồ ra, để Phượng Tĩnh Xu đánh cuộc, đánh cuộc tính tình trượng nghĩa nhiệt tình của Tâm Mộ Dung Hồ, xem thử hơn mười năm trong quá khứ có từng tiếp xúc với Tử Mộ Dung Cơ hay không.

Tâm Mộ Dung Hồ này, rất biết chăm sóc bằng hữu, tính cách ngay thẳng, dám yêu dám hận, dựa theo tính cách của nàng, sẽ không thể nhìn được tình cảnh vị công chúa này bị người lạnh nhạt khi dễ, mà người bị mọi người lạnh nhạt lâu dài, chỉ cần vừa được người khác quan tâm, dù chỉ một chút, cũng sẽ khắc sâu trong lòng, nhân tiện cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, đối với bằng hữu của bằng hữu càng thêm chăm sóc.

"Tiểu thư, người đang nói đùa phải không? Người là bằng hữu của thiên kim tể tướng?" Tiểu nhị kinh ngạc há to miệng.

"Có gì không đúng sao? Hồ ly tỷ tỷ là bằng hữu của ta đó, nàng rất tốt." Phượng Tĩnh Xu nói.

Một giọng nói dịu dàng vang lên ở sau lưng Phượng Tĩnh Xu: "Xin hỏi, người mới vừa nói người là..... bằng hữu của hồ ly?"

Phượng Tĩnh Xu cong lên một nụ cười như ý, quả nhiên, nàng đánh cuộc đúng!

Xoay người, nhìn về phía nữ tử trước mắt, một mái tóc dài đen nhánh dùng vòng ngọc buộc cao lên, đôi mày thanh tú bởi vì lòng chủ nhân hay u sầu mà có nếp nhăn nhân nhợt, Dieneedkan/leequhydonnn một đôi mắt hạnh trong veo ẩn giấu một chút sầu khổ, nhưng đôi môi đỏ thắm vẫn mang theo nụ cười nhân nhợt, có chút khổ sở, càng vẫn là thư thái.

Đây chính là hoàng nữ Hí Triều quốc, tương long tại uyên (con rồng bị ràng buộc trong hồ sâu), bị trói buộc trong khổ khổ đối lập với cuộc sống lạnh nhạt khiến cho nàng hiện ra một loại mâu thuẫn tuyệt đẹp, làm cho người ta không tự chủ được muốn kết giao với nàng.

Ánh mắt Phượng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn về phía Tử Mộ Dung Cơ: "Đúng vậy, sao, tỷ cũng biết hồ ly tỷ tỷ sao?"

Tử Mộ Dung Cơ nở một nụ cười rửa rờ bên môi, "Ta là bằng hữu của hồ ly, cô nương muốn đi phủ tể tướng, không ngại để ta dẫn đường chứ?"

Phượng Tĩnh Xu lập tức lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, cảm kích nói: "Thật tốt quá! Cảm ơn tỷ! Muội tên là Tĩnh Xu, tỷ tên gì nha?"

"Ta? Ta tên là..... Mộ Dung." Tử Mộ Dung Cơ dừng lại, nụ cười bên môi nở rộ càng sâu.

Mộ Dung? Giác mộ Dung hư vô mà không thể chạm sao? Trong lòng Phượng Tĩnh Xu thầm thở dài vì vị hoàng nữ cô đơn này.

Ba người cứ như vậy từ từ bước đi thong thả ra khỏi quán trà, đi về phía phủ tể tướng.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

"Không thấy!? Tại sao không thấy!?" Bên trong tâm cung trang nhã, tiếng huyền oán phá vỡ sự yên tĩnh từ trước đến giờ, tất cả cung nữ, thái giám trong cung đều mang vẻ mặt hốt hoảng lục soát mọi thứ xung quanh, di@en*dyan(lee^qu.donnn) trong lòng không ngừng lo sợ, chỉ sợ vị thái tử trong cung mang vẻ mặt hoảng loạn cảm xúc bất ổn đó mất hứng, sẽ kéo tất cả ra ngoài chém đầu.

"Tuồng Tĩnh, mau tìm đi! Tại sao lại không thấy!" Tim Long Ứng Thiên đập thình thịch, không tìm kiếm, trong miệng cũng không ngừng kêu lên: "Tu Hoàng, Niệm Hoàng! Mau! Mau tìm đi, tại sao lại không thấy!"

"Ồi! Thái tử gia! Ngài chậm thôi, chậm thôi! Đừng đừng gì hết! Những chuyện này để cho bọn hạ nhân làm là được!" Thái giám đi theo Long Ứng Thiên lâu năm đang ở phía sau khăn trương lăm lăm, chỉ sợ vị thái tử mình chăm sóc từ nhỏ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

"Thái tử, ngài, chớ vội, chúng ta tìm, nhất định sẽ tìm được cho ngài!" Tư Hoàng ngoài miệng an ủi, trong tay cũng không ngừng lục soát ở các trong ngăn kéo.

"Đúng vậy! Chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta đào sâu ba thước cũng sẽ tìm ra nó cho ngài, thái tử ngài cứ yên tâm đi!" Niệm Hoàng nhanh chóng nói.

Thân hình Long Ứng Thiên đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên xoay người quát lên: "Niệm Hoàng! Người nói cái gì!?"

Niệm Hoàng bị Long Ứng Thiên đột nhiên quát làm sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp lắp lại: "Hồi điện hạ, nô tài nói là, chỉ cần không ra khỏi Triều Lam cung, chúng ta nhất định sẽ tìm ra ngọc trụ cho ngài."

Không ra khỏi Triều Lam cung, không ra khỏi Triều Lam cung.....

Trong lòng Long Ứng Thiên xẹt qua một ý nghĩ, phân phó nói: "Bảo tất cả mọi người trong Triều Lam cùng tập họp đến đại sảnh!"

Tường Tĩnh lập tức xoay người phân phó, thời gian không tới một nén nhang, tất cả hạ nhân trong Triều Lam cùng đều đã quy củ xếp thành hàng đứng ở bên trong đại sảnh.

Cặp mắt Long Ứng Thiên mang theo tia sắc bén, trùng mắt đám hạ nhân trước mắt, giọng điệu lạnh lẽo nói: "Ta không muốn hoài nghi các ngươi, nhưng bây giờ đã lật tung khắp Triều Lam rồi mà vẫn không tìm được món đồ kia, dĩ nhiên hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, nếu như trong các ngươi có người lấy, tự đứng ra, nếu không, nếu như bị ta tra ra được, như vậy các ngươi cũng đừng nghĩ có ngày sống dễ chịu!"

Hạ nhân trong sảnh vừa nghe, nhất thời sợ hãi nhìn chung quanh, không biết rốt cuộc là ai to gan lớn mật, thậm chí ngay cả đồ của thái tử điện hạ cũng dám trộm, thường ngày thái tử đối xử với bọn hắn cũng không tệ, là ai sẽ vong ân phụ nghĩa như vậy.....

Một nén nhang đã qua, không có ai đứng ra.

Long Ứng Thiên nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Không có ai thừa nhận sao? Như vậy, các ngươi cũng đừng trách ta vô tình!" Hai mắt mở to ra, trong mắt toát ra tia tàn nhẫn làm cho người ta không khỏi rung mình!

"Tường công công!"

"Nô tài ở đây!" Tường Tĩnh bước ra khỏi hàng.

"Dẫn những người liên quan dẫn, nặng đánh ba mươi đại bản!"

Vừa nghe đến lời Long Ứng Thiên nói, tất cả người phía dưới đều sợ quỳ xuống khóc: "Thái tử tha mạng!"

"Thái tử mình giám! Chúng nô tài chẳng hề làm gì cả!"

"Thái tử....."

Bên trong tiếng la khóc, đột nhiên toát ra một tiếng kêu chói tai: "Lâm Phúc!"

Tất cả mọi người bị giọng nói này làm sợ hết hồn, nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói đó, chỉ thấy một tiểu thái giám sợ đến xanh mặt, lắp bắp nói: "Thái tử điện hạ, ngày hôm qua Lâm Phúc mới vừa bị điều đi, hử, hử nói cho tiểu nhân, dĩ nhiên nói, con người ta phải chọn đúng chủ tử, tiểu, tiểu nhân không biết hử nói thế có ý gì, nhưng tiểu nhân phỏng đoán, hử, hử có thể có liên quan đến chuyện này....." Nói xong, tiểu thái giám nặng nề dập đầu, luôn miệng nói: "Điện hạ mình giám! Chúng nô tài không hề làm gì cả, xin điện hạ mình giám!"

Long Ứng Thiên nhíu mày, nghiêng người hỏi: "Tường Tĩnh?"

Tường Tĩnh vội vàng rút một quyển sách nhỏ ra, mở ra xem, vội vàng đáp: "Điện hạ, thật có chuyện này, Lâm Phúc bị điều đến Tú Y phòng làm tổng quản."

"Tú Y phòng ——" Long Ứng Thiên cắn răng, chỗ đó, là địa bàn của Quân quý phi!

Đúng lúc ấy, một giọng nói the thé truyền đến: "Thánh chỉ đến ——"

Long Ứng Thiên bất chấp, lập tức dẫn theo đám hạ nhân đến ngoài điện tiếp chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Việt Sa sắp gặp đại hạn trăm năm, Lộng Phong quốc chẳng những không muốn chia tay giúp đỡ, ngược lại còn bỏ đá xuống với Việt Sa quốc, làm nhục quốc thể, thái tử nghiên cứu lửa nước không có gì tiến triển, là vì một lỗi nặng, là lấy công chuộc tội, phong thái tử làm đại nguyên soái, hộ tống đại tướng quân Viêm Vũ Thụy đi chinh phạt phía đông, đổi lại thanh danh! Khâm thừa, tạ ơn ——"

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 26

Hoàng đô Việt Sa quốc, cả thành dường như bị bao phủ trong một mảnh nóng bỏng, đứng giữa trưa, tất cả mọi người đều để công việc trong tay xuống, lười biếng trốn vào trong nhà, trộm một ít mát mẻ. Đám vệ binh thủ thành tựa vào góc tường, coi chừng cửa thành.

Chợt, nơi xa truyền đến từng đợt tiếng rầm rầm, rốt cuộc kinh động cả đám binh lính phờ phạc rũ rượi, bọn họ đứng thẳng người nhìn về nơi xa. Die nda nl e q uu ydo n Dần dần, tiếng vang càng lúc càng lớn, nơi xa cũng xuất hiện từng đợt khói mù.

Vệ binh đứng trên tường thành nhìn nơi xa rồi kêu lên: "Xếp thành hàng! Xếp thành hàng! Là nhị hoàng tử và đại tướng quân trở lại! Nhanh, mau!"

Vừa nghe thấy vệ binh trên thành gào thét, tất cả binh sĩ mang về mặt khăn trương đứng về vị trí của từng người, không để ý ánh mặt trời chói chang, từng người một ưỡn ngực ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn, giống như những bát ốn vừa rồi đều là ảo giác.

Nhị hoàng tử và đại tướng quân!

Hai người kia bọn họ cũng không chọc nổi. Nhị hoàng tử nổi danh ngang ngược bá đạo ở Việt Sa quốc, chỉ cần là người vật không ưa nhìn, hẳn đều sẽ không hỏi nguyên do mà dùng roi ngựa hỏi thăm người; mà đại tướng quân lại nổi danh là Diêm Vương trong quân, công chính nghiêm minh, chỉ cần thấy được bất kỳ chuyện trái luật, cũng sẽ nghiêm trị trừng phạt. Hai người đó là nhân vật nổi danh lẫy lừng ở Việt Sa quốc, đặc tội bất kỳ một người nào trong đó cũng sẽ không khiến người ta tốt hơn, huống chi là cùng đặc tội cả hai? Vì vậy, vừa nghe thấy hai người là nhị hoàng tử và đại tướng quân, một nhóm người lập tức đứng về vị trí của mình, chỉ sợ bị hai vị đại nhân vật để mắt tới.

Chỉ chốc lát sau, đội ngũ giương cờ cao xuất hiện, phía trước đội ngũ là hai bóng dáng, một xanh lá một xám tro. Sắc mặt hai người cũng không tốt, lên đường cả ngày lẫn đêm, khiến trên mặt bọn họ lộ ra vẻ mệt mỏi, dieendaanleequydonn đội kỵ mã cũng không dừng lại ở cửa thành, một hồi khói bụi vụt qua, tiếng vỗ ngựa lại ầm ầm vang lên, để lại một bóng dáng nghiêm cho binh lính thủ thành.

"Viêm tướng quân, nhiều ngày lên đường như vậy thật vất vả cho người rồi! Người trở về phủ trước đi, ngày mai rồi thượng triều, chờ lát nữa khi ta hỏi cung ta sẽ bẩm báo lại với phụ hoàng." Nhanh chóng lập tức đi tới, Long Ứng Tinh lên tiếng nói với Viêm Vũ Thụy.

Viêm Vũ Thụy cũng không từ chối, nói một tiếng tạ ơn và cáo từ rồi dẫn đầu một nhóm người rời đi, mà Long Ứng Tinh lại ôm lo lắng đi với tốc độ nhanh hơn. Không biết vì sao, lần đi sứ này lại bị gọi về, khiến hắn có loại dự cảm xấu!

Bên ngoài Quân Dung cung, Long Ứng Thiên lo lắng bồi hồi, thỉnh thoảng nhìn khắp xung quanh, ngay cả bên trong Quân Dung cung tản ra khí lạnh cũng không làm giảm được lửa giận trong lòng hắn.

Trong cung, Long Doanh đang ôm lấy Quân Phái Oánh, hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, nhuyễn ngọc ôn hương, Quân Phái Oánh cũng cười yêu kiều tựa ở trong lòng Long Doanh, khẽ mềm giọng, kiều mị đáng yêu.

Một tiểu thái giám rón rén chạy đến bên cạnh Hà Nhi, nhỏ giọng rỉ tai một phen, Hà Nhi gật đầu, xoay người gõ ba cái không nặng cũng không nhẹ ở trên cửa, da.nlze.quydo/nn đợi sau khi Quân Phái Oánh lên tiếng hỏi thăm mới bẩm báo nói: "Hoàng thượng, thái tử cầu kiến ở ngoài điện."

Long Doanh nhu mày lại, lập tức bị Quân Phái Oánh nhẹ nhàng vuốt lên.

"Hoàng thượng, thái tử đến, nhất định là vì chuyện tấn công Lộng Phong quốc, chuyện này đã định ra thánh chỉ, không thể sửa lại, quân vô hí ngôn, hoàng thượng cũng không thể thay đổi xoành xoạch được!" Quân Phái Oánh lo lắng nói.

Long Doanh trầm ngâm, nhìn Quân Phái Oánh một cái thật sâu, mở miệng hỏi: "Ái phi, theo lý thuyết, nàng là người của Lộng Phong quốc, sao lại không những không khuyên ngăn chúng ta tấn công Lộng Phong quốc, ngược lại hoàn....."

Quân Phái Oánh đột nhiên đứng dậy, rời khỏi lồng ngực của Long Doanh, xoay người đưa lưng về phía Long Doanh, sâu kín nói: "Nô tì biết ý tứ của hoàng thượng, hoàng thượng không cần nhiều lời."

Bóng lưng mềm yếu của Quân Phái Oánh khiến trong lòng Long Doanh mềm nhũn, không nhận được dịu dàng kêu lên: "Phái....." Chỉ có lúc động tình, Long Doanh mới có thể gọi tên thân mật của Quân Phái Oánh bày tỏ thân cận.

"Doanh, thiếp hiểu rõ, ngài hoài nghi là phải, dù sao thiếp cũng là người của Lộng Phong quốc....." Quân Phái Oánh thở dài một tiếng, không đợi Long Doanh nói chuyện, tiếp tục nói: "Thiếp cũng biết rõ bây giờ lời nói của thiếp quả thật không hợp tình lý, nhưng mà, cái gì là tình lý? Từ nhỏ thiếp đã được dạy dỗ rằng, làm nữ nhân phải tam tông tứ đức, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phụ tử tòng tử; khi thiếp còn là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, khi thiếp được biết sẽ là người hòa thân đến nơi này thiếp cũng đã từng đấu tranh quan, nhưng cuối cùng phải nghe theo, bởi vì thiếp biết cả đời nữ nhân cũng phải vâng theo tam tông tứ đức. Dieenndkan/leeequhydonnn Hiện tại, thiếp đã gả cho ngài, cũng đã là thê tử của ngài rồi, mặc kệ thân phận của ngài cao bao nhiêu không thể leo tới, trong mắt ta, ngài cũng chỉ là trượng phu của ta mà thôi, dân gian có câu nói: 'Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó', hiện tại thiếp đã gả cho chân long là ngài, cũng chỉ có thể cố gắng vâng theo ngài mà thôi. Xuất giá tòng phu, thiếp theo ngài, đã không còn là con dân của Lộng Phong quốc, bây giờ thiếp là quý phi của Việt Sa quốc, là con dân của Việt Sa quốc, vì vậy thiếp nghĩ, làm gì, cũng chỉ có thể quan tâm tới phồn vinh và thịnh vượng của Việt Sa quốc, thiếp sẽ không làm bất kỳ chuyện gì cản trở lợi ích của Việt Sa quốc!" Quân Phái Oánh càng nói càng kích động, cuối cùng thậm chí trong giọng nói khàn khàn mang theo tiếng khóc nức nở.

Về mặt Long Doanh đầy đau lòng và áy náy tiến lên ôm lấy thân hình run rẩy của Quân Phái Oánh, kẻ sát lỗi tai của nàng không ngừng nói: "Phái nhi, đừng nói... đừng nói..... Là trẫm không tốt, không nên hoài nghi nàng, xin lỗi, thật xin lỗi....."

Quân Phái Oánh quay người che miệng Long Doanh, gắt giọng: "Ngài là hoàng thượng, tại sao có thể nói 'xin lỗi'? Chỉ cần ngài không phải hoài nghi thiếp nữa, vậy thiếp đã thỏa mãn!"

Long Doanh mừng rỡ gật đầu, bắt được đặt tay mềm đặt che trên miệng hắn, về mặt tràn đầy nhu tình nói: "Sẽ không, sẽ không hoài nghi nàng nữa!"

Quân Phái Oánh lại tựa sát vào lồng ngực Long Doanh, nhắc lại đề tài trước đó: "Hoàng thượng, thái tử vẫn còn ở bên ngoài chờ ngài đấy!"

Long Doanh dừng lại, nhỏ giọng nói: "Ái phi nói đúng, quân vô hí ngôn, chuyện này đã định, cũng không thể nói điều gì được nữa, thấy cũng ủng hộ công, huống chi, Thiên nhi là thái tử của Việt Sa quốc ta, ngay cả ái phi cũng có thể vì nước quên tình nhà cho thanh danh của nước ta, huống chi là thái tử Việt

Sa quốc chứ?" dinendian.loqidJon Dứt lời, ngẩng đầu lớn tiếng nói với bên ngoài cửa: "Không gấp! Nói cho thái tử, cho đến khi đại quân xuất phát hẳn không cần vào triều nữa, để cho hần chuyên tâm chuẩn bị, cũng không cần trở lại cầu kiến nữa!"

Ngoài cửa, Hà Nhi cung kính thưa vâng, lui ra ngoài, tự mình đi về phía bên ngoài cửa cung, nhìn thấy bóng dáng màu vàng sáng đó, đi lên phía trước.

Long Ứng Thiên vừa nhìn thấy có người đi ra, hơn nữa còn là thị nữ bên cạnh Quân quý phi, trong lòng vui vẻ, cho là có thể yết kiến rồi, vội vàng tiến lên, nhưng mà, câu nói đầu tiên Hà Nhi nói ra khỏi miệng lại để cho trái tim hần chợt lạnh.

"Thái tử điện hạ, hoàng thượng nói có chuyện gì sau này hãy nói, hôm nay không gấp." Dừng một chút, Hà Nhi tiếp tục nói: "Hoàng thượng còn nói, sau này thái tử điện hạ không cần vào triều, chỉ cần chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, cũng không cần tiếp tục cầu kiến nữa." Nói xong, Hà Nhi nhẹ nhàng vái chào, quay người đi.

Long Ứng Thiên ngẩn ngơ đứng ở bên ngoài Quân Dung cung hồi lâu, trong lòng không ngừng xông lên một luồng lạnh lẽo, khí lạnh của Quân Dung cung, hần hoàn toàn cảm nhận được!

Cho đến khi một tiểu thái giám của Triều Lam cung chạy đến bên người hần không ngừng lặp lại một câu nói, hần mới từ từ khôi phục tri giác, cũng xoay người bước nhanh về phía Triều Lam cung, tiểu thái giám nói là —— nhị hoàng tử trở về rồi!

Vừa vào Triều Lam cung, Long Ứng Tình nhìn thấy bóng người màu xanh lục đi tới đi lui, trên mặt còn mờ mờ có thể thấy được một ít cát bụi bởi vì lên đường mà dính phải.

"Ứng Tình!"

"Hoàng huynh!" Long Ứng Tình vội vã đi về phía Long Ứng Thiên, phát hiện sắc mặt Long Ứng Thiên không bình thường, di@en*dyan(lee^qu.domnn) vội vàng hỏi: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?"

Long Ứng Thiên khoát tay để cung nữ thái giám lui xuống, rồi mới lộ ra vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, cả người dường như con rối gỗ bị đứt dây, lập tức té xuống trên ghế ngồi.

Long Ứng Tình sợ hết hồn, vội vàng vịn Long Ứng Thiên, hỏi: "Hoàng huynh! Huynh không sao chứ?"

Long Ứng Thiên vô lực nói: "Ứng Tình, lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng rồi....."

Về mặt Long Ứng Tình mờ mịt, "Cái gì chạy trời không khỏi nắng?"

Long Ứng Thiên ngẩng đầu nhìn Long Ứng Tình: "Phụ hoàng muốn ta mang binh tấn công Lộng Phong quốc."

"Cái gì!?" Long Ứng Tình nhảy dựng lên, "Tại sao có thể như vậy!"

"Thánh chỉ đã hạ, vừa rồi ta đến Quân Dung cung cầu kiến, phụ hoàng không những không gấp, còn truyền lời nói để ta không cần lên triều, dfienddn lieqiudoon chuyên tâm chuẩn bị cho chiến tranh, không được cầu kiến nữa!" Long Ứng Thiên nói đến đây vẫn không kiềm chế được giá lạnh trong lòng.

"Tại sao lại đột nhiên nói muốn tấn công Lộng Phong quốc?" Long Ứng Tình không thể tưởng tượng nổi hỏi, "Hiện tại tình hình Việt Sa quốc thế nào phụ hoàng hẳn rất rõ ràng mới phải chứ! Là ai đề xuất?"

"Là Sa Y Hân!" Long Ứng Thiên nghĩ tới người đó liền nghiêng răng nghiêng lợi, biết vậy chẳng làm, lúc ấy không nên phái hần đi Lộng Phong quốc!

"Sa Y Hân!?" Lần này Long Ứng Tình thật sự không thể kinh ngạc hơn nữa, "Chuyện gì xảy ra? Sao hần lại có thể đề xuất tấn công Lộng Phong quốc?"

"Là vì chuyện mượn lương." Long Ứng Thiên nói lại ngắn gọn chuyện tranh chấp trên đại một lần, "Lúc ấy phụ hoàng nói phải suy tính một chút, nhưng ta không biết sao người lại quyết định nhanh chóng như vậy!"

Long Ứng Tình giận đến nổi vỗ một chưởng lên cái bàn bên cạnh, cái bàn gỗ thượng hạng theo tiếng mà nát vụn.

"Tên Sa Y Hân này, đến cuối cùng đang làm gì? Khi hần nói chuyện mượn lương đệ cũng ở hiện trường, dienndnle,qu.y don lúc ấy hoàng đế Lộng Phong quốc nói năm nay chuẩn bị lương quả thật có khó khăn, hơn nữa dọc đường đến Hi Triều quốc đệ cũng có đi tìm hiểu một chút, năm nay Lộng Phong quốc cũng bị ảnh hưởng, quả thật mưa xuống quá nhiều, cs rất nhiều nơi đều có nạn hồng thủy, vì vậy hiện tại bọn họ không có lương cũng có thể thứ lỗi, làm sao lại dính dáng đến uy nghiêm của quốc gia chứ? Chẳng lẽ chúng ta còn cần người khác không để ý đến xã tắc an nguy của quốc gia, tới trước giúp chúng ta sao? Đây quả thực là cường từ đoạt lý! Vấn đề đơn giản như vậy tại sao phụ hoàng lại không nhìn ra? Sao người có thể đáp ứng chứ!?"

Long Ứng Thiên trầm mặt, tỉ mỉ nhớ lại nói: "Nghe nói Sa Y Hân kia sau khi hạ triều cũng không lập tức trở về phủ, mà là đi về phía hậu cung....."

"Hậu cung?" Long Ứng Tình nhìn về phía Long Ứng Thiên, "Hoàng huynh, ý của huynh là nói hần tìm người hậu cung hỗ trợ khuyên? Nhưng trong hậu cung có ai có khả năng lớn như vậy....."

Đột nhiên, một cái tên thoáng qua ở trong đầu ai người, hai người đồng thời mở miệng: "Quân Phái Oánh!"

Sắc mặt Long Ứng Thiên trở nên xanh mét, "Rốt cuộc nữ nhân này đang làm gì! Xúi giục phụ hoàng tấn công Lộng Phong quốc, nàng muốn diệt Lộng

Phong quốc hay là muốn hủy Việt Sa quốc!?"

"Mặc kệ thế nào, từ trước đến giờ tâm cơ nữ nhân này vẫn luôn kín đáo, trong đó nhất định có âm mưu gì!" Long Ứng Tình phụ họa nói.

"Đúng rồi, Ứng Tình, sao để lại trở lại? Không phải để đi Hí Triều quốc sao?" Long Ứng Thiên đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

"Đệ cũng không biết! Chỉ là được truyền tin nói phụ hoàng triệu gấp, liền vội vã chạy về với Viêm tướng quân." D,0dy1q.d Long Ứng Tình rất không hiểu rõ việc lần này.

"Phụ hoàng triệu gấp? Phụ hoàng vốn không có chuyện gì muốn triệu đệ gấp!" Long Ứng Thiên cũng sừng sốt.

"Tại sao lại như vậy? Lúc ấy trong tay người tìm đệ còn có ngọc bội của phụ hoàng!"

"Nhưng phụ hoàng thật không triệu đệ gấp, chuyện này cũng chưa từng đề cập tới!"

"Vậy đã xảy ra chuyện gì?" Long Ứng Tình cũng mê hoặc, "Đệ vừa ra khỏi hoàng đô Lộng Phong quốc, không tới mấy ngày liền bị người tìm được nói phụ hoàng triệu cho đệ trở lại, lúc ấy đại tướng quân đã đi Hí Triều quốc trước, nhưng không bao lâu hắn đã vượt qua ta, nói phụ hoàng cũng tìm hắn trở lại, sao lại không có chuyện này!"

"Chẳng lẽ..... có người giả truyền thánh chỉ?" Sắc mặt Long Ứng Thiên thay đổi.

"Giả truyền thánh chỉ!?" Long Ứng Tình cũng thay đổi sắc mặt, "Là ai lớn gan che trời như vậy?"

Long Ứng Thiên cười lạnh nói: "Người có thể có được ngọc bội của phụ hoàng, trừ Quân Phái Oánh, còn ai vào đây? Die nd da nl e q u u ydo n Cho dù không phải là ý của nàng, khẳng định cũng là nàng gợi ý thủ hạ làm như thế!"

"Hừ! Chuyện của Lâm Phúc ta còn chưa tìm bà ta tính sổ, mà lúc này bà ta lại làm ra chuyện lớn như vậy, thật là một khắc cũng không yên!" Long Ứng Thiên cắn răng nói.

"Lâm Phúc? Lâm Phúc nào?" Long Ứng Tình không hiểu hỏi.

"Hắn là một thái giám tạp dịch, cũng là ta không cần thận, lúc đi không đóng kỹ ám cách lại, kết quả lúc quay về phát hiện khối ngọc trụ đệ cho ta đã không thấy đâu nữa, sau đó lại tra được rất có thể là hắn đã đưa cho Quân Phái Oánh....." Long Ứng Thiên còn chưa dứt lời, liền bị Long Ứng Tình cắt đứt: "Ngọc trụ!? Huynh nói không thấy ngọc trụ đâu nữa!?"

Long Ứng Thiên không khỏi nhìn về mặt hoảng loạn của Long Ứng Tình, gật gật đầu mà nói: "Đúng, mới phát hiện, sau đó lại ta hỏi hạ nhân trong cung, cũng chỉ có tên Lâm Phúc đó khả nghi nhất, hắn đã bị điều đến trong phạm vi thế lực của Quân Phái Oánh rồi."

"Ngọc trụ rơi vào trong tay Quân Phái Oánh rồi!?" Nhịp tim Long Ứng Tình như sấm, khăn trương nói: "Nhất định phải lấy lại ngọc trụ! Ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tay bọn họ!"

Long Ứng Thiên phát giác sắc mặt Long Ứng Tình không bình thường, cũng khăn trương lên: "Thế nào? Ngọc trụ này có vấn đề gì không? Chỉ bởi vì là đệ cho ta, cho nên mới đưa nó....."

"Hoàng huynh, huynh không biết! Khối ngọc trụ này là đệ thừa dịp đại hội võ lâm ở Xuyên Vân quốc loạn lên mới đoạt lại!" dieendaanleequydonn Long Ứng Tình giải thích: "Nghe nói trong khối ngọc trụ này có thể tìm được bảo tàng phủ khả địch quốc và bí tịch võ công nhiều người người mơ ước, nếu như khối ngọc trụ này rơi vào trong tay người khác, còn không biết sẽ như thế nào nữa!"

Long Ứng Thiên vừa nghe cũng nóng nảy: "Chuyện quan trọng như vậy sao đệ không nói với ta!"

"Lúc ấy nhất thời tình thế cấp bách nên đệ quên chứ sao!" Long Ứng Tình vô tội nói, còn không phải hắn vội vã đến Lộng Phong quốc gặp Phượng Tinh Xu sao.

"Vậy làm sao bây giờ đây!" Long Ứng Thiên tự lẩm bẩm, "Khối ngọc trụ này nhất định phải lấy lại, nếu như có thể tìm được bảo tàng, như vậy lần này chiến tranh với Lộng Phong quốc cũng coi như có bảo đảm, hơn nữa nói không chừng còn sẽ giúp giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó lần này!"

"Hoàng huynh, huynh đừng vội, đệ thấy như vậy, " Long Ứng Tình nghĩ ra cách giải quyết: "Chuẩn bị chiến tranh không phải chuyện một sớm một chiều, bây giờ bắt đầu chuẩn bị ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, trong lúc ở nơi này, đệ để thủ hạ xuất toàn lực tìm kiếm ngọc trụ, mặt khác, huynh cũng liên lạc với nhóm đại thần trong triều, có thể nhìn khuyên can phụ hoàng hay không, để hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nếu như thực bất đắc dĩ, chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì thôi."

"Cũng chỉ có như vậy!" Long Ứng Thiên thở dài, "Hi vọng bên Lộng Phong quốc sẽ không phái Hiền vương gia đi"

"Hiền vương gia?" Long Ứng Tình sững sờ, "Tại sao lại là Hiền vương gia?"

"Ứng Tình, đệ ngốc sao? Hiền vương gia là Binh mã Đại nguyên soái của Lộng Phong quốc, hơn nữa nghe nói lần thọ yến này, da.nlze.quydo/nh hần còn được nữ nhi của hần tặng binh thư, mặc dù không biết binh thư này rốt cuộc có hiệu quả thế nào, nhưng mà ta lại nhớ bọn họ sẽ phải phái hần ra ứng chiến, ta chỉ hi vọng ý nghĩ của ta sẽ không trở thành sự thật!"

Hiền vương gia!

Long Ứng Tinh kinh hãi, đó không phải là phụ vương của Phụng Tinh Xu sao? Bọn họ phải đối chiến với phụ vương của nàng?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Long Ứng Tinh chợt lạnh, không, không thể như vậy, rất có thể nàng là ân nhân cứu mạng bọn hắn năm đó, bọn họ tìm nàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cuối cùng phải xung đột với nhau trên chiến trường sao?

Nghĩ tới đây, Long Ứng Tinh đứng ngồi không yên, hần vọt lên, nói với Long Ứng Thiên: "Hoàng huynh! Huynh nhất định phải nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng! Nếu không....."

"Thế nào?" Long Ứng Thiên hỏi.

"Không! Đệ phải đi trước một bước, hoàng huynh! Chuyện ở đây giao cho huynh! Đệ có việc gấp phải đi ra ngoài!"

"Đệ muốn đi đâu?" Long Ứng Thiên nhất thời sùng sốt, không kéo Long Ứng Tinh lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng hắn đã đi xa.

"Đệ muốn đi Hí Triều quốc!" Hắn muốn giải thích rõ tất cả với nàng trước khi mọi chuyện xảy ra! Long Ứng Tinh chỉ để lại một câu nói, dinendian.loqidjon không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Khi hai huynh đệ gặp lại thì Long Ứng Tinh đã sớm không phải Long Ứng Tinh hôm nay nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 27

Khi Phụng Tinh Xu mang theo Tuấn Thư và Tử Mộng Cơ đi tới phủ tể tướng, ngay cửa quả nhiên có hai bóng người quanh quẩn, thân hình nhỏ nhắn màu tím nhạt ở phía sau canh giữ một bóng dáng màu đen cao lớn trầm tĩnh, một động một tĩnh, phối hợp cực tốt, nhìn giống như trời sinh một đôi vậy. Hai người đứng là Tâm Mộng Hồ đang tranh hơn thua và Hàm Tinh đang cố gắng cầu xin tha thứ.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Phụng Tinh Xu và Tử Mộng Cơ, Tâm Mộng Hồ lập tức giống như viên pháo nhỏ bắn ra, ùng ùng mở miệng nói: "Muội muội! Các muội đã chạy đi đâu, sao tỷ lại không thấy các muội vậy?"

Phụng Tinh Xu hài hước nói: "Có người ném chúng muội đến trước dịch quán, tự mình chạy mất, Die nd da nl e q uu ydo n chúng muội lại không tìm được đường, không thể làm gì khác hơn là từ từ tìm trên chợ rồi..."

Tâm Mộng Hồ vừa nghe, tức giận lại dâng lên, quay đầu lại nói với bóng dáng sau lưng: "Đều tại ngươi! Thật là xúi quẩy! Ngươi mau rút xa một chút cho ta! Đừng cản trở tầm mắt của chúng ta!"

Thân hình Hàm Tinh dừng lại, lặng lẽ lui về phía sau hai bước, cặp mắt vẫn một khắc cũng không rời khỏi Tâm Mộng Hồ.

Phụng Tinh Xu thấy thế cười khê, thấy Hàm Tinh vẫn có chút tài năng, mặc dù không biết sau đó hai người lại xảy ra chuyện gì, nhưng theo thái độ hiện giờ của Tâm Mộng Hồ mà nói, cũng không còn quyết tuyệt như ban đầu, chỉ dựa vào biểu hiện quần quít làm phiền này của Hàm Tinh, đoán chừng không lâu sau sẽ được thấy chuyện tốt của hai người. Chỉ là quả thật rất khó tưởng tượng, với tính tình cương trực của Hàm Tinh, lại làm ra chuyện quần quít chặt lấy như vậy! Xem ra tình yêu quả thật sẽ khiến con người ta bị mất phương hướng!

Lúc này, Tử Mộng Cơ nói chuyện: "Hồ ly, ngươi cũng vậy, sao lại ném Tinh Xu ở trước trạm dịch chứ? Chỉ là, trạm dịch? Tại sao Tinh Xu lại ở trạm dịch? Chẳng lẽ....."

Lúc này Tâm Mộng Hồ mới chú ý tới Tử Mộng Cơ, không phải nàng cố ý coi thường, mà là Tử Mộng Cơ rất khiêm tốn, nàng có thể khiến cho con người ta hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của nàng, dù là ở trên một con đường trống trải, chỉ có một mình nàng, nàng cũng có thể khiến người cho nàng không phải là người mà là một cục đá tầm thường, chỉ cần nàng muốn.

Một điểm này, khi Tâm Mộng Hồ chạy tới, Phụng Tinh Xu cũng đã chú ý tới, mặc dù Tâm Mộng Hồ nhìn thấy nàng sẽ khá hưng phấn, dieendaanleequydonn nhưng lại không hưng phấn đến nỗi quên mất bằng hữu tốt đứng bên cạnh nàng, vì vậy Phụng Tinh Xu biết rõ, Tử Mộng Cơ này, quả thật rất lợi hại.

Tâm Mộng Hồ tròn to hai mắt nói: "Ah, tiểu Tử, ngươi ở đây sao!?" Dừng lại, mới phát hiện ra lời này của mình giống như có chút bỏ rơi người khác, vì vậy vội vàng dõng dãi nói: "Làm sao ngươi lại ở cùng một chỗ với muội muội vậy? Các ngươi quen biết nhau sao?"

Phụng Tinh Xu nhìn lên trời, im lặng không nói gì với Tâm Mộng Hồ. Vị tỷ tỷ này, có lúc vẫn sẽ phạm phải hồ đồ, nàng nói như vậy, không phải đang giấu đầu hở đuôi sao? Hơn nữa còn là hỏi một đằng, trả lời một nẻo nữa chứ? Buồn cười xoay người vái chào với Tử Mộng Cơ ở bên cạnh, nói: "Hoàng nữ điện hạ đoán không sai, ta chính là công chúa Phụng Tinh Xu của Lộng Phong quốc, lần này theo đoàn đi sứ tới."

"Thì ra là Phụng Trách công chúa!" Khóe miệng Từ Mộng Cơ khẽ nhếch, lộ ra nụ cười "quả đúng là như thế".

"Ai! Ta nói các người đó, cái gì mà hoàng nữ công chúa, mọi người đều là bằng hữu, trực tiếp gọi tên là được rồi!" Tâm Mộng Hồ ở một bên nói, nàng ở bên ngoài nhiều năm, giao thiệp nhiều với người giang hồ, cũng không có thói quen với lễ nghi phiền phức này, cảm thấy chuyện gì vẫn là cứ lòng dạ ngay thẳng, ghét nhất là những thứ không đứng đắn.

Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ nhìn nhau cười một tiếng, gật đầu nói: "Tỷ tỷ nói đúng lắm, đã như vậy, muội muội sẽ không khách khí!"

"Ha ha! Nếu Tĩnh Xu tự xưng muội muội, như vậy ta liền làm tỷ tỷ một lần!" Từ Mộng Cơ cũng cười, trong tiếng cười kia, hẳn là có sự thoái mái đã lâu chưa từng có.

"Ha ha! Vậy là được rồi! Chúng ta vào thôi! Đứng bên ngoài lâu như vậy cũng mỏi chân rồi!" Tâm Mộng Hồ nói xong, chạy đến giữa Phụng Tĩnh Xu và Từ Mộng Cơ, kéo cánh tay hai người, mắt cũng không nhìn Hàm Tĩnh đi qua bên cạnh, Diên dãn/leequhydonnn chạy vào phủ tể tướng. Vẫn là Tuân Thư nhìn thấy Hàm Tĩnh đứng ở ngoài cửa, mới thả tay Phụng Tĩnh Xu ra chạy tới kéo Hàm Tĩnh vào, một thời gian sống chung trước đó, Tuân Thư cũng tương đối quen thuộc Hàm Tĩnh, vì vậy thấy Hàm Tĩnh đứng ở ngoài cửa, thoái mái dẫn hần tiến vào.

Vừa tiến vào đại sảnh phủ tể tướng, đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn mặc áo màu xanh, nụ cười nho nhã khiến người ta như tắm phải gió xuân, một đôi mắt tràn đầy ý cười khiến cho người ta cảm thấy lập tức sẽ rút ngắn khoảng cách với hắn, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cất giấu phía sau nụ cười dịu dàng đó chính là sắc bén, nụ cười của hắn chỉ là để tự vệ, sắc bén phía sau mới là điểm trí mạng của hắn. Đây chính là tể tướng nổi danh lừng lẫy ở Hí Triều quốc, Tâm Á Thanh.

Thấy mấy người, Tâm Á Thanh mang theo nụ cười tiến lên chấp tay thi lễ nói: "Hạ quan Tâm Á Thanh bái kiến hai vị công chúa!"

Từ Mộng Cơ nói: "Thanh tướng đa lễ rồi, hôm nay Mộng Cơ là lấy thân phận bằng hữu Mộng Hồ đến thăm hỏi, không cần giữ lễ tiết." Thanh tướng là danh xưng của Hí Triều quốc đối với Tâm Á Thanh để bày tỏ thân cận.

Phụng Tĩnh Xu cũng nói: "Nghe nói tể tướng Hí Triều quốc nho nhã phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không giống bình thường, Tĩnh Xu đã được mở rộng tầm mắt!"

Tâm Á Thanh quay mặt nói với Phụng Tĩnh Xu: "Vị này chắc hẳn chính là Phụng Trách công chúa nổi danh ở Lộng Phong quốc đi? Công chúa có khí thế của người trời, thông tuệ phi phàm, làm việc không câu nệ tiểu tiết, khiến Tâm mỗi bệ phục! Tâm mỗi còn chưa cảm tạ công chúa đâu!"

"Hả?" Phụng Tĩnh Xu nhún mày, "Đại nhân chỉ giáo cho?"

Tâm Á Thanh nhìn Tâm Mộng Hồ ở bên cạnh nói: "Nếu không có công chúa khuyên bảo, đứa nhỏ Mộng Hồ này, vào lúc này còn không biết ở phiêu bạc nơi nào đây....." Nói xong, trong mắt như có nước xẹt qua.

Phụng Tĩnh Xu sáng tỏ, người có lợi hại hơn nữa, trước mặt tình thân, cũng sẽ có lúc yếu ớt. Vì vậy cười nhạt một tiếng nói: di@en*dyan(lee^qu.donnn) "Đại nhân quá khen, bất luận tỷ tỷ đi tới đâu, đều có vương bạn trong lòng là phụ mẫu, cho dù là chân trời góc biển, cũng sẽ được phụ mẫu gọi về, Tĩnh Xu không dám giành công."

"Ha ha!" Từ Mộng Cơ cười khẽ, nói: "Hay cho vương bạn trong lòng, muội muội nói thật hay!" Chỉ là trong lòng cũng khổ sở, vương bạn, vương bạn, nàng lại có ai sẽ vương bạn chứ? Xem ra đời này, vốn không thể nào.....

"Nếu Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ xưng tỷ muội, như vậy xưng đại nhân một tiếng ‘ bá phụ ’ cũng không quá đáng chứ?" Phụng Tĩnh Xu nói.

"A! Đó là đương nhiên! Đây chính là vinh hạnh của lão phu....!" Trên gương mặt của Tâm Á Thanh lộ ra nụ cười chân thành, vội vàng mời hai người nhập tọa.

Lúc này, Tâm Mộng Hồ đột nhiên hỏi: "Tuân Thư đây? Tại sao không thấy?"

Phụng Tĩnh Xu vừa muốn trả lời, chỉ nghe thấy giọng Tuân Thư vang lên: "Tới rồi tới rồi! Đệ tới rồi đây!"

Chỉ thấy một bóng dáng đỏ rực kéo một bóng dáng màu đen chạy vào đại sảnh, vừa vào đại sảnh, Tuân Thư thả Hàm Tĩnh ra lao thẳng vào trong lòng Phụng Tĩnh Xu, Phụng Tĩnh Xu cũng chiều lau đi mồ hôi hột trên trán hắn, thuận tay cầm một ly trà lạnh ở trên bàn lên để ở bên khóe miệng Tuân Thư.

Hai người có động tác thân mật ở trước mặt mọi người khiến những người cổ hủ có chút ngượng ngùng, rồi rút dời mắt đi chỗ khác, lúc này, Tâm Á Thanh chú ý tới bóng dáng màu đen đứng yên trong đại sảnh, ngẩng đầu hơi đánh giá, trong mắt lóe lên một chút hoang mang, người trẻ tuổi này là ai? Tại sao lại nhìn rất quen? Da.nlze.quydo/nn Giống như..... giống như một người, nhưng rốt cuộc là người nào.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyện ****

Lúc này, trước cửa phủ trấn quốc tướng quân Hí Triều quốc, một bóng dáng màu xanh đứng yên thật lâu, ánh mắt phức tạp, cuối cùng, tất cả tâm tư đều hóa thành một tiếng thở dài, cất bước đi về phía trước.

Vừa tới cửa, đã bị vệ binh giữ cửa ngăn cản: "Đứng lại! Người phương nào tự tiện xông vào phủ tướng quân!"

Văn Nhân Tĩnh Phong biến sắc, quát lên: "Thật to gan, ngay cả chủ tử cũng không nhận ra!" Nói xong, vươn tay quét về phía hai vệ binh, trong nháy mắt đánh bay hai người ra ngoài.

Vệ binh khác vừa nhìn thấy, ríu rít tiến lên muốn bắt giữ Văn Nhân Tĩnh Phong, tuy nhiên cũng bị hất đánh bay hết.

Việc đánh nhau ở cửa dẫn tới sự chú ý của người bên trong phủ, gã sai vặt giữ cửa vội vàng chạy như bay vào gọi quản gia, quản gia vội vàng lạnh lẽo chạy tới cửa, đến gần cửa, vẻ mặt càng kích động và không thể tin, cho đến khi thật sự xác nhận người đã thấy đúng như trong tưởng tượng, mới lớn tiếng kêu lên: "Dừng tay! Dừng tay! Đáng chết, đó là tam thiếu gia, ai cho các người đánh tam thiếu gia! Thật sự đều chán sống rồi!"

Tiếng kêu của quản gia khiến những người liên quan dừng động tác trong tay lại, tất cả đều có dáng vẻ kinh ngạc, dĩnđiđn.łoqidJon trong Văn Nhân phủ, chỉ nghe qua đại thiếu gia, cũng không nghe qua tam thiếu gia! Đây là tam thiếu gia từ nơi nào tới? Vậy nhị thiếu gia lại đi nơi nào!?

Văn Nhân Tĩnh Phong vỗ vỗ ống tay áo, trong mắt lóe lên vẻ kích động, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn quản gia chạy tới, nhàn nhạt nói một câu: "Tần thúc, đã lâu không gặp!"

"Tam thiếu gia..... Thật sự là tam thiếu gia!" Tần thúc kích động đến rơi nước mắt, giọng run rẩy nói: "Thật sự nhiều năm không gặp, người đã trưởng thành..... trưởng thành rồi, thật tốt!"

Văn Nhân Tĩnh Phong gật đầu, nhìn về phía đám vệ binh, nói: "Những người..... đều mới tới?"

Tần thúc gật đầu, "Đúng vậy! Hai năm trước đã đổi hết rồi."

Văn Nhân Tĩnh Phong hiểu rõ, không trách được có vẻ mặt kinh ngạc, xem ra cũng không biết trong nhà này còn có một tam thiếu gia rồi! Nghĩ tới đây, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh.

"Tam thiếu gia, thật ra, sau khi người đi, lão gia....." Tần thúc ấp úng muốn nói gì, lại bị Văn Nhân Tĩnh Phong cắt đứt.

"Tần thúc, thúc đừng nói nữa."

Vừa nhìn vẻ mặt Văn Nhân Tĩnh Phong không kiên nhẫn, Tần thúc cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ làm tiểu chủ tử mới vừa về nhà tức giận bỏ đi.

Đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên: "Đã xảy ra chuyện gì?" Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, hóa ra người lên tiếng chính là đại thiếu gia Văn Nhân phủ, dĩnđiđn.łoqidJoon Văn Nhân Khả. (tác giả: mò hôi, có nhớ người này không? Editor: @@ có người này hả ta???)

Văn Nhân Khả cũng không đợi mọi người trả lời, đã nhìn thấy bóng người màu xanh ngạo nghễ đứng trong đám người, toàn thân chấn động, không thể tin kêu lên: "Tĩnh..... Phong?"

Khóe miệng Văn Nhân Tĩnh Phong nhếch lên, nói: "Đệ đã trở về, đại ca."

Văn Nhân Khả kích động đi lên phía trước, một tay bắt được tay Văn Nhân Tĩnh Phong, "Tĩnh Phong, thật sự là đệ? Đại ca không nằm mơ chứ!?"

Một giọng nói nhu nhược xuất hiện ở phía sau Văn Nhân Khả, "Tướng công, sao vậy?"

Văn Nhân Khả cứng đờ, sao hắn lại quên chuyện này!

Phát giác Văn Nhân Khả khác thường, trong mắt Văn Nhân Tĩnh Phong hiện lên tia giễu cợt, ngẩng đầu lên, dĩnđiđn.łoqidJoon trong mắt bình tĩnh nhìn bóng dáng vẫn xinh đẹp ở phía sau Văn Nhân Khả, lạnh nhạt nói: "Đại tẩu."

Mạc Đình dừng lại, sao nàng lại nghe được một giọng nói đã rất lâu rồi chưa nghe? Chẳng lẽ là đang nằm mơ?

Ngay sau đó, đã nghe thấy giọng nói cứng ngắt của Văn Nhân Khả vang lên: "Đình nhi, là Tĩnh Phong đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 28

Đây là một câu chuyện xưa rất tầm thường, từ nhỏ thiếu niên lên núi học nghệ, cùng với nữ nhi của sư phụ là thanh mai trúc mã.

Nữ nhi của sư phụ không thích múa đao động thương, cảm thấy hứng thú với dược thảo, vì vậy thiếu niên còn nhỏ tuổi đã quyết định phải học giỏi võ công bảo vệ sư muội. Hai sư huynh muội cứ gắn bó thân thiết ở trong núi vượt qua năm tháng tốt đẹp, dĩnđiđn.łoqidJoon cho đến khi sư phụ qua đời. Trước khi sư phụ lâm chung gởi gắm sư muội cho thiếu niên, vì để sư phụ yên tâm rồi đi, hai người ở trước mặt sư phụ quỳ lạy thành thân, thành một đôi phu thê.

Đợi sau khi sự phụ thăng tiên, thiếu niên cũng cảm thấy đến lúc về nhà rồi, vì vậy mang theo thể từ trẻ tuổi cùng trở lại nhà dưới chân núi xa cách nhiều năm. Có điều hẳn không ngờ chính là, xưa nay ở trong núi sự muội luôn xinh đẹp nhã nhặn, xuống núi không tới một tháng, lại xảy ra biến hóa đến long trời lở đất, bất luận từ tâm tính hay tâm kế, cũng không trở về được như ngày trước nữa.....

Thiếu niên là con thứ trong nhà, trong nhà phụ thân tổng cộng có ba phòng thiếp thất, ba phòng thiếp thất cũng sống chung cực kỳ hòa thuận, cũng không có loại tranh quyền đoạt thế, lục đục đấu đá. Trên thiếu niên còn có hai huynh trưởng, một là đại ca do chính phòng sinh, một là nhị ca do di nương sinh. Đại ca cũng giống thiếu niên, cũng lên núi học nghệ từ nhỏ, chỉ là về nhà tương đối sớm, hơn nữa đi lên con đường giống phụ thân, còn đã có thành tựu; nhị ca là cầm kỳ trong phủ, bình thường không nhắc tới, hình như là nhị ca vừa sinh ra đã bị người trộm đi, vì để tránh di nương đau lòng, phụ thân không cho mọi người nói tới.

Cứ như vậy thiếu niên mang theo sự muội của mình kiêm thể từ trở về nhà, lại không biết, gia đình bình tĩnh lại sắp vì sự muội, mà dấy lên cơn sóng khổng lồ.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, nhưng thiếu niên quả thật rất thích sự muội của mình, vì vậy mới có thể không chút do dự bái đường với nàng ở trước mặt sự phụ, dieendaaneequydonn có lẽ sự muội cũng thích mình, bởi vì hẳn rõ ràng cảm thấy nàng không muốn xa rời mình.

Nhưng kể từ sau khi về nhà, không biết bắt đầu từ lúc nào, sự muội càng ngày càng xa cách mình. Là thời điểm hẳn vì phát triển tương lai bốn ba cả ngày ở bên ngoài sao? Hay là thời điểm hẳn vì đạt được người khác tán thành mà bận rộn đến đêm canh ba? Hẳn không biết nữa.

Khi hẳn biết được tất cả, cũng là lúc đại ca bái đường thoát hôn!

Một khác kia, đối với hẳn mà nói thật sự là sấm sét giữa trời quang! Hẳn trở mắt nhìn hai người kia dần dần biến mất trước mặt hẳn, hẳn nhìn tân nương* mang về mặt đau thương lúng túng trước mặt phụ mẫu, hôm nay, nhất định là hai người đau lòng nhất đi! Có điều, một người lộ ra vẻ đau lòng ở trước đám đông, mà một người khác, lại may mắn dữ dội, không cần đối mặt với ánh mắt thương cảm của mọi người.(editor: vừa lục lại các chương cũ, bạn nào không nhớ mình nhắc lại nhé, chính mình cũng không nhớ nữa là, tân nương ở đây chính là Tâm Mộng Hồ, vốn là thanh mai trúc mã với Văn Nhân Khả, bị Văn Nhân Khả thoát hôn ngay lễ bái đường, giờ Nhị thiếu gia phủ Văn Nhân lại thích Tâm Mộng Hồ, đúng là trái đất nhỏ thật, không làm phụ thể cuối cùng thành anh chồng- em dâu, diễn biến thế nào các bạn đọc tiếp dưới đây, rồi có thể lục lại chương 16 quyển 3 nhé!)

May mắn sao?

Hẳn tự giễu nở nụ cười.

Sau ngày này, trong nhà quả thật rất không yên ổn, nữ nhân bị đại ca thoát hôn không ngừng tìm đại ca, còn từng đi tìm sự muội, nhưng cũng bị hai người ngăn cản trở về.

Đĩ nhiên, khi hai người đối mặt với hẳn, cũng là vẻ lúng túng, bởi vì sau khi đại ca thoát hôn mới biết, sự muội lại là thể từ của đệ đệ. Da.nlze.qu;oyo/mn Nhưng biết thì thế nào? Vấn đề đáng suy nghĩ, còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Hẳn đã từng tức giận, phẫn hận, vì vị sự muội thay lòng đó. Hẳn đã từng chất vấn sự muội tại sao!? Sự muội lại trả lời khiến hẳn á khẩu không trả lời được.

Bởi vì đại ca mới là người thừa kế cái nhà này.

Sự muội khóc nói, hẳn đã đồng ý sự phụ phải chăm sóc nàng thật tốt, nàng đi theo hẳn không có tiền đồ, không cảm thấy yên ổn, mà đại ca thì khác, hẳn là người thừa kế cái nhà này, đi theo hẳn mà có thể vượt qua cuộc sống cay đắng thực. Sự muội cầu xin hẳn, bảo hẳn không nên phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Hẳn còn đang trẻ dưới sự xúc động phạm vào sai lầm không thể vãn hồi, thiếu chút nữa hẳn đã vũ nhục sự muội của mình.

Sau đó một khác, hành động điên cuồng của hẳn bị phát hiện, vì vậy cắt đứt với đại ca, cắt đứt với phụ thân, cắt đứt với cả gia tộc.

Hẳn rời khỏi cái nhà khiến hẳn đau lòng này, lưu lạc khắp nơi, rốt cuộc cuối cùng dưới sự mời chào của một đại gia tộc khác, bắt đầu một cuộc sống khác.....

Chuyện cũ không ngừng hiện lên ở trong lòng, qua nhiều năm như vậy vẫn không dám hồi tưởng lại, giờ phút này quay đầu, lại không thấy khuất nhục và phẫn hận như trong tưởng tượng, trong lòng vẫn bình tĩnh, không dấy lên cơn sóng nào.

Văn Nhân Tĩnh Phong không biết là điều gì đã khiến mình thay đổi, khi thấy nữ nhân thường ngày trong lòng không mong muốn nhất một lần nữa, dinendian.loqidjon hẳn lại không có chút rung động ban đầu, dĩ nhiên, cũng không có hận. Hôm nay nàng chỉ là một nữ nhân xa lạ có một chút quan hệ mà thôi, mà nàng cũng chỉ là đại tẩu của mình mà thôi.

Hiển nhiên, đối với sự bình tĩnh của Văn Nhân Tĩnh Phong, Văn Nhân Khả và Mạc Đình có vẻ luống cuống hơn nhiều.

Mạc Đình mang theo nụ cười cứng ngắc kêu lên: "Sự huynh, huynh đã..... trở lại."

Văn Nhân Tĩnh Phong "ừ" một tiếng, quay đầu đi vào, cũng không quản hai người đứng ở cửa, giống như hẳn mới là người vẫn luôn ở trong cái nhà đó, mà hai người chỉ là khách tới cửa thăm hỏi. Nhiều năm rèn luyện ở bên ngoài, khiến Văn Nhân Tĩnh Phong không còn là thiếu niên kích động như ban

đầu nữa, trên người của hắn, là một cổ khí thể sắc bén, khiến người ta không tự chủ được mà thần phục.

Cái nhà này vẫn không thay đổi, cho dù hắn đã rời đi tám năm.

Cùng nhau đi tới, đập vào mắt là từng gương mặt quen thuộc, xem ra phụ thân vẫn nhớ tình cũ, trừ một số người ra, đại đa số người làm trong phủ vẫn được giữ lại.

Quen thuộc đi tới một cái sân, gió mùa hè khẽ phát lên, trong không khí là mùi hoa nhàn nhạt, là hương vị của mẫu thân. Mang theo nụ cười hoài niệm, Văn Nhân Tĩnh Phong bước chân vào viện, quen thuộc đi tới một cái đình, nghe thấy tiếng một nữ nhân khuyên nhủ: "Phụ nhân, nắng lớn, người về phòng nghỉ đi!"

"Được rồi, trở về đi!" Giọng nữ nhân dịu dàng vang lên, trong tay đang cầm một chén trà xanh, khóe mắt mang theo một cổ ý vị không nói ra được, Dieemldkan/leeequhydonnn cười nhạt nhẹ nhàng xoay người, khi nhìn thấy một bóng dáng màu xanh ở đầu khác của đình đột nhiên cứng đờ, chén trà trong tay rơi xuống, "Loảng xoảng!" Trà lạnh chậm rãi chảy thành dòng từ những mảnh vỡ, lan tràn ra mặt đất, thấm vào mặt đất.

"Phong..... Phong nhỉ?" Phụ nhân không thể tin, trong giọng nói hàm chứa quá nhiều cảm xúc, kinh ngạc, mừng rỡ, nhớ nhung và thương yêu.

Văn Nhân Tĩnh Phong giang hai cánh tay, lộ ra một nụ cười tự tận đáy lòng: "Nurong, con đã trở về!"

Nắm đôi tay vẫn ấm áp của mẫu thân, Văn Nhân Tĩnh Phong nói đến cuộc sống vài năm nay, bao gồm khó khăn sau khi trốn đi, phấn đấu sau khi gặp phải Kim gia, những chuyện lý thú sau khi trở thành thợ săn... cuối cùng khi nói tới Phượng Tĩnh Xu, cái nữ nhân phong nhã tài hoa lại làm việc quá đần.

Mẫu thân Văn Nhân Tĩnh Phong Văn Nhân Trương thị dùng tâm nghe, nghe thấy nhi tử trải qua cuộc sống bên ngoài thì yên lặng rơi lệ, nghe thấy nhi tử gặp phải gian nguy hiểm thì khăn trương nắm hai tay nhi tử, vừa nghe thấy nhi tử gặp được chuyện buồn cười, cũng sẽ ôn nhã che miệng mà cười, cho đến cuối cùng, nghe thấy nhi tử dùng một giọng điệu tràn đầy tình cảm nhắc tới những nữ nhân khác thì tảng đá trong lòng đã hạ xuống. Nàng dùng ánh mắt vui mừng nhìn nhi tử, thực sự thừa nhận, nhi tử của nàng, rốt cuộc đã trưởng thành rồi!

Nói xong lời cuối cùng, Văn Nhân Tĩnh Phong nhớ lại mục đích lần này trở về phủ, vì vậy nghiêm nghị hỏi: "Nurong, có chuyện hài nhi còn phải thỉnh giáo nurong."

Văn Nhân Trương thị từ ái vuốt ve đầu của nhi tử, mỉm cười nói rằng: "Chuyện gì con cứ nói đi, hai mẫu tử chúng ta còn cần phải thỉnh giáo sao?"

"Nhưng....." Văn Nhân Tĩnh Phong do dự một chút, vẫn nói: "Hài nhi muốn hỏi chuyện nhị ca."

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Tiền Tử Mộng Cơ, đồ Tuấn Thư ngủ, Phượng Tĩnh Xu và Tâm Mộng Hồ ở trong thủy tạ phủ tể tướng hóng mát, Tâm Mộng Hồ đuổi Hàm Tĩnh đi, đi@en*dyan(lee^qu.domn) Phượng Tĩnh Xu cũng không dấu vết bày kết giới ở xung quanh hai người, phòng ngừa hai người nói chuyện bị người nghe trộm.

Phượng Tĩnh Xu nằm trên ghế trúc, ghế trúc lay động, khiến người ta buông lỏng tâm thần, buồn ngủ. Phượng Tĩnh Xu thừa dịp thời cơ này, giống như vô tình hỏi Tâm Mộng Hồ một vấn đề: "Tỷ tỷ, tỷ và Hàm Tĩnh chung đụng không quá ba ngày, nhưng tại sao ban đầu lúc hắn rời đi phản ứng của tỷ lại lớn như vậy chứ?"

Tâm Mộng Hồ rung mình, lập tức lại buông lỏng xuống, yên lặng đong đưa ghế trúc, ghế trúc phát ra tiếng "kéo kẹt kéo kẹt", đơn giản mà quy luật, thúc giục người ngủ.

Ngay khi Phượng Tĩnh Xu cho là Tâm Mộng Hồ sẽ không trả lời, Tâm Mộng Hồ lên tiếng: "Tỷ cũng không biết, chỉ là lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn đã cảm thấy có chút quen thuộc, điều hấp dẫn tỷ nhất ở hắn là ánh mắt trong sáng và bóng dáng cao lớn, nhìn rất khiến người ta có cảm giác an toàn."

Tâm Mộng Hồ ngẩng đầu, nhìn xuyên qua những cành cây thấy những tia nắng mặt trời, tiếp tục chậm rãi nói: "Mặc dù tỷ rất ghét Khanh Dĩ Yên, cảm thấy ghét hắn vì ra tay trợ giúp Khanh Dĩ Yên, nhưng lại càng tán thưởng hắn, bởi vì trực giác của tỷ nói cho tỷ biết, đây là một người chính trực, vào thời khắc nguy cơ sẽ dốc hết tất cả tới bảo vệ thân nhân bằng hữu bên cạnh, chỉ cần là người hắn công nhận, bất luận đúng sai hắn cũng có che chở bảo vệ, sau đó tự mình tới gánh chịu hậu quả phạm phải sai lầm của đối phương. Có lẽ chính là trực giác khiến tỷ đưa ra điều kiện hoang đường đó đi!" Tâm Mộng Hồ thờ dài, "Thật ra thì tỷ muốn cho chúng ta một cơ hội để hiểu rõ nhau, đây là người thứ hai khiến tỷ cảm thấy kích động sau Văn Nhân Khả từ tám năm trước, đáng tiếc....."

Đáng tiếc Hàm Tĩnh vì sự phụ của mình, cô phụ ý tốt của Tâm Mộng Hồ. Phượng Tĩnh Xu trầm nghĩ. Tâm Mộng Hồ chính là nhìn trúng tính gánh chịu trách nhiệm của Hàm Tĩnh, rồi lại bị chính loại tính tình này của hắn gây thương tích, tình cảm à, thật sự là một thanh kiếm hai lưỡi!

Có điều, quen thuộc? Tại sao Tâm Mộng Hồ lại nhìn thấy Hàm Tĩnh sẽ cảm thấy quen thuộc chứ?

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

"Chuyện nhị ca con là do chúng ta có mắt không trông, lằm kết giao với kẻ tặc tạo thành tiệc nuôi. Cái tên khốn kiếp đó coi trọng nhị nurong con, vì vậy ghen ghét phụ thân con, đồng thời cũng bởi vì nhị nurong toàn tâm toàn ý đối với phụ thân con, dfienddn liequidoon vì vậy để trừng phạt hai người bọn họ, hắn trộm đi đứa bé của nhị nurong." Khi Văn Nhân Trương thị nhắc lại, vẫn không ngừng thần thức.

"Vậy sau đó thì sao?" Văn Nhân Tĩnh Phong hỏi.

"Sau lại, phụ thân con tìm được người đó, lúc ấy hấn đã sắp chết rồi, nhưng cho dù là khi đó, hấn vẫn không buông bỏ cừu hận trong lòng, tuyên bố muốn để phụ thân con ném phải đau khổ khi máu mủ chia lìa, nhị ca của con cũng vẫn không có tung tích."

"Đúng rồi, trên người nhị ca có ký hiệu gì để nhận biết sao? Bớt gì đó." Văn Nhân Tĩnh Phong phát huy bản lãnh thợ săn của hấn tiếp tục hỏi.

"Không có." Văn Nhân Trương thị thở dài lắc đầu, ngược lại hỏi: "Làm sao con lại hỏi chuyện của nhị ca con? Chẳng lẽ....."

Văn Nhân Tĩnh Phong an ủi tâm tình kích động của mẫu thân, "Con chỉ thấy một người có dung mạo nhìn rất quen mắt, có chút giống đại ca, vì vậy có chút hoài nghi thôi."

"Thật sự có vóc người giống Khả nhi?" Văn Nhân Trương thị bắt được tay Văn Nhân Tĩnh Phong, kích động đến lời nói cũng không mạch lạc: "Là ai? Ai? Ai giống Khả nhi vậy? Nếu không, hôm nào con mời hấn về nhà ngồi một chút? Để cho chúng ta xem thử?"

Văn Nhân Tĩnh Phong dở khóc dở cười: "Mẹ! Con với người đó chưa quen thuộc! Đột nhiên mời hấn về đến nhà không khỏi đường đột rồi! diemdnle,qu.y don Huống chi, bây giờ hấn đang ở phủ tể tướng, có chuyện khẩn cấp phải làm, con cũng không gọi hấn tới đây được đâu!"

"Phủ tể tướng?" Văn Nhân Trương thị khó hiểu nói: "Hấn ở phủ tể tướng làm gì?"

"Hình như là vì tiểu thư phủ tể tướng đi."

"A, là vì Mộng nhi?" Văn Nhân Trương thị chợt hiểu khẽ kêu một tiếng, thở dài nói: "Sao phủ tướng quân của chúng ta với phủ tể tướng có quan hệ sâu xa đến như vậy? Nếu người nọ thật sự là nhị ca con, cuối cùng phủ tướng quân của chúng ta cũng vẫn có thể kết thân với phủ tể tướng rồi! Ai, năm đó một thiếu nữ tốt biết bao, đáng tiếc....." Văn Nhân Trương thị đột nhiên dừng lại, thầm mắng miệng mình nói chuyện cũng không cần, về mặt lo lắng nhìn nhi tử, phát hiện trên mặt nhi tử cũng không vẻ gì lạ, lúc này mới an tâm.

Lúc này, người làm trong vườn thở hổn hển chạy tới báo cáo: "Phu nhân, thiếu, thiếu gia, tướng quân đã đi tới đây rồi!"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Sau khi thu xếp xong, Phụng Duy Tĩnh ngồi trong phòng, hơi cảm thấy không thú vị, động tâm tư, muốn đến đường cái xem một chút, d,0dylq.d thuận tiện khảo sát hoàn cảnh kinh tế ở Hí Triều quốc, hạ quyết định, đổi một bộ quần áo, Phụng Duy Tĩnh tiêu sái bước từ Hảo Mộng lâu.

Trên đường cái Hí Triều quốc có rất nhiều vật đặc sắc, bởi vì Long Hải thành là quốc đô Hí Triều quốc, vì vậy thương nhân lui tới tấp nập nườm nượp, hơn nữa còn có rất nhiều thương nhân nước hấn, vì vậy người Hí Triều quốc thông minh đã bày đặc sản bốn quốc buôn bán trong cửa hàng, khiến thương nhân nước lạ tới có thể mua về, thứ nhất có thể qua tay nước mình bán ra một giá tốt, thứ hai cũng có thể làm vật kỷ niệm tặng cho bằng hữu, rất đáng giá.

Hàng hóa trên đường rực rỡ muôn màu, vô ngọc trai dưới sự soi sáng của ánh mặt trời có vẻ trắng noãn, hấp dẫn không ít khách nhân lui tới.

Phụng Duy Tĩnh vừa đi từ từ, vừa cẩn thận xem các loại cửa hàng, thỉnh thoảng dừng lại cầm lên một cái trâm cài tóc, trong đầu tưởng tượng thấy dáng vẻ Phụng Tĩnh Xu đeo lên trâm cài này. Dung mạo Phụng Duy Tĩnh tuân thủ đã sớm hấp dẫn không ít ánh mắt thiếu nữ, hơn nữa khi thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, càng làm cho một đồng nữ nhân bên cạnh không có dè dặt, từng người một biến thành nữ háo sắc.

Đột nhiên, một dáng người nhỏ nhắn va vào trong ngực Phụng Duy Tĩnh, Phụng Duy Tĩnh ý thức lui về phía sau hai bước, đưa tay đỡ thiếu nữ.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Thiếu nữ nóng nảy không ngừng nói xin lỗi.

Lúc này, một thiếu nữ khác xuyên qua biển người, đẩy hai người bên cạnh ra, cực kỳ tức giận mắng: "Xú nha đầu này! Dieendaaneequydonn Ra ngoài mua đồ cũng có thể đi lạc, thật không biết sao người có thể vào phủ đây!"

"Thái Linh tỷ....." Thiếu nữ uất ức nhìn về phía người đi tới.

"Được rồi, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta!" Nữ tử gọi là Thái Linh liếc nàng một cái, quay đầu lại nói xin lỗi với Phụng Duy Tĩnh: "Vị công tử này, thật sự xin lỗi, chúng ta đã mạo phạm!" Nói xong, thái độ thân nhiên, không chút nào bị hấp dẫn bởi dung mạo của Phụng Duy Tĩnh, nghiêm nhiên một bộ dáng được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Phụng Duy Tĩnh âm thầm gật đầu, biết hai người này nhất định là nha hoàn nhà giàu có danh gia vọng tộc, nếu không, sẽ không biểu hiện được xuất sắc thế này, thậm chí còn tốt hơn tiểu nha nhà bình thường. Nghĩ tới đây, Phụng Duy Tĩnh không khỏi nổi lên một tia thương thức với hai người, vì vậy cười nói: "Hai vị không cần khách khí, lần sau chú ý là được rồi, cáo từ." Dứt lời, lướt qua hai người rồi đi.

"Oa! Thái Linh tỷ, tỷ thấy được sao? Vị công tử vừa rồi có dáng dấp thật tốt đó! Người vừa lại dịu dàng, thật tốt!" Cặp mắt thiếu nữ lộ ra bong bóng màu hồng, cười nói.

"Người đó!" Thái Linh tức giận cười khiển trách, "Chúng ta vẫn nhanh trở về phủ đi, nếu không lão tổ tông chờ nóng lòng đó!"

"A, được!" Thiếu nữ đồng ý, hai người xách đồ đi về một hướng khác của Long Hải thành, nơi đó chính là nhà chính Kim gia ở Long Hải thành Hí Triều

quốc.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 29

Cùng Tâm Mộng Hồ trầm mặc ngồi một buổi chiều, Phụng Tình Xu luôn cảm giác mình giống như đã quên chuyện gì, nhưng lại nhất thời không nhớ ra.

Cho đến khi trong Thâm Xu Văn phát ra từng đợt nóng bỏng, nàng mới nhớ ra Hoa Ngọc Dung còn ở trong Thâm Xu Văn!

Vội vàng trở lại phòng, lại len lén chạy ra khỏi phủ tể tướng, đi tới Hảo Mộng lâu, biết được Phụng Tình Xu đã đi ra ngoài một mình, liền vội vàng chạy tới. Phụng Tình Xu muốn một gian phòng hào hạng, sau khi tiến vào tiện tay bày kết giới, sau một hồi ánh sáng tỏa ra mãnh liệt, Hoa Ngọc Dung đã lẳng lặng nằm trên giường.

Vẫn là một thân áo trắng, sắc mặt đã không còn trắng bệch ban đầu, hai gò má hồng hào, nhìn kỹ, da thịt Hoa Ngọc Dung lại mềm mại nhẵn nhụi hơn trước kia, cả người cũng bởi vì đắm mình trong tiên khí trong Thâm Xu Văn mà nhiễm phải khí chất thần tiên, trở nên phiêu dật mà xuất trần.

Phụng Tình Xu vỗ vỗ mặt của Hoa Ngọc Dung, bàn tay trắng nõn nhỏ bé lại không nhìn được sò soạng trên gương mặt tròn nhẵn đó hai cái. Thật may là cửa đã đóng hơn nửa còn bày kết giới, nếu không một màn này bị người ngoài nhìn thấy gây ra kinh thế hãi tục thế nào, nữ sắc lang đó..... đang ăn đậu hũ non của mỹ nam đang ngủ.....

Trong khi Hoa Ngọc Dung đang ngủ say bỗng nhiên thấy bị cảm giác lúc nặng lúc nhẹ trên mặt làm tỉnh, cảm giác ngứa ngáy này khiến hắn không khỏi cau mày lại. Từ từ mở mắt, chống lại gương mặt xinh đẹp với vẻ ngạc nhiên, hai gương mặt gần sát nhau như thế, đến hơi thở của nhau cũng có thể nghe thấy.

Phụng Tình Xu cũng không nghĩ tới Hoa Ngọc Dung sớm tỉnh lại như vậy, nàng kinh ngạc ngừng bàn tay sờ sảng lại, cứ như vậy mắt cũng không chớp nhìn Hoa Ngọc Dung, thật lâu.

Cho đến khi cặp mắt đen láy kia nổi lên làn sóng gợn lăn tăn, Phụng Tình Xu mới giật mình ngồi thẳng lên, cảm bàn tay không quy củ của mình, lúng túng ho hai tiếng. Thật là, người ta ngủ thiếp đi ăn đậu hũ thì không trách, thế nhưng, dieendaaneequydonn người ta tỉnh còn dám trắng trợn mà sờ, rõ là..... thấy sắc này ý xấu! Phụng Tình Xu thóa mạ bản thân ở trong lòng.

"Ta..... Đây là đâu?" Hoa Ngọc Dung chần chờ mở miệng, giọng nói vốn khàn khàn giờ phút này lại khiến Phụng Tình Xu có một loại cảm giác hoa đào nở, chỉ cần nghe hắn nói chuyện, đã cảm thấy hương vị ngọt ngào trong miệng, nhìn vào trong mắt của hắn, lại còn có đóa hoa đào không ngừng lộ ra.

Cái gì chứ, vốn đã đủ phong lưu phóng khoáng rồi, sao lại vào Thâm Xu Văn một lần, đi ra lại càng thêm hoa đào nữa rồi? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì cây đào kia? Phụng Tình Xu trầm nghĩ, lại bĩu môi, không trách được vừa rồi nàng thất thường, thì ra nguyên nhân là nam nhân họ Hoa nào đó nhiễm phải ho đào. Trong lòng Phụng Tình Xu vì mình sắc mà một tim cái có.

"Chúng ta đã đến Hí Triều quốc." Phụng Tình Xu ngồi trên ghế dựa cạnh giường, "Bây giờ đang ở trong khách điểm Hảo Mộng lâu ở Long Hải thành."

"Ách, đến rồi sao!?" Hoa Ngọc Dung kinh ngạc hỏi, "Dường như ta chỉ mới ngủ một giấc thôi mà? Sao tỉnh dậy đã đến Long Hải thành rồi?"

"Một giấc? Người chỉ ngủ một giấc, thế nhưng một giấc cũng rất dài rồi, " Phụng Tình Xu đùa cợt nói, "Người đã ngủ chừng một tháng rồi."

"A, lâu như vậy sao!?" Hoa Ngọc Dung xin lỗi gãi gãi đầu, "Ta nhớ được ta..... Ah, không đúng, ta bị người chém một đao trong quân doanh....." da.nlze.quydo/n Hoa Ngọc Dung động động cánh tay, "Sao không cảm thấy đau chứ? Khi nào thì đã khỏi rồi?"

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt Phụng Tình Xu liền tối lại, chậm rãi nói: "Thương thế của người đã sớm tốt rồi, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại."

"A? Thật ư!" Hoa Ngọc Dung ngạc nhiên nhìn bản thân, thật không có vết sẹo! Ngay cả vết sẹo trước kia không cẩn thận bị thương cũng biến mất! "Trời ơi, là ai chữa trị cho ta? Dùng là thuốc gì vậy? Thật là quá thần kỳ!"

"Trước không nói chuyện chữa thương cho người, người trả lời ta trước đi" Phụng Tình Xu nghiêm nghị hỏi, "Ngày đó khi thích khách tới sao người không phản kích? Không phải người biết võ công sao?"

Hoa Ngọc Dung sưng sò, nói: "Là ai nói cho nàng biết ta có võ công?"

Phụng Tình Xu cau mày, "Lời này của người có ý gì? Ban đầu lúc ở Xuyên Vân quốc, tại Khúc Thành, vào buổi sáng sớm đó rõ ràng người đã tránh được một chương của Tinh Ảnh!"

"A! Nàng nói là khi đó?" Hoa Ngọc Dung chợt hiểu, hiển nhiên cũng nhớ lại lúc ban đầu gặp nhau. Giương mắt liếc liếc sắc mặt của Phụng Tình Xu, dinendian.loqidjon Hoa Ngọc Dung nhỏ giọng nói: "Cái đó, thật ra thì, ta chỉ có khinh công là lợi hại nhất, những thứ khác cũng, ách, không ra gì....."

Phụng Tình Xu vừa nghe, sắc mặt đen lại. Nàng lại nhìn lầm hai lần trên cùng một người! Lần đầu tiên cho là Hoa Ngọc Dung có võ, lần thứ hai là đánh giá cao "võ nghệ" của Hoa Ngọc Dung!

"Sao thời điểm đó ngươi không chạy ra, còn phải ngốc ở trong lều, ngươi cố ý muốn bị chém chết sao!?" Phụng Tình Xu nói chuyện.

Hoa Ngọc Dung co rúm lại, ngượng ngùng cười nói: "Không phải ta đây phải bảo vệ hoàng hậu nương nương sao!"

Vừa nghe thấy Hoa Ngọc Dung trả lời, hóa khí Phụng Tình Xu vừa mới nổi lên nhất thời "xẹt" một tiếng, không còn nữa.

Cho dù Hoa Ngọc Dung không nói, nhưng Phụng Tình Xu vẫn biết, Hoa Ngọc Dung làm cũng vì chính nàng. Dọc theo đường này, nàng và Lục Miểu, Đệ Ngũ Long Quý coi trọng Lục Tình La, ai cũng nhìn ra được, bởi vì ngoài ăn cơm và nghỉ ngơi ra, phần lớn thời gian nàng đều lấy ra để trị liệu cho Lục Tình La. Nàng cũng biết ý nghĩ trong lòng Hoa Ngọc Dung, đơn giản cho là Lục Tình La rất quan trọng với nàng, vì vậy khi Lục Tình La gặp phải nguy hiểm, hẳn phần đầu quên mình bảo hộ Lục Tình La, thậm chí coi mình như tấm khiên thịt ngăn cản kiếm cho Lục Tình La. Dĩ nhiên, trong này cũng không thiếu thân phận hoàng hậu của Lục Tình La, nhưng mà, trước khi tất cả chưa được làm sáng tỏ, đó cũng chỉ là suy đoán, có ai sẽ vì một suy đoán mà bỏ thêm tính mạng của mình chứ?

Phụng Tình Xu thở dài, đứng dậy ngồi ở bên cạnh Hoa Ngọc Dung, đối mặt với hoa đào hiện lên trong mắt, nói: "Hoa Ngọc Dung, ta rất cảm kích ngươi đã vì ta làm tất cả, ta cũng rất cảm động. Nhưng mà, ngươi phải nhớ, muốn đứng ở bên cạnh ta, Dieerndkdan/leequhydonnn chỉ dang hiện không câu lợi là không đủ, ngươi phải học được cách bảo vệ chính bản thân ngươi, để cho mình còn sống đứng ở bên cạnh ta, mà không phải dùng cái chết để lấy lòng ta, các thức như vậy thức vĩnh viễn cũng không lay động ta nổi đâu, ngươi nhớ chưa?"

Phát hiện giọng điệu Phụng Tình Xu dần dịu dàng, Hoa Ngọc Dung lập tức gạt đầu mạnh, trong lòng không ngừng toát ra từng đóa hoa đào, hoa nở rộ, khiến người ta không nhìn được cười lên. Hẳn biết, lần hy sinh này không phải không có hiệu quả, vừa đứng ngược lại, hiệu quả cực kỳ tốt, hẳn đã thấy lòng của Phụng Tình Xu đã mở rộng cho hắn!

Phụng Tình Xu nhìn sắc trời bên ngoài, đã gần tối, vì vậy nói với Hoa Ngọc Dung: "Sắc trời không còn sớm, ngươi nhanh về nhà đi, hôm nào tới tìm ta."

Hoa Ngọc Dung nghe lời xuống giường, trong lòng mừng rỡ không thôi, nàng nói hôm nào đến tìm nàng, đây là giải thích, hẳn có thể quang minh chính đại tìm đến nàng đó!

Đi tới cửa, Hoa Ngọc Dung đột nhiên nghĩ tới, xoay người nói với Phụng Tình Xu: "Xu Xu, nhà ta đang ở phía đông hoàng thành, Hoa phủ, rất dễ tìm đấy!" Nói xong, quay người đi.

Hoa phủ thành đông..... Sao? Phụng Tình Xu nhìn phía ngoài cửa sổ, vị Hoa đại nhân đó, là nhân vật lợi hại, một phần lớn quan viên trong triều đình đều là môn sinh của hắn!

Đang suy nghĩ, trong Thẩm Xu Vãn lại nổi lên một hồi ầm ập. Phụng Tình Xu duỗi tay, một chiếc điện thoại tinh xảo khéo léo xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vừa nhìn, là Phụng Vu Dực gọi tới.

"Này, phụ thân, sao vậy, sao lại gọi cho nữ nhi?" Phụng Tình Xu vừa mở miệng đã nghịch ngợm.

"Hừ! Con còn không biết xấu hổ! Vừa đi hai tháng, một tin tức cũng không có!" Phụng Vu Dực tức giận hừ nói.

"Ha ha! Không phải nữ nhi đang rất bận bịu sao!" Phụng Tình Xu làm nũng nói.

"Cũng biết nói bận!" Phụng Vu Dực ngoài miệng phê bình, vẫn không quên quan tâm nói: "Phải nhiều người như vậy đi theo các con, đi@en*dyan(lee^qu.donn) cũng không biết dùng à? Những người đó làm ăn cái gì không biết? Còn cần con tới bận sao?"

Phụng Tình Xu cười gượng, cũng không muốn nói chuyện gặp tập kích dọc đường, tránh cho lão nhân gia quan tâm, vì vậy nói sang chuyện khác: "Sao người lại gọi điện thoại tới? Có chuyện gì không?"

Phụng Vu Dực vừa nghe, lại bắt mất hừ một tiếng: "Không có chuyện thì không thể gọi sao?" Có điều bức tức chính là bức tức, vẫn phải nói chuyện chính: "Ta và nương con đang ở Xuyên Vân quốc, tới cầu hôn cho con rồi!"

"Há? Nhanh như vậy?" Phụng Tình Xu cười nói, không có chút cảm giác xấu hổ nào mà thiếu nữ nên có khi nhắc tới hôn sự.

"Không tính là nhanh, ta và nương con đang từ từ đi! Dọc theo đường đi cũng thường thức không ít cảnh núi sông!" Nói đến chỗ này, Phụng Vu Dực quả thực là mặt mày hớn hờ, một chuyến cầu hôn, còn có thể thuận tiện du ngoạn một phen, thật là sáng khoái!

Nhưng mà nghĩ đến sắc mặt của thông gia tương lai thì Phụng Vu Dực cười nói: "Xu nhi à, có phải con không nói về thân phận của con với thông gia không? Sao khi chúng ta tới cửa cầu hôn, bọn họ còn mang về mặt kinh ngạc vậy? Nếu không phải trong điện thoại di động của chúng ta có hình của tiểu Thư nhi, bọn họ còn không tin đâu!" Nói xong, dfienddn liequidoon Phụng Vu Dực còn rất hăng hái nói với Phụng Tình Xu về phản ứng của phu thê Tuấn Nhữ Dương lúc đó, khiến hai người kinh ngạc nhất là Phụng Tình Xu lại chính là "công chúa hái cỏ" mà ban đầu bọn họ lên lút nói với nàng! Đòi

phu thê nghĩ đến đây, cũng không biết có bao nhiêu xấu hổ!

Phượng Tinh Xu cũng có thể tưởng tượng cảnh tượng đó, vì vậy cũng khẽ nở nụ cười. Ban đầu khi ở Châm Bích thành, nàng không dùng diện mạo thật, không trách được phụ thân phải dùng hình của Thụ nhi, may mà nàng còn giữ lại một con đường.

Phượng Vũ Dực thỏa mãn nói: "Xu nhi tốt, mặc dù ban đầu vì phụ không hài lòng con cầm điện thoại tới cầu hôn, nhưng nể tình thông gia không biết, vì phụ quyết định tha thứ cho con!"

Phượng Tinh Xu vừa nghe, lập tức đầu đầy hắc tuyến. Phụ thân này, ở trước mặt người ngoài là một vương gia oai phong, nhưng vừa ở trước mặt nương và nàng, thì trở thành một lão ngoan đồng, chuyện lâu như vậy, còn so đo đến tận bây giờ! Phượng Tinh Xu đang suy nghĩ, có cần nói "cảm ơn" với phụ thân hay không?

"Chúng ta nói cho bọn họ biết tác dụng của điện thoại di động, bọn họ còn không tin! Lát nữa ta để bọn họ gọi tới, con bảo tiểu Thụ nhi đến nghe điện thoại đi! Ta sẽ để bọn họ xem thử điện thoại di động lợi hại thế nào!" Phượng Vũ Dực nói.

Phượng Tinh Xu đang muốn nói gì đó, điện thoại di động lại vang lên "tinh tinh", vì vậy vội vàng nói: "Phụ thân, hiện tại con có chuyện, diennndle,qu.y don vậy tới nay người gọi tới đi! Nhớ tuyệt đối đừng để người khác thấy điện thoại di động này đó!"

"Được rồi, được rồi, đã biết!" Phượng Vũ Dực cũng không làm chậm trễ Phượng Tinh Xu, nói hai ba câu rồi cúp điện thoại.

Phượng Tinh Xu lập tức nhận vào một cuộc điện thoại khác, là Tinh Ảnh gọi.

"Xu." Giọng Tinh Ảnh trầm thấp vang lên ở bên kia điện thoại.

"Ừ, ta đây. Vừa rồi phụ thân gọi điện thoại tới." Phượng Tinh Xu nói.

"Hả? Vương gia gọi điện thoại?" Trong giọng Tinh Ảnh mang theo nghi ngờ.

"Đúng vậy! Là vì chuyện cầu hôn Thụ nhi." Phượng Tinh Xu buồn cười nói.

"A! Thì ra là như vậy." Tinh Ảnh hiểu rõ gật đầu. "Đúng rồi, ta nói với nàng một chút về kết quả đã điều tra được." Tinh Ảnh lập tức trở về chủ đề chính.

"Tốt, chàng nói đi."

"Ta đi tra xét tư liệu về quốc cữu Mộ Dung Vũ, may mắn, gần đây có việc tương đối khác thường là quốc cữu đột nhiên có nhiều khoản giao dịch không rõ, hơn nữa số tiền giao dịch đều rất lớn, chúng ta lên tìm hiểu nguồn gốc, Diennndle,qu.y don tra rõ khoản tiền này chảy về phía Xuyên Vân quốc, sau đó còn chưa có tra được, chỉ là cho ta thêm mấy ngày nữa, nhất định sẽ tra được."

Phượng Tinh Xu gật đầu, nói: "Vậy chàng nhanh tra đi, sớm tra được cũng tốt, chỉ là hiệu suất của chàng đã rất khá, thời gian không tới một ngày đã tra ra nhiều như vậy, rất tốt."

Tinh Ảnh cười "ha ha" hai tiếng, lại nói: "Ta sẽ xong sớm, nàng hãy yên tâm đi! Nhưng mà chúng ta tra hán như vậy, đoán chừng bên kia sẽ có phát hiện, bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn nhà người ta, mọi sự vẫn cần thận một chút thì tốt hơn. Quốc cữu gia này bởi vì có Huyền phi ở sau lưng làm chỗ dựa, những năm này thế lực ở Hí Triều quốc rất sâu, không nói một tay che trời, nhưng cũng là nhân vật khó dây dưa, cho nên các nàng vẫn cần thận thì hơn!"

"Được, ta biết rồi, chính chàng cũng chú ý một chút, cứ như vậy đi, tạm biệt." Phượng Tinh Xu thu hồi điện thoại, trong mắt lóe lên tà mị. Quốc cữu gia? Chỉ cần là chuyện Phượng Tinh Xu nàng muốn làm, ngay cả tiên hoàng lão tử cũng phải mở đường cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 30

Từ trong mạch suy nghĩ tỉnh táo lại, Phượng Tinh Xu nhìn sắc trời, thật không còn sớm, suy nghĩ một chút, đứng dậy chạy về phía viện đặc biệt chứa lại trong Hào Mộng lâu. Người trong viện này đều là người mang tới từ Hiền vương phủ, toàn bộ hành lễ với Phượng Tinh Xu rồi lui xuống.

Phượng Tinh Xu đi tới phòng của Phượng Duy Tĩnh, lẳng lặng pha một bình trà thơm, nhắm mắt lại chờ bóng dáng màu trắng.

Không lâu lắm, một vạt áo trắng liền xuất hiện ở trong tầm mắt. Bước chân có vẻ hơi gấp gáp, ánh hoàng hôn hắt trên áo trắng, Diennndle,qu.y don nhem lên một vệt màu vàng, bước chân hơi vội kéo theo ống tay áo, tựa như một bướm trắng bay xiêu vẹo, ở dưới bầu trời chiều chạy về phía trước.

"Tinh nhi!" Giọng Phượng Duy Tĩnh vang lên ở cửa ra vào.

Gương mặt Phụng Tinh Xu mang theo nụ cười nhìn về phía cửa, đưa tay rót một chén trà.

Hơi thở Phụng Duy Tinh đã bình ổn, ngồi vào chỗ đối diện Phụng Tinh Xu, nâng chén trà lên hớp một ngụm. "Ta không biết nàng lại đến nhanh như vậy, nên ta đã ra đường đi dạo một mình."

"Ha ha, đột nhiên phát sinh một chút chuyện khẩn cấp, cho nên tới." Phụng Tinh Xu đáp.

"Chuyện khẩn cấp?" Phụng Duy Tinh trầm ngâm, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, không cần lo lắng, đã giải quyết rồi." Phụng Tinh Xu trấn an nói.

"Vậy thì tốt." Phụng Duy Tinh thở phào nhẹ nhõm. Hắn muốn để cho nàng trải qua cuộc sống không buồn không lo, tất cả vấn đề đều giao cho hắn thay nàng giải quyết, không để nàng bị chút quấy nhiễu nào, nhưng với thân phận này của bọn họ, có rất nhiều chuyện cũng không thể không để ý, vì vậy hắn luôn ngăn ở trước người nàng, giải quyết tất cả các phiền toái. Có điều, luôn có lúc sơ hở, cũng may, nàng cũng không phải là đóa hoa yêu kiều cần người cẩn thận che chở, nàng có thể là đồng hành cùng hắn kẻ vai chiến đấu!

"Đệ nói thử thu hoạch sau khi ra đường thế nào?" Phụng Tinh Xu lên tiếng nói.

"Nhìn thử thương nghiệp ở Hí Triều quốc phát triển thế nào, còn dò xét thử mấy sản nghiệp." Phụng Duy Tinh thân nhiên nói, "Trong Long Hải thành rất nhiều thương gia nhìn như không có liên quan, nhưng mà ta lại phát hiện giữa bọn họ hẳn là có liên lạc, dieendaaneequydonn chúng ta muốn phát triển thương nghiệp ở chỗ này vẫn còn có chút khó khăn, mặc dù trước sau sẽ được rất nhiều quý tộc dân chúng theo đuổi, nhưng mà ở trong vòng thương nghiệp, sẽ ở trong trạng thái bị cô lập."

"Cô lập?" Phụng Tinh Xu trầm ngâm, "Nghe nói quốc cữu gia Mộ Dung Vũ một tay che trời ở Hí Triều quốc, thế lực lớn như vậy, không có tài chính không lỗ ừng hộ, là không có cách nào hoạt động....."

"Nàng nói là..... Là quốc cữu ở sau lưng?" Phụng Duy Tinh kinh ngạc hỏi.

Phụng Tinh Xu gật đầu, "Rất có thể, vừa rồi Tinh Ảnh gọi điện tới đây nói với tỷ, gần đây Mộ Dung phủ có mấy khoản bạc không rõ chảy về phía Xuyên Vân quốc, tỷ nghĩ, phần lớn những khoản bạc kia là do những cửa hàng này cung cấp đi!"

"Xuyên Vân quốc?" Phụng Duy Tinh nghi ngờ, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Phụng Tinh Xu giương lên nụ cười không rõ, "Nghe nói tổng bộ Phi Tuyết lâu đang ở Xuyên Vân quốc."

"Cái gì?" Phụng Duy Tinh cả kinh, Mộ Dung Vũ, Phi Tuyết lâu..... Lục Tinh La!?

Phụng Duy Tinh khiếp sợ nhìn về phía Phụng Tinh Xu: "Nàng nói là..... là Mộ Dung Vũ?"

"Trước mắt hẳn là kẻ khả nghi nhất không phải sao?" Phụng Tinh Xu không nhanh không chậm nói, "Ngoại trừ chúng ta ra, không có ai biết Tinh di, mà ngày đó người ở chỗ này, không thể nào có người tiết lộ tin tức này ra ngoài, vậy tại sao dọc theo đường đi có nhiều nhóm sát thủ như vậy, hơn nữa tất cả đều hướng về Tinh di?" Phụng Tinh Xu nói tới liền dừng, trên mặt Phụng Duy Tinh từ từ lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

"Nàng nói là, có người cũng nhận ra Tinh di, bởi vì nàng tồn tại sẽ tạo thành uy hiếp nào đó, cho nên phải trừ khử nàng trước khi nàng tới Hí Triều quốc." Phụng Duy Tinh phân tích nói, "Mà người làm như vậy rất có thể chính là Mộ Dung Vũ! Da.nlze.qydyo/mn Ngày đó ở cửa ra vào, người của Từ Nguyệt Hí từng phát sinh tranh chấp với người của vương phủ, lúc ấy Đệ Ngũ Long Quỷ cũng đó, hắn mang theo Tinh di đến tìm ư phụ, mà Tinh di vừa vịn bị Mộ Dung Vũ thấy được, Mộ Dung Vũ là quốc cữu Hí Triều quốc, nhất định sẽ nhận ra Tinh di, vì vậy vì muội muội của hắn, hắn nhất định sẽ....."

"Trước mắt, Mộ Dung Vũ có hiềm nghi lớn nhất, dọc theo đường đi chúng ta bảo vệ Tinh di rất tốt, trong Hí Triều quốc không có người khác thấy qua Tinh di, vì vậy, không nghi ngờ hẳn thì nghi người nào?" Nói xong, Phụng Tinh Xu bày ra kết giới ở trong phòng, nói ra tin tức lấy được buổi trưa cho Phụng Duy Tinh: "Đệ đoán hôm nay tỷ gặp được người nào?"

"Người nào?" Phụng Duy Tinh lập tức hỏi ngược lại.

"Hoàng nữ Hí Triều quốc Từ Mộng Cơ." Phụng Tinh Xu lộ ra một nụ cười thần bí, "Đệ lại đoán xem hôm nay tỷ lấy được tin tức gì?"

Phụng Duy Tinh dừng lại, dờ khóc dờ cười nói: "Ta cũng không phải là con giun trong bụng nàng, làm sao ta biết được! Lại nói, hôm nay ta cũng không đi cùng với nàng đâu."

Phụng Tinh Xu cũng không đùa giỡn Phụng Duy Tinh nữa, rất dứt khoát nói cho hắn biết: "Hôm nay tỷ lấy được một tin tức rất thú vị, hoàng nữ Hí Triều quốc Từ Mộng Cơ và hoàng tử Từ Nguyệt Hí, lại là tỷ đệ cùng cha khác mẹ!"

"Loảng xoảng!" Tay Phụng Duy Tinh run lên, chén trà theo tiếng mà nát vụn. "Nàng... nàng nói gì?" Phụng Duy Tinh trợn mắt hốc mồm, bị một câu nói của Phụng Tinh Xu làm kinh ngạc.

"Là thật." Phụng Tinh Xu lặp lại.

"Làm sao có thể!? Từ Nguyệt Hi không phải là đứa bé của Tinh di sao?" Phương Duy Tinh vẫn chưa tin. "Làm sao nàng biết? Nàng chỉ thấy Từ Mộng Cơ đã ra suy đoán này?"

"Không phải suy đoán!" Phương Tinh Xu thanh minh lần nữa, "Duy nhi, mặc kệ ta dùng cách gì, kết quả chính là như vậy, dinendian.loqid]on cũng không ai có thể thay đổi, cũng không thể nói ta bịa đặt hoàn toàn."

"Nhưng mà, vậy....." Phương Duy Tinh còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng chống lại đôi mắt trong veo đó, nên cái gì cũng không nói nữa. Hắn nên tin tưởng nàng, bất luận nàng nói chuyện hoang đường cỡ nào, hắn cũng muốn đứng ở sau lưng nàng ủng hộ nàng. Nghĩ như vậy, Phương Duy Tinh liền bình tĩnh.

Phương Tinh Xu thu biến hóa của Phương Duy Tinh vào trong mắt, ý cười trong mắt càng đậm, kèm theo là tình ý dạt dào. Đây chính là nam nhân mà nàng muốn, bất luận đúng sai, cũng sẽ kiên định, thủy chung như một đứng ở sau lưng ủng hộ nàng.

"Duy nhi, nếu như lúc trước chúng ta hoài nghi động cơ ám sát của Mộ Dung Vũ, như vậy hiện tại, lý do này có phải đủ rồi không?"

"A! Nàng nói là....." Phương Duy Tinh chợt hiểu, "Từ Nguyệt Hi và Từ Mộng Cơ là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, như vậy Từ Nguyệt Hi chính là nhi tử của Huyền phi rồi! Điều bí mật này, mặc dù không biết có bao nhiêu người biết, nhưng người biết cũng không thể còn sống, hoàng thượng Hí Triều quốc vốn coi Từ Nguyệt Hi là hài tử của Tinh di nên càng yêu thương hắn có thừa, dưới mắt còn sắp sắp phong hắn làm thái tử, một khi điều bí mật này bị người ta phát hiện, truyền đến trong tai hoàng thượng, như vậy rất có thể đưa tới một hồi sóng lớn, mặc dù cuối cùng có thể sẽ không ảnh hưởng kết quả, nhưng trong lòng hoàng thượng nhất định sẽ có vương mắc, đối với Huyền phi, đối với gia tộc Mộ Dung đều không phải là chuyện tốt, cho nên bất luận thế nào Mộ Dung Vũ cũng sẽ không để Tinh di sống sót!"

"Đúng, chính là như vậy!" Phương Tinh Xu gật đầu, "Cho nên, Duy nhi, trước khi chuyện có kết quả, đệ nhất định phải chăm sóc Tinh di thật tốt, không để nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn."

"Được, ta biết rồi!" Phương Duy Tinh đồng ý nói, "Đúng rồi, nếu như chuyện đúng như thế, vậy đứa bé của Tinh di....."

Phương Tinh Xu thờ dãi, "Chuyện xảy ra mười lăm năm trước chúng ta không rõ ràng, tất cả cũng phải đợi Tinh di thật sự tỉnh táo lại mới biết, mặc dù bây giờ nàng không khác gì người thường, nhưng trí nhớ lại bị phong bế, vì vậy chúng ta muốn biết cái gì cũng chỉ có đợi, có điều, hi vọng đứa bé kia còn sống!"

"Nếu không, để người của Hoa Gian từ đi tìm thử?" Phương Duy Tinh đề nghị.

"Tìm? Làm sao tìm được? Khắp thiên hạ có rất nhiều thiếu niên mười lăm tuổi! Lại nói, chúng ta cũng không biết đứa bé kia là Nam hài hay nữ hài, cứ mù quáng tìm như vậy, không khác nào mò kim đáy biển! Sơ sót một cái, còn có thể đá thảo kinh xà" Phương Tinh Xu nhấp một miếng trà, tiếp tục nói: "Chúng ta vẫn cứ án binh bất động trước đi!" Dieennkdan/leequhydonnn Suy nghĩ một chút, lại nói: "Nếu như muốn làm gì đó, tỷ nghĩ, có thể phải bắt tay vào từ bối cảnh gia đình của Tinh di, như đã nói, bây giờ tỷ vẫn chưa đủ hiểu rõ về thân phận của Tinh di! Để người phía dưới đi điều tra một chút!"

"Được, chờ lát nữa sẽ phân phó." Phương Duy Tinh đồng ý nói.

Phương Tinh Xu xem chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, vì vậy đứng lên nói: "Tỷ đi về trước đây, hiện tỷ đang ở chỗ hồ ly, có chuyện gọi điện thoại tìm tỷ là được, bây giờ đệ phải chiều cổ Tinh di, chớ bại lộ mục tiêu."

"Được." Phương Duy Tinh cũng đứng lên.

"A!" Phương Tinh Xu đột nhiên cười khẽ một tiếng, "Nói đến điện thoại, tỷ lại nhớ lại, Thư nhi còn có một cuộc điện thoại đó!"

"Cái gì?" Phương Duy Tinh không rõ chân tướng nhìn Phương Tinh Xu.

Phương Tinh Xu kể chuyện vừa xảy ra cho Phương Duy Tinh, Phương Duy Tinh nghe cũng liên tục nở nụ cười.

Hai người đi ra khỏi phòng, sau khi Phương Tinh Xu xoay người cho Phương Duy Tinh một nụ hôn cáo biệt, mắt liếc về phía chỗ của Lục Tinh La, ngón tay ngọc nhấc lên, một tia sáng màu tím trong nháy mắt vụt lên.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tinh nữ truyền ****

Ánh chiều tà chiếu xuống, khiến cả vùng đất tỏa ánh vàng, mọi người đắm chìm trong cái mát mẻ của mùa hè.

Phủ quốc cỡ to như vậy, bọn hạ nhân nhẹ chân nhẹ tay làm việc. Hôm nay thể lực của quốc cửu như mặt trời ban trưa, nếu ai tay chân không lưu loát, chọc quốc cửu gia tức giận, mất mạng nhỏ cũng không ai quản. Chỉ là giờ phút này, quốc cửu gia không biết đã đi đâu, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy. Có điều, không thấy mới vô cùng may mắn!

"Đây là ý gì?" Trong căn phòng khép kín, truyền đến một tiếng chất vấn.

"Quốc cửu gia, ngài cũng thấy đấy, lâu chủ chúng ta đã quyết định hủy bỏ việc làm ăn này rồi." Một người áo đen đứng thẳng, đi@en*dyan(lee^qu.domn) trước mặt hắn là một xấp ngân phiếu mới tinh.

"Cái gì, hủy bỏ!?" Mộ Dung Vũ tức giận vỗ bàn đứng lên, "Tại sao lại hủy bỏ? Không phải các người chưa bao giờ trả lại sao!?"

"Quốc cữu gia, đó là quy củ do lâu chủ đời trước của chúng ta quyết định, vốn lâu chủ mới của chúng ta cũng không muốn hủy bỏ cuộc trao đổi này, nhưng mà số lượng sát thủ ám sát đưa vào vụ này đã vượt qua số lượng sát thủ đưa vào các vụ trước kia, hơn nữa còn tổn thất vô cùng nghiêm trọng, chỉ có lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ có năm người còn sống trở về, càng về sau, phái người đi còn không thể sống mà trở về, đây là tổn thất lớn nhất trong lâu chúng ta từ trước tới nay, vì vậy lâu chủ quyết định bỏ vụ trao đổi này, kính xin quốc cữu gia tìm cao minh khác đi!"

Mộ Dung Vũ vừa nghe, gân xanh trên trán nổi lên, vung tay lên, tất cả đồ trên bàn đều bị quét xuống đất, xấp ngân phiếu cũng đi bay theo rơi trên đất.

"Các ngươi rút lui khỏi vụ này, không sợ bị hủy hết uy tín sao!?" Mộ Dung Vũ uy hiếp nói, "Mấy năm trước các ngươi đã thất thủ một lần, đắc tội với quyền quý nước khác, khiến các ngươi luôn bị Quân Cơ xử mới xuất hiện áp chế, hôm nay các ngươi xác định Phi Tuyết lâu có thể lại chịu đựng hậu quả uy tín bị hủy hết một lần nữa sao? Chỉ sợ nếu như vậy, sau này Phi Tuyết lâu muốn lên hàng ba tổ chức sát thủ hàng đầu cũng không được rồi!"

Người áo đen ngừng lại, vốn giọng nói chân thật càng thêm một tầng lạnh lẽo: "Quốc cữu gia muốn nói, chúng ta cũng không có cách, lâu chủ nói rồi, tình nguyện phá hủy uy tín cũng không muốn phá hủy Phi Tuyết lâu."

"Ngươi! Được! Được! Biến, cút cho ta!" Mộ Dung Vũ tức giận quát lớn.

Người áo đen nhìn cũng không nhìn Mộ Dung Vũ một cái, xoay người rời đi.

Nét mặt Mộ Dung Vũ âm trầm nhìn chằm chằm ánh nến le lói bên trong phòng, âm thầm nghĩ còn có tổ chức nào có thể giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ này hay không, suy nghĩ hồi lâu cũng không tổ chức nào thích hợp. Danh tiếng cùng với thực lực lớn nhất trong giang hồ chính là Quân Cơ xử, nhưng Quân Cơ xử đã kiên quyết cự tuyệt hắn khi mới giao thiệp lần đầu tiên, hắn chỉ tìm được Phi Tuyết lâu, nhưng không có nghĩ đến Phi Tuyết lâu bị thương nặng như thế, kế tiếp hắn nên tìm người nào giúp một tay? Còn có tổ chức nào có thể đảm nhiệm đây?

Cho đến cuối cùng, Mộ Dung Vũ không thể không bỏ qua ý niệm âm thầm giải quyết, bước nhanh đi ra khỏi mật thất, cất giọng phân phó ra phía ngoài: "Người đâu! Chuẩn bị xe vào cung!"

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

"Tại sao ngươi vẫn còn ở nơi này?" Một tiếng quát to thức tỉnh thiếu nữ, còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã bị người mãnh liệt kéo lên, dđiendn lieqiudoon "Tiểu nha đầu càng lúc càng lớn mật rồi, ban ngày thế mà lại ngăn người ra, ngươi không muốn làm ở Kim phủ đúng không!?"

Thiếu nữ cả kinh, vội vàng nói: "Thái Linh tỷ, tỷ nói gì vậy! Tiểu Mễ thật vất vả mới cầu được một cái chỗ ở Kim phủ, còn lấy được phúc của lão tổ tông mới có thể phục vụ ở bên cạnh lão nhân gia, sao Tiểu Mễ có thể không muốn làm chứ!"

Thái Linh vừa đi về phía trước vừa nói thầm nói: "Còn nói sao! Ngươi nói thử đáng về chính ngươi như thế nào đi! Còn dám ngăn người! Chuyện lão tổ tông phân phó ngươi còn nhớ rõ sao?"

"À? Lão, lão tổ tông phân phó chuyện gì?" Tiểu Mễ sửng sò, thật đúng là không biết lão tổ tông phân phó chuyện gì!

Thái Linh đối với bản tính của Tiểu Mễ đã tập mãi thành thói quen, xa xa thấy hai bóng người quen thuộc, lôi kéo tay Tiểu Mễ nắm thật chặt, ngừng lại, hai người thì lễ với người đi tới: "Gặp qua thiếu gia, biểu tiểu thư!"

Một thân cảm y vàng rực ở dưới trời chiều càng phát ra rực rỡ, Kim Bích Đạc gật đầu với hai người một cái, hỏi: "Nãi nãi đâu rồi?"

"Hồi thiếu gia, lão tổ tông dâng hương tắm rửa đang trong phòng!" Thái Linh hồi đáp.

"Dâng hương tắm rửa?" Tịch Thâm Nhụy nhìn về phía Kim Bích Đạc, "Nãi nãi lại muốn vào căn phòng đó?"

Kim Bích Đạc nhìn Thái Linh, Tiểu Mễ, Thái Linh cúi người chào nói: "Lão tổ tông phân phó tụi nô tỳ đi quét dọn Lâm Phong các trước."

Kim Bích Đạc nói: "Nếu như thế, các ngươi mau đi đi!" Quay đầu lại nói với Tịch Thâm Nhụy: "Nếu nãi nãi muốn đi Lâm Phong các, diennndnle,qu.y don hôm nay cũng không đi tìm người, chúng ta đi thôi! Vừa đúng ta muốn đi xem cửa hàng một chút, muội trở về phòng đi!"

Tịch Thâm Nhụy hiểu gật đầu, hai người cùng rời khỏi.

Thái Linh và Tiểu Mễ đưa mắt nhìn hai người rời đi, cho đến khi không thấy được bóng dáng, Thái Linh mới tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Mễ vội vàng đi theo phía sau Thái Linh, nghi ngờ hỏi: "Lâm Phong các? Thái Linh tỷ, Lâm Phong các là nơi nào vậy? Sao muội chưa bao giờ nghe qua?"

Thái Linh không ngừng bước chân, nhưng cũng không quên giải thích: "Lâm Phong các là cấm địa Kim gia, chỉ có lão tổ tông mới có thể đi vào, cũng chỉ có người bên cạnh lão tổ tông mới có thể đi vào quét dọn, lần đầu tiên ngươi đi vào, chờ lát nữa đi vào tay chân phải nhanh nhẹn, cũng đừng làm hỏng cái gì, nếu không hậu quả cũng không phải là ngươi có thể gánh nổi!" Thái Linh cảnh cáo nói.

"Oa! Nghiêm khắc như vậy sao?" Tiểu Mễ rút cổ lại, trong lòng nhỏ giọng nhắc nhở mình, chờ lát nữa nhất định phải cẩn thận một chút.

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi tới Lâm Phong các.

Thái Linh đưa tay đẩy, cửa nhẹ nhàng mở ra, không có phát ra một tiếng vang, như vậy có thể thấy được, cánh cửa này thường có người ra vào.

Tiểu Mễ đi theo Thái Linh, còn có mấy tỷ nữ hơi lớn tuổi, mấy người phân phối nhiệm vụ, liền bắt đầu cẩn thận quét dọn.

Trong lòng Tiểu Mễ vẫn nhắc nhở mình phải cẩn thận làm việc, nhưng càng nhắc nhở ngược lại càng sẽ hỏng việc, Die nd da nl e q uu ydo n khi Tiểu Mễ quét dọn đến một góc, tay đã cứng ngắc, không để ý, hộp gỗ trong tay rơi tay rơi xuống đất.

"Cạch!" Sau khi hộp gỗ tinh xảo rơi xuống vang lên tiếng trong trẻo, nắp hộp bung ra, bức họa trong hộp theo đó mà mở ra.

"A!" Tiểu Mễ giật mình, vội vàng nhìn xung quanh, nhìn thấy gần đây không có người, trái tim đập thình thịch trong lòng rồi cuộc đề xuống, nhanh chóng tới trước bức họa đã rơi xuống đất lên, miễn bị nhìn người thấy.

"Ah?" Khi Tiểu Mễ thấy người trên bức họa thì trong lòng kinh ngạc, bức họa này về ai? Sao.....

Nghe được gần đó có động tĩnh, Tiểu Mễ vội vàng cất bức họa bỏ vào hộp gỗ, quay người đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 31

Ở trong phủ tể tướng mấy ngày, thông qua Tâm Mộng Hồ, quan hệ của Phụng Tinh Xu và Từ Mộng Cơ càng thêm thân thiết, Phụng Tinh Xu thường xuyên chơi cờ với Từ Mộng Cơ, nói những chuyện đã trải qua, hai người càng nói chuyện càng hợp ý, quả thật có loại cảm giác hận không thể gặp sớm hơn.

Từ Mộng Cơ đúng là một người rất có tài hoa, bất luận là tư tưởng mưu lược hay là kiến thức, đều có thành tựu rất sâu. Nếu không phải những năm này ở trong hoàng cung bị lạnh nhạt, khiến nàng học xong phải giấu tài, vị hoàng nữ này chỉ sợ sớm đã nổi tiếng khắp thiên hạ rồi!

Có lẽ bởi vì Tâm Mộng Hồ, có lẽ bởi vì bản thân Phụng Tinh Xu, dù sao khi Từ Mộng Cơ đối mặt với Phụng Tinh Xu lại không đề phòng, khiến Phụng Tinh Xu rất dễ dàng hiểu hết con người nàng không còn một mống. Die nd da nl e q uu ydo n Phụng Tinh Xu lấy một tấm chân tình đối đãi, khiến Từ Mộng Cơ cũng sắp coi Phụng Tinh Xu là tri kỷ thứ hai sau Tâm Mộng Hồ. Hai người ngoài việc trao đổi tài văn chương ra, còn thường xuyên làm một chuyện, đó chính là nhìn Tâm Mộng Hồ và Hàm Tinh đùa giỡn.

Lần này Hàm Tinh lại phát huy kiểu người kẻo mề xúng vô cùng nhuần nhuyễn, mặc cho Tâm Mộng Hồ chê cười thế nào cũng mặt không đổi sắc, ngay cả Tâm Mộng Hồ cảm thấy đánh hấn cũng không lui bước chút nào, trong cơn tức giận Tâm Mộng Hồ vùng dậy to lên, đánh đầu Hàm Tinh đến rách chảy máu! Ngay lúc đó nàng đã bị sợ đến hoang mang, khi nào khóc cũng không biết, cuối cùng vẫn là Tâm Á Thanh nói một câu giữ Hàm Tinh lại: "Người đã cố chấp như vậy, thế thì người cứ ở lại bảo vệ tiểu nữ đi!" Trời mới biết với bản lĩnh của Tâm Mộng Hồ, Hàm Tinh cũng không theo kịp, lời này của Tâm Á Thanh cho dù ai đều cảm thấy rất giả dối, nhưng vì hai oan gia này, tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở, giả bộ như không biết, cứ như vậy để Hàm Tinh ở lại.

Trải qua chuyện Hàm Tinh "chảy ra nhiều máu", Tâm Mộng Hồ cũng không còn bài xích hấn nữa, tuy rằng vẫn xa cách, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ len lén quan tâm, trên miệng nàng nói là sợ Hàm Tinh bị nàng đánh đến ngốc muốn nàng phụ trách, trên thực tế còn không phải quan tâm người ta lại nhún nhường không được sao, vệt chết còn cứng mồm! Sợ rằng Hàm Tinh này còn ước gì nàng đánh lại một lần nữa, hoàn toàn "phụ trách" luôn! Phụng Tinh Xu và Từ Mộng Cơ thường xuyên thấy nàng kỳ cục như vậy, hai người còn cảm thán với nhau mà nói sau này gặp được người trong lòng ngàn vạn lần không thể giống như hồ ly, thích cứ việc nói thẳng, tránh lãng phí thời gian, làm không tốt, sẽ phải bỏ lỡ.

Có điều cũng chính là hồ ly khâu thị tâm phi, khiến Từ Mộng Cơ sau này gặp được người ngưỡng mộ trong lòng thì không chút do dự xuất khẩu cầu ái, oanh động thiên hạ. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Mấy ngày nay, ngoài trong vương phủ rất náo nhiệt ra, Long Hải thành cũng là một mảnh vui mừng, dân chúng ở đây đều chuẩn bị cho đại điển sắc phong thái tử, dân chúng Hí Triều quốc từ bốn phương tám hướng đều tới, muốn quan sát một phen, coi như không xem được, cảm thụ một chút không khí cũng đáng vui mừng. Đặc biệt là hai ngày nay, kể từ sau khi đoàn sứ giả Long Phong quốc đến, đoàn sứ giả Xuyên Vân quốc và Việt Sa quốc cũng đã lần lượt tới, dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt. Vương gia Phụng Hàm Tiểu của Long Phong quốc, dieendaaneequydonn vương gia Đông Phụng Bán của Xuyên Vân quốc và tam hoàng tử Việt Sa quốc, ba người thân phận cao quý, diện mạo bất phàm, dẫn đến trái tim các thiên kim tiểu thư, đại gia khuê tú Long Hải thành rung động, những quán son phấn, hiệu vải, tiệm trang sức buồn bán vô cùng thịnh vượng, mỗi một lão bản đều cười đến nở hoa, kiếm tiền đến mỏi tay.

Đối mặt với rầm rộ như thế, Phụng Tinh Xu may mắn khi mấy ngày trước vào thành đã để Phụng Duy Tinh đi trước một bước, nếu không bây giờ sẽ bị chìm ngập trong đồng son phấn mất thôi.

Nhưng mà lại để cho Phụng Tinh Xu kinh ngạc chính là lần này người Việt Sa quốc tới Hí Triều quốc lại từ Long Ứng Tinh biến thành tam hoàng tử Long Ứng Quân, hơn nữa còn Viêm Vũ Thụy nửa đường chạy đi cũng không thấy bóng dáng đâu. Không có người quen, ngay cả hứng trí tán dóc Phụng Tinh Xu cũng không có. Cả ngày không phải vui ở phủ tể tướng chính là lạng lẽ chạy đến Hào Mộng lâu tìm Phụng Duy Tinh, lại cùng Lục Tinh La đã dịch dung, ba người cùng nhau lên núi xuống biển, chơi được cực kỳ vui mừng. Về phần Tuấn Thư, đã giao cho Tinh Anh vừa trở về không lâu, đứa nhỏ này, hai ngày nay lấy được điện thoại, thấy vô cùng mới lạ, ngày ngày ôm điện thoại không phải nấu cháo điện thoại cho phụ mẫu mình thì chính

là chơi trò chơi, chơi vui đến quên mọi việc. Giao cho Tĩnh Ảnh, Tĩnh Ảnh vừa có thể dạy hắn dùng điện thoại thế nào, mặt khác, có Tĩnh Ảnh coi chừng, cũng sẽ không bị người khác phát hiện, Phụng Tinh Xu lại rất yên tâm!

Mấy ngày nay phủ tể tướng có hai vị khách, tới đặc biệt ân cần, một là Hoa Ngọc Dung rạng rỡ hoa đào tràn lan, một là Từ Nguyệt Hi chức cao quyền quý ý mình bất phàm. Hoa Ngọc Dung tất nhiên không nói, kể từ ngày đó Phụng Tinh Xu tựa như cam kết một phen, đã bắt đầu từ từ tiếp nhận Hoa Ngọc Dung đến gần, vì vậy Hoa Ngọc Dung có thể nói là như nhặt được vàng, ngày ngày mang về mặt tươi cười; mà so sánh, Từ Nguyệt Hi có vẻ âm trầm rất nhiều, thái độ của Phụng Tinh Xu đối với hắn có thể so với người xa lạ, đối với hắn thân phận cũng chẳng thêm ngó tới, có một lần, Từ Nguyệt Hi bị Phụng Tinh Xu "không biết phân biệt" làm cho giận đến khẩu xuất cuồng ngôn, nhục mạ một câu, chọc giận người bên cạnh Phụng Tinh Xu lại không thể chọc tức Phụng Tinh Xu, Phụng Tinh Xu chỉ dùng câu nói đầu tiên đã đánh mất hết "tình cảm mãnh liệt" của Từ Nguyệt Hi —— "Hoàng tử, thiên hạ đều biết, Phụng Tinh Xu ta chắc chắn sẽ không lập gia đình, ta chỉ biết thủ phu, hơn nữa, cho tới bây giờ, ta đã có ba vị hôn phu, ngài xác định người ngài muốn là ta sao?"

Đây là lần đầu tiên Phụng Tinh Xu nói rõ chuyện của mình với người ngoài, trước đó khi xác định quan hệ với ba người Phụng Duy Tinh cũng không có gồng trống khua chiêng, mấy ngày trước Phụng Vu Dực đến Xuyên Vân quốc cầu hôn, đa.nlze.quydo/nn tin tức truyền đến sợ rằng cũng phải phí chút thời gian, vì vậy cũng rất nhiều người không biết Phụng Tinh Xu đã đính hôn, hơn nữa thật như lúc ban đầu nàng đã nói, là thủ phu, hơn nữa còn thủ cả ba phu!

Từ sau ngày đó, số lần Từ Nguyệt Hi tới đã giảm bớt, chỉ là dựa theo tin tức nội bộ của Từ Mộng Cơ, mấy ngày trước Từ Nguyệt Hi và "dưỡng phi" Huyền phi của hắn đã xảy ra một cuộc tranh chấp, hình như Huyền phi hết sức ngăn cản Từ Nguyệt Hi tiếp xúc quá mức với nhóm người Phụng Tinh Xu Lộng Phong quốc, đây cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến nhiệt tình Từ Nguyệt Hi chợt giảm.

Một ngày này, phủ tể tướng lại tới hai người, một là Hoa Ngọc Dung vẫn gió xuân như cũ, một là Phụng Hàm Tiểu mang theo oán khí trên mặt. Cảm xúc của hai người rõ ràng đối lập tạo thành một trường hợp quái dị, khiến bọn hạ nhân phủ tể tướng đều không khỏi len lén liếc mắt nhìn.

Hai người mới vừa ngồi xuống không lâu, đã gặp được Tâm Mộng Hồ và Hàm Tinh đi ra ngoài trở về. Sau khi chào hỏi, Tâm Mộng Hồ trêu chọc Hoa Ngọc Dung nói: "Thế nào, phủ tể tướng của ta đây chẳng lẽ lại thật sự thành ngôi nhà thứ hai của Hoa đại công tử người sao? Ngày ngày chạy tới đây, người không thấy mệt sao?"

Hoa Ngọc Dung cũng cười nói: "Mệt? Làm sao có thể chứ? Tư vị trong đó, tin tưởng Tâm đại tiểu thư cũng hiểu chứ?"

"Cái gì, cái gì mà tư vị trong đó! Người nội bật gì thế?" Tâm Mộng Hồ đỏ mặt, lấp ba lấp bắp trách mắng.

"Ồ! Chẳng lẽ là ta nhìn lầm sao? Mấy ngày nay không phải Tâm đại tiểu thư đều chạy tới Hạnh Lâm đường sao? Dinendian.loqid]on Chẳng lẽ không phải vì....." Có ý mập mờ kéo dài giọng, đôi mắt hoa đào của Hoa Ngọc Dung không ngừng liếc nhìn sang một bên.

Hàm Tinh vừa nghe lời này, vốn là gương mặt lãnh khốc trong nháy mắt mềm xuống, trong ánh mắt nhìn về phía Tâm Mộng Hồ cũng mang theo một tia nóng bỏng.

"Vị, vì cái gì! Ta còn không phải đi nhìn..... nhìn Đệ Ngũ Long Quy sao? Đúng, chính là nhìn hắn, hắn mới đến, nhất định có rất nhiều chỗ không hiểu, bản tiểu thư phải đi chăm sóc hắn!" Tâm Mộng Hồ ưỡn ngực nói rất đúng lý hợp tình.

"Hả?" Hoa Ngọc Dung giả bộ kinh ngạc nói: "Ta còn tưởng rằng người cũng biết Long Quy là danh y, cho nên để hắn giúp một tay xem thử lỗ thủng trên đầu người khác!"

"Cái gì lỗ thủng chứ!" Tâm Mộng Hồ nhảy dựng lên, xấu hổ kêu: "Đã tốt rồi còn nhìn cái gì!"

"Ha ha! Dạ, đều tốt, đều tốt!" Hoa Ngọc Dung vẫn cười đến cực kỳ mập mờ.

"Hừ!" Tâm Mộng Hồ xấu hổ, vung tay rời đi, Hàm Tinh vội vàng đuổi theo, hai người ngay cả Phụng Hàm Tiểu ở bên cạnh cũng bỏ quên.

"Đường như Hoa công tử rất quen thuộc Tâm cô nương!" Gương mặt Phụng Hàm Tiểu hơi tối tăm, giọng điệu nói chuyện rất trầm thấp.

Tâm tình Hoa Ngọc Dung đang tốt không chút nào thấy được địch ý mơ hồ của Phụng Hàm Tiểu, cười híp mắt trả lời: dfienddn lieqiudoon "Đầu có! Vốn không có cơ hội quen biết Tâm cô nương, sau lại vẫn nhờ phúc của Tĩnh Tĩnh, quen biết được người có tính tình sáng khoái như vậy!"

Tĩnh Tĩnh? Phụng Hàm Tiểu vì xung hô này mà ánh mắt chợt tối sầm, phiền não trong lòng càng sâu.

Đã mấy ngày rồi, kể từ sau khi tới Hí Triều quốc, hắn đã tách ra với tiểu Tĩnh. Mỗi ngày hắn đều được mời đi tham gia bữa tiệc phong phú, mỗi ngày đều có nữ nhân phong tình khác nhau đối với hắn ôm ấp yêu thương, mỗi ngày hắn đều ở trong phòng tha thiết mong chờ cửa dịch quán sẽ xuất hiện bóng hình xinh đẹp nhớ nhung ngàn vạn lần, nhưng hi vọng càng lớn thất vọng lại càng lớn. Sơn hào hải vị trên bữa tiệc hắn ăn không ngon, thân thể mềm mại ở trong lòng cũng không có khát vọng mà hắn muốn, bóng dáng xuất hiện ở cửa dịch quán vĩnh viễn đều phải là người không liên quan!

Phụng Hàm Tiểu cắn răng nghiêng lợi nghĩ nói, nữ nhân này, từ sau khi hai người tách ra như giống như chim nhỏ được phép cất cánh bay, vốn sẽ không quay đầu lại nhìn hắn khổ sở đứng tại chỗ chờ đợi! Trong cuộc truy đuổi này, hắn vẫn luôn diễn nhân vật chờ đợi, mà con chim bay lượn kia, chưa từng cảm nhận được ánh mắt mong chờ của hắn!

Tại sao? Phụng Hàm Tiểu không khỏi tự hỏi, tại sao nàng chưa nhìn ra cảm tình của hắn đối với nàng? Ngay cả Hoa Ngọc Dung cũng được nàng đón nhận, tại sao nàng không chấp nhận hắn!? Là bởi vì..... Thân phận sao? Khiến nàng vừa bắt đầu đã bỏ quên hắn.....

Khóe miệng Phụng Hàm Tiểu bật ra một nụ cười khổ, đúng vậy! Thân phận, cái thân phận đáng chết! Bọn họ là đường huynh muội, bọn họ không thể ở bên nhau!

"Ah, Phụng vương gia, người làm sao vậy?" Phát giác Phụng Hàm Tiểu trầm mặc, Hoa Ngọc Dung không khỏi lên tiếng quan tâm nói.

"Không, không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ tiểu Tĩnh chạy đi đâu, lâu như vậy vẫn chưa trở lại." Phụng Hàm Tiểu vội vàng nở nụ cười, che giấu tất cả khổ sở.

"Ồ! Ha ha, có thể đi ra ngoài chơi rồi? Hai ngày nay Bách Tĩnh phụng cấp nhậm món ăn mới, có thể nàng đã chạy tới đó rồi?"
đi@en*dyan(lee^qu.donn) Hoa Ngọc Dung cười ha hả suy đoán nói.

"Nếu Hoa công tử biết tiểu Tĩnh đi đâu, vì sao vẫn còn ở nơi này chờ?" Phụng Hàm Tiểu hỏi.

Hoa Ngọc Dung xin lỗi gãi gãi mặt, "Tĩnh Tĩnh không cho đi, nói, ách, nói chúng ta có nhiều thời gian, không vội."

Phụng Hàm Tiểu nghe vậy nắm chặt ống tay áo. Có nhiều thời gian? Không vội? Nghe được lời này, lòng Phụng Hàm Tiểu đột nhiên co rút đau đớn, những lời này, chỉ sợ hẳn trông mong cả đời cũng không trông mong được!

Tâm tư khác nhau, hai người câu có câu không tán gẫu, chờ đợi bóng hình xinh đẹp trong lòng trở về.....

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyện ****

Hai ngày nay dân chúng Long Hải thành trôi qua có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn, khắp nơi trong Long Hải thành tràn đầy bầu không khí vui mừng, thương đội theo các đoàn sứ giả các quốc gia tràn vào Long Hải thành, việc buôn bán trong Long Hải thành càng thêm phồn vinh, hàng hóa của các quốc gia càng phong phú đặc sắc, khiến người ta liếc nhìn đến hoa mắt, không kịp nhìn kỹ.

Hai ngày nay tin mừng lớn nhất của dân chúng chính là Bách Tĩnh phụng ra món ăn mới, món ăn mới kết hợp được với điểm đặc sắc bản địa Hí Triều quốc, cấp nhậm một loạt bữa tiệc hải sản lớn, còn có rất nhiều điểm tâm đồ ngọt, hấp dẫn phần lớn người tiêu thụ, từ quý tộc thương nhân đến dân chúng bình dân, mỗi ngày người ra vào Bách Tĩnh phụng gấp bốn năm lần trước kia, bậc cửa Bách Tĩnh phụng gần như bị đập mòn, tiểu nhị trong Bách Tĩnh phụng loay hoay không ngừng nghỉ.

"..... Cuối cùng rắc thêm một chút gia vị, trang trí xong là có thể dọn thức ăn lên!" Bên trong phòng bếp Bách Tĩnh phụng, điendn liequidoon hơn mười vị đầu bếp vây quanh một chỗ, sợ hãi than nhìn thiếu nữ có thân hình nhỏ nhắn trước mặt với một đôi tay ngọc không ngừng chuyển động tới lui, một bàn thức ăn khiến người ta thèm thuồng cứ như vậy hiện ra.

Thiếu nữ xoay người, trong mắt tỏa ra ánh sáng tự tin, khiến người ta không khỏi hơi bị cảm phục.

"Tất cả mọi người thấy rõ rồi chứ? Chờ lát nữa ta sẽ phái người đưa thực đơn tới, tự các người suy nghĩ thử xem," Nói xong, nàng vỗ đôi tay, nói: "Được rồi! Món ăn hôm nay chính là mấy thứ này! Các người tới nếm thử xem! Lại thảo luận với nhau một chút, trao đổi tâm đắc!" Nói xong, thiếu nữ nhường chỗ lại, để đám đầu bếp tiến lên thử món ăn.

Đi ra khỏi phòng bếp, thiếu nữ chạy về phía một nhà gian ở lầu hai Bách Tĩnh phụng, một tiểu nhị Bách Tĩnh phụng đi theo phía sau, trong tay mang theo bốn cái lán tỏa hương thơm.

"Tĩnh nhi, nàng đã tới!" Vừa tiến vào nhà gian, đã thấy một tầm mắt dịu dàng ngênh đón.

"Ha ha! Mọi người đợi đã lâu!" Phụng Tĩnh Xu cười ha hả ngồi xuống, tiểu nhị lưu loát bưng các món ăn trong rổ ra, rồi quy củ lui xuống.

"Oa! Thơm quá!" Tuân Thư mặc áo đỏ với đôi mắt phụng tròn, cái miệng nhỏ hồng hồng chảy nước miếng, diemndnle,qu,y don trong cổ họng không ngừng nuốt nước miếng "ừm ừm ừm ừm", một bộ dạng mèo thèm ăn, chọc cho người chung quanh nở nụ cười liên tục.

"Xu, thủ nghệ vẫn tốt như vậy!" Trong mắt Tĩnh Ảnh chưa đầy sự cung chiêu.

"Ha ha, đi theo tiểu thư thật đúng là có lộc ăn!" Văn Nhân Tĩnh Phong không biết nhô ra từ nơi nào cũng nói khoác không ngừng.

"Thôi đi! Mấy người các người giữ lại miệng để ăn đi!" Phụng Tĩnh Xu cười ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu gấp thức ăn.

Mấy người thấy Phụng Tĩnh Xu động đũa, cũng rồi rít ăn.

Tiếng huyền não ở lầu dưới truyền tới lầu hai cũng rất mơ hồ, cửa hàng trong tay Phụng Tĩnh Xu bao giờ cũng có hiệu quả cách âm không tệ, tạo cho khách một không gian yên tĩnh.

Mấy người đang ngồi trừ Tuân Thư ăn như hổ đói ra, đều ăn tương đối lịch sự, vừa ăn còn vừa trò chuyện.

"Tĩnh nhi, hai ngày nay nàng làm ra đồ ăn có thể khiến Bách Tĩnh phụng kiếm lời rồi!" Phụng Duy Tĩnh cười nói.

"Vậy sao?" Phụng Tĩnh Xu không thêm để ý nhún nhún vai, bây giờ nàng đã giàu đến chảy mỡ, không quan tâm những món tiền kia.

"Nếu không phải không tận mắt nhìn thấy, ta thật đúng là không thể tin được tiểu thư lại là lão bản giấu mặt phía sau Bách Tính phường!" Văn Nhân Tĩnh Phong nói.

"Nếu Tĩnh Phong có ý, cứ ở lại Bách Tính phường giúp một tay đi!" Phụng Trọng Xu nhìn Văn Nhân Tĩnh Phong.

Văn Nhân Tĩnh Phong ngừng lại, cười đến càng thêm rực rỡ, "Mặc dù công việc ở Bách Tính phường rất tốt, Die nd da ni e q uu ydo n nhưng Tĩnh Phong cho rằng, chỉ có ở bên cạnh tiểu thư mới là tốt nhất, những ngày sau này vui vẻ, lại có lộc ăn, coi như không lấy được một chút lương tháng ta cũng nguyện ý."

Phụng Trọng Tĩnh và Tĩnh Ảnh nghe vậy không để lại dấu vết liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tỏa sáng bốn phía.

Phụng Trọng Xu cười ha ha, chuyển đề tài khác.....

Cơm nước no nê, mấy người chậm rãi đi xuống lầu, chuẩn bị rời đi.

Đi tới cửa, một bóng dáng đứng phải vội vã Phụng Trọng Tĩnh. Phụng Trọng Tĩnh lui một bước, giữ người trong ngực.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Người không sao chứ?" Giọng nói lo lắng bao hàm áy náy, xin lỗi liên tục.

"Ha ha! Không sao." Phụng Trọng Tĩnh an ủi nói.

Tiểu nhân nhi trước mặt ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Phụng Trọng Tĩnh, bật thốt lên: "A, là người!"

Ánh mắt Phụng Trọng Tĩnh nhìn người trước mặt, "Chúng ta đã từng gặp qua?"

"A, người quên rồi sao? Ngày đó chúng ta cũng đụng nhau ở trên đường!" Nữ tử nhắc nhở.

"Hình như là có chuyện này." Dfienddn lieqiudoon Phụng Trọng Tĩnh suy nghĩ, cười đáp nói.

"Tiểu Mễ!" Một giọng nói thờ hờn hờn truyền đến, "Làm sao người lại đụng vào người nữa vậy!"

"Thái Linh tỷ, thật xin lỗi! Người ta không cẩn thận thôi!" Tiểu Mễ nhũn mày bĩu môi mà nói.

"Ai! Được rồi, được rồi, trước không nói nữa, chúng ta nhanh vào thôi!" Thái Linh vội vàng kéo Tiểu Mễ đi vào Bách Tính phường.

Phụng Trọng Tĩnh nhìn hai người, cười một tiếng gật đầu với nữ tử liên tục quay đầu lại nhìn, chạy về phía đám người Phụng Trọng Xu.

"Ha ha! Hoa đào nhỏ sao?" Phụng Trọng Xu cười trên nói.

"Hừ!" Phụng Trọng Tĩnh tức giận chọc chọc trán của Phụng Trọng Xu, "Biết ngay nàng sẽ nói lung tung!"

Tiếng cười mấy người dần dần xa.

"Tiểu Mễ! Rốt cuộc người đang nhìn cái gì!" Thái Linh khê kêu lên, thức tỉnh Tiểu Mễ.

"Không có, không có gì....." Tiểu Mễ rút cổ lại, d,0dylq.d không quay đầu nữa. Nhưng nghi vấn trong lòng càng sâu hơn, người này sao.....

Cho đến khi mang theo đồ ngọt mà Bách Tính phường vừa mới ra trở về Kim phủ, Tiểu Mễ còn đang suy nghĩ.

Cuối cùng, vì không để trong lòng có vương mắc, Tiểu Mễ quyết định....

Bạn đang đọc truyện *Tĩnh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 32-1

Giao cái giỏ trong tay cho thị nữ, Tiểu Mễ cẩn thận bước đi nhìn cửa trước mắt dần dần đóng lại, muốn làm gì đó lại chỉ lờ mờ ở gần Lâm Phong các.

Đuôi mắt nhìn thấy thị nữ tỷ tỷ mới vừa rời đi vào chạy ra, Tiểu Mễ vội vàng trốn vào một bên núi giả, cho đến khi tiếng bước chân cách xa, Tiểu Mễ mới lộ ra đầu nhỏ nhìn xung quanh, xác định thật không có người, mới đi ra khỏi núi giả.

Kim gia quản giáo hạ nhân rất nghiêm, vì vậy không người nào dám vi phạm quy củ, hạ nhân bị Kim gia đuổi ra khỏi cửa rất khó tìm lại được công việc,

bởi vì trong Long Hải thành có rất nhiều gia đình giàu có đều noi theo Kim gia. Bây giờ Lâm Phong các yên tĩnh ngay cả tiếng tim đập của bản thân Tiểu Mễ cũng có thể nghe thấy. Die nd da nl e q uo ydo n Lâm Phong các là cấm địa của Kim gia, không người nào dám xông vào, hôm nay Tiểu Mễ là người đầu tiên làm việc này, hậu quả, sợ là..... Nghĩ tới đây, Tiểu Mễ càng rụt rè hơn, có chút do dự. Nhưng vừa nghĩ tới mình sau này sẽ phải sống trong sự hoang mang, không ngừng nghĩ tới điều thất bại kia, lòng hiếu kỳ càng lớn mà không thể nói ra khiến Tiểu Mễ còn khổ sở hơn cả việc bị đuổi ra khỏi Kim gia, nghĩ tới đây, thần kinh Tiểu Mễ run lên, nổi lên lá gan đi tới trước cửa Lâm Phong các.

Thận trọng đẩy cửa ra, không phát ra một chút tiếng vang, Tiểu Mễ bước vào bên trong Lâm Phong các.

Trong các tiếng nói chuyện, Tiểu Mễ đi men theo tiếng nói.

"..... Khả Hân, Thúy Thần, các người tới nếm thử đi, đây là món ngọt mới ra của Bách Tính phường đây....."

"..... Tiểu La, người cũng tới thử đi..... đứa nhỏ này, thích ăn nhất đồ ngọt mà....."

"Ai..... Ta cũng ăn một miếng vậy, um, ăn ngon thật....."

"Lão đầu..... Người cũng tới thử một miếng đi....."

Tiểu Mễ nghe thấy giọng nói già nua tự lẩm bẩm thì nghe không hiểu, trong lòng có chút sợ hãi. Bước nhỏ đi về phía trước, men theo tiếng, Tiểu Mễ tìm được người nói chuyện —— người có địa vị tối cao nhất Kim gia Trình Khả Diệu, lão tổ tông Kim gia.

Trình Khả Diệu* là nãi nãi của đương gia đương nhiệm Kim gia Kim Bích Đặc, cuộc đời của bà có thể dùng hai chữ truyền kỳ để hình dung. Mười lăm tuổi bà gả vào Kim gia, sau vì Kim gia mà sinh thêm bốn nhi tử trắng mập. Bên trong, bà đã quản lý Kim gia trật tự ngăn nắp, từ trong lòng bọn hạ nhân phục tùng vị thiếu phu nhân làm việc quả quyết này; bên ngoài, bà trợ giúp vị hôn phu Kim Phong Dương xử lý thương nghiệp dưới danh Kim gia, cùng với Kim Phong Dương hai người phối hợp ăn ý, bất luận đối nội đối ngoại một người sắm vai e thẹn một người sắm vai xấu xa, dieendaanleequydonn phát triển Kim gia sự nghiệp đến bốn nước, cảm rễ thật sâu ở Hi Triều quốc, đức nên gia tộc Kim thị huy hoàng. Khi bà ba mươi tuổi, một lần Kim Phong Dương ra cửa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó Trình Khả Diệu làm quả phụ. Bà cực kỳ bi thương kiên cường chống đỡ xử lý gia nghiệp không lồ mà trượng phu để lại, đối mặt với những gương mặt không có ý tốt cùng với bốn đứa bé còn nhỏ tuổi, Trình Khả Diệu hoàn toàn bỏ ra tinh lực để duy trì Kim gia, khiến nó không bị họ hàng gần cùng với đối thủ trên thương trường đồ mất rục rịch chia cắt.

*Vốn trong bản gốc là Kim Trình Khả Diệu, người này tên thật là Trình Khả Diệu, nhưng vì gả vào Kim gia nên lấy luôn họ phu quân nên mới có tên Kim Trình Khả Diệu, vì tránh đề rồi, từ sau, mình xin phép để thành Trình Khả Diệu luôn, cảm ơn!

Đây, cứ như vậy Trình Khả Diệu lấy cả vai nhu nhược của bà vác tất cả gánh nặng, nuôi dưỡng bốn nhi tử thành người. Nhìn bốn nhi tử thành gia, giao sản nghiệp Kim gia cho trường tử Kim Văn An, ba nhi tử còn lại phụ trợ, Trình Khả Diệu lui về vị trí phía sau màn, bắt đầu quản lý hôn nhân đại sự của các con. Cho đến đứa con nhỏ tuổi nhất thành thân sinh con rồi, Trình Khả Diệu mới hoàn toàn buông Kim gia xuống, trải qua cuộc sống niềm vui thú của người già.

Trình Khả Diệu gả vào Kim gia, quản lý Kim thị trong năm tháng, làm ra cống hiến lớn nhất chính là hủy bỏ chế độ trường tử thừa kế, lựa chọn người có năng lực mạnh nhất trong đám tôn tử Kim gia tiếp chương Kim thị. Bởi vì Kim Phong Dương chỉ có một thể tử là bà, vì vậy Kim gia chỉ có bốn nhi tử, Trình Khả Diệu tuyển chọn trường tử xuất sắc nhất trong bốn nhi tử tới tiếp quản, mà khi tới thể hệ cháu, trên vấn đề người thừa kế, Trình Khả Diệu đã lần đầu tiên nhúng tay từ sau khi nhi tử tiếp chương, kiệt lực phản bác lựa chọn đích tử Kim Bích Đặc của nhi tử thứ tư Kim Văn Nhiên, mà sự thật chứng minh, Kim Bích Đặc đúng là lựa chọn chính xác nhất. Hôm nay Trình Khả Diệu lui thân, ở Kim gia bảo dưỡng tuổi thọ, trên dưới Kim gia rất kính sợ vị tổ mẫu đã trải qua mưa gió này, thù hạ Kim thị cũng rất sùng kính vị tổ mẫu này.

Trình Khả Diệu đã bảy mươi, lớn tuổi càng tưởng nhớ ngày trước, nhiều năm trước đã sai người dựng nên Lâm Phong các làm cấm địa, tự mình một mình ở bên trong, nhìn bức họa trượng phu lúc còn sống, nhớ lại những người nhà đã qua đời, tính toán cứ như vậy vượt qua tuổi già.

Tiểu Mễ nhón chân lên lên lên núp ở phía sau giá sách, nghi hoặc nhìn lão tổ tông nhìn bức họa phía trên tường nói thầm, vừa nhớ tới còn vừa cười khanh khách ăn bánh ngọt mới vừa đưa vào, sợi tóc màu trắng bạc được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên thêm một lớp màu vàng kim, vóc người hơi có vẻ phúc hậu tùy ý ngồi trên sạp ghế trước bức họa.

Tầm mắt Tiểu Mễ đưa về phía bức họa trên tường lần nữa, nằng nèo mắt lại đưa cổ dài ra, càng xem trong lòng càng kinh ngạc.

Đột nhiên, một chú chim nhỏ từ ngoài cửa sổ bay vào, xông thẳng về phía Tiểu Mễ. Tiểu Mễ liếc thấy một đoàn màu đen vọt tới, hoảng sợ kêu lên.

"Người nào!?" Nghe tiếng vang, Trình Khả Diệu quát một tiếng chói tai, quay đầu lại, cặp mắt đầy nếp nhăn bén nhọn bắn về phía người ở phía sau!

"A!" Tiểu Mễ cả kinh, biết mình bị phát hiện, dưới ánh mắt sắc bén của Trình Khả Diệu mà nhún chân, không tự chủ được quỳ xuống: "Lão tổ tông tha mạng!"

"Là người?" Trình Khả Diệu nhìn từ nữ tử trước mắt mới vừa cất nhắc không lâu, nhướng mày, trách mắng: da.nlze.qu;ydo/nm "Người thật to gan! Lại dám xông vào! Người không biết nơi này là cấm địa sao!?"

"Ô ô..... Lão tổ tông tha mạng!" Tiểu Mễ bị khí thế của Trình Khả Diệu làm cho sợ choáng váng, chỉ biết không ngừng xin tha thứ.

Nhìn nữ tử trước mắt khóc đến mắt ướt nhòa, trong nháy mắt Trình Khả Diệu có chút hoảng hốt, giống như nhìn thấy mười mấy năm trước, bộ dạng người thiếu nữ lả chã rơi lệ quỳ gối ở trước mặt bọn họ.....

Trong lòng khẽ nhúc nhích, Trình Khả Diệu làm dịu khí thế, nhưng không buông lỏng giọng nói chút nào, bà nghiêm nghị hỏi "Người tới nơi này làm gì?"

Tiểu Mễ bị dọa đến mất bình tĩnh, lời nói không mạch lạc: "Ô ô..... Tiểu Mễ đến xem bức họa..... Ách! Tiểu Mễ thấy người trong bức tranh, ô ô..... Tiểu Mễ đến xem thử....."

Trình Khả Diệu cau mày, cái gì mà xem họa, người trong bức tranh, sao bà nghe không hiểu?

Tiếng Tiểu Mễ khóc lóc rồi rít khiến bà phiền lòng, quát lên: "Được rồi! Đừng khóc! Người nói lại cho ta nghe thử!"

Tiểu Mễ nức nở, vội vàng thu lại tiếng khóc, thút tha thút thít nói: "Ngày đó khi nô tỳ quét dọn không cẩn thận mở ra một cái hộp gỗ, " Khiếp sợ nhìn về phía Trình Khả Diệu, thấy lão nhân gia không có vẻ mặt tức giận, tiếp tục nói: "Nô tỳ thấy được bức họa này, " Ngón tay út chỉ về phía bức họa trước mặt xem ra giống như là người một nhà, tiếp tục nói: "Lúc ấy nô tỳ đã cảm thấy nam tử trong bức họa rất quen mặt."

Trình Khả Diệu nghe nói như thế, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không biến sắc nghe tiếp, "Lúc ấy nô tỳ cảm thấy người này rất giống một người mà nô tỳ mấy ngày trước đụng phải ở trên đường, nhưng bởi vì thời gian cấp bách, nô tỳ không dám nhìn lâu đã cất bức họa." Tiểu Mễ nói, len lén nhìn về mặt lão tổ tông, về mặt lão tổ tông không chút thay đổi vẫn ngồi nghe, vì vậy nhắm mắt nói tiếp: "Hôm nay lúc đi mua bánh ngọt, dinendian.loqidjon nô tỳ lại thấy được vị công tử kia, nô tỳ càng cảm thấy vị công tử kia rất giống người trong bức họa, nô tỳ là người có lòng hiếu kỳ lớn, nếu không biết rõ nô tỳ đã cảm thấy trong lòng không vui, vì vậy hôm nay nô tỳ mới mạo hiểm trở lại nhìn một lần....."

Trình Khả Diệu mở miệng hỏi: "Vậy sao? Dung mạo rất giống?" Bà đứng dậy nhường ra, nói: "Người đứng lên! Tiến lên xem thử, nhìn cho rõ! Giống hay không!"

Tiểu Mễ vừa nghe, vội vàng từ dưới đất bò dậy, lau lau nước mắt, đi tới trước bức họa, mở to cặp mắt nhìn kỹ toàn bộ, vừa nhìn vừa lẩm bẩm: "Ừ, ừ..... Giống như, thật rất giống!"

Trình Khả Diệu chờ Tiểu Mễ xem xong rồi, hỏi: "Như thế nào?"

Tiểu Mễ cung kính hồi đáp: "Hồi lão tổ tông, nam tử kia ít nhất có chín phần tương tự người trong bức họa!"

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 32-2

"Người không nhìn lầm?" Trình Khả Diệu hỏi.

"Không có!" Tiểu Mễ trả lời, "Nô tỳ gặp nam tử kia hai lần, đều là ở trong khoảng cách gần nhìn thấy gương mặt hắn, vì vậy sẽ không nhìn lầm!"

"Như vậy, " Trình Khả Diệu trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi: "Nam tử kia bao nhiêu tuổi?"

"Ước chừng mười lăm tuổi." Tiểu Mễ đoán chừng nói.

Mười lăm tuổi? Trong lòng Trình Khả Diệu Tâm dấy lên một cơn sóng, thiếu niên mười lăm tuổi, dung mạo lại có chín phần tương tự Thụy Thần. Theo bà biết, Thụy Thần không người nhà khác, trên thế giới này không thể nào có người tương tự, trừ phi là người nhà..... mười lăm tuổi, mười lăm tuổi.....

Ánh mắt Trình Khả Diệu nhìn về phía bức họa trên tường, đột nhiên liếc thấy tiểu cô nương cười sáng lạn bên trong bức họa, trong đầu xẹt qua một ý niệm kinh người.

Đứa bé kia ai cũng không giống, bảy phần tương tự người nam nhân đó, lại có ba phần tương tự nữ nhân kia, bà vẫn hoài nghi đứa bé kia..... Nếu như lời tỷ nữ này nói là sự thật, như vậy nam tử vô tình gặp được đó có phải là.....

Trình Khả Diệu hoảng sợ lui hai bước, bị ý nghĩ trong lòng mình làm cho khiếp sợ, nhưng lại có một tiếng nói nhỏ vang lên: tại sao không nhìn thử? Có lẽ đó chính là thật! Cho dù không có khả năng cũng phải đi nhìn thử!

Trong lòng đã có chủ ý, Trình Khả Diệu nói với Tiểu Mễ: "Hôm nay người tự tiện xông vào cấm địa, vốn phải nặng đánh hai mươi đại bản sau đó đuổi ra khỏi Kim gia." Nhìn thấy Tiểu Mễ sợ rụt lại, tiếp tục nói: Dieennkdan/leecequhydonnn "Nhưng mà ta lại đột nhiên rất có hứng thú với người thiếu niên mà người nói kia, vì vậy tạm thời không phạt người, nhưng người phải lập công chuộc tội, tìm ra người thiếu niên kia!"

Tiểu Mễ lập tức quỳ xuống: "Đa tạ lão tổ tông!" Chần chờ chốc lát, Tiểu Mễ nói: "Nhưng mà, nô tỳ chỉ ở trên đường chạm qua người họ hai lần, vốn không biết gì nên tìm ở nơi nào....."

Trình Khả Diệu suy nghĩ, quyết tâm nói: "Đi, gọi thiếu gia tới!"

"Dạ!" Tiểu Mễ lĩnh mệnh đi.

Trong Lâm Phong các cũng chỉ còn lại Trình Khả Diệu. Chính là tất cả cũng không trở về được như ban đầu, lòng của Trình Khả Diệu không bao giờ bình tĩnh nữa, đối với việc an nhàn đến cuối đời, có lẽ bà không có phúc phận hưởng thụ.....

"Khả Hân, Thúy Thần, hai người các người ở trên trời phải phù hộ ta, để cho ta biết rõ chuyện này! Mười lăm năm trước ta vô lực ngăn cản bị kịch xuất hiện, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) mười lăm năm sau ta phải nhìn lại xem....." Trình Khả Diệu lầm bầm, giọng nói dần dần hạ xuống.

"Nãi nãi!" Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu, Trình Khả Diệu hồi hồn, cất giọng nói: "Vào đi!"

Một bóng dáng lấp lánh kim quang đi vào, Tiểu Mễ cơ trí đứng ở bên ngoài giữ cửa.

"Nãi nãi, người tìm con." Kim Bích Đặc cung kính hành lễ với Trình Khả Diệu, trong lòng có chút nghi ngờ. Lâm Phong các chưa bao giờ để người ta đi vào, sao hôm nay nãi nãi lại để mình đi vào chứ?

Trình Khả Diệu xoay người, ánh mắt hiền từ nhìn Kim Bích Đặc, tôn tử khiến bà phải kiêu ngạo. Thở dài, bà mở miệng nói: "Lâm Phong các là đặc biệt xây lên vì người thân của nãi nãi, Bích nhi, con tới xem đi, " Trình Khả Diệu dắt tay Kim Bích Đặc nhìn từng bức họa trên tường, "Hai vị này là tổ phụ tổ mẫu của nãi nãi, hai vị này là công công bà bà của nãi nãi, cũng chính là tăng tổ phụ tăng tổ mẫu (ông cố bà cố) của con, đây là..... hai người này..... Còn có....." Trình Khả Diệu vừa nói xong, vừa đi về phía bên kia, cuối cùng dừng trước hai bức tranh cuối cùng, "Đây là gia gia của con, " Trình Khả Diệu hoài niệm nói, "Năm đó khi ông ấy đi, phụ thân con còn chưa lớn đâu!"

Kim Bích Đặc gạt đầu, "Phụ thân đã nói với con, người nói là nãi nãi đã khổ cực nuôi lớn phụ thân và các bá bá."

Trình Khả Diệu cảm thán, dời mắt đến bức họa cuối cùng, ánh mắt Kim Bích Đặc đi theo quay đầu sang.

"Ồ!" Kim Bích Đặc kinh ngạc kêu một tiếng, "Nãi nãi, bọn họ là ai? Sao....."

"Bọn họ là người thân của nãi nãi!" Trình Khả Diệu nói, "Con xem, đó là gia đình hài hòa cỡ nào! Nữ tử trong tranh là muội muội duy nhất của nãi nãi, dfienddn lieqiudoon nam tử kia là muội phu vì muội muội nãi nãi mà tự nguyện ở rể, còn có tiểu nữ nhi của bọn họ....."

"Há? Bọn họ tên là gì?" Kim Bích Đặc nhìn chăm chú người nam nhân kia, lên tiếng hỏi.

"Muội phu nãi nãi tên là Lục Thúy Thần, muội muội là Lục Trình Khả Hân, về phần nữ nhi của bọn họ , tên là....." Trình Khả Diệu hít sâu một hơi, quả quyết lên tiếng nói: "Lục Tinh La!"

Tiếng rút khí vang lên mãnh liệt, Trình Khả Diệu không cần nhìn cũng biết giờ phút này về mặt tôn tử là khiếp sợ như thế nào. Đây là bí mật của một mình bà, kể từ sau khi Khả Hân và Thúy Thần đi, đã để bà tới giữ điều bí mật này, cho tới hôm nay bà mới đưa nó nói cho bốn người biết.

"Chuyện này..... Đây là chuyện gì xảy ra?" Lần đầu tiên Kim Bích Đặc xuất hiện cảm xúc luống cuống, hẳn nên nói cái gì đây? Hắn còn có một a di đã từng là hoàng hậu Hí Triều quốc? Nói ra người nào tin tưởng chứ?

Trình Khả Diệu từ từ ngồi vào trên ghế, nhớ lại nói: "Năm đó tiểu La mới mười mấy tuổi, cũng chính là tuổi dậy thì, chúng ta đều rất thương yêu nàng. Mặc dù gia cảnh muội muội của ta Khả Hân giống như nhau, nhưng một nhà ba người bọn họ nhà trời qua rất hạnh phúc, rất nhiều lần ta đều nói để bọn họ đến Kim gia, nhưng bọn họ sợ ta bị người nói xấu, vì vậy tất cả đều uyên chuyển cự tuyệt. Con cũng biết, năm đó ta gặp nhiều khó khăn, " Trình Khả Diệu lời kéo tay Kim Bích Đặc nói, "Một quả phụ như ta, ứng đối với chuyện trong nhà ngoài nhà đã dùng hết tâm lực, vì vậy cũng không nhắc lại việc này."

Dừng một chút, Trình Khả Diệu lại nhìn bức họa kia, "Lúc ấy bọn họ dời nhà đến biên cảnh, trải qua cuộc sống rất giản dị, cho đến khi tiểu La gặp được đương kim thánh thượng....." Trước mắt Trình Khả Diệu lại giống như lại xuất hiện hình ảnh tranh chấp năm đó, "Bọn họ rất nhanh đã yêu nhau, sau khi thánh thượng biểu lộ thân phận, Die nd da nl e q u u ydo n muốn đón tiểu La vào cung, Khả Hân và Thúy Thần đã hết sức phản đối việc lần này, nhưng tiểu La khư khư cố chấp, cuối cùng người một nhà đến Long Hải thành, tìm được ta. Lúc ấy ta cũng không coi trọng hai người kia, một người là hoàng đế, một người là dân nữ, ai cũng có thể nghĩ tới ngày tháng sau này của tiểu La là khó khăn như thế nào. Nhưng, tiểu La vẫn không muốn buông tha, Khả Hân và Thúy Thần trong cơn tức giận muốn nàng ra quyết định, hoặc là đi theo bọn họ trở lại biên cảnh thành thật sống qua ngày, hoặc là đi theo hắn, bọn họ coi như không có nữ nhi này! Cuối cùng, tiểu La vẫn muốn đi theo hắn, nàng quỳ gối trước mặt chúng ta, không ngừng dập đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, sau đó cũng không liên lạc với chúng ta nữa....."

Nhớ tới việc đã trải qua, Trình Khả Diệu đã uon ướn khóe mắt, "Khả Hân và Thúy Thần đau lòng trở lại biên cảnh, lại gặp lụt lớn dữ dội, hai người cứ như vậy..... ta tại Long Hải thành, biết được tin tức này, cực kỳ bi thống, không dám nói tin tức này cho tiểu La, sợ nàng bởi vậy mà tự trách, sau lại nghe nói nàng ở dưới sự che chở của thánh thượng đã sống rất tốt, ta cũng yên tâm, dồn tất cả tinh lực vào Kim gia. Tiểu La cứ như vậy cắt đứt liên lạc với ta, không có ai biết quan hệ giữa chúng ta, cho đến mười lăm năm trước, nghe được tin dữ đó....."

Kim Bích Đặc vỗ nhẹ nhẹ bà vai Trình Khả Diệu, trấn an bị thương nãi nãi.

Hắn nói sang chuyện khác: "Hôm nay người để con đi vào là vì....."

Trình Khả Diệu nhớ tới mục đích chủ yếu hôm nay, thu hồi cảm xúc tiếp tục nói: "Tên tiểu nha đầu bên ngoài kia mấy ngày nay gặp được một vị thiếu niên, ta muốn con và nàng cùng nhau tìm ra người này."

Kim Bích Đạc có một chút đầu mối, hỏi: "Người nào?"

Trình Khả Diệu run rẩy chỉ ngón tay trần đầy nếp nhăn về phía trên tường, "Người kia!"

"Hắn!?" Kim Bích Đạc kinh hô.

"Đúng, chính là hắn! đfienddn lieqiudoon Vị thiếu niên kia có chín phần tương tự Thụy Thần! Con dựa theo bức họa này, đi tìm ra vị thiếu niên đó!"

Cặp mắt Kim Bích Đạc nhìn về phía nam từ bên trong bức họa, hỏi: "Người thiếu niên kia đại khái bao nhiêu tuổi?"

"Mười lăm!" Trình Khả Diệu bật thốt lên.

Ngay từ khi bắt đầu bóng dáng đó đã quanh quẩn hiện rõ trong đầu Kim Bích Đạc, sắc mặt hắn t cô quái nói: "Nài nài, có lẽ ta biết vị thiếu niên này....."

"Người biết!?" Hai mắt Trình Khả Diệu tỏa ra tia sáng vui mừng, hai tay bắt được Kim Bích Đạc, "Hắn là ai!?"

Kim Bích Đạc khẳng định nói: "Hắn là tiểu vương gia Hiền vương phủ Lộng Phong quốc Phụng Duyệt Tĩnh!"

"Tiểu vương gia?" Tia sáng rõ trong mắt Trình Khả Diệu chợt tàn đi, hai tay vô lực rũ xuống.

Kim Bích Đạc nắm tay Trình Khả Diệu, dienndnle,qu.y don bổ sung thêm một câu: "Vị tiểu vương gia, là được Hiền vương gia thu nhận mười lăm năm trước!"

Thu nhận!?

Trình Khả Diệu đột nhiên ngẩng đầu lên, tia sáng rõ trong mắt thoáng hiện lần nữa, bà trầm xuống giọng, gấp gấp nói: "Đi, mời hắn tới đây cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 33

Khi Kim Bích Đạc mang theo Tiểu Mễ đi tới phủ tể tướng, đám người Phụng Duyệt Tĩnh Xu đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ để lại Tâm Mộng Hồ tức giận chân và Từ Mộng Cơ cười yếu ớt ở trong phủ.

Cẩn thận hỏi thăm, mới biết mấy người đã đi ra ngoài, cũng không biết là đi đâu. Tâm Mộng Hồ cắn răng nghiêng lợi nói Phụng Duyệt Tĩnh Xu bỏ bọn họ lại mà đi chơi, giận đến nổi ôm lấy tay Hàm Tĩnh gặm từng miếng từng miếng, Die nd da nl e q uu ydo n cũng không quản trên cánh tay người ta càng ngày càng hiện nhiều dấu vết mập mờ, xanh xanh đỏ đỏ, tựa như dấu vết sau kích thích, trời mới biết, đây thực sự do Tâm Mộng Hồ cắn ra.

Không tìm được người muốn tìm, Kim Bích Đạc đang định ngày mai lại tới thăm, liếc thấy Từ Mộng Cơ đứng ở một bên mà cười ôn hòa, trong lòng khẽ động. Vị hoàng nữ Chân này chính là quá mức hiền lành, hắn tới lâu như vậy, hình như thật đã quên mất còn có một người như thế ở bên cạnh. Lại nghĩ đến, bàn về quan hệ, bọn họ coi như là bà con xa rồi, nếu mục đích nài nỉ tìm Phụng Duyệt Tĩnh giống như hắn đang đoán, như vậy..... Có lẽ khi Phụng Duyệt Tĩnh đến Kim phủ, vị hoàng nữ ở đây cũng là sự sắp xếp không tệ..... Nghĩ như vậy, Kim Bích Đạc nở một nụ cười chiều bái với Từ Mộng Cơ.....

Lúc này đám người Phụng Duyệt Tĩnh Xu đã đi đâu? Có lẽ ngẩng đầu nhìn thử, sẽ thấy mấy bóng dáng không tầm thường ở dốc Tình Nhân nổi danh phía sau Long Hải thành.

Không sai, Phụng Duyệt Tĩnh Xu mang theo tám người Phụng Duyệt Tĩnh, Tình Ảnh và Tuân Thư, đi theo còn có Phụng Hàm Tiểu, Hoa Ngọc Dung, Tình Phong và Lục Tình La du ngoạn trong núi. Nguyên nhân sự tình còn phải trở lại thời điểm Phụng Duyệt Tĩnh Xu trở về phủ tể tướng.

Vừa vào đại sảnh phủ tể tướng, Phụng Duyệt Tĩnh Xu đã thấy hai gương mặt khác biệt dị thường, một gương mặt hồng hào hàm chứa sắc xuân, diendaanlequydonn một gương mặt đen thui hàm chứa oán giận, trái ngược cực lớn khiến Phụng Duyệt Tĩnh Xu nhât thời ngây ngẩn ra.

"Tĩnh Tĩnh, nàng đã về rồi!" Thấy người trong lòng xuất hiện, Hoa Ngọc Dung tất nhiên mừng rỡ nhào tới trước, rất có tư thái của chủ nhà, còn kém không cúi người chào, sau đó xách giày xách giỏ cho nàng.

"Ách, umh....." Phụng Duyệt Tĩnh Xu sững sờ gật đầu, "Làm sao người lại tới?"

Hoa Ngọc Dung chu miệng, tựa như làm nũng nói: "Nàng lại không đến nhà ta, ta đương nhiên chỉ có đến tìm nàng! Sao, nàng không hoan nghênh?"

Phượng Tinh Xu sờ cả tóc gáy, Mamma-Mia (tiếng Ý nghĩa là ôi trời)..... Đây là Hoa Ngọc Dung phong lưu sao? Nàng có chút nghi ngờ, người này thật sự phong lưu mà không phải thiếu năng? Sao cảm giác phong thái tựa như lúc gặp gỡ đã như nước chảy trôi hết rồi, người cũng ngốc hết rồi sao?

Vẫn chưa trả lời, một hồi tiếng ho khan cắt đứt hai người "liếc mắt đưa tình". Hai người lúc này mới nhớ tới còn có một người nữa ở đây, tất cả đều chuyển về phía bên kia.

Phượng Hàm Tiểu giấu bàn tay nắm chặt trong tay áo, hết sức đè xuống lòng ghen tỵ ủa lên, không xông lên tách hai người đang dính vào nhau kia, ôm bóng người nhỏ nhắn thật chặt vào trong lòng.

"Hàm Tiểu, huynh sao vậy? Không thoải mái à? Có muốn muội bắt mạch cho huynh không?" Dường như Phượng Tinh Xu quan tâm tiến lên trước, kì thực âm thầm thoát khỏi cánh tay Hoa Ngọc Dung.

Nhìn thấy Phượng Tinh Xu quan tâm mình, hơn nữa cánh tay chứng mắt cũng đã tách ra, gương mặt Phượng Hàm Tiểu hơi bớt giận, da.nlze.qu;dyo/nm nhưng nghĩ đến mấy ngày nay Phượng Tinh Xu "làm ác", lại không nhịn được tối sầm mặt.

"Mấy ngày các muội đã làm gì?" Phượng Hàm Tiểu thốt ra, không chút nào phát hiện giọng điệu của mình giống như trượng phu đổ kị đang thẩm vấn hỏi thê tử về mụ đã đi nơi nào vậy.

Phượng Tinh Xu cũng không nghĩ tới Phượng Hàm Tiểu sẽ hỏi nàng điều này, ngừng lại, trả lời: "Đi dạo xung quanh! Tối Long Hải thành cũng không thể không ra khỏi cửa tham quan một chút chứ?"

Nói chưa xong, vừa nói Phượng Hàm Tiểu càng thêm căm tức, bởi vì hắn biết rõ, nếu Phượng Tinh Xu nói "đi dạo xung quanh" tuyệt đối không phải chỉ một mình nàng! Vừa nghĩ tới ngày ngày đều có người hầu ở bên cạnh nàng, Phượng Hàm Tiểu càng không có cảm giác gì, không nhịn được chưa xốt nói: "Muội cũng biết đi chơi! Hừ, mấy ngày nay chơi vui lắm chứ? Tâm tình rất tốt sao? Khắp nơi đều đã đi rồi? Cái người này thật không có lương tâm, vừa đến Long Hải thành, muội đã quăng huynh đi, còn muội, tự bản thân tiêu điều tự tại! Nếu hôm nay huynh không đến, có phải muội sẽ bỏ quên huynh ở chỗ này luôn phải không!?"

Phượng Tinh Xu nghe thấy đổ kị trong giọng của Phượng Hàm Tiểu, nhất thời không nghĩ tới phương diện kia, còn tưởng rằng Phượng Hàm Tiểu mất hứng vì nàng tự mình đi chơi, để hắn phải đối mặt một đồng việc xã giao, vì vậy xin lỗi gãi gãi tóc.

Hoa Ngọc Dung vừa nghe thấy lời Phượng Hàm Tiểu nói, cũng sững sờ. Không có lương tâm? Lời này sao nghe thấy quen tai thế này? A..... Đúng rồi! Đây không phải là những lời mà những nữ nhân trước kia thường hay thổi gió bên tai hắn cùng với liếc mắt đưa tình sao? Sao Phượng vương gia lại có thể nói câu này với Tinh Tinh chứ?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Hoa Ngọc Dung cũng không có lá gan nói ra, vừa nói chuyện này, ngộ nhỡ kéo tới khoản nợ phong lưu trước kia của hắn chộc cho Tinh Tinh mất hứng, vậy hắn sẽ phải khóc không ra nước mắt. dinendian.loqđJon Là ảo giác của hắn rồi? Phượng vương gia sẽ không có loại ý nghĩ đó với Tinh Tinh, dù sao bọn họ là đường huynh muội mà! Đúng, nhất định là hắn đa tâm. Trong lòng Hoa Ngọc Dung tự nhủ.

Thấy sắc mặt Phượng Hàm Tiểu chưa ổn, Phượng Tinh Xu cũng cảm thấy mình có chút sơ suất, để một mình hắn ngăn ở phía trước quả thật cũng có chút kỳ cục, nếu ai dám nói như vậy với nàng, thì đã sớm bị nàng chinh chết, nào còn có mạng đứng ở chỗ này.....

Nghĩ như vậy, Phượng Tinh Xu cũng có giải thích của mình về sự khác thường của Phượng Hàm Tiểu, vì vậy tiến lên hai bước cười đề nghị: "Hàm Tiểu, mấy ngày nay huynh cũng quá bận rộn, nếu không, hôm nay chúng ta đi chơi chứ?"

Phượng Hàm Tiểu hừ một tiếng, "Muội cũng biết huynh rất bận?" Khóe miệng lại không khống chế được cong lên, "Chơi thế nào? Hai chúng ta sao?" Có chút mong đợi hỏi.

"Làm sao có thể!?" Hai ngày nay Phượng Tinh Xu chơi rất thoải mái, vừa nói đến chơi thật rất hưng phấn, "Đi chơi nhất định phải càng nhiều người càng tốt!"

Mới vừa nhếch miệng lên lại đột nhiên dừng lại, Phượng Hàm Tiểu nhắm hai mắt, trong lòng liệu mạng kêu bản thân nhẫn nại, nhẫn nại..... Có thể đi chơi với nàng cũng không tệ rồi, đúng, chính là như vậy, đừng cầu xin nhiều nữa..... Cho đến khi hồi phục tâm tình, Phượng Hàm Tiểu mới mở hai mắt ra, trong mắt lóe ra cảm xúc không rõ, ôn hòa cười một tiếng, nói: "Coi như muội có lương tâm, vậy chúng ta đi nơi nào chơi?"

Không thấy ánh mắt phức tạp của Phượng Hàm Tiểu, Phượng Tinh Xu lôi kéo Hoa Ngọc Dung hỏi có nơi nào chơi vui không.

Hoa Ngọc Dung nói tường tận những nơi nổi tiếng ở Long Hải thành, đều bị Phượng Tinh Xu khoát tay, cuối cùng Hoa Ngọc Dung gơ hai tay, Dieerndkdan/leeequhydonnn bắt đầu đi nói: "Tinh Tinh, nàng thật sự quá sành chơi rồi, mới mấy ngày, nàng cũng đã sắp đi hết cả Long Hải thành rồi."

"Không thể nào? Phải còn có chỗ chơi chứ? Người nghĩ lại đi?"

"Trong thành sợ là không có, nếu nàng có hứng thú, chúng ta cứ dứt khoát đến dốc Tinh Nhân xem thế nào?" Đầu óc Hoa Ngọc Dung xoay chuyển, cười đến giống như mèo sắp được ăn vụng.

"Dốc Tinh Nhân? Nơi nào vậy?" Cái tên này dẫn tới sự chú ý của hai người.

"Dốc Tinh Nhân nói là sườn núi dốc, nhưng thật ra là một tòa núi không tên, sau lại không biết từ lúc nào trên núi xây một ngôi miếu Nguyệt Lão, nghe

nói người đến cầu nhân duyên đều sẽ có người trong lòng rồi thành người trong nhà, vì vậy ngọn núi này cũng dần dần có danh tiếng, rất nhiều người đã lên núi vào miếu cầu duyên; hay bởi vì có rất nhiều tình lữ hẹn hò trên núi, vì vậy có được tên dốc Tình Nhân. Nghe nói phong cảnh dốc Tình Nhân không tệ, nếu không chúng ta đi tới nơi đó chứ?"

Cầu nhân duyên?

Hẹn hò?

Phượng Hàm Tiểu và Phượng Tinh Xu nghe thấy từ mà bản thân cảm thấy hứng thú nhất, ánh mắt sáng lên, miệng đồng thanh nói: "Được! Đi dốc Tình Nhân!"

Gọi Phượng Duy Tinh đợi, chuẩn bị một chút điểm tâm đồ ăn dã ngoại, đoàn người ngồi xe ngựa cứ như vậy lên đường.

Xe ngựa dừng lại không tiến ở phía dưới dốc Tình Nhân, dốc Tình Nhân có đường cho xe ngựa, muốn lên núi cũng chỉ có dựa vào hai chân chính mình, đi@en*dyan(lee^qu.domnn) đây cũng là một khảo nghiệm đối với người tới cầu duyên—— ngay cả ngọn núi người cũng không lên được, còn theo đuổi tình cảm làm gì!?

Để phu xe lấy điểm tâm ra rồi chờ ở lưng chừng núi, đám người Phượng Tinh Xu lại bắt đầu cuộc hành trình leo núi.

Đường lên núi có rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một đường thẳng hướng tới miếu Nguyệt Lão, những đường còn lại chính là cho những đôi tình lữ hẹn hò.

Mấy ngày nay bởi vì trong Long Hải thành xuất hiện ba con rắn rùa vàng, vì vậy các thiên kim khuê tú tới miếu Nguyệt Lão cầu duyên nhiều không kể xiết, phóng tầm mắt nhìn ra, dọc đường tất cả đều là những thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, những thiếu nữ này hoặc là yếu đuối mong manh, hoặc hoạt bát đáng yêu, hoặc ôn hòa cao quý. Mặc dù tư sắc khác nhau, nhưng trên mặt mỗi người đều không hẹn mà cùng mang theo chút xấu hổ, lại có một chút mong đợi, giống như nụ hoa yêu kiều chớm nở xinh đẹp, vừa đang mong một khắc bùng nở kia, lại mong mỗi ai đó có thể làm quen, luyện tiếu, thương yêu.

Nhìn trước mắt phong tình vạn chủng, Phượng Tinh Xu không khỏi cảm thán, phong cảnh ở miếu Nguyệt Lão thật sự quá đã!

Dọc theo đường đi mấy nam nhân bên cạnh cũng hấp dẫn không ít con mắt, khiến Phượng Tinh Xu và Lục Tinh La đi bên trong gián tiếp nhận được không ít xem thường và sát khí. Điều này cũng khó trách, Phượng Duy Tinh lãnh khốc, Tinh Ảnh kiên cường, Tuân Thư hồn nhiên, Hoa Ngọc Dung phong lưu, Phượng Hàm Tiểu tiêu sái, Tinh Phong quyến rũ, tùy tiện người nào đi ra đều khiến nữ nhân thét chói tai té xỉu, lập tức xuất hiện sáu người như vậy, dĩ nhiên thấy phải nuốt nước miếng, thuận tiện cũng không ngừng ghen ghét hai nữ nhân duy nhất đi giữa sáu người.

Thật sự không chịu nổi nhiều tầm mắt "lửa nóng" như vậy, Lục Tinh La hơi mất tự nhiên giặt nhẹ ống tay áo Phượng Tinh Xu. Nhìn thấy sắc mặt của Lục Tinh La không được tốt, Phượng Tinh Xu cũng hiểu nguyên nhân. Lục Tinh La bị phong bế trí nhớ, tất nhiên không nhớ nổi trước đó nàng phải đón nhận tầm mắt gấp ngàn vạn lần bây giờ, không quen lễ thường của con người, cũng chỉ có Phượng Tinh Xu là nhân tài đã đắm mình lâu dài trong những kiểu tầm mắt đáng đáng sát khí nên sẽ không thấy lo.

Quan tâm khẽ gật đầu, Phượng Tinh Xu nháy mắt với mấy người. Ngoài Tuân Thư, tất cả năm nam nhân đều hội ý dần dần đi tới con đường vắng vẻ. Tuân Thư ngây thơ sẽ không hiểu ánh mắt nói gì, nhưng Phượng Tinh Xu lại không chú ý tới, chỉ cần một vẻ mặt của nàng, đã được những người khác tiếp thu thế nào, từ khi mới bắt đầu, ánh mắt của bọn họ sẽ không rời khỏi trên người nàng.

Dĩ nhiên, mấy nam nhân ngắm nhìn mỹ nhân cũng không chú ý tới tình địch của bản thân đang từ từ gia tăng.....

Vừa đi vừa nghỉ, dọc theo đường đi thường thức rừng cây xanh đầy sức sống ven đường cùng với những đóa hoa nở rộ kiều diễm, đoàn người cũng thả lỏng tâm tình, dưới mấy câu chuyện cười của Phượng Tinh Xu, cũng thêm mấy người ba hoa, Hoa Ngọc Dung càng nhân cơ hội tạo quan hệ tốt với Phượng Duy Tinh, "lót đường" vì tương lai của bản thân.

Mặt trời mùa hè khiến người ta không nhìn được, mới đi một lát, đã có mồ hôi hột thấm ra đầy trán, mà Tuân Thư và Lục Tinh La vốn không có võ công càng thờ hớn hớn mặt mũi. Vì chăm sóc hai người, Phượng Tinh Xu quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi. Diennnle,qu,y don Im lặng lắng nghe, phát hiện cách đó không xa có tiếng róc rách, giống như là tiếng suối chảy, mơ hồ còn có gió lạnh thổi qua, xem ra là một nơi tốt.

Phượng Tinh Xu xoay người thay Lục Tinh La lau mồ hôi, nói với những người khác: "Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi! Đường như phía trước có một con suối nhỏ, qua đó nghỉ ngơi một lát."

Mấy người gật đầu, đi về phía trước, quả nhiên ở cách đó không xa tìm được một dòng suối trong suốt.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên, ánh mặt trời chói mắt chiếu lên dòng suối, phát ra ánh sáng long lanh, tựa như có một đám tinh linh màu vàng thỏa thích chơi đùa trên mặt nước, khiến phiền muộn trong lòng đều trở thành hư không, vui vẻ.

"Oa! Có nước!" Vừa nhìn thấy dòng suối tỏa sáng lấp lánh, Tuân Thư vui vẻ chạy tới, hai tay đuổi ra, vốc một ngụm nước dội trên mặt, lại bị nước lạnh như băng làm cho cả kinh oa oa kêu to.

Nhìn hành động đáng yêu của Tuân Thư, mọi người đều cười. Tìm một khối bóng mát ngồi xuống, cũng không thèm để ý y phục trên người, Diennnle,qu,y don mấy người ngồi trên đất, hưởng thụ mát mẻ khó có được.

Nhìn thấy chỗ không tẻ, Phụng Tinh Xu quay đầu lại nói với Tinh Ảnh: "Ảnh, chàng đi bảo phu xe xách đồ tới đây, buổi trưa chúng ta cứ ở chỗ này, ha ha, chỗ này rất thoải mái."

Tinh Ảnh đứng dậy rồi đi, Phụng Tinh Xu nhìn những người còn lại, ngồi không như vậy cũng không hay, tán gẫu cũng không bao lâu, vì vậy cao hứng nảy ra ý muốn chơi trò chơi, nên chơi gì đây?

Phụng Tinh Xu nghĩ tới ở hiện đại, nhìn những đứa bé khác chơi trò chơi, trước khi tiến hành huấn luyện tộc trưởng nàng còn có thể chơi với các bạn nhỏ, nhưng sau này cũng chỉ có thể hâm mộ người khác, trò chơi tuổi thơ, là một chọn lựa không tồi. Để nàng suy nghĩ thử xem, ừ, điều hâu vô gà con? Người mù mò cá? Bao cát?

Bây giờ nhìn lại thấy số người không ít, hắc hắc, cứ chơi điều hâu bắt gà con đi ~

Nghĩ đến là làm, Phụng Tinh Xu đứng lên, vỗ vỗ tay, trông thấy tất cả mọi người nhìn nàng, vì vậy hắng giọng nói: d,0dylq,d "Chúng ta tới chơi trò chơi chứ?"

Mọi người vừa nghe, hứng thú, Tuấn Thư hưng phấn nhất, vội vàng chạy tới hỏi: "Trò chơi gì? Trò chơi gì?"

Phụng Tinh Xu cười hắc hắc, nói: "Ảnh còn chưa trở lại, chúng ta chơi trò điều hâu bắt gà con trước đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 34

"Điều hâu bắt gà con!?" Mọi người sững sờ, sau đó hai mặt nhìn nhau, đây là trò chơi gì vậy?

Phụng Tinh Xu vừa nhìn thấy mọi người đều là bộ dáng "dê con ngơ ngác", cũng biết nhất định ở đây không có trò chơi này, Die nd da nl e q uu ydo n không khỏi thở dài thật sâu, hải từ ở đây trải qua tuổi thơ thế nào chứ, ngay cả trò chơi kinh điển như vậy cũng không biết, thật không biết phải nói gì.....

Liếc mắt nhìn hứng thú trong mắt Phụng Duy Tinh, hắc hắc! Tiểu Duy tử, trong đám người ở đây chỉ có đệ may mắn nhất, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh ta, cái gì cũng có được chơi, hơn nữa sau đó có thêm Tinh Ảnh, thời hai người còn thơ ấu(ách, tạm thời coi Tinh Ảnh khi đó là còn tuổi thơ ấu thôi.....) lại cùng với nàng đồng hành lớn lên với những món đồ chơi hiện đại. Chỉ là lại nói thật vẫn chưa chơi mấy loại trò chơi mang tính tập thể này với bọn họ.....

Bên này Phụng Tinh Xu nghĩ ra đến thất thần, bên kia Tuấn Thư đã không kịp chờ đợi hỏi: "Tỷ tỷ, cái gì là điều hâu bắt gà con vậy? Cái này phải thế nào chơi?"

Lấy lại tinh thần, Phụng Tinh Xu bắt đầu nói đến cách chơi và quy tắc của trò chơi này.

"Cách chơi rất đơn giản, chúng ta chọn một người làm điều hâu, một người làm gà mẹ, những người còn lại làm gà con. Đàn gà con xếp thành hàng dài, từng người nắm lấy y phục của nhu, đi theo sau lưng gà mẹ, được gà mẹ bảo vệ. Điều hâu phải xông phá sự ngăn cản của gà mẹ, đi bắt lấy con gà con bất kỳ trong hàng, cho đến bắt được toàn bộ gà con mới thôi." Phụng Tinh Xu giới thiệu đơn giản, lại nói rõ từng chi tiết nhất để bắt đầu trò chơi thế nào.

"Nghe rất thú vị!" Phụng Tinh Xu giải thích xong, mọi người vốn cũng hiểu được, trên mặt từng người nổi lên hứng thú, mặc dù Tuấn Thư nghe chưa hiểu rõ tất cả, nhưng cũng đầy hứng thú, nhao nhao muốn thử.

"Hiện giờ các người đã hiểu quy tắc rồi sao?" Phụng Tinh Xu hỏi, thấy không một người nói chuyện, hai mắt tất cả mọi người sáng lên, cũng biết bọn họ đã không thể chờ đợi nữa. Vì vậy đầu tiên Phụng Tinh Xu giữ chức "điều hâu" một lần, dieendaanleequydonn để những người còn lại tùy ý chọn lựa một người làm "gà mẹ", kết quả chọn lựa một con "gà mẹ màu hồng", những người còn lại cũng đều xếp hàng phía sau "gà mẹ", hoặc là lôi kéo y phục của người trước, hoặc là vịn hông của người trước, vì vậy, trò chơi bắt đầu.

Phụng Tinh Xu thong thả bước chân kêu lên ở phía trước đội ngũ: "Mài mài, mài mài đao."

"Gà mẹ màu hồng" hỏi: "Mài đao làm gì?"

"Giết gà con của người."

"Giết gà con của ta làm gì?"

"Ăn gà con nhà người rồi ăn gạo nhà ta, uống nước nhà ta."

"Ngày mai giết có được không?"

"Không được?"

"Ngày mai giết có được không?"

"Không được."

"Hiện giờ giết có được không?"

"Được."

"Chém đầu giết đuôi?"

Phượng Tinh Xu hung tợn nói: "Đầu đuôi đều giết!" Nói xong, Phượng Tinh Xu bỏ nhào về phía trước, công kích nhóm "gà con".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Tinh Xu cổ làm vẻ hung ác, đánh tới phía sau Hoa Ngọc Dung.

Hoa Ngọc Dung làm gà mẹ vẫn rất tự giác giang hai cánh tay, trái che phải ngăn, không để Phượng Tinh Xu có cơ hội chui vào khoảng cách đằng sau bất người. Hai người người công ta phòng, hoạt động trái phải, càng đấu kịch liệt. da.nze.quydo/nhóm "gà con" đi theo sau lưng "gà mẹ" thay đổi vị trí của mình, còn bất chợt phát ra hàng loạt tiếng kêu, trong đó hai người Tuấn Thư và Lục Tinh La phát ra tiếng lớn nhất, kích động nhất. Những người khác bị hai người kéo theo, cũng cất cao giọng phát ra tiếng kêu sợ hãi, trong lúc nhất thời, bên dòng suối không ngừng phát ra tiếng kêu, tiếng cười liên tục.

Rốt cuộc, dưới sự công kích không ngừng, Phượng Tinh Xu tìm được một khe hở, thừa dịp Hoa Ngọc Dung đứng ra ngăn cản nàng làm bộ công kích phía trái, đội Hoa Ngọc Dung thâm hô hồngбет cổ cứu bên trái thì ngoài dự đoán của mọi người Phượng Tinh Xu lại lách mình, đánh tới bên phải, cũng không sợ tránh eo của mình, chỉ lo bắt được "gà con" bại lộ mình chờ đã lâu.

Quả nhiên, dưới sự hướng dẫn an toàn của Hoa Ngọc Dung tất cả gà con vẫn rất tin tưởng Hoa Ngọc Dung nhanh chóng nhào qua chuyển về một phía, nhưng nhanh chóng đến đâu cũng không kịp, chợt, Phượng Tinh Xu đã nhào lên, bởi vậy, Phượng Duy Tinh ở cuối cùng đội ngũ đã không kịp ứng phó đã bị hai tay nhỏ bé của Phượng Tinh Xu khóa chặt. Hoảng hốt chạy bừa, Phượng Duy Tinh thấy một đôi tay tập kích tới đây, theo bản năng vận nội lực, dõn chân ra, sử dụng khinh công.

Phượng Tinh Xu đoán ra đầu mối dưới chân Phượng Duy Tinh, cũng dùng khinh công theo, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn Phượng Duy Tinh một chút, nhào tới, vung vàng ôm lấy con gà nhỏ Duy nhi mới vừa thoát khỏi đội ngũ.

"A!"

"Oa!"

Phía sau là tiếng kêu hối hận của Hoa Ngọc Dung và tiếng kêu sợ hãi của những người khác, hiển nhiên là đã biết bị con "diều hâu" xảo trá này lừa.

Phượng Tinh Xu cười giảo hoạt, tựa như con gấu nhỏ ăn trộm được mật ong, hi hi mà nói: "Bắt được bắt được rồi! Hắc hắc ~ bắt được gà con rồi ~!" Quay đầu về mặt phách lối nói: "Gà con, bây giờ ngươi là của ta! Ngoan ngoan ở chỗ này ‘ giữ nhà ’, Dieenndkdan/leequhydonnn chờ ta đi tìm thêm mấy người bạn nữa cho ngươi!" Nói xong còn há hê hí hửng hôn “chụt” một chút trên mặt Phượng Duy Tinh, khiến Phượng Duy Tinh sửng sò, lập tức đỏ mặt.

Chà sát tay xoay người, Phượng Tinh Xu cười xấu xa nói với mấy người ở sau lưng đang bị hành động to gan của nàng làm cho hoảng sợ ngăn ra: "Gà con, các ngươi cần phải chú ý đó, Diều hâu tới đây ~!"

Mọi người thầm nghĩ "Chẳng lẽ làm gà con bị bắt đều sẽ được nàng ấy hôn một cái?"

Tuân Thư khoa trương hơn, trực tiếp rời khỏi đội chạy bước nhỏ đến, đi tới bên cạnh Phượng Tinh Xu tha thiết nói: "Tỷ tỷ! Gà con này tự mình đưa tới có được không? Tỷ cũng hôn đê một cái đi!"

Hoa Ngọc Dung lại có chút thất vọng, nhỏ giọng lầm bầm "Không biết gà mẹ có thể cũng đều bị bắt đi không....."

Còn lại trong mắt Phượng Hàm Tiểu và Văn Nhân Tinh Phong cất giấu mong đợi, hai mắt lóe lên tia sáng. Hiện trường chỉ có một mình Lục Tinh La cười đến thở không ra hơi.

Phượng Tinh Xu ra vẻ suy tính trên chộc Tuấn Thư nói: "Tỷ tỷ thích tự mình bắt gà con, tự gà con đưa tới lại không thích....!"

Tuân Thư vừa nghe Phượng Tinh Xu không thích, vội vàng trở lại trong đội ngũ, lôi kéo vạt áo Lục Tinh La thật chặt thúc giục: đi@en*dyan(lee^qu.donn) "Nhanh, mau bắt đầu đi!" Bộ dạng gấp gáp này, dường như ước gì mình bị bắt thật nhanh, chộc cho mọi người ồn ào cười to.

Ở dưới sự thúc giục của Tuấn Thư, mọi người rất nhanh đã xếp thành hàng, lại bắt đầu một vòng mới.....

Khi Tinh Ảnh cùng phu xe xách theo hộp đựng thức ăn lúc trở lại, vừa lúc Lục Tinh La bị Phượng Tinh Xu bỏ nhào, trên trận cũng chỉ còn lại có một “gà

con” Phụng Hàm Tiểu giữ vững trận địa —— mặc dù bản thân Phụng Hàm Tiểu rất muốn bị Phụng Tĩnh Xu nhào tới.

Nhìn ba người bên kia nhích tới nhích lui, bốn người bên này hồ hào trợ uy, Tĩnh Ảnh không hiểu ra sao.

Phân phó phu xe dọn đồ ăn trong hộp ra, Tĩnh Ảnh đi tới bên cạnh Phụng Duy Tĩnh, tò mò hỏi: "Các người là đang làm cái gì vậy?"

Khỏe mắt đuôi mày Phụng Duy Tĩnh cũng nhuộm đầy ý cười, sau khi đơn giản giải thích với Tĩnh Ảnh, lại lập tức quay đầu xem chiến. Vừa mới quay đầu, đã nhìn thấy dưới chân Phụng Hàm Tiểu vừa loạn, lui về phía sau ngã xuống, ngay sau đó cũng kéo theo Hoa Ngọc Dung ngã xuống, mà Phụng Tĩnh Xu đang vui mừng không để ý đến, còn tưởng rằng hai người bọn họ đều mệt mỏi, vì vậy cũng nhân cơ hội bỏ nhào lên phía trước, kết quả ba người cùng nhau ngã xuống đất.

Để cho người ta phải tặc lưỡi chính là, vị trí ba người rơi xuống lại khéo như vậy, Phụng Tĩnh Xu đè ở trên người Hoa Ngọc Dung và Phụng Hàm Tiểu, dĩ nhiên liền lập tức đẩy đẩy đã lại đập vào trên mặt Hoa Ngọc Dung đang u mê, mà đôi môi Phụng Tĩnh Xu, trực tiếp nhắm về phía miệng của Phụng Hàm Tiểu!

Thoáng chốc, tiếng reo hò không còn, tiếng cười cũng mất, tất cả mọi người kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm ba người đang chơi "chồng người" trên cỏ.

Hoa Ngọc Dung chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, hoa mắt, hần đã bị sức kéo phía sau và lực đẩy trước mặt làm cho ngã xuống đất, sau đó hơi thờ chừng lại, hai luồng mềm mại hần cũng không xa lạ nhưng đã hồi lâu không chạm vào trực tiếp đập trên mặt mình, khiến hần quên phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, cả trái tim đều đập loạn "thình thịch", trận thế này chấn động lòng người hơn cái năm thả pháo đó, khiến hần chỉ muốn đắm chìm trong khoảng không gian mềm mại này không bao giờ rời đi nữa.

So với Hoa Ngọc Dung ngây ngốc, Phụng Hàm Tiểu bị Phụng Tĩnh Xu "công kích miệng" còn cười hơn nhiều đi. Hần vốn có ý định khác thường với Phụng Tĩnh Xu, nhưng vẫn khổ nỗi thân phận của hai bên mà không có chỗ bày tỏ, ngay cả thân cận một chút cũng sẽ cảm thấy sau lưng giống như có trăm ngàn con mắt nhìn chằm chằm hần vậy, khiến hần từ trên tâm lý không thể đến gần Phụng Tĩnh Xu, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng và người bên cạnh gần gũi, khổ sở trong lòng đều nuốt hết vào bngj. Hiện tại thật vất vả mới có được cơ hội như vậy, dĩ nhiên liền quỵ don trong tim của hần dâng lên một cổ khát vọng, hần khát vọng hung hăng ôm người phía trên vào trong ngực, tận tình hái mật ngọt trong đôi môi ấy..... Trong lòng có một âm thanh kêu gào bảo hần giờ hai tay lên ôm chặt lấy người phía trên, bụng dưới cũng càng ngày càng căng cứng, mắt Phụng Hàm Tiểu trầm xuống, yếu hèn chuyển động, đưa tay lên.....

"Đứng lên! Đứng lên!" Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, phá vỡ mập mờ giờ khắc này, khiến mọi người cũng chợt hồi thần.

Chỉ thấy Tuấn Thư hô to vọt tới, Phụng Hàm Tiểu mới vừa chạm vào tay Phụng Tĩnh Xu lập tức hóa thành đồ, đồ Phụng Tĩnh Xu đứng lên.

"Tỷ tỷ! Tỷ không sao chứ? Ngã có sao không?" Tuấn Thư đã chạy tới gấp gấp hỏi, thỉnh thoảng cầm tay Phụng Tĩnh Xu kiểm tra khắp người.

"Ách..... Khụ, khụ! Thư nhi....." Phụng Tĩnh Xu vừa mở miệng, phát giác giọng nàng lại có chút khàn khàn, vội vàng hắng giọng, "Không có việc gì! Có thể có chuyện gì chứ? Tỷ tỷ cũng không phải là đậu hũ, tùy tiện đụng một cái là bị hỏng!"

Tuân Thư thờ phào nhẹ nhõm, kéo Phụng Tĩnh Xu lên, vỗ ngực, sau đó quay đầu lại hung hăng nói với hai người còn đang ngồi: "Tại sao hai người các người có thể ăn đậu hũ của tỷ tỷ!"

Phụng Tĩnh Xu sững sờ, dờ khóc dờ cười nói: "Thư nhi, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi."

"Nhưng mà, " Tuấn Thư không tuân theo chu cái miệng nhỏ nhắn, "Vừa rồi tỷ tỷ còn hôn miệng của hần!" Tay nhỏ bé duỗi ra, chỉ thẳng về phía Phụng Hàm Tiểu trên đất.

Phụng Tĩnh Xu dừng lại, cảm giác kỳ dị vừa mới dâng lên trong lòng lại nổi đi, hơi mím môi, mạnh mẽ đè cảm giác xuống. Dĩ nhiên da n l e q u u y d o n Phụng Tĩnh Xu cười nói: "Không phải đã nói là ngoài ý muốn sao! Huống chi vừa rồi không phải tỷ đã hôn Thư nhi sao?"

"Kkhông giống!" Tuấn Thư dậm chân.

"Thế nào lại không giống nhau? Không phải là hôn sao?" Nhìn thấy Tuấn Thư tức giận, Phụng Tĩnh Xu không nhịn được trêu chọc nói.

Tuân Thư lớn tiếng cãi lại: "Nhưng vừa rồi tỷ hôn là gương mặt của đệ! Lần này lại hôn miệng của hần!"

Mất Phụng Tĩnh Xu chuyển động, biết nói chuyện này không lại Tuấn Thư, đứa nhỏ này, kể từ sau khi "thông suốt", đã rất nhạy cảm với chuyện trên phương diện này, hơn nữa rất cố chấp, hần nói cái gì chính là cái đó, không được phép phản bác nửa câu. Vì vậy Phụng Tĩnh Xu thay đổi sách lược, lần giải thích này là tiên công, ánh mắt dịu dàng, giống như một cái đầm sâu, khỏe miệng cũng mập mờ quyến rũ, cả người hơi dựa vào trên người Tuấn Thư, chống ở trên bả vai Tuấn Thư. Kể từ sau khi Tuấn Thư đi theo Phụng Tĩnh Xu, dưới tay nghề của Hắc Linh Lung, ngày ngày ăn đến no bụng, thân thể cũng bắt đầu đột nhiên trở nên mạnh, có biến hóa về thể chất, bỗng chốc cao hơn không ít so với dáng người ban đầu lúc đi theo Phụng Tĩnh Xu, Dĩ nhiên dĩ nhiên hôm nay Phụng Tĩnh Xu chỉ có thể đứng tới bờ vai của hần. Vừa bắt đầu Tuấn Thư còn rất không muốn lớn, nói không cao ngang bằng Phụng Tĩnh Xu thì không thể thôi thôi khắc khắc nhìn Phụng Tĩnh Xu nữa, sau đó vẫn là Duy nhi có biện pháp, chăm rãi nói một câu: "Về sau nếu Tĩnh nhi đi lạc, không cao rồi, cũng không thể tìm được nàng trong biển người rộng mênh mông." Cứ một câu nói như vậy, lại không biết đã kích thích Tuấn Thư thế nào, hần lập tức đã tiếp thu sự biến hóa này, hơn nữa còn coi đây là niềm vui.

Có điều chiều cao tăng trưởng rồi, tâm tính đứa nhỏ này vẫn y hệt tám như cũ không có gì thay đổi.

Dường như Phụng Tinh Xu yếu đuối rúc vào trong lòng Tuấn Thư, dùng giọng điệu cầu người hỏi "Vậy, ý của Thư thì chẳng lẽ muốn..... tỳ tỳ hôn lại Thư thì một lần nữa..... dùng miệng đối miệng hay sao?"

Nếu là người bình thường có thể tìm đã sớm đập thình thịch lại xấu hổ nâng Phụng Tinh Xu đứng dậy, đỏ mặt cự tuyệt.

Nhưng Tuấn Thư cũng không phải người bình thường, nếu không hẳn cũng sẽ không lớn tiếng thảo luận vấn đề miệng đối miệng. Chỉ thấy cặp mắt hắn sáng lên, trên mặt rõ ràng là nét mặt "phải như vậy", đôi tay đưa tới, ôm Phụng Tinh Xu vào trong ngực, lớn tiếng kêu lên: "Đúng! Phải miệng đối miệng hôn lại một lần!" Nói xong, cúi đầu dán lên đôi môi mặt ngọt.....

Nơi xa, Tinh Ảnh và Phụng Duy Tinh thấy nhưng không thể trách, về mặt tự nhiên phân phó phu xe sắp xếp đồ đạc thật tốt dưới bóng cây rồi đến dòng suối nhỏ bắt cá, còn lại hai người đi vào rừng cây tính toán bắt mấy con thỏ chim nhỏ trở lại.

Văn Nhân Tinh Phong ở lại mang theo ánh mắt phức tạp, nhìn chăm chăm hai người phía trước ôm ấp lấy nhau thật chặt thắm cắn răng, trong lòng xông lên một cỗ chua xót, muốn lên phía trước tách hai người ra, rồi lại không tìm được một lý do hợp lý, hai chân giống bị đinh đóng ghim chặt trên đất. Con sâu nhỏ ghen tỵ không ngừng cắn ở trong lòng, có một phen tư vị khác.....

Đôi mắt với một màn lửa nóng, Lục Tinh La vốn nên đỏ mặt tới mang tai xoay người lại thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, mang theo hoảng hốt, ánh mắt dần dần tan rã, giống như hai người phía trước là Phụng Tinh Xu và Tuấn Thư, rồi lại không phải hai người bọn họ, nơi đó, giống như đã từng có hai người cũng đứng ở trong một rừng cây, nhiệt tình ôm hôn, có điều hai người kia rốt cuộc là ai..... tại sao khuôn mặt bọn họ mơ hồ như thế.....

Phụng Hàm Tiểu ẩn nhẫn bỏ qua ánh mắt bên cạnh, không nhìn hai người kia, tâm lại chua chát. Nét mặt của nàng tự nhiên, không có một chút ngượng ngùng, cũng không có một chút hối hoàng, càng không có phản ứng chút nào với hành động của đối phương, dieendaanleequydonn giống như này chạm vào chỉ là tình cờ, tựa như hai người trong lúc lơ đãng đụng phải tay của nhau bình thường tự nhiên vậy.....

Buồn cười hẳn vẫn còn gây giũa không dứt, người nọ lại xoay người đã có nụ hôn nóng bỏng với người khác. Đoạn tình cảm này, cuối cùng vẫn tự hắn đa tình thôi.....

Hoa Ngọc Dung ở phía trước Phụng Hàm Tiểu sau một hồi hoảng hốt đã thấy hai người thân thiết trước mặt, trong mắt lóe lên hăm mộ, nhưng vừa nghĩ tới sau này hẳn cũng có thể..... Lại không khỏi cười. Tiếp theo nghĩ đến sơ xuất vừa rồi, sắc mặt hắn quái dị quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ chua xót trên gương mặt Phụng Hàm Tiểu còn chưa kịp thu hồi, hơn nữa vừa rồi..... tiếng lòng khẽ nảy, sau lưng phản ứng căng thẳng..... hẳn là nam nhân, còn là một nam nhân đã từng phong lưu trong bụi hoa, phản ứng của Phụng Hàm Tiểu không thể gạt được hắn, rõ ràng là điếm báo nam nhân động tình..... Nghĩ tới đây, ánh mắt Hoa Ngọc Dung nhìn Phụng Hàm Tiểu càng thêm cổ quái.....

Trải qua đoạn nhạc đệm này, mọi người cũng không còn hứng thú chơi trò chơi nữa, trực tiếp sắp xếp món ăn mà phu xe và Tinh Ảnh, Phụng Duy Tinh mang tới, sau khi ăn no nê, để phu xe chạy về, bảo buổi sáng ngày mai hẳn đến dưới núi tới đón bọn họ, đoàn người tiếp tục chậm rãi bước đi lên núi, bởi vì mấy người nghĩ đi dạo miếu Nguyệt Lão một chút, thuận tiện chờ đợi mặt trời mọc ngày mai ở trên núi, sau khi thưởng lượng một phen, đã quyết định buổi tối tá túc ở trong sương phòng miếu Nguyệt Lão.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 35

Miếu Nguyệt Lão ở dốc Tinh Nhân không biết có bao nhiêu năm lịch sử, góc tường mái hiên cũng lây dính những khói bụi từ những cây nhang của các thiện nam tín nữ, vô luận đối mới bao nhiêu lần đều sẽ để lại những dấu vết loang lổ. Chỉ là dấu vết như vậy chẳng những không làm người ta ghét bỏ, ngược lại hấp dẫn càng nhiều những thiếu nữ hoài xuân tới chiêm ngưỡng, hi vọng Nguyệt Lão có thể cho mình một hôn nhân mỹ mãn. Mà những người có tình cầu được nhân duyên kết thành phu thê ở miếu Nguyệt Lão cũng sẽ quay lại bỏ tiền xuất lực, sửa chữa miếu Nguyệt Lão, để không bị năm tháng bào mòn, chỉ mong chờ Nguyệt Lão có thể phù hộ cuộc sống của bọn họ tốt đẹp.

Khi đám người Phụng Tinh Xu đi tới miếu Nguyệt Lão, sắc trời đã chập tối, ánh lửa đỏ trời chiều chiếu xuống, làm nổi bật những dải lụa đỏ trong miếu càng trở nên đỏ thắm, khí lạnh khắp trời, giống như Nguyệt Lão đang ở cuối chân trời cười ha hả nhìn nam nữ dưới trần gian, Die nd da nl e q uu ydo n như đang nói cho những người lạc lõng trong tình cảm nhân duyên đến, trốn cũng chạy trốn không hết; nhân duyên chưa tới, cưỡng cầu cũng không được.

Ban đêm, người tới thắp hương đều từ từ rời đi, chỉ còn lại ít ỏi mấy người, còn có mấy người phụ trách quét dọn trong miếu. Gió đêm thổi tới, lay động những chiếc khóa nhân duyên vàng rực trước miếu, phát ra tiếng đing đing đang đang, khiến nơi này nóng bức lại thêm chút lạnh lẽo.

Bởi vì không muốn dẫn tới sự chú ý quá lớn, mấy người chọn một con đường tương đối vắng vẻ vào miếu Nguyệt Lão, dọc đường từ từ quan sát, nhân nhữ tự đắc, giống như đang tản bộ trong nhà mình vậy. Cho đến nửa mặt trời chui vào chân trời, tám người mới bước vào trong chính điện không người.

Ngay phía trước là một pho tượng Nguyệt Lão, râu trắng như tuyết, hàng mi cong cong nét mày thật to toét ra nụ cười có thể còn hơn Phật Di Lặc, một tay cầm một quyển sách nhân duyên, một tay cầm bút chu sa, dường như phác họa người hữu duyên tiếp theo, trên ngón trở bàn tay cầm sách còn quần

sợi tơ lụa đỏ, sợi tơ lụa rủ xuống đến ống tay áo của Nguyệt Lão, miệng ống tay áo còn lộ ra một nùi dây tơ hồng, chính là tơ hồng mà Nguyệt Lão dùng để buộc người có nhân duyên lị, để hai người hiểu nhau yêu nhau.

Mấy người vừa tiến đến chuyển sang nhìn Nguyệt Lão, vẻ mặt khác biệt. Có mong đợi, có tôn kính, có quan sát, cũng có khinh thường. Hề các kiểu là cầu chúc, tôn kính, có điều cầu Nguyệt Lão, hi vọng hắn có thể thực hiện nguyện vọng của mình, mà kiểu khác là Phụng Trọng Xu —— về chằm biếm trong mắt.

Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, người đời đều cho rằng Nguyệt Lão chính là một lão đầu mặt mũi hiền lành, ai biết trên trời một ngày nhân gian mấy năm, nhân gian thay đổi mấy hồi, ai nói Thiên giới sẽ bảo thủ không chịu thay đổi? Nhớ ngày đó khi nàng bị ngọc trụ Tỳ Hưu đưa lên Thiên Đình những thần tiên trên trời kia lại còn đang đọc tiểu thuyết xuyên không trên Internet, có thể thấy được không chỉ thịnh hành ở nhân gian, dieendaaneequydonn Thiên giới cũng sẽ thịnh hành phát triển theo. Mà Nguyệt Lão, mặc dù không tính là người theo phong trào, nhưng mà đối với việc thịnh hành cũng rất cố chấp, vì vậy Phụng Trọng Xu nhìn thấy Nguyệt Lão cũng không phải là tòa miếu Nguyệt Lão trong hình tượng —— có lẽ hắn đã từng có hình dáng này, nhưng mà đến bây giờ biến thành một soái ca không hơn không kém —— hắn từ bỏ hình tượng lão đầu trong quá khứ của mình, lặc mình một cái, biến thành một nam nhân trẻ tuổi hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ăn mặc cũng đi theo thịnh hành ở hiện đại. Sách nhân duyên? Bút chu sa? Tơ hồng? Hừ! Cũ rích hết rồi, hiện tại người ta cũng đổi thành PDA (thiết bị kĩ thuật số hỗ trợ cá nhân, viết tắt của Personal Digital Assistant), chỉ cần ở trên bàn phím gõ mấy cái, kích con chuột, đoạn nhân duyên này đã được tiến hành rồi!

Lúc này đối mặt với Nguyệt Lão, trong lòng Phụng Trọng Xu quả thật có chút giễu cợt.

Trong miếu có duy nhất một gian hàng giải xăm, giờ phút này người tóc trắng mày râu giải xăm đang thu thập đồ đạc tính về nhà, cảm thấy có người đến, đầu hắn cũng không ngẩng lên nói: "Vị thí chủ này, bây giờ đã đẹp quảy, ngài muốn giải xăm xin ngày mai hãy tới."

"Chúng ta không giải xăm, chỉ là tới xem một chút." Thấy không ai quan tâm tới giải xăm, Lục Tinh La không thể làm gì khác hơn là điệu dàng mở miệng hỏi đáp.

Không giải xăm!?

Người nọ dừng tay lại, tò mò ngẩng đầu lên. Người đi tới miếu Nguyệt Lão không có ai không xin xăm giải xăm, thế nào chuyện này.....

Cặp mắt nghi ngờ khi vừa chạm tới người trước mắt, người giải xăm lập tức chấn động toàn thân, trong mắt cũng không thể tưởng tượng nổi.

Người trước mắt nam thanh nữ tú, dựa trên gương mặt đều biết những người này đều là nhân trung long phượng, những người như thế nên nói số đào hoa rất vượng, nhưng.....

Người giải xăm lại quan sát cẩn thận một lần nữa, xác định quan sát của mình không sai, vì vậy đi lên trước, da.nlze.qu;yo/nm đứng đối diện Nguyệt Lão ở trước mặt mấy người nói: "Tiểu nhân vừa rồi vô lễ, kính xin mấy vị tha lỗi."

Phụng Trọng Xu cười nhạt một tiếng, xoay người nói: "Đại sư không cần đa lễ, mỗi ngày người ở chỗ này giải xăm cho nam nữ thế gian, có thể nói là công đức vô lượng, mà chúng ta chỉ là khách hành hương, tới bái Nguyệt Lão, thế nào hiện nay người lại tự xưng tiểu nhân? Huống chi ta với người không kết ân oán, tại sao lại nói thứ lỗi?" Cẩn thận nói một hồi, vừa khiến vị lão nhân lớn tuổi trước mặt này lấy được tôn kính, lại che giấu thân phận của mình.

Chỉ là Phụng Trọng Xu không biết, chỉ bằng khí thế của đám người bọn họ, phải nói bọn họ thật sự là phạm phu tục tử, cho dù là ai cũng sẽ không tin tưởng. Vì vậy lão nhân vẫn có thái độ cung kính với mấy người, không chút nào bởi vì đôi câu nịnh nọt của Phụng Trọng Xu đã quên hết tất cả.

"Mấy vị không có ý định giải một quẻ sao?" Lão nhân hỏi.

Trong mấy người có người lộ ra vẻ nhao nhao muốn thử, nhưng Phụng Trọng Xu không lên tiếng, cũng không bảo người ta nói, cho dù trong lòng người ở đây gấp đến độ muốn chết lại cũng không có mở miệng.

Thấy không ai mở miệng, lão nhân lại khuyên nhủ: "Các vị thí chủ, chắc hẳn các người cũng đã nghe nói qua, miếu Nguyệt Lão ở dốc Tinh Nhân rất linh nghiệm, nếu mấy vị muốn đạt được nhân duyên mỹ mãn, cũng có thể nói với Nguyệt Lão, nếu chư vị muốn biết nhân duyên của mình hoặc mưu cầu nhân duyên, cũng có thể rút một quẻ nhân duyên, lão hủ tất nhiên tận lực giải xăm cho mấy vị."

Lão nhân nói một hồi động đến lòng của mọi người, chỉ thấy Tuấn Thư duỗi tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng lặc lặc ống tay áo của Phụng Trọng Xu, dinendian.loqidJon trong mắt cũng là ý hỏi, Phụng Trọng Xu nhìn những người khác, trong mắt cũng không che giấu được tia sáng, vì vậy cũng gật đầu đồng ý.

Mấy người trước sau bái Nguyệt Lão, chỉ có Phụng Trọng Xu đưa hai tay sau lưng, đi qua một bên. Nàng còn cần phải lạy sao? Trước khi đến cũng đã giải quyết hết nhân duyên của bản thân rồi! Chỉ là không biết người bên cạnh có mấy tên được Nguyệt Lão giữ lại trên PDA, có điều nàng nghĩ, nếu Nguyệt Lão đủ thông minh, coi như không có, nhất định cũng do hắn trước đó "quên" đánh lên, sau đó lại nhất định sẽ "bỏ sung" trở về.

Sau khi mấy người lạy Nguyệt Lão xong, không ngừng tiến tới lấy quẻ nhân duyên, sau đó lấy giải nghĩa khó hiểu của quẻ của chính mình giao cho lão nhân gia, ngay cả Phụng Trọng Xu cũng bị Tuấn Thư lôi kéo lấy một quẻ.

Đầu tiên là Tinh Ảnh, chỉ thấy hắn trầm mặc giao quẻ trong tay cho lão nhân, lão nhân nhận lấy, sau khi xem xong cẩn thận ngẩng đầu lên nói với Tinh Ảnh: "Nhân duyên của vị thí chủ này đã sớm định ra, hiện tại sợ là đường tình tương duyệt rồi? Chỉ cần người kiên nhẫn, sẽ đi tới cuối cùng."

Tĩnh Ảnh nghe vậy về mặt vừa động, thận trọng gật đầu với lão nhân, chân thành nói: "Cám ơn." Nói xong xoay người đi về phía sau lưng Phượng Tĩnh Xu. Phượng Tĩnh Xu đưa tay sau lưng, nắm lấy bàn tay ấm áp của Tĩnh Ảnh.

Sau Tĩnh Ảnh, Hoa Ngọc Dung cũng đưa quẻ của mình tới.

Lão nhân cũng nhìn kỹ một chút, sau đó nói: "Vị công tử này mặt hiện hoa đào, chắc hẳn trước kia là vị tài tử phong lưu, có điều hôm nay hoa đào tướng đã ở đây, xác thực đã không còn tràn lan hoa đào nữa, xem ra đã gặp được cao nhân, Dieenndkdan/leequhydonnn khóa chặt số đào hoa lại. Nếu công tử luôn luôn tiếp xúc với người này, sau này tất nhiên sẽ không còn số đào hoa yến oanh tới nữa, có điều công tử có thể cùng với người này mở ra một cây hoa đào khác, dĩ nhiên, nếu công tử không muốn mất rừng đào thiên kiều bá mị, cũng có thể rời khỏi người này, như thế rừng đào tự sẽ trở về."

Hoa Ngọc Dung nghe nói như thế, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Phượng Tĩnh Xu, nụ cười mang theo mấy phần hài lòng, nói: "Đa tạ sư phụ đã giải xãm, Hoa nô biết nên làm sao."

Sau Hoa Ngọc Dung, là Văn Nhân Tĩnh Phong, chỉ thấy hần từ từ đưa quẻ trong tay r, về mặt khăn trương.

"Công tử, quẻ này của người cho thấy, nhân duyên bình thường, vốn không có gì nhấp nhô. Nhưng đoạn sau lại có chuyển biến tốt, ý nghĩa người còn có cơ hội, nếu như người có thể nắm chặt cơ hội thật tốt, nhân duyên ngàn năm chưa chắc là mộng!" Lão nhân cười ha hả vuốt vuốt râu.

Không phải là mộng!? Văn Nhân Tĩnh Phong ngừng lại, trong lòng trào dâng niềm vui sướng.

Đợi sau khi Văn Nhân Tĩnh Phong đi tới một bên, Phượng Duy Tĩnh cũng mỉm cười đưa quẻ.

Lão nhân tiếp nhận và xem xét, nói với Phượng Duy Tĩnh: "Nhân duyên của công tử đã sớm định, một đường vòng vằng, vốn nên nói không có vấn đề gì, nhưng đoạn sau quẻ lại biểu thị sắp tới công tử sẽ gặp phải một chút khó khăn, di@en*dyan(lee^qu.donnn) khó khăn này còn có thể ảnh hưởng đến nhân duyên của người, đến lúc đó nếu công tử vượt qua được khó khăn này, như vậy sau này sẽ rất mỹ mãn, nếu như không vượt qua, như vậy công tử cũng sẽ không tổn thất gì, vẫn sẽ phú quý cả đời, có điều đáng tiếc nhân duyên sẽ không tốt đẹp như thế nữa."

Nụ cười Phượng Duy Tĩnh trên mặt cứng đờ, có chút nghi ngờ. Khó khăn? Còn có thể nguy hiểm đến tình cảm giữa hần và Tĩnh nhi!? Hần cho là chuyện giữa hai người hần và Tĩnh nhi đã sớm là định trên tám bớt —— đóng chắc không chạy thoát được, làm sao sẽ.....

Còn đang nghi hoặc, một tay đã được một bàn tay ấm áp nắm lấy, để hần phục hồi tinh thần lại. Quay đầu phát hiện là Phượng Tĩnh Xu cười không ngớt, lòng Phượng Duy Tĩnh cũng nhẹ ra. Bất kể hần gặp phải trở ngại gì, chỉ cần hần giữ vững ý nghĩ của mình, tất cả đều sẽ khá hơn, dù sao mục tiêu của hần cho tới bây giờ đều rất rõ ràng không phải sao?

Phượng Duy Tĩnh đa tạ lão nhân rồi lui sang một bên, để vị trí lại cho Lục Tĩnh La.

Nhịp tim Lục Tĩnh La hơi gấp, tiến lên đưa quẻ.

Sau khi lão nhân xem xong mỉm cười nói: "Vị cô nương này (giờ phút này Lục Tĩnh La ăn mặc khi chưa lập gia đình), đoạn nhân duyên sắp được nối lại, lão hủ chúc mừng!"

"A!?" Lục Tĩnh La lấy làm kinh hãi, nói lại nhân duyên? Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ trước kia nàng đã trải qua một đoạn nhân duyên sao?

Dạt sang một bên suy tư, lại nhường chỗ cho Phượng Hàm Tiếu.

Phượng Hàm Tiếu hít sâu một hơi, nâng bước chân đi tới trước mặt lão nhân.

Nhận lấy quẻ, sau khi xem xong lão nhân khẽ lắc đầu nói với Phượng Hàm Tiếu: "Thẻ tre này xem ra cũng không tốt, dfienddn lieqiudoon nhân duyên của công tử sẽ bị người bên cạnh ngăn cản, từ trên quẻ cho thấy, công tử tốt nhất vẫn nên lựa chọn đối tượng khác cho thỏa đáng."

Phượng Hàm Tiếu ngừng lại, thất vọng nhắm hai mắt, chậm rãi hỏi: "Chẳng lẽ cũng không có biện pháp khác sao?"

"Chuyện này....." Lão nhân khó khăn nói: "Chuyện này trọng đại, sợ rằng không dễ, coi như có thể xoay chuyển càn khôn, cái giá công tử phải bỏ ra chỉ sợ cũng tương đối lớn, huống chi lão hủ cũng không biết cách cụ thể....."

Phượng Hàm Tiếu đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết, "Ta sẽ tìm được cách, mặc kệ bỏ ra cái giá gì!"

Đang nói, Tuần Thư chạy ra, từ phía sau Phượng Hàm Tiếu chạy tới, quơ mứa quẻ trong tay vội vàng la âm lên: "Tới phiên ta, tới phiên ta!"

Tuần Thư là một người nóng lòng, theo lý thuyết vừa rồi nên vọt tới đầu tiên, nhưng vừa gặp phải chuyện tình cảm hần cũng khôn khéo cẩn thận hơn với ai khác, trước nhất hỏi thăm quẻ của mấy người, sau khi xác định lão nhân gia quả thật có bản lĩnh mới vội vã tới đây giải xãm, kết quả đẩy đến cuối cùng.

Lão nhân không khỏi tức cười nhìn Tuần Thư, nhận lấy quẻ bắt đầu nhìn xem, chỉ là càng xem mày râu càng chặt, cuối cùng sắc mặt của hần thậm chí có chút nặng nề.

"Thế nào? Có gì không đúng sao?" Phát hiện lão nhân khác thường, Phượng Tĩnh Xu lên tiếng hỏi.

"Không đúng? Có gì không đúng?" Vừa nghe thấy quẻ của mình có vấn đề, Tuấn Thư lập tức khẩn trương lên, diển dñle,qu.y don khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xụ xuống, lã chã chực khóc. Ô ô ô, tại sao? Tại sao quẻ của người khác ký đều tốt, đến lượt hấn lại có vấn đề!?

Lão nhân thấy bộ dáng sắp khóc của Tuấn Thư, vội vàng nói: "Không có không có, không có vấn đề gì, chỉ là ta chưa từng thấy qua loại quẻ này mà thôi."

"Xăm gì?" Lão nhân vừa nói như thế, cũng dẫn tới sự chú ý của mọi người.

"Ha ha! Quẻ hiếm thấy....." Lão nhân cười ha hả nói.

"Hiếm thấy? Chi giáo cho?" Phụng Duy Tĩnh dẫn đầu hỏi.

"Cái này sao, chuyện này không những liên quan đến nhân duyên của vị tiểu công tử này, còn liên quan đến số mệnh của hấn, vì vậy lão hủ không tiện trả lời, mong rằng các vị bao dung!" Lão nhân khó khăn nói.

Phụng Duy Tĩnh xoay người, nói: "Được rồi! Vậy chúng ta không hỏi chuyện này, chỉ hỏi nhân duyên, vậy người nói thử, Diển dñle,qu.y don khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn đến cuối cùng như thế nào?"

Lão nhân trả lời: "Cho đến trước khi hấn chết, hấn cũng có có một đoạn nhân duyên hoàn mỹ." Phía sau câu nói kia lão nhân nuốt xuống, khiến nó ở trong bụng.

"Ha ha! Tốt, tốt!" Tuấn Thư vui mừng vỗ tay.

Phụng Tĩnh Xu thấy Tuấn Thư vui mừng, nên cũng không hỏi nhiều, nói với lão nhân: "Vị đại sư này, chúng ta tính toán ở chỗ này qua đêm, vẫn xin người chuẩn bị cho chúng ta một chút, để chúng ta ở lại trong sương phòng."

Lão nhân sững sờ, hỏi: "Vị nữ thí chủ này, người không giải xăm sao?"

Phụng Tĩnh Xu cười một tiếng, đưa tay giơ lên, trong tay đều là bột phấn màu đỏ, xen lẫn bột phấn màu đen. Gió vừa thổi, mang theo bột phấn đi, hiện ra lòng bàn tay trắng nõn.

Phụng Tĩnh Xu cuồn cuộn nói: "Tình cảm của ta không do trời!"

Mọi người khí thế của bị Phụng Tĩnh Xu chấn trụ, không ngờ nàng có tự tin lớn vào tình cảm của bản thân như vậy. Chỉ là, ai bảo nàng là Phụng Tĩnh Xu, nàng chính là có tư cách để cuồn cuộn!

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 36

Sau khi góp không ít tiền nhang đèn, đoàn người được coi như khách quý, thu xếp ở tại sương phòng thượng đẳng tại phía sau miếu Nguyệt Lão.

Bởi vì ban ngày vô cùng mệt nhọc, nên mọi người dùng xong bữa tối rồi trở về sương phòng nghỉ ngơi.

Nhưng mà đối với Phụng Tĩnh Xu mà nói, vốn không có vấn đề tiêu hao thể lực gì, vì vậy trong phòng cảm thấy nhàm chán nàng tính đứng dậy đến gõ vị giống Nguyệt Lão trong điện kia thử, Diển dñle,qu.y don khuôn mặt nhỏ nhắn có thể gọi Nguyệt Lão kia ra để nói chuyện phiếm hay không.

Nghĩ là làm, Phụng Tĩnh Xu nhanh nhẹn xoay người rời giường, dưới sự hầu hạ của Lục Linh Lung ăn mặc chỉnh tề xong, mở cửa phòng đi ra ngoài, vô ý lại cảm thấy một hơi thở quen thuộc ——

"Ành, đã trễ thế này chàng còn không nghỉ ngơi, ở lại chỗ này làm gì?" Phụng Tĩnh Xu cũng không quay đầu lại, nói thẳng ra tên của người trong bóng tối.

Thấy Phụng Tĩnh Xu đã phát hiện ra mình, Tĩnh Ảnh đứng dậy, trầm mặc không nói.

Phụng Tĩnh Xu thở dài, "Ta nói, ta có thể bảo vệ bản thân, chẳng lẽ chàng quên võ công của ta không dưới chàng sao?" Trên thực tế là vượt xa hấn, "Chàng cũng không cần phải thời thời khắc khắc đều canh giữ ở bên cạnh ta, chàng có thể đi nghỉ ngơi."

Tĩnh Ảnh vẫn không nói lời nào.

Phụng Tĩnh Xu thấy khuyên nhủ không được, không thể làm gì khác hơn là mạnh bạo, "Chẳng lẽ chàng cứ như vậy muốn trở về làm hộ vệ của ta? Nếu nói như vậy chàng không thể làm trượng phu của ta đó!"

Bị lời Phụng Tĩnh Xu nói làm cho sợ hết hồn, cả người Tĩnh Ảnh chợt căng thẳng, toàn thân tản ra một cỗ hơi thở đau thương.

Xem ra người nọ mềm không được cứng không xong, dịu dàng với hắn, hắn lại cố chấp như trâu, nếu cứng rắn lại càng không được, chính xác muốn nghẹn đau trong lòng mà nội thương.

Nghĩ như vậy, Phụng Tĩnh Xu lại dịu đi: "Thật xin lỗi, lời nói của ta đã quá nặng rồi, nhưng ta thật rất quan tâm chàng, dieendaanleequydonn chàng như vậy không ngủ không nghỉ canh giữ ở bên chúng ta nhìn rất đau lòng. Chàng có nhìn thấy sắc mặt bây giờ của bản thân hay chưa? Đã bao lâu chàng chưa ngủ rồi? Đáng về bây giờ của chàng thật giống như quý mặt trắng vậy!"

Phụng Tĩnh Xu nói một hồi khiến trên mặt Tĩnh Ảnh thả lỏng, lộ ra vẻ mặt dịu dàng.

Thấy chiều này có tác dụng, mắt Phụng Tĩnh Xu xoay chuyển, nảy ra ý hay. Chỉ thấy nàng lộ ra một nụ cười mập mờ, dùng giọng điệu dịu dàng: "Chàng đã không chịu trở về phòng của chàng đi ngủ, như vậy chàng cứ đến phòng của ta ngủ cho ngon, dù sao giường cũng không cứng lắm, mặc dù không lớn, nhưng hai người chen một chút cũng có thể ngủ....."

Lời còn chưa nói hết, Tĩnh Ảnh liền đỏ cả mặt "vèo" một tiếng chạy về gian phòng của mình.

Hừ hừ! Chẳng lẽ còn sợ không tìm được cách giữ chặt hắn sao? Vẫn là tục ngữ nói không sai! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, con người Tĩnh Ảnh kiên cường còn không phải thua ở dưới tay nàng sao? Cổ nhân thật không lừa người mà!

Nghĩ như vậy, tâm tình Phụng Tĩnh Xu vui vẻ cười khẽ tiếp tục đi về phía trước, gió đêm phơ phất thổi qua, mang đến một chút cảm giác mát lạnh, Phụng Tĩnh Xu không nhịn được hít một hơi thật sâu, ngửi bầu không khí trong sạch thời cổ đại này. Vẫn là cổ đại tốt nhất! Bảo vệ môi trường như vậy, ngày ngày cũng có thể ngửi thấy được bầu không khí trong lành, da.nlze.qu;yd0/mn không giống ở hiện đại, không khí ô nhiễm nghiêm trọng, ngửi vào mũi đều là mùi thuốc hóa học gay mũi, ừ, giống như hiện tại nghe thấy mùi lưu huỳnh..... Đợi chút, lưu huỳnh? Tại sao nơi này lại có thể có lưu huỳnh?

Phụng Tĩnh Xu kinh ngạc mở hai mắt ra, lại cẩn thận ngửi lần nữa, không sai, thật sự là lưu huỳnh!

Phụng Tĩnh Xu men theo mùi đi ra khỏi miếu Nguyệt Lão, đi sâu trong rừng. Trong rừng cây tối đen như mực hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng kêu của một hai con động vật vang lên, có vẻ kinh người dị thường, nhưng mà đối với Phụng Tĩnh Xu mà nói, tất cả đều là vấn đề nhỏ, về mặt nàng không đổi sắc tiếp tục đi, càng đi mùi của lưu huỳnh càng lớn, rốt cuộc, ở khúc quanh chỗ rừng cây và núi đá nơi, Phụng Tĩnh Xu thấy được thứ mà trong lòng nàng phỏng đoán —— suối nước nóng!

A, ha ha ha ha! Không ngờ đi ra ngoài một lần cũng sẽ gặp phải suối nước nóng! Thật sự quá tốt!

Phụng Tĩnh Xu hưng phấn mừng rỡ thật lớn, tham lam ngắm nhìn hồ nước trước mặt, "ừng ực, ừng ực" nuốt nước miếng.

Kể từ sau khi xuống núi, bên cạnh tùy thời có người làm bạn, hơn nữa một loạt chuyện theo nhau mà đến, nàng bận tới đây tới đó, vốn không có thời gian tìm suối nước nóng để ngâm! Bây giờ tìm được nơi tốt như vậy, dĩ nhiên nàng không thể bỏ qua!

Nghĩ như vậy, Phụng Tĩnh Xu nháy mắt, một bộ áo tắm hai mảnh màu lửa đỏ xuất hiện, Lục Linh Lung lập tức giúp Phụng Tĩnh Xu đổi y phục.

Xõa một đầu tóc mềm mại ra, Phụng Tĩnh Xu đi tới ao bên cạnh suối nước nóng, dùng chân như bạch ngọc đưa vào trong nước nhẹ nhàng thử nước ấm, dinendian.loqidJon cảm thấy hài lòng, cũng chậm chậm trượt vào trong suối nước bốc khói trắng.

Thỏa mãn thờ dài một cái, Phụng Tĩnh Xu không khỏi nghĩ tới Bạch Cư Dị có viết trong 《 Trường hận ca 》 rằng: "Xuân hàn tứ dục hoa thanh trì, ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi. Thị nhi phù khởi kiều vô lực, thủy thị tân thừa ân trạch thi." *Nói chính là tư thái yêu kiều của Dương quý phi sau khi ngâm suối nước nóng.....

(* Một trích đoạn trong Trường hận ca: “Tiết xuân lạnh, được tắm ở hồ Hoa Thanh

Suối ấm, nước trơn dội trên da trắng mịn như mỡ đông

Thị tỷ nâng dậy, yếu mềm như không còn sức nữa

Ấy là lần đầu tiên được tắm nhàn on vua”)

Nghĩ như vậy, Phụng Tĩnh Xu đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác không liên quan: nếu có thể làm được một nồi lẩu nóng thì tốt.....

Vừa nghĩ tới thì trong nháy mắt, một hồi tiếng vang làm kinh động đến nàng, nàng đột nhiên xoay người đứng lên, làn da trắng mềm mại như ngọc chợt bại lộ ở dưới ánh trăng sáng, giống như một pho tượng bạch ngọc thượng đẳng được chạm trổ tinh xảo, Dieenndkdan/leequhydonnn dưới sự phụ trợ của làn khói sương, càng giống như là tiên nữ lén lút trốn từ cung trăng xuống, không sấu chơi đùa ở trong núi rừng, lại bị khách không mời mà đến quấy nhiễu.

Đây chính là cảnh tượng mà Văn Nhân Tĩnh Phong khi vọt tới bên suối nước nóng đã thấy.

Một đầu tóc dài ướt sũng dán chặt ở trên khuôn mặt tuyệt mỹ, phân tán khoác ở trên phần lưng tinh tế, cánh tay thon dài đều đặn vương đầy những giọt nước trong suốt, bà vai mượt mà hiện ra đường cong hoàn mỹ, làm cho người ta càng thêm máu nóng sục sôi là cảnh tượng dưới tấm vải đỏ cao lớn đầy

đặn bị hai khối vải che kín có thể mơ hồ thấy được khe rãnh mê người làm cho người ta thêm nhỏ dãi, tạo thành một loại hình ảnh giấu đầu hở đuôi, sợi dây hồng vòng qua phía sau gáy tạo thành đường cong duyên dáng; xuống chút nữa, là eo nhỏ tinh xảo, trên bụng bóng loáng không thấy một chút thịt thừa, chỉ có mơ hồ thấy cơ bụng, nhưng nói là cơ bụng, lại không có cảm giác giống như đại hán to con bình thường, làm cho người ta ghét, mà phần bụng rắn chắc này, hiện lên là một loại đẹp khỏe, để người ta biết, hóa ra nữ nhân cũng không chỉ nhu nhược, di@en*dyan(lee^qu.donnn) họ cũng có thể rất có sức mạnh; hông rất tròn bẽn chắc, còn có một tấm vải đỏ, trừ chỗ nên che ra, cái gì cũng không che giấu, hào phóng đến khiến người cảm thấy nghiêng lụy —— nếu như hôm nay người thấy bộ dạng này của nàng không phải là mình, như vậy các nam nhân của nàng thấy được nhất định sẽ bị các nam nhân khác ghen ghét dữ dội! Một tấm vải có thể che được cái gì? Bụi cỏ rậm vẫn có một hai sợi cỏ xuân lệch ra, làm cho toàn thân người ta nổi "lửa", tiếu nuối chính là một đôi chân thon dài hoàn mỹ ngâm ở phía dưới nước nóng, Dieenndkan/leequhydonnn khiến người không thể nhìn thấy được phong tình câu người như vậy. (@@ ngồi miêu tả đoạn này mà toát hết cả mồ hôi, ôi chời, a di đã phạt! T_T)

Nhưng mà điều này cũng coi như là kinh người, ít nhất ở Văn Nhân Tĩnh Phong trong mắt là như vậy. Hắn cũng đã từng ở thanh lâu, nhưng hắn chưa từng thấy đến một nữ nhân ăn mặc dụ người đến như vậy, giống như chỉ cần một ánh mắt của nàng người sẽ không tự chủ được mềm chân xuống, nằm rạp ở dưới chân của nàng sùng bái, cầu xin lọt mắt xanh của nàng.

Một trận gió thổi lên, sương mù trong suối nước nóng càng nhiều hơn, khiến Phượng Tĩnh Xu như ẩn như hiện, dường như sau một khắc sẽ biến mất. Văn Nhân Tĩnh Phong thức tỉnh, trái tim xông lên một cỗ khủng hoảng, sợ Phượng Tĩnh Xu cứ như vậy biến mất ở trong suối nước nóng bỏng này.

"Không!" Hắn hô to một tiếng, dưới ánh mắt khó hiểu của Phượng Tĩnh Xu ngay cả y phục cũng không cởi, phần đầu quên mình nhảy vào trong "nước nóng"!

Nhiệt độ suối nước nóng đối với người thuộc các quốc gia khác nhau mà nói đúng là rất khác biệt, tỷ như nước ở nhiệt độ hai mươi với người châu Âu sợ nóng mà nói cũng đã là nước nóng rồi, nhưng mà đối với người Nhật Bản da dầy, dienddn liequdoon phàm là nước bốn mươi độ cũng bị bọn họ coi là nước lạnh! Mà có thể để cho Phượng Tĩnh Xu nghĩ tới tắm suối nước nóng, ít nhất nước phải tới chín mươi độ!(... Ghê thiệt)

Đối với Văn Nhân Tĩnh Phong chưa bao giờ tiếp xúc qua suối nước nóng hơn nữa xuống nước mà không có chuẩn bị chút nào mà nói, nhiệt độ này quả thật có thể lấy để nấu Tĩnh Phong luôn rồi!

Vừa nhảy vào nước hồ nóng bỏng, Văn Nhân Tĩnh Phong đã bị bỏng đến kinh hãi nhảy lên, nhưng hắn vẫn cắn răng vừa kéo áo bởi vì ngâm nước mà trở nên nặng hơn gian nan bơi tới chỗ Phượng Tĩnh Xu, vừa kêu lên: "Nàng chờ một lát! Đừng sợ, ta tới cứu nàng đây!"

Phượng Tĩnh Xu nghi hoặc nhìn nam nhân trước mắt, rõ ràng nét mặt hắn vô cùng khổ sở, sao còn tiếp tục bơi tới đây? Còn vừa bơi vừa kêu nói muốn cứu nàng, chẳng lẽ hắn không nhìn ra được là nàng muốn ngâm mình ở trong suối nước nóng này sao? Theo ý nàng, người thực sự cần cứu chính là hắn mới đúng!

Đáng tiếc Văn Nhân Tĩnh Phong luôn luôn thông minh vừa gặp phải chuyện của Phượng Tĩnh Xu, đặc biệt là bởi vì trong lúc hết sức nguy cấp nàng "nguy hiểm tính mạng", thông minh của hắn cũng sớm đã bị ném ra ngoài chín tầng mây rồi!

Phượng Tĩnh Xu không nói một câu, đứng tại chỗ nhìn thừ rồi cuộc người này muốn làm gì?

Văn Nhân Tĩnh Phong bơi người bị phỏng đến đỏ bừng, tổn sức gãy giữa tới bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, diemndnle,qu.y don rồi cuộc khi cách nàng chỉ có một cánh tay liền đưa tay cầm cánh tay của nàng, hung hãn kéo lấy nàng, ôm thật chặt vào trong ngực!

"Con mồi nhỏ, thật tốt quá, ta đã bắt được nàng!" Văn Nhân Tĩnh Phong kích động, bật thốt ra biệt danh ở trong lòng gọi Phượng Tĩnh Xu mà không hề hay biết.

Con mồi nhỏ? Vui đầu ở trong ngực Văn Nhân Tĩnh Phong, Phượng Tĩnh Xu bắt giác nhẩn mày lại. Người này, là coi nàng như..... Con mồi sao?

Trong lòng có chút không vui, nàng đưa tay đẩy Văn Nhân Tĩnh Phong ra.

"Người làm gì đấy?" Giọng nói của nàng có chút lạnh lùng, ai biết bản thân bị người ta coi thành con mồi trong lòng cũng sẽ không vui, huống chi là Phượng Tĩnh Xu luôn cao ngạo, cho tới bây giờ chỉ có nàng nắm giữ người khác, không ai có thể đủ để nắm giữ nàng!

Văn Nhân Tĩnh Phong luôn luôn nhạy cảm giờ phút này cũng không chú ý tới ý lạnh trong giọng điệu của Phượng Tĩnh Xu, toàn thân hắn ngâm trong suối nước nóng bỏng, da đã đỏ lên, hắn dựa vào lực ý chí bơi tới bắt được Phượng Tĩnh Xu, d,0dylq.d mà giờ khắc này Phượng Tĩnh Xu đã ở trong ngực hắn, thần kinh hắn căng thẳng giờ đã thả lỏng, đau đớn lập tức ừn ừn kéo đến, khiến đầu óc hắn mê muội, rối loạn lý trí, ngoại trừ việc nhớ kỹ phải nắm chặt Phượng Tĩnh Xu ra, cái gì cũng không nhớ.

Ánh mắt hắn tan rã, lao đảo muốn ngã, nhưng trong lòng còn có một ý niệm đang cố giữ vững lòng hắn: muốn đưa Phượng Tĩnh Xu bình yên vô sự ra ngoài!

Nghĩ như vậy, hắn gia tăng sức lực trong tay, kéo Phượng Tĩnh Xu lại gần trong ngực ôm lấy thật chặt, mơ hồ ni non: "Con mồi nhỏ, không phải sợ, ta cứu nàng ra ngoài! Chờ một chút, lại chờ một chút....."

Âm thanh của hắn nhỏ đến gần như không nghe được, nhưng Phượng Tĩnh Xu ở trong lòng hắn lại nghe thấy rất rõ ràng.

Lời nói mơ hồ này khiến trong lòng Phượng Tĩnh Xu dâng lên dự cảm xấu, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, gương mặt yêu mị của Văn Nhân Tĩnh Phong đã đỏ thắm một mảnh, một đôi mắt phượng đắm lệt hàm chứa sương mù, đã tan rã, cánh mũi khẽ đóng khẽ mở còn có thể mơ hồ thấy được chất lỏng màu đỏ chảy xuống.

Chảy máu mũi!

Phượng Tinh Xu vừa nhìn, vội vàng đưa tay ôm chặt Văn Nhân Tinh Phong đã hôn mê, vận khí nhảy ra khỏi mặt nước, bay tới bên cạnh ao, Lục Linh Lung cũng nhanh chóng hiện ra, thuần thực cỡi y phục trên người Văn Nhân Tinh Phong xuống, thay một chiếc áo khoác mềm nhẹ, thừa dịp Lục Linh Lung thay y phục, Die nd da nl e q uu ydo n Phượng Tinh Xu quét mắt nhìn toàn thân Văn Nhân Tinh Phong một lần, không ngoài ý muốn phát hiện da mịn thịt mềm này, đã thành công bị nước luộc nóng, chín mười độ, đối với Phượng Tinh Xu da dày mà nói dĩ nhiên là chuyện nhỏ, nhưng mà đối với Văn Nhân Tinh Phong, cũng đã không chịu nổi gánh nặng rồi.

Phượng Tinh Xu vội vàng từ trong Thảm Xu Vãn lấy thuốc ra, không mượn tay người khác, tự mình bôi cho Văn Nhân Tinh Phong, dù sao hần vì "cứu" nàng nên mới có thể bị phỏng. Vì chuyện Văn Nhân Tinh Phong "cứu" nàng, về tình về lý nàng đều phải chăm sóc hần cẩn thận, về phần chuyện con mồi..... ánh mắt Phượng Tinh Xu tối sầm lại, chờ thương thế của hần tốt hơn rồi sau đó mới từ từ thanh toán!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 37

Trên đường xuống núi, bởi vì vừa mới nhìn thấy mặt trời mọc mà sinh ra lòng hân hái, lại càng thêm trở nên náo nhiệt, mấy người riu rít thảo luận tâm tình của bản thân, ngay cả Lục Tinh La luôn luôn dịu dàng cũng mặt mày hớn hởi, nói cũng nhiều hơn bình thường, chỉ có một người, im lặng khác thường.

Dọc theo đường đi, Văn Nhân Tinh Phong không ngừng dùng ánh mắt quái dị trộm nhìn Phượng Tinh Xu, còn tưởng rằng động tác của bản thân thần không biết quỷ không hay. Die nd da nl e q uu ydo n Không biết rằng, sự khác thường của hần đã sớm bị mấy nam nhân có lòng thu vào đáy mắt, dùng ánh mắt rất cao minh hơn trao đổi ý tưởng với nhau, không phải là không biết, chỉ giả bộ như không biết mà thôi.

Rốt cuộc, Văn Nhân Tinh Phong giống như tùy ý đi tới bên cạnh Phượng Tinh Xu, dùng giọng điệu hết sức bình thường hỏi: "Hôm nay tiểu thư phải dậy sớm như vậy sẽ không mệt sao?"

Phượng Tinh Xu đang ở một bên nói chuyện với Tuấn Thư, nghe thấy câu hỏi của Văn Nhân Tinh Phong, cười nở rộ lúm đồng tiền như hoa quay đầu dùng giọng điệu thoải mái trả lời: "Đâu! Tôi hôm qua ta ngủ rất đủ, cho nên hiện tại hoàn toàn không mệt!"

Ngủ rất đủ!? Văn Nhân Tinh Phong ngừng lại, có chút không tin, tối hôm qua nàng rõ ràng..... làm sao lại ngủ rất đủ?

Vì vậy lại thử hỏi một lần nữa: "Vậy chắc chắn là tiểu thư đã đi ngủ từ rất sớm sao?"

"Đúng rồi, ăn cơm xong rồi trở về sương phòng ngủ, không tin người có thể hỏi Ảnh đi, tối hôm qua hần còn canh giữ ở bên ngoài sương phòng của ta đây!" Có điều sau đó lại bị nàng đuổi về phòng.

Vừa nghe thấy Phượng Tinh Xu nhắc tới tên của mình, Tinh Ảnh lập tức quay đầu nói: "Phải, một đêm này tiểu thư đã ngủ rất sâu." Dieendaaneequydonn Có điều trên đường đi ra ngoài một chuyến mà thôi.

Hần không biết tại sao Phượng Tinh Xu lại nói dối Văn Nhân Tinh Phong, nhưng chỉ cần là Phượng Tinh Xu muốn hần làm, bất luận chuyện gì hần cũng sẽ làm theo, cho dù gạt người cũng sẽ không chút do dự.

Thật chưa từng đi ra ngoài!? Văn Nhân Tinh Phong vừa nghe thấy lời nói của Tinh Ảnh thì lập tức tin ngay, bởi vì hần hiểu rõ Tinh Ảnh là một người chính trực, không cần phải lừa hần. Đáng thương Văn Nhân Tinh Phong không nghĩ tới, mặc dù bản thân Tinh Ảnh chính trực, nhưng hần có một chủ nhân nói dối không chớp mắt, hơn nữa hần có nguyên tắc chỉ cần gặp phải Phượng Tinh Xu sẽ tự động né tránh, ưu tiên Phượng Tinh Xu không điều kiện, vì vậy người thông minh ngu ngốc sẽ bị gạt.

Nhưng cảm giác trên thân thể lại không giống như đang gạt người, đến bây giờ Văn Nhân Tinh Phong cũng còn mơ hồ nhớ tới hần nhảy xuống hồ nước nóng bỏng đó, trong hồ nước căn gác nóng rực đau đớn khiến hần cắn răng, ngay cả trên người bây giờ còn có chút cảm giác nóng bỏng..... Nhưng điều khiến hần nghi ngờ là, trên người của hần lại không có dấu vết gì, trừ cảm giác đau đớn mơ hồ ra, làn da của hần lại bình thường hoàn hảo không chút tổn hại so với tối hôm qua, vẫn trắng mịn như trước kia, vốn không giống như bị phỏng.

Hai người khác biệt khiến Văn Nhân Tinh Phong luôn luôn thông minh cũng bị hồ đồ.....

Mất lạnh nhìn sắc mặt Văn Nhân Tinh Phong mê hoặc, trong lòng Phượng Tinh Xu hừ lạnh một tiếng, ân tình "cứu" ta tối hôm qua đã trả xong, kể tiếp người đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón tính sổ của ta chưa!?

Cứ như vậy, trong bầu không khí kỳ dị mà vui vẻ, tám người đi xuống chân núi, phu xe đã sớm chuẩn bị xe ngựa xong, thấy mấy người Phượng Tinh Xu đi xuống, lập tức đi nhanh về phía trước, cung kính chào với Phượng Tinh Xu và Phượng Hàm Tiểu chào rồi nói: da.nlze.quydo/nm "Vương gia, công chúa, tiểu thư để tiểu nhân tới truyền lời, nói hôm qua đương gia Kim gia tới phủ bái kiến, xin công chúa mau trở về."

Kim gia? Kim Bích Đạc?

Phượng Tinh Xu kinh ngạc nhướn mày, hẳn tìm đến nàng làm gì? Nàng tới Long Hải thành cũng được mấy ngày, cũng không thấy hân ân cần như vậy, sao lúc này lại nóng vội như thế, còn liên tục hai ngày, sao đây, là quyết tâm muốn gặp được nàng? Chuyện gì khiến hân lo lắng như vậy chứ?

Trong lòng nghìn xoay vạn chuyển, Phượng Tinh Xu vẫn mặt không đổi sắc, nói một câu "đã biết", rồi để phu xe gia tăng tốc độ trở về phủ tể tướng, mấy người lại ở bên trong buồng xe nói đùa.

Trong lúc này, Phượng Tinh Xu nhắc tới nàng sẽ xem tướng tay, muốn nhìn chỉ tay của mỗi người, xem đến từng bàn tay, đến phiên Văn Nhân Tĩnh Phong, lúc nắm lấy cổ tay hân, Phượng Tinh Xu cố ý giữ huyết quan trọng giữa cổ tay hân lại, mặc dù là phản ứng trong nháy mắt, nhưng cũng không lừa gạt được đôi mắt nghiêm túc của Phượng Tinh Xu, phản ứng của Văn Nhân Tĩnh Phong, rõ ràng là ý thức tự bảo vệ mình mà người luyện võ mới có, dinendian.loqidjon mặc dù rất nhanh đã bị hân che giấu, làm thành bộ dạng nhu nhược tay trái gả không chặt, nhưng Phượng Tinh Xu nổi lên lòng đề phòng hân lại không hề bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào, âm thầm thúc giục tiên lực, một chút màu đen thông qua chỗ hai người giao nhau cực nhanh lên đến trên người Văn Nhân Tĩnh Phong rồi lại nhanh chóng trở về Thẩm Xu Văn.

Phượng Tinh Xu buông tay Văn Nhân Tĩnh Phong ra, cười đến ý vị sâu xa, "Tĩnh Phong, chỉ tay của ngươi biểu hiện đại phú đại quý, không giống như là....." Câu nói kể tiếp ẩn xuống, nhưng trong lòng mọi người lại nghe hiểu, Phượng Tinh Xu nói là lúc trước khi gặp gỡ Văn Nhân Tĩnh Phong.

Văn Nhân Tĩnh Phong cứng đờ, lập tức làm ra bộ dạng đau lòng tự giễu, "Tiểu thư nói đùa, nếu ta thật sự có số mệnh đó, sao lại còn lưu lạc thanh lâu chứ?"

Phượng Tinh Xu nói: "Mệnh ngươi quả thật giàu có, đáng tiếc đường nhân duyên của ngươi không tốt chút nào, dẫn đến phú quý của ngươi tiêu tan, vì vậy mới có sau này."

"Vậy, vậy nhân duyên sau này của ta!?" Văn Nhân Tĩnh Phong nghe thấy Phượng Tinh Xu nói xong những câu đánh trúng tim, không nhịn được muốn biết tình duyên sau này.

"Ừnh, ta xem thử....." Lần này Phượng Tinh Xu nhìn kỹ một chút sau đó nói: "Đường nhân duyên của ngươi có chút phức tạp, hai đường đan vào nhau, có ý mới cũ thay nhau, hơn nữa mệnh phú quý cũng ngươi cũng sẽ theo đường nhân duyên này mà thay đổi, ngươi sẽ từ từ đạt được sự giàu có ban đầu, về phần nhân duyên, Dieenndkan/leeequhydonnn này cũng khó mà nói rồi....." Phượng Tinh Xu cố làm ra vẻ mê hoặc mà nói. Hừ, tiểu tử thôi, nói với ngươi một nửa lời thật cũng không tệ rồi, đừng nghĩ cái gì thì bản công chúa cũng sẽ móc ra cho ngươi!

"Là như vậy sao....." Văn Nhân Tĩnh Phong vừa nghe thấy nàng nhìn không ra nhân duyên sau này, có chút uể oải cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc này, trong Thẩm Xu Văn lại phát ra từng đợt âm áp, Phượng Tinh Xu biết kết quả nàng muốn đã có.

Quả nhiên, bằng phân tích thân thể Văn Nhân Tĩnh Phong nói, trong cơ thể hân có dùng một loại dược vật, loại dược vật này có thể khiến võ công hoàn toàn bị phong bế, coi như có người cao minh đi nữa cũng sẽ không phát hiện. Ban đầu khi Tĩnh Ảnh cứu lấy hân đã điều tra hân một phen, xác định hân không có võ công rồi mới để cho hân đi theo bên cạnh. Phượng Tinh Xu tin tưởng phán đoán của Tĩnh Ảnh, vì vậy cũng không tiến hành kiểm tra thực hư với hân, ai biết hân lại có loại thuốc này, hôm nay nếu không phải hắc Linh Lung dùng phương thức hóa học phân tích ra thành phần khác thường trong cơ thể Văn Nhân Tĩnh Phong, chỉ sợ nàng tự ra tay cũng có thể bị hân che giấu. Xem ra tình cảnh lúc ban đầu gặp nhau cũng rất có thể là một màn kịch do hân an bài rồi, có điều tâm cơ của hân quả thật thâm trầm, vì đề tiếp cận bọn họ, lại ngoan độc quyết tâm sử dụng khổ nhục kế. Phượng Tinh Xu không khỏi sinh ra một tia thương thức Văn Nhân Tĩnh Phong. Nhưng thương thức thì thương thức, trước khi mục đích của hân chưa được xác thực, nàng vẫn sẽ không tha lỏng với hân.

Ngay lúc Phượng Tinh Xu suy nghĩ, xe ngựa đã đến cửa phủ tể tướng.

Người gác cổng nhận ra xe ngựa phải đi đón Phượng Trạch công chúa đã trở về, lập tức phái người đi mời Kim Bích Đạc và hoàng nữ đã đứng chờ ở đại sảnh lúc sáng sớm ra ngoài, về phần tiểu thư đã dạn đi dạn lại, bây giờ sợ rằng nàng vẫn còn lời kéo người nam nhân tên Hàm Tĩnh đó ngâm mình ở trong Hạnh Lâm đường rồi, vẫn không nên đi quấy rầy người ta, hủy đi nhân duyên sẽ gặp phải báo ứng.

Nhận được tin, Kim Bích Đạc và Từ Mộng Cơ vội vàng chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Phượng Tinh Xu và Phượng Hàm Tiểu xuống xe, những người còn lại đều ngồi ở trong xe.

Không phải không muốn xuống, mà là với thân phận của Lục Tinh La, bây giờ còn chưa thích hợp bại lộ trong tầm mắt mọi người.

Cũng chính vì không gian chiếc xe này, sự sai lầm giữa Kim Bích Đạc và Lục Tinh La mở ra, mà Từ Mộng Cơ, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cũng không biết người đang ngồi bên trong xe ngựa lại có vị mẫu hậu đã qua đời mười lăm năm của nàng.

"Kim công tử, thật là khách hiếm thấy đó! Hiếm thấy người nghĩ đến bản cung." Phượng Tinh Xu nở nụ cười, đối đáp trước khi Kim Bích Đạc chào hỏi.

"Kim mẫu bái kiến công chúa." Kim Bích Đạc hành lễ, ngẩng đầu cười trả lời: "Công chúa đa tâm, Kim mẫu vẫn luôn rất muốn đến viếng thăm! Có điều mấy ngày nay công chúa vẫn luôn thỏa thích du ngoạn, Kim mẫu cũng không tiện phá hỏng hứng thú của công chúa."

Phượng Tinh Xu đùa giỡn cười nói: "Làm sao có thể chứ! Kim công tử lại là thương nhân nổi danh thiên hạ, Long Hải thành này còn là địa bàn chính của Kim gia, chắc hẳn Kim công tử rất quen thuộc nơi này rồi? Nếu Kim công tử cũng có thể cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình, có lẽ bản cung sẽ chơi tận hứng hơn! Dù sao ta với Kim công tử cũng là người quen không phải sao?"

"Ha ha! Công chúa dạy rất đúng, Kim mẫu ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu có thời gian, nhất định sẽ hết sức làm bổn phận chủ nhà." Kim Bích Đặc cười đáp, đôi mắt lướt qua hai người nhìn bên trong xe ngựa, mơ hồ thoáng qua một chút vội vàng, mở miệng hỏi: "Nghe nói hôm qua công chúa đi tới dốc Tinh Nhân, sao không thấy Phụng Tiểu Vương gia?"

"Ta đi chơi, sao phải nhất định mang theo hân?" Phụng Tinh Xu hỏi ngược lại, trong lòng sáng tỏ, thấy vậy mục đích hôm nay Kim Bích Đặc đến tìm nàng, sợ rằng không đơn giản.

"Đâu có! Công chúa quá lo lắng, Kim mẫu chỉ đang nghĩ, lúc đại hội võ lâm vẫn luôn thấy Phụng Tiểu Vương gia và công chúa không xa không rời, dĩ nhiên liệgiudoon hiện tại không thấy, nhất thời hiếu kỳ thôi!" Kim Bích Đặc cũng ý thức được giọng điệu bản thân quá mức vội vàng, lập tức bại lộ mục đích của hân, vì vậy lại chậm rãi nói, không nhanh không chậm giải thích, "Hôm nay Kim mẫu đến, chỉ muốn mời công chúa đến hân xá làm khách, kính xin công chúa vui lòng đến dự."

"Hả? Đến quý phủ sao?" Phụng Tinh Xu nhún mày.

"Đúng, nãi nãi ta nghe nói món lẩu và trà đều từ công chúa mà có, rất là kính nể công chúa, rất muốn quen biết công chúa, kính xin công chúa nể mặt Kim mẫu....." Kim Bích Đặc mang một cái cơ ra.

"Ha ha! Lão phu nhân sao? Nghe nói lão phu nhân cũng là một nhân vật truyền kỳ, bản cung cũng rất muốn làm quen với bà ấy một phen, nếu Kim công tử thành tâm mời, bản cung từ chối thì thật bất kính." Phụng Tinh Xu biết đây chỉ là một cái cơ, lại muốn nhìn xem thử Kim Bích Đặc đang muốn làm cái gì, vì vậy cũng đồng ý theo.

"Nếu Kim mẫu mời khách, sao công chúa mời các bằng hữu cùng tới trong phủ? Đặc biệt là tiểu huynh đệ Tuấn Thư, dĩ nhiênle,qu.y don tính tình đáng yêu đó chắc hân nãi nãi nhất định sẽ rất ưa thích." Kim Bích Đặc nhân cơ hội đưa ra lời mời.

"Tốt! Nếu Kim công tử hào phóng như vậy, chúng ta cùng đi!" Phụng Tinh Xu cũng sáng khoái, một hơi đồng ý.

"Ha ha! Xem ra ta cũng có may mắn đợi Tinh Xu mấy ngày rồi." Từ Mộng Cơ ở một bên im lặng không lên tiếng đúng lúc phát ra tiếng cười khẽ.

Phụng Tinh Xu quay đầu, "Tỷ tỷ cũng muốn đi sao?"

"Đúng vậy!" Từ Mộng Cơ gật đầu, "Thịnh tình của Kim công tử khó chối."

Phụng Tinh Xu cười cười, nhưng trong lòng cũng không ngừng nghĩ, Kim Bích Đặc này rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao mời nàng còn phải mời Từ Mộng Cơ? Trong này rốt cuộc có liên hệ gì đây?

Mặc kệ hân, dù sao đến lúc đó sẽ biết, nghĩ rằng bọn họ cũng không thể làm gì nàng! Phụng Tinh Xu nghĩ như vậy, nên cũng không lo nhiều nữa, xoay người vén một góc rèm xe lên nói: "Tất cả đi ra đi! Coi mình là đại cô nương sao? Núp ở bên trong thẹn không gặp người?"

Một nhóm người nghe vậy đều lộ ra nụ cười.

Phụng Duy Tinh, Tinh Ảnh, Tuấn Thư và Hoa Ngọc Dung trước sau xuống xe, nhưng đến lúc Văn Nhân Tinh Phong, Phụng Tinh Xu lại ra tay chặn hân lại.

Đón nhận ánh mắt nghi ngờ của Văn Nhân Tinh Phong, Phụng Tinh Xu thản nhiên nói: "Người cũng không cần đi, trước giúp ta đưa Tinh đi về, sau đó tự mình an bài đi! Mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở lại." Nói xong, ngay trong ánh mắt kinh ngạc bị thương của Văn Nhân Tinh Phong thả màn xe xuống, xoay người nói với Kim Bích Đặc: Dĩ nhiênle q u u ydo n "Kim công tử, bên trong xe ngựa còn có một vị bằng hữu không tiện gặp, chúng ta ngồi xe ngựa của người thế nào?"

Bị Phụng Tinh Xu lạnh nhạt khiến Kim Bích Đặc kinh sợ lập tức hồi thần, "Cái này dĩ nhiên! Mời mấy vị tới bên này!"

Hân chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt lạnh nhạt của nàng như vậy, là ai, chuyện gì khiến nàng lạnh nhạt như vậy? Vừa mới liếc thấy vạt áo của người bên trong xe, rất quen thuộc, hình như là..... Văn Nhân Tinh Phong sao?

Đợi sau khi mấy người xoay lưng, phu xe lập tức theo sự phân phó của Phụng Tinh Xu, đưa người tới Hảo Mộng lâu.

Bên trong xe ngựa, về mặt Văn Nhân Tinh Phong lo sợ không yên, không biết Phụng Tinh Xu lạnh nhạt là vì cái gì? Mới vừa rồi đều hoàn hảo, làm sao lại lập tức trở mặt? Không phải hân đã làm sai điều gì chọc giận nàng mất hứng chứ?

Lục Tinh La vẫn ngồi yên ở bên cạnh thấy bộ dạng hoảng hốt của Văn Nhân Tinh Phong, biết hân bị Phụng Tinh Xu dọa sợ, cũng thế, chung đụng lâu như vậy, ngay cả nàng cũng chưa từng nhìn thấy về mặt Phụng Tinh Xu như thế, thấy bộ dạng Văn Nhân Tinh Phong, sợ là..... Ai! Chữ tình tôn thương người mà!

Trí nhớ Lục Tinh La trống rỗng không biết tại sao nàng lại có loại cảm thán này, mặt đối mặt với nam nhân thất thường, dĩ nhiênlequydonn nàng chỉ có thể sử dụng giọng điệu dịu dàng khuyên nhủ: "Đừng hoảng hốt, chỉ cần đừng cảm đối mặt, nhất định sẽ lấy được điều mình muốn."

Đúng, giống như bản thân nàng năm đó..... Năm đó cái gì?

Lục Tinh La nghi ngờ nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng buông tha lác đầu, thôi, không nghĩ ra thì cũng đừng nghĩ nữa, như bây giờ không vui về

sao?

Bên kia, Kim Bích Đặc mang theo đoàn người Phụng Tịch Xu đi tới phủ tể tướng, trước xe ngựa riêng biệt của Kim gia, khi Phụng Tịch Xu vừa muốn đi lên, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 38

Bên kia, Kim Bích Đặc mang theo đoàn người Phụng Tịch Xu đi tới phủ tể tướng, trước xe ngựa riêng biệt của Kim gia, khi Phụng Tịch Xu vừa muốn đi lên, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Đứng lại!"

Giọng nói có chút quen tai, không biết là người nào. Mấy người Phụng Tịch Xu nghe tiếng xoay người lại, một bóng dáng màu trắng xinh đẹp vọt tới, ô! Người tới chính là thiên kim tể tướng Vu Phó Oánh vừa đến Long Hải thành đã bị "bỏ rơi".

Chỉ thấy nàng yếu kiều thờ hồn hển, gương mặt xinh đẹp đỏ thắm, một đôi mắt như nước đầy ấp tình ý vô hạn liên tiếp bắn về phía Phụng Duy Tịch đứng ở bên cạnh Phụng Tịch Xu, Die nd da nl e q uu ydo n tư thái kia, giống như trong mắt của nàng chỉ chứa được hân, không có người khác.

Vốn là, một nữ tử xinh đẹp dịu dàng như vậy nên dẫn tới sự thương tiếc của mọi người, đáng tiếc một tiếng quát vừa rồi khiến người ta hoàn toàn không có ấn tượng tốt. Một tiếng quát kia, khiến mọi người cảm giác giống như là chủ nhân cao cao tại thượng hô quát hạ nhân vậy, chỉ hai chữ đã bộc lộ cá tính ngang ngược của nàng không thể nghi ngờ, khiến mọi người khó chịu. Người ở chỗ này ai mà không phải là thiên chi kiêu tử? Vương gia, công chúa được hoàng thất nuông chiều, thương nhân oai phong trên thương trường, hiệp khách nổi danh võ lâm, ngay cả Tuân Thư cũng là nhi tử bảo bối được chủ một thành che chở, người nào lại nghe được người khác ra lệnh với mình? Đặc biệt là Phụng Tịch Xu có thân phận hậu duệ quý tộc của hoàng tộc cao quý, càng không chịu được giọng điệu gần như ra lệnh như vậy.

Vu Phó Oánh không biết, cứ hai chữ như vậy, phá hủy nửa đời sau của nàng, lúc nàng gây ra chuyện sai lầm cũng không có ai trợ giúp nàng, khiến nàng phạm vào đại họa nghịch thiên.

Mặc dù đối với nàng rất có bất mãn, nhưng mấy người vẫn đứng tại chỗ đợi nàng tới đây, Phụng Tịch Xu càng thêm xa cách mở miệng hỏi: "Vu cô nương có chuyện gì quan trọng sao?"

Phụng Tịch Xu chủ động bày tỏ cũng không được Vu Phó Oánh đáp lại, đôi mắt nàng vẫn tham lam khóa chặt ở trên người Phụng Duy Tịch, cũng không thêm đề ý Phụng Tịch Xu ở một bên.

Thật ra thì nàng coi thường còn dẫn theo một chút cố ý, vừa đến dịch quán đã không thấy bóng dáng của Phụng Tịch Xu và Phụng Duy Tịch đâu, khiến nàng cho là hai người Phụng Duy Tịch và Phụng Tịch Xu chuyển ra khỏi dịch quán, vì vậy càng rất bất mãn Phụng Tịch Xu, bởi vì nàng ta ác ý muốn để Phụng Duy Tịch ở bên cạnh nàng ta không để nàng (Vu Phó Oánh) đến gần. Die nd da nl e q uu ydo n Vốn bản thân nghĩ mình đi ra ngoài tìm người, thế nhưng dù sao cũng là địa bàn Hí Triều quốc, một cô nương tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp như nàng, ở chỗ này chưa quen, sợ nếu ra ngoài một mình ngộ nhỡ xảy ra chuyện vạn nhất chỉ có thể kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay rồi, hơn nữa nàng một thân một mình tới chỗ này, bên cạnh không nha hoàn sai bảo, làm gì cũng phải tự mình làm, điều này khiến Vu Phó Oánh ăn sung mặc sướng từ nhỏ rất tức giận, đây tất cả sai lầm lên trên người Phụng Tịch Xu, cho đều là lỗi của nàng ta, hại nàng trải qua loại cuộc sống bản hàn này, không chút nào hối lỗi là do nàng tự mình theo tới mới có cục diện như hôm nay. Có điều cũng thua thiệt nàng thông minh, rồi nhà không lâu về sau mới nhờ người đưa tin, bảo phụ thân đưa nha hoàn cận thân tới, đoán chừng hai ngày nay nha đầu kia đến, hừ, lần này cuối cùng nàng cũng không cần phải đi làm những chuyện mà chỉ có hạ nhân thô bỉ mới làm.

Trong lòng chất chứa oán hận, cứ thế Vu Phó Oánh bày ra dáng vẻ tự cao tự đại, không trả lời Phụng Tịch Xu, chỉ làm ra bộ dáng nhu nhược si tình, thâm tình khẩn thiết đưa mắt nhìn chằm chằm Phụng Duy Tịch.

Có điều, nữ tử muốn giả trang si tình cũng phải xem có người phối hợp hay không, Phụng Duy Tịch chính là một người cực đoan không phối hợp, nhìn thấy trước mắt vốn không đề ý tới lời Phụng Tịch Xu nói, vì vậy tức giận mọc trần lan, dùng giọng điệu bén nhọn quát lên: "Đường đường là thiên kim tể tướng Lộng Phong quốc, nhìn thấy vương gia công chúa lại không hành lễ sao!? Đang ở nước khác, biểu hiện lần này của ngươi là muốn để nước khác cười nhạo Lộng Phong quốc ta không hiểu lễ nghi sao!? Vu cô nương, cử chỉ của ngươi quá khiến ta thất vọng!"

Một phen nói rất nặng, khiến Vu Phó Oánh đứng thẳng bất động tại chỗ, mất hết mặt mũi.

Làm như không có mặt mũi nhìn thẳng vào mắt Phụng Duy Tịch, Vu Phó Oánh xấu hổ cúi đầu, gương mặt vừa mới còn hồng hào cũng hoàn toàn trắng bệch, bả vai gầy yếu run run lên, khiến người ta cho là nàng đang cúi đầu khóc sục sùi, không biết hai mắt nhìn xuống đất, lại bắn ra sự căm thù như thế nào.

Phụng —— Tịch —— Xu ——!

Nàng ta lại để cho mình bị người trong lòng trách mắng! Không chỉ như thế, còn khiến nàng bị mất mặt ở trước nhiều người như vậy, chuyện này nếu

truyền ra ngoài, nàng chắc chắn sẽ bị người nhạo báng, từ đó sẽ bị các quý phu nhân tiểu thư giới thượng lưu chèn ép, da.nlze.qu; ydo/mn bởi vì các nàng sẽ không ngay cả một phép tắc cũng không hiểu, đặc biệt chạy ra ngoại quốc ném mất thể diện quốc gia mình!

Bị Phụng Duy Tĩnh khiển trách như vậy, nhường cho Vu Phó Oánh bởi vì thấy người trong lòng mà lấy lại lý trí, hơn nữa nhanh chóng phân tích ra được mất lần này, nhưng mà lại càng thêm thù hận Phụng Tĩnh Xu. Có điều, bây giờ còn chưa phải là lúc đối phó nàng ta, nàng ta rất có giao tình với những người trước mặt này, nếu nàng sợ ý một chút khiến những người này căm ghét mình, vậy thì mất được hơn nhiều rồi!

Sau khi phân tích ra kết quả, Vu Phó Oánh rất cuộc chạm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng rõ nhiễm phải nước mắt trong suốt, lông mi đen tuyền rung rung, nước mắt cứ "tí tách tí tách" rơi xuống, giống như chịu phải ngàn vạn oan ức rồi lại không thể trình bày rõ chi tiết, chỉ có thể ngậm miệng, cúi đầu khuất phục trước "thể lực ác". Nàng chạm rãi xoay người, quỳ xuống trước Phụng Tĩnh Xu, cúi đầu xuống, mái tóc rơi, giọng Vu Phó Oánh mang theo tiếng khóc hành lễ: "Thần nữ Vu Phó Oánh tham kiến công chúa điện hạ." Chỉ hành lễ với Phụng Tĩnh Xu, ám hiệu Phụng Tĩnh Xu cường ép nàng như thế, trong lúc vô hình làm hư mất hình tượng của Phụng Tĩnh Xu trong cảm nhận của người kia.

Quả nhiên, dân chúng qua lại trước cửa phủ tế tướng đầu tiên là bị một đám tuấn nam mỹ nữ đột nhiên xuất hiện hấp dẫn tầm mắt, lại nhìn thấy một nữ tử áo trắng yếu đuối quỳ xuống trước mặt một nữ tử đeo khăn che mặt đứng trước đám người đó, những người bên cạnh cũng thờ ơ lạnh nhạt, bắt đầu nghị luận âm ỉ, không tra rõ nguyên nhân đã ngông cuồng chỉ trích, cho rằng nhất định là thiên kim tiểu thư có tiền có thế dùng quyền lực áp bức mỹ nhân áo trắng đáng thương.

Phụng Tĩnh Xu cũng lười so đo mưu kế của nàng ta, có điều, nữ nhân trước mặt này ngược lại rất có tính khiêu chiến, so với Khanh Dĩ Yên liễu lĩnh trước kia lại càng được ưu ái của Phụng Tĩnh Xu. Cuộc sống không có đối thủ thật rất nhàm chán, tạm thời theo nàng vui đùa một chút, xem thử nàng ta có thể gây ra trò gì. Chỉ cần nàng ta không tùy ý đụng vào nam nhân thuộc về nàng, khiến lòng nàng ghen, thì vốn Phụng Tĩnh Xu chỉ mất nhăm nhăm mở vôi hành vi của Vu Phó Oánh.

Vì vậy, giờ phút này mặc dù người bên cạnh tức giận khác thường với dân chúng đang nghị luận ở xung quanh, nhưng Phụng Tĩnh Xu vẫn trấn định tự nhiên, nói với Vu Phó Oánh trước mặt: "Vu cô nương cũng không cần hành đại lễ như thế này, có điều Duy nhi nói không sai, chúng ta đang ở nước khác, quả thật nên chú ý lời nói của bản thân, chớ để người khác cười nhạo Lộng Phong quốc ta không hiểu lễ nghĩa." Nói xong, Phụng Tĩnh Xu nghiêng người, khiến Từ Mộng Cơ vẫn trầm mặc "xuất hiện" ở trước mắt mọi người, "Vu cô nương, người không hành lễ với bản cung bản cung không quan tâm, thế nhưng vị này, người nhất định phải hành lễ, "Ngừng một chút, nhìn thấy Vu Phó Oánh bị nàng nói một phen xoắn chặt ống tay áo, véo bản tay ngọc không còn chút máu, mới nở một nụ cười nói: "Vị này chính là hoàng nữ Hí Triều quốc, Vu cô nương, bản cung nghĩ, người vẫn biết cấp bậc lễ nghĩa chứ?"

Vu Phó Oánh cứng đờ, lập tức dùng đầu gối di chuyển về phía trước mấy bước, hành lễ quỳ lạy với Từ Mộng Cơ, Dieenndkdan/leeequhydonnn dùng giọng điệu vô cùng uất ức nói: "Thần nữ Vu Phó Oánh của Lộng Phong quốc bái kiến hoàng nữ điện hạ."

Từ Mộng Cơ cười hòa, đưa tay đỡ Vu Phó Oánh dậy, dịu dàng nói: "Vu cô nương đa lễ, xin hỏi cô nương gọi chúng ta lại có chuyện gì quan trọng?" Một câu nói sang chuyện khác, không để Vu Phó Oánh có cơ hội giả bộ đáng thương.

Nói đến chính sự, Vu Phó Oánh lập tức dùng đôi mắt long lanh như nước nhìn Phụng Duy Tĩnh, xấu hổ nói: "Phó Oánh ở dịch quán mấy ngày, cảm thấy nhàm chán, cho nên muốn ra ngoài xem thử, nhưng mà một nữ tử như ta, vừa một thân một mình....." Thần thái muốn nói lại thôi, lời nói muốn ngừng lại chưa ngừng, muốn để người tiếp lấy lời nàng hỏi tiếp. Đáng tiếc không người nào để ý tới.

Thấy trường hợp lúng túng, Kim Bích Đặc không nhịn được cong lên một nụ cười ứng phó, quyết định dứt khoát kéo nữ nhân cần nhân này về Kim gia rồi giải quyết, hiện tại bên này chờ nóng lòng rồi, không thể để nàng tiếp tục ở đây kéo dài thời gian nữa. Liên hỏi: "Nếu Vu cô nương một thân một mình, sao không cùng đi đến Kim phủ làm khách?"

"Kim phủ!? Nhưng, có thể không?" Vu Phó Oánh ra vẻ vui mừng hỏi.

"Hoan nghênh vô cùng." từ trong đáy lòng Kim Bích Đặc đã rất không kiên nhẫn với nữ nhân này, vì vậy nói xong cũng không đợi nàng trả lời, trực tiếp xoay người phân phó hạ nhân chuẩn bị, mọi người cũng nói đuổi lên xe ngựa, bánh xe chuyển động, chạy về phía Kim phủ.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền **** Tiêu Tương thư viện **** Tĩnh nữ truyền ****

Trong cung điện huy hoàng có hai người đang ngồi, một nam một nữ, bộ dáng nam nhân nho nhã, nữ nhân còn lại mặc một thân phục trang đẹp đẽ, làm tôn lên gương mặt ba mươi tuổi ung dung sang quý, hàng năm cầm ngọc thực, Die nd da nl e q u ydo n khiến nàng ta trẻ hơn tuổi thật, hơn nữa đang ở hoàng cung, thâm nhuần lâu dài càng khiến nàng có khí thế hoàng tộc không giận tự uy, khiến người ta không khỏi thần phục.

Giờ phút này, sắc mặt hai người nặng nề, không nói một câu.

Thật lâu, rốt cuộc nữ nhân nói chuyện, "Huynh nói, huynh nhìn thấy nàng ta, không phải thật chứ? Muội đã phái người đi thăm dò, trong đội ngũ Lộng Phong quốc vốn không có người kia."

Nam nhân lập tức phản bác: "Không thể nào! Ta chắc chắn là nàng! Hơn nữa ta đã phái ra nhiều sát thủ như vậy, tất cả đều bị bọn họ giết, muội nói, nếu trong đó không có người kia, sẽ có kết quả này sao!?"

"Hừ, ngu xuẩn!" Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, "Bọn họ là đoàn sứ giả của Lộng Phong quốc, coi như không có nữ nhân kia, bọn họ cũng sẽ giải quyết người huynh phái ra, điều này có thể nói rõ gì sao?"

"Nhưng....." Nam nhân còn muốn nói nữa cái gì, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt muội muội không kiên nhẫn, ngừng một chút, đột nhiên nghĩ đến một

người, "Đứng rồi! Muội điều tra Phụng Duy Tĩnh đó chưa?"

"Phụng Duy Tĩnh?" Nữ nhân nghi ngờ nhìn ca ca.

"Muội không biết!?" Nam nhân đứng lên, "Phụng Duy Tĩnh đó là đệ đệ của Phụng Tĩnh Xu, lần này cùng tiến đến, dieendaanleequaydonn nhưng mấy ngày trước trên bữa tiệc cũng không thấy bóng dáng của hắn, muội điều tra Phụng Hàm Tiểu, Phụng Tĩnh Xu, có phải đề lộ hắn rồi?"

"Còn có một người như thế sao?" Nữ nhân trầm ngâm.

Thấy nữ nhân suy tính, nam nhân bổ sung: "Ta vẫn không thấy bọn họ ở cùng nhau, nói rõ vừa vào thành bọn họ đã tách ra, nói không chừng..... nói không chừng người đó ở trên tay Phụng Duy Tĩnh!" Thấy nữ nhân còn đang do dự, nam nhân lại tặng thêm một liều thuốc mạnh, "Coi như không phải nàng ta, nhưng chỉ dựa vào gương mặt tương tự, muội cho rằng khi bề hạ nhìn thấy sẽ có hậu quả gì!?"

"Choang!" Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, chén trà ngọc thượng hạng theo tiếng mà vụn nát, nước trà thơm nồng chảy xuôi từ trong bàn tay ngọc nhẵn mịn.

Thấy muội muội động tâm tư, nam nhân lại nói: "Suy nghĩ thử năm đó đi! Năm đó nếu không phải muội hạ ngoan tâm, muội sẽ nhận được vinh hoa phú quý như hôm nay sao?"

"Muội không phải là vì vinh hoa phú quý!" Giọng nữ nhân đột nhiên vang lên.

"Được! Coi như không phải vì vinh hoa phú quý, mà chỉ vì nam nhân muội yêu thương, nhưng bất luận thế nào cũng đã xuống tay với bằng hữu tốt nhất của muội, người gần gũi với muội như vậy cũng có thể ra tay, như vậy, một nữ nhân xa lạ với dung mạo tương tự, muội lại không xuống tay được?" Nam nhân châm chọc nói, "Năm đó là thời gian không đợi muội, để nàng ta gặp được hắn trước, để muội chỉ có thể ở phía sau bọn họ nhìn bọn họ đắm đuối, nhưng hôm nay khác! Hôm nay hắn là của một mình muội! Cả hậu cung chỉ có một nữ nhân là muội! Muội mới là người thắng! Nếu như muội ngồi chờ chết như vậy, đến lúc đó chỉ sợ người tới trước như muội lại còn phải tiếp tục nhìn người tới sau ngọt ngào đắm đuối với hắn!"

"Đù rồi! Đừng nói nữa!" Nữ nhân tức giận đứng dậy, vung tay lên phất chén trà trên bàn xuống, cặp mắt ung dung bắn ra một tia ngoan độc, da.nlze.quydo/n "Đại ca, huynh nói đúng, muội không thể ngồi đợi chết! Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có nàng ta có gương mặt đó, bất luận là người nào..... cũng —— phải —— chết ——!!!"

Thấy muội muội rốt cuộc đã quyết định, nam nhân an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng, "Muội có thể ra quyết định này, đại ca an lòng rồi! Chỉ cần diệt nàng ta, muội chính là Huyền phi nương nương của Hí Triều quốc ta, mà con của muội, không lâu về sau sẽ thành thái tử, sẽ là quân chủ đời kế tiếp của Hí Triều quốc ta!"

Mộ Dung Huyền không nghe thấy ca ca đang nói cái gì, nàng đã bắt đầu suy nghĩ muốn tìm ai hợp tác, loại bỏ cái đinh trong mắt này.....

"Đứng rồi, nếu nàng ta và người của Long Phong quốc ở chung một chỗ, như vậy chúng ta rất có thể sẽ chống lại người của bọn họ, đến lúc đó....." Mộ Dung Vũ liền nghĩ tới mấy người Phụng Tĩnh Xu.

Mộ Dung Huyền ngồi xuống, "Muội biết rồi! Mấy ngày trước Hi nhi chạy tới chỗ nàng ta (Phụng Tĩnh Xu), sau đó huynh đã kể lại với muội đã bị muội mắng một trận, hơn nữa, " Mộ Dung Huyền khinh miệt hừ một hơi, " Phụng Tĩnh Xu đó, thật xem mình là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, lại không biết liêm sỉ nói nàng muốn thú phụ, hơn nữa đã có ba vị hôn phu, chuyện này cũng khiến Hi nhi mất mặt, mấy ngày nay đã giảm bớt số lần chạy tới." Nói xong, lại nhỏ một ngụm, phá hư hình tượng quý phi của nàng, giống như một thôn phụ lỗ mãng, "Phi, thật là một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng!"

Đang nói, đã nhìn thấy một bóng người lén lút ở ngoài điện, Mộ Dung Huyền lập tức vận nội lực truyền thanh nói: "Hi nhi, con đang làm cái gì vậy?"

Bị Huyền mẫu phi bắt được, Từ Nguyệt Hi lúng túng cười cười, đi vào điện, "Nhi thần bái kiến Huyền mẫu phi!"

Mộ Dung Vũ ở một bên cũng hành lễ với Từ Nguyệt Hi: "Vi thần tham kiến điện hạ."

"Ừ, quốc cửu gia miễn lễ." Từ Nguyệt Hi gật đầu.

Mộ Dung Huyền tiếp tục hỏi: "Hi nhi, con còn chưa nói con phải tới chỗ nào đấy?"

"Ách, nhi thần, nhi thần muốn....." Từ Nguyệt Hi nghĩ tới muốn lấy cớ ra ngoài, mấy ngày nay buồn bức trong cung khiến hắn nín hờn, dinendian.loqidJon rất muốn đi nhìn vị Phụng Trạch công chúa đó! Mặc dù điều nàng nói có chút kinh hãi thế tục, nhưng hắn vẫn không bỏ được, muốn đi nhìn thử.

"Ừm!?" Mộ Dung Huyền nặng nề ừm một tiếng.

Chống lại tầm mắt sắc bén của Mộ Dung Huyền, Từ Nguyệt Hi lập tức yên lặng, cũng không dám viên cớ nữa, thành thành thật thật nói: "Nhi thần muốn đi..... đi phủ tế tướng xem một chút."

"Phủ tế tướng!" Mộ Dung Huyền tức giận, nặng nề vỗ một chưởng, cái bàn bên cạnh phát ra tiếng vang to lớn, dọa Từ Nguyệt Hi sợ đến nhảy dựng lên.

"Đứa bé này, sao lại không có tiền đồ như vậy! Huyền mẫu phi đã nói với con bao nhiêu lần, không cần lại đi tìm vị Phụng Trạch công chúa đó, làm sao

con cứ nhất định không nghe! Con nhất định phải làm tức chết Huyền mẫu phi mới cam tâm có phải không!?" Mộ Dung Huyền quát lên.

"Làm sao có thể chứ!" Từ Nguyệt Hi vừa nhìn Mộ Dung Huyền thật sự phát giận, vội vàng dụ dỗ nói: "Huyền mẫu phi! Nhi thần không có ý đó! Ở trong cung, chỉ có người đối xử với nhi thần tốt nhất, phụ hoàng còn có thể trách phạt nhi thần, chỉ có Huyền mẫu phi chưa bao giờ đánh chửi nhi thần, Huyền mẫu phi đối xử với nhi thần tốt như vậy, quả thật còn tốt hơn sinh mẫu của nhi thần! Nhi thần ước gì bản thân là nhi tử của Huyền mẫu phi đây!" Từ Nguyệt Hi miệng ngọt nói, hẳn biết Mộ Dung Huyền thích nghe nhất những lời này, vì vậy không ngừng nịnh hót, "Mẫu phi tốt như vậy, sao nhi thần lại chọc người mất hứng đây?" Nói xong còn nháy mắt mấy cái, bày tỏ vô tội của mình.

Quả nhiên, vừa nghe thấy Từ Nguyệt Hi nói "còn tốt hơn sinh mẫu của nhi thần", "ước gì là nhi tử của Huyền mẫu phi", sự tức giận của Mộ Dung Huyền tiêu mất hơn phân nửa.

Mộ Dung Vũ biết trong lòng mọi người này không cam lòng nhất chính là thay thế nhi tử của bản thân bằng nhi tử của Lục Tinh La, để hẳn chỉ có thể gọi bản thân là "Huyền mẫu phi", mà không có thể quang minh chính đại gọi bản thân một tiếng "mẫu phi".

Mặc dù đã tạo thành hiện tượng giả mất con, khiến hoàng thượng thật sự cho rằng hài tử của Mộ Dung Huyền đã chết đi, Diên Hân và Lê Quýnh vì vậy trong lòng hoàng thượng vẫn áy náy trừ Từ Nguyệt Hi ra, lại càng thêm che chở Mộ Dung Huyền, mặc dù không thể cho nàng tình yêu mà nàng khát vọng nhất, nhưng ít nhất cho nàng vô hạn quan tâm, khiến Mộ Dung Huyền có thể độc bá hậu cung, hơn nữa vụng trộm chen ép nữ nhi của Lục Tinh La. Nếu không phải mạng nàng lớn, bây giờ huyết mạch hoàng thất Hí Triều quốc, chỉ sợ cũng chỉ còn lại Từ Nguyệt Hi thôi.

Mộ Dung Huyền tức giận nói với Từ Nguyệt Hi đang làm nũng với nàng: "Con đó! Đừng có ngày nào cũng chỉ chạy tới phủ tể tướng, muốn chạy, con phải chạy tới trạm dịch!"

"Trạm dịch?" Từ Nguyệt Hi không hiểu, "Chạy tới đó làm gì?"

"Ài! Chẳng lẽ con quên, Long Phong quốc còn có một thiên kim tể tướng đi cùng sao? Người ta một cô nương, đến nơi này, chưa quen cuộc sống nơi đây, con cũng nên đi bồi người ta, cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình đó!"

"Dịch....." Từ Nguyệt Hi vừa muốn nói gì đó, trong đầu đột nhiên thoáng qua một chủ ý, vì vậy khéo léo nói: "Vậy cũng được! Nhi thần phải đi dịch quán ngay."

"Ừ, " Không có chủ ý tới giao hoạt trong mắt Từ Nguyệt Hi, Mộ Dung Huyền hài lòng gật đầu cho đi, "Vậy con đi đi!" dfinndn lieqiudoon Lại bổ sung một câu, "Mấy ngày nay không trở lại cũng không sao."

Từ Nguyệt Hi hiểu ý trong lời Mộ Dung Huyền nói, mang theo nụ cười chứa đựng một chút mờ ám rời khỏi hoàng cung.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 39

Đạt được "sự phê chuẩn" của Mộ Dung Huyền, sau khi Từ Nguyệt Hi xuất cung đã tới đến dịch quán.

Mặc dù hẳn rất muốn chạy thẳng tới phủ tể tướng, nhưng vẫn trước tuân theo ý nguyện của "đường mẫu", tới xem thử vị thiên kim tể tướng không người hỏi han này.

Ai biết chụp huyệt, bình thường thiên kim tể tướng ngay cả cửa cũng không bước ra một bước, hôm nay lại chạy trốn không thấy bóng dáng, Diên Hân và Lê Quýnh vì vậy khiến Từ Nguyệt Hi thâm hô may mắn. Huyền mẫu phi, đây cũng không phải là nhi thần không vâng lời người, không đến thăm vị thiên kim tể tướng đó, là nàng ta không có ở đây, cho nên cũng không thể trách nhi thần!

Nghe hạ nhân dịch quán nói, vị thiên kim tể tướng đó hình như là đi tìm Phượng vương gia rồi, mà hôm qua Phượng vương gia đi phủ tể tướng, đến nay không về.

Phủ tể tướng!? Hắc hắc, vậy ta cứ đến phủ tể tướng đi tìm người đi! Về phần tìm ai, đi chẳng phải sẽ biết!

Từ Nguyệt Hi xoay người, vừa muốn đi ra khỏi dịch quán, một giọng nói sỗ sàng truyền tới: "A! Đây không phải là Từ hoàng tử sao!? Sao lại chạy tới nơi này!"

Từ Nguyệt Hi cau mày, xoay người nhìn lại, người gọi hẳn lại hẳn là hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Quân cùng tại dịch quán lại ngày ngày coi hoa lâu thành phòng ngủ.

Người đầu nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, nhưng thân là huyết mạch hoàng thất Việt Sa quốc, Long Ứng Quân lại không có thừa kế về khôi ngô tuấn tú oái phong của phụ hoàng Long Doanh, cũng không có tướng mạo đẹp của mẫu phi Quân Phái Oánh, mặc dù diện mạo cũng tuấn mỹ, nhưng đôi mắt quá mức âm nhu mất phá hòng khí chất nho nhã vốn có của hắn. Cặp mắt bắn ra ánh sáng đậm tà là kết quả của việc trầm mê sắc đẹp lâu dài,

ánh mắt tan rã vắng đưng, chỉ có khi thấy mỹ nhân mới có thể tụ ánh sáng, tràn đầy ánh sáng lấp lờ, dùng một bộ dạng phiêu dật xuất trần mà tranh thủ hào cảm với mỹ nhân, thực nữ danh môn, quý phụ cao ngạo, đóa hoa nhỏ thuần khiết, phẩm là nữ nhân hần coi trọng đều không từ thủ đoạn mà đoạt được, một khi đắc thủ, lại tăng thêm đùa bỡn, sau khi chán ghét lại bỏ đi như giầy rách, không thêm đếm xỉa tới người đau khổ cầu khẩn đã dùng một cước đá văng người ra. Hần dựa vào thân phận địa vị của mình, đã làm nhiều chuyện khi nam bá nữ, lại có một được mẫu phi sủng ái phía sau đài, vì vậy ở trước mặt Long Doanh vẫn luôn diễn một hoàng tử khéo léo nghe lời khiến người ta tán thưởng, mà người biết chuyện lại chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Một đôi môi mỏng thể hiện sự bạc tình của chủ nhân, làn da ó vàng thô ráp là bởi vì trầm mê sắc đẹp trong thanh lâu làm việc và nghỉ ngơi điên đảo mà hồng hết, một đầu tóc dùng một chiếc kiềng vàng buộc chặt lấy, theo băng tóc rũ xuống hai sợi màu ó vàng chạm tới thắt lưng gấm, trên thắt lưng còn buộc thêm hai khối ngọc thượng đẳng, một thân hoa phục mặc dù quý giá, nhưng bởi vì màu sắc ó vàng này mà phá hỏng mỹ cảm vốn có của bộ y phục, chỉ vì từ xa nhìn lại tựa như một đồng vật bài tiết.

Ở Việt Sa quốc, màu hoàng kim là màu sắc cao quý xa hoa nhất, cả quốc gia trừ hoàng đế Long Doanh ra, chỉ có thái tử Long Ứng Thiên được phép mặc màu vàng sáng, còn lại các hoàng thân quốc thích chỉ có thể mặc trang phục gần giống màu vàng, thí dụ như màu da cam. Nhưng sau lưng có một mẫu phi làm chỗ dựa Long Ứng Quân không phục, cho rằng bản thân không có chỗ kém hơn vị “đại ca” Long Ứng Thiên có nương sinh mà không có nương nuôi, cho rằng hần không bằng mình, chỉ sinh ra sớm hơn một chút mới để cho hần chiếm được tiền cơ, diendaaanleequydomn cho nên vẫn muốn thay thế. Loại người như hần ngày cả cách làm đã đến trình độ trắng trợn, ngay cả y phục cũng không chịu mặc màu vàng pha “tạp sắc” khác, nhất định phải mặc màu sắc ó vàng, hần hết sức xem thường những người mặc y phục màu cam kia, cười nhạo người ta là quả quyết biết hoạt động, không biết rằng, chính dáng vẻ của hần càng chọc người ghê tởm. Cũng vì vậy đặc tội không ít hoàng thân, âm thầm bị chèn ép mà không biết.

Trừ khắp nơi đối nghịch với Long Ứng Thiên ra, Long Ứng Quân cũng mướn sức quan viên ở trong triều, may mà quan viên tiếp cận hần trên căn bản cũng là ngư tâm ngư, mã tâm mã, chỉ hướng đều ở dưới vẫy thạch lựu của nữ tử thanh lâu, cho nên mới không tạo nổi bao nhiêu sóng gió, nếu không dựa vào người đứng sau hần mà nói, muốn kéo Long Ứng Thiên xuống hần không phải là việc khó. Lần này bên Việt Sa quốc, đầu tiên là mẫu phi để hần đi sứ Xuyên Vân quốc “trù lương”, tạo nên hình tượng tốt vì dân vì nước cho hần; mướn cơ hội khơi dậy chiến sự giữa Lộng Phong quốc và Việt Sa quốc, đẩy Long Ứng Thiên một lòng khổ cực nghiên cứu cải tiến giống lúa vô công lên chiến trường, đồng thời cũng đưa mấy người ngăn cản hần đi lên ghế thái tử đi, muốn mướn tay Lộng Phong quốc loại trừ cái đình trong mắt; mà một mặt khác, trong tốt mẫu phi ra roi thúc ngựa phải người đưa tin cho hần, muốn hần nhanh chóng đến Hí Triều quốc thể thân Long Ứng Tinh nửa đường bị thánh chỉ giả triệu đi, đến lúc đó là có thể tạo thành chuyện “Hoàng tử Long Ứng Tinh bỏ quên nhiệm vụ tự ý rời khỏi đoàn sứ giả, tam hoàng tử Long Ứng Quân không ngại cực khổ từ Xuyên Vân quốc cả ngày cả đêm chạy tới Hí Triều quốc lấy lại uy danh”, nếu như có thể thúc đẩy giao hảo hai nước lần nữa, đó là chuyện không thể tốt hơn. Cứ như vậy, hình tượng của hần ở Việt Sa quốc, ở trong mắt phụ hoàng nhất định sẽ thay đổi rất nhiều, có thể trợ giúp hần tương lai giành hoàng quyền, thật là tiện dụng!

Chỉ là, một đường Long Ứng Quân long đong mệt mỏi chạy tới cũng không tiếp đãi long trọng như trong tưởng tượng, ngay cả khi ở Xuyên Vân quốc hần cũng ở tại vương phủ Xuyên Vân quốc hưởng thụ mỹ nữ kiều hoa nhuyễn ngọc ôn hương phục vụ, khiến hần quả thật vui đến quên cả trời đất, nhưng đến Hí Triều quốc, không chỉ không có nhà đẹp mỹ thiếp làm bạn, ngay cả người hầu cũng chỉ có vèn vèn mấy cái, tất cả còn phải dựa vào người Xuyên Vân quốc mà hần mang theo. Phô trương không đủ lớn, cấp bậc quan viên nghênh đón ngay cả xách giày cho hần cũng không xứng, đừng nói chỉ là những tụ hội khiến người ta nhàm chán kia. Da.nlze.quydo/nm Vì vậy từ trước đến nay Long Ứng Quân không chịu nổi tịch mịch, sau ngày thứ ba đã chạy thẳng tới thanh lâu nổi danh nhất Long Hải thành—— Mỹ Nhân hương. Đáng tiếc Mỹ Nhân hương không có mỹ nữ giữ hần qua đêm, vì vậy hần chỉ có thể liên tục chiến đấu ở những chỗ khác, mỗi buổi tối từ đầu đường lưu luyến đến cuối đường, cho đến khi coi phổ hoa thành phòng ngủ, chơi đến ngày cả hồn cũng bay bổng.

Cũng là hoàng tử, nhưng bởi vì Tử Nguyệt Hi có Mộ Dung Huyền đốc thúc, hơn nữa hần là người thừa kế duy nhất cho ngôi vị hoàng đế, vì vậy Tử Nguyệt Hi được giáo dục nghiêm khắc rất nhiều, mặc dù cũng lưu luyến sắc đẹp, nhưng không hoang dâm vô độ như Long Ứng Quân, hoàn toàn đánh mất khí khái cần có của một hoàng tử. Cũng vì vậy, trên thực tế Tử Nguyệt Hi không thích làm bằng hữu với Long Ứng Quân, bởi vì hần khinh thường.

Trong lòng mặc dù không thích người trước mắt, trên lễ nghĩa vẫn phải có, vì vậy Tử Nguyệt Hi hỏi đáp: “Quân hoàng tử, ta tới xem thử mấy vị, Huyền mẫu phi để ta thuận tiện chăm sóc thiên kim tử tướng Lộng Phong quốc, có điều dường như nàng đi phủ tể tướng, ta liền tới đó xem thử, xin lỗi không thể tiếp!”

Nói xong xoay người, vừa muốn bước chân, sau lưng lại vang lên giọng nói: “Phủ tể tướng? Nghe nói Phượng Trạch công chúa Lộng Phong quốc vừa đến đã vào phủ tể tướng. Tử hoàng tử, cùng là hoàng tộc, diendian.loqjdjon đối xử thật đúng là khác nhau một trời một vực đó!” Long Ứng Quân giận hờn truy cứu nói, không cam lòng bản thân lại bị một nữ nhân hạ thấp.

“Quân hoàng tử, tất cả khách chúng ta đều là thống nhất sắp xếp ở tại dịch quán, nhưng nếu như khách tự có sắp xếp cho bản thân, chúng ta cũng không thể nào quản, cũng tỷ như người.....” Tử Nguyệt Hi dùng vẻ mặt sáng tỏ nhìn Long Ứng Quân, nói tiếp: “Phượng Trạch công chúa này quen biết với thiên kim Tâm Mộ Dung Hồ của phủ tể tướng, như thế, ở đó cũng không có gì đáng trách. Người cũng biết, trừ Phượng Trạch công chúa ra, ngay cả Phượng vương gia Lộng Phong quốc cũng ở tại dịch quán, cho nên, không phải chúng ta đối xử khác biệt, mà là xem các vị sắp xếp bản thân như thế nào mà thôi.”

“Cho dù như vậy, bản hoàng tử cũng không tiện truy cứu, ” Long Ứng Quân lập tức nói sang chuyện khác, nói rõ mục đích của mình: “Ta nói đến nơi này bao lâu, cũng ở một dịch quán, lại chưa từng thấy vị Phượng Trạch công chúa kia! Nghe nói tướng mạo Phượng Trạch công chúa đẹp vô song, tài tình không thua nam tử, vẫn muốn tìm cơ hội gặp nàng!” Thấy Tử Nguyệt Hi há mồm muốn nói, Long Ứng Quân đã vượt lên trước một bước cắt đứt, “Nếu Tử hoàng tử muốn đi phủ tể tướng, vậy ta cũng cùng nhau tới bãi phóng công chúa đi! Dù sao Tử hoàng tử người tìm thiên kim tể tướng, điều này không xung đột chứ?” Nói chuyện dứt khoát, không để cho Tử Nguyệt Hi có cơ hội phản bác.

“Chuyện này..... Ta.....” Tử Nguyệt Hi nghẹn một chữ “Không” ở trong miệng không nói ra nổi, tức đỏ mặt lại không thể phát tác, Dieemdkdan/leecequhydonnn lời xã giao cũng nói qua loa với Long Ứng Quân, hần còn có thể nói gì nữa? Chỉ có đôi thôi!

Vì vậy Tử Nguyệt Hi vung tay lên, nghiêm mặt nói: “Quân hoàng tử, mời bên này!” Long Ứng Quân, người dám giành Phượng Trạch công chúa với ta, cũng đừng trách ta không khách khí!

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Xe ngựa lộng lẫy dừng lại ở đại môn Kim gia, người gác cổng thấy lập tức chạy chậm ra ngoài, cung kính nằm trên mặt đất làm "người ghé".

Vén màn xe lên, Kim Bích Đặc xuống xe trước, xoay người đưa tay, muốn đỡ Phụng Tình Xu ở phía sau xuống.

Phụng Tình Xu đưa đầu tìm tòi ra bên ngoài liên sừng sốt một chút, ngồi yên trên xe.

"Thế nào?" Kim Bích Đặc khó hiểu hỏi.

"Ta không dùng người ghé." Phụng Tình Xu trả lời, "Kim công tử, thua thiệt người là thương nhân tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Sở Ảnh, sao ngay cả xuống xe ngựa cũng phải dùng người ghé? Hiện tại đã lưu hành dùng bậc gỗ rồi, sao, người không biết?"

Kim Bích Đặc sửng sốt, không biết Phụng Tình Xu lại vì chuyện nhỏ này mà bới móc. Bây giờ mặc dù có rất nhiều người dùng bậc gỗ rồi, nhưng mà, Kim gia tôn quý cơ nào, tại sao có thể giẫm trên một khối gỗ mục chứ?

Vừa bắt đầu, hắn cũng muốn thay người ghé, nhưng mấy lão già ngoan cố trong gia tộc nhảy xéch không chịu nhượng bộ, cuối cùng hắn cũng không còn biện pháp, nghĩ thầm cũng không phải chuyện gì lớn, nên cũng không quản. Ai biết lại để Phụng Tình Xu ghét chứ?

Nghĩ như vậy, Kim Bích Đặc cũng có chút luống cuống, lúng ta lúng túng nói: "Kim mỗ biết bậc gỗ, nhưng trường bối trong nhà....."

Phụng Tình Xu không thêm để ý chút nào thối thối đầu ngón tay bóng loáng trắng nõn, "Dù sao cũng là trường bối, người đã già cũng theo không kịp sự phát triển của thời đại, lão nhân gia nên cái gì cũng không quản, mỗi ngày ngâm trà chơi chim, cuộc sống mỹ mãn là được rồi, tội gì đưa tay lo liệu chuyện hậu bối, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) khiến người trẻ tuổi làm việc cũng vướng chân vướng tay. Cứ bảo thủ như vậy, sợ rằng không bao lâu sẽ trở thành tên ăn xin bên đường, làm một ngày ba bữa cơm xuống quỹ đập đầu, giành ăn với chó hoang. Nếu thật sự đến một bước kia, chỉ sợ hối hận cũng không kịp nữa. Nếu như nếu ai cản đường của ta, đoạn nguồn kinh tế của hắn để hắn thành tên ăn mày rồi quay lại nói quy củ với ta, lòng dạ đàn bà chỉ biết hại người hại mình."

Phụng Tình Xu nói một hồi lạnh lẽo khiến người trong ngoài xe đều dựng tóc gáy, nhưng trong lòng cũng kêu to sáng khoái, cho rằng nên làm như vậy, những vị lão gia kia cũng nên bị một chút trừng phạt mới không kiêu ngạo giành công, mà quá chỉ huy, cho rằng hậu bối cái gì cũng không hiểu, nên nghe bọn hắn, ước gì cả đời ôm quyền thế thật chặt vào trong ngực mang vào quan tài.

Cổ nhân nói muốn kính lão tôn hiền, truyền thống tốt đẹp không thể quên, nhưng khi truyền thống tốt đẹp bị người có lòng nắm chặt quyền thế lấy có thì hậu bối nên phản bác lại một chút.

Không đợi bản thân phản ứng kịp từ trong lời nói đó, Phụng Tình Xu vén váy lên trực tiếp nhảy xuống xe, người phía sau cũng lần lượt xuống, cho đến Vu Phó Oánh ở cuối cùng.

Làm một thiên kim đại tiểu thư mềm mại yếu ớt, Vu Phó Oánh đưa tay nắm làn váy sa mỏng tay kia chống màn xe, hai mắt đen láy phấp phấp hơi nước nhẹ, hàm răng khê cắn môi, bất lực nhìn Phụng Duy Tĩnh, dĩfenddn lieqiudoon chờ đợi người trong lòng có thể tới tay tay "anh hùng cứu mỹ nhân", mặc dù "nguy hiểm" này cũng chỉ là xe ngựa còn cao chưa đủ ngang người.

Không biết là thật sự không hiểu phong tình, hay làm bộ như không nhìn thấy —— Phụng Tình Xu cho rằng nhất định là cố ý —— Phụng Duy Tĩnh hữu ý vô tình xoay người rời đi, cuối cùng vẫn là Kim Bích Đặc phản ứng kịp, để người gác cổng nhanh chóng mang băng ghế tới đây để người được nuông chiều xuống xe —— công chúa cũng không đáp người ghé, một thiên kim tử tướng nho nhỏ còn dám đáp sao? Nàng ta lại không thể so với công chúa!

Đoàn người dưới sự dẫn đường của Kim Bích Đặc đi vào Kim phủ có thể lồng lẩy sánh với hoàng cung, gặp qua trường hợp lớn mọi người cũng không bị sự cao sang của Kim phủ hù dọa, sắc mặt tựa như theo đuôi ở phía sau, thỉnh thoảng nói khẽ phê bình bài trí bên trong phủ một phen, trò chuyện vui vẻ đến tự tại.

Cho đến khi đi vào đại sảnh Kim phủ, một giọng nói già nua kêu lên sợ hãi ——

"Thúy Thần!?"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 40

Thúy Thần!?

Vừa mới bước vào đại sảnh mấy người nghi ngờ ngẩng đầu lên, này không biết tiếng gọi này của ai.

Phượng Duy Tĩnh theo trực giác thấy một đôi mắt nóng bỏng nhìn mình chằm chằm, vì vậy theo cảm giác nhìn lại, nhìn thấy một đôi mắt bao hàm nước mắt rơi.

Cặp mắt đó mang theo rất nhiều thứ, có tang thương, có kiên cường, có khí phách, cũng có —— yếu ớt.

Không cần Kim Bích Đặc giới thiệu, Phượng Duy Tĩnh cũng biết người trước mắt là lão tổ tông tiếng tăm lừng lẫy Kim gia —— Trình Khả Diệu.

Tướng mạo có thể lẫn gạt người, nhưng khí thế và ánh mắt đều không lừa được người. Trình Khả Diệu trải qua gió to mưa lớn trên người tất nhiên có loại khí phách kiêu ngạo thiên hạ, một thân phụ nhân như bà chồng đỡ Kim gia to như vậy, Die nd da nl e q uu ydo n phần khí thế này không phải phụ nhân bình thường có thể có được, hơn nữa một đôi mắt sắc bén vô cùng, khiến người ta không dám ở dưới mũi mắt làm ra bất kỳ mờ ám gì, con mắt như vậy là cần quanh năm suốt tháng tích lũy mới có thể luyện thành. Vì vậy không cần người khác nói rõ, mấy người nhìn một cái cũng biết thân phận của lão thái thái trước mặt.

Chỉ là, tại sao bà ấy lại gọi "Thúy Thần"? Trong đoàn người không có cái tên này; tại sao bà ấy rơi nước mắt? Lần đầu tiên gặp mặt không nên có loại phản ứng này.

Làm như đã nhận ra sự luống cuống của mình, Trình Khả Diệu nháy nháy mắt, thu hồi nước mắt lại, làm bộ dạng như không có gì nở nụ cười hiền lành, trên mặt cung kính nhắc vạt áo ra về muốn quỳ xuống, trong miệng còn hô: "Kim thị Trình Khả Diệu ra mắt Từ hoàng nữ, Phượng vương gia, Phượng Trạch công chúa, Phượng tiểu vương gia ——"

Phượng Tĩnh Xu vừa định ngăn cản, một bóng dáng màu xanh lóe lên, đã nhanh một bước đỡ Trình Khả Diệu dậy.

Mọi người ngạc nhiên nhìn bóng người màu xanh lên đỡ —— Từ Mộng Cơ, ngạc nhiên tại sao Từ Mộng Cơ luôn luôn trầm ổn im lặng lần này lại kích động như vậy, không cần người ta lay, nói một tiếng là được, sao lại lướt lên phía trước đỡ!?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Từ Mộng Cơ kỳ lạ cũng là trăm điều khó hiểu. Nàng không hiểu tại sao mình bản thân lại có loại cảm giác thân thiết với lão nhân trước mặt, giống như người thân của mình vậy, đối với nàng cảm tình tới đột nhiên lại hình như hợp tình hợp lý, giống như vốn phải như vậy.

Trước hôm nay, Từ Mộng Cơ cho rằng, khắp thiên hạ trừ mẫu hậu và phụ hoàng nàng ra, nàng sẽ không sinh ra cảm giác tương tự tình thân đối với người nào nữa, nhưng kể từ nhìn thấy Phượng Duy Tĩnh bên cạnh Phượng Tĩnh Xu, dieendaaneequydomn nàng đã cảm thấy rất có hảo cảm đối với vị thiếu niên gần mười tám tuổi này, loại cảm giác đó lại còn khắc sâu hơn cả hoàng đế của nàng, mà bây giờ, khi nhìn thấy lão nhân trước mặt, nàng lại một lần nữa nhận ra cái loại cảm giác huyết mạch tình thân, khiến nàng rất không hiểu! Tại sao mình lại không có sinh ra một chút tình thân tỷ đệ với vị hoàng đế được phụ hoàng nâng trong lòng bàn tay, ngược lại lại sinh ra thứ tình cảm này với hai người xa lạ vốn không quen biết!?

Sự khó hiểu trong mắt Từ Mộng Cơ, đến trong mắt Trình Khả Diệu, là tràn đầy quan tâm và ẩn nhẫn thương yêu.

Đứa bé đáng thương! Nàng ở trong hoàng cung hoa lệ, cũng chỉ có quan hệ huyết thống với hoàng đế, nhưng vừa bởi vì tướng mạo tương tự với mẫu thân mà bị phụ hoàng lạnh nhạt bị Huyền phi cừu hận, còn nhỏ tuổi vì sinh tồn không thể không nguy trang, thu hồi sự ngây thơ ngọt ngào, dưỡng thành khiêm tốn trầm ổn, cái giá trưởng thành lại là trái tim không vui sướng. Đứa bé này khiến người đau lòng, khiến lòng đau xót! Mà nay nàng lại vì một động tác này mà dường như cảm thấy mê hoặc, có thể nào làm người ta không xót xa sao? Bà chỉ muốn không cần suy nghĩ nhiều mà lớn tiếng nói với nàng: "Đứa bé! Ta là ngoại tổ nãi nãi của con!"

Toàn bộ thiên ngôn vạn ngữ đều biến thành hơi nóng chỗ mũi, Trình Khả Diệu nuốt lời nói vào đến đầu lưỡi, gượng ép cười một tiếng, nói: "Từ hoàng nữ thật sự rất đồng cảm cho dân chúng, biết xương cốt lão thái bà này không linh hoạt, lão bà đây tạ ơn ——"

Từ Mộng Cơ cả kinh, vội vàng gia tăng lực đạo trên tay, lần nữa đỡ lão nhân khom lưng dậy.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên một nụ cười hòa nhã, "Nghe nói lão tổ tông Kim thị chính là nữ anh hùng hào kiệt, da.nlze.qu.ydo/nn Mộng Cơ đã sớm kính nể không thôi, nhiều lần muốn đến thăm hỏi, " Nhưng bởi vì sợ Huyền phi làm tường nàng muốn thành lập thế lực của mình, dẫn mầm tai vạ lên Kim gia. Từ Mộng Cơ ngừng một chút, nói tiếp: "Mặc dù có lòng, lại chỉ mạo muội mà đến đã quấy rầy các vị, hôm nay nhờ có phúc của tiểu Tĩnh, có thể đến nơi đây, gặp được vị nữ nhân khí phách không kém gì đáng mảy râu, há có thể để ngài hành lễ?"

Trình Khả Diệu vui mừng nhìn Từ Mộng Cơ, đứa bé này trưởng thành, có thể bình tĩnh xử lý các loại tình huống. Không thể phát hiện tài năng của Từ Mộng Cơ là tổn thất của hoàng đế, là tổn thất của cả Hí Triều quốc!

Phượng Tĩnh Xu ở một bên nhìn hai người trước mặt, cảm giác có chút quái dị, hai người này, giống như có chút.....

Thấy hai người dứt lời, Phượng Tĩnh Xu cười tiến lên một bước nói: "Mộng Cơ tỷ tỷ nói không sai, ngài là vị nữ nhân khí phách không kém gì đáng mảy râu tiếng tăm lừng lẫy, chúng ta kính nể không thôi, nếu ngài không ngại, chúng ta cũng theo mọi người gọi ngài một tiếng nãi nãi thì như thế nào?"

Trình Khả Diệu kinh ngạc, một cổ mừng như điên xông lên đầu. Nãi nãi? Xưng hô này bà cầu còn không được!

Không vì địa vị của mấy vị vương gia công chúa, cứ vì quan hệ huyết thống mà bà không dám nhận nhau!

"Được, tốt.....! Chỉ cần các vị không ghét bỏ lão phụ, nãi nãi này..... lão phụ làm chắc rồi!" Trình Khả Diệu run giọng nói mắt chứa lệ nóng khí phách

đồng ý nói.

"Ha ha! Làm sao chúng ta có thể chê!" Phụng Tình Xu cười đến giống như mèo vừa mới trộm được thịt, hắc hắc! dinendian.loqidJon Lần này thì hay rồi, có lão tổ tông Kim thị làm nãi nãi, của cải thiên hạ chỉ có thể là của nàng!

Ngọt ngào, gọi vang dội một tiếng: "Nãi nãi!"

Theo Phụng Tình Xu kêu lên, năm sáu tiếng "nãi nãi" nhất thời vang lên liên tiếp, mấy nam nhân sau lưng đều đi theo lão bà tương lai nhận thức "người nhà mẹ đẻ".

"Ai, ai, tốt..... Tốt!!!" Cả đời này Trình Khả Diệu chưa từng kích động như thế, bà cảm thấy, không có gì có thể lập tức lấy được nhiều "tôn nhi" như vậy càng khiến cho người ta cao hứng, huống chi, trong những đám tôn nhi này, còn có cả tôn nhi hàng thật giá thật!

"Đứa bé ngoan, đều là đứa bé ngoan..... của nãi nãi!" Trình Khả Diệu run run tay, hơi hơi run rẩy ôm Từ Mộng Cơ và Phụng Duy Tình vào trong lòng, hốc mắt sung đỏ đã tuôn ra lệ nóng, không kim hãm được.

"Chúc mừng nãi nãi lại có thêm mấy tôn nhi!" Kim Bích Đặc vui mừng đôi kết quả như vậy, bất luận là trên tình cảm hay trên lý trí.

Bởi như vậy, khoảng cách giữa hắn và Phụng Tình Xu được kéo gần lại hơn, không riêng gì Phụng Tình Xu, những người khác cũng thế, mà từ trên lợi ích mà nói, lời kéo được quan hệ với mấy vị hoàng tộc trước mắt này, càng thêm lợi cho việc hoạt động trên thương trường, nếu như hắn có chuyện không giải quyết được, chỉ cần đưa ra danh hiệu, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Đừng bảo hắn nịnh nọt gì, trên lập trường kinh doanh, hắn là một thương nhân, tất nhiên khắp nơi đều lấy buôn bán là điều kiện tiên quyết.

"Ha ha ha! Hôm nay thật là một ngày vui mừng nhất của ta!" Trình Khả Diệu thỏa mãn cười to.

Bất luận trước đó hoài nghi và khẳng định cỡ nào, chỉ cần vừa thấy được Phụng Duy Tình, bà cũng biết vị thiếu niên này nhất định là đứa bé của tiểu La! Mặc dù không giống như tiểu La, cũng không giống hoàng đế, Diendkdan/leequhydonnn nhưng gương mặt đó, lại giống y ngoai công nó như đúc, nhất định chính là một khuôn mẫu ấn xuống! Chứ đừng nói tuổi tác của nó tương xứng với đứa bé của tiểu La!

Đối với Phụng Duy Tình, bà càng nhìn càng cảm thấy hợp ý, cũng càng khẳng định thân phận của nó! Chỉ là..... bà nên nói ra chuyện thế nào với nó đây? Bà phải nên làm chứng minh như thế nào với nó? Chẳng lẽ muốn..... nhỏ máu nghiệm thân sao? Đúng, đúng! Nhỏ máu nghiệm thân! Vừa lúc đứa nhỏ Mộng nhi cũng ở đây, để cho bọn họ nhỏ máu nghiệm thân thì biết!

Ánh mắt Trình Khả Diệu tối tăm, là nên công bố chân tướng mọi chuyện ra để bọn nhỏ biết! Về phần đứa bé trong cung kia.....

"Đúng rồi, nãi nãi, vừa rồi lúc chúng con tiến vào đường như nghe thấy ngài đang gọi cái gì ‘Thủy Thần’, ai là Thủy Thần vậy?" Phụng Tình Xu hỏi.

Trình Khả Diệu nghe thấy, biết bản thân vừa rồi bởi vì kích động bất thốt lên bị bọn họ nghe thấy, nhưng bây giờ còn không phải là lúc nói thật với bọn họ, còn chưa phải là lúc!

Nghĩ như vậy, ánh mắt Trình Khả Diệu chợt lóe, tiếp theo vẻ mặt tự nhiên nói: "A, con nói là Thủy Thần đó à? Di@en*dyan(lee^qu.donnn) Đó là một con chim anh vũ ta nuôi, kết quả nó ham chơi chạy mất, hại ta mong đợi nó trở lại. Vì thế, vừa rồi đường như ta lại nghe thấy tiếng vỗ cánh ‘phập phập’ của nó đấy."

Phụng Tình Xu như có điều suy nghĩ nhìn vẻ mặt tự nhiên của Trình Khả Diệu, cười nói: "Thì ra là con chim anh vũ! Nãi nãi muốn chim anh vũ thì có gì khó khăn, chúng ta lại cho ngài lấy một con quý giá nhất!

Trình Khả Diệu cười khò lắc đầu, "Không cần! Nãi nãi chung sống với con anh vũ kia đã thật lâu, đều có tình cảm! Nãi nãi không bỏ được, coi như nó không có ở đây, nãi nãi cũng sẽ coi chừng nơi này đợi nó trở về!"

"Hóa ra nãi nãi còn là một người tính tình sáng khoái!" Hoa Ngọc Dung cảm khái nói.

"Ha ha! Cái gì mà tính tình sáng khoái, cũng chỉ là lão thái bà sống đã lâu hay cầu nhau mà thôi!" Trình Khả Diệu cười ha hả khoát tay.

Lúc này, một hạ nhân chạy mấy bước vào đại sảnh, ở bên tai Kim Bích Đặc nhỏ giọng nói thầm vài câu, Kim Bích Đặc nhướng mày, phất tay cho hạ nhân lui, tiến lên nói với Trình Khả Diệu: "Nãi nãi, hôm nay Kim gia chúng ta lại được nở mặt lớn rồi, khách quý lại liên tục tới kìa!"

"Há? Ai tới?" Giọng của Kim Bích Đặc cũng không vui vẻ, nếu quả như thật là khách quý, hẳn nhất định sẽ lớn tiếng mời người đi vào mà không phải để khách đợi bên ngoài.

"Là..... hoàng tử Từ Nguyệt Hi và hoàng tử Việt Sa quốc Long Ứng Quân." Giọng điệu của Kim Bích Đặc quả thật không tốt.

Từ Nguyệt Hi và Long Ứng Quân?

Mấy người Phụng Tình Xu nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được vẻ chán ghét, xem ra mọi người đều không có ấn tượng tốt với tổ hợp hai người này, dfiendn liequidoon vì vậy rất ấn ý nói: "Nếu nãi nãi có ‘khách quý’ tới, vậy chúng con....."

"Ồ! Nếu không các con ở lại chỗ này mấy ngày đi! Ta vừa mới nhận tôn nhi, cần phải hòa thuận vui vẻ, thử lại dư vị năm đó được hương niềm vui thú khi

con cháu lượn quanh ôm đầu gối!" Trình Khả Diệu khéo léo giữ người lại.

Ác..... con cháu lượn quanh ôm đầu gối? Lão nãi nãi, ngài cho rằng chúng ta là trẻ con ba tuổi sao?

Mấy người run lên, cảm thấy lạnh đến run, lập tức để hạ nhân dẫn đường cho bọn hắn, đến sương phòng.

Chia ra đi tới phòng được an bài, Phụng Tịch Xu chân trước bước vào gian phòng, chân sau đã có người theo vào.

"Ảnh." Phụng Tịch Xu cũng không quay đầu lại, ngồi ở bên cạnh bàn trong phòng, để hai chén trà xanh. Hương trà lượn lờ, thấm vào ruột gan.

"Xu." Tịch Ảnh cũng ngồi vào một bên.

"Chàng đi tra thử, người tên Thúy Thần đó là ai, có quan hệ ra sao với vị nãi nãi này của chúng ta? Bất cứ manh mối nào cũng không thể bỏ qua!" diemndle,qu,y don Phụng Tịch Xu không nhanh không chậm nói, "Tốc độ phải mau!"

"Người?" Tịch Ảnh sững sờ, không phải nói là con chim anh vũ sao?

"Chàng tin tưởng bà ấy nói sao?" Phụng Tịch Xu cong lên một nụ cười, "Một con anh vũ?"

Tịch Ảnh hiểu ý, "Là ta hồ đồ."

"Khi bà ấy nhắc tới người này ánh mắt lóe lên, hơn nữa biểu hiện vừa rồi, rất khó khiến ta tin phục ‘ Thúy Thần ’ là một con anh vũ." ngừng một chút, Phụng Tịch Xu cẩn thận nhấp một miếng trà, "Ta có một loại dự cảm, vị ‘ Thúy Thần ’, có quan hệ vô cùng lớn với chúng ta, chàng nhất định phải dụng tâm điều tra!"

Tịch Ảnh chưa bao giờ nhìn thấy Phụng Tịch Xu nghiêm túc dạn dỏ hần như vậy, vì vậy vẻ mặt cũng nghiêm nghị, bảo đảm nói: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực, phát động người của Hoa Gian từ đi điều tra!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 41

Cây liễu xanh ngọc bích rủ xuống tựa như những hạt ngọc nước ướt át, phất phới nhẹ nhàng như muốn nói gì nhưng lại còn xấu hổ, bông bành xao động trên mặt hồ nơi quang cảnh đẹp mê người, những làn sóng gợn lăn tăn như được vẽ ra trên mặt hồ xanh biếc, rải rác ảnh ngược của cây liễu xanh đầy phong tình, những bông hoa yêu kiều xinh đẹp, hay đàn chim chóc hăng hái, còn có những chiếc chuông nhỏ trên mái đình bên hồ khẽ chấn động, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Kim gia không hổ là gia đình phú quý, dùng từ "hoàng kim khắp nơi" để hình dung cũng không quá đáng, mấy gian phòng gia chủ đều dùng ngọc thạch thượng đẳng lót đường, ngay cả phòng khách cũng rộng rãi xa xỉ. Đây là một gia tộc truyền thừa sự giàu có mấy đời tích lũy mà thành. Giàu không quá ba đời, ý trong câu này cũng không được chứng thực ở Kim gia, ngược lại, trải qua từng đời tích lũy, Kim gia có vẻ càng phát ra khí chất khoan thai, Diemndle,qu,y don không nói tới người, tòa nhà này, khắp nơi đã thể hiện khí chất giàu có nhà người ta, khiến người ta có loại cảm giác khí phách và tinh tế cũng tồn tại. Vật trang trí lộ rõ vẻ xa hoa nhưng lại không tục khí, mỗi một đồ dùng, đều được điêu khắc chạm trổ tỉ mỉ, cẩn thận cũng có thể thấy hoa văn tinh xảo chỗ chân bàn.

Tác phẩm như vậy, sợ rằng cũng chỉ có hoàng gia mới có thể sánh ngang, dù cho bất kỳ đồ hoàng tộc nào cũng không thể bằng được.

Đến Kim gia cũng hai ba ngày rồi, Phụng Tịch Xu tìm tòi Kim gia mấy lần, không để lại dấu vết tìm được một ít theo như lời hạ nhân nói, biết được một tin tức như trong dự liệu —— từ xưa tới nay chưa từng có ai nuôi chim ở Kim gia.

Cũng không ngoài ý muốn của Phụng Tịch Xu, bởi vì từ khi mới bắt đầu đã biết những lời phản ứng lúc đó của Trình Khả Diệu là giả, nàng đột nhiên nghĩ tới một chi tiết bị nàng xem nhẹ, hay là một chi tiết mà Kim Bích Đặc vô ý đề sơ hở, hoặc là nói, là giọng điệu —— lộ ra giọng điệu hơi vội vàng.

Theo lý thuyết, Kim Bích Đặc kết giao với bọn họ chỉ ở trên phương diện làm ăn khiến nàng và hắn có chỗ lui tới, đối với người bên cạnh nàng cũng sẽ không quen thuộc, nhưng ngày đó khi đến phủ tể tướng đón bọn họ, vừa mới nói chuyện với nàng mấy câu, Kim Bích Đặc đã hỏi tới một người, một người lẽ ra không nên có liên quan gì tới hắn —— Duy nhi.

Tại sao Kim Bích Đặc lại đột nhiên hỏi Duy nhi vậy? Coi như Duy nhi thường xuyên ở chung một chỗ với nàng, nhưng trình độ dính người cũng không kịp Thư nhi, Kim Bích Đặc muốn hỏi, cũng có thể hỏi Thư nhi, mà không phải Duy nhi.

Lúc ấy mặc dù Phụng Tịch Xu lưu ý đến, nhưng cũng không để ở trong lòng, sau lại bị chuyện ‘ Thúy Thần ’ dẫn đi sự chú ý, da,nze,qu,ydo/mn cho đến khi ý tưởng vừa rồi chợt lóe lên nhớ tới điểm đáng ngờ này. Trực giác nói cho nàng biết, có lẽ nên liên hệ Duy nhi và..... Thúy Thần với nhau.

"Công chúa thật có hứng, sao lại một mình ở bên hồ thưởng trà?" Một giọng hơi từ tính vang lên ở sau lưng Phụng Tình Xu.

Phụng Tình Xu cong lên nụ cười, vẫn gắp trà lên cao rót ra chén một dòng nước màu xanh, xuyên thấu qua dòng nước thưởng thức cảnh đẹp mùa hè trước mặt. Ao nước lớn nhất Kim gia —— không, phải nói là hồ, trong lòng hồ có một ngôi đình, bị một hồ nước vòng quanh, trong hồ còn trồng không ít hoa sen quý giá, mùa hè sen hồng, lá xanh hoa yêu kiều. Hoa sen trên hồ đã nở rộ, nhiều đóa hoa dập chòn trong gió nhẹ dập chòn ra vẻ phong tình e thẹn, giống như mỹ nhân trong trướng, xoay múa khiến người say đắm, để tâm tình người nhìn vui tai vui mắt, trong lòng lại nảy lên vô số bong bóng màu hồng, vô cùng thỏa mãn.

Phụng Tình Xu ở nơi đẹp để dưới trời hạ này chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân, từ từ kiểm tra một chút đầu mối. Cũng không có ai đến quấy rầy nàng, Duy nhi, Thư nhi, Hoa Ngọc Dung và Tử Mộng Cơ được nãi nãi mang theo xem kịch, để ăn mừng nhận được nãi tôn nhi, lão nhân gia hưng phấn mời đoàn kịch nổi danh Long Hải thành đến Kim gia hát cả ba ngày, muốn mời thân thích các gia đình và một ít bằng hữu làm ăn trong thành tới bầy tiệc ăn mừng. Dienejdkdan/leeeqhydomnn đây là do Phụng Tình Xu và Tử Mộng Cơ đã hết sức yêu cầu lão nhân gia khiêm tốn, lão nhân gia lâu bầu lăm bầm miễn cưỡng bầy tiệc, "mới" làm lễ ba ngày, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chưa đã ghiền. Nếu không phải vì Tử Mộng Cơ mang về mặt ưu buồn nói nếu lão nhân gia rêu rao lớn như vậy có thể sẽ khiến người trong cung nhận xét, kiêng kỵ, lúc này Trình Khả Diệu mới thu hồi lại ý niệm ăn mừng không kiêng dè.

Vào lúc nhàn rỗi này, Phụng Tình Xu thật vất vả mới có được, đặc biệt dặn dò mấy nam nhân đừng đến quấy rầy, ai biết không phải là nam nhân của nàng lại tự chạy tới đây.

"Tại sao Kim công tử không đi tiền viện xem kịch vậy?"

Trên mặt hồ phản xạ tia sáng rực rỡ trên y phục, động tác Kim Bích Đặc tiêu sái vung vạt áo lên ngồi xuống, giọng điệu dường như có chút buồn bã: "Kể từ khi nấy người các người tới, nãi nãi cũng không quan tâm ta, ta còn đi xem kịch làm gì! Cũng không phải là nhân vật chính!"

Ánh mắt Phụng Tình Xu không hề rời khỏi dòng nước gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngây thơ bẽn lẽn của Kim Bích Đặc, không khỏi bật ra nụ cười chân thành, "Ta nghe thấy lời của công tử, làm sao lại cảm thấy có chút vị chua đây?"

Kim Bích Đặc cũng không sợ bị chê cười, nói thẳng: "Là rất chua đó! Khi mấy người huynh đệ cùng thế hệ chúng ta sinh ra cũng chưa từng được nãi nãi chào mừng như vậy!"

Thả ấm trà trong tay xuống, Phụng Tình Xu "xi" cười một tiếng, đẩy một chén trà xanh về phía Kim Bích Đặc, "Lúc người sinh ra còn biết xem những thứ đó sao? Thì ra từ nhỏ Kim đại công tử đã khác hẳn với người thường, di@en*dyan(lee^qu.donnn) vô cùng phi phàm đó!" Hừ! Trừ phi giống như nàng, mang theo trí nhớ của kiếp trước mà sống, hơn nữa vừa sinh ra đã có ý thức, nếu không làm sao sẽ nhìn thấy!

"Ta có thể nghe phụ thân ta kể mà!" Kim Bích Đặc không để ý Phụng Tình Xu cười nhạo, nghiêm trang nói, vừa nói tay còn không ngừng cầm chén trà Phụng Tình Xu đưa tới, vẻ mặt thận trọng đưa chén trà đưa dưới mũi cần thận ngữ, rồi sau đó từ từ uống, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

"Ta cho rằng, cả đời này, ta cũng chỉ có thể uống trà cực phẩm một lần, không thể nghĩ tới còn có cơ hội uống lần nữa, hơn nữa còn ở ngay trong nhà bản thân cùng thưởng thức với công chúa, ta thật sự rất có lỗi rồi, một khắc này, ôm loại tâm tình này mà uống trà, quả thật cảm thấy mỗi một giọt đều vô cùng trân quý!"

"Ha ha! Quá khen!" Phụng Tình Xu không ngờ Kim Bích Đặc lại coi trọng nàng pha trà như thế, có chút vui mừng, nhưng vừa nghe thấy hắn nói "có lỗi rồi", lại không khỏi cảm thấy buồn cười, vị Kim công tử này, thật đúng là mọi lúc đều nghĩ tới "lời", nàng nghĩ, cho dù là hai chữ "bồi kiêm"* đặt ở trước mặt hắn, nhất định cũng sẽ bị hắn dùng xích vàng trói thành một chữ "lời" này. (* chữ "lời" trong tiếng Trung là 赚, là sự kết hợp của chữ "bồi" - 贝 và chữ "kiêm" - 兼, nên Phụng Tình Xu mới nói vậy)

"Nếu nguyện ý, người có thể gọi tên của ta, dù sao người lớn hơn ta, trừ đi thân phận công chúa, ta còn phải gọi người một tiếng 'ca ca' đấy!"

"Ha ha! Hay cho một tiếng ca ca!" Kim Bích Đặc cao giọng cười to, hù dọa đàn chim chóc trên đình, "Hình như mỗi người đều có một xưng hô đặc biệt với nàng, mặc dù quan hệ của ta và nàng cũng không thân mật như bọn họ, diendaanleequydomn nhưng chỉ bằng một tiếng 'ca ca' này của nàng, ta nghĩ, có xưng hô riêng của bản thân với nàng cũng không quá đáng chứ?" Kim Bích Đặc giống như lơ đãng nhắc tới, trong ánh mắt tràn đầy ý cười cất đầu một chút khăn trương.

Trải qua Kim Bích Đặc nói như thế, Phụng Tình Xu phát giác, nam nhân bên cạnh thật sự gọi nàng đều mỗi cái tên một vẻ, khác biệt. Duy nhi gọi nàng là Tình nhi, Ảnh gọi nàng là Xu, Thư nhi gọi nàng là tỷ tỷ, ngay cả Hoa Ngọc Dung cũng kiên trì gọi nàng là Tình Tình, còn có Phụng Hàm Tiểu, vị đường ca không biết có phải kiêng dè hay không, cũng không theo mấy người đó gọi nàng, mà gọi nàng là tiểu Tình —— một cách gọi thường thấy nhất của huynh trưởng.

Thấy Kim Bích Đặc vẫn còn yên lặng chờ câu trả lời của nàng, Phụng Tình Xu vội vàng nói: "Ha ha! Nếu như người muốn, cũng có thể!"

"Thật!?" Cặp mắt Kim Bích Đặc đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt, vui mừng nhỏ giọng hô, tiếp theo nhú mày tự lẩm bầm: "Muốn đặt tên là gì đây....."

Phụng Tình Xu cũng không cắt đứt hắn, mặc cho hắn khổ cực suy nghĩ, bản thân thân nhiên uống trà.

Đột nhiên, Kim Bích Đặc cảm thấy trước mắt chợt lóe lên tia sáng, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra mặt hồ phía sau Phụng Tình Xu phản xạ ánh sáng đậm chói ánh mắt của hắn. Lại nhìn Phụng Tình Xu, dáng vẻ tự đắc, ở giữa hồ khiến cho người ta cảm thấy vô cùng nổi bật, giống như là..... một khối vàng lấp lánh kim quang!

Trong đầu Kim Bích Đặc thoáng qua tình cảnh lần đầu tiên thấy Phụng Tình Xu, khi đó, hấn đi vào đại sảnh Tuyên Bình bảo của Minh chủ võ lâm tiền nhiệm Quan Vân Nghĩa, lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Tình Xu đã cảm thấy trên người của nàng tỏa ra một loại ánh sáng y hệt vàng hấp dẫn hấn, mà sau khi chung đụng, dinendian.loqidJon loại cảm giác này cũng càng ngày càng nhiều, khiến ánh mắt hấn nhìn nàng cũng dần dần thay đổi, không còn là ánh mắt một người nữa, mà là ánh mắt khi hấn nhìn thấy thứ yêu thích nhất —— vàng!

Hơn nữa không phải là một khối vàng, là một đồng vàng, là một —— "tiểu Kim Khố (kho vàng nhỏ)!" Trong đầu bật thốt lên một từ.

"Úm!?" Phụng Tình Xu ngừng lại, nghi ngờ nhìn Kim Bích Đặc, hấn nói gì? Nàng không nghe lầm chứ? Đường như nàng nghe thấy cái gì mà "kho vàng"?

Kim Bích Đặc cũng vì ý nghĩ của bản thân mà sợ hết hồn, vốn có chút ngượng ngùng, nhưng vừa nghĩ tới có thể sử dụng vàng mà bản thân thích nhất, hơn nữa còn là một kho vàng để hình dung nữ nhân trước mắt khiến hấn có ấn tượng tốt này, hấn đã cảm thấy thật vui mừng, vì vậy, coi như giờ phút này về mặt Phụng Tình Xu là "có phải người nói sai rồi không", hấn cũng quyết định không sửa.

"Nàng không cảm thấy, người giống như là kho vàng nhỏ mang đến tài phú cho ta sao? Đầu tiên là cái lẩu và trà, nữa là quan hệ hôm nay, ta đã có thể đoán được quang cảnh khi để nàng và Tử hoàng nữ là người đứng sau Kim gia là cỡ nào, mỗi ngày lời đầu vàng ra sao rồi." Thương nhân nói chuyện chín phần lợi, nói tất cả đều có lợi với bản thân, quyết không để người khác nảy sinh ác cảm với mình, tránh gây thù hằn. Lão nhân gia nói thật hay, thêm một người bạn tốt còn hơn thêm một kẻ địch. Nhưng khi Kim Bích Đặc đối mặt với Phụng Tình Xu, lại không cố ý nói khoác, ngược lại nói thật, ngay cả từ "người đứng sau" cũng nói ra, dĩenddn liequidoon cũng không sợ Phụng Tình Xu ghét, cái hấn muốn chính là thực sự đối mặt với nàng, mặc kệ có phải lấy được lợi ích từ chỗ nàng hay không.

Đối mặt với sự thành thật của Kim Bích Đặc, Phụng Tình Xu vui mừng, bởi vì nàng muốn không phải là bằng hữu ở trước mặt nàng nói khoác dất nưga đi rong xoay người lại bụng đầy tính toán, lòng tham muốn bóc lột giá trị lợi dụng của nàng, loại người nói trực tiếp rõ ràng như Kim Bích Đặc, mặc dù ngày sau cũng sẽ hết sức có thể bóc lột người, nhưng cũng sẽ khiến trong lòng người ta có cân nhắc mà không phải đến lúc cuối cùng lại bị bằng hữu phản bội khi chuyện xảy ra. Vì vậy nàng cũng không so đo ý tứ khác trong lời của Kim Bích Đặc, chỉ nói là: "Tiểu Kim Khố? Vậy sao người không gọi ta là đồng nữ chiêu tài (chiêu gọi của cái châu báu) luôn đi?"

Kim Bích Đặc cười nói: "Dù sao cũng phải có chút đặc biệt chứ?" Nghĩ thầm, đồng nữ nỳ đi theo thần tài gia được vạn người cúng bái, coi như không phải người của thần tài thì cũng là người của dân chúng, làm sao hấn có thể đặt một cái tên như vậy chứ? Muốn đặt, thì phải đặt cái tên chỉ thuộc về chính hấn!

"Sau này, ta gọi nàng là tiểu Kim Khố!" Kim Bích Đặc chắc chắn nói.

Trong đầu Phụng Tình Xu đột nhiên thoáng qua một từ —— "con mồi nhỏ"!

Lắc lắc đầu, bỏ qua chuyện mất hứng, nàng nghĩ trước lạnh nhạt Văn Nhân Tĩnh Phong một đoạn thời gian rồi mới suy nghĩ thật tốt làm như thế nào để đối đãi hấn, còn bây giờ, không cần đếm xỉa tới hấn!

Nơi xa một đôi mắt như nước hàm chứa đau lòng nhìn hai người giữa hồ, hàm răng ngọc khể cắn môi đỏ mọng, diemndnle,qu.y don không để một chút ghen ngào bật ra, mặc dù nàng đau lòng không dứt.

Nữ tử áo trắng đi ngang qua giống như nhìn thấu tâm sự của nữ tử bên hồ, một kế hoạch ác độc nhất thời hiện lên trong đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 42

"Rất xứng đôi phải không? Trai tài gái sắc, quả thực do ông trời tác hợp." Bước chân tao nhã đi tới bên hồ, dùng giọng điệu tán thưởng tựa như ảo mộng nói.

Nghe vậy, cặp mắt trong suốt kia càng nhiễm chút bi thương.

"Thế nào, chẳng lẽ Tịch cô nương không vui sao? Nếu biểu ca của người được công chúa chúng ta tán thưởng, đối với Kim gia chính là tin tức vô cùng tốt đó!" Vu Phó Oánh cố ra vẻ giật mình hỏi.

Tịch Thâm Nhụy nín chặt khăn tơ lụa trong tay, Die nd da nl e q uu ydo n "Thật như Vu cô nương nói, nếu biểu ca lấy được sự tán thưởng của công chúa, đối với biểu ca, đối với Kim gia, đều tốt!"

Vu Phó Oánh liếc Tịch Thâm Nhụy, cố làm thương tiếc nói: "Đáng tiếc đối với Tịch cô nương người sẽ không tốt!"

Tịch Thâm Nhụy hoảng hốt, chỉ sợ người bên cạnh nhìn thấu tâm sự của mình, vội vàng nặn ra một nụ cười gượng gạo, "Sao có thể chứ? Có thể có được một người xinh đẹp làm biểu tâu, Thâm Nhụy vui mừng khôn xiết!"

"Thôi đi! Ngươi lừa gạt ai chứ! Cái vẻ mặt kia của ngươi rõ ràng chính là bộ dáng người trong lòng không thương mình, một bộ dáng bị khí phụ (phu quân ruồng bỏ)!" Vu Phó Oánh ý vào thân phận của Tịch Thâm Nhụy không bằng mình, nói chuyện cũng bắt đầu cao ngạo, không chút nào để ý đến tâm tình của người khác.

Trong mắt Tịch Thâm Nhụy lóe lên một tia tức giận. Nữ nhân bị đâm trúng chỗ đau không bao giờ có thái độ đúng mực, vì vậy Tịch Thâm Nhụy cũng thu lại phong phạm của một tài nữ đệ nhất Hí Triều quốc, thu hồi đau lòng về mặt nói châm chọc: "Vu cô nương hiểu rõ về mặt ‘ khí phụ ’ như vậy, chẳng lẽ là thường ở lấy gương soi lúc đó nên mới thấy được?"

"Ngươi!" Vu Phó Oánh giận dữ, cánh tay ngọc giot lên cao mắt thấy sẽ phải vung xuống, lại đột nhiên nghĩ đến mục đích của mình, dieendaanleequydonm thăm mắng bản thân không có định lực, Tịch Thâm Nhụy lại là một khâu quan trọng nhất trong kế hoạch này, nếu như chọc giận nàng ta còn có thể diễn cái gì nữa!

Vì vậy về mặt biến đổi, Vu Phó Oánh giả bộ khoan hồng độ lượng thả tay xuống, phát bờ vai đẹp của Tịch Thâm Nhụy, mặt thành khẩn nói: "Vừa rồi là ta không tốt, giọng điệu quá nặng, xin ngươi tha thứ cho." Hừ! Một nữ nhân hạ tiện cũng muốn bản tiểu thư nhận lỗi với nàng sao!? Nếu không phải vì kế hoạch của nàng, thì đã sớm vung mây tát rồi!

Tịch Thâm Nhụy thấy Vu Phó Oánh đầu tiên là giot tay lên giống như muốn đánh nàng, trong lòng vẫn còn rất tức giận khiếp sợ, nhưng sau đó lại thấy thái độ của nàng trở lại bình thường, cũng cảm thấy lời của mình có hơi quá, hơn nữa người ta cũng đã xin lỗi rồi, nàng cũng không gây khó dễ cho người ta, vì vậy sắc mặt hòa hoãn, "Thôi, ta cũng có chỗ không đúng, vừa mới rồi lời nói có chút xúc phạm, xin hãy tha lỗi!"

"Đâu có!" Về mặt Vu Phó Oánh dịu dàng cười, "Ta nóng lòng cho nên mới....."

"Nóng lòng? Ngươi nóng lòng cái gì?" Tịch Thâm Nhụy khó hiểu hỏi.

"Ngươi cũng nghe qua tiếng tăm của công chúa chứ?" Lần này Vu Phó Oánh chọn lựa cách vòng vèo dẫn dụ Tịch Thâm Nhụy.

"Nghe qua rồi! Nàng là sư phụ của ta!" Tịch Thâm Nhụy nhớ tới ban đầu Phượng Tĩnh Xu giao bộ Thái Cực đó cho nàng, nàng vẫn kiên trì luyện tập, hiện nay thân thể quả thật còn tốt hơn trước kia.

Vu Phó Oánh thấy trong mắt Tịch Thâm Nhụy dường như nổi lên một chút thương thức, vội vàng ngắt lời nói: da.nze.qu:yo/nm "Vậy ngươi nhất định biết nàng là một người hoa tâm cỡ nào rồi!"

"Hoa tâm?" Tịch Thâm Nhụy không hiểu nghiêng đầu.

"Không phải ngươi chưa từng nghe qua đại danh ‘ công chúa hái cỏ ’ chứ!?" Vu Phó Oánh giả bộ kinh ngạc kêu lên.

"Nghe qua rồi! Sao lại chưa từng nghe qua?" Tịch Thâm Nhụy bật cười, "Danh hào này lại truyền đi khắp thiên hạ đó!"

"Vậy sao ngươi còn yên tâm để biểu ca ngươi kết bạn với công chúa?"

"Ah? Nhưng mà, hai chuyện này có liên quan gì sao?" Tịch Thâm Nhụy nghi ngờ.

"Sao lại không có quan hệ? Nếu như bọn họ tốt đẹp, biểu ca ngươi cũng chỉ có thể ‘ gả cho ’ nàng!"

"Cái... cái gì? Gả cho nàng?" Tịch Thâm Nhụy sùng sốt, choáng váng không biết làm sao.

Vu Phó Oánh nặng nề gật đầu, "Hơn nữa thân phận còn chỉ có thể được coi là tiểu thiếp như nhà người bình thường!"

"A! Sao lại thế này!?" Tịch Thâm Nhụy khó có thể tin trọn to hai mắt.

"Làm sao lại không?" Về mặt Vu Phó Oánh xem thường, "Ngươi không nhìn thấy bên người nàng có bao nhiêu nam nhân đi theo sao? Không nói tới đường ca của nàng, ngay tại lúc này người đã định ra danh phận và người sắp có danh phận cũng tới mấy người rồi, ngươi nhìn hai ngày trước cùng nàng vào phủ, Tuần Thư, Tĩnh Ảnh đều đã định danh phận, thậm chí nghĩa đệ lớn lên từ nhỏ với nàng cũng không bỏ qua, đều thu hết, dinendian.loqid]on trên đường tới Hí Triều quốc, nàng còn quyến rũ khắp nơi, đầu tiên là Hoa Ngọc Dung, còn có vị đại tướng quân Việt Sa quốc, ta thấy ngay cả vị tiểu quan tên Văn Nhân Tĩnh Phong ở bên cạnh chăm sóc Tuần Thư nàng cũng không buông tha! Cả ngày đây đưa không rõ với người ta, ai chả biết trong lòng nàng có ý đồ gì!"

"Hù dọa! Thật sao!?" Tịch Thâm Nhụy vẫn còn chưa tin lắm, người đẹp như công chúa, làm sao lại làm ra loại chuyện..... Ách, chuyện hư thân mất nết như vậy!

Tịch Thâm Nhụy Đọc đủ thứ thi thư không nói được một câu thô tục làm trái đạo đức, sau lưng bàn chuyện thị phi không phải là hành vi của một thiên kim tiểu thư có giáo dưỡng.

"Công chúa không thể là loại người đó được! Nàng là một bằng hữu khiến người ta rất có thiện cảm, ta cảm thấy được....." Tịch Thâm Nhụy còn muốn giải thích vì Phượng Tĩnh Xu.

"Ngươi không có ra cửa nên không biết, ở Lộng Phong quốc đã sớm truyền ra, mọi người đều biết!" Vu Phó Oánh thấy về mặt Tịch Thâm Nhụy không

tin, lại nói: "Bằng không ngươi đi hỏi một người hán nhất định sẽ nói thật với ngươi!"

"Người nào?" Tịch Thâm Nhụy bật thốt lên hỏi.

"Tuân Thu." Về mặt Vu Phó Oánh khinh miệt nói: "Người này là một tên ngốc, cái gì cũng không hiểu, chỉ cần ngươi hỏi hán hán sẽ thành thành thật thật trả lời ngươi, nếu ngươi không tin, tự đi hỏi đi! Chỉ là ta sợ đến lúc đó coi như ngươi hỏi rõ cũng đã chậm! Bằng thủ đoạn của người ta, tình cảm này đã càng ngày càng tăng lên ngàn dặm!"

Về mặt Tịch Thâm Nhụy do dự, nhỏ giọng nói: "Cho dù ta..... ta hỏi, sự thật cũng như lời ngươi nói, nhưng mà, nếu quả thật biểu ca một lòng với nàng ấy..... ta cũng không thể làm gì được!"

Thấy Tịch Thâm Nhụy do dự, Vu Phó Oánh vội vàng nói: "Cũng không nhất định, nếu như ngươi thương hán thì phải dừng cảm theo đuổi, do dự không tiến lên sẽ bỏ lỡ nhân duyên, đừng có xấu hổ núp chờ đợi trong khuê phòng chứ!" Dieenmdkdan/leequhydomnn Vu Phó Oánh lại liếc mắt ra hiệu, khiến Tịch Thâm Nhụy đưa ánh mắt nhìn về phía đình giữa hồ, "Ngươi xem, chính vì như vậy nàng ta mới giành được nam nhân đó!"

"Nhưng dù sao thân phận chúng ta khác biệt....." Tịch Thâm Nhụy vẫn không yên lòng.

"Thân phận? Nói đến thân phận, ngươi và biểu ca ngươi không có gì thích hợp hơn! Ngươi suy nghĩ một chút, mặc dù biểu ca ngươi ở chung một chỗ với nàng có thể được lợi trên thương trường, nhưng dù sao hán cũng dựa vào một nữ nhân mới có thể phát triển làm ăn buôn bán, nam nhân như vậy ngươi cho rằng trên thương trường còn có người để mắt đến hán sao?" Vu Phó Oánh lại phân tích lợi hại cho Tịch Thâm Nhụy một lần nữa, "Mặc dù người khác không sẽ nói gì ở trước mặt hán, nhưng sau lưng ác ngôn ác ngữ nhất định sẽ bay đầy trời, ngươi cho rằng Kim gia và biểu ca ngươi có thể chịu đựng những chuyện này sao?"

Vu Phó Oánh thấy Tịch Thâm Nhụy dao động, lại nói: "Ngươi lại khác, Tịch gia ngươi là gia tộc dòng dõi Nho học nổi tiếng Hí Triều quốc, ngươi và Kim công tử lại là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, hai người các ngươi môn đăng hộ đối, các ngươi kết hợp nhất định sẽ được truyền là giai thoại, mà sẽ không bị người sau lưng chỉ trích. Di@en*dyan(lee^qu.donn) Ngươi suy nghĩ thử làm thế nào các ngươi được lợi nhất! Hạnh phúc cả đời của biểu ca ngươi, theo ta thấy đã trên tay ngươi rồi!"

"Ngươi....." Đột nhiên Tịch Thâm Nhụy nổi lên vẻ nghi hoặc, "Làm sao ngươi lại đối xử với công chúa như vậy? Vừa bắt đầu không phải ngươi đã nói với ta..... bọn họ do ông trời tác hợp cho sao?"

Đôi mắt Vu Phó Oánh đột nhiên bắn ra tia cừu hận, "Ta không chỉ vì riêng ngươi, ta còn vì bản thân ta và người trong lòng ta!"

"Người trong lòng ngươi?" Tịch Thâm Nhụy nhẹ giọng lặp lại, "Ai?"

"Duy Tĩnh ca ca!" Về mặt Vu Phó Oánh yêu say đắm lắm bầm nói.

"Phượng tiểu vương gia?"

"Đúng, chính là hán!" Vu Phó Oánh dùng giọng hoài niệm nói: "Từ nhỏ ta và Duy Tĩnh ca ca đã là thanh mai trúc mã, hán vẫn đối với ta là tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất cả đời) (editor: không ngờ con này tự ảo tưởng dễ sợ), vương gia và vương phi cũng rất tốt với ta, ta chỉ kém một bước là có thể gả vào vương phủ làm thê tử của Duy Tĩnh ca ca! Nhưng mà, " Vu Phó Oánh cắn răng nghiền lợi giọng căm hận nói: "Nữ nhân kia trở lại đã đoạt Duy Tĩnh ca ca đi, còn không cho ta tiến vào vương phủ, thái độ của vương gia và vương phi với ta cũng không bằng lúc trước, ta vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng bản thân làm gì sai khiến họ không vui, cho đến sau này ta mới biết, là nàng chắn ngang giữa chúng ta! Dfienddn liequidoon Cho nên ta hận nàng! Không phải muốn hưởng tề nhân chi phúc (cuộc sống giàu sang nhiều con cháu) sao? Ta cứ khiến nàng không đạt được đấy!"

"Cho nên, hai chúng ta đồng bệnh tương liên, nếu như ngươi không hành động, ta của hôm nay sẽ là ngươi của ngày mai!" Nhìn thấy vẻ mặt Tịch Thâm Nhụy kinh hoàng, Vu Phó Oánh thả lỏng giọng điệu, "Bây giờ ta đã bước ra khỏi cửa khuê phòng giam giữ ta, đừng cảm theo đuổi tương lai của ta rồi, ngươi thì sao? Ngươi còn muốn chờ sao?"

"Ta..... Ta....." Tịch Thâm Nhụy cúi đầu, "Ngươi để cho ta suy nghĩ một chút nữa....."

"Suy nghĩ cái gì?" Một giọng nam nhân đột nhiên chen vào, khiến hai nữ nhân nói lời nhỏ nhẹ bị sợ đến nhảy dựng lên.

"A!"

Tịch Thâm Nhụy đột nhiên xoay người, vừa nhìn thấy người tới lập tức thò ra một hoi, "Hóa ra là hoàng tử điện hạ và Quân hoàng tử."

Hai người nhẹ nhàng cúi đầu với hai nam nhân đứng ở trước mặt các nàng, "Tham kiến hai vị điện hạ."

"Ha ha! Hai vị mỹ nhân làm gì ở nơi này vậy? diennndle,qu.y don Xi xào bàn tán, chẳng lẽ đang nghĩ âm mưu gì?" Long Ứng Quân cười trêu nói.

Hai nữ nhân cả kinh, sắc mặt trắng xanh, tay chân lạnh lẽo.

"Sao, làm sao có thể chứ?" Tịch Thâm Nhụy cố cười nói: "Quân hoàng tử thật thích nói giỡn!"

"Đúng vậy!" Vu Phó Oánh khần trương nói sang chuyện khác, "Âm mưu dương mưu gì chứ? Quân hoàng tử muốn nhìn mỹ nhân cũng không cần bắt chúng ta đến để lấy cơ chứ!"

"Mỹ nhân gì? Các nàng không phải là mỹ nhân sao?" Long Ứng Quân mở cây quạt, dáng vẻ phong lưu không thấy chút thô bạo và hoang dã nào.

"A! So với công chúa, chúng ta nào tính là mỹ nhân?" Vu Phó Oánh giả bộ khiêm tốn nói.

"Quả thật! Đó đúng là một mỹ nhân khó gặp, đại mỹ nhân, đại mỹ nhân tuyệt sắc!" Vừa nhắc tới Phụng Tình Xu, Diên Đà liền quên mất Long Ứng Quân lập tức bắn ra tia sáng loáng, ngay cả nói cũng không rõ ràng, còn có thể nghe thấy tiếng hân hoan nuốt nước miếng.

Một bên sắc mặt Từ Nguyệt Hi trầm xuống, trong mắt xuất hiện một tia sát ý.

"Hai vị tới ngắm phong cảnh sao?" Vu Phó Oánh hỏi.

"Ha ha! Đúng vậy, là tới ngắm phong cảnh." Cảnh hồ và cảnh người.

"Vậy các vị cần phải đến đình giữa hồ xem đi, ở nơi đó mới có thể chứng kiến cảnh tượng đẹp nhất." Tịch Thâm Nhụy tự nhiên tiếp lời nói, "Các vị nhìn..... Ách, ách, biểu ca và công chúa cũng ở đó nhìn phong cảnh!" Lúc này mới nhớ tới bên kia còn có hai người khiến nàng đau lòng.

"Quả nhiên là một nơi tốt!" Sắc mặt Từ Nguyệt Hi âm trầm nói, dẫn đầu bước chân đến đình nhỏ bên hồ. Đáng chết! Tại sao lại có nhiều người mơ ước nàng như vậy!? Đúng nhất định phải giết hết toàn bộ nam nhân mơ mộng nàng đi!

Nhìn thấy Từ Nguyệt Hi đi trước, ba người sau lưng cũng đi theo, chuẩn bị phá rồi "đôi uyên ương" đang xem phong cảnh.....

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 43

"Hai vị thật là có nhã hứng, có thể ở trong ngôi đình tĩnh mịch như vậy để ngắm cảnh, phong cảnh đẹp như vậy, sao không gọi mọi người tới để cùng nhau thưởng thức chứ?" Một giọng nói cắt ngang Phụng Tình Xu và Kim Bích Đặc đang thưởng sen.

Phụng Tình Xu như rồng mây, trong lòng không quá vui mừng.

Tại sao tên này lại tới? Thật phiền chết đi được! Đã nói với hắn về quy định của nàng, cũng nói với hắn bọn họ không thích hợp, tại sao hắn còn dây dưa không buông tay?

Phụng Tình Xu rất chán ghét giọng của Từ Nguyệt Hi, tên này ba ngày hai bữa chạy đến tìm nàng, cứ nóng lòng theo đuổi nàng, vốn cũng không có thiện cảm gì với hắn, hơn nữa sau này đã nói với hắn quy định thú phụ của bản thân hắn vẫn không ngừng dây dưa, Diên Đà liền quên mất cho dù ai cũng nhìn ra mục đích của hắn, không phải là muốn loại bỏ nam nhân bên cạnh nàng, để nàng chỉ có thể gả cho hắn sao! Loại nam nhân vì tư lợi này nàng chướng mắt, tất nhiên cũng tránh còn không kịp.

Thấy sắc mặt Phụng Tình Xu nhìn không tốt, Kim Bích Đặc hơi hiểu rõ nội tình biết nàng sẽ không mở miệng, vì vậy đáp thay: "Các vị tất nhiên có chuyện cần phải làm của mình, chúng ta tất nhiên không quấy rầy, nếu tất cả mọi người đã tới, cứ ngồi xuống uống chén trà đi!" Nói xong, Kim Bích Đặc nháy mắt với nha hoàn canh giữ ở đình giữa hồ, nha hoàn được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức dâng mấy chén trà lên.

"Uống trà?" Từ sau khi Long Ứng Quân tới vẫn đặt sự chú ý ở trên người Phụng Tình Xu rồi cuộc phân một chút ra ngoài, như rồng mây, trong lòng không vui lắm. Uống trà có gì ngon! Còn không bằng uống rượu có hứng thú hơn!

Có điều bây giờ hắn giữ hình tượng công tử phóng khoáng, không thích hợp trắng trợn uống rượu trước mặt mỹ nhân, sợ khiến giai nhân thấy không thích.

Chưa bao giờ chú ý tới hình tượng của mình như thế, sau khi Long Ứng Quân nhìn thấy Phụng Trạch công chúa trong tin đồn đã quyết định phải thu tuyệt thế giai nhân trước mắt này vào tay. Người nhìn gương mặt trắng nõn của nàng ấy, da trơn nhẵn như tuyết, vóc người là lướt, phong tình đến mê người..... Nghĩ đến những thứ này, Long Ứng Quân không khỏi lại nuốt một ngụm nước miếng "ưng ực" lớn. Mỹ nhân đó! Quả thực là mỹ nhân cực phẩm! Nữ nhân này tuyệt đối là một báu vật, đặt lên giường sẽ không biết có nhiều mất hôn.....

Nghĩ tới ngàn vạn tư thái yêu kiều của giai nhân trên giường, Long Ứng Quân không khỏi lộ ra một nụ cười dâm tà, làm cho người ta thấy lạnh đến buồn nôn.

"Đứng trà." Kim Bích Đặc rất ghét vẻ mặt dâm tà của Long Ứng Quân, vị hoàng tử này quả nhiên như tin đồn nói, là một người hoang dã vô độ. Ý đồ này, người nào không nhìn ra? Cũng chỉ có chính hắn tự cho mình nguy trang rất giỏi. Diên Đà liền quên mất Chỉ cần không phải thiếu nữ vô tri trong khuê các không bước chân ra khỏi nhà, ai cũng có thể nhìn ra tham lam tràn đầy trong hắn là đang nghĩ cái gì!

Kim Bích Đặc rất không muốn để ý tới Long Ứng Quân, hắn khiến người ta đáng ghét hơn Từ Nguyệt Hi vẫn luôn dây dưa Tiểu Kim Khố! Nhưng thân

là đương gia Kim gia, hẳn lại không thể mất lễ nghi của gia chủ, việc buôn bán ở Việt Sa quốc của Kim gia vẫn phải làm.

"Trà này là tự tay Tiểu Kim Khố ngâm đấy, là trà ngon tuyệt phẩm, mọi người không ngại nếm thử một chút." Kim Bích Đặc đưa trà cho mấy người.

"Tiểu Kim Khố!?" Vẫn không mở miệng, hai người Tịch Thâm Nhụy và Vu Phó Oánh đồng thanh kêu lên, sắc mặt hai người kỳ lạ, ánh mắt hai phe đều có trao đổi.

"Tại sao Kim công tử lại gọi công chúa là ‘ Tiểu Kim Khố ’?" Từ Nguyệt Hi cũng rất bất mãn.

"Ha ha! Đây chính là tên do ta vừa mới nghĩ ra, " Kim Bích Đặc cười híp mắt nói, "Ta cảm thấy cách xưng hô này rất tốt, sẽ dùng để gọi công chúa." Nói xong, giờ chén trà lên, "Mọi người uống trà đi!"

Mấy người theo đuổi tâm tư của mình, nâng chung trà lên uống một hớp.

"Trà ngon!" Cặp mắt Từ Nguyệt Hi sáng lên, không ngừng than thở. "Đây đúng là công chúa tự mình pha sao?"

Phượng Tinh Xu miễn cưỡng ứng phó nói: "Đúng vậy! Sao, chẳng lẽ không vào được miệng hoàng tử ?"

Thấy giọng điệu Phượng Tinh Xu không tốt chút nào, Từ Nguyệt Hi vội vàng nói: "Đâu có, đâu có! Là uống quá ngon! Ta còn chưa uống qua loại trà nào ngon như vậy!" Lại vội vỗ ngực: "Công chúa không hổ là tài nữ nổi tiếng thiên hạ, da.nlze.quydo/nn tài hoa là nhất đẳng! Quả thực là thê tử tốt nhất mà nam nhi mơ ước!" Có điều vị thê tử này, cuối cùng cũng phải là của hắn.

Chân mày Phượng Tinh Xu nhíu chặt hơn, càng không có ấn tượng tốt với Từ Nguyệt Hi. Cái gì mà nhất đẳng! Cũng không phải bọn quý Nhật Bản! Nói chuyện chọc người chán ghét, người này không giúp!

Thấy Từ Nguyệt Hi dè dặt trọng tâm chủ đề khỏi chỗ nhạy cảm, Long Ứng Quân vẫn còn có chút đầu óc vội vàng chen vào nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Công chúa thật đúng là thê tử tốt nhất! Nữ nhân xinh đẹp lại có đức hạnh như vậy, nam nhân thấy đều muốn cầu thân."

"Ha ha ha! Các người nghe thấy gì không? Dường như ta nghe thấy cái gì mà ‘ cầu thân ’ vậy?" Đột nhiên, một giọng nói phong lưu không kiềm chế được vang lên.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện trên mặt hồ lướt qua mấy bóng dáng, điểm nhẹ tung người tiến vào trong đình.

Nhìn thấy người tới, Phượng Tinh Xu rút cuộc lộ ra một nụ cười.

Bốn nam nhân, Phượng Duy Tinh lãnh khốc, Tuân Thư ngây thơ, Hoa Ngọc Dung phong lưu, còn có Phượng Hàm Tiểu cao quý.

Vừa tiến vào bên trong đình, cũng khiến người ta có loại cảm giác ánh sáng bắn ra bốn phía, khiến người ta thở không nổi.

"Đệ nghe thấy, đệ nghe thấy!" Tuân Thư vừa vào đình nghĩ mát đã vội vàng chạy đến chỗ Phượng Tinh Xu, dinendian.loqidJon trong miệng vẫn không quên trả lời vấn đề vừa rồi của Hoa Ngọc Dung, "Đệ nghe thấy có người nói muốn cầu thân!"

"Hả? Ngay cả Thư nhi cũng nghe được, có thể thấy chúng ta thật không nghe lầm rồi!" Phượng Hàm Tiểu nói tươi cười mở miệng, chỉ là nụ cười kia chưa từng vào trong đáy mắt, "Như vậy, trong ba vị này ai muốn gả cho công chúa của chúng ta?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người ở đây đều thay đổi.

Vừa thấy Phượng Duy Tinh đến, Vu Phó Oánh nháy mắt với Tịch Thâm Nhụy, trong ánh mắt còn có yêu say đắm, vẻ khổ sở và mấy phần phần hận.

Nhìn đi! Không cần người hỏi, người ta đã tự mình nói ra, người còn chưa tin sao?

Tịch Thâm Nhụy cũng hoảng sợ. Công chúa nàng ấy thật sự là người như vậy sao? Không phải nàng ấy thật sự muốn..... Ách, đoạt được biểu ca sao? Nàng rút cuộc nên làm cái gì.....

"Gả!?" Long Ứng Quân ngừng lại, cười quái dị nói: "Gả thì đương nhiên phải gả, có điều vương gia nói sai rồi? Phải là công chúa gả mới đúng!"

"Sao, chẳng lẽ hoàng tử chưa nghe nói tới sao?" Phượng Hàm Tiểu cong lên một nụ cười rất có thâm ý, "Cũng không phải là Tiểu Tinh phải gả, nàng muốn thú phu!"

"Cái gì!?" Vẻ mặt Long Ứng Quân liền biến sắc, "Này, tại sao lại có chuyện như vậy! Đây cũng không hợp quy củ..... Chuyện này....."

"Cái gì là quy củ? Người nào quy định chỉ có nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhân cũng chỉ có thể gả mà không có thể thú phu?" Dieemdkdan/leecequhydonnn Phượng Tinh Xu lạnh lùng mở miệng, rất coi thường Long Ứng Quân mang chủ nghĩa nam nhân.

"Từ xưa chính là như vậy nha!" Long Ứng Quân đương nhiên trả lời.

"Làm sao người lại biết từ xưa chính là như thế? Ngộ nhờ ở một ngàn năm một vạn năm trước kia không phải thì sao? Không phải niên đại nam nhân tam thê tứ thiếp, không phải nam nhân ra cửa làm việc nuôi sống gia đình, không phải nữ nhân đợi trong nhà giúp chồng dạy con? Người có nghĩ tới có lẽ tổ

tiền của chúng ta chính là cuộc sống lấy nữ chủ ngoại nam chủ nội phát triển cho đến nay hay không? Nữ nhân gánh vác trách nhiệm nuôi sống gia đình, nam nhân thì ở nhà....." Phụng Tịch Xu nhìn một đám người bị lời của nàng làm cho kinh ngạc, "Giúp, thế, dạy, con ——"

Ha ha! Thật đúng là cảm tạ Tiểu Đồng, nếu không phải trước kia ở trường học nàng ấy thường truyền thụ cho nàng những tiểu thuyết về xã hội nữ tôn này, nàng còn không thể lấy ra phản bác bọn họ đâu! Lại nói, ở thế kỷ hai mươi mốt, vào thời viễn cổ vốn là có xã hội mẫu hệ, nàng nói lời này cũng không được coi là bịa đặt. Nếu như bọn họ không tin, nàng cũng có thể liệt kê một chút về nhân vật chính trong tiểu thuyết nữ tôn, dù sao từng bộ tiểu thuyết truyền kỳ, nói ra từng bộ cũng đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, lấy ra không mộng chết những người cổ này mới là lạ!

"Người...người....." Thật bị lời Phụng Tịch Xu nói dọa sợ, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới sẽ có xã hội nữ chủ ngoại nam chủ nội, những thứ phong kiến đó đã sớm bị mọi người bỏ quên đi rồi.

"Làm sao nàng biết? Đây cũng chỉ do nàng nói mà thôi!" Long Ứng Quân hoàn hồn lại từ trong cơn chấn kinh, vẫn chưa từ bỏ ý định cãi lại.

"Sư phụ ta là Lục Miếu chân nhân nổi danh nhất đại lục Sở Ảnh, ta là đồ đệ của người, có thể biết những chuyện người khác không biết thì rất bình thường." Phụng Tịch Xu lém lỉnh một phen, lại đổ tất cả trách nhiệm cho Lục Miếu chân nhân. Di@en*dyan(lee^qu.domn) Ban đầu bá người sư phụ này thật đúng là không bái nhầm, nhìn đi, lúc mấu chốt là có thể có chút công dụng rồi!

Vừa nói đến Lục Miếu chân nhân, dường như sẽ không có người hoài nghi, đều yên lặng lại, giống như đang tiêu hóa giọng điệu kinh người của Phụng Tịch Xu.

"Coi như nàng nói đều là sự thật, nhưng bây giờ chính nam nhân làm chủ thiên hạ, làm sao nàng có thể..... Ách, không, sao lại có nam nhân muốn ‘gả’ cho nàng chứ!?" Long Ứng Quân vẫn còn giãy giụa.

"Có, có!" Tuân Thư vẫn nghe không hiểu vừa rồi bọn họ đang nói cái gì, chỉ nghe thấy tỷ tỷ huyền thiên nói một chuỗi thật dài, nghe đến khiến đầu hần cũng choáng váng, hiện tại thật vất vả nghe hiểu được mấy lời, vội vàng giơ tay trả lời, "Ta...ta đó! Ta muốn gả cho tỷ tỷ!"

Bỗng chốc, Long Ứng Quân đưa ánh mắt về phía Tuân Thư bên cạnh Phụng Tịch Xu, trong mắt đều là vẻ khinh miệt, "Người? Người chỉ là một kẻ ngốc ai sẽ để ý người? Người cũng chỉ có thế!"

Một câu nói chọc giận Phụng Tịch Xu và các nam nhân của nàng.

"Quân hoàng tử, " Ở trước mặt người ngoài Phụng Duy Tịch luôn luôn duy trì sắc mặt lãnh khốc mở miệng, "Ít nhất Thư nhi nhà ta tìm được một ‘nơi ở’ tốt, mà có người ngay cả bạn ở nơi nào cũng còn không thấy, có lẽ, là ở trên giường Nghi Xuân Viện đi!"

"Ha ha! Cũng chỉ có loại thanh lâu hạng ba như Nghi Xuân Viện mới thu lưu thứ người như thế đi! Các người nhìn đi, ngay cả các cô nương Mỹ Nhân hương cũng coi thường hẳn đây....." Hoa Ngọc Dung cũng cười ngầm châm chọc.

Phụng Hàm Tiểu cố làm nghi ngờ nói: "Mỹ Nhân hương? Đây chính là nơi văn nhã, sao các cô nương trong đó lại có thể tiếp xúc với loại khách này chứ?" Ngâm chế giễu người nào đó không có tư cách.

Phụng Tịch Xu lạnh hơn, vừa mở miệng đã đứt điểm phúc sau này của Long Ứng Quân: "Mỹ Nhân hương sẽ không có loại khách nhân này!" Thật muốn treo tranh chân dung vị "X hoàng tử" trên vãi treo ở cửa Mỹ Nhân hương bốn nước, còn tỏ rõ dienddn lieqiudoon "Người này và heo không được đi vào"! Có điều suy tính đến diện mạo quá mức người khác thật có lỗi với người xem, treo lên cửa lỡ hù dọa khách chạy đi còn có thể mất nhiều hơn được, vì vậy Phụng Tịch Xu không thể làm gì khác hơn là để người phía dưới lao tâm một chút, phát cho mỗi cô nương Mỹ Nhân hương một bức chân dung của vị hoàng tử nào đó, viết "Người này có bệnh hoa liễu" thôi.....

Trong đầu xoay tròn các loại thủ đoạn chính người, chính là muốn tất cả mỹ nhân xa rời Long Ứng Quân lấy sắc làm gốc, khiến sau này hần cũng không thể còn là trùm háo sắc, chỉ vì hần còn ngu xuẩn hơn Thư nhi, chọc tới người không nên dây vào.

"Cần rõ! Người! Các người!" Long Ứng Quân giận tím mặt, tay cầm ly vỡ, chén trà thượng hạng phát ra tiếng ngay tại chỗ.

"Ah, Quân hoàng tử, sao người lại tức giận như vậy?" Hoa Ngọc Dung giả bộ kinh ngạc hỏi, về mặt "người không sao chứ".

"Đúng vậy! Hoàng tử, người cũng rất khinh thường với thứ người như thế chứ? Chỉ biết sống phóng túng, ham sắc đẹp, quả thực là kẻ vô dụng trong đám heo!" Phụng Hàm Tiểu cũng dùng một vẻ mặt tìm kiếm sự tán đồng hỏi.

"Ah, heo cũng vô dụng sao?" Tuân Thư kinh ngạc hỏi.

Mặt của Long Ứng Quân bị tức thành màu gan heo, cả người không ngừng phát run.

"Có đó!" Đối mặt với "người trong nhà", mặt Phụng Duy Tịch cũng biến thành gió xuân, diemdnle,qu.y don "A! Đệ xem, Quân hoàng tử đang biểu diễn heo vô dụng cho đệ xem thử như thế nào kìa!"

"Ta!" Long Ứng Quân tức giận muốn xông tới, sắc mặt càng thêm dữ tợn, vừa muốn xuất khẩu gầm thét, một giọng nói đã chen vào.

"Tiểu vương gia, mời nói chuyện giữ lại chút lễ nghĩa đi, dù sao nơi này cũng không phải là Lộng Phong quốc." Cũng không phải địa bàn của người.

Giọng Từ Nguyệt Hi mang theo địch ý với Phụng Duy Tịch.

Quyển 2 - Chương 44

Lúc này, coi như Từ Nguyệt Hi không thích Long Ứng Quân hẳn cũng phải giúp hẳn một chút, bởi vì Long Ứng Quân phải đối mặt với nam nhân của Phụng Tình Xu, cũng là kẻ địch của hẳn.

Đặc biệt là nam tử tên Phụng Duy Tĩnh này.

Không biết vì sao, Từ Nguyệt Hi luôn có địch ý với hẳn, cảm thấy sự xuất hiện của hẳn sẽ đoạt đi mọi thứ của hẳn.

Đầu tiên là nữ nhân hẳn hợp ý, coi như Phụng Tình Xu kinh hãi thế tục thế nào, hẳn cũng không muốn buông tha nàng, muốn thu phục nàng. Trái ngược với hẳn khổ cực theo đuổi mà nói, vừa bắt đầu Phụng Duy Tĩnh đã lấy được vận tốt thuận lợi trở thành tình nhân của Phụng Tình Xu khiến hẳn phải ghen ghét. Lại đến hoàng tử của hẳn, từ trước đến giờ hoàng tử luôn lạnh nhạt không có tình cảm với mình lại vô cùng thân thiết với người này, Die nda nl e q u y d o n so với Phụng Duy Tĩnh, Từ Nguyệt Hi cảm thấy hai người tình cảm bọn họ giống như là thân tỷ đệ, mà chính hẳn mới là người ngoài. Nhưng mà, rõ ràng Từ Nguyệt Hi hẳn mới là tỷ đệ ruột thịt cùng mẹ với Từ Mộng Cơ, mà Phụng Duy Tĩnh mới là một người ngoài!

Đầu tiên là đoạt đi nữ nhân của hẳn, sau lại cướp đi tỷ tỷ của hẳn, bước kế tiếp, Phụng Duy Tĩnh còn muốn cướp đi cái gì nữa?

Giờ khắc này, địch ý của Từ Nguyệt Hi với Phụng Duy Tĩnh, không riêng gì trên lý trí, còn là phản ứng trên bản năng.

Đối mặt với phản ứng không thân thiện của Từ Nguyệt Hi, đám người Phụng Duy Tĩnh cũng không để ở trong lòng, cho rằng hẳn chỉ đứng trên thân phận một hoàng tử và một tình địch để nói thôi. Bị một câu nói của Từ Nguyệt Hi gọi lý trí về, mọi người cũng ý thức được khi này bản thân thất lễ, vì vậy tất cả đều thu hồi vẻ sắc bén, đổi lại hình tượng lịch sự nho nhã, khiến người ta cảm thấy vừa rồi mở miệng nói lời sắc bén dim chết người không phải là các quý công tử trước mắt, chỉ là bản thân bọn họ nghe nhầm mà thôi.

"Từ hoàng tử, người nói gì vậy? Sao ta nghe không hiểu? Vừa rồi ta đã nói cái gì? Sao lại không có lễ nghĩa chứ?" gương mặt Phụng Duy Tĩnh tuân tũ lạnh nhạt đối mặt với Từ Nguyệt Hi, giọng nói lạnh buốt lại nói ra lời nhìn như vô tội.

"Người....." Đối trá! Trong lòng Từ Nguyệt Hi thầm mắng Phụng Duy Tĩnh, ngôn từ chính nghĩa nói: "Người vừa mới nói..... nói....." Nói gì?

Cái gì cần Phụng Duy Tĩnh cũng nói xong rồi, không cần thì cũng chưa nói. Hẳn vừa cùng với mấy người khác kẻ xướng người họa mắng Long Ứng Quân xối xả, rồi lại bởi vì chỉ nói một vài lời nhìn như không quan trọng khiến người ta không thể nào trách tội. dieendaanleequaydonn Mấy nam nhân này phối hợp ăn ý, người một câu ta một lời, ai cũng không nói lời gì nặng, nhưng hợp lại sẽ khiến người tức hộc máu.

Thế nên, đợi đến khi muốn tính sổ Phụng Duy Tĩnh nói lời xúc phạm, Từ Nguyệt Hi đột nhiên phát hiện cái gì hẳn cũng không nói được, chỉ có thể trừng mắt cứng họng.

"Ha ha! Có lẽ Từ hoàng tử hiểu lầm rồi!" Phụng Hàm Tiểu cười nói: "Ban này Duy Tĩnh chỉ đang nói Quân hoàng tử rất tốt bụng, có thể vì người quên mình, giúp Thư nhi của chúng ta làm mẫu mà thôi."

"Cái gì mà làm mẫu! Rõ ràng các người liên hợp khi dễ ta!" Long Ứng Quân vỗ vào trên bàn đá một tiếng "ầm" nặng nề, vẻ mặt hung ác muốn truy cứu tội mấy người đã vũ nhục.

Phụng Tình Xu vẫn yên lặng không lên tiếng rút cuộc mở miệng, "Quân hoàng tử nói quá lời rồi, không phải vừa rồi người cũng lên tiếng vũ nhục phu quân của bản cung sao? Không phải cái gì bản cung chưa nói sao? Ngược lại, bản cung còn phải cảm tạ hoàng tử, nếu không phải hôm nay hoàng tử chỉ ra khuyết điểm của phu quân, bản cung còn không biết Thư nhi có ‘tật xấu’ này! Vừa rồi, cũng đều nhờ hoàng tử trợ giúp, mới để cho Thư nhi học được không ít thứ." Tỷ như đầu heo vô dụng có đáng đáp thế nào.

Quả nhiên, vẫn là dùng mỹ nhân kế tốt, hai câu của Phụng Tình Xu đã giải quyết Long Ứng Quân đang tức giận đùng đùng.

Đối mặt mỹ nhân khích lệ, đầu như bột nhào Long Ứng Quân mang vẻ mặt nịnh hót cười nói: "Công chúa quá khen, quá khen!"

Mấy nam nhân không nhìn được cười, xem ra vị hoàng tử này thật sự là bị mỹ nhân mê hoặc không biết gì rồi!

"Đúng vậy, hôm nay thật sự đa tạ hoàng tử, sau này chúng ta sẽ phụ trách dạy Thư nhi, xin yên tâm đi!" Hoa Ngọc Dung ngậm trà phúng nói.

"Người? Người là....." Long Ứng Quân rất không ưa vị nam nhân trước mắt có dung mạo so với đào hoa tuần tú hơn.

"Tiểu đệ họ hoa, Hoa Ngọc Dung." Hoa Ngọc Dung làm lễ vái chào.

"Hoa Ngọc Dung?" Long Ứng Quân kêu lên quái dị, "Không phải vị Hoa Ngọc Dung được xưng là tài tử đệ nhất phong lưu chứ?"

"Chính là tại hạ." Hoa Ngọc Dung gật đầu.

Long Ứng Quân giống như bắt được nhược điểm gì vội vàng nói với Phụng Tình Xu: "Công chúa, Hoa công tử lại có hoa danh bên ngoài, da.nhze.quydo/nn phong lưu không kèm chế được....." Nhắc nhở nàng Hoa Ngọc Dung không phải là một người có thể tin được.

"Ngày trước như thế nào ta nghĩ Tình nhi sẽ không để ý, chỉ cần sau này vẫn một lòng, thì có thể có tư cách đứng ở bên cạnh Tình nhi." Không đợi Hoa Ngọc Dung mở miệng, Phụng Tình Xu không nhanh không chậm giải thích cho hắn, "Chuyện tình cảm, một lòng duy nhất mà thôi."

Từ Nguyệt Hi ánh mắt trầm xuống, "Một lòng duy nhất? Như vậy, chứ vị sẽ không sợ lời đồn đại đầy trời sao?"

Tuân Thư cười đến mặt ngây thơ, "Lời đồn đại là cái gì? Là được lưu truyền đặc biệt nhanh sao? Thư nhi cũng muốn nói mấy lời đồn đại, khiến mọi người đều biết Thư nhi thích tỷ tỷ nhất!"

Phụng Tình Xu chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu mang theo nụ cười dịu dàng rót cho Phụng Tình Xu một chén trà.

Hoa Ngọc Dung khoa trương thờ dài nói: "Ta nghĩ tin đồn của ta sớm đã truyền khắp rồi, đi theo sau Tình Tình sẽ chỉ khiến người khác vỗ tay khen hay! Dù sao trước kia khoản nợ phong lưu của ta cũng không ít, sau này lại chỉ có thể đi theo một nữ nhân, mọi người chỉ có thể nói là báo ứng, nói Tình Tình là vì dân trừ hại chứ?"

Phụng Tình Xu bị cách nói khuếch đại của Hoa Ngọc Dung chọc cho cười một tiếng.

Nàng biết bọn họ sẽ không để ý người khác nói cái gì.

Thấy không thể thuyết phục mấy nam nhân, Từ Nguyệt Hi chỉ có thay đổi sách lược.

"Công chúa, trước mắt quan hệ thân thiết giữa hai nước Lộng Phong, Hí Triều, ta nghĩ, nếu như hai nước có thể kết thân, khiến hai nước càng thêm thân cận, chẳng phải tốt hơn sao?"

Ngu ý rõ ràng.

Phụng Hàm Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu trả lời: "Quả thật rất tốt, phụ hoàng có rất nhiều nữ nhi, dinendian.loqidJon dung mạo các hoàng muội của bốn vương đều có vẻ quốc sắc thiên hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa, từng người đều là tuyệt đỉnh, tin tưởng hoàng tử nhất định sẽ tìm được duyên phận của mình ở trong đó."

Sắc mặt Từ Nguyệt Hi đen hơn, trực tiếp nói: "Nếu ta muốn kết thân với Phụng Trạch công chúa thì sao?"

Không khí nhất thời ngưng lại, động tác của tất cả mọi người cũng dừng lại.

Long Ứng Quân cũng không tụt hậu, xông tới: "Sao Từ hoàng tử lại đoạt lời bản hoàng tử muốn nói chứ? Ta cũng định cầu thân với công chúa mà"

Mọi người cả kinh.

Sao vậy, hôm nay là ngày cầu thân à? Tất cả mọi người đi cầu thân.

Hai mặt nhìn nhau, mấy người không biết nên có phản ứng gì, nên trả lời với hai hoàng tử đồng thời cầu thân như thế nào đây?

Đối với sắc mặt nặng nề của mọi người, vẻ mặt Phụng Tình Xu thoải mái, nàng thần nhiên hớp trà, lộ ra một nụ cười tà mị nói: "Không ngờ hai vị để mất tới bản cung như vậy, bản cung thật sự thấy thụ sủng nhược kinh. Nhưng mà, hai vị cũng biết, bản cung là nữ nhân đã có gia đình, làm chuyện gì trước cũng phải hỏi ý kiến của các phu quân, đặc biệt là loại ‘ chuyện nhà ’ này. Dĩ nhiên, nếu bọn họ không phản đối, bản cung cũng không..... Dieemdkdan/leequhydonnn để ý gia quyến lại thêm hai người, bản cung còn có năng lực nuôi sống các người, điểm này các người không cần phải lo lắng." Chỉ là, hai người này chưa chắc đã "chịu thiệt" là được. Phụng Tình Xu thở ra một hơi, dùng một giọng say mê nói: "Mỹ nam sao! Càng nhiều càng tốt, bản cung càng không ngại nhiều, ha ha ha a....."

Hai hoàng tử cao cao tại thượng bị Phụng Tình Xu nói một hồi xong sắc mặt vô cùng thối. Từ trước tới nay bọn họ luôn là người phải chọn lựa nữ nhân, nhưng hôm nay lại gặp phải khó khăn với nữ nhân trước mắt này!

Không muốn ở lại nhìn sắc mặt của đám nam nhân xấu xí, Phụng Tình Xu vỗ vỗ tay, ôm lấy Tuân Thư đứng dậy hét lớn: "Các phu quân, đi! Chúng ta trở về phòng thương lượng ‘ chuyện nhà ’ thôi!" Nói xong, nhảy lên, bay ra khỏi đình giữa hồ tới bờ bên kia.

Hai người nam nhân được gọi cũng ôm quyền với những người còn lại, phụ xướng phu tùy đi theo Phụng Tình Xu, chỉ để lại mấy người với sắc mặt khác nhau nhìn nhau chẳng nói gì ở trong đình.

**** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện **** Tiêu Tương thư viện **** Tình nữ truyện ****

Việt Sa quốc vẫn là một nơi nóng rực.

Ở trên mảnh đất khô hạn này, các binh sĩ mặc áo giáp cầm kích mang về mặt tang thương. Ánh mặt trời chói chang chiếu lên làn da ngăm đen không có chút nước của bọn họ khiến da càng thêm khô nứt. Từng hạt cát vàng nhỏ vun không chút lưu tình quét qua, các binh sĩ không thể không neho mắt lại tránh cát mịn thổi vào trong mắt, rồi lại không thể hoàn toàn nhắm mắt lại vào lúc này. Bởi vì bọn họ đang tiếp nhận kiểm duyệt, kiểm duyệt trước khi xuất phát.

Bảy ngày trước các thành cả nước nhận được mệnh lệnh, toàn quân tập hợp, bảy ngày sau xuất phát tới Lộng Phong quốc, đòi lại thanh danh cho Việt Sa quốc bị nhục nhã!

Quân lệnh như núi, đám binh sĩ nhận được mệnh lệnh tất cả đều tự ràng buộc mình tập hợp, chờ đợi sau khi hoàng thượng kiểm duyệt, thì cùng với thái tử và tướng quân của bọn họ lên đường.

Mặc dù năm nay trời có hạn hán lớn, mặc dù lo lắng thực lực của mình, mặc dù quốc gia địch mạnh hơn chính mình hơn gấp trăm ngàn lần, chỉ cần nhận được mệnh lệnh, binh lính sẽ xông về phía trước.

Rốt cuộc, nghi thức kiểm duyệt thật dài hoàn thành, hoàng thượng ở trên tường thành cao cao mở miệng, binh lính phía dưới nghe thấy không rõ ràng, dĩ nhiên không thể kiểm duyệt được mặt rồng đã là đức do tổ tiên tích được, đối với đám bọn lính thật thà chất phác mà nói, đã rất thỏa mãn rồi.

Hoàng đế bưng một ly rượu lên, kính với ông trời, rồi vẩy rượu xuống mặt đất.

Phía trước đội ngũ, thái tử mặc chiến giáp màu vàng rút kiếm sắc bén trong tay ra nhắm thẳng lên trời, dùng nội lực hùng hậu truyền tiếng vào trong tai mỗi một vị binh sĩ: "Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa!"

Bọn lính cũng rồi rít gờ lên trong tay ửng sáng mũi nhọn vũ khí đi theo lớn tiếng kêu lên: "Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa! Trời bảo vệ Việt Sa....."

Giọng nói hùng hậu dường như muốn phá vỡ bầu không khí im lặng, vang tận mây xanh.

Thái tử xoay người, lớn tiếng quát: "Lên đường!!!"

"Ừ —— ừ ——" Tiếng kèn nặng nề thổi lên, "Rầm, rầm, rầm ——" Tiếng các binh sĩ bước đều vang lên theo đội ngũ, trong mắt dân chúng tiễn đưa hàm chứa lệ nóng, nhìn người thân mình từng bước cách xa.

Cái gì mà thanh danh, cái gì mà tôn nghiêm, hôm nay ngay cả cơm ăn bọn họ ăn cũng không đủ no, mỗi ngày không biết bao nhiêu người chết khát bao nhiêu người chết đói. Mà khó khăn trước mắt, người trên ngai vị kia chẳng những không giải quyết khó khăn của dân chúng, dĩ nhiên liequidoo còn thu thuế đánh giặc khắp nơi, quả thật không để sống chết của dân chúng vào trong lòng! Bọn họ không biết thanh danh là cái gì, chỉ biết mọi người sắp chết, còn nói gì tới quốc gia!

Giờ khắc này, đói khát bức bách, khổ sở sinh lý từ biệt, khiến dân chúng bắt đầu sinh ra thù hận với người trên ngai vị kia.....

"Ứng Thiên, cả đời ta đây đánh thắng vô số trận chiến, thế nhưng một lần này đây một điểm nắm chặt cũng không có." Đêm lạnh, Viêm Vũ Thụy ngồi gần bên đồng lửa nói khẽ với Long Ứng Thiên ở bên cạnh mang về mặt nghiêm túc.

Trong sa mạc chênh lệch nhiệt độ ngày đêm thay đổi lớn, buổi trưa trời còn nắng chang chang, buổi tối đã rét lạnh như sương giá. Giờ phút này, tất cả đội ngũ đều dừng lại, xây dựng cơ sở tạm thời, vượt qua buổi tối thứ nhất sau khi xuất chinh.

Thờ dài, Long Ứng Thiên cũng nói nhỏ: "Đừng nói huynh không nắm chặt, ta cũng thấp thỏm, nhưng có thể làm sao đây? Phụ hoàng đã hạ thánh chỉ, chẳng lẽ còn có thể kháng chỉ sao?" Hắn đưa mắt nhìn về phía nơi xa, "Cho dù ta kháng chỉ, cuối cùng cũng chỉ là thay đổi người lãnh binh, nếu như ta ra trận, còn có thể cố giảm tổn thương đến mức thấp nhất, nhưng nếu là người khác....." Chỉ sợ Việt Sa quốc sẽ bại thật thê thảm.

"Nhưng mà, quân lương chúng ta góp để chuẩn bị, không đủ để chống đỡ cho chúng ta đánh giặc, chỉ sợ không quá ba tháng, coi như Lộng Phong quốc tới tấn công, binh lính của chúng ta cũng chết đói trước một bước. Huống chi chúng ta còn phải vượt núi băng đèo, xuyên qua đường vòng ở Xuyên Vân quốc tấn công Lộng Phong quốc....." Viêm Vũ Thụy vẫn lo lắng.

"Không cần đường vòng." Bỗng nhiên Long Ứng Thiên lên tiếng cắt đứt Viêm Vũ Thụy, cặp mắt rốt cuộc toả ra tia sáng, "Chúng ta không cần đi đường vòng ở Xuyên Vân quốc....."

Viêm Vũ Thụy nghe vậy kinh ngạc, "Không đi đường vòng!? Không đi đường vòng thì chúng ta đi thế nào? Dĩ nhiên liequidoo don Tiếp giáp giữa Việt Sa quốc chúng ta và Lộng Phong quốc là Tử Vong sâm lâm!"

Long Ứng Thiên tự tin cười một tiếng, nói: "Đúng, là Tử Vong sâm lâm! Chúng ta sẽ trực tiếp tấn công Lộng Phong quốc từ Tử Vong sâm lâm!"

Lần này coi như Viêm Vũ Thụy điềm đàm cũng kinh hãi, hần há hốc mồm cứng lưỡi nói: "Trực, trực tiếp!? Huynh điên rồi phải không!? Làm sao chúng ta có thể thông qua Tử Vong sâm lâm được! Không chắc chúng ta còn chưa có đánh qua đã chết hết ở trong đó rồi!"

Long Ứng Thiên trấn an nói: "Vũ Thụy, huynh hãy nghe ta nói, một thời gian trước Ứng Tinh trở lại một chuyến, đệ ấy đưa ta một món đồ, vật đó có uy lực phi phàm, nhất định sẽ giúp chúng ta."

"Thứ gì? Làm sao huynh biết sẽ hữu dụng? Huynh đã từng dùng?" Viêm Vũ Thụy hỏi.

"Đúng, ta đã thử qua!" Long Ứng Thiên kiên định gật đầu, "Vật kia gọi là ‘thuốc nổ’, có thể giúp chúng ta nổ tung một con đường thông từ Tử Vong sâm lâm tới Lộng Phong quốc! Ta nghĩ, ai cũng sẽ không nghĩ tới chúng ta sẽ trực tiếp xuyên qua Tử Vong sâm lâm, điều này rất có lợi cho chúng ta!"

Viêm Vũ Thụy lập tức tiếp thu vật chưa từng nghe qua này suy một ra ba nói: "Ngay cả việc từ Tử Vong sâm lâm cũng có thể mở được một con đường, nếu chúng ta dùng vật này ở trên người, làm vũ khí....."

"Vậy chúng ta có thể giảm bớt tổn thất hơn nữa còn nhanh chóng đạt được mục đích, có lẽ, không tới ba tháng chúng ta đã có thể hoàn thành nhiệm vụ mà phụ hoàng giao phó rồi!" Bọn họ chỉ muốn thử đầu hàng của Lộng Phong quốc, Diêm da nỉ e q u y d o n Long Ứng Thiên cũng không có dã tâm thôn tính Lộng Phong quốc, cũng không có năng lực đó. Hắn chỉ muốn dùng cái giá thấp nhất giữ được tính mạng của binh lính.

"Xem ra chỉ có biện pháp này!" Viêm Vũ Thụy gật đầu.

"Hi vọng người của Lộng Phong quốc không nên hận ta...ta cũng chỉ bắt đắc dĩ....." Long Ứng Thiên vô lực nói nhỏ.

Viêm Vũ Thụy nghe vậy cả kinh, không tự chủ được nhớ tới gương mặt xinh đẹp với đôi mắt màu tím đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 45

"Ah, công tử, người thật sự tới đây ư!?" Một giọng nói đầy kinh ngạc bật thốt lên, dẫn tới bốn người Phụng Tịch Xu quay đầu lại.

Sau khi thoát khỏi đám người người đáng ghét, tâm tình bốn người vui sướng chuẩn bị tìm trò vui chơi, nhưng không nghĩ tới trên đường gặp được một chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhỏ đến đủ để gây xôn xao.

Vừa quay đầu lại, vừa nhìn thấy một nữ hài tử đáng yêu về mặt chán nản đang tự gõ đầu mình, giống như đang tự trách bản thân vậy, Diêm da nỉ e q u y d o n cặp mắt trong suốt kia lại vẫn không rời khỏi người Phụng Tịch Xu. Vì vậy Phụng Tịch Xu dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi thăm Phụng Tịch Xu, tiểu cô nương này để biết?

Phụng Tịch Xu nhận được ánh mắt của Phụng Tịch Xu, cố sức suy nghĩ một chút, hình như là có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng cũng không nhớ nổi, vì vậy mang bộ dáng "cửu nguyên thơ" trả lời nghi vấn của Phụng Tịch Xu.

Phụng Tịch Xu chuyển sang đối mặt với nữ hài tử kia, "Tiểu cô nương, người biết vị công tử này sao?"

Tiểu Mễ đang bận phiền não nhất thời không xem xét kỹ, thuận miệng nói: "Biết! Không phải là trên bức tranh đó công tử này..... A!" Ngay sau đó giống như nói tới cái gì vô cùng cấm kỵ, hoảng sợ hít một hơi, nhìn bốn người trước mặt không biết làm sao, vội vàng vàng che giấu nói: "Không phải, không phải, ta.....ta cái gì cũng chưa nói, chưa nói....." Ở dưới ánh mắt của bốn người Phụng Tịch Xu, giọng càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi xuống thấp.

"Tiểu Mễ!" Một giọng nói thô hỗn hển vang lên, "Sao người vẫn còn ở nơi này! Còn không mau đi nhanh, lão tổ tông đang chờ đó!" Một bóng dáng vội vã xuất hiện nói liên tục, Tiểu Mễ giống như là phạm nhân được đại xá, chân lướt như bay vội vàng chạy mất, sợ bị bốn người phía sau gọi, ô ô ô..... Bọn họ thật đáng sợ! Chỉ là ánh mắt cũng khiến nàng không thể động dấy, không dám nói dối một chút gì.....

Cho đến sau khi hai người đi, Phụng Tịch Xu có điều suy nghĩ nói: "Đường như ta đã đụng phải các nàng ở trên đường hai lần, cô nương kia vừa rồi còn từng đụng vào ta, không ngờ họ làm hạ nhân ở Kim phủ....."

Lúc này, Phụng Tịch Xu cũng nhớ tới mấy ngày trước ở Bách Tịch phường xảy ra đoạn kịch nhỏ đó, chỉ là..... tranh? Tranh gì?

Xem ra cái người tên Tiểu Mễ đó biết một chút chuyện bọn họ không biết, hơn nữa còn rất quan trọng, quan trọng đến khiến nàng bối vì nhất thời sợ ý nói ra khỏi miệng mà sợ hãi không dứt. Đến cuối cùng là gì đây.....

Ngón tay vừa động, một vệt màu đen vọt qua, Hắc Linh Lung lại xuất hiện.....

Xoay người, xem như không có chuyện gì xảy ra nói với ba nam nhân: "Thời tiết thật tốt, ha ha ha! Chúng ta đi chơi đi!"

Ban đêm, Phụng Tịch Xu trở về phòng lẳng lặng đốt một chiếc đèn cầy, chốc lát, bóng đêm chuyển động, một vệt màu đen nhanh chóng chạy tới.

Phụng Tịch Xu giờ tay, thu hồi Hắc Linh Lung vào Thẩm Xu Vãn, cũng tiếp nhận tin tức mà Hắc Linh Lung mang về.

Tranh..... Phụng Tịch Xu nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên, là ký ức của Tiểu Mễ, dùng tầm mắt của Tiểu Mễ nhớ lại tất cả tin tức có liên quan đến

"tranh".

Kim Bích Đặc..... Tịch Thâm Nhụy..... Lâm Phong các..... Hộp gỗ..... tranh..... Bách Tính phường..... dieendaanleequuydonn Duy nhi..... Lâm Phong các..... Trình Khả Diệu..... Tranh..... Tranh!

Rốt cuộc Phụng Tịch Xu thấy được bức tranh theo lời Tiểu Mễ nói!

Là Duy nhi!!!

Một loạt bức tranh treo trên tường đã lâu năm, mới nhất cũng sắp gần hai mươi năm, mà trên bức tranh đó, là trang trưng tự ảnh gia đình hiện đại, là một nhà ba người hạnh phúc, mà nam chủ nhân trên bức tranh có..... gương mặt chín phần tương tự Duy nhi!

Cặp mắt Phụng Tịch Xu đột nhiên trở nên sắc bén, quét nhìn bức tranh từ đầu tới đuôi một lần, ánh mắt dừng lại ở trên người tiểu nữ hài chính giữa kia. Nữ hài có lúm đồng tiền như hoa, vô cùng rực rỡ, mơ hồ có chút dấu vết của người nào đó. Cuối cùng, Phụng Tịch Xu thấy được chữ lớn chỗ góc bức tranh —— muội muội, Trình Khả Hân, muội phu, Lục Thúy Thần; chất nữ, Lục —— Tinh —— La ——!

Lục Thúy Thần, Trình Khả Hân, Lục Tinh La! Bọn họ là người một nhà! Kim lão phu nhân tên Kim Trình Khả Diệu, trước khi bà xuất giá tên Trình Khả Diệu, cùng với Trình Khả Hân là tỷ muội! Mà Lục Tinh La chính là chất nữ của bà! Như vậy, Duy nhi có chín phần tương tự Lục Thúy Thần—— có thể chính là ——

Mở mắt ra, không cần nhìn lại ký ức của Tiểu Mễ nữa, Phụng Tịch Xu đã có đáp án của mình.

Nếu như tất cả đúng như nàng suy đoán, như vậy, Duy nhi rất có thể là.....

Quyết định thật nhanh, Phụng Tịch Xu cho gọi Hắc Linh Lung ra lần nữa, hai bóng màu đen nhanh chóng chạy về phía Phụng Duy Tinh và Trình Khả Diệu.

Ôm ý định phức tạp, Phụng Tịch Xu ngồi xuống lần nữa. Nếu như Duy nhi thật sự là con trai của Lục Tinh La, như vậy hẳn chính là hoàng tử Hí Triều quốc, Duy nhi..... Hắn sẽ trở lại quỹ đạo thuộc về hắn sao?

Lần đầu tiên, Phụng Tịch Xu có cảm giác bất lực. Trước kia bất luận làm chuyện gì, đối với người nào, nàng đều sẽ quả quyết xuống tay, thế nhưng lúc này lại khác, lần này chuyện liên quan đến Duy nhi, một trong những người thân cận nhất của nàng, nàng không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn của mình để giữ hắn lại. Giữa người yêu ngọt ngào nhất chính là hai chữ "tình nguyện", chỉ có mình cam tâm tình nguyện tình yêu mới có thể mỹ mãn. Sau khi Duy nhi biết được thân thế của mình, hắn sẽ làm ra lựa chọn gì? Là trở về làm hoàng tử của mình, hay là..... Tiếp tục ở lại bên cạnh nàng?

Một cái tay chụp lên bả vai Phụng Tịch Xu, Phụng Tịch Xu cả kinh, lập tức xoay người đưa một tay đã hóa thành móng nhọn chụp về phía cổ họng đối phương, người tới tay mất lạnh lẽ, dùng nội lực đánh văng tay Phụng Tịch Xu ra đồng thời lên tiếng nói: "Xu, là ta!"

Tĩnh Ảnh!

Nhận ra người, gánh nặng trong lòng Phụng Tịch Xu được giải thoát, bỗng nhiên mềm nhũn ra.

"Xu!" Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của Phụng Tịch Xu, Tĩnh Ảnh kinh hoàng bế thiên hạ xụi lơ trong lòng thả lên giường, vẻ mặt lo lắng hỏi: da.nlze.quydo/nh "Nàng làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Hai tay còn không ngừng kiểm tra trên dưới thân thể của Phụng Tịch Xu, chỉ sợ trên người nàng có vết thương gì mà hắn không phát hiện.

Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc Phụng Tịch Xu khôi phục như cũ. Nàng vỗ vỗ tay Tĩnh Ảnh, ý bảo nàng không sao.

Tĩnh Ảnh ngồi ở mép giường, ôm Phụng Tịch Xu vào lòng, để cho nàng yên lặng dựa vào, một cánh tay vòng trên eo của nàng, tay kia dịu dàng vỗ. Hắn không chú ý tới, hai cái bóng màu đen lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện ở trong phòng, dừng lại không tới một giây đã tiến vào trong Thẩm Xu Văn.

"Tốt hơn rồi sao?" Giọng Tĩnh Ảnh trầm thấp thăm dò.

"Ừ." Phụng Tịch Xu khó có khi dịu dàng ừ một tiếng. "Tại sao trở về không lên tiếng? Hại ta thiếu chút nữa....."

Tĩnh Ảnh im lặng. Trước kia một khi chỉ cần hắn tới gần nàng, nàng sẽ lập tức phát giác được sự hiện hữu của hắn, nhưng hôm nay, nàng không chỉ không phát giác được hắn đến, ngay cả hơi thở của hắn nàng cũng không phân biệt được, vừa ra tay đã chụp ngay cổ họng của hắn, có thể thấy được ngay lúc đó tâm tình của nàng rất rối loạn.

Đối mặt với người trong lòng yếu ớt như vậy, sao Tĩnh Ảnh mở được miệng để nàng nhớ tới chuyện không vui? Hắn trực tiếp bỏ qua vấn đề của nàng, hắn biết nàng cũng không quan tâm, vì vậy tự nhiên nói đến kết quả mà mình tốn mấy ngày tra được: "Xu, nàng muốn ta điều tra chuyện ta đã tra ra được, Lục Thúy Thần đó mười mấy năm trước sống ở biên cảnh Hí Triều quốc, ở trên bờ sông Mịch, phu nhân của hắn Lục Trình thị chính là muội muội của Kim lão phu nhân, bọn họ sinh được một nữ nhi, là....."

"Lục Tinh La." Phụng Tịch Xu tiếp lời Tĩnh Ảnh hơi có vẻ chần chờ.

"Nàng biết!?" Tĩnh Ảnh kinh ngạc kêu một tiếng, lồng ngực rần rần phát ra một hồi chấn động.

Lúc này, ngón tay Phụng Tình Xu nóng lên, trong đầu lại liên tục hiện lên bảng báo cáo con số, đó là số liệu mà nàng..... không muốn nhìn thấy nhất..... Duy nhi, Tử Mộng Cơ, Lục Tình La, Trình Khả Diệu..... Xác nhận quan hệ thân thuộc.....!

Phụng Tình Xu nhắm mắt lại, dùng giọng điệu mệt mỏi: "Có phải chàng đã đoán được cái gì không?"

Tình Ảnh không nói. Hắn đoán được vài chuyện, nhưng.....

Không đợi Tình Ảnh nói, Phụng Tình Xu trực tiếp nói ra suy đoán của hắn: "Chàng thông qua quan hệ giữa Trình Khả Diệu, Lục Thúy Thần và Lục Tình La đoán được mục đích Trình Khả Diệu tìm chúng ta?" Nàng rù mí mắt xuống tiếp tục nói: Dieneendkan/leequhydonnn "Khi chúng ta vừa mới nhìn thấy Trình Khả Diệu, bà ấy liền bật thốt lên gọi ra tên của Lục Thúy Thần, trong giọng nói của bà ấy có kinh ngạc và kích động không lừa được người, nhưng vô duyên vô cớ tại sao bà phải gọi tên Lục Thúy Thần ra? Điều này nói rõ trong mấy người chúng ta nhất định có người có dáng dấp rất giống Lục Thúy Thần, đến nỗi khiến bà nhận sai người. Mà thân phận mấy người chúng ta đều là rõ ràng, không thể nào có ai có thân thể lý kỳ nhận nhầm phụ mẫu, người duy nhất có thân thể không rõ cũng chỉ có ——"

"Duy Tình." Tình Ảnh vượt lên trước mở miệng, nói ra lời Phụng Tình Xu chưa nói xong.

"Đúng, chính là Duy nhi....." Phụng Tình Xu nói nhỏ.

Phát hiện Phụng Tình Xu sa sút, Tình Ảnh vội vàng nói: "Đây tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta, không nhất định là thật....."

"Không, đó chính là thật!" Phụng Tình Xu ngắt lời, "Ta đã biết, Duy nhi, hắn chính là con trai của Lục Tình La!"

Tình Ảnh chấn động, kinh ngạc nói: "Làm sao nàng khẳng định?"

"Ta có cách của ta, hơn nữa, " Phụng Tình Xu khẽ thở dài, "Cách của ta tuyệt đối không thể nào phạm sai lầm."

Tay Tình Ảnh ôm chặt Phụng Tình Xu bỗng nhiên căng thẳng, lo lắng kêu một tiếng: "Xu....."

"Ảnh, ta..... nên làm cái gì?" Phụng Tình Xu nắm chặt tay Tình Ảnh, trong giọng nói mang theo luống cuống trước nay chưa từng có, "Ta nên nói sao với Duy nhi? Duy nhi..... sẽ rời khỏi ta sao? Sẽ sao?"

Đối mặt với sự luống cuống của Phụng Tình Xu, Tình Ảnh chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, cho nàng lực lượng kiên định.

"Xu, Xu! Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!" Tình Ảnh không ngừng trấn an nàng, khích lệ nàng, cho đến khi nàng an tĩnh lại.

"Xu, nàng là nữ nhân ta thích nhất trong cuộc đời, bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều không sẽ chọn rời khỏi người." Tình Ảnh thâm tình nói nhỏ ở bên tai Phụng Tình Xu, "Lần đầu tiên gặp nàng, lần đầu tiên nghe thấy nàng vì ta mà đưa ra yêu cầu với sự phụ, ta liền không thể tự kiềm chế hiến tặng lòng mình cho nàng. Từ xưa tới nay chưa từng có ai vì ta cầu xin chuyện gì, nàng là người đầu tiên. Vì vậy, ta học được cảm kích, đi@en*dyan(lee^qu.donn) học được tình cảm. Lần đầu tiên nhớ tới là nàng, lần đầu tiên nỗ lực là vì nàng, lần đầu tiên cố chấp cũng là vì nàng, ngay cả lần đầu tiên..... cũng là cho nàng....." Giọng điệu Tình Ảnh có vẻ cực kỳ ngưng ngẹn, vô tình nhắc tới buổi tối kiều diễm đó, sau đó lại dứt quãng, cực kỳ xấu hổ nói ra lời kinh người: "Tương lai..... Tương lai..... Tương lai cái đó, nhất định cũng đưa cho nàng....."

"Phốc!" Vốn là lời nói nghe rất tình cảm, đến bây giờ đã hoàn toàn biến dạng rồi. Phụng Tình Xu bị lời của Tình Ảnh làm cho cả kinh dờ khóc dờ cười, trời ơi! Nàng đã tìm nam nhân kiểu gì vậy? Thì ra Tình Ảnh là kiểu nam nhân khó chịu! Thậm chí lời như thế mà cũng nói được!

Phụng Tình Xu cắn chặt cánh môi, nụ cười điên cuồng ghen đến hộc, chỉ là hai vai không ngừng lay động, tiết lộ tâm tình của nàng.

Thấy Phụng Tình Xu đã bớt lo lắng, Tình Ảnh lập tức thở một hơi, ông trời ơi! Muốn một người nam nhân như hắn nói ra mấy lời này thật đúng là một chết người!

Thừa dịp tâm tình Phụng Tình Xu tốt, Tình Ảnh vội vàng nói: "Xu, nàng nghĩ, tình cảm giữa ta và nàng đều sâu đậm như vậy, huống chi Duy Tình còn gặp nàng sớm hơn ta? Nàng còn chưa hiểu rõ hắn sao? Nàng cho là, hắn sẽ lựa chọn cái gì?" Ngừng một chút, Tình Ảnh dùng giọng điệu thả lỏng nói: "Hơn nữa, coi như Duy Tình không lựa chọn nàng, với tính cách của nàng, nàng sẽ mặc kệ hắn đi ra sinh mạng của nàng sao?"

Tình Ảnh nói một hồi giống như cảnh tỉnh, thức tỉnh Phụng Tình Xu lại, cặp mắt nàng sáng lên, dùng giọng kiên định: "Vĩnh, viễn, sẽ, không!"

Bạn đang đọc truyện *Tình Nữ Truyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.